Adam Boniecki

-

HERBARZ POLSKI

HERBARZ POLSKI

CZĘŚĆ I.

WIADOMOŚCI HISTORYCZNO-GENEALOGICZNE
O RODACH SZLACHECKICH.

UŁOŻYŁ I WYDAŁ

Adam Boniecki.

Tom IX.

WARSZAWA
Skład główny Gebethner i Wolff w Warszawie
G. GEBETHNER I SP. W KRAKOWIE.

1906.

Дозволено Цензурою,
Варшава, 31 января 1906 года.

HERBARZ·
POLSKI·

Druk Tow. Akc. S. Orgelbranda Synów, Warszawa, Hoża 61

J.

(Dalszy ciąg).

JELOWSCY różnych herbów z Jelowic (dziś Jelowice), w proszowskiem. Witosław z Jelowic, z bratem Stefanem, plebanem z Racławic, zawarł 1385 r. ugodę o działy w Jelowicach, Racławicach i Sędziszowie. Jan, syn Witosława, 1387 r. Paszek z Jelowic i Racławic i ksiądz Stefan, procesują o dziedzictwo Kaczkowskich 1384 r. Mikołaj dowiódł 1388 r. szlachectwa i h. *Ołobok*, a z braćmi, Pietraszem i Wiskiem, procesował 1399 r. Dzierżka z Janowic. Piotr nabył część Jelowic 1389 r., od Małgorzaty, żony Mikołaja z Brzuchani i od Śmichny Andrzejowej z Boczkowic. Część tej wsi należała 1398 r. do Jana Nieswojowskiego herbu *Hołobok*, a w latach 1382 — 1389 dziedziczyli na niej: Filip, Skronek, Wawrzyniec, Stasiek, Andrzej, Jakusz, Marcin i Wojciech, zwany ***Marszałek***.

Jan z Jelowic, inaczej z Obrazowic, z żoną Elżbietą, w procesie z Anną z Jelowic i jej zięciem, Stanisławem Rojem z Jelowic, dawniej Łuszczowskim, zarzucił mu nieszlachectwo, ale naganiony dowiódł szlachectwa i h. *Jastrzębiec-Zarazy* 1432 r., a świadczył przy innym wywodzie 1450 r.

Rafał, pleban u WW. Świętych w Krakowie 1446 roku. Stefan, h. *Leliwa*, świadczy 1450 r. (St Pr. P. Pom. VII, VIII; Helc. II). Piotr Jelowski v. Lelowski, wojewoda w Glinianach i zastępca sędziego grodzkiego lwowskiego 1442 r. Paweł Jelowski z Nozdrzca i Niewiastki w latach 1443 — 1447 w Sanoku (AGZ.).

JELSCY h. PIELESZ, ale między mieczami gwiazdę kładą, w W. Ks. Litewskiem. W końcu XVI-go wieku żyło dwóch braci, Szczęsny i Gabryel. Szczęsnego syn Roman, wojski piński 1617 r., a Gabryela syn Mikołaj, podstarości piński 1616 r. i stolnik piński 1629 r., poseł w tym ostatnim roku z województwa

brześciańskiego i deputat na Trybunał skarbowy litewski. W 1631 r. był wojskim pińskim. Roman, żonaty z ks. Katarzyną Sołomerecką, wspólnie z którą posiadał 1623 r. Mokrą-Dubrowę. W 1631 r. już nie żył, a pozostała po nim wdowa wstąpiła do monasteru Św. Barbary w Pińsku.

Józef Jelski, świadek 1620 r. na testamencie Jadwigi Sapieżyny, wojewodzicowej witebskiej (Sap.). Helena, żona ks. Mikołaja Dolskiego, zmarłego 1647 r., a Jadwiga, żona jego synowca, ks. Kazimierza; podkomorzyca pińskiego. Józef, stolnik mozyrski, właściciel Śpiczyna, w powiecie lubelskim, 1676 r. (Paw.; Arch. Zbor. Dok. VI i Kniaź.). Franciszek, poseł piński, podpisał z tymże powiatem, elekcyę Jana Kazimierza. Krzysztof, stolnik mścisławski i sekretarz królewski, poseł lidzki, podpisał konfederacyę generalną warszawską 1648 r. Żonaty z Barbarą Radoszyńską, nabył 1625 r. Dziwiniszki od Radoszyńskich (A. Tr. Lit.).

Łukasz, marszałek piński 1650 r., poseł 1662 r., dzielny wojownik przeciwko kozakom. Syn jego Roman Antoni, rotmistrz królewski 1664 r. (Zap. Lub. 48 f. 749), jako pułkownik wojsk królewskich, podpisał, z województwem mińskiem, elekcyę króla Michała. W 1670 r. otrzymał wspólnie z żoną, Maryanną z Kotowskich, Chrystobołoty i Zipnie w dożywocie (DW. 54 f. 1093). Stanisław wziął 1699 roku w zastaw Hołynkę i Świerczowszczyznę od Sapiehów. W akcie tym nazwany podstolim dobrzyńskim (Sap.).

Anastazya Budziłłówna Jelska, w województwie kijowskiem 1676 r. (Kij. VII f. 279). Aleksander, rotmistrz królewski 1693 r. (AGZ. X. 6210). Jan, stronnik Augusta III-go, głosował za nim w 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 612).

Władysław, syn Józefa, stolnika mozyrskiego i Konstancyi z Łazów, starosta piński 1733 r. i pułkownik petyhorski, z Heleny Brzostowskiej, miał czterech synów: Józefa, Franciszka, Stanisława i Konstantego. Trzej ostatni zawarli umowę z Antonim Oskierką w Warszawie 1788 r. (DW. 104 f. 1456).

I. Józef, porucznik powiatu grodzieńskiego 1764 r., podpisał z tymże powiatem, elekcyę Stanisława Augusta i akt przystąpienia Stanów skonfederowanych W. Ks. Litewskiego, do skonfederowanych Stanów Korony. W tymże 1764 r. podczaszy, w roku następnym wojski, w końcu 1773 r. chorąży grodzieński.

II. Franciszek, ze skarbnika, podstoli grodzieński 1777 r., a podkomorzy starodubowski 1780 r. i komisarz skarbowy W. Ks. Litewskiego, poseł na sejm czteroletni, marszałek Trybunału litewskiego, kawaler orderu Św. Stanisława 1780 roku, starosta przełajski i koniawski, członek rządu tymczasowego litewskiego 1812 r., zaślubił w 1780 r. ks. Amelię Sapieżankę, córkę ks. Aleksandra, hetmana polnego i kanclerza, z Magdaleny ks. Lubomirskiej. Franciszek zabezpieczył jej w tymże roku posag, w sumie 300,000 fl., na Goleniach, Masalanach i Hniliszczach, w grodzieńskiem i Dubince, w powiecie lidzkim (Sap.). Córki jego: Karolina, za hr. Janem Jezierskim i Izabella, za generałem Antonim Potockim. Synowie: Władysław, Ludwik, Michał i Leon.

A) Władysław, rotmistrz kawaleryi narodowej 1793 r., wylegitymowany ze szlachectwa w Galicyi 1829 r., ożeniony z Maryą Sadowską, 1-o v. Janową hr. Moszyńską. Jego to pewnie synem będzie Józef, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

B) Ludwik, pułkownik b. wojsk polskich, kawaler legii honorowej i krzyża wojskowego, prezes Banku polskiego 1831 r., minister skarbu, po upadku po-

wstania osiedlił się we Francyi, gdzie umarł w 1843 r. Żonaty 1-o v. z Klotyldą Moniuszkówną, 2-o v. z hr. Gabryelą Dupaillau, pozostawił córkę Izabellę, za Adamem Bychowcem, zmarłą 1896 r. i synów: Włodzimierza i Ludwika. Ten ostatni, urodzony z hr. Dupaillau, major wojsk francuskich, umarł w Mińsku gubernialnym 1897 r. Włodzimierz, właściciel Szumska, w sandomierskiem, z Zofii Kałęczyńskiej, pozostawił córkę Klarę i synów: Wilhelma, Piotra i Władysława. Ten ostatni, właściciel po ojcu Szumska, radca Dyrekcyi Głównej Towarz. Kred. Ziem., zaślubił w Warszawie 8-go Lutego 1898 r. Aleksandrę hr. Czacką, córkę Tadeusza i Honoraty z Micewskich.

C) Michał, oficer b. wojsk polskich, kawaler legii honorowej, ożeniony z Klotyldą Moniuszkówną, pozostawił synów: Konstantego, ożenionego z Korsakówną, kustosza akademii umiejętności w Krakowie, zmarłego tamże 1896 roku; Aleksandra, żonatego z Leontyną Dubus, z której synowie: Leon, Roman, Maryan, Kazimierz i Stanisław; Leona, pułkownika wojsk rosyjskich, żonatego z Ludwiką Grabowską, Władysława, Adama, żonatego z Henryką Jelską, którego córka Janina, zaślubiła 1904 r. Michała Wereszczakę i Ksawerego (Kos.).

D) Leon, oficer b. wojsk polskich, kawaler logii honorowej, 1825 roku referendarz stanu, umarł w 1853 roku, nie pozostawiając potomstwa z Bronisławy Biernackiej, córki Pawła, kasztelana sieradzkiego i Konstancyi z Małachowskich.

III. Stanisław, pułkownik petyhorski 1784 r., a pułkownik kawaleryi narodowej wojsk litewskich 1788 r. (V. L. i DW. 104 f. 1456), kawaler orderu Św. Stanisława 1786 r., zaślubił Różę Prozorównę, za którą wziął Dudzicze. W 1795 roku marszałek powiatu ihumeńskiego. Syn jego Karol, chorąży ihumeński, z Ludwiki Steinberg, miał syna Michała, urodzonego w Dudziczach 1830 r., właściciela tych dóbr, artystę skrzypka i kompozytora, zmarłego 1904 r. Tego z Maryi z Baranowiczów, córka Zofia, za Januszem Uniechowskim.

Aleksander, drugi syn Karola, dziedzic Zamościa, z Heleny Kałęczyńskiej, zmarłej 1901 r., miał syna Jana i córkę Aleksandrę, za Zygmuntem Glogerem, zmarłą 1899 roku. Stanisława, córka Karola, wyszła 1853 roku za Michała Hruszwickiego.

IV. Konstanty, sędzia Trybunału litewskiego 1780 r., chorąży petyhorski 1782 r. (MP.), z szambelana Stanisława Augusta, stolnik starodubowski 1786 roku, kawaler orderu Św. Stanisława 1792 r., poseł na sejm czteroletni, dziedzic dóbr Golnie i Hlimsze 1792 r. (DW. 108 f. 238).

Maciej, z Zofii z Gieczewiczów, miał syna Ignacego, chorążego regimentu gwardyi pieszej W. Ks. Litewskiego 1781 r., a następnie porucznika tejże gwardyi 1782 roku, który zeznał w tymże roku zapis dożywocia z żoną, Scholastyką z Gorzkowskich, córką Felicyana, komornika ziemskiego radomskiego i Anny z Leżeńskich (DW. 97 f. 862; 98 f. 1129 i 107 f. 93; MP.). W końcu był pułkownikiem b. wojsk polskich, kawaler krzyża Virtuti Militari. Syn jego Witalis, oficer b. wojsk polskich, umarł w 1852 r.

Adam, strażnik 1774 r., następnie wojski wołkowyski 1792 r., z Róży Kobylińskiej miał synów: Tadeusza, Józefa, Feliksa i Franciszka (Kos.).

Placyd, deputat sądów gubernii grodzieńskiej, syn Józefa i Joanny Wąso-

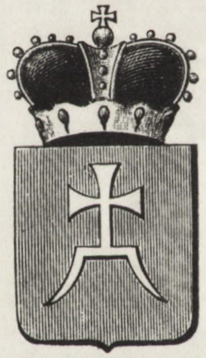
wskiej, z synami: Józefem i Rufinem, legitymował się ze szlachectwa w Cesarstwie 1835 r. (Kos.).

Karol, podstoli starodubowski 1782 r., a Jan 1784 r. Jan, syn Adama i Stanisławy Kosowskiej, ur. 1845 r., po 1863 r. przebywał na Sybirze do 1869 roku. Umarł 1880 r. w Rokitnicy, w przemyskiem.

[JEŁAGIN N., radca stanu rosyjski, kawaler orderów: Św. Stanisława i Orła Białego 1766 r.]

JEŁO v. JEŁOWICZ, patrz: *Bukojemscy*, *Kuniewscy* i *Malińscy*.

JEŁOWICCY v. JAŁOWIECCY v. JAŁOWICCY v. JŁOWICCY herbu WŁASNEGO. W polu czerwonem srebrna brama, na niej takiż krzyż. Nad tarczą mitra książęca. Wyszli z Wołynia, gdzie w odległych czasach musieli posiadać Jełowicze, od których nazwisko swe wzięli. Przydomek ich *Bożeniec*. Kazimierz Jag. nadał Jełowicze, w powiecie łuckim leżące, książętom Kropotka, od których pisali *Kropotkami - Jełowickimi*, a nawet na liście szlachty wołyńskiej, która wykonała przysięgę wierności, po przyłączeniu Wołynia do Korony, zamieszczono wprost księżnę Jakóbowę Kropotka, jako Jełowicką. W XVII-m wieku Jełowicze w części znów do Jełowickich należą, jak to niżej zobaczymy.

Herb Jełowickich.

Jełowiccy legitymując się ze szlachectwa w gubernii wołyńskiej 1835 r., przedstawili między innymi dokumentami i wypis z Herbarza (Niesieckiego) z 1738 r., według którego mają pochodzić od książąt Perejasławskich i stąd prawdopodobnie kładą mitrę książęcą nad tarczą.

Pan Paszko Jałowicki świadczy 1463 roku w Łucku, przy działach ks. Zbaraskich. Pan Iwaszko i pan Jacko Jełowiccy, obecni w Krzemieńcu 1469 r., przy sprzedaży Nowosielec. Tenże sam Iwaszko, czy też inny, żyje 1497 r. Hniewosz Iwaszkowicz sprzedał 1522 r. Wołkoszów ks. Ostrogskiemu, a stawił 1528 roku, na popis ziemi wołyńskiej, pięć koni (Arch. Sang.).

Pan J. Wolff, na mocy faktu, że Hniewosz posiadał czwartą część schedy ks. Andrzeja Sanguszki w Derni, Oderadach i Moszczenicy, po Paszku Dochnowiczu, której trzy czwarte posiadał syn ks. Andrzeja, twierdzi, że Iwaszko Jełowicki, ojciec Hniewosza, ożeniony był z córką ks. Andrzeja Sanguszki i Chreptowiczównej, że zaś znaną jest tylko jedna ich córka, ks. Anna Bohuszowa Korecka, więc przypuszcza, że ona była wpierw za Jełowickim. Twierdzenie to jest niemożliwe z tego powodu, że ks. Andrzej Sanguszko, nieletni jeszcze w 1501 r., zaślubił dopiero około 1507 r. Hannę Chreptowiczównę, więc wnukiem jego nie mógł być Hniewosz Jełowicki, sprzedający już samodzielnie Wołkoszów Ostrogskiemu 1522 r. Raczej przypuścić by można, że Iwan Jełowicki był żonaty z córką Paszka Dochnowicza i stąd syn jego Hniewosz posiadał po matce czwartą część jej ojcowizny, lub też, że Hniewosz Jełowicki, żonaty był z córką ks. Andrzeja Sanguszki, która mu wniosła czwartą część swej macierzyzny.

Hniewosz świadczył 1545 r. na testamencie Sanguszkowej (Arch. Sang. III i IV). W latach 1533 — 1538 procesował się z ks Zasławską, o kilku służebnych ludzi, wydanie których polecił Zasławskiej król Zygmunt, listem swoim z 1538 roku. W liście tym Hniewosz nazwany ziemianinem wołyńskim (ML. 20, 30 i 37). Hniewsoz, właściciel Kamienicy i Turykowicz, w powiecie krzemienieckim 1545 r. (Rew. Z. Krzem.), pozostawił czterech synów: Antoniego, Fedora, zmarłego przed 1565 r., Dymitra i Sawę, wszystkich żyjących na Wołyniu 1557 r. (M. 90 f. 292). Dopełnili oni w Krzemieńcu 1567 r., działu dóbr po ojcu pozostałych, a składających się ze wsi: Łanowce, Młynowce, Oryszkowce, Zabnrzany, Płoska, Kamienica, Turykowce, Piratyń, Zagórze, Zabłocie, Mirohoszcze, Milcze i Nosowice (Gr. i Zs. Krzemien. z 1568 r.). Córki Hniewosza: Bohdanna wyszła 1554 r. za Michała Jełowicza Malińskiego (Kniaź.), marszałka hospodarskiego 1579 r. (Zs Łuck.), a Nastazya była żoną Jerzego Szaszewskiego.

Żyjący w 1565 r. bracia, Antoni, Dymitri i Sawa, obowiązują się wypłacić siostrze swej Nastazyi, 400 kóp groszy posagu. Wymienieni trzej bracia, ziemianie krzemienieccy, procesują się w tymże roku z Wiśniowieckimi, o najazd na Łanowce (Op. Łuck. 2039). Ze sprawy tej widać, że oprócz Łanowiec, należały do nich i Kuskowce, Kornaczówka, Nowosiołki i Zarudza (Arch. I. Z. Ros. VI. 1).

Antoni Hniewoszewicz Jełowicki, 1566 r. sędzia krzemieniecki, właściciel 1583 r. Kamienicy i siedmiu wsi, w powiecie krzemienieckim, a Wojsiecza i Mosary, w powiecie łuckim (Jabł.), żonaty z Eudoksyą N., która wniosła 1566 roku skargę na Montolta, o ograbienie jej poddanego (Op. Łuc. 2040). Drugą żoną jego była Raina Łahodowska 1586 r. (Zs. Łuckie). Synów jego trzech: Michał, Mikołaj i Andrzej, oraz córki: Zofia, żona 1-o v. Wacława Wielhorskiego, 2-o v. Stanisława Wilama, Barbara, za Hrehorym Kołmowskim i Katarzyna, 1-o v. Chomiakowa, 2-o v. Hawryłowa Hostska 1584 roku (Woł. IV f. 195; V A f. 177 i VII A f. 192).

Michał, syn Antoniego, procesuje się 1593 r. z Firlejami, o zbiegłych poddanych (Woł. 1 f. 8).

Mikołaj, syn Antoniego, pozwany 1590 r. wraz z sukcesorami i opiekunami majątku pozostałego po Antonim, przez Rużyńską, o wydzielenie jej działu po matce w Wojszycach (Woł. 1 f. 11). Spisał testament w Lublinie 1606 r., a umarł 1607 r., w którym pozostała po nim wdowa wydzierżawiła Mikitycze (Arch. I. Z. Ros. VI. 1). Żonaty z ks. Aleksandrą Iwanówną Czartoryską, 1-o v. Łabuńską, 3-o v. Siemaszkową, której w 1600 r. zapisał 15,000 fl. na Piratynie (Zs. Łuckie), pozostawił z niej synów: Aleksandra, Jerzego, Mikołaja i Andrzeja, których wraz z matką pozwała Dorota Dymitrowa Jełowicka 1611 r., o rozgraniczenie gruntów Nosowickich, od Mokowskich. Z nich, nie żyli już Jerzy i Mikołaj w 1628 roku, w którym pozostałych przy życiu dwóch braci procesowała Wołyńcowa o 15,000 fl. (Woł. II f. 910 i V B f. 258). Aleksander i Andrzej, właściciele Piratyna, Michałkowa i Turykowicz.

Aleksander, syn Mikołaja, wojski krzemieniecki, spisał testament w Piratynie 1647 r. i umarł tegoż roku (Gr. Krzemien.). Żonaty z Eufrozyną Pociejówną, której zapisał 2,000 fl. na całym swym majątku 1623 r., a wspólnie z którą otrzymał 1639 roku konsens królewski, na wykupienie Sierkowszczyzny, w województwie kijowskiem, z rąk Turobojskiego (M. 184 f. 44).

Andrzej, syn Mikołaja, zeznał 1633 r. w grodzie krzemienieckim zapis dożywocia z żoną, Reginą z Pstrychkoni Pstrokońską, córką Stanisława, która będąc już wdową, zeznała 15-go Stycznia 1667 roku testament i wkrótce umarła (Gr. Krzemien.). Dzieci ich: Mikołaj Aleksander, Stefan, Katarzyna Iwanowa Deniskowa, Maryanna Krzysztofowa Morsztynowa i Joanna, procesują się 1669 r. w grodzie krzemienieckim z Katarzyną z Bołbasów Jełowicką. Oprócz nich, miał jeszcze Andrzej syna Marcina v. Marcyana Michała, wojskiego 1649 r. i podstarościego krzemienieckiego 1654 r., nie żyjącego już 1669 r., żonatego z wymienioną co dopiero Katarzyną Bołbasówną Rostocką, którą właśnie procesowało jego rodzeństwo 1669 r. (Woł. VII B f. 101 i Bracł. XV f. 1439). Syn jego Adam, v. Franciszek Adam, właściciel Rostok, procesował się z Sielawą 1673 r. Był on towarzyszem znaku pancernego marszałka Lubomirskiego i miał zapisać w pewnej sumie Rostoki Radlińskiemu, Dominikaninowi z Podkamienia, z którego to powodu sprawa między Radlińskim, a Żółkiewskim 1690 roku (Zap. Lub. 55 f. 221 i Woł. IX f. 1056).

Konstanty Bożeniec Jełowicki, stolnik nowogrodzki, syn Adama, a wnuk Marcyana i Katarzyny z Bołbasów Rostockich, 1-o v. Żytyńskiej, procesuje 1717 r. wspólnie ze stryjem swoim Marcinem, Żytyńskich, Żółkiewskich i innych, o spadek po babce (Bracł. XV f. 1557). Syn jego Józef, przeciwko któremu manifestuje się Samuel 1721 r., o unieważnienie wystawionego na niego skryptu (Ibid. XV f. 1776).

Aleksander v. Mikołaj Aleksander, brat Marcina, stolnik nowogrodzki 1672 roku, ożeniony z Eufrozyną Czeczelówną Nowosielecką, córką Wacława, której na dobrach swoich zabezpieczył 1668 r. 4,000 fl. (Gr. Krzem.), miał z niej córkę Katarzynę, za Adamem Konstantym Rohozińskim 1687 r. i syna Konstantego, procesującego Puzerowicza 1690 r. (Zap. Lub. 66 f. 892). Mikołaj Aleksander podpisał, z województwem wołyńskiem, elekcyę króla Michała.

Do tej linii należy Józef, stolnikowicz nowogrodzki, zmarły we Lwowie 1795 r., po którym z żony, Katarzyny Szatkowskiej, zmarłej we Lwowie 1801 r., zostali: Stanisław, Jakób, Tekla i Maryanna.

Dymitri Hniewoszewicz, ziemianin krzemieniecki, właściciel Mirohoszczy i Wolicy, w powiecie łuckim, a wspólnie z bratem Sawą, Łanowiec, Kuskowiec etc., w powiecie krzemienieckim (Arch. I. Z. Ros. VI. 1 i Jabł. f. 110), żonaty był z Dorotą Trojanówną z Orłowa, właścicielką Milczy, której zapisał testamentem dożywocie na całym swoim majątku (Woł. II f. 38 i 910; Jabł.). Syn jego Benedykt Dymitrowicz, posiadał wraz z matką 1608 r. Mirohoszcze i Lipki; zmarł zdaje się bezżennie. Dymitra córką być musiała Katarzyna ks. Stefanowa Porycka, która zapisała testamentem 1619 r. katedrze w Łucku 2,000 fl. O ten zapis pozwała 1624 r. kapituła Łucka jej sukcesorów, to jest Zacharyasza, Krzysztofa i Daniela (synów Sawy) i Aleksandra i Andrzeja (wnuków Antoniego).

Sawa (Sawin) Hniewoszewicz, ziemianin krzemieniecki, właściciel Łanowiec, Kuskowiec, Kornaczówki, Nowosiołki i Zarudza 1575 r. (Arch. I. Z. Ros. VI. 1 i Jabł.), podsędek krzemieniecki 1570 r., wojski 1598 r. i horodniczy krzemieniecki 1600 r., żył jeszcze w 1603 r., w którym procesował się z Bołharynem (Woł. 1 f. 1143). Żonaty z Dorotą Skaszewską, córką Jakóba, wspólnie z którą dopełnił działu Skaszowa 1589 r. (Zap. Lub. 5 f. 313), miał z niej synów czterech: Hie-

ronima, Zacharyasza, Krzysztofa i Daniela. Wymienieni bracia dopełnili 1611 r. w Lublinie działu dóbr, po ojcu pozostałych (Zs. Krzem.), a wspólnie z Aleksandrem i Andrzejem Jełowickimi, o których wyżej, jako właściciele Jełowicz, Worsynia i Kotelowa, uzyskali 1627 r. wyrok przeciwko książętom Rużyńskim, Isajkowskiemu i Słuckiemu, aby po okazaniu praw do dóbr tych im przysługujących i odebraniu summ im należnych, z dóbr tych ustąpili (Woł. V A f. 212). Siostra ich wyszła za Romana Jarmolińskiego i widocznie zmarła bezpotomnie, bo w 1613 roku pozwali sukcesorów Jarmolińskiego, o zwrot jej posagu, 8,000 fl. wynoszącego i pozostałych po niej ruchomości. (Bracł. IV f. 5).

Hieronim, syn Sawy, na Łanowcach i Świerżach, łowczy chełmski 1625 r., starosta chełmski 1632 r. Starostwo chełmskie nabył od Daniłowicza, za konsensem królewskim z 1632 r. Ożeniony z Halszką Bielecką, która mu zapisała pół Borszczówki przed 1629 r.

Zacharyasz, syn Sawy, sekretarz i pisarz królewski 1607 r. (A. Zap. Ros.), wojski i horodniczy krzemieniecki 1611 r., stolnik kijowski 1623 r., poseł kijowski i deputat na Trybunał radomski 1629 r., nie żył już w początkach 1630 roku (M. 178 f. 17) Żonaty z Zofią Ledóchowską, wspólnie z nią posiadał Bodzienki, na odstąpienie których Zaleskiemu, otrzymał konsens królewski 1629 r. (M. 177 f. 169; Źr. Dz. V). W 1624 r. procesuje ich Aksak, o nieprawne nabycie Rożynowa (Bracł. VI f. 1187). Córka jego Elżbieta, żona 1-o v. Gabryjela Franciszka Drużbicza 1652 r., a 2-o v. Michała Matczyńskiego; wdowa 1665 r. (Zs. Bełskie). Synowie jego: Stanisław, Mikołaj i Wacław, wraz ze stryjecznymi swoimi braćmi, Filonem i Eliaszem, skazani zostali na banicyę w 1636 r., z instancyi stryja swego Daniela, z powodu niezapłacenia 8,000 fl. za zagrabione rzeczy, przy wypędzeniu go z Rogoszczy (Woł. VI B f. 37).

Zapisy Trybunału lubelskiego wspominają o Stanisławie, synie Zacharyasza, 1646 i 1658 r. (Ks. 40 f. 727 i 822; 45 f. 675). Córkami Stanisława być miały: Franciszka, żona Józefa Izdebskiego, łowczego buskiego, która pozwała wspólnie z mężem i dziećmi Gurowskich 1715 r., o najazd i rabunek dóbr Łanowiec (Bracł. XV f. 1334) i Joanna, żona Mateusza Knickiego.

Mikołaj, syn Zacharyasza, dziedzic na Łanowcach, układa się z Firlejem 1644 r. W tymże samym roku sprzedał Świerże Broniewskiemu (Zap. Lub. 39 f. 618 i 662).

Krzysztof, trzeci syn Sawy, podstoli wołyński 1610 r. procesował się 1611 r. wraz z braćmi z Bołharynami, o Nowohorodyszcze (Woł. II f. 897). W 1621 roku zeznał zapis na bractwo w Łucku (Arch. I. Z. Ros. I. 6). W 1620 r. poseł i deputat na Trybunał radomski. W 1625 r. już nie żył (M. 173 f. 107). Żonaty 1-o v. z ks. Aleksandrą Woroniecką, zmarłą 1616 r., wdową po Iwanie Bołbasie Rostockim, którą pozwali 1601 r. Rostoccy, o dobra po pierwszym mężu. Z niej syn Filon. Drugą jego żoną była księżniczka Aleksandra Sokolska, wdowa po Andrzeju Zahorowskim, podsędku łuckim, z której syn Eliasz. Wspólnie z żoną procesowali go 1620 roku Bazylianie wileńscy. Pozostała po nim wdowa była 1629 r. żoną Krzysztofa Szklińskiego (Woł. IV f. 209, 645 i 646; VI B f. 38; Zs. Łuckie). Obaj bracia, Filon i Eliasz, podpisali, z województwem wołyńskiem, elekcyę Jana Kazimierza.

Filon, syn Krzysztofa, właściciel Miechnowicz, Kałusowa i Łanowiec z przyległościami, których część nabył od Stanisława, sędzia kapturowy wołyński 1632 roku, podstarości krzemieniecki 1638 r. i wojski włodzimierski 1639 r., poseł 1643 roku, żonaty z Elżbietą z Podhorodny, córką Aleksandra, nie pozostawił potomstwa, o czem wzmianka w wyroku zapadłym 1701 r., pomiędzy metropolitą Załęskim, a dziećmi Eliasza (Kij. VI B f. 40 i VI E f. 25; Woł. VI C f. 110; Bracł. XIV f. 878; Zap. Lub. 45 f. 223). Nie żył w 1651 r., w którym pozostała po nim wdowa, procesuje się ze Szklińskim (Zap. Lub. 43 f. 141). Wyszła ona następnie 2-o v. za Stanisława Korczmińskiego, sędziego włodzimierskiego, a 3-o v. za Wojciecha Stanisława Czermińskiego, podczaszego wołyńskiego, z którym zeznała zapis dożywocia 1659 r.

Eliasz, brat Filona, z Katarzyny Chocimierskiej pozostawił czterech synów: Michała, Krzysztofa, Jana, Dymitra i tyleż córek: Maryannę, żonę Wacława Siemaszki, Annę, Konstancyę i Teresę, żonę Adama Janiszewskiego. Mają oni w 1701 roku sprawę z metropolitą Załęskim (Bracł. XIV f. 878). Z nich:

Jan był rotmistrzem królewskim 1687 r. (Zap. Lub. 63 f. 557).

Michał, z Katarzyny Dołgiertówny, pozostawił syna Konstantego, stolnika pińskiego 1713 r., dziedzica na Sokole, żonatego z Agnieszką Taszycką, 1-o v. Stanisławową Kaniecką.

Dymitr, chorąży czerniechowski, stryj i Konstanty, stolnik piński, bratanek, procesują 1719 r. siostrę Konstantego, Antoninę i męża jej, Wojciecha Sławoszewskiego (Bracł. XV f. 1300, 1304 i 1627; Kij. IX f. 657; X. 1101 i 1103; Arch. I. Z. Ros. VI. 1).

Michał miał jeszcze córki: Maryannę, żonę Tomasza Wkryńskiego, Franciszkę, za Kaweckim i Eufrozynę, za Michałem Pruszyńskim (Woł. X f. 730 i XII f. 516).

Michał, syn Konstantego, łowczy łucki 1769 r., dziedzic Łanowiec, zmarły tamże 1785 r., z Franciszki Izdebskiej, zmarłej w Łanowcach 1781 r., pozostawił córkę Józefę, ur. 1767 r., za Antonim Jaroszyńskim i synów: Konstantego, Wacława i Stefana, nad którymi ustanowioną została 1785 r. opieka, w osobie Antoniego Jaroszyńskiego, szambelana (Kancl. 78 IV f. 6).

Konstanty, ur. 1774 r., zmarły 1818 r., właściciel Charpaczki, Stepaszek i Ometyniec, chorąży hajsyński, żonaty z Teklą Belina-Brzozowską, córką Feliksa, starosty bareckiego i Tekli z Sobańskich, pozostawił z niej córki: Konstancyę, za Włodzimierzem Belina-Brzozowskim i Różę, za Karolem Zbyszewskim, oraz trzech synów: Floryana, Tytusa i Adolfa.

1) Floryan, właściciel Maksymówki, zmarły 1859 r., z Józefy z Proskurów, pozostawił synów: Ignacego na Ometyńcach, Feliksa na Maksymówce, Zygmunta i córkę Maryannę.

2) Tytus na Ometyńcach, umarł bezpotomnie 1868 r.

3) Adolf, ur. 1809 r., zmarły 1891 r., na Charpaczce, Stepaszkach, Czernijowcach i Ometyńcach, które nabył od bratanka swego Ignacego, ożeniony z Pauliną z Sobańskich, córką Ludwika i hr. Róży Łubieńskiej, pozostawił z niej synów: Kazimierza na Ometyńcach, ur. 1848 r., Wacława na Charpaczce, ur. 1851 roku, Ludwika na Czernijowcach, ur. 1855 r. i Adolfa na Sokole, księdza od 1890 roku,

prałata Jego Św. Leona XIII-go, ur. 1863 r., oraz córki: Rozalię Stanisławowę Okęcką, zmarłą 1871 r., Antoninę Franciszkowę Bocheńską, zmarłą 1882 r., Maryę Teodorowę Orsettową i Paulę Janowę Mańkowską.

Wacław, drugi syn Michała, ur. 1778 r., właściciel Hubnika, Skibnic, Trech Dubow etc., zginął 1831 r., pozostawiwszy z Honoraty z Jaroszyńskich, córkę Hortensyę, za Piotrem Sobańskim i trzech synów: Aleksandra, Edwarda i Eustachego.

1) Aleksander, emigrant po 1831 roku, następnie ksiądz w zgromadzeniu Zmartwychwstańców, zmarł w Rzymie 1877 r.

2) Edward, emigrant po 1831 roku, rozstrzelany w Wiedniu, w czasie wypadków 1848 r.

3) Eustachy, zmarły 1869 r., właściciel Basztańkowa, żonaty z Maryą z Kossowskich, pozostawił z niej: a) Edwarda, ur. 1855 r., w Basztańkowie, zmarłego tamże 1905 r., pochowanego w Kodymie na Podolu, właściciela Basztańkowa, ożenionego z Teklą Sulatycką, córką Januarego, z której córka Ewelina; b) Aleksandra, ur. 1856 r., zmarłego w Kijowie 1889 r., współdziedzica Basztańkowa, ożenionego z Olgą Sulatycką, także córką Januarego, z której dwóch synów; c) Julię, żonę Teodora Szymanowskiego; d) Pelagię, za Józefem Popławskim. e) Maryę, za Marcelim Michałowskim.

Stefan, trzeci syn Michała, ur. 1780 r., marszałek krzemieniecki, właściciel Łanowiec i Oryszkowiec, z Antoniny Iwaszkiewiczówny, pozostawił syna Teodora, ur. 1831 r., zmarłego 1905 r., marszałka humańskiego, zmuszonego do sprzedaży posiadanego od kilku wieków w rodzinie klucza Łanowieckiego i córkę Stefanię, żonę Antoniego Złotnickiego.

Dymitr, syn Eliasza, wojski nowogrodzki 1711 r., chorąży czerniechowski 1719 r., wspólnie z żoną, Franciszką z Cetnerów, 1-o v. Kossakowską, procesowany 1819 r. przez Kaszowskich (Woł. X f. 28 i 730; Bracł. XV f. 1306 i 1627; Kij. IX f. 293), miał pięciu synów: Eliasza, Mikołaja, Wacława, Stanisława i Marcina, ale podobno z drugiej żony, Heleny z Czarnowskich, z których czterech pierwszych zmarło bezpotomnie, a jeden Marcin pozostawił potomstwo.

Ów Marcin, starosta wielatycki, z tym tytułem podpisał, z województwem wołyńskiem, elekcyę Stanisława Augusta. W 1765 r. był wojskim, a 1770 roku cześnikiem włodzimierskim. Z tego ostatniego urzędu rezygnował w tymże 1770 roku. Z Franciszki Piaskowskiej pozostawił córkę Eufrozynę, za hr. Ignacym Krasickim i syna Ignacego.

Ten ostatni, starosta zawidecki i kawaler orderu Św. Stanisława 1791 r. (Kal.), żonaty z Katarzyną Kordyszówną (DW. 104 f. 724), pozostawił z niej córkę Teklę, za Hipolitem Rohozińskim i synów: Ignacego, zmarłego bezżennie, Ksawerego, żonatego z Petronellą Pietruszewską, z nią bezdzietnego i Marcina. Marcina z drugiej żony, Antoniny Wojakowskiej, córka Julia za Fremi'm, a z pierwszej żony, N. Izdebskiej, syn Napoleon, właściciel po przodkach swoich Sokola, z Eweliny Zakrzewskiej, miał tylko córki: Helenę Stempkowską i Ludwikę.

Daniel, czwarty syn Sawy, na mocy działu sporządzonego z braćmi w 1611 roku w Lublinie (Zs. Krzemien.), otrzymał Płoskę, Zawidów i Czepel, oraz dom w Ostrogu. W 1611 r. wspólnie z braćmi procesował się z Bołharynami (Woł. II

f. 897 i VI B f. 37), a w 1629 r. nabył od Sokołowskiego Ożenin i Stadniki, w powiecie łuckim (Gr. Łuc.). W 1622 r. wojski, a 1641 r. podkomorzy krzemieniecki, z tym ostatnim tytułem podpisał, elekcyę Jana Kazimierza. Barbara z Czołhańskich, córka Adama, wdowa po nim 1653 r. (Zap. Lub. 43 f. 707).

Zapisy lubelskie z 1654 r. wspominają o trzech jego synach: Andrzeju, Jakóbie Stanisławie i Hieronimie Aleksandrze, z których dwaj pierwsi mieli być urodzeni z pierwszej żony podkomorzego, Zofii Pilawskiej, której testament wniesiony do akt łuckich 1626 r. (Ks. 44 f. 638). Oprócz nich miał mieć jeszcze podkomorzy kilku synów, zmarłych bezpotomnie, z których Samuel na Łanowcach 1646 r. (Zap. Lub. 40 f. 845).

Andrzej v. Andrzej Władysław, syn Daniela, na Horodyszczu i Bystrzycy, wojski łucki 1651 r. Żył jeszcze w 1678 r., w którym procesował się o Horodyszcze z Tyszkiewiczami i Liniewskimi. Z Aleksandry z Babina Babińskiej, nie pozostawił potomstwa (Kij. VII f. 448; Zap. Lub. 48 f. 590 i 57 f. 673).

Jakób Stanisław, drugi syn Daniela, podkomorzego krzemienieckiego, pisarz ziemski krzemieniecki 1650 r., pozostawił pięciu synów: Aleksandra, Daniela, Andrzeja, Michała i Jana. W 1684 r. pozostała wdowa po stryju ich Andrzeju, wniosła przeciwko nim protest do akt Trybunału lubelskiego, o wyrzucenie jej z Horodyszcza, a w 1690 r. sukcesorowie jej procesują ich o 50,000 fl. (Zap. Lub. 61 f. 141 i Bracł. XIV f. 801).

Michał, syn Jakóba Stanisława, miecznik wołyński, umarł 1709 r. Syn jego Jan Antoni.

Aleksander, syn Jakóba Stanisława, miecznik rzeczycki, z Heleny Kuberskiej, 2-o v. Sewerynowej Kurdwanowskiej 1711 r., pozostawił synów: Eliasza, Dominika i Kazimierza Mikołaja, którzy wraz z matką zapisali się 1711 r. na kompromis z Pruszyńskim (Kij. VIII f. 477; Woł. X f. 21 i Bracł. XV f. 282; Zap. Lub 60 f. 295). Z nich 1742 r. żył tylko Eliasz, gdyż do wyroku w tymże roku wydanego, o działy Płoski z Ledóchowskimi, on tylko jeden wpływał, jako syn i po śmierci braci swoich, jedyny sukcesor Aleksandra, miecznika rzeczyckiego, a wnuk Jakóba, pisarza ziemskiego krzemienieckiego (Czerniech. f. 143).

Daniel, syn Jakóba Stanisława, podstoli kijowski 1705 r., z Eleonory z Horainów, pozostawił trzech synów: Pawła, Jana i Franciszka, procesowanych przez Wierzchowskiego o napad 1713 r. (Arch. I. Z. Ros. VI. 1; Czerniech. f. 422; Bracł. XV f. 307 i 1799). Z nich:

1) Paweł bezpotomny.

2) Jan, z Annny Janiczówny, miał dwóch synów: Stefana i Józefa. Stefan 1767 r. regent ziemski krzemieniecki, 1776 r. pisarz ziemski łucki, 1781 roku podsędek łucki, otrzymał 1777 r. prawem kaduka spadek po Bucewiczu, burgrabim łuckim (Kancl. 57 II f. 74). Żonaty 1-o v. z Felicyanną Borejkówną, 2-o v. z Teresą Wołodkiewiczówną, z pierwszej żony miał dwóch synów: Mikołaja i Romualda, zmarłego bezpotomnie. Mikołaj, komornik ziemski łucki 1791 r., cześnik poleski 1794 r., właściciel Hruszwicy, z Apolonii Sławoszewskiej, pozostawił córkę Marcelinę, za Erazmem Peretjatkowiczem 1829 r. i syna Józefa, właściciela Hruszwicy, po którym, z Franciszki Rymińskiej, synowie: Artur i Adolf.

Józef, drugi syn Jana, na Stojowie i Diakiewiczach, żonaty 1-o v. z Anielą

Joachimowiczówną, 2-o v. z Maryanną Mosakowską, z pierwszej żony pozostawił syna Antoniego, a z drugiej, Tomasza.

Antoni na Diakiewiczach, regent grodzki łucki 1782 r., następnie podkomorzy dubieński, z Tekli Korzeniowskiej miał synów: Mikołaja, Kaspra, Jakóba i Konstantego Wojciecha, oraz córkę Wiktoryę,

Konstanty Wojciech, syn Antoniego, wnuk Józefa, prawnuk Jana, praprawnuk Daniela, syna Jakóba, legitymował się ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1836 r. (Spis.).

Tomasz na Diakiewiczach i Satijowie, z pierwszej żony, Katarzyny Tarkowskiej, miał córkę Maryę, za Janem Sokołowskim, a z drugiej — Balbiny Nowowiejskiej, syna Hieronima i córki: Fabię, 1-o v. za Karolem Hulewiczem, 2-o v. za Pawłem Duninem, zmarłą 1852 r. i Teklę, za Ignacym Jełowickim.

3) Franciszek, najmłodszy syn Daniela, dziedzic Mirohoszczy, z Wiktoryi Dołgiertówny, miał córki: Klarę, za Janem Strojowskim i Annę, oraz trzech synów: Stanisława, szambelana Augusta III-go, Antoniego i Józefa. Ten ostatni, z Salomei Spendowskiej, pozostawił syna Feliksa i córkę Salomeę.

Andrzej, syn Jakóba Stanisława, z żoną Krystyną z Szaszewskich, bratową swoją Eleonorą z Horainów Danielową Jełowicką i synami jej, wyżej wymienionymi i synowcem swoim Janem Antonim, synem niegdy Michała, z pierwszego jego małżeństwa, a także Helena z Kubarskich, 1-o v. Aleksandrowa Jełowicka, 2-o v. Sewerynowa Kurdwanowska, z synami: Eliaszem, Dominikiem i Mikołajem, zapisali się 1711 r. na sąd polubowny, w sprawie z Pruszyńskim, o Semenową, Daniłówkę i Turówkę (Woł. IX f. 21). Andrzej zostawił dwóch synów: Józefa i Jana (Gr. Łuckie z 1727 r.).

Józef, syn Andrzeja z Szaszewskiej, miecznik rzeczycki, z Katarzyny Modrzyńskiej, czy też Medyńskiej, miał syna Ałeksandra i córkę Annę, za Piotrem Błażowskim, o której posag 10,000 fl. wynoszący, ma sprawę brat Aleksander 1759 r. (Bracł. XVII f. 2198).

Aleksander, z Krystyny Biernackiej, miał córkę Zuzannę, za Dominikiem Bohdaszewskim i syna Józefa, ożenionego z Elżbietą Kamieńską, z której syn Tadeusz, z Elżbiety Rohozińskiej, pozostawił synów: Spirydyona i Leona *Edwarda*. Ten ostatni, zmarły w Janczynie 1846 r., ożeniony z Ludwiką Witwicką, 2-o v. Szymonową Ośniałowską, pozostawił córki: Joannę Maryę, za Józefem Szujskim, znakomitym naszym historykiem, członkiem Akademii Umiejętności w Krakowie i profesorem uniwersytetu tamże, Józefę Teklę, za Piotrem Szujskim, stryjem poprzedniego i Elżbietę Michalinę, za Adamem Tyszkowskim.

Jan, syn Jakóba Stanisława, prawdopodobnie łowczy wołyński, umarł 1704 roku.

Hieronim v. Hieronim Aleksander, syn Daniela, podkomorzego krzemienieckiego i Barbary Czołchańskiej, na mocy działów sporządzonych w 1661 r. w grodzie łuckim, właściciel Ożenina, Stadnik i części Płoski i Noworodczyc, łowczy wołyński i deputat na Trybunał koronny 1670 r. (Zap. Lub. 53 f. 355), podpisał z województwem wołyńskiem, elekcyę króla Michała. Żonaty z Zofią z Kurdwanowskich, miał z niej czterech synów: Józefa, Jana, Hieronima i Kazimierza. Synem jego miał być również Samuel, żonaty z Apolonią z Zawadzkich, oskarżony wspólnie z żoną 1736 r., o zabójstwo Krzysztofa Micuty (Bracł. XVI f. 442).

1. Józef, syn Hieronima, miecznik 1692 r., następnie łowczy wołyński, zmarły 1713 r., miał córkę Antoninę, za Karolem Niemiryczem, chorążym wiskim i dwóch synów: Jana Marcina i Mikołaja.

A) Jan Marcin, starosta szczurowiecki, które to starostwo wspólnie z żoną, Joanną z Baranowskich, 1-o v. Leonardową Koniecpolską, wykupił za konsensem królewskim z 1726 r. z rąk Buynów (M. 256 f. 58; Bracł. XVI f. 611 i Kij. XI f. 314), w 1733 r. poseł województwa bracławskiego, podpisał konfederacyę generalną warszawską (Oblig. Warsz. 49 f. 422). Był i posiadaczem Strzemienia, w ziemi lwowskiej (M. 260 f. 105). Umarł 1754 r. Syn jego Franciszek Ksawery, oberstlejtenant wojsk koronnych, procesował się 1758 r. z Buszewską. Antoni, drugi syn Jana Marcina, 1736 r. (Kij. XIII f. 286 i 289).

B) Mikołaj, skarbnik wołyński 1722 r. i podstarości łucki 1736 r., podkomorzy wendeński 1744 r., z Franciszki ks. Czetwertyńskiej, miał córkę Katarzynę, za ks. Felicyanem Czetwertyńskim i kilku synów, z których Michał, skarbnik wołyński 1744 roku, z tym tytułem, jako poseł ziemi wołyńskiej, podpisał elekcyę Stanisława Augusta, 1765 r. łowczy łucki, w końcu starosta bracławski. Starostwo to, za konsensem królewskim z 1767 r., wykupił z rąk Nowowiejskiego, na odstąpienie którego Ponińskiemu otrzymał nowy konsens w 1775 r., lecz nie odstąpiwszy starostwa umarł w 1777 roku. Z urzędu łowczego łuckiego rezygnował 1769 r., który to urząd otrzymał inny Michał. W 1774 r. nabył od Lubomirskiego Medówkę, Czachów, Oczyłków i Bogdanówkę, w województwie bracławskiem (DW. 91 f. 192). Żonaty z hr. Aleksandrą Tarnowską, 2-o v. Waleryanową Strojnowską, miał z niej córkę Juliannę, 1-o v. Romanowską, 2-o v. hr. Michałowę Krasicką i synów: Kazimierza i Michała. Michał, podkomorzy łucki, nabył w 1801 roku, od brata swego ciotecznego, ks. Antoniego Czetwertyńskiego, część Borowicz (DW. 113 f. 98).

2. Jan, drugi syn Hieronima, miecznik wołyński 1686 r. i starosta rasławski, zmarły 1706 r., pozostawił córkę Zuzannę, za Fortunatem Antonim hr. Tarnowskim i syna Franciszka [1]), starostę nowosielskiego 1736 r., żonatego z Elżbietą Wybranowską, która już jako wdowa po nim, procesuje się 1746 r. z braćmi jego stryjecznymi, synami Kazimierza, o 2,000 fl. (Czerniech. f. 1494). Synami jego być mieli: Stanisław, Wojciech, Jan, kanonik inflancki 1777 r. i Tomasz, scholastyk kijowski.

Wojciech, poseł województwa wołyńskiego, podpisał elekcyę Stanisława Augusta. Następnie oboźny polny litewski, odstąpił Komarowi 1772 r. Szołemkę, w powiecie owruckim (Kancl. 50 IV f. 145). W 1759 r. otrzymał starostwo nowosielskie.

Stanisław, jako starościc nowosielski, został miecznikiem łuckim 1767 r. W 1779 r. był szambelanem Stanisława Augusta, w 1780 r. chorążym (MP.), a następnie rotmistrzem kawaleryi narodowej. W 1782 r. nabył starostwo kuckie od Poniatowskiego (M. 297 f. 162). Zeznał testament w 1811 r. Podług niego był

---

[1]) Rodowód Jełowickich ułożony przez p. Zygmunta Lubę-Radzimińskiego, daje Franciszkowi za ojca Józefa, brata Jana, zdaje mi się mylnie, jak to niżej podany wyrok z 1742 roku przekonywa.

właścicielem Ożenina, który żonie w dożywociu pozostawił i Sadoczek, Wołoski, Sapożyna, Stadnik, Prus i Kolesnik, które synom zapisał (Akta Ostrog. pow. sądu.). Z Klary Pruszyńskiej, pozostawił dziesięciu synów, z których czterech: Lambert, Aleksander, Jan Felicyan i Ignacy, pozostawili potomstwo.

A) Lambert, ur. 1784 r. (metr. w Tajkurach), podkomorzy, a następnie marszałek krzemieniecki, nabywca Zahorzec w 1826 r., z Maryanny Sieniucianki, pozostawił synów: Józefa i Adolfa, oraz córkę Emilię.

Józef, ur. 1814 r. (metr. w Jampolu), marszałek krzemieniecki, z Idalii Cieciszewskiej miał syna Kazimierza, ur. 1870 r. i córki: Maryę i Pelagię. Kazimierz, dziedzic Zahorzec, ożeniony z Janiną hr. Jezierską, 1-o v. Edmundową Różycką, ma z niej córkę Zofię.

Adolf, ur. 1815 r. (metr. w Jampolu), także marszałek krzemieniecki, z Antoniny Pruszyńskiej, pozostawił córkę Walentynę, za Wacławem Mogilnickim.

B) Aleksander, ur. 1785 r. (metr. w Tajkurach), z Barbary Zwolińskiej, pozostawił dwóch synów: Władysława i Stanisława, oraz dwie córki: Aleksandrę, za Gracyanem Sierzputowskim i Kamillę, za Stanisławem Zakrzewskim.

Władysław, ur. 1818 r. (metr. w Międzyrzecu), bezdzietny z Karoliną Sierzputowską, a Stanisław, ur. 1824 r. (metr. w Międzyrzecu), zmarły 1875 r., z Izabelli Gojrzewskiej pozostawił: Rafała, zmarłego 1870 r., Edwarda, Kazimierza, Władysława, Aleksandrę, za Czarnomskim, Maryę i Stanisławę.

C) Jan Felicyan, marszałek krzemieniecki, z Cecylii Orłowskiej, pozostawił trzech synów, zmarłych bezpotomnie: Zygmunta, Jarosława i Tomasza, ur. 1822 r. (metr. w Annopolu), oraz córki: Maryę, za Janem Czosnowskim, Sewerynę, Lucynę, za Antonim Pruszyńskim i Karolinę, za Józefem Byszewskim. Tomasz żonaty był z Anielą Omiecińską.

D) Ignacy, żonaty 1-o v. z Teklą Jełowicką, 2-o v. z Emilią Sławoszewską, z pierwszej żony pozostawił syna Henryka, ur. 1835 r. (metr. w Ołyce), ożenionego z Kamillą Omiecińską, z której ma córki: Stefanię i Maryę. Z drugiej żony synów czterech: a) Gracyan, właściciel Ożenina, z Eweliny Sulatyckiej, córki Ignacego, ma synów: Witolda, ur. 1874 r. i Stefana, ur. 1878 r.; b) Wiktor na Rożniatówce, z Wincentyny Zwolińskiej, ma synów: Stanisława, ur. 1869 r., Antoniego, ur, 1871 r., Zygmunta, ur. 1875 r., Konrada, ur. 1877 r., Tadeusza, ur. 1878 roku, Gustawa, ur. 1880 r. i córkę Maryę. Z nich Antoni, zaślubił 1904 r. w Czarnolesiu Stanisławę Zawadzką, córkę Stanisława i Antoniny z Krassowskich; c) Wacław, ur. 1844 r. i d) Feliks, zmarły 1872 r.

3. Hieronim, trzeci syn Hieronima. łowczego wołyńskiego, kanonik krakowski i chełmski, kantor łucki i przemyski, kanclerz lwowski, biskup pelleński, sufragan, proboszcz i oficyał generalny lwowski. Trzynaście razy deputat na Trybunał koronny. W 1714 r. został pisarzem wielkim koronnym, a 1731 r. sekretarzem wielkim koronnym. Umarł 8-go Stycznia 1732 r.

4. Kazimierz, czwarty syn Hieronima, łowczego wołyńskiego, dziedzic na Koleśnikach, starosta hulanicki 1721 r.. z Anny z Godzimierza Wilżanki, miał pięciu synów: Franciszka, Michała, Piotra, Antoniego i Remigiana, oraz córki: Elżbietę i Zofię. Wymienieni synowie Kazimierza zawarli 1741 r. kompromis z Gorlickim (Kij. XI f. 467).

Że Kazimierz, łowczyc wołyński, miał synów wyżej wymienionych, przekonywa o tem sprawa tocząca się w 1738 r., o spadek po Hieronimie pozostały. W wyroku tym występują z jednej strony: Anna z Godzimierza, wdowa po Kazimierzu, staroście hulanickim, z dziećmi: Franciszkiem, starostą hulanickim, Michałem, łowczym owruckim, Piotrem, starostą perejasławskim i regentem grodzkim łuckim, Antonim, starostą bereżańskim, Remigianem, skarbnikiem latyczowskim, Elżbietą i Zofią, oraz Franciszek, starosta nowosielski, z drugiej—Mikołaj, skarbnik wołyński i Marcin, starosta szczurowiecki (Bracł. XVI f. 566).

Również wyrok z 1742 r., o którym było wyżej, nakazujący podział Płoski pomiędzy sukcesorami Jakóba Stanisława i Hieronima Jełowickich, współwłaścicieli tych dóbr, a Ledóchowskim, wymienia: Eliasza Bożeńca Jełowickiego, po śmierci braci jedynego sukcesora Aleksandra, miecznika rzeczyckiego, a wnuka Jakóba, pisarza ziemskiego krzemienieckiego, Marcina, starostę szczurowieckiego i Mikołaja, skarbnika wołyńskiego, synów Józefa Bożeńca Jełowickiego, łowczego wołyńskiego, Franciszka, starostę nowosielskiego, syna Jana Bożeńca Jełowickiego, miecznika wołyńskiego, Franciszka, starostę hulanickiego, Michała, łowczego owruckiego, Piotra, miecznika czerniechowskiego, Antoniego, starostę ulanowskiego i Remigiana, skarbnika żytomierskiego, synów Kazimierza Bożeńca Jełowickiego, starosty hulanickiego, niegdy zaś wnuków Hieronima Jełowickiego, łowczego wołyńskiego, (Czerniech. f. 1431).

A) Franciszek v. Franciszek Michał, syn Kazimierza, otrzymał po śmierci swej babki, Zofii z Kurdwanowskich Jełowickiej, łowczyny wołyńskiej, starostwo hulanickie (horodyszcze puste Hulaniki), w województwie kijowskiem 1731 r. (Sig. 22). Nie żył już w 1748 r., w którym starostwo hulanickie otrzymał brat jego Remigian (Sig. 27). Poseł województwa wołyńskiego, podpisał konfederacyę generalną warszawską 1733 r. (Oblig. Warsz. 49 f. 422).

B) Michał, syn Kazimierza, łowczy owrucki 1729 r., chorąży smoleński 1757 r. i tytularny starosta salnicki 1759 r., miał mieć synów: Daniela i Franciszka. Ten ostatni, żonaty 1-o v. z Ludwiką Maniecką, 2-o v. z Teklą Gidzińską, pozostawił córkę Teresę, za N. Minilinem. Daniel, żonaty z Marcellą Wigurzanką, z której córki: Józefa Komarnicka i Maryanna Józefowa Diotti i synowie: Antoni, Remigian, Kazimierz, Leon i Jan. Antoni miał synów: Jana, ur. 1801 roku w Lucce we Włoszech, Napoleona, ur. 1806 r. na wyspie San Domingo, Antoniego, zmarłego tamże i Stanisława, ur. 1809 r. w Warszawie. Remigian miał synów: Aleksandra i Ignacego, ożenionego z Kruzerówną, z której syn Erazm. Leon, żonaty z Ludwiką Moszyńską. Jan, żonaty z Reginą Moszyńską, z której syn Wincenty, ur. 1808 r. i córki: Julia, Marya i Cecylia.

C) Piotr, syn Kazimierza, miecznik czerniechowski 1731 r., następnie 1759 r. starosta perejasławski, żonaty z Justyną Krzewską (Bracł. XVII f. 1399, 1689, 1765 i 1766; Kij. XIII f. 840), miał mieć z niej tylko córkę Agatę, za Ignacym Olszańskim.

D) Antoni, syn Kazimierza, poseł województwa czerniechowskiego 1738 r., otrzymał w tymże roku starostwo bereżskie, w województwie kijowskiem (Sig. 26). W 1748 r. został chorążym nowogrodzkim, a 1768 r. podkomorzym. Umarł w Klekołowie 1787 r. W 1765 r. szambelan Stanisława Augusta, 1782 r. kawaler orderu Św Stanisława, a 1785 r. kandydat do kasztelanii czerniechowskiej (MP.).

Z Zofii z Wybranowskich, z którą zeznał zapis dożywocia 1750 r. (Gr. Sandom.), miał córki: Teresę, wydaną 1770 r. w Lublinie za Józefa Gruję, starostę kotelnickiego, Łucyę Misiewską, starościnę białogrodzką i syna Erazma (A. Lwows. For. Nob.).

E) Remigian, syn Kazimierza, właściciel Aresztowa i Woskodaw, skarbnik łatyczowski 1738 r., skarbnik żytomierski 1742 r., podczaszy czerniechowski i starosta hulanicki 1748 r., stolnik dźwinogrodzki 1756 r., stolnik łucki i szambelan Stanisława Augusta 1765 r., chorąży łucki 1768 r. Umarł w 1788 r. Z województwem wołyńskiem podpisał elekcyę Stanisława Augusta. Żonaty 1-o v. 1748 r. z Agnieszką z Matuszewiczów, zmarłą tegoż roku i z nią bezpotomny, 2-o v. z Franciszką Grocholską (DW. 107 f. 227 i 228), miał z niej córkę Cecylię, za Rafałem Rakowskim, marszałkiem nowogrodzkim-wołyńskim, zmarłą we Lwowie 1828 r. i synów: Tomasza i Pawła.

Paweł, żonaty z hr. Anastazyą Tarnowską, kasztelanką konarsko-łęczycką, pozostawił córkę Franciszkę, za Michałem Czackim i synów: Edwarda, Marcina i Juliusza bezpotomnego.

Edward, oficer b. wojsk polskich, właściciel Woskodaw, ożeniony z Felicyą Dąbrowską, pozostawił z niej kilka córek, z których Anastazya za hr. Izydorem Dzieduszyckim i kilku synów zmarłych młodo. Z nich jeden Adolf Maryan, doktór filozofii, żonaty 1-o v. z ks. Janiną Czetwertyńską, 2-o v. z hr. Jadwigą Tyszkiewiczówną, z drugiej żony pozostawił córki: Maryę, za ks. Adamem Lubomirskim z Równego i Jadwigę, za ks. Stanisławem Lubomirskim z Kruszyny. Adolf umarł w Woskodawach na Wołyniu 1898 r.

Marcin, oficer b. Wojsk polskich, żonaty z Maryanną z Rakowskich, pozostawił z niej córkę Maryę, za hr. Karolem Aleksandrowiczem i synów: a) Władysława, żonatego z Zofią Nartówną, z której córki: Jadwiga, Zofia i Marya; b) Franciszka, żonatego z Leonardą Suszeńską, z której syn Stanisław i c) Ludwika.

Nie znaleźli pomieszczenia w powyższym rodowodzie: Piotr, żonaty z Eudoksyą Szpakowską 1586 r. Ewa Janowa Łahodowska 1594 r. (Zs. i Gr. Łuckie). Anna z Jełowickich Litaworowa Chreptowiczowa 1645 r. (Bracł. VI C f. 477). Justyna z Jełowickich Maksymilianowa Brzozowska (wojewodzina brzeska - litewska) 1668 roku (Kij. VII f. 145). Aleksandra, za Bazylim Borkowskim 1674 r. (Gr. Krzem.). N., horodniczy krzemieniecki, zmarły 1669 r. Maryanna z Jełowickich, żona 1-o v. Józefa Firleja Górskiego, starosty kahorlickiego 1729 r. (AGZ. X. 6911), 2-o v. Romualda Wybranowskiego, chorążego lubelskiego 1761 r. (Gr. Lubel.).

Teresa z Jełowickich Dominikowa Stempkowska, kasztelanicowa bracławska 1731 r. (Woł. XII f. 256). Adalbert, skarbnik winnicki, zmarły 1735 roku. Joanna z Jełowickich, żona niegdy Aleksandra Wolskiego, chorążego parnawskiego (Kij. z 1743 r. 1 f. 583). Stefan, podczaszy kijowski 1759 r. Protazy, miecznik czerniechowski, żonaty 1781 r. z Teodorą z Cieszkowskich, 1-o v. Stanisławową Dłużewską, chorążyną chełmską, 2-o v. Okolską (DW. 97 f. 637 i Perp. Czers. 36 f. 357). Jerzy Stanisław, szambelan Stanisława Augusta 1783 r. Ksawery, żonaty 1781 roku z Wiktoryą z Giedzińskich, 1-o v. Franciszkową Górską (Gr. Halickie 222 f. 118).

Marcin, proboszcz w Glinianach, 1798 r. opiekun dzieci po siostrze Maryannie, Mikołajowej Wojakowskiej, zmarły 1800 r.

Z wyżej wymienionych: Antoni, Jan, kanonik inflancki, Antoni, podkomorzy nowogrodzki, następnie członek Stanów galicyjskich i Michał, łowczy łucki, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 roku, w sądzie ziemskim lwowskim.

W Królestwie dowiedli szlachectwa przed 1850 rokiem: Emilia z Piotrowsk ch, wdowa po Stanisławie i dzieci ich: Zdzisław, Stanisław i Amelia. Wacław, syn Wenantego i Felicyi hr. Lanckorońskiej, zaślubił 1868 roku Maryę Łubkowską.

JEMIELEŃSCY z Jemielna (dziś Imielno), w powiecie gnieźnieńskim. Andrzej z Jemielna, zeznawszy dział dóbr z bratem, ułożył się 1448 r. o dziesięciny z kanonikami gnieźnieńskimi. Jan Jemieleński, sprzedał 1497 r. połowę Jemielna Kowalskiemu. Ręczy za nim Maciej Jemieleński. Żona jego Anna. Ksiądz Wincenty Jemieleński, proboszcz i dziedzic w Jemielnie, wyprawił z ojcowizny swej zastępcę na wojnę wołoską 1497 r. i na wojnę turecką 1498 roku (St. Pr. P. Pom. VII. 25, 26, 27, 114, 115, 289 i 452). Stanisław Jemieleński, dziedzic Jemielińska pod Imielnem 1580 r. (Paw.).

JEMIELICCY h. BOŻAWOLA, mieli być w łomżyńskiem, podług Paprockiego.

JEMIELICZ Walenty podpisał, z ziemią łomżyńską, elekcyę Jana III-go.

JEMIELITOWIE (v. JEMIELITA v. JEMIELITY) h. POBÓG i h. PIELESZ, ze wsi Jemielite Stare, w powiecie łomżyńskim. Dom licznie rozrodzony. Grzegorz Jemielity, syn Jana, wywodził swoje szlachectwo 1646 roku w Warszawie i przedstawił za świadków: Jakóba Jemielitego, syna Jakóba, Stefana, syna Jana, Mateusza, syna Marcina i Wojciecha, syna Macieja, Jemielitych ze Starych - Jemielitów, h. Pobóg. Świadkowie zeznali, że chociaż wywodzący się, z powodu licznego rozrodzenia się, nie jest już ich krewnym, jest jednak szlachcicem, tego samego co oni herbu. To samo zeznał i Jan Budny, brat cioteczny wywodzącego się, którego ciotka była żoną Jana Jemielitego. Widocznie jednak, że na Jemielitem dziedziczyli i Pieleszowie, skoro się z tym herbem legitymowali Jemielitowie ze szlachectwa w Królestwie.

Jan Jemielita, z podsędka, sedzia ziemski łomżyński 1604 r. W 1611 r. był i poborcą łomżyńskim (DW. 39 f. 272). Paweł Jemielita, syn Józefa, kwituje się z Radgoskim 1606 r. (DW. 33 f. 362). Tomasz Jemielity, syn Andrzeja, miecznik chełmski w latach 1644 — 1655. Syn jego Jan Jemielita, sędzia grodzki trembowelski 1689 r. (Zap. Lub. 45 f. 216; 65 f. 693 i 67 f. 626). Tomasz dziedziczył na Besku, a ojciec jego Andrzej, syn Tomasza, dziedzic na Besku, zwał się Jemielickim. Miał on drugiego syna Stanisława (Zap. Lub. 25 f. 527 i 33 f. 1200).

Ksiądz Rudolf otrzymał 1699 r. probostwo w Łasinie, na Pomorzu (Ręk. Ossol. Sig. 136 f. 119).

Jan Jemielity, sędzia i podstarości grodzki trembowelski, z żony, Joanny Łysoskórskiej, pozostawił Michała, po którym Jan, Stefan, Anna i Maryanna, Pa-

wła, łowczego trembowelskiego, Maryannę, żonę Bartłomieja Grocholskiego, Eufrozynę i Teresę, drugą żonę Maksymiliana Dunina Wąsowicza, podczaszego inowłodzkiego, zmarłą 1707 r. bezdzietnie. Ze spadku po niej kwitowali 1712 r. trzecią żonę Wąsowicza, wymienieni jej brat, siostry i bratankowie (Gr. Przem. 221 f. 871; 233 f. 19). Paweł, wspólnie z żoną, Ewą z Czosnowa, otrzymał 1700 roku Krowinkę (Ręk. Ossol. Sig. 262 f. 26). Augustyn 1737 r. w Przemyślu.

Hilary, wojski liwski 1724 r. Hilary Jemielity, skarbnik inflancki, zmarły bezpotomnie przed 1772 r. (DW. 89 f. 534 i 50 f. 1460).

Jerzy Jemielity, z ziemią nurską, Marcin i Walenty, z ziemią łomżyńską, podpisali elekcyę króla Michała, a Franciszek, z ziemią łomżyńską, Stefan i Wojciech, z ziemią nurską i Franciszek, z ziemię bielską, pisali się na obiór Augusta II-go.

Józef, syn Ambrożego i Wojciech, syn Franciszka, współdziedzice Lubina, w bielskiem, 1822 r.

Ignacy *Jemielita*, syn Antoniego, Maciej, syn Jana, Piotr, syn Ignacego, Władysław, syn Piotra, Mateusz, syn Łukasza, Piotr, syn Leona, Kazimierz, syn Jakóba i Wojciech, syn Rocha, Jakób *Jemielity*, Stanisław i Maciej, synowie Tomasza i Walenty *Jemielity*, syn Jakóba, wszyscy h. *Pielesz*, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie przed 1850 r.

JEMIELNICCY. Mikołaj Jemielnicki, ożeniony z Elżbietą z Pukowa, ma różne sprawy we Lwowie w latach 1499 – 1504 (AGZ. XVII). Mikołaj Jemielnicki, w czasie ostatniej wojny z Tatarami na Podolu, darował wszystkie swoje ruchomości prawem wojennem Hipolitowi Młodzieckiemu. O ruchomości te, pozwały 1521 r. Młodzieckiego siostry Mikołaja: Katarzyna Pilatkowa i Anna Przełęcka (St. Pr. P. Pom. VI. 196).

Wyroki lubelskie z 1596 r. wspominają o Janie i Andrzeju, synie Tomasza (Ks. 65 f. 675 i 70 f. 507). Andrzejowi z Jemielnika Jemielnickiemu, dzielnemu wojakowi, biorącemu udział we wszystkich wojnach za Zygmunta III-go i Władysława IV-go, zmarłemu 1638 roku, towarzysze wznieśli pomnik w Bieczu (Star. Mon.).

Katarzyna Jemielnicka, żona Jakóba Potockiego, podkomorzego halickiego 1543 roku.

z JEMIELNICY (Imielnicy w powiecie płockim) Wojciech, kanonik katedralny płocki, w latach 1366 — 1380).

JEMIELSCY h. NIECZUJA z Imielna (dawniej Jemielina v. Jemielna), w powiecie przedeckim. Nasięgniew z Jemielina w latach 1388 — 1398, Jakusz Jemielski z Jemielina w latach 1391 — 1395, Piotr z Jemielina 1399 r., mają sprawy w Łęczycy (Łęcz. I i II). Jakusz i Mścigniew z Jemielna i Wilkowyji, herbu *Czelechy* (Nieczuja), świadczy w Sieradzu w latach 1401 — 1402 przy wywodach szlachectwa (Pis. Dz. Pol. IX i Łag.). Jan, syn Jana z Jemielna 1454 r., a Mścisław, syn Pawła z Jemielina, 1488 r. na uniwersytecie krakowskim. Jan był

1481 r. prebendarzem u Św. Jana w Kruszwicy. Tadeusz Jemielski, dziedzic Poczałkowa, w brzeskiem, 1557 r. (Paw.).

Jan Jemielski, właściciel Jemielna 1549 r. (Gr. Przed. 6 f. 36). Elżbieta Jemielska, córka Jana z Jemielna, za Ambrożym Oporowskim 1550 roku (M. 79 f. 270). Anna, zamężna Płocka, 1556 r. (Gr. Przed. 10 f. 173 i 17 f. 230). Elżbieta z Jemielna, za Adamem Balińskim 1597 r. Stanisław Jemielski, skarbnik inowrocławski 1607 r. i szafarz poborów tamże 1613 r. (Stanisław) Jemielski, ze stolnika inowrocławskiego, kasztelan kowalski 1619 r. Elżbieta, córka Stanisława, kasztelana kowalskiego, żona Adama Dąmbskiego, kasztelana słońskiego, 1640 roku.

Jan podpisał, z województwem brzeskiem-kujawskiem, elekcyę Jana Kazimierza. Wojciech na uniwersytecie krakowskim 1648 r. Stanisław, kasztelanic inowrocławski, poseł brzeski, pisał się z województwem brzeskiem, na obiór Jana III-go (Z. Kuj.). Na elekcyi króla Michała podpisał się Jemielińskim. W 1676 r. został wojskim inowrocławskim, a 1681 r. kasztelanem kowalskim. Po nim wójstwo inowrocławskie wziął znów Stanisław Jemielski, który został 1704 r. kasztelanem nakielskim. Franciszek, kasztelanic nakielski, nabył 1718 r. Rostrębowo od Radzimińskiej (Inscr. Gr. Pozn. V f. 45)

JEMIELSCY h. PORAJ z Imielna i Imielnicy, w powiecie ksiąskim. W końcu XIVgo wieku część Imielna należała do Zawiszy i Spytka z Borzyszowic, których potomkowie Borzyszowskimi się nazwali, część do braci Jaśka i Macieja z Jakubowa, od których poszli Jakubowscy Różyce. Dziedziczyła tu także Dzierżka, wdowa po Stanisławie, 1399 r. Jakób z Jemielna h. *Poraj* zaświadczył 1415 roku szlachectwo Wężyka. Wdowa po nim Jadwiga, zapisała 1452 r. całe prawo swe na rzece Nidzie proboszczowi miechowskiemu.

Na Jemielnicy dziedziczyli Tomek i bratanek jego Tomisław 1376 r., dziedzic także części Motkowic. Wawrzyniec i Dobek w latach 1376 — 1389. Dobiesław pisał się 1411 r. Miłoszowskim. Jakób z Jamielnicy, alias Miłoszowski i Jasiek z Jemielnicy, zawarli 1436 r. układ z opatem Jędrzejowskim, o prawa na rzece Nidzie. Bernard, syn Jakóba z Jemielnicy, 1410 r. na uniwersytecie krakowskim.

W drugiej połowie XV-go wieku był dziedzicem tej wsi Paciorek h. *Róża* (St. Pr. P. Pom. VIII; Helc. II; Dług.).

JEMIĘTKOWSKI N., oberstleytenant wojsk koronnych, komisarz z sejmu 1768 r. do starostwa kolskiego (V. L.).

JEMIOŁKOWSCY czasem JAMIOŁKOWSCY h. DOLIWA z Jemiołkowa (dziś Imiełków), w województwie kaliskiem. Paprocki pisze, że idą od Strońskich Doliwczyków, a znał ich sam, więc mógł dobrze wiedzieć. Być jednak może, że i Głemboccy dziedzicząc na Jemiołkowie, dali początek drugiej linii tego domu.

Mikołaj Głembocki z Jemiołkowa, ożeniony z Katarzyną Pomianówną Kobierzycką 1478 r., pozostawił z niej Bartłomieja i Dorotę, pod opieką stryja rodzonego Jana z Jemiołkowa 1484 r. Stanisław Głembocki z Jemiołkowa, syn Miko-

łaja (pewno z pierwszej żony), sprzedał 1488 r. część Wiechcic (Gr. Sier. 20 f. 31, 32; 22 f. 316; 23 f. 239; 24 f. 11 i 384; 25 f. 96).

Łukasz Jemiołkowski ma sprawę z Morsztynem 1579 r. (A. Krak.). Andrzej Jemiołkowski nabył 1613 r. część Słupi od Mycielskiego (Inscr. Castr. Posn. I f. 485, II f. 601). Jan, współopiekun Przedzyńskiej 1624 r. Stanisław, syn Wojciecha, kwitował 1632 r. Aarona w grodzie przedeckim (Przed. 70 f. 351). Jarosz podpisał Pacta Conventa 1632 roku. Ten czy inny Jarosz podpisał elekcyę Jana III-go.

Piotr, syn Krzysztofa, posesora Mauszyc, w bydgoskiem, 1807 r.

JEMIOŁOWSCY v. JEMIŁOWSCY h. PORAJ, w województwie bełskiem i ruskiem. Zygmunt Jemiołowski wniósi 1609 r. skargę w Chełmie, o zabicie brata jego Floryana, kanonika chełmskiego (Akta XXIII). Jan 1609 r. na Wołyniu. Piotr Jemiłowski, syn Jana, sprzedał Jasionę Kurdwanowskiemu 1635 roku (Perp. Czers. 9 f. 246). Stanisław Baltazar, gwardzista królewski i żona jego, Katarzyna z Kępna, otrzymali 1666 r. konsens królewski, na wykupienie z rąk Kisielowskiego wójtostwa w Gostwicy (Ręk. Ossol. Sig. 139 f. 11).

Mikołaj Jemiołowski podpisał, z województwem bełskiem, elekcyę króla Michała i Jana III-go. Adam Jemiłowski, regent grodzki bełski 1692 r., pisarz grodzki 1701 r. Ten sam, ale Kazimierz Adam, podstarości i sędzia grodzki bełski 1713 r. (Zap. Lub. 68 f. 655 i Woł. X f. 251). Adam był żonaty z Aleksandrą Bolestraszycką, wspólnie z którą otrzymał Przystanie, w bełskiem, po Temrukach (Ręk. Ossol. Sig. 262 f. 72). Antoniego i Ewy z Mietelskich, córka N., żona Kazimierza Głogowskiego 1753 r.

JEMŁANIN Jakób podpisał, z województwem sandomierskiem, elekcyę Augusta II-go.

JENCEWICZ Józef podpisał, z województwem smoleńskiem, obiór Stanisława Augusta.

JENDRUSCY, patrz *Jędruscy.*

JENICZOWIE, w województwie wołyńskiem, mają być, według Niesieckiego, h. DRYA. Ostachno Jenicz miał córkę Annę Stanisławowę Krynicką i synów: Skumina i Wasila 1579 r.

Skumin Jenicz Dworecki, żonaty był 1-o v. z Panasówną Andruską 1584 roku, a 2-o v. z Bohdaną Łukaszówną Lesznicką, zmarłą 1613 r. Córka jego Maryna, żona 1-o v. Marcina Rogowskiego, 2-o v. Michała Wierzchowskiego 1619 r.

Aleksander Jenicz, zastawny posesor Miłkowa 1598 r. i Mokotert 1605 r. od Czartoryskich, żonaty z córką Stanisława Kandyby 1613 roku. Piotr sprzedał 1624 r. część Kornina Wyhowskiemu. Jan nabył 1625 r. Łastów, w kijowskiem. Krystyna z Jeniczów Woynina, spisała testament 1649 roku (z Teki W. Rulikowskiego).

Eliasz, Jerzy, Stanisław i Paweł podpisali, z województwem wołyńskiem, elekcyę Władysława IV-go. Jerzy Jenicz, elektor Jana Kazimierza. Zofia z Jeni-

czów Buzowska, pozwała w 1665 r. Czartoryskich, o 3,000 fl., złożonych u nich, przez jej ojca Jana (Woł. VII A f. 494) Aleksander, Samuel, Michał, Anastazya i Zofia, dzieci niegdy Jana Jenicza, procesują w 1708 r. Malinowskiego, o zarąbanie Jana Jenicza (Bracł. XIV f. 963). Aleksander, miecznik mścisławski i Michał, bracia rodzeni, Skuminowie Jeniczowie, zawarli 1723 r. układ z Malinowską, o część Omelanej (Woł. XI f. 1166). Piotr Jenicz, wojski trembowelski 1746 r. Józef podpisał, z województwem wołyńskiem, obiór Stanisława Augusta.

JENKOWICZOWIE v. JUNKOWICZOWIE h. WŁASNEGO i h. KORCZAK. Fedor v. Fedko Jenkowicz, ziemianin włodzimierski 1502 r., otrzymał w tymże roku potwierdzenie nadania Obeniża. Tenże Fedor Junkowicz, na popis ziemi wołyńskiej 1528 r., stawił jednego konia. Synowie jego: Jenko i Wasil. Jenko Fedorowicz, podstarości włodzimierski, nabył 1535 r Drewin, za 60 kóp groszy litews. (ML. 207 f. 865/159). W 1538 r. ks. Fedor Sanguszko wydał akt, w którym opisuje, że Fedor Jenko, podstarości łucki (sic), miał przysądzone 280 kóp groszy od Skindera i w tej sumie został wwiązany w Drewin, ale że się okazało, że ks. Wiśniowiecki dawniej nabył Drewin, więc jemu został oddany, a Sanguszko przymusi Skindera do zwrotu długu. Jenko Fedorowicz również jeszcze 1546 roku jest podstarościm włodzimierskim, a pieczęć jego z 1545 r. wyobraża herb Korczak.

Wasil Jenkowicz z Drewina, stawił 1528 r. na popis ziemi wołyńskiej 4 konie. Tenże Wasil Fedorowicz Junkiewicz, wraz z żoną i dziećmi, sprzedał 1532 roku Obeniż Sanguszce (potwierdzenie z 1533 r. ML. 24). W 1545 r. dzierżawca krasnosielski, 1546 r. i haliczański i komisarz królewski. W 1545 r. nazwany Wasilem Junkiewiczem Małkowskim (czy nie Mokowskim, bo był dziedzicem Mokowicz), a w 1546 r. herb jego przedstawia: krzyż zwyczajny, u stóp którego dwa drzewca w poprzek złożone (Arch. Sang.). Od nich poszli Drewińscy i pewno Kołmowscy.

Jan Junkiewicz Płotnicki, w powiecie pińskim, 1760 r. (Akta IV).

JERCZAKIEWICZ Maciej, ziemianin mścisławski, sukcesor Bohdana Iwanowskiego 1655 r. (Ist. Jur. Mat. XXV).

JERECCY, patrz *Ireccy*.

JEREMINOWICZOWIE h. TARNAWA. Andrzej, syn Dominika, wnuk Trojana, prawnuk Piotra, dziedzica 1700 r. dóbr Steckowskie i Kijucie, w powiecie lidzkim, dowiódł szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1820 r.

JERLICZOWIE v. IRLICZOWIE h. LIS, z tą odmianą, że jelce przez strzałę na ukos kładą, tak, jak to obok jest przedstawione. Byli w województwie kijowskiem.

Lis Jerliczów.

Hawryło Jerlicz Tynieński, z żoną, Rainą Janówną Żukowiecką, sprzedali 1584 r. część Iwaczkowa Malińskiej (A. Łuckie). Olizar Jerlicz Tynieński, dzielny wojownik za Stefana Batorego, żonaty 1-o v. z Tomiłą Borowicką, 2-o v.

z Katarzyną Sosnicką, zmarł 1621 r. Z drugiej żony miał siedmiu synów i dziesięć córek. Z synów: Joachim. Michał, Maciej i Aleksander, w aktach się pojawiają (Woł. I f. 460; VI C f. 39; Kij. V f. 1065 i Op. Żyt. 19). Córka Halszka 1612 r. Brat jego Maciej zmarł 1622 r.

Joachim, urodzony w Kolence pod Ostrogiem 1598 r., autor znanej Kroniki, zdaje się, że nie dopiero po zniszczeniu mu Koczerowa w 1648 r. przez kozaków, uciekł do Kijowa i tam przesiadywał w monasterze pieczarskim, ale był tam znacznie wcześniej, z zamiarem pozostania mnichem, lecz monaster ten porzucił. W 1628 r. księża Joachim Jerlicz i Nikodem Silicz, procesują sukcesorów ks. Anny Koreckiej, a pozew z 1642 r. Tyszów Bykowskich, przeciwko niemu i braciom jego, Michałowi i Aleksandrowi, nazywa Joachima *dawnym mnichem pieczarskiej ławry, później zbiegiem* i *apostatą*. Jeremi Tysza Bykowski, żonaty był 1642 r. z Tatianną Jerliczówną (Kij. V f. 905 i 1065; Woł. V. B f. 186). Joachim ożenił się 1635 roku z Maryanną Roguską, córką Wojciecha, zmarłą 1663 roku. Syn jego Bazyli.

Jan Jerlicz, żonaty z Anną Czeczelówną Nowosielecką, pozostawił synów: Aleksandra, Stefana, Michała i Piotra, pozwanych 1703 r. przez Szandyrowskiego, o najazd na Krasiłów (Bracł. XIV f. 911 i 992).

Aleksander, stolnik mozyrski 1724 r. Stefan, miecznik owrucki 1724 r. Michał, skarbnik owrucki 1701 r. Benedykt, skarbnik owrucki 1702 r. Jan, ożeniony z Krystyną Szaszkiewiczówną 1631 r., miał córkę Maryannę Janowę Lisicką, wdowę 1699 r. (Czerniech. f. 385). Jerzy, miecznik mścisławski 1754 r. Pius, wojski żytomierski 1748 r. i miecznik owrucki tegoż roku, podczaszy owrucki 1765 r., w końcu stolnik owrucki 1766 r. Jerzy, jeden z komisarzy wyznaczonych z sejmu 1775 r., do rozsądzenia sprawy Lubomirskiego ze Steckim. Wojciech, podpułkownik wojsk koronnych i poseł kijowski 1784 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1791 r. Agaton, regent grodzki kijowski 1788 r. Roch, generał major wojsk koronnych, kawaler orderu Św. Stanisława 1787 r. Justyna, za Pawłem Michałowskim 1808 r.

JERMAŁOWICZOWIE h. SAS. Maciej z synami: Andrzejem, Dominikiem i Janem, Tomasz z synem Kazimierzem i Jan z synem Maciejem, synowie Józefa, wnukowie Aleksandra, prawnukowie Rafała, 1612 r. dziedzica dóbr Jermaliszki, w powiecie wileńskim, dowiedli szlachectwa 1803 r. w Wilnie.

JERMOŁA h. ZAREMBA z odmianą, że zamiast kamieni w murze, gwiazdy kładą. Jermoła Andrejewicz, obruśny królewski w latach 1529 — 1542. Iwan Jermoła v. Jermolicz, mytnik wileński 1546 r., kwitował ks. Prońskich z 600 kóp z zastawu Wakinik. Do aktu tego przyłożył pieczęć z herbem wyżej opisanym (Arch. Sang.). W 1548 r. dworzanin królewski i celnik podlaski (ML. 48), w 1549 roku eiwun i horodniczy trocki. Marya Marcinówna, pozostała po nim wdowa i syn jej, Stanisław Jermolicz, mają sprawę w 1551 r. z Hanną, koniuszyną trocką (ML. 65).

Stanisław Iwanowicz Jermoła, 1550 r. komornik królowej Bony, mytnik i celnik podlaski (ML. 65).

Jarmoła Olechnowicz, burgrabia krzemieniecki 1593 r. Patrz *Słotowicz*.

[JERMOŁOW N., generał adjutant cesarsko-rosyjski, kawaler orderu Orła Białego 1786 roku].

JEROMIN, sędzia grodzki sanocki 1508 r., był synem Jana, podczaszego i wójta sanockiego.

JEROWSCY. Mikołaj, 1727 r. komisarz dóbr z Sieniawskich Denhoffowej, w sandomierskiem. Józef Jerowski, major wojsk koronnych 1740 r., a następnie pułkownik, z Konstancyi z Żywiołkowskich, pozostawił córkę Annę i synów: Franciszka, Aleksandra i Tadeusza (Perp. Czers. 25 f. 147 i DW. 108 f. 1036).

Franciszek v. Franciszek Józef, 1778 r. major wojsk koronnych, a 1791 r. podpułkownik korpusu kadetów, zeznał 1778 r. zapis dożywocia z pierwszą swoją żoną, Petronellą z Grochowskich, córką Andrzeja, konsyliarza królewskiego, a 1785 r. z drugą żoną, Antoniną Łoską, córką Adama, chorążego owruckiego i Marcyanny z Wężyków - Rudzkich. Z pierwszej żony synowie: Józef, Andrzej i Jan Kanty, imieniem których ojciec kwitował Wielopolską 1788 roku (DW. 94 f. 106; 101 f. 1558; 104 f. 780 i 107 f. 1543). Z drugiej żony córki: Maryanna, ur. 1787 r., zmarła 1853 r. i Weronika, zmarła przed 1857 r. Z synów: Andrzej, ożeniony 1803 r. z Maryanną Krosnowską, staruścianką snochowską, dziedzic Łosia, zmarł bezdzietny 1834 r.

Józef, pisarz komory celnej warszawskiej, syn Antoniego i Maryanny z Pieglowskich, 1-o v. Strzemboszowej, 2-o v. Skarzyńskiej, zeznał 1787 r. zapis dożywocia z żoną, Franciszką z Markowskich, córką Pawła (DW. 103 f. 180).

JERSZEWICZOWIE, bojarowie kijowscy. Jersz otrzymał od ks. Semena Olelkowicza Moszny, w powiecie czerkaskim. Aleksander Jag. potwierdził to nadanie 1494 r. jego synowi, Waśkowi Jerszewiczowi, bojarowi kijowskiemu (ML. 192 f. 19).

z JERZMANOWA h. PRUS Dzierżsław, podpisał 1433 r. przyrzeczenie ziemi brzeskiej dane Jagielle, obioru królem jego syna (RM.).

Herb Dołęga.

JERZMANOWSCY h. DOŁĘGA z Jerzmanowa, w powiecie brzeskim-kujawskim. Marcin z Jerzmanowa, żyjący w pierwszej połowie XV-go wieku, miał trzech synów: Mikołaja, Macieja i Jana, którzy w 1458 r. pisali się z Sułkowa. Jan Jerzmanowski żył jeszcze 1481 r. i pisał się z Dużego-Sułkowa. Jan z Jerzmanowa, syn Macieja z Sułkowa, w 1495 roku. Stanisław z Jerzmanowa 1485 r.

Bogusz Jerzmanowski sprzedał część Obałek 1527 r.

Piotr, podług regestrów poborowych z 1557 i 1566 r., właściciel Jerzmanowa i części Strzyg wielkich i małych, zapisał 1542 r. dożywocie na Jerzmanowie żonie swej, Dorocie ze Wstowskich (Gr. Przed. 1 f. 127; 3 f. 114 i 324; 7 f. 226). Córka jego, Agnieszka Bielicka, kwitowała 1599 r. braci swoich: Jakóba, Jana, Wawrzyńca i Melchiora, z odbioru posagu.

Trzej ostatni dopełnili działu dóbr Strzygi i Wrzosowo w 1594 roku (Gr. Przed. 42 f. 358; 47 f. 25 i 26).

Jakób, syn Piotra, właściciel Wstowa 1615 r,, zeznał 1579 roku oblig na Chrostowskiego, a w roku następnym kwitował Skotnickiego. W 1595 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Anną z Winnickich (Gr. Przed. 27 f. 217; 28 f. 353; 42 f. 237 i 61 f. 471). Synowie jego: Maciej i Wacław, skarżą 1617 r. Ogorzelewskiego, o zabicie ojca. Maciej otrzymał od ojca 1608 roku Wrzosowo (Gr. Przed. 55 f. 320; 63 f. 202 i 66 f. 697).

Wawrzyniec, syn Piotra, zapisał 1602 roku dożywocie swej żonie, Annie z Nieszczewskich. Z niej syn Adam 1619 r. (Gr. Przed. 50 f. 286 i 65 f. 345).

Melchior, syn Piotra, zastawił Strzygi Broniszewskiemu 1594 r. Piotr, Maciej, Wacław i Ewa, dzieci Melchiora, procesują Wilkostowskiego 1618 roku (Gr. Przed. 42 f. 312; 64 f. 630 i 648).

Andrzej, Stanisław i Mikołaj procesowali Mikolajewskiego 1552 r. Stefan, syn Andrzeja, wziął w 1584 r. w dzierżawę Jerzmanowo od brata Wojciecha, który znów zeznał oblig na brata Krzysztofa (Gr. Przed. 7 f. 164; 32 f. 58 i 59).

Po Stanisławie szło dwóch synów: Wojciech i Jakób. Drugi pierwszemu odstąpił Sułkowo w 1588 r. Synowie jego, Maciej i Adam. Macieja kwituje Ponętowski 1614 r., a Adam nabył pewne prawa od Mchowskiego 1616 r. (Gr. Przed. 36 f. 384; 60 f. 462 i 62 f. 119).

Wawrzyniec, z Anny Zielińskiej, miał syna Adama, któremu matka darowała 1620 r. Grodziec i Zbylitów (Gr. Przed. 66 f. 93).

Maciej, syn Marcina, kwitował Piaskowskiego 1591 r., a Jan, syn Marcina, zeznał oblig na Sułkowskiego 1592 r. Jakób, syn Macieja, w 1619 roku (Gr. Przed. 39 f. 571; 40 f. 24; 65 f. 137). Katarzyna za Lubowidzkim 1574 r., a Zofia za Trzcińskim 1588 r. (Gr. Przed. 23 f. 374 i 36 f. 320).

Jan, współdziedzic Janowic 1566 roku, a Marek, dziedzic Baciszewka 1583 roku (Paw.). Waleryan, rewizor starostwa żyzmorskiego 1635 roku (Arch. Zbor. Dok. XI).

Jan podpisał, z województwem inowrocławskiem, elekcyę Jana Kazimierza. Zofia, za Chrostowskim 1634 r. Maryanna, za Maryanem Żdżarskim 1651 r. Mateusz zeznał 1635 r. zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Idzikowskich. Samuel, syn Adama, kwitował Ostrowskiego 1648 r. (Gr. Przed. 70 f. 598; 72 f. 487; 73 f. 21 i 234).

Łukasz, wprowadzony do dóbr Stróże i Gole w 1658 r. Wawrzyniec odstąpił 1679 r. Chrostowo i Wrzosowo bratu Grzegorzowi, a w 1696 r. Zbijewo i Szczecino synowi Mateuszowi, który 1701 r. zeznał oblig na brata Seweryna (Gr. Przed. 76 f. 238 i 293; 74 f. 165; 76 f. 292; 78 f. 195; 81 f. 128 i 82 f. 62).

Adam pisał się, z województwem brzeskiem-kujawskiem, na obiór Augusta II-go. W 1700 r. otrzymał polecenie królewskie, odebrania od przywłaścicieli nadanego mu wójtostwa, we wsi Kamieńcu. Andrzej posiadał w tymże roku wójtostwo w Dąbrowie Latowieckiej (Ręk. Ossol. Sig. 262 f. 42 i 43).

Jan, towarzysz pancerny, w Brzeźnicy 1725 r. Seweryn, właściciel Guraja 1746 r. Franciszek z Jerzmanowa podpisał, z województwem łęczyckiem, elekcyę Stanisława Augusta. Tenże sam pewno Franciszek z Jerzmanowa, burgrabia łę-

czycki, komisarz z sejmu 1768 r. do zamiany dzierżawy królewskiej w Modlny, pisarz grodzki przedecki 1772 r. i poseł województwa łęczyckiego 1775 r. (DW. 92 f. 114), wykupił 1777 r. Sobótkę z rąk Zabokrzeckich (Kancl. 57 IV f. 237) i nabył Brudnowo od Garczyńskiego 1787 r. W 1784 r. podstarości łęczycki i chorąży inowłodzki, poseł na sejm czteroletni z województwa łęczyckiego 1788 roku, kawaler orderu Św. Stanisława 1791 roku. Syn jego Stanisław (DW. 106 f. 317). N., regent ziemski i grodzki warszawski 1767 r.

Urban, regent ziemski i grodzki warszawski 1780 r. Karol, skarbnik orłowski 1789 r, wojski mniejszy łęczycki 1790 r. Rafał, szambelan Stanisława Augusta 1788 r. Wiktor, szambelan Stanisława Augusta, żonaty 1801 r. z Teresą Rafałowiczówną, córką Andrzeja (DW. 113 f. 79).

Grzegorz Jerzmanowski, nabywca 1679 r. Chrostowa i Wrzosowa od brata Wawrzyńca, żonaty był 1-o v. z Zofią z Otrębuszów, z której miał: Sebastyana, Magdalenę i Wiktoryę, 2-o v. z Teresą Korzbok Zawadzką, z której pozostawił: Rafała, Józefa, Antoniego, Wawrzyńca i Ewę. Dzieci Grzegorza, urodzone z pierwszej żony, zawarły 1695 r. układ z rodzeństwem swojem przyrodniem, dotyczący dóbr Grabowie, Ochle, Chrosty i Kurówek.

Józef, syn Grzegorza, chorąży pancerny, ożeniony z Urszulą Waliszewską (Rel. Gr. Kalis. 83 f. 755), nabył Waliszewice 1722 roku (Herb. Król.). Syn ich Adam, z Maryanny Szawłowskiej, miał syna Józefa (Rel. Gr. Kalis. 261 f. 343).

Antoni, syn Michała i Maryanny Jasińskiej, wnuk Sebastyana i Maryanny Konopnickiej, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w 1789 r., w Wydziale Stanów we Lwowie.

Jerzmanowscy: Maksymilian, syn Karola, Karol, Ignacy, Ludwik, Kordula, Tekla i Józefa, dzieci Stanisława, Maurycy, syn Franciszka, Leon, syn Wojciecha, Aleksy i Franciszek, synowie Franciszka, Matylda Chorkowska, córka Wojciecha, Feliks, syn Józefa i Aleksander i Emilian, synowie Feliksa, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

Paweł v. Jan Paweł Jerzmanowski, pułkownik b. wojsk polskich, kawaler Legii honorowej i krzyża Virtuti Militari, otrzymał tytuł barona państwa francuskiego, od cesarza Napoleona. Ur. 1779 r., ożeniony z hr. Maryą Desormaux, zmarł 1862 roku.

Aleksy, oficer b. wojsk polskich, ur. 1786 r., zmarł 1868 r. Anna z Turskich, wdowa po Feliksie, naczelniku powiatu sieradzkiego 1859 r. Elżbieta, zamężna Valentin d'Hauterive. Piotr, z żony, Kunegundy Lemańskiej, zmarłej 1820 roku w Praszce, pozostawił: Józefa, Antoniego, Katarzynę, ur. 1815 r., za Napoleonem Krzysztofowiczem i Wiktoryę, ur. 1817 r.

Konstantego, dziedzica Zbijewa i Zofii Boguszówny, synowie: Kazimierz, zaślubił 1901 r. w Warszawie Karolinę Gostomską, a Władysław 1903 r. w Łękach Jadwigę Śliwińską, córkę Ignacego i Heleny Aquilino. Marya, siostra Erazma, za Stanisławem Gołembowskim, zmarłym w Ruszkach 1900 r.

JERZY h. LELIWA, o którego pieczęci z początku XIV-go wieku wspomina dr. Piekosiński. *Jerzy*, biskup żmudzki, umarł 1464 r. *Jerzy* Radlicz, kanclerz ks. Władysława opolskiego 1390 r. (M. 201 f. 95). *Jerzy*, kasztelan głogo-

wski 1150 r. *Jerzy*, pisarz grodzki krakowski 1401 r. *Jerzy*, biskup laodycejski, sufragan krakowski 1461 r.

JERZYKOWICZ, patrz *Irzykowicz*.

JERZYKOWSCY v. IRZYKOWSCY h. OSTOJA z Jerzykowa v. Jurzykowa, w powiecie gnieźnieńskim. Mikołaj, kasztelan ostrowski 1378 r., zamienił 1380 r. wieś swą Gotartowo pod Swarzędzem, na wieś Jurzykowo z młynem, z Andrzejem z Siernicz, kanonikiem poznańskim i pisze się odtąd z Jerzykowa. Żył jeszcze 1390 r.

Stanisław z Jerzykowa, syn Jakusza z Gniazdowa, ma sprawę w Poznaniu 1399 r. (KWP. i Leksz.). Małgorzata, dziedziczka Jerzykowa, wdowa po Adamie Kowalskim 1442 r. Ksiądz Jan Jurzykowski, pleban w Wronczynie 1477 r. (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 646 i 1133). Aleksander Irzykowski i Katarzyna, wdowa po Macieju Komorowskim, wyprawili z dóbr swoich niedzielnych dwóch zastępców na wojnę wołoską 1497 r. (St. Pr. P. Pom. VII. 435). Aleksander Irzykowski, dziedzic części Szyszłowa, a razem z Prokopem dziedzic Komorowa, w powiecie gnieźnieńskim, 1580 r. Jadwiga Irzykowska i Dobrogost, burgrabia koniński, współdziedzice Kozarzewa wielkiego i małego, w konińskiem, 1579 r. (Paw.). Maryanna z Komorowskich, Janowa Jerzykowska, sprzedała 1672 r. Rostrembowo Mycielskim (Rel. Gr. Kcyńs. 48 f. 333).

Sebastyan Irzykowski, żonaty z Elżbietą Szaniawską, otrzymał w dożywocie karczmę w Zalesiu 1612 r. (AGZ. X. 3154). Marcin Jerzykowski podpisał, z województwem bracławskiem, elekcyę Augusta II-go. Antoni Irzykowski w województwie brzeskiem-litewskiem 1764 r. (V. L.).

Maciej i Jan Irzykowscy, synowie Stanisława i Agnieszki, wnukowie Wojciecha i Zuzanny, legitymowali się ze szlachectwa w sądzie ziemskim lwowskim 1782 r. Z nich Maciej, z Franciszki Brzozowskiej, pozostawił syna Antoniego, którego z Maryi N., syn Piotr, zaślubił Maryannę Gołoczyńską i miał z niej synów: Jana, Antoniego i Franciszka, wylegitymowanych ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1834 r.

Jan, syn Michała i Maryanny Baranowskiej, wnuk Stanisława i Zofii Staniszewskiej, ożeniony z Maryanną Moszyńską, dowiódł szlachectwa wraz z synem Janem 1782 r., w sądzie grodzkim trembowelskim.

Ignacy Jerzykowski z synami: Leonardem, Wacławem i Romualdem, syn Kazimierza, wnuk Aleksandra, prawnuk Jana, legitymował się ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1861 r. (Spis.), a Marceli Tadeusz, syn Franciszka, przed 1850 r. w Królestwie.

JERZYŃSCY. Stanisław, notaryusz publiczny 1582 r. Marcyan, z województwem płockiem, podpisał elekcyę Jana Kazimierza, a Stanisław, z województwem inowrocławskiem, obiór Augusta II-go.

JESIEWICZ Marcin podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.).

JESIOTROWSCY h. SZTUMBERG. Kasper Jesiotrowski podpisał, z województwem podlaskiem, elekcyę Jana Kazimierza. Marcina h. *Sztumberg*, zmarłego 1626 r., podał nam nagrobek z Zamościa Starowolski.

JESIPOWICZOWIE h. ANCUTA, w powiecie orszańskim. Herb ów przedstawia w polu błękitnem rozdartą strzałę, po lewej jej stronie księżyc na nowiu, pod nią sześciopromienna gwiazda.

Jesipowiczowie legitymowali się ze szlachectwa 1773 r. w ziemstwie witebskiem i orszańskiem i przedstawili niżej wymieniony rodowód, oparty na okazanych wówczas dokumentach z lat 1571 — 1755.

W 1571 r. żyło dwóch braci: Hrehory i Tymofiej. Hrehory miał trzech synów: Mikołaja, Melchiora i Wasila, którzy dopełnili działu dóbr 1612 r. Po Melchiorze zostało trzech synów: Kondrat, Hrehory i Jerzy, żyjących w 1645 r. Hrehorego synów pięciu: Teodor, Aleksander, Filip, Jan i Hrehory, z których: a) Teodor miał trzech synów: Piotra, Kazimierza i Teodora. Z nich jeden Teodor, pozostawił synów: Grzegorza, Jerzego, Hrehorego i Pawła; b) Aleksander miał syna Piotra; c) i d) Filip i Jan bezdzietni; e) Hrehory miał czterech synów: Samuela, Aleksandra, Jana i Szymona. Z nich: 1) Samuel miał syna Aleksandra; 2) Aleksander, syna Franciszka; 3) Jan syna Hrehorego, którego synowie: Andrzej, Józef, Jan i Ludwik z synem Piotrem, legitymowali się ze szlachectwa 1773 r; 4) Szymona syn Dominik, pozostawił czterech synów: Benedykta, którego syn Wincenty, Ignacego, Józefa i Piotra, żyjących w 1773 r.

Jerzy, syn Melchiora, żyjący 1645 r., miał pięciu synów: Teodora, Michała, Jeremiasza, Jana i Samuela. Po Teodorze szedł syn Bazyli; po Michale, syn Teodor i wnuk Hrehory; po Jeremiaszu, synowie: Michał i Maciej; a po Michale, Jakób, Kazimierz i Samuel; Jana syn Leon i wnuk Ambroży; Samuela synów trzech: Zachariasz, Józef i Mateusz; Stefan, Hrehory i Józef, synowie Zacharyasza, Tadeusz, Szymon i Jan, synowie Józefa, a Teodor, syn Mateusza.

Bazyli Hrehorowicz pozostawił syna Józefa, a ten Hrehorego.

JESKE v. JESKA h. WŁASNEGO. Paweł z Pomorza otrzymał szlachectwo od Cesarza Karola V-go i herb, przedstawiający w polu srebrnem, trzy czarne poprzeczne rzeki, zwężające się ku górze, z najwyższej wyskakuje pół lwa złotego, z wywieszonym językiem, trzymającego w łapach gałąź o siedmiu odnogach. W szczycie hełmu takież rzeki i lew.

Wnukowie Pawła: Andrzej, konsyliarz elektora brandeburskiego i Izrael, burmistrz miasta gdańska, Chone dicti Jaski, przypuszczeni zostali do Półkozica przez Wolskiego, marszałka wielkiego koronnego w 1629 r. i król Zygmunt III-ci przywilejem z 1630 r., którym za szlachtę polską uznani zostali, herb ich w ten sposób zmienił, że na tarczy dwudzielnej, w polu prawem czerwonem, ma się znajdować ośla srebrna głowa, a w lewem, błękitnem — lew złoty z maczugą srebrną w przednich łapach. Hełm zakończony koroną (M. 178 f. 79). Ojcem ich mógł być Jerzy Jeschka, obywatel gdański 1580 r. (M. 125 f. 116).

Izrael Koehne Jeski, starosta berwaldzki i dworzanin królewski 1655 roku (M. 196 f. 112).

Ludwik Ernest de Koehne Jeskie, starosta berwaldzki, podpisał, z województwem malborskiem, elekcyę Jana III-go.

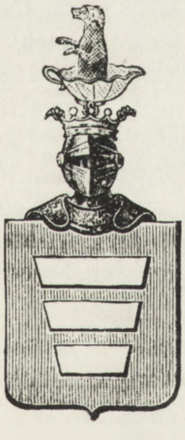
Maciej Jeska, komornik graniczny pyzdrski, rozgraniczał Kołaczkowo w 1751 r. Syn jego Jan Chryzostom, ur. 1780 r. w Trzcianie, zmarły 1820 roku w Warszawie, pozostawił syna Norberta Antoniego Jeskę, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1850 r., z herbem pierwotnym Jesków (A. b. Her.).

Norbert, ożeniony z Maryą Zborowską zmarłą 1852 r., miał córki: Wandę i Bronisławę, oraz synów kilku, z których Władysław 1865 r. w Warszawie. Tadeusz zaślubił 1866 r. Helenę Masłowską.

W tymże roku 1850 legitymował się ze szlachectwa w Królestwie i Herbert Jeska, lecz z herbem zmienionym, odpowiednio przywilejowi króla Zygmunta z 1630 roku. Jedna z nich wyszła za Teodora Choińskiego, którego syn Fryderyk, jako też wnukowie, Bolesław i Teodor, piszą się Jeskami Choińskimi.

JESKIEWICZ Maciej Waśkowicz, świadek w Słonimie 1566 r. Ofanas i syn jego Rafał, w powiecie słonimskim 1570 r. (Akta XIII).

JESMANOWIE h. KORCZAK, w województwach: nowogrodzkiem, połockiem i mińskiem. Jesman otrzymał w pierwszej połowie XV-go wieku Chodkowo - Razonowicze, w powiecie krewskim (Teka J. Wolffa). Hrycko Jesmanowicz podpisał 1432 r. przymierze Świdrygiełły z Krzyżakami (A. Rus. Liw.). Iwaszko Jesmanowicz, dworzanin królewski, sprzedał Werbiczno Chreptowiczowi, za czasów króla Kazimierza. W 1506 r. dostarczał na ekspedycye wojenne 14 koni (ML. 8). Lubka Jesmanówna, za Romanem Ładyżyńskim 1509 r. Jesman Iwanowicz, pisarz królowej i wielkiej księżnej Heleny 1512 r. (Teka J. Wolffa).

Herb Korczak

Iwan Jesmanowicz, dworzanin królewski 1514 r., goniec do Moskwy 1527 r., żonaty z Maryną, otrzymał 1532 roku konsens królewski, na wykupienie starostwa wasiliskiego, zastawionego Radziwiłłowi. Uzyskał następnie przywilej na to starostwo, którego jednak widocznie nie nabył, skoro Radziwiłł trzymał je do swej śmierci (ML. 24).

Hleb Iwanowicz Jesman, dworzanin królewski w latach 1524 — 1544, nabył 1540 r. od Czyżów Wenecyę, w powiecie połockim (ML. 39). W 1548 r. był diakiem, to jest pisarzem Zygmunta Augusta i posłował do Moskwy. W 1549 roku, po przybyciu posłów Cara Moskiewskiego do Krakowa, wyznaczony został wraz z biskupem łuckim, Sapiehą i Pociejem, do prowadzenia z nimi układów (Sap. I). Umarł 1550 r.

Paweł, Iwan, Mikołaj i Dawid Jesmanowie, synowie Hleba i Maryny Michajłówny, dopełnili 1551 r. działu dóbr, odziedziczonych po rodzicach (ML. 65). Synów Hleba było więcej, bo Rewizya zamku połockiego z 1552 r., wymienia ich w tym porządku: Paweł, Sidor, Iwan, Mikołaj, Hleb i Chodat. Byli oni właścicielami dóbr Usaja w tymże roku, a stawiali na wojnę 14 koni. Halszka, córka Hleba, wdowa po ks. Iwanie Odyńcewiczu Bahrynowskim 1559 r.

Paweł Hlebowicz Jesman, dzierżawca dziśnieński i mejszagolski, za dobra utracone po zdobyciu Połocka, wspólnie z bratem Dawidem otrzymał 1563 roku Zahale i Klewcy. Spisał testament 1565 r. i umarł w tymże roku. Z ks. Bohdany Hrehorówny Horskiej, 2-o v. Żyżemskiej, pozostawił sześcioletniego syna Jana i dwie córki.

Iwan Hlebowicz nie żył w 1566 roku, w którym synowie jego: Iwan, Jan i Benedykt, dopełnili działu Synkowicz, Lewkowicz i Kotry (Akta XXII). Iwan wziął Synkowicze, a potomstwo jego pisało się Jesmanami - Synkowskimi, Jan otrzymał Lewkowicze, a Benedykt — Kotrę. Iwan był marszałkiem królewskim, nie żył w 1588 r., w którym marszałkiem został po nim Chalecki. Synami jegb mogli byé: Jan Jesman Synkowski, mianowany pisarzem ziemskim słonimskim 1610 r., zmarły 1613 r., Damian Jesman Synkowski, elektor Władysława IV-go i Jana Kazimierza, Krzysztof Jesman Synkowski, mianowany 1621 r. pisarzem ziemskim słonimskim, następnie podsędek 1648 r., z którym to tytułem podpisał elekcyę Jana Kazimierza. Synów miał mieć Krzysztof jedynastu. Córka jego Anna, za Michałem Buchowieckim 1656 r.

Mikołaj Hlebowicz, właściciel Hermaniszek, w województwie mińskiem, 1592 r. (Akta XIV), był podstarościm nowogrodzkim 1584 r., a deputatem województwa mińskiego na Trybunał litewski 1591 r. Z Aleksandry Iwanówny Meleszkówny, córka jego Zuzanna, za Adamem Przysieckim, pułkownikiem wojsk litewskich (Teka J. Wolffa).

Dawid Hlebowicz, rotmistrz królewski 1565 r.

Elżbieta, żona 1-o v. ks. Wasila Oziereckiego 1562 r., a 2-o v. Jana Łońskiego 1582 r. Dawid, dziedzic dóbr Połozowskich, w połockiem, 1615 roku (Ist. Jur. Mat. XXV). Zofia, za Janem Kowalskim 1569 r. Mikołaj i Samuel, elektorowie Władysława IV-go. Teodor i Paweł Fortunat Jesmanowie, podpisali 1630 roku rozgraniczenie dóbr Połupiętów (Ist. Jur. Mat. XXVIII). Anna, za Krzysztofem Olędzkim 1602 r. Hanna, za Stefanem Łozką, marszałkiem mozyrskim 1607 roku. Paweł, deputat połocki na Trybunał litewski 1609 r., sędzia grodzki miński 1615 roku. Teodor, deputat połocki na Trybunał litewski 1611 r. Córka jego Anna, żona 1-o v. Piotra Wolana, 2-o v. ks. Karola Giedrojcia 1641 r. Hanna, ks. Janowa Żyżemska 1645 r. Mikołaj, podczaszy miński 1635 r. Jan, sędzia grodzki wołkowyski 1640 r.

Damian, chorąży słonimski i Mateusz, z powiatem słonimskim, Samuel, z województwem połockiem, a Krzysztof, kasztelan nowogrodzki, z województwem nowogrodzkiem, podpisali elekcyę Jana III-go.

Albrecht, Aleksander i Ludwik, na sejmiku połockim w Hłubokim 1661 r. Albrycht wziął 1642 r. od Krzysztofa w zastaw Nowydwór-Hryhorowicze. Dawid wwiązany 1667 roku w dobra Usaje, po ustąpieniu nieprzyjaciela (Ist. Jur. Mat. XXVI).

Krzysztof, starosta wisztyniecki 1669 r., następnie kasztelan miński, umarł 1697 r. Synowie jego: Krzysztof, posiadacz wójtostwa wisztynieckiego, zmarły 1701 r., Dominik i Franciszek, oraz córka Konstancya, za Dominikiem Przysieckim, budowniczym połockim. Krzysztof i Dominik, z województwem mińskiem, a Stanisław i Józefat, z województwem nowogrodzkiem, podpisali elekcyę Augusta II-go.

Krzysztof, rotmistrz słonimski 1656 r., chorąży słonimski 1663 r., kasztelan nowogrodzki 1672 r., wojewoda smoleński 1677 r., umarł 1687 r. W 1685 r. zeznał różne zapisy na rzecz żony swej, Rozalii z Łużeckich. Córka jego Eleonora, wyszła za Tomasza Jana Romanowskiego, chorążego chełmskiego 1699 r. Synowie jego: Michał Jan, koniuszy nowogrodzki 1697 r., zmarły 1717 r. i Ludwik, przeor Dominikanów wileńskich.

Krzysztof, skarbnik miński, ma 1687 r. przysądzone wójtostwo wisztynieckie, w sprawie z Białozorem (AGZ. X. 5977). Władysław Cypryjan, dworzanin królewski 1651 r., podczaszy miński 1660 r., żonaty z Zuzanną Felicyanną Judycką. Maryanna, za Ludwikiem Mirskim 1697 r. Michał *Mateusz*, chorążyc słonimski, został pisarzem ziemskim słonimskim 1701 r. Umarł 1748 r., a pisarstwo wziął po nim Karol Jesman, koniuszy połocki, surrogator ziemski słonimski, żonaty z Petronellą Proszeńską. Kazimierz, koniuszy nowogrodzki 1717 r. Stanisław, kapitan wojsk królewskich, Józef, generał wojsk litewskich, Bogusław i Hieronim 1728 r. Benedykt, żonaty z Kunegundą Świętorzecką, nabył 1747 r. Śliżyn i Januszkowice, w powiecie borysowskim (Teka J. Wolffa).

W liczbie elektorów Stanisława Augusta spotykamy: Jakóba, z województwa mińskiego i Ignacego, rotmistrza i posła województwa połockiego.

Ignacy, sędzia ziemski połocki 1765 r., komisarz wyznaczony z sejmu 1768 roku, do uspokojenia dyferencyi między dobrami Szadurskiego, a starostwem lucyńskiem.

Konstytucya sejmowa z 1775 r. wspomina o Adamie Jesmanie, pisarzewiczu ziemskim słonimskim. Stanisław, regent ziemski miński 1780 r., żonaty z Heleną Tyszkiewiczówną, córką Felicyana. Jan, sędzia pograniczny połocki 1784 r. N., wojski parnawski, którego syn Dominik, uwolnił w 1790 r. poddanych swoich od poddaństwa (DW. 106 f. 1422).

Celina, córka Kajetana, wyszła około 1830 r. za Dominika Mirskiego, sędziego dziśnieńskiego. Jan zaślubił około 1865 r. Klaudyę Mirską, córkę Jana.

JEWLEWICZOWIE - JANOWICZOWIE. Jan Jewlewicz, na mocy przywilejów książąt Mścisławskich, posiadał dobra Radziwonów, Sławiowice, Staresioło i Bokłabowszczyznę, w mścisławskiem. Prawnuk jego, Andrzej Janowicz Jewlewicz, zabity został 1654 r. przy zdobyciu Mścisławia, przyczem przepadły mu przywileje książąt Mścisławskich i króla Zygmunta, na wymienione dobra. Synowa jego, Maryna Wigurzanka, z dziećmi została wzięta do niewoli moskiewskiej, a syn Aleksander Janowicz Jewlewicz, wysłany w czasie tym do Orszy, ocalał i po uspokojeniu kraju wniósł 1665 r. manifest do grodu mścisławskiego, o utracie dokumentów (Ist. Jur. Mat. XXV).

JEWŁASZEWSCY h. STARŻA (TOPÓR), w województwie nowogrodzkiem. Makary, władyka piński i turowski 1573 r., zmarły w 1575 r., z żony Fedory, miał synów: Jana i Fedora, autora pamiętników. Jan umarł w Wilnie 1582 r. Fedor v. Teodor, urodzony w 1546 r., ożenił się 1577 r. z Hanną Bołotówną, siostrą Daniła, której przodek przybył z Moskwy na Litwę, za Kazimierza Jagiellończyka. Teodor, mostowniczy piński 1566 r., podsędek nowogrodzki 1592 r., miał synów: Jarosza, pisarza ziemskiego nowogrodzkiego 1606 r., żonatego z Aleksandrą, córką

Stanisława Pietraszewskiego v. Pietraszewicza, 2-o v. ks. Ezeuszową Giedrojciową, Jana, ur. 1579 r., zabitego w 1602 r. w Nowogródku przez Brzuchańskiego, Joachima, ur. 1581 r., Ławryna, ur. 1584 r. i Marcina, ur. 1585 r. Jarosz miał syna Stanisława Jana, ur. w 1603 r. i córkę Reginę. Katarzyna, za Jerzym Jundziłłem 1624 r. Kazimierz Ludwik, sekretarz królewski i podwojewodzy wileński 1642 r., kasztelan smoleński 1658 r., wojewoda brzeski-litewski 1659 r. i starosta przewalski 1661 r., spisał testament w Rosi 1664 r.

JEWŁASZKO v. JEWŁASZKOWICZ h. KORCZAK, w województwie nowogrodzkiem. Jewłaszko Fedorowicz, występuje w liczbie panów połockich w traktacie pokoju, zawartym z zakonem inflanckim 1478 r. (A. Rus. Liw.). Bohdan Jewłaszkowicz, dworzanin hospodarski 1490 r. (Arch. Sang.). Zeńko Jewłaszkowicz, koniuszy nowogrodzki i ciwun wołożyński, żonaty z Eudoksią, wdową po Iwaszku, otrzymał od Kazimierza Jag. 1481 r. Tichońce, które Iwaszko, pierwszy mąż Eudoksyi, posiadał (ML. 4). Zeńko, w 1488 r. horodniczy i klucznik nowogrodzki, otrzymał od Kazimierza Jag. nieosiadłą wieś Afanasowskoje, w powiecie nowogrodzkim (ML. 3). W latach 1493 — 1498 był namiestnikiem toropeckim.

Wasil Jewłaszkowicz, ojciec Michajła Wasilewicza Świniuskiego, pisarza litewskiego, otrzymał w 1519, czy 1520 r. ekspektatywę na władyctwo łuckie, lub włodzimierskie, a to w nagrodę zasług położonych przez wymienionego syna, który wielkie koszta poniósł w czasie pobytu w Ordzie, w sprawach krajowych i własnym kosztem przez długi czas podejmował poselstwo tatarskie, złożone z 60 osób (ML. 196 f. 78). Patrz *Świniuski*.

JEWŁASZOW Iwan, bojar brański, posiadał Horod, Olesznią i inne dobra, które po ojcu swej żony otrzymał. Kazimierz Jag. potwierdził mu prawo posiadania tych dóbr 1488 r. (ML. 4).

JEWNIEWICZ Jan podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.).

JEYSKI Zaiglicz (czy nie Zejdlitz) Jan podpisał z województwem sieradzkiem, elekcyę Augusta II-go.

JEZIERNICCY v. JEZIORNICCY. Mikołaj Jeziornicki, podstoli mścisławski 1697 r. Andrzej z Milewa Jeziernicki, stolnik inflancki 1714 r. Jan Karol, z żony, Zofii z Latoszyńskich, miał synów: Kazimierza, podstolego mścisławskiego 1702 r., którego córka Izabella, była za Samuelem Woyskim i Andrzeja Jozafata z Milewa, krajczego brzeskiego-litewskiego 1718 r., ożenionego z Eleonorą Ejsmontówną, 1-o v. Aleksandrową Trzcińską i z niej pozostawił syna Michała, łowczego smoleńskiego, ożenionego z Anną Kłodnicką. Syn ich Kazimierz, towarzysz kawaleryi narodowej, cedował 1782 roku dobra Zienki, w chełmskiem, bratu Franciszkowi.

Franciszek, z Kunegundy Duninówny, pozostawił trzech synów: Andrzeja, ur. 1775 r., Tadeusza, ur. 1779 r. i Feliksa, ur. 1781 r. (metr. w Sosnowicy), wylegitymowanych ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r. (Quat. IX f. 6 i 7).

Konstanty, Dominikanin w Przemyślu 1731 r.; siostra jego Rozalia. Krystyna, córka Kazimierza i Anny z Boglewskich, żona 1-o v. Seweryna Stanisze-

wskiego, 2-o Norberta Raciborskiego 1751 roku (Perp. Czers. 22 f. 141 i 29 f. 412).

JEZIERSCY. Było kilka domów tego nazwiska, w różnych stronach kraju. W Wielkopolsce Wczelicze i Topory (?), w wieluńskiem, Kamiony, na Mazowszu, Ślepowrony, na Podlasiu, Prusowie i Nowiny. Prusowie siedzieli na wsi Gołąbki - Jeziory pod Łukowem. Na części tej wsi musieli z czasem osiąść także Nowinowie, przybierając to samo nazwisko. Jedni i drudzy pisali się Gołąbkami lub z Gołąbków. Z czasem, przy licznem rozrodzeniu i pomieszaniu się rodzin, zatracili świadomość właściwego herbu i przy legitymacyach członkowie ich podawali za swe herby Prus II-gi, lub III-ci, Nowinę, a na Rusi i Złotogoleńczyk, choć widocznie z jednej pochodzili rodziny.

JEZIERSCY herbów PRUS, NOWINA i ZŁOTOGOLEŃCZYK. Sławosław i Windyka (imie to wskazuje Prusa), synowie Jana z Jeziora, zapisani 1469 roku na uniwersytet krakowski. Marcin i Janusz Gołąbkowie Jezierscy, dziedzice Domaszewnicy i Woli Domaszewskiej, procesują się w latach 1523 — 1527 o dział Domaszewnicy, z Widlicami Domaszewskimi (St. Pr. P. Pom. VI).

Regestra poborowe z 1531 r. wymieniają Stanisława, dziedziczącego na Gołąbkach - Jeziorach, a Stefana, na Jeziorach - Jedwach i Kosiorkach. Ludwik, 1557 r. gwardzista królewski (M. 89 f. 459). Jerzego, dziedzica części Gołąbek, w łukowskiem, wdowa, Anna Lędzka, zrzeka się 1580 r. oprawy. Syn ich Stanisław (Ibid. 96 f. 346). W tymże roku część Gołąbek - Jezior posiadał Stanisław, a Jeziory-Jedwy i Kosiorki, Jan i Maciej Jezierscy i Walenty Żabik (Paw.).

Wyroki Trybunału lubelskiego z lat 1580 — 1600, wspominają bardzo licznych już wtedy dziedziców tych wsi, których stosunków pokrewieństwa dojść trudno. Stanisław, syn Janusza, dziedzic Jezior - Gołąbków 1581 roku (Wyr. Lub. 8 f. 314). Walenty Ciołek i synowie jego: Jan, Krzysztof, Andrzej, Jakób, Stanisław, Gabryel i Bartłomiej w latach 1582 — 1584 (Ibid. 12 f. 529; 20 f. 677). Paweł, Piotr i Bartłomiej, synowie Jakóba, dziedzice Bozianki i Pierwatycz 1584 r. (Ibid. 21 f. 433) Jan, komornik graniczny łukowski w latach 1583 — 1606. Synowie jego: Waleryan i Jan, ustąpili 1630 roku sumę Wilczopolskiemu (Ibid. 17 f. 531; 33 f. 372; 73 f. 649; Zop. Lub. 16 f. 153; 33 f. 671).

Aleksy Gołąbek, zmarły 1584 r., zostawił z Anny z Kazanowskich: Jana, Jerzego, Janusza, Zofię i Barbarę, dziedziców Jezior i Domaszewnicy. Zofia, za Marcinem Mężeńskim, podsędkiem łomżyńskim 1586 r., a Barbara, za Pawłem Kossakowskim, cześnikiewiczem wiskim, sekretarzem królewskim w latach 1586— 1596 (Wyr. Lub. 6 f. 499; 9 f. 1119; 30 f. 485, 510; 33 f. 879; 35 f. 806; 65 f. 467; 67 f. 532 i 980; 73 f. 394; Zap. Lub. 3 f. 877). Ludwik, poborca podatków 1591 r. (Wyr. Lub. 47).

Bartłomiej, żonaty 1594 r. z Heleną Gutowską, córką Jana (Decr. Krak 54 f. 1929 i 1944). Konstancya wzięła 1595 r. części w Ostrowie, Nowym Dworze i Boratynie, w zastaw od Bełżeckiego (Zs. Bels. 28 f. 277). Szymon, Anna i Zofia, dzieci Jakóba, 1596 roku (Wyr. Lub. 65). Stanisław Byk, syn Jakóba, żonaty z Agnieszką, dziedzic Jezior-Byków 1596 r. (Ibid. 65 f. 114). Z przezwiskiem tym spotykamy się i w XVII-m wieku, mianowicie: Krzysztof *Byk* podpisał

z województwem lubelskiem, obiór króla Michała, a Michał *Byk* jest komornikiem ziemskim stężyckim 1685 r., bełskim 1689 r. i vicesgerentem grodzkim bełskim 1690 r. (Zap. Lub. 61 f. 1269; 65 f. 277; 66 f. 48).

Stanisław żonaty z Anną Wyszyńską 1598 r. (Wyr. Lub. 77 f. 726). Jan, syn Leonarda, ustępuje 1600 roku część Bystrejowic Wysockiemu (Zap. Lub. 12 f. 232).

Jan na Gołąbkach-Jeziorach i Świdrach, w łukowskiem, żonaty z Lukrecyą (Ludwiką) Bonarówną, córką Jana (Gr. Krak. 189 f. 38). Syn ich Stefan zostawił, z Zofii Kurowskiej, Stanisława, żonatego z Ewą Serenkówną, z której Szymon Stanisław z Gołąbków, subdelegat grodzki lubelski 1786 r., ożeniony z Joanną z Bielskich, córką Jana, podczaszego łukowskiego, wprowadzoną 1792 r. do Nosowa. Z niej Michał, towarzysz kawaleryi narodowej, kwitował 1789 r. wraz z braćmi, Konstantym i Walentym, z 2,000 fl. Stokowskiego. W akcie tym wymienił swoich przodków, aż do pradziada Jana. W 1795 r. nabył od Markowskiego Świętochów, a 1798 r. kwituje go Bykowski. Konstanty, komornik ziemski warszawski, wwiązany 1795 r. do dóbr Drozdy, Nosy i części Cisówki, był 1809 roku radcą departamentu warszawskiego z powiatu błońskiego (DW. 102 f. 102; 105 f. 617; 108 f. 1112; 110 f. 733 i 1671; 111 f. 41; 112 f. 989).

Andrzej *Rozumek*, syn Jana i Jadwigi Rolanki, 1646 roku (Zap. Lub. 40 f. 836). Maryanna, siostra Andrzeja, żona Łukasza Sobieskiego 1653 r. (Gr. Stężyckie). Wojciech Gołąbek zasądza 1647 r. Witowskich, o zapis Stockiego (Kij. VI C f. 76). Wojciech, syn Wojciecha, żonaty 1659 r. z Justyną z Potoka (Zap. Lub. 46 f. 171). Krzysztof Gołąbek, syn Wojciecha, tak samo jak ojciec, rotmistrz królewski, zostawił Stefana, po którym, z Tacyanny Jaśniskiej, Teodor, miał z Anny z Lewkowskich: 1) Jakóba, żonatego z Anną z Żerebeckich, z której Stefan i Jan; 2) Michała, po którym z Maryanny z Łozińskich, Jan i Teodor; 3) Stefana, ożenionego z Maryanną Szymańską. Syn jego Andrzej, zostawił z Praksedy z Przedrzymirskich, Jakóba, po którym, z Katarzyny z Żerebeckich, Jan, ur. 1829 r. (metr. w Jaśniskach); 4) Aleksandra, którego z Aleksandry z Żerebeckich, synowie: Jan, Michał i Stefan; 5) Konstantego, po którym z Anny Jaśniskiej, Eliasz i Jan, żonaty z Anną z Żerebeckich. Tego syn Bazyli, dziedzic części w Jaśniskach, pozywał w latach 1776—1778 młodszych swych braci, Andrzeja i Mikołaja, o poranienie (Gr. Lwows.); 6) Mikołaja, żonatego z Anastazyą z Zadebernych Żerebeckich, z której Teodor i Michał i wreszcie 7) Jana, po którym z Anny z Żerebeckich, Antoni, Gabryel, Andrzej, Mikołaj i Anna za Radomskim. Gabryel, zmarły 1828 r. w Jaśniskach, żonaty 1-o v. z Anną Żerebecką, 2-o v. 1800 r. z Maryą z Kulczyckich, 1-o v. Ignacową Jarmółowicz Łozińską, zostawił z pierwszej: Mikołaja i Jana, a ten, z Eudoksyi z Żerebeckich, Bazylego. Wszyscy oni, po ojcach dziedzice cząstek w Jaśniskach i Łozinie, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w ziemstwie lwowskiem 1782 r. i w Stanach galicyjskich 1834 roku, jako Gołąbkowie h. *Złotogoleńczyk*.

Herb Złotogoleńczyk.

Andrzej, syn Jana, z Anny Żerebeckiej, zaślubił 1792 r. Krystynę z Piekarskich (metr. u Św. Maryi Magdaleny we Lwowie), z którą się atoli rozwiódł i umarł we Lwowie 1810 r. bezpotomny, przekazując swe mienie bratu Mikołajowi i siostrzeńcowi Mikicie Radomskiemu. Michał, syn Mikołaja i Anastazyi Żerebeckiej, zmarły 1812 r., zostawił z Anny z Kaszczaków Jaśniskich, zmarłej 1819 r., Wawrzyńca; Jana, który jako wdowiec, zaślubił 1826 r. Maryannę Strusówną - Łozińską; Józefa; Tacyannę, 1-o v. Eliaszowę Jarmółowicz - Łozińską, 2-o v. Janowę Strus-Łozińską; Anastazyę, od 1820 r. wdowę po Andrzeju Zgałat-Łozińskim i wreszcie Maryę, za Janem Zgałatem-Łozińskim. Brat zaś jego Teodor, dziedzic części w Jaśniskach, Łozinie i Rokitnie, żonaty z Tacyanną z Zakałużnych Żerebeckich, umarł 1815 r., zostawiając tylko córkę Melanię, 1-o v. za Damianem Zakałużnym Żerebeckim, później 2-o v. za Jezierskim (M. D. Wąs. z A. Lwows. For. Nob.).

Stanisław w latach 1640 — 1669, syn Stanisława Gołąbka (Gr. Krak. 227 f. 47). Piotr egzekwuje 1661 r. dług u Bieleckiego w Borszczówce (Woł. VII C f. 97). Jan, miecznik podlaski 1670 r. Kazimierz i Teresa małżonkowie 1671 r. (Gr. Krak. 289 f. 1136). Andrzej Gołąbek, Jan, Stanisław, Tomasz, Erazm, Krzysztof, Mikołaj, Maksymilian i Wojciech, z województwem lubelskiem, a Marcin, z województwem sandomierskiem, podpisali obiór króla Michała, a Tomasz, z województwem lubelskiem, Jana III-go, Kazimierz, dwóch Janów i Wojciech, z województwem sandomierskiem, Ludwik, z województwem lubelskiem, Jakób, z województwem bełskiem, Piotr, z województwem mińskiem, a Maciej, z ziemią ciechanowską, elekcyę Augusta II-go.

Ten Maciej zostawił, z Eleonory z Kamieńskich, Andrzeja, zeznającego 1681 r. zapis dożywocia z żoną, Zofią z Szomowskich, córką Jakóba i Ewy Kadłubskiej. Syn jego, Jan Antoni, towarzysz chorągwi królewicza Ksawerego, żonaty z Magdaleną Kobyłecką, 1-o v. Franciszkową Domaszewską, podstoliną łukowską, dziedzic w latach 1715 — 1732 Brześć, Woli Brzeskiej i Minkówki, a 1737 roku nabytych od Wąsowicza Szczytów (Gr. Czers.), miał córki: Rozalię, za Aleksandrem Duninem Sulgostowskim 1744 r., Maryannę, 1-o v. za Antonim Kaweckim, 2-o v. 1754 r. za Jakóbem Kożuchowskim i synów: Andrzeja i Jana. Z nich:

Andrzej, dziedzic Gośniewic, cześnik radomski, żonaty 1740 r. z Franciszką z Plichtów, wraz z przyrodnim bratem Domaszewskim, ustąpił summ na Zagrobach, Grzybowie i Rożniszewie Okęckiemu.

Jan, drugi syn Jana Antoniego, dziedzic Woli Brzeskiej 1755 r., zapisał 1753 r. żonie, Eufrozynie z Myszczyńskich, podwojewodziance zakroczymskiej, 3,360 fl. (Gr. Zakrocz.). Jako miecznik zakroczymski, rezygnuje on 1763 r. Kadłubek i Bobrek, w radomskiem, spadłe nań po prababce, Ewie z Kadłubskich Szomowskiej, 1763 r. nazwany skarbnikiem dobrzyńskim, procesuje się z Kożuchowskim. W końcu był cześnikiem łukowskim, bo synowie jego stale w aktach cześnikowiczami zwani. Oprócz córki Anny, której mąż, Adam Sabba Jeżewski, zapisał 1765 r. 6,000 fl. (Gr. Płoc.), miał trzech synów: Józefa, Antoniego i Jana, którzy zawarli 1780 roku z Sobiekurskim umowę, o sprzedaż Brzeskiej Woli. Z nich:

Józef Gołąbek zeznał 1777 r. zapis dożywocia z żoną, Wiktoryą z Siemiradzkich, a 1789 roku został wraz z Antonim wwiązany do Siekluk, Okrąglicy i Gozdu. W 1792 roku nabył od Dembińskiego Trzylatków duży i mały, a 1795 roku kwitował Platerową. Z synów jego: Piotrowi, później dziedzicowi Opozdzewa, w czerskiem i Jakóbowi, na Bobrku, przyznała Mystkowska dług na części Bobrku, Ignacy i Wit w latach 1815 — 1818 współdziedzice Trzylatkowa, Feliks żył 1819 r., a córka Teofila 1815 r. Aleksander, syn Wita (Modesta) i Hipolit, Felicyan i Eustachy, synowie Feliksa, z Gołąbków Jezierscy, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie z herbem *Prus III-ci* przed 1850 rokiem, a Felicyana, z Anieli Kwiatkowskiej, córka Felicya Konstancya, żyła 1868 r.

Antoni, brat Józefa, cześnik przemyski, sprzedał 1795 r. Branicę Kaliszowi, sędziemu ziemskiemu czerskiemu, a 1796 r. zawarł umowę z Karolem Jezierskim, kasztelanicem łukowskim. Tadeusz i Franciszek, synowie Antoniego, wylegitymowani ze szlachectwa w Królestwie, również przed 1850 rokiem i także z herbem *Prus III ci* (Perp. Czers. 18 f. 283 i 332; 19 f. 469 i 474; 25 f. 161 i 163; 30 f. 71 i 130; 31 f. 159; 31 f. 111; 36 f. 259 i 290; 38 A f. 1; 39 f. 49; 40 f. 190, 296 i 408; Deb. Czers. 1 f. 236; 2 f. 26; 3 f. 71 i 117; DW. 108 f. 486; 110 f. 1059; 111 f. 680 i 733).

Herb Prus III-ci.

Stefan, dziedzic części Sowina pod Parczowem, a Aleksandra, dziedziczka części Jezior pod Czemiernikami, 1676 r. (Paw.). Sebastyan, żonaty 1680 r. z Teresą z Płazów, 1-o v. Michałową Romatowską (Gr. Krak. 300 f. 2663).

Piotr zostawił, z Konstancyi ze Stadnik: Andrzeja, Mikołaja, Franciszka, Agnieszkę, Katarzynę, Konstancyę i Annę, 1692 r. za Aleksandrem z Podubisia Kotowskim, stolnikiem starodubowskim (Ibid. 288 f. 2102; 294 f. 874; 312 f. 2501; 329 f. 428).

Krzysztof, zmarły 1692 r., Wojciech i Stanisław, synowie nieżyjącego już 1670 r. Franciszka. Z nich Krzysztof, odstąpił 1671 r. za pozwoleniem króla Rudki, bratu Wojciechowi, a Stanisław otrzymane od króla Michała wójtostwo Kopytówka, zrezygnował je również 1671 r. na rzecz brata Wojciecha. Ten Stanisław, żonaty z Maryną z Lipnicy, wdową po Pisarzowskim, procesujący się 1675 r. z Dembińskim, 1688 r. tytułowany komornikiem ziemskim bełskim, nieżyjący już 1691 r., zostawił: Helenę, 1692 r. w zakonie Dominikanek, Katarzynę, Teresę, za Jackiem Łosiem, z stolnika brzesko-kujawskiego, sędzią ziemskim bełskim, zmarłą 1695 r., Annę, za Jakóbem Trzeszczkowskim, 1705 r. już nieżyjącą i Franciszka, towarzysza pancernego, żonatego 1-o v. 1696 r. z Agnieszką Gronowską, córką Jerzego i Weroniki N., 2-o v. 1719 r, z Anną z Stawskich, która następnie była za Józefem Bukowskim, a 3-o v. za Stanisławem Wilkoszewskim (Ibid. 275 f. 150 i 1398; 311 f. 50; 312 f. 2004; 315 f. 772 i 3530; 316 f. 96 i 687; 325 f. 80; 336 f. 309; Zap. Lub. 64 f. 240).

Wojciech, średni z braci, otrzymał 1665 r. w dożywocie Rudki i posiadał zrezygnowane mu przez brata wójtostwo Kopytówka, które za konsensem królewskim odstąpił 1672 r. Kraszewskim, trzymał 1692 r. sołectwo w Choczni, dzie-

dziczący na Lgocie. Był podwojewodzym zatorsko - oświecimskim, deputatem na Trybunał z tych księstw, w końcu tytułowany skarbnikiem owruckim. Żony jego: 1668 r. Anna Sławińska, sędzianka grodzka oświecimska, a druga, Anna z Chrząszczowiczów, której zapisał 20,000 fl. 1699 r. Z pierwszej żony: Teresa, Zuzanna, Marcyanna, 1697 r. za Andrzejem Niewiarowskim, Stanisław u OO. Benedyktynów w Tyńcu Zefiryn, Paweł Stanisław, towarzysz pancerny, zmarły 1717 r., po którym z Anny z Żeleńskich, burgrabianki krakowskiej, Anna i Tekla, 1751 roku żona Krzysztofa Chryzostoma Twardowskiego, a wreszcie Przecław, 1691 r. łowczy owrucki. O potomstwie Wojciecha, z drugiej żony, wzmianek nie znalazłem (Ibid. 282 f. 1667; 283 f. 2319; 285 f. 305; 311 f. 1818; 317 f. 961; 331 f. 73).

Przecław, piszący się z Jezior, dziedzic części Kleczy, nabytej od Sławińskich, zmarły 1727 r., żonaty był 1-o v. z Anną Grobicką, z której syn Józef, 2-o v. z Jadwigą z Michalczowej (pisaną także Michalewską), już 1727 r. 2-o v za Aleksandrem Mąkowskim, z której Zofia za Janem Mąkowskim, Julianna, za Józefem Marczewskim, Franciszka Zaćwilichowska, Anna, Rozalia i Antoni, dziedzic części Witkowic, z komornika ziemskiego lubelskiego, 1746 r. cześnik lubelski a 1760 roku podczaszy urzędowski. Sprzedał on 1765 roku częśc swą Lgoty bratu Józefowi. W 1766 r. deputat na Trybunał koronny, wreszcie pisarz ziemski lubelski, zrezygnował z pisarstwa 1781 r. Żonaty z Rozalią z Karskich, 1-o v. Aleksandrową Marcinkowską, zapisał 1781 r. Eleonorze z Ścibor - Rylskich, jako przyszłej drugiej swej żonie, 4,500 fl. Z tej drugiej żony dzieci: Józef, zmarły 1806 r. w Krakowie, Antonina, ur. 1787 r. (metr. w Witkowicach), żona Antoniego Leśniowskiego i Marcin, ur. 1789 r. (metr. w Witkowicach), żonaty z Zofią z Dobrowskich, córką Jerzego i Franciszki z Górskich, po których wziął 1817 r. spadek imieniem swej córki Franciszki (Ibid. 343 f. 408, 1528; 350 f. 2157; 380 f. 73, 76; 389 f. 332; Czerniech. f. 1474; Gr. Siewier. z 1781 r.; Magd. Krak. 63 f. 982; Perp. Krak. 18 f. 906; A. Lwow. For. Nob.).

Józef Gołąbek, syn Przecława z Grobickiej, towarzysz pancerny, skarbnik owrucki 1750 r., a następnie bracławski, dziedzic Lgoty, zostawił z Salomei z Lgockich, zaślubionej 1739 r., Józefę, 1-o v. za Andrzejem Duninem Mieczyńskim, podczaszym zakroczymskim, 2-o v. 1787 r. za Michałem Białobrzeskim, zmarłą 1801 r. w Lgocie; Anielę, za Józefem Wędrogowskim, cześnikiem rożańskim 1762 r.; Zofię, 1788 r. za Michałem Zabawskim i Annę, 1782 r. za Kazimierzem Chebdą (Gr. Krak. 353 f. 1674; 370 f. 977; 374 f. 1283; 388 f. 91; 405 f. 337; Obl. Krak. 163 B f. 2993); zaś z drugiej żony, Joanny z Szoberów, łowczanki inowłodzkiej, wdowy po Franciszku Radeckim, staroście romanowskim: Adama Przecława, ur. 1764 r. i Ignacego, ur. 1767 r, (metryki w Witanowicach), wylegitymowanych przez matkę, tak samo, jak stryj ich Antoni, z h. *Prus II-gi*, w grodzie oświecimskim 1782 r. Adam umarł 1793 r., a Ignacy, chorąży wojsk cesarskich 1788 roku, występuje 1806 r. jako żonaty z Katarzyną z Drużbackich, córką Maryana, kapitana b. wojsk polskich (Magd. Krak. 70 f. 301; Perp. Krak. 6 f. 856).

Herb Prus II-gi.

Wnukami Franciszka, po najstarszym synie Krzysztofie, byli zapewne:

1) Józef z Gołąbków, 1695 roku stolnik łukowski, głosujący z województwem sandomierskiem, na obiór Augusta II-go, po którym, z Maryanny z Raciborowic Raciborskiej, 1-o v. Michałowej Szomowskiej, a 3-o v. Dezyderyuszowej Franciszkowej Jagniątkowskiej, stolnikowej sandomierskiej, podstarościny i sędziny grodzkiej oświecimskiej, córka Helena, 1724 r. za Józefem Wężykiem Rudzkim, 1733 r. sędzią kapturu sandomierskiego, stolnikiem łukowskim (Perp. Czers. 19 f. 413; 23 A f. 84 i 90).

2) Franciszek, mianowany 1713 r. podsędkiem ziemskim łukowskim, który z Konstancyi Minorówned, zostawił między innymi Franciszka, towarzysza pancernego, 1741 r. dzierżawcę Lgoty, żonatego z Katarzyną z Mąkowskich, a 1743 r. z Teresą z Strzegockich (Gr. Krak. 354 f. 606; 357 f. 2913). Nabył on część w Frydrychowicach i zostawił Stanisława Kostkę, Tomasza i Szymona, wylegitymowanych ze szlachectwa, również z h. *Prus II-gi*, w grodzie oświecimskim 1782 roku. Z nich Stanisław, dziedzic Pisarzowic górnych i dolnych, członek Stanów galicyjskich, trzy razy żonaty, 1-o v. z Maryanną N., 2-o v. z Franciszką z Strachwitz'ów, której 1790 r. zapisał dożywocie na całym majątku, a 3-o v. 1817 roku z Julianną Janta'ówną, 1828 roku już 2-o v. Rozwadowską, której cały ruchomy i nieruchomy majątek zapisał, wyznaczywszy dzieciom, tylko z pierwszej żony pochodzącym, legitymę. Dziećmi temi były: Joanna Nepomucena Zagórska, Konstancya Otfinowska, 1834 r. już nieżyjąca, Wincenty i Jan Kanty, żonaty z Katarzyną Bodurkiewiczówną, córką Gabryela i Maryanny z Gutowskich, 2-o v. Michałowej Chronowskiej; córka tego Jana, Eleonora, za Przyborowskim (Gal. Tab. Pact. Nov. 9 f. 382; Dom. 13 f. 108; Perp. Krak. 8 f. 553; A. Lwow. For. Nob.).

3) Ignacy, subdelegat grodzki sandecki, żonaty z Anną z Janowskich, córką Pawła, zmarły 1758 r. widocznie bezpotomnie, który Pijarom nowosądeckim zapisał na Wielkiej Wsi sumę (Gr. Krak. 372 f. 872; Gr. Sandec. z 1765 r.).

Jan Gołąbek, pisany także Janem Zygmuntem, pisarz ziemski łukowski 1623 r., nieżył już 1643 r. Syn jego Abraham zostawił Jana, Stanisława, Krzysztofa i Władysława, kwitujących 1650 r. Ossolińskiego (Zap. Lub. 38 f. 609; 40 f. 8; 42 f. 731; 43 f. 254).

Synowie nieżyjącego już Jana: Erazm, procesujący się 1666 r. z Dembińskim (Gr. Krak.), Stanisław i Michał, jako też synowie zmarłego także Stanisława: Aleksander, który 1671 r. dostał za zasługi grunta „Tyczna" między Jaśniskami a Kozicami (AGZ. X. 5254)., Tomasz, Stanisław, Jan, Franciszek i Antoni, ostatni trzej 1688 r. dziedzice części Jezior-Gołąbków, obierają 1663 r. w Lublinie plenipotentów (Zap. Lub. 48 f. 278 i 352; 64 f. 166). Czy to byli jednak wnukowie Abrahama, pewności nie ma.

Antoni, mianowany łowczym łukowskim 1715 r., zmarły 1722 r., z żony, Anny z Grabińskich (nazywanej w aktach także Grabowską), 2-o v. Józefowej Lewickiej, a 3-o v. Józefowej Lasockiej, kasztelanowej łęczyckiej (Deb. Czers. 1 f. 333), miał syna Jacentego v. Jacka, mianowanego 1738 r. cześnikiem gostyńskim, który w latach 1736, 1737 i 1740 otrzymał konsens królewski, na wykupno starostwa gostyńskiego od Lasockich (Sig. 26). W 1756 r. łowczy, 1759 r. podczaszy, 1770 r. chorąży łukowski, umarł 1778 r. Był on żonaty z Justyną Gordonówną i posiadał wraz z nią Ułany, odstąpione im za konsensem królewskim 1742 roku, przez Piotra Gordona, superintendenta ceł małopolskich (Gr. Krakows. 356

f. 1699; Obl. Krak. 166 f. 2190). Z Justyną z Drzewieckich (rzekomo drugą żoną, ale być może, że Gordonówna była 1-o v. Drzewiecką?), otrzymał i wójtostwo w Ułanach 1766 r. (Kancl. 31 IV f. 192). Z Gordonównej córka Anna, za Ignacym Cieciszewskim, podkomorzym liwskim 1764 r. i synowie: Teodor i Piotr.

Teodor, kanonik katedralny kijowski, ustępuje wraz z bratem 1781 r. różnych summ Cieciszewskiemu, a 1782 r. kwjtuje Radeckiego.

Piotr sprzedał 1769 r. imieniem ojca dwór w Warszawie Lasockiemu. W 1771 r. skarbnik, 1778 r. wojski mniejszy, 1780 r. miecznik, 1789 r. wojski większy łukowski, rezygnował z tego urzędu 1790 r. W 1791 r. został szambelanem królewskim, a 1792 r. kawalerem orderu Św. Stanisława. Zrzekł się wójtostwa w Strzyżnie 1776 r., sprzedał dom swój w Warszawie 1779 r., nabył Jeżewice, Suchodół i część Petrykoz od Puchały 1781 r. i sprzedał te wsie Gzowskiemu, od którego nabył 1791 roku Gąski, sprzedane 1793 r. Kruszynie, kupił 1792 r. od Lisowskich Gnojnę Zbirożę i Gnojnę starą, żył jeszcze 1797 r. Żonaty z Maryanną Anną Chudzyńską 1777 r., pozostawił córkę Teresę, zaślubioną 1794 r. Piotrowi Skulskiemu, pisarzewiczowi warszawskiemu (Perp. Czers. 32 f. 536; Kancl. 56 II f. 40; DW. 88 f. 225; 93 f. 159 i 514; 95 f. 30; 97 f. 72, 618, 726 i 1065; 98 f. 142; 103 f. 836; 104 f. 468; 105 f. 836; 107 f. 342 i 344; 108 f. 731; 809—813 i 892; 109 f. 747; 110 f. 361, 970; 111 f. 1060; 112 f. 318).

Franciszek, 1715 r. łowczy i tegoż roku cześnik, 1718 r. stolnik, w końcu 1720 r. chorąży łukowski, zmarły 1729 r., żonaty był z Maryanną Kamińską. Córka ich Katarzyna, zaślubiła 1733 r. Adama Rudzieńskiego, późniejszego kasztelana konarsko-łęczyckiego, syn zaś Jan Franciszek, 1728 r. towarzysz pancerny, pisarz ziemski łukowski 1744 r., objął w posiadanie Sulbiny, a zrezygnował z pisarstwa 1775 r. Z dwóch żon, Izabelli Skarbek Kiełczewskiej i Wiktoryi Ewy Chomentowskiej, zostawił liczne potomstwo. Z drugiej żony była córka za Cichowskim który 1795 r. zawarł z świekrą ugodę, o Sulbiny i Gołąbki-Jeziory i syn Jan Nepomucen.

Wojciech, rotmistrz wojsk koronnych, później także pisarz ziemski łukowski, żonaty z Różą Duninówną Wąsowiczówną, podstolanką kijowską, któremu 1779 r. teść ustąpił summ na Krasiłówce i który 1793 r. kwitował Karola, kasztelanica łukowskiego, z sumy z Sobień (Perp. Czers. 23 A f. 30; 23 B f. 104; 21 f. 50; 27 f. 116; 37 f. 41; 40 f. 488; Deb. Czers. 1 f. 213; 4 f. 235; DW. 85 f. 933 109 f. 524; Gr. Przem. 277 f. 270; Arch. Steck.).

Dzieci pisarza z pierwszej żony: Franciszek, regent łukowski, Antoni i Kazimierz, chorążowie wojsk koronnych, Wojciech Stanisław, podchorąży artyleryi i Konstancya, wwiązani 1762 r. w Sobienie-Narzymskie, Zambrzyków i Smoniewice, spadłe na nich po Kiełczewskich. Z nich:

Franciszek został księdzem, był kanonikiem kaliskim i lubelskim, kaznodzieją katedralnym krakowskim i wizytatorem szkół. W swoim czasie publicysta, umarł 1791 r.

Antoni, regent ziemski łukowski 1769 r. i komornik ziemski stężycki 1777 roku, któremu ojciec oddał 1767 r. dobra Popławy Rudy i który, z żony Maryanny, miał syna Walentego Józefa Kajetana, ur. 1769 r. (metr. w Abramowicach).

Kazimierz, porucznik artyleryi, dziedzic Zalesia i Ostroboru 1770 r., następnie podpułkownik artyleryi, otrzymał, wraz z żoną Magdaleną, 1771 r. konsens

królewski, na wykupno Obelnik, w łukowskiem, od Garbowieckich, został 1775 r. szambelanem Stanisława Augusta i zcedował schedę po ks. Franciszku bratu Stanisławowi.

Stanisław Teodor, w akcie z 1762 r. nazwany Wojciechem Stanisławem, komornik ziemski stężycki 1791 r., kwitował 1780 r. Jacka, kasztelana łukowskiego, sprzedał 1782 r. dom swój w Warszawie, nabył 1791 r. od Kazimierza schedę po bracie ks. Franciszku, a 1794 r. od Sułkowskiego Czersle; żył jeszcze 1796 r. (Perp. Czers. 31 f. 387; 34 f. 198; 37 f. 384; 40 f. 28; DW. 96 f. 1052; 98 f. 616; 107 f. 1098 i 1269; 110 f. 243; 111 f. 1278).

Jan Dominik, 1688 r. podsędek, a 1696 r. sędzia ziemski łukowski, zmarły już 1712 r. i Krzysztof, miecznik łukowski, który 1713 r. otrzymał konsens królewski, na wykupno starostwa grójeckiego od Sułowskich, a 1717 r. dzierżawił Radoryż, fundowali 1696 r. klasztor Pijarów w Łukowie (Sig. 18; Bracł. XV f. 1584; Kijow. VIII f. 1415; Perp. Czers. 18 f. 133; DW. 62 f. 323).

Krzysztof ten, był synem wymienionego wyżej Abrahama. W akcie z 1650 roku (obacz wyżej), wśród braci jego wyliczony i Jan, ale czy to ta sama osoba, co Jan Dominik, pewności nie ma.

Po Janie Dominiku pozostali: Konstancya, żona Jerzego Borkowskiego, dziedziczka Finkówki, Józef, w zakonie OO. Karmelitów Aleksander i Krzysztof (Gr. Łukow. z 1781 r.; Perp. Krak. 11 f. 158). Ostatni, stolnik wendeński, piszący się z Gołąbków na Burcu, starosta grójecki 1740 r., ożeniony 1-o v. z Anną Krosnowską, a 2-o v. z Zofią z Chlewisk Dąbrowską, pozostawił z pierwszej żony córki: Izabellę, wydaną 1740 r. za Józefa Dunina Karwickiego i Franciszkę, której 1740 r. mąż Jan Charczewski, starosta cieszkowski, późniejszy kasztelan słoński, zabezpieczył na Ursku 30,000 fl, a która 2-o v. była za Stanisławem Rosnowskim (Gr. Przem. i Bełs.; Perp. Czers. 36 f. 10), a z drugiej żony, syna Józefa, piszącego się na Domaszewnicy, towarzysza chorągwi Sieniawskiego, żonatego z Apolonią z Lachowskich, która synów swych: Antoniego *Jana* i Antoniego Filipa, wylegitymowała ze szlachectwa i z h. *Nowina*, w ziemstwie przemyskiem 1782 r.

Herb Nowina.

Po Antonim *Janie*, zmarłym w Sasowie 1833 roku, z Maryi z Kąckich pozostały syn January *Eustachy*, żonaty z Jadwigą Adelajdą z Hierowskich, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie wraz z synami: Adamem Damazym Danielem Józefem i Leonardem Emerykiem Janem Joachimem, w galicyjskim Wydziale krajowym 1876 r.

Krzysztof, syn Abrahama, działający już 1650 r., miecznik łukowski 1713 r., starosta grójecki 1714 r., ostatecznie podstoli kijowski, dziedziczący na Sarnowie i Kierzkowie, żonaty z Teresą z Cieciszewskich, 2-o v. Stoińską, sędziną ziemską lubelską, zrzekającą się ojcowizny i macierzyzny 1691 r., zeznał z nią w latach 1670 i 1685 r. zapisy wzajemnego dożywocia. W 1726 r. zrzeka się ona dożywocia na Sarnowie i Kierzkowie na rzecz synów, zatrzymując dla siebie tylko dożywocie na Jeleńcu (Perp. Czers. 14 C f. 62; 14 A f. 101; DW. 54 f. 2018; Gr. Bełs. i Łukow.). Dzieci ich: Maryanna, w zakonie Karmelitanek bosych w Lubli-

nie, Stanisław, w zakonie OO. Dominikanów Rajmund, 1726 r. lektor teologii, od 1732 r. biskup bakoński, zmarły 1782 r. we Lwowie, mając lat 96, pochowany u Dominikanów, Ludwik i Antoni, porucznicy wojsk cudzoziemskiego autoramentu. Dwaj ostatni dzielą się 1726 r. majątkiem ojcowskim.

Antoni, podstarości 1741 r., łowczy 1746 r., stolnik lubelski 1750 r., umarł 1771 r., zostawiając, z Izabelli z Jasińskich: Katarzynę Dominikowę Radecką, zmarłą 1800 r. i Joannę, dziedziczki Charlęża i Grabianowic (A. Lwow. For. Nob.) i Rajmunda, 1771 r. skarbnika i tegoż roku wojskiego mniejszego urzędowskiego, 1777 r. cześnika, a 1778 r. podstolego łukowskiego, któremu 1782 r. odstępuje 4,000 fl. brat stryjeczny Jacek, zmarłego 1788 r. (Gr. Łukow. z 1781 r.; DW. 98 f. 1163). Syn Rajmunda, ks. Jan, vice-proboszcz kocki, wystąpił 1782 r. ze sprawą o spadek po biskupie Rajmundzie (A. Lwow. For. Nob.).

Ludwik, komornik ziemski lubelski, nabył w latach 1758 i 1762 części Sobień szlacheckich. Umarł 1762 r. Żonaty 1-o v. z Wiktoryą z Stoińskich, sędzianką ziemską lubelską, 2-o v. z Eleonorą Treterówną, następnie żoną Pawła Domaszewskiego, sędziego grodzkiego łukowskiego, pozostawił z pierwszej żony: Teresę, 1-o v. Drzewiecką, 2-o v. Jackowską, Franciszkę Florentynowę Bielską, Maryannę Żukowską, Wincentego, komornika ziemskiego łukowskiego, sprzedającego część swą Sarnowa i t. d. 1758 r. bratu, już 1760 r. księdza, od 1779 — 1791 roku scholastyka katedralnego kamienieckiego i Jacka; zaś z drugiej: Jana, który 1760 r. część swą Sarnowa i Kierzkowa odstąpił bratu Jackowi (Perp. Czers. 31 f. 336; Gr. Lub. i Łukow.).

Jacek, ur. 1722 r., generał-adjutant buławy wojsk koronnych i major artyleryi 1758 r., został 1759 r. skarbnikiem, 1770 r. wojskim mniejszym, 1771 r. miecznikiem, a 1775 r. pierwszym i ostatnim kasztelanem łukowskim. Był też kawalerem orderu Św. Stanisława i od 1761 r. posłem na wszystkie sejmy, z ziemi łukowskiej, lubelskiej i czerskiej, na których bardzo częste i długie miewał mowy, dotyczące wszystkich przedmiotów. Skrzętny, zapobiegliwy i przedsiębiorczy, nietylko sam doszedł do wielkiej fortuny, ale szczególnie w przemyśle żelaznym położył wielkie dla kraju zasługi. Na polu politycznym mało wyrobiony i niedojrzały, a mowami swemi, z których wiele drukował, nieraz więcej szkody, niż dobrego przynosił. W 1762 r. już po śmierci ojca nabył Sobienie średnie od Buczyńskiego, 1765 r. sprzedał nabyte przed trzema laty od Falińskiego Falęcice, Kępę Faleńska i Nowąwieś Lubomirskim, a 1767 r. część Domaszewnicy Domaszewskim. W 1768 r. otrzymał wraz z żoną, Zofią z Miszewskich, córką Michała, Tarnawicę, w kaliskiem, 1774 r. nabył Sobienie Kiełczewskie i Zambrzyków od Wieczfińskiego, zaś z dóbr pojezuickich dostał Okłudno i Barszcze, w województwie podolskiem. W 1775 r. jest dziedzicem Siedzewa, Piwonina i Brzumina, otrzymał nadto na sejmie w pięćdziesięcioletnią emfiteuzę Osiek, Dzieciniów z brzegiem Wisły, Tysmienicę, Jedlonkę i Swietkową Wolę, 1777 roku nabył od Niewęgłowskich Sniadków dolny, 1782 roku Dembe, połowę Koliszów, Maleńca i Grembenic od Prażmowskiego, 1785 r. Kawęczyn - Miedzierzę od Kluszewskiego, a 1791 roku część Lipy, Szkucina i Greszczyna od Strzemboszów. W 1792 roku sprzedał pałac nad Wisłą w Warszawie Domaszewskim, a kamienicę Meisnerowi.

W 1801 r. otrzymał dla siebie i rodziny tytuł hrabiowski, od cesarza Rzymskiego, króla Galicyi i Lodomeryi Franciszka II-go. Umarł 1805 r. w Otwocku, który trzymał zastawem od Bielińskich. Testamentem zeznanym 1805 roku ponowił darowiznę uczynioną 1796 r. synowi Karolowi, dóbr Sobienie Murowane i Kiełczewskie, Zambrzyków, Jeziory i Trzciankę. Wnukowi Oborskiemu i córce z trzeciej żony Katarzynie, zapisał po 200,000 fl., a zamężnej córce, z drugiej żony, 80,000 fl. i wnukowi Żukowskiemu po siostrze, 5,000 fl. Oprócz wymienionej żony miał Jacek 1779 r. drugą, Marcelę Grotkowską, z której Katarzyna, za Józefem Jezierskim i trzecią, Różę Szczutowską, żyjącą jeszcze 1816 r., z której córka także Katarzyna, panna 1805 r. Z pierwszej żony syn Karol i córka Maryanna, zeznająca 1772 r. zapis dożywocia z mężem, Onufrym Oborskim, generał - adjutantem buławy wojsk litewskich (Perp. Czers. 32 f. 24; 33 f. 68 i 198; 35 f. 1; 36 f. 182 i 213; Deb. Czers. 3 f. 10 i 55; 1 f. 131; M. 234 f. 109; Kancl. 44 f. 187; 54 f. 199; V, L. VIII f. 139; DW. 83 f. 1404; 89 f. 374; 98 f. 608 i 1163; 100 f. 1412; 105 f. 941; 107 f. 23; 108 f. 1007, 1128 — 1131).

Herb hr. Jezierskich.

Hr. Karol, poseł 1791 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1793 r., dostał 1783 i 1796 r. od ojca Sobienie Murowane i Kiełczewskie, Jeziory, Zambrzyków, Trzciankę i zeznał 1783 r. zapis dożywocia z żoną, Zuzanną z Bielińskich, córką Stanisława, kasztelanica lędzkiego i Marcyanny Rogalińskiej, ur. 1755 roku w Widzimierzu, zmarłą w Warszawie 1826 r. On umarł w Warszawie 1826 r., pozostawiwszy trzech synów: Jacka, bezdzietnego, Jana i Stanisława, z którymi otrzymał przyznanie tytułu hrabiowskiego, przez Deputacyę Senatu 1819 r.

Hr. Jan, ur. 1786 r., dziedzic Garbowa, Ryk i innych, poseł na sejmy Królestwa kongresowego, 1831 r. deputowany z ks. Lubeckim do Petersburga, marszałek szlachty gubernii lubelskiej, zmarły 1858 r., zostawił z Karoliny z Jelskich, podkomorzanki starodubowskiej: Amelię, za Sewerynem hr. Łubieńskim, Maryę, za Sergiuszem ks. Galicynem, zmarłą w Nicei 1882 r., Jadwigę, za Wandalinem hr. Pusłowskim i synów: Edwarda, ur. 1827 r., zmarłego bezżennie i Waldemara, ur. 1822 r., wylegitymowanych wraz z ojcem i pięciorgiem dzieci po stryju hr. Stanisławie, ze szlachectwa w Królestwie w latach 1837, 1843 i 1851, a z tytułu hrabiowskiego 1849 r.

Hr. Waldemar, dziedzic po ojcu Garbowa i Ryk, umarł 1855 r., zostawiając z Julii hr. Bobryńskiej, córki hr. Pawła i Julii z hr. Bielińskich, 2-o v. Cezarowej hr. Platerowej, a 3-o v. hr. de Juillac, zmarłej w Nicei 1899 r. syna hr. Aleksandra, dziedzica dóbr Garbowskich i Rykskich, ożenionego 1878 r. z Wikto-

ryą hr. Tyszkiewiczówną, córką hr. Michała, ordynata na Birżach i Maryi z książąt Radziwiłłów, z której hr. Jan, ur. 1879 r. i hr. Irena.

Hr. Stanisław, ur. 1788 r., kapitan b. wojsk polskich, kawaler orderów: Legii honorowej i Virtuti Militari, poseł na sejmy od 1816 — 1831 r., dziedzic Mińska, Sobień i innych, zmarły 1831 r., zostawił z Maryanny hr. Małachowskiej, wojewodzianki mazowieckiej: Anielę, za Maurycym Scipionem, Wandę, za Stanisławem hr. Aleksandrowiczem i trzech synów. Z tych:

Hr. Karol, ur. 1819 r., dziedzic Mińska i innych, ochmistrz dworu cesarsko-rosyjskiego, sędzia pokoju, zmarły 1899 r. w Warszawie, miał ze zmarłej 1890 r., Maryi z Morawskich, córki generała i ministra wojny 1831 r.: Różę, za generałowiczem Tadeuszem Chłapowskim z Turwi i Natalię Marcinowę Popielową z Kurozwęk, po owdowieniu zakonnicę.

Hr. Mieczysław, ur. 1822 r., po którym z Salomei z Worcellów ze Stepania, dziedziczki Żalina, zmarłej 1899 r., syn hr. Mikołaj, ur. 1848 r., żonaty z Olgą z Kosseckich, córką Stanisława z Grabowa, referendarza Rady Stanu Królestwa, szambelana cesarsko - rosyjskiego i Olgi z Brzozowskich. Z niej syn Stanisław, ur. 1879 r. i córki: Olga, zaślubiona 1903 r. Michałowi Siemiątkowskiemu, Zofia i Marya.

Hr. Władysław Stanisław, ur. 1824 r., dziedzic Sobień i innych, żonaty 1-o v. z Józefą z Biernackich, z której Seweryn i Stanisław, 2-o v. z Barbarą Poraj Katerlanką, zmarłą 1901 r., z której: Franciszek, Józef i Karol. Z nich:

Hr. Seweryn, ur. 1848 r., właściciel Jakimowic, żonaty 1-o v. z Zofią Kurtzówną, zmarłą 1877 r., 2-o v. 1879 r. z Maryą z Wielogłowskich z Rudy Malenieckiej. Z pierwszej żony: hr. Władysław, ur. 1876 r. i hr. Janina, 1-o v. Edmundowa Różycka, 2-o v. 1900 r. Kazimierzowa Jełowicka; zaś z drugiej żony, hr. Irena, od 1900 r. za Andrzejem Walchnowskim ze Zborowa i hr. Zygmunt, ur. 1882 r.

Hr. Stanisław, ur. 1850 r., żonaty z Wandą Ciecierską, z której córka Róża i syn Józef.

Hr. Franciszek, ur. 1858 r., dziedzic Sobień, ożeniony ze Stefanią z Grabińskich. Z niej: Izabella, Zofia, Jerzy i Władysław.

Hr. Józef, ur. 1860 r., dziedzic Przybysławic, zaślubił 1899 r. w Iwnie hrabiankę Izabellę Mielżyńską, córkę hr. Józefa i Emilii z hr. Bnińskich, a najmłodszy, hr. Karol, ur. 1863 r., ożenił się 1891 r. w Warszawie z Heleną z Karnkowskich.

Jan, syn niegdy Antoniego na Gołąbkach, stolnika łukowskiego i Rudzieńskiej, zasądził 1717 r. Krosnowskich (Czern. f. 617). Jan, stolnik wieluński, żonaty z Anną z Buynów, wwiązaną 1732 roku w Baranią Rudę (Perp. Czers. 22 f. 263).

Stanisław, żonaty z Maryanną z Krajewskich. Oboje wspomnieni 1718 r. jako nieżyjący (Gr. Tremb. 150 f. 78). Elżbieta, za Jakóbem Humnickim, a Anna, za Wojciechem Bagińskim 1723 r. (Gr. Krak. 339 f. 314). Marcyan, zmarły przed 1723 r., był żonaty z Marcyanną z Ołtarzewskich, 1-o v. Kazimierzową Wolińską, a 3-o v Sewerynową Duninową (Ibid. 331 f. 1081; 339 f. 2040). Jan, mianowany 1735 r. miecznikiem liwskim, utracił ten urząd 1736 r. Barbara, 1737 r. za Michałem Mleczkowskim (Ibid. Ks. 414). Marya, za Stanisławem Łuczyńskim w Białobożnicy 1730 r. Anna zaślubiła 1742 r. Piotra Farensbacha Faszowicza. Piotr, wdowiec, ożenił się 1771 r. z Anną Lewandowską (metryki w Czortkowie). Katarzyna, żona Jana Kozakiewicza 1771 r. (metr. w Dobromilu). Jadwiga z Piorunowskich, ma 1741 r. sumę u Dembińskich. N., chorąży łukowski, nieżył w Maju

1750 r. Mikołaj Stanisław Franciszek, syn Jakóba i Anny N., urodził się 1744 r. (metr. w Wadowicach).

Józef, mianowany 1752 r. podsędkiem ziemskim czerskim. Anna, 1760 r. wdowa po Konstantym Młodeckim, skarbniku bracławskim (sanockim), kwituje Wąsowicza z sumy, dziadowi jej męża przez Jana Wąsowicza, kasztelanica małogoskiego, na Dobruczu 1662 r. zabezpieczonej (Gr. Sanoc.). Siostra jej Franciszka, 1763 r. już nieżyjąca, była żoną Jana z Rostwa Suskiego (Gr. Halic.).

Tekla Franciszka Romanowa, ur. 1762 r., córka Tadeusza Franciszka, zwanego podstolim zatorskim 1765 r. i Ewy z Dydyńskich (metr. w Wadowicach). Aleksander, wraz z żoną, Barbarą Nieczuja Dembińską, kwitują Sołtyków 1763 r, (Gr. Nowokor.). Inny Aleksander, zmarły 1736 r., zostawił z Doroty Pawłowskiej: Jakóba, żonatego 1744 r. z Rozalią Rembieską i Wojciecha, zmarłego 1761 r, po którym, z Maryanny z Żelisławskich, 2-o v. 1775 r. Bogumiłowej Jankowskiej: Aleksy, Jan i Jakób (Gr. Sieradz. 226 f. 108, 122 i 191) Rozalia, 1780 r. za Maciejem Pląskowskim, a Klara, 1764 — 1781 r. za Ignacym Żabickim (Perp. Czers. 32 f. 527; 36 f. 270; 42 f. 616; Deb. Czers. 3 f. 97).

Norbert zaślubił 1783 r. u Najśw. Panny Maryi w Krakowie Maryannę Zwoleńską. Antonina, córka Fryderyka, 1783 r. żona Wojciecha Krojera (Gr. Krak. 398 f. 58; 399 f. 2). Kazimierz, dziedzic części Mroczkowa, zostawił, z Heleny Rybickiej, 2-o v. Sebastyanowej Kamińskiej: Macieja 1752 r., Ignacego, żonatego 1762 r. z Franciszką Ostrowską, 1-o v. Maciejową Rossowską i Jakóba, który, z Wiktoryi Kowieckiej, miał 1788 r. Wojciecha (Zap. Sieradz. 6 f. 123 i 176). Jana, z Tekli z Słonimskich, dzieci: Szymon Tadeusz Józef, chrzczony 1788 roku, Marya Benedykta, ur. 1788 r., Ignacy Jan z Dukli, ur. 1793 r., Franciszek Salezy, ur. 1795 r., Antonina i Magdalena, bliźniaczki, ur. 1797 r. (metryki w Przemyślu), z których Antonina, 1829 r. za Pawłem Żelichowskim (ślub w Ujkowicach). Maryanna, wdowa po Mateuszu Prażmowskim 1793 r.

Michał, dzierżawca Cerkownej, miał z pierwszej żony, Maryanny Kakowskiej: Barbarę 1789 r., Stefana 1790 r., Maryę Ludwikę 1798 r., Maryę Helenę 1799 r., Hipolita 1801 r. (metryki w Wadowicach), a nadto Katarzynę i Ignacyę, 1829 r. za Mączyńskim (A. Lwow. For. Nob.). Zaś z drugiej żony, Klary Bogusławskiej, Brygitę, ur. 1805 r. (metr. w Wadowicach).

Bartłomiej, syn Piotra, nabył 1758 r. części Paszków Pęców od Paszkowskiego, a z żony Maryanny, miał syna Jana Nepomucena, ur. 1760 r. (metr. w Radzyniu).

Jakób, syn Piotra, nabył część tychże Paszków od Piotra Rozwadowskiego 1779 r. Żonaty 1-o v. z Maryą Truchonowiczówną, 2-o v. z Rozalią N, pozostawił z pierwszej żony: Andrzeja, ur. 1754 r. i Mikołaja, ur. 1757 r. (metr. w Wohyniu), a z drugiej, Józefa, ur. 1778 r. (metr. w Radzyniu), którzy wraz z Janem Nepomucenem, legitymowali się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r.

Józef, syn Piotra i Maryi Domańskiej, sprzedał 1780 r. część Domanin Domańskiemu.

Józef, syn Antoniego i Maryanny z Karskich, wnuk Jakóba i Teresy z Wierzbickich, 1767 r. regent ziemski, 1777 r. skarbnik, 1778 r. wojski mniejszy, 1779 r. miecznik, 1784 r. wojski większy i tegoż roku łowczy lubelski, sprzedał 1796 r. część Kosarzowa Umienieckiemu (A. pogal. Legit.). Czy nie tego to Józefa synowie: Józef Franciszek, Józef Błażej, Waleryan Józef, Aleksander Karol

i Wiktor Teodor, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie z h. *Prus II-gi*, przed 1850 r.

Teodora, córka Józefa i Elżbiety z Danglów, nieletnia 1818 r. Emilia z Pełczyńskich, wdowa po Konstantym, 1-o v. Prus, zmarła w Warszawie 1899 r.

Z tym herbem legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, oprócz wymienionych w tekście jeszcze: Jan Rafał, syn Macieja, Wincenty i Jakób Tomasz, synowie Franciszka na Gołąbkach, oraz Stanisław, syn Wincentego, zaś z herbem *Nowina*, Franciszek Bartłomiej, syn Antoniego, Józef Rafał i Kajetan Józef, synowie Wojciecha z Jezior Gołąbków, wszyscy przed, a Edmund Franciszek, Leon Ignacy i Franciszek Konstanty, synowie Józefa, po 1850 r.

Helena, córka Józefa *Nowiny* Jezierskiego i Gertrudy Strzemińskiej, 1839 roku żona Józefa Krzyżanowskiego. Henryk, zmarły 1867 r., ożeniony 1830 roku z Wiktoryą Schabicką, zmarłą 1859 r., miał z nią trzynaścioro dzieci, z których Filipina, zmarła 1901 r. we Lwowie, zaślubiła Władysława Wielhorskiego, a syn Modest żył 1868 r. Konstanty i Feliks, synowie Leona, 1850 r. nauczyciele gimnazyum w Lublinie. Z nich Feliks, autor wielu uczonych rozpraw, został 1862 roku profesorem Szkoły Głównej w Warszawie. Po Konstantym została wdowa, Helena z Bonarów i oprócz innych dzieci, miała córki: Jadwigę i Feliksę 1867 r. nieletnie. Walentyna Gabryela z Jezierskich, wdowa po Julianie, urzędniku Komisyi spraw wewnętrznych i duchownych z synami: Michałem, Józefem i Janem, miała przyznaną emeryturę 1868 r. Edwarda i Maryi z Hełczyńskich córka Marya, zaślubiła 1901 r. w Warszawie Zygmnnta Jaźwińskiego.

Na Litwie wylegitymowali się ze szlachectwa z h. *Nowina* 1835 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską: Klemens i Michał, synowie Kazimierza, szambelana królewskiego, dziedzica Wielatycz, w powiecie pińskim, 1775 r.

Trudno orzec, czy do tych Jezierskich należą: Bazyli, podkluczy łucki w latach 1568 — 1569 r. (Op. Łuc. 2042, 2043). Szymon, syn Macieja, poborcy województwa kijowskiego, 1579 roku na uniwersytecie w Krakowie.

Jan wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie bez herbu, przed 1850 rokiem i wreszcie wylegitymowany 1842 roku w gubernii podolskiej: Łukasz z synami: Feliksem Marcinem i Ryszardem Wincentym, syn Michała, wnuk Wawrzyńca, prawnuk Stefana (Spis.).

Herb Rogala.

JEZIERSCY - LEWALDOWIE h. ROGALA, z województwa pomorskiego. Być jednak może, że wyszli z Jezierzyc, w kościańskiem, bo Paruszewscy, dziedzice tych Jezierzyc w XIV-m wieku, używają także herbu Rogala. Gałąź ich osiadła w końcu XVI-go wieku na Litwie.

Oswald został 1552 r. sędzią ziemskim chojnickim w województwie pomorskiem. Kryspin, podstarości tucholski 1555 r. (M. 80 f. 152; 85 f. 114). N., sędzia ziemski tucholski, umarł 1659 roku (Sig. 2). Mikołaj, miecznik ziem pruskich, podpisał z województwem chełmińskiem, obiór króla Michała. Michał, archidyakon i oficyał kamieński 1695 roku. Wojciech, sędzia ziemski tucholski, nie żył 1695 roku, w którym po nim Zalesie otrzymał Tuchołka (Ręk. Ossol. Sig. 138 f. 16). Konstanty, siędzia ziemski tucholski 1696 r. (V. L.). Wła-

dysław, sądowy ziemski tucholski i Ludwik, podpisali obiór Augusta III-go (Obl. Gr. Warsz. 49 f. 611).

Apolonia z Jezierskich, Stanisławowa Mokierska, z siostrami, sukcesorki po ciotce Barbarze z Dobrzyńskich Niewieścińskiej, kwitowały 1716 r. Jeżewskiego. Feliks, Jan, sądowy ziemski mirachowski i poseł świecki, Jan, Wawrzyniec i Michał, podwojewodzy pomorski, poseł powiatu gdańskiego, podpisali obiór Stanisława Augusta. Ten Michał, poprzednio sędzia grodzki 1763 r., został 1765 r. chorążym pomorskim. Kazimierz, łowczy wendeński, 1764 r. na Pomorzu. Jan Paweł, sędzia ziemski tucholski 1765 r., uzyskał 1767 r. dla swej żony, Reginy z Łaszewskich, przyznanie dożywocia na Pszczółkach, w pomorskiem. Syn ich Michał, nabył 1795 roku od Sieniawskiego Białynin (Kancl. 34 II f. 37; DW. 110 f. 1217). Jan, 1764 r. regent, a 1766 r. pisarz grodzki chełmiński. Mikołaj, sądowy tucholski, a Józef, sądowy człuchowski 1767 r. Karol, regent ziemski pomorski 1767 r., nabył 1768 r. sołtystwo w Wysokiej, w starostwie nowskiem, od Cwiklińskiego (Kancl. 44 f. 86). Jan z żoną, Maryanną z Lniskich, wykupił 1774 r. wójtostwo w Starym Mieście od Lniskich (Kancl 52 IV f. 132).

Władysław, dziedzic części Wojakowej, asesor sejmiku proszowskiego 1736 roku, żonaty z Krzeczowską, zmarły 1752 r., pochowany w Zakluczynie, pozostawił, według testamentu, synów: Józefa, Kazimierza, Wojciecha, Tomasza i Andrzeja, którzy objąwszy 1752 r. Wojakową, zastawili ją 1753 r. Ignacemu Jezierskiemu (Gr. Sandec. 170 f. 417 i 679).

Marcin, Wacław i Wojciech, synowie Kazimierza i Barbary Miłkowskiej, 1768 r., Adam i Józef, synowie Wojciecha i Joanny Kocównej, 1765 r., a Tomasz, 1769 r., sprzedali części swe w Wojakowej Andrzejowi. Tomasz i Andrzej legitymowali się ze szlachectwa w sądzie ziemskim czchowskim 1782 r.

Tomasz, z pierwszej żony Petronelli, miał synów: Jana Nepomucena i Józefa Antoniego, ur. 1770 r. (metr. w Biskupicach), a z drugiej, Katarzyny Wójcickiej, Ignacego, dziedzica 1806 r. części Tymowej.

Andrzej, tytułowany podczaszym wiskim, nabył w latach 1767 i 1771 i inne części Wojakowej. W 1763 r. rotmistrz województwa krakowskiego, został 1770 r. podczaszym wendeńskim (Gr. Sandec. 183 f. 1498). Ożeniony 1-o v. z Konstancyą Miłkowską, a 2-o v. 1763 r. z Heleną Niekurską, skarbnikówną bracławską, umarł 1794 r., zostawiając, z pierwszej żony, syna Józefa Walentego, ur. 1757 r. i córkę Maryannę, 1-o v. Pieniążkową, 2-o v. Dunikowską. Józef nabył część Limanowej 1794 r., a Sowliny i Czachurszczyznę 1799 r. (metr. w Wojakowej; Gal. Tab. Rel. Nov. 75 f. 266 i 127 f. 291).

Udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie także w sądzie ziemskim czchowskim 1782 r.: Józef i Franciszek, synowie Józefa i Heleny z Bielickich, wnukowie Stanisława i Elżbiety z Miłkowskich, a w Królestwie, Jan i Maksymilian, synowie Melchiora, Julian Melchior, syn Jana, Anastazy, syn Wacława, przed 1850 rokiem, Edward, syn Antoniego, Feliks, syn Franciszka, Wojciech, syn Tomasza, w latach 1851 — 1853 i Marcin Alfons 1859 r. Jan i Józefa, dzieci niegdy Anastazego i (matka ich?) Joanna z Prądzyńskich, wierzyciele Gór w kaliskiem 1864 roku. Apolinary, ur. 1826 r. w Wronkach, w poznańskiem, doktór medycyny, zmarł 1874 roku w Czarnkowie. Apolinary, syn Wojciecha i Józefy Prądzyńskiej, zaślubił 1900 r. w Szymanowie Alinę Skarbek-Kozietulską.

Z Jezierskich osiadłych na Litwie, Jan i Michał Szymon podpisali, z wo-

jewództwem brzeskiem, obiór Władysława IV-go, a Michał Leon, z ziemią drohicką, elekcyę króla Michała. Tenże Michał Leon i Stanisław, 1672 r. w województwie brzeskiem - litewskiem (Akta IV). Jerzy, podczaszy słonimski 1693 r. Aleksander, podstoli grodzieński 1707 r. Paweł, ożeniony z Teresą Krzywobłocką, 1-o v. Pawłową Sadowską i Kazimierz 1717 r. w brzeskiem-litewskiem (Akta V). Jan w województwie witebskiem 1713 r. Jan, rotmistrz oszmiański w latach 1758 do 1762 (Akta XII i XIII).

Gałąź litewska Lewaldów Jezierskich wywiodła się ze szlachectwa, z tytułem hrabiowskim 1817 r., przed Deputacyą Wywodową mińską i na podstawie Niesieckiego i przedłożonych dokumentów, w następujący sposób rodowód swój i jednej gałęzi pomorskiej przedstawiła. Z rodowodu tego usunąłem kilka osób pomyłką, w skutek jedności imion pomieszczonych, a do Jezierskich z Mazowsza należących, a uzupełniam go paru wiadomościami o pomorskiej gałęzi.

Jerzy Lewald Jezierski, syn Michała, pierwszy na Litwie osiadły, zmarł 1594 r., pozostawiwszy między innymi synów: Jana, kanonika katedralnego wileńskiego, Pawła, Balcera, któremu Radziwiłł 1581 r., w obozie pod Pskowem, darował dobra Zelwa i Szymona Michała, który z województwem brzeskiem, podpisał obiór Władysława IV-go. Córką Jana była zapewne Barbara Lewaldówna Jezierska, żona 1-o v. Ostafiego Lwowicza Buchowieckiego, 2-o v. Jana Bohufała 1606 roku (A. Łuckie).

Marcin, syn Szymona Michała, zostawił z Dziewałtowskiej synów: Marcina, Jana, Kazimierza i Krzysztofa. Po Marcinie został syn Piotr, chorąży nowogrodzki, który pierwszy zaczął używać tytułu hrabiowskiego.

Piotr, dobra swoje Czerniechów, nabyte od Michała Wojniłłowicza, cześnika nowogrodzkiego, jak również Bojary i Klumpiki, kupione od Judyckiego, darował 1740 r. synowi Janowi, wyposażenie drugiego syna Krzysztofa na później sobie zostawiając (Zs. Nowogr. z 1740 r.).

Jan, dziedzic Czerniechowa, komornik W. Ks. Litewskiego, otrzymał 1769 roku, konsens od Radziwiłła, na wykupno Uszy od Wojniłłowicza. W 1794 roku manifestował o spaleniu się dokumentów rodzinnych, u Benedyktynów w Nieświeżu. W 1791 r. był komisarzem cywilno-wojskowym nowogrodzkim. Zmarł 1804 roku, pozostawiwszy, z żony Urszuli z Mitarnowskich, córki: Annę Antoninę Sołłohubową i N., generałowę Karolowę Morawską i synów: Michała bezżennego, Tadeusza i Stanisława, używających jak ojciec i dziad, tytulu hrabiowskiego, z którym się wywiedli 1817 r.

Tadeusz, dziedzic Basławiec, z żony Wojniłłowiczówny, miał syna Ottona, ur. 1799 r., ożenionego z Adelą Burthaire de Verny, z której syn Franciszek, ur. 1823 r., zmarł bezdzietny.

Stanisław, dziedzic Nowego Dworu, kawaler maltański 1789 r., ożeniony 1-o v. z Malinowską, a 2-o v. w Zauszu 1818 r. z Wirginią de Mory, zmarł 1845 roku, pozostawiwszy z pierwszej żony, córkę Pamelę, za baronem Remplem, a z drugiej, syna Leona.

Leon, ur. 1819 r., dziedzic Mołczan na Podolu od 1856 r., zmarł 1862 roku. Ożeniony z Maryą Rola Gumowską, córką Jakóba i Elżbiety Zadarnowskiej, pozostawił córki: Zofię, zaślubioną 1881 r. Bolesławowi Biberstein Białkowskiemu z Pasynek, zmarłą 1888 r., Karolinę, za Bronisławem d'Erseville i Maryę.

Kryspin, brat Jerzego, protoplasty gałęzi litewskiej, miał syna Jerzego, po

którym, z żony Łoknickiej, mieli iść synowie: Michał i Jan. Michał, asesor sądowy tczewski, dziedzic dóbr Chełmy, Dobrogoszcz, Klińcze etc., z żony, Doroty Grabowskiej, miał córkę Teresę, za Janem Lniskim, która, w asystencyi męża i brata Mikołaja, kwitowała 1663 r. rodziców z posagu (Gr. Skarszew.). Oprócz Mikołaja, miał jeszcze Michał synów: Wojciecha, Remigiana. Jana i Melchiora.

Mikołaj nabył 1676 r. od brata Remigiana część Chełmów. Będąc asesorem sądowym tucholskim, wraz z żoną, Elżbietą Teresą Lniską, otrzymał 1701 r. konsens królewski, na cesyę wsi Lesno i Lędy synowi Remigianowi.

Remigian, mianowany 1716 r. sędzią ziemskim tucholskim, zmarł 1730 r. (M. 220 f. 284, 242 f. 171; Sig. 18 i 22), pozostawiwszy, z żony Reginy Przebendowskiej, synów: Jakóba, po którym zostały tylko córki; Michała, chorążego pomorskiego, po którym z Pawłowskiej, synowie: Antoni i Michał.

Konstanty, Ignacy i Piotr, synowie Mikołaja i Lniskiej, zmarli bezdzietnie.

Jan, syn Michała z Grabowskiej, ożeniony z Jadwigą Chrząstowską, kasztelanką nakielską, miał synów: Mikołaja i Ludwika bezdzietnych, Antoniego Kazimierza, Jana i Karola. Mikołaj syn Antoniego, zostawił z Pruskiej synów: Antoniego i Ksawerego, kanonika kijowskiego 1817 r. Jan, z pierwszej żony, Szarlotty v. Carten, miał córkę Dorotę, za Franciszkiem z Wittk Jeżewskim, która w 1736 r. pozwała ojca o część Gołębiowa (Gr. Skarszew.), a z drugiej, Lochnickiej, synów: Michała i Józefa, oraz córki: Maryannę, Teresę, Annę i Eleonorę. Karol, najmłodszy syn Jana, ożeniony także z Chrząstowską, miał synów: Karola, po którym z Trembeckiej, syn Mateusz i Jana, pisarza grodzkiego chełmińskiego, który z Jezierskiej miał synów: Floryana, ożenionego z Ośniałowską, z której syn Marcin 1817 r., Ksawerego, Melchiora i Andrzeja.

Melchior, najmłodszy syn Michała z Grabowskiej, stolnik wiłkomierski, ożeniony z Eufrozyną Niezabitowską, miał synów: Fryderyka i Michała, po którym z Czarlińskiej, syn Jan, poseł pomorski 1768 r., pozostawił synów: Michała, Nepomucena i Józefa 1817 r. Fryderyk, na którego matka zeznała 1720 r. pełnomocnictwo (A. Zs. Skarszews.), ożeniony z Jadwigą Piorunowską, miał córkę Helenę, zmarłą panną i synów: Jana księdza, Ignacego i Michała, którzy dopełnili działu majątku po siostrze pozostałego 1778 r. (Gr. Winnic. z 1774 r.).

Michał, chorąży i komendant korpusu Granowskiego, księcia Czartoryskiego, zeznał 1766 roku zapis dożywocia z żoną, Rozalią z Obrębskich (Gr. Winnic.). Synowie ich: Leonard Teodor (metr. w Mikołajewie z 1769 r.) i Nazariusz Celestyn (metr. w Tetyjowie z 1783 r.), legitymowali się ze szlachectwa 1817 roku, przed Deputacyą Wywodową kijowską. Leonard, właściciel Pietraszówki w powiecie skwirskim, z Anieli Podhorskiej, miał syna Urbana Adama *Mieczysława*, ur. 1815 r. (metr. w Wołodarce). Nazariusz miał dwóch synów: Michała i Edwarda, zatwierdzonych w szlachectwie 1833 r. Z nich Edward, ożeniony z Letycyą z Boreyków, zostawił dwóch synów: Adama Jana Witalisa, ur. 1831 r. (metr. w Stawiszczach) i Bolesława, ur. w Pikowie 1834 roku, zatwierdzonych w szlachectwie 1855 i 1859 r. (Z notat L. Białkowskiego).

Remigian Michał, archidiakon i officyał kamieniecki, proboszcz tucholski i chojnicki, został 1701 r. sekretarzem królewskim (Ręk. Ossol. Sig. 262 f. 78).

Antoni, syn Tomasza i Julii Pędowskiej, wnuk Macieja i Barbary Wodzińskiej, dowiódł szlachectwa w Kijowie 1803 r. Ignacy, posiadacz Druckun w trockiem 1732 r. Aleksander, towarzysz petyhorski Radziwiłła, żonaty z Klarą Ludwiką Wity-

gowską, 1-o v. Michałową Stanisławową Ciechanowiczową, podkomorzyną pińską, starościną drużyłowską, otrzymał 1713 r. prawo wspólności na Drużyłowie (J. Wolff).

JEZIERSCY h. ŚLEPOWRON z Jezior, na granicy powiatów grójeckiego i warszawskiego. Zdaje się, że siedział na tych Jeziorach i drugi dom, innego herbu, noszący w XV-m i XVI-m wieku przydomek *Kula*. Niewiadomo też, czy z tych Jezior wyszedł i jakiego był herbu Krystyn z Jezior, sędzia ziemski bełski 1471 i 1473 r. (Zap. Gr. Czers. 2 f. 62).

Paweł z Jezior, ma sprawę w Czersku 1411 r. z Tomaszem z Brzumina, a córka jego i Jan Kula i Dobiesław z Krakowian, pozwani 1415 r. przez Gostomskich, o Krakowiany, Dembe i część Jezior (Najst. ks. Czerskie).

W 1431 r. dziedziczyli na tych Jeziorach Piotr i Jakób, Paweł i Stanisław (Zs. Grójec. 1 B f. 40 i 44). Jan Kula z Jezior, winien 20 kóp gr. Bonieckiemu 1446 roku (Zap. Gr. Czers. 1 B f. 41). Wdowa po Mikołaju Żądle z Jezior i syn jej Paweł, mają sprawy w Czersku w latach 1447 — 1449, a 1455 r. procesują Oborskich, których 1461 r. procesuje także Wydżga z Jezior (Ibid. 1 B f. 87, 198, 465 i 743). Annie Skarbkowej zapisuje mąż oprawę 1555 roku (Deb. Czers. 9 f. 130).

Herb Ślepowron.

Mikołaj Ślepowron z Wielkich Jezior Jezierski, zmarły przed 1545 r, zostawił córkę Zofię, za Piotrem z Goljan 1562 r. i synów: Jana i Piotra. Jan, 1545 r. dziedzic Jezior i Zawad, zabezpieczył posag żonie, Barbarze z Mlekitek, a 1571 r. procesuje się z bratem Piotrem. Oba dziedziczyli na Jeziorach 1580 r. (Paw.). Jerzy, syn Jana, pokwitowany 1606 r. przez Wolskiego.

Piotr nabył 1562 r. części we wsi Jeziorach od Wojciecha Kuli, a z żony Zofii, procesowanej 1606 r. przez Załęskich, pozostawił synów: Jana i Andrzeja, którzy sprzedali w latach 1605 — 1611 r. części Zawad Częstuniewskiemu.

Jan zapisał 1613 r. sumę żonie, Annie z Kussowskich, a 1625 r. sprzedał Jeziora Wielkie Masłomęckiemu. Andrzej z synem Marcyanem i córką Agnieszką Janową Kawecką, sprzedali Jeziora Samuelowi Palczewskiemu 1643 r. Inny zapewne Marcyan, przyjmuje zapis od przyszłej swej żony, Katarzyny ze Szczakowskich Mroczkowej 1699 roku (Zs. Gr. Czers. 5 f. 416; 14 f. 508; 19 f. 227; 25 B f. 453: 30 f. 107, 169 i 345; 31 f. 241 i 661; 35 f. 589; 37 f. 634; 41 f. 585; DW. 32 f. 339 i 343; 33 f. 208, 1323 i 1405; 39 f. 805 i 807; 49 f. 2173; Perp. Czers. 4 f. 309; 7 f. 271; 10 f. 402; 16 A f. 114; Zs. Warec. 24 f. 110).

Janowi, synowi Ambrożego, ceduje sumę Blendzki 1609 roku. Agnieszka z Święcińskich Jezierska, kwitowała Dziewczopolskiego 1614 r. (Deb. Czers. 56 f. 196; 60 f. 600).

Stanisław Kula z Wielkich Jezior Jezierski, zmarły już 1562 r., pozostawił trzech synów: Wincentego, Hieronima v. Jarosza i Wojciecha. Jerzy, syn Wincentego, ustanowił 1572 r. opiekę nad córkami swemi: Katarzyną, Felicyą, Dorotą i Anną, zrodzonemi z Anny Czychrowskiej i Różą, zrodzoną z Zofii Szadkowskiej. Z nich zapewne Anna, jest żoną Baltazara Uwielińskiego 1627 r.

Hieronim, syn Stanisława Kuli, zastawił grunt Zaleskiemu 1567 r., a synowie jego: Tomasz, Jakób i Mikołaj, mają 1576 r. sprawę ze stryjecznym bratem Jerzym. Tomasz zastawił Siedliska Rosochowskiemu 1574 r., a Mikołaj i Jakób, zeznali dział dóbr Jeziora Wielkie 1581 r.

Wojciech, syn Stanisława Kuli, sprzedał grunta w Jeziorach Wielkich Piotrowi Ślepowronowi 1562 r., a winien temuż 4 kopy groszy w latach 1564—1567. Syn jego Stanisław pozwał 1563 r. Święcickiego, o zabójstwo Andrzeja Jezierskiego. Ten to może Stanisław otrzymał 1580 r. sołtystwo w Zalesiu, w powiecie lwowskim, a 1595 r. konsens na cesyę tegoż Ożgom (Zs. Gr. Czers. 30 f. 107 i 420; 31 f. 661; 35 f. 589 i 629; 41 f. 258; 42 f. 543; 44 f. 174; 48 D f. 363; 52 f. 734; Perp. Czers. 7 f 460; M. 123 f. 289: AGZ. X. 2653).

Marancya z Machnackich, wdowa po Wojciechu, nabyła Sadków 1622 r. Córka Wojciecha Maryna (v. Zofia), z mężem Adamem Szczakowskim, zeznała zapis wzajemnego dożywocia 1641 r. (Perp. Czers. 6 f. 374; 10 f. 240; Zs. Warec. 27 f. 838).

Jan, syn Stanisława, ożeniony z Maryną Oborską, która 1632 r. zrzekła się ojcowizny na rzecz braci, i tegoż roku zeznała z mężem zapis wzajemnego dożywocia. W 1633 r. nabył on część Łukowca od Oborskiego. Synowie ich: Arnolf i Teofil 1691 r.

Marcin, drugi syn Stanisława, żonie, Jadwidze z Oborskich, zapisał sumę 1625 r. Syn jego Jan, ożeniony 1-o v. z Dorotą Zagórską, zeznał 1688 r. zapis dożywocia z drugą żoną, Małgorzatą z Wilskich. Z pierwszej żony córka Katarzyna, żona 1-o v. Remigiana Rosochowskiego, 2-o v. Adama Głuchowskiego 1690 r. i synowie: Jan Kazimierz, Franciszek i Aleksander, którym ojciec 1691 r. ustępuje dobra Łukowiec. W akcie tym wymienia ojca, dziada, stryja i braci stryjecznych. Z drugiej żony córki: Zuzanna, za Piotrem Szczakowskim 1706 r. i Maryanna, za Jacentym Jarockim i syn Walenty. Jan Kazimierz ceduje sumę Biejkowskiemu 1699 r. Hieronim, syn Franciszka, zawarł 1736 r. ugodę z Szczakowskiemi. Zuzanna sprzedała części Jezior i Sadkowa Żółtowskiemu 1735 r. Walenty wspólnie z siostrą Zuzanną, ustępuje summ różnych Żółtowskiemu 1736 r., a syn jego Jan, razem z ciotką Zuzanną, przelewa sumy na Rożniszewie Giżyckiemu 1741 r. (Perp. Czers. 7 f. 249; 8 f. 611 i 612; 9 f. 6; 14 A f. 328; 14 C f. 7 i 44; 16 A f. 129 i 182; 17 f. 26 i 257; 18 f. 83; 19 f. 13 i 96; 22 f. 194; 23 A f. 30; 23 B f. 133; 24 f. 98 i 100; 25 f. 315; 28 f. 46 i 349).

Dorota Jezierska, wdowa, córka Zofii, wnuczka Anny, rezygnuje części dóbr Jeziora, zwane Koryto, Zawadzkiemu 1701 r. (Ibid. 15 f. 399; 16 B f. 150). Teresa z Prackich, żona Pawła, z siostrami, przyjmuje zapis na Wólce Turowskiej od Turowskiego (Ibid. 16 A f. 393). Wojciech z żoną, Julią z Grzybowskich, zawarł ugodę z Czosnowskim 1710 r. Córka jego Aleksandra, żona Jacentego Zbroskiego, pisarza grodzkiego rawskiego, w asystencyi stryja Jana i brata przyrodniego Jacentego Biejkowskiego (może ciotecznego, bo matką jego była Felicyanna z Grzybowskich?), sumy na Woli Chojnackiej ustąpiła Opackim 1724 roku (Perp. Czers. 17 f. 195 i 19 f. 494).

Kazimierz, syn Stanisława i Teresy z Ostrowskich, zapisał żonie swej, Annie z Kwiatkowskich, 1,000 fl. na Ostrowie 1735 r. Umarł wkrótce, a wdowa wyszła 1737 r. za Jakóba Tyszkę. W 1761 r. jest żoną Komarnickiego i ustępuje sumę córce, Katarzynie Jezierskiej (Perp. Czers. 23 B f. 91; 24 f. 213; 31 f. 263).

JEZIERSCY w Wielkopolsce. Paprocki daje Jezierskim w Wielkopolsce herb *Topór*. Było ich tam jednak kilka domów i trudno obecnie dojść do jakiego rodu kto należał.

Pani Bogufała, dziedziczka na Jezierzu, ma sprawę o dobra Luciny w Pyzdrach 1397 r. (Leksz.). „Strenuus" (a zatem ktoś znaczniejszy) Tomek z Jezior, naganił szlachectwo Piotra z Strzeszkowic w Pyzdrach 1404 r. Paszek i Paweł Jezierscy h. *Wczele*, zaświadczają 1438 r. w Poznaniu szlachectwo Świekockiego (Pis. Dz. Pol. IX). Dobrogost z Jezior świadczy 1432 r. (Racz.). Sędziwój z Jezior ma sprawę z plebanem z Tarnowej 1433 r. (Pom. Dz. W. Śr. XVI). Szymon z Jezior, wikary katedralny poznański 1464 r. Tomasz Jezierski z Jezior, chorąży poznański, wyruszył z orszakiem na wojnę wołoską i turecką 1497 i 1498 r.; umarł 1521 r. (St. Pr. P. Pom. VII; M. 35 f. 710 i 37 f. 98). Maciej poszedł na wojnę turecką 1498 r. w zastępstwie Zbyszewskiego. Dobrogost otrzymał 1532 r. w dożywocie Krzywą Górę (M. 46 f. 135). Serafin świadczy w Poznaniu 1547 r. Adam, burgrabia kcyński 1586 r. (Wyr. Lub. 30 f. 458). Katarzyna Smogulecka, wdowa po Piotrze Jezierskim, zbywa sumę Mycielskiemu 1605 roku (Gr. Pozn. II f. 480).

Chryzostom podpisał z województwem poznańskiem, obiór Jana Kazimierza, a Stanisław, z województwem kaliskiem, elekcyę Augusta II-go.

JEZIERSCY w powiecie pińskim. Jan Władysław Jezierski, syn Jakóba, zapisał 1765 r. część wsi Chojna, w powiecie pińskim, synom swym, Aleksandrowi i Andrzejowi, którzy sprzedali ją Dzięciołowskiemu, przyczem Andrzej ręczył i za syna swego Klemensa. Klemens, syn Andrzeja, z synami: Eliaszem i Teodorem, zatwierdzeni w szlachectwie w Cesarstwie 1850 r. (Notaty L. Białkowskiego).

z JEZIERSKA, w powiecie sieradzkim, h. KAMIONA. Komes Wolimir, świadczy 1324 r. w Goszczanowie. Świętosław 1360 r. w Uniejowie (KWP.). Stanisław z Jezierska i Maszewa, chorąży mniejszy sieradzki, w latach 1401—1419 zaświadcza w Sieradzu, Kaliszu i Brodni, szlachectwo różnych osób (Pis. Dz. Pol. IX i Łag.). Jakób, kanonik gnieźnieński 1411 r., proboszcz kolegiaty Uniejowskiej 1417 r., świadczy przy wywodzie szlachectwa w Sieradzu 1417 roku (Łag.). Jan, syn Stanisława, na uniwersytecie krakowskim 1462 r.

JEZIERZOWIE h. JEZIERZA. Seweryn Adam, syn Antoniego, wnuk Jerzego Franciszka, prawnuk Stanisława Jezierzy, 1711 roku dziedzica Żylina, w powiecie wileńskim, dowiódł szlachectwa 1819 roku, przed Deputacyą Wywodową wileńską.

z JEZIERZYC, w powiecie kościańskim. Jan, kasztelan przemętski i Maciej, kasztelan moderski, dziedzice Jezierzyc i Paruszewa, zawarli układ 1388 r. z dziedzicami Drzeczkowa, Woliszewa, Karmina i wsi sąsiednich, o skierowanie biegu wód do Jezierzyc (K. WP.). Potomkowie ich przybrali nazwisko Paruszewskich i używali h. Rogala, może zatem stąd wyszli także Lewaldowie Jezierscy. Pani Małgorzata z Jezierzyc, procesuje się w Kościanie, z biskupem poznańskim 1394 r. i z Andrzejem z Gryziny 1397 r. (Leksz.). Mikołaj Kromnow z Jezierzyc 1399 r. w Poznaniu (K. WP.).

JEZIERZYŃSCY h. JEZIERZA z Jezierzan, w ziemi warszawskiej. W 1580 roku dziedziczyli na Jezierzanach: Bartłomiej Jezierzyński z braćmi, Adam, syn Walentego i Mikołaj, syn Erazma (Paw.). Bartłomiej, ożeniony z Ewą Kruszewską z Pniew (Paw.).

Jan, syn Bartłomieja, wziął w zastaw od Andrzeja, syna Hieronima, część jego na Jezierzanach. Żył jeszcze w 1636 r., w którym sprzedał część Gnojny, w sochaczewskiem, Floryanowi (DW. 39 f. 465 i 49 f. 81). Kasper, syn Jana, sprzedał młyn w Jezierzanach Stanisławowi 1639 r. (DW. 49 f. 1246).

Adam, syn Walentego, żonaty z Anną Chojnowską, córką Krzysztofa, której 1607 r. zapisal summę, miał z niej córki: Jadwigę, żonę Jana Rosochowskiego 1636 r. i Zofię, oraz syna Krzysztofa, który zeznał 1629 r. zapis dożywocia z żoną, Katarzyną z Dąbrowskich (DW. 34 f. 405 i 1094; 44 f. 419; 49 f. 1354; Perp. Czers. 3 f. 44 i 52; 8 f. 244).

Mikołaj, syn Erazma, odstąpił 1614 r. prawa swe do Xiężej Woli Mikołajowi, synowi Hieronima. Syn jego Stanisław podpisał, z ziemią warszawską, elekcyę Władysława IV-go. Z podpisarza grodzkiego, podstarości i sędzia grodzki warszawski 1637 r., poborca ziemi warszawskiej 1629 i 1634 roku, pisarz ziemskî warszawski 1639 r., zmarły 1647 r., z żony Anny, pozostawił synów: Franciszka i Adama, którzy 1653 roku odstąpili pewną sumę Stanclewskiemu.

Herb Jezierza.

Franciszek, żonaty z Maryną Bukówną, miał syna Jana i córkę Annę, żonę 1-o v. Łodzińskiego, 2-o v. Jana Kosińskiego.

Adam, komornik graniczny tarczyński 1684 r., podpisał z ziemią warszawską, obiór Jana III-go. W 1681 r. żonaty był z Anną Prażmowską, córką Zygmunta. W 1688 roku sprzedał Jezierzany Matczyńskiemu (DW. 32 f. 541; 42 f. 309; 45 f. 739; 48 f. 381 i 1781; 52 f. 245; 55 f. 124; 56 f. 1278; 57 f. 136; Perp. Czers. 13 f. 701).

Hieronim miał dwóch synów: Andrzeja i Mikołaja. Andrzej zastawił 1611 r. część Jezierzan Janowi, synowi Bartłomieja. Syn jego Wojciech, urodzony z Agnieszki Ciołkówny, sprzedał 1633 r. Dąbrówkę Chrośnickiemu, a 1645 r. Golędzinowo Załęskiemu. W tym ostatnim roku, wspólnie z żoną Jadwigą, zapisał Wolicę Goleską kapitule Św. Jana w Warszawie. Syn jego Jan, sprzedał znów 1657 r. Golędzinowo Wysockiemu. Wojciech podpisał, z ziemią warszawską, elekcyę Jana Kazimierza (DW. 39 f. 465; 48 f. 1338; 49 f. 2467; 50 f. 246, 750 i 880; 52 f. 1277).

Mikołaj, brat Hieronima, miał synów: Jana i Andrzeja, z których pierwszy drugiemu odstąpił 1627 r. schedę swoją na Jezierzanach. Andrzej, żonaty z Dorotą Ogrodzińską, pozostawił córkę Annę, żonę Tomasza Oczosalskiego i syna Jana, który nabył Groty 1667 r. (DW. 33 f. 1640; 52 f. 1659; 54 f. 195; Perp. Czers. 7 f. 455; 10 f. 57 i 341).

Mikołaj, syn Franciszka, zastawił część swoją na Jezierzanach 1605 roku. Syn jego Leonard Seweryn, sprzedał 1640 r. część swoją na Jezierzanach i Cieślach, Stanisławowi (DW. 32 f. 424 i 49 f. 1395). Pewnie to będzie on, bo Seweryn,

co podpisal, z województwem wileńskiem, elekcyę Jana Kazimierza. Marcin, syn Gabryela, żonaty 1641 r. z Katarzyną Chrostowską (DW. 48 f. 1250 i 49 f. 2039). Hieronim zeznał 1652 r. zapis dożywocia z żoną, Maryną z Drozdowskich (DW. 51 f. 1729).

Jan, brat Hieronima, szlachcic ziemi warszawskiej (DW. 52 f. 245). Jan i Franciszek podpisali, z ziemią warszawską, elekcyę króla Michała. Dorota z Krosnowskich, wdowa po Adamie, 1663 r. (Gr. Raws.).

JEZIORKOWSCY h. KOŚCIESZA. Wojciech został miecznikiem łomżyńskim 1700 r. Jan Jeziorkowski, syn Adama i Gryzeldy z Rudnickich, ożeniony z Jadwigą Górską, wdową po Kazimierzu Pieniążku, pozostawił synów: Macieja, Mikołaja i Stanisława. Dwaj pierwsi wraz z matką, mianowali 1700 roku swym pełnomocnikiem Stanisława (Gr. Łomż. i Zambr.). Maryanna z Piotrowskich, córka Daniela, 1-o v. Janowa Wdziękońska, żona Stanisława, zastawiła 1700 r. Ogonowskiemu część wsi Wdziękonie - Jabłoń (Gr. Łomż.). Synów ich było trzech: Wiktoryn, Adam i Andrzej.

Wiktoryn zeznał 1738 r. zapis dożywocia z żoną, Zofią z Proszkowskich, komornikówną zambrowską, 1-o v. Adamową Kossakowską. Syn ich Józef, pozwał 1764 roku, w imieniu stryja Andrzeja, Kossakowskich, o zabór dokumentów rodzinnych (Gr. Zambrows.; M. Dunin Wąs.).

Herb Kościesza.

Adam, cześnik łomżyński 1715 r., żonaty 1-o v. z Anną Bogusławską, 2-o v. z Maryanną z Glinków, z pierwszej żony pozostawił syna Antoniego, komornika ziemskiego zakroczymskiego, a z drugiej—Leona i księdza Franciszka. Leon z Jeziorka, kapitan wojsk koronnych, sprzedał w latach 1783 i 1784 część swoją i odziedziczoną po bezdzietnych wymienionych braciach, w dobrach Kunin, Wólka, Borki, Zawodź i Kuczka braciom swoim stryjecznym, Stanisławowi i Janowi Nepomucenowi, synom Andrzeja (DW. 99 f. 606 i 1483 i 100 f. 828).

Andrzej, dziedzic Jeziorka, ur. 1701 r. (metr. w Zambrowie), kapitan, w końcu pułkownik wojsk koronnych, kwitował 1764 r. w imieniu swojem i synów swoich, Piotra, Stanisława i Jana Nepomucena, z Rozalii Komorkiewiczównej zrodzonych, Siedlecką z 18,000 flor., zapisanych ich matce (Gr. Piotrk.), a w 1774 r. otrzymał konsens królewski, na odstąpienie wójtostwa częstochowskiego synowi Piotrowi z Alkantary, który umarł 1789 roku (Kancl. 52 II f. 242 i 91 II f. 34).

Stanisław, ur. 1758 r., komornik graniczny sieradzki, wraz z bratem Janem, nabyli w latach 1783 i 1784 Kunin etc. od brata stryjecznego Leona, następnie komornik ziemski krakowski, przez tegoż brata Jana sprzedał Kunin Górskiemu 1787 r. (DW. 103 f 1247). Z czasem sędzia pokoju i poseł powiatu częstochowskiego, dziedzic Błeszna, ożeniony z Maryanną Chwalibożanką, zmarł 1827 roku, pozostawiając syna i córkę.

Jan Nepomucen, sekretarz sejmu grodzieńskiego, kapitan wojsk koronnych

1787 r., sekretarz departamentu wojskowego obojga narodów 1788 r. (DW. 109 f. 1187; Kancl. 88 f. 105; Zs. Krak. Dekr. 3 f. 360; Perp. Krak. 16 f. 433).

JEZIORKOWSCY h. RADWAN z Jeziorek pod Warszawą. Wielisław z Jeziorek, z żoną, Barbarą z Rudna, ma sprawę z Ostrowskim 1524 r. (Zs. Gr. Czerskie 10 A f. 52). Adam, syn Sławka, Gotard (imie to wskazuje Radwanitę), syn Piotra i Wacław Jeziorkowscy, dziedzice Jeziorek w latach 1606—1615 (DW. 33 f. 189; 44 f. 237 i 279).

Maciej Jeziorkowski miał synów czterech: Krzysztofa, Stanisława, Szymona i Piotra. Krzysztof pozwany przez brata Szymona o sumę 1584 r Stanisław zeznał oblig na Skolimowskiego 1605 r. Szymon część swoją na Chlebowie sprzedał 1611 r. Chądzyńskiemu. Piotr, współdziedzic wsi Slassy pod Raszynem 1580 roku (Paw.) i żona jego, Anna z Walickich, córka Mikołaja, procesowali Borowskich 1585 r. Syn jego Wojciech, sprzedał część swoją na Karczewie i Lutoczynie Karczewskiemu (Zs. Gr. Czers. 53 f. 475; 54 f. 111; DW. 32 f. 545; 33 f. 1228; 39 f. 527; Perp. Czers. 4 f. 396).

Maciej, syn Wojciecha, w 1607 r. Wojciech, syn Jana, sprzedał 1638 r. część swoją na Jeziorkach, a 1629 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Katarzyną z Zawiszów.

Herb Radwan.

Żyjący w drugiej połowie XVI-go wieku Adam Jeziorkowski, miał cztereh synów: Wojciecha, Jana, Krzysztofa i Stanisława. Ten ostatni odstąpił pewną sumę Świderskiemu, a 1580 r. jest dziedzicem Jeziorek (pomyłką nazwany raz u Pawińskiego synem Andrzeja) i współdziedzicem Slassów. Pozostawił trzech synów: Jerzego i Adama, którzy 1611 r. sprzedali Wojciechowi, stryjowi swemu, część swoją na Sokołowie i Puchałach i Marcina, co zeznał oblig 1606 r. na Piotra. Jerzy zapisał 1626 r. dożywocie żonie, Annie z Opackich, a Adam 1629 r. Elżbiecie z Młożewskich (DW. 33 f. 1124; 39 f. 1055; 46 f. 1693; 47 f. 1346; 47 f. 2550).

Ksiądz Feliks, archiprezbiter, Jan, Paweł i Augustyn, synowie Adama, zyskali 1666 r. w grodzie wąsoskim wyrok infamii na Wykowskich (Ręk. Ossol. Sig. 139 f. 102). Jan zeznał obłig na Rykaczewskiego 1607 r. Pewnie to syn jego Wawrzyniec, bo syn Jana, odstąpił 1652 r. synowi Janowi, część swoją na Sokołowie i Zaścieniu, a Wojciech, syn Jana, sprzedał 1680 r. część Sokołowa Sobolewskiemu. Krzysztof, żonaty 1592 r. z Katarzyną Wysokińską, córką Stanisława (DW. 47 f. 2364; 49 f. 1029).

Wojciech, współdziedzic Sokołowa 1580 r. (Paw.), żonaty z Dorotą Płochocką, wspólnie z którą kwitował Borowskiego 1585 r., pozostawił sześciu synów: Macieja, Jana, Krzysztofa, Pawła, Andrzeja, Kaspra i córkę Annę Ziemnicką. Wymienionym braciom, Raczyński zapisał sumę na Sokołowie 1616 roku, a czterech z nich: Jan, Krzysztof, Paweł i Kasper, dopełniło 1627 r. działu Sokołowa i Zaścienia. Z nich:

Jan, żonaty z Katarzyną z Komorowskich 1621 r., miał synów: Jakóba i Jana, z których pierwszy sprzedał 1657 r. część Komorowa Brockiemu, a drugi

1654 roku Kaliszowi. Jakób, żonaty z Maryanną Zamojską, sprzedał 1660 roku w imieniu swojem i bratanka Wojciecha, syna Jana, część Komorowa Sobolewskiemu.

Andrzej, z Jadwigi, pozostawił syna Adama, który 1670 r. potwierdził swój testament. Pozostawił on córkę Marynę i syna Jana. Siostra kwitowała brata z posagu 1696 r. Jan zeznał 1693 r. zapis dożywocia z żoną, Joanną z Magnuszewskich. Dzeci jego: Stanisław, Rozalia i Aleksandra, nieletni 1712 r.

Kasper miał syna Wojciecha, który w 1653 r. zapisał sumę żonie, Justynie Krośniance, a 1651 r. sprzedał Oźnice Zawiszy. Córka jego Teresa, 1-o v. żona Aleksandra Grobickiego, 2-o v. Wojciecha Dunina-Szpota (DW. 33 f. 71 i 290; 39 f. 867; 45 f. 134; 46 f. 285 i 1547; 47 f. 1951 i 2087; 48 f. 615; 51 f. 1665 i 1980; 52 f. 391, 719 i 1211; 54 f. 1865; 55 f. 1167 i 1257; 58 f. 1030; 59 f. 325 i 409; Perp Czers. 1 A f. 231; 12 f. 143, 155 i 184; 14 f. 99; 15 f. 133 i 450; 17 f. 136).

Z wymienionych wyżej Jeziorkowskich, Adam i Wojciech podpisali, z ziemią warszawską, elekcyę Władysława IV-go, Adam—obiór Jana III-go, a Jakób—Agusta II-go. Adam i Franciszek, z ziemi warszawskiej, elektorowie króla Michała.

Sądząc po imionach, do tego rodu musieli należyć: Marcin i Stanisław Jeziorkowscy, właściciele Kowalkowic, w powiecie sandomierskim i Wojciech, współwłaściciel Łomny i Modrzewia (Paw.) (DW. 55 f. 673; 58 f. 319; Zap. Lub. 60 f. 679; 67 f. 499; Sig. 14 f. 21). Jan wprowadzony do Golianek 1709 roku (Perp. Czers. 14 f. 99).

JEZIORKOWSCY h. RAWICZ, prawdopodobnie z Jeziorka, w ziemi wiskiej, z którego być może i Jeziorkowscy Kościeszowie wyszli. Król Zygmunt potwierdził w 1539 r. Wojciechowi, kanonikowi warszawskiemu, Jakóbowi, sędziemu łomżyńskiemu i Józefowi, Jeziorkowskim, dziedzicom Jeziorka, w ziemi wiskiej, przywilej księcia Kazimierza dany Piotrowi, kapelanowi i Marcinowi, braciom z Jeziorka, którym tej wsi różne wolności nadane zostały (M. 60 f. 76). Trojan z Jeziorka, sędzia łomżyński 1463 r. Syn jego Marcin, procesuje się 1481 r. z Tarnowskim (Zs. Gr. Czers. 2 f. 325).

Herb Rawicz.

Józef z Jeziorka Jeziorkowski wziął w zastaw 1520 r. starostwo kolneńskie (Inw. Arch. Kor.). W 1540 r. ustanowioną została opieka nad Jakóbem i Elżbietą Jeziorkowskimi, dziećmi Józefa (M. 61 f. 1). Jakób, ziemianin wiski 1506 r., sędzia ziemski łomżyński 1525 r., pisał się z Jeziorka i Kozienic (Zs. Gr. Czers. 10 B). Synowie Jakóba z Jeziorka i Jakób, Jeziorkowscy, dziedzice Jeziorka w 1577 r. (Paw.). Andrzej, żonaty z Zofią Gostkowską 1612 r. (M. 154 f. 204). Jan, z łowczego, pisarz ziemski wiski 1623 r.

Adam i Wojciech, synowie Jana i Doroty Brzostowskiej, podzielili się dobrami po rodzicach 1618 r. (Gr. Łomżyńs.). Ignacy, miecznik wiski, żonaty z Jadwigą Laskowską i Maciej, synowie Wojciecha, pisarza

ziemskiego wiskiego i drugiej jego żony, Urszuli Kobylińskiej, zawarli 1645 roku układ między sobą (Ibid.; M. D. Wąs.). Jan v. Jan Ignacy, syn Ignacego, miecznika, chorąży rożański, dziedzic Jeziorków, Rybna i Pniewa, podpisał, z ziemią rożańską, obiór Jana III-go. W 1681 r. deputat na Trybunał koronny, ożeniony z Joanną Kuczborską. Córka jego Agnieszka, za Tomaszem Niewodowskim 1713 roku. Chorąży miał mieć drugą żonę Wojsławską i z niej syna Wojciecha. Wojciech ten, z miecznika, pisarz ziemski łomżyński 1718 r., z żoną, Eleonorą z Zielińskich, podkomorzanką łomżyńską, pozwał 1700 r. Rakowskiego i innych, o najazd Pniewa, a Rakowski pozwał Stanisława, syna Jana, o poranienie (Gr. Łomż.).

Augustyn, Jan, Ignacy, Wacław i Wojciech podpisali, z ziemią wiską, elekcyę Jana Kazimierza, a Jan, Augustyn i Paweł, z tąż ziemią, i Mikołaj, z województwem lubelskiem, obiór króla Michała.

Janowi i Maciejowi Jeziorkowskim z Jeziorkowic (sic.), zapisała 1506 roku babka ich, Anna Mikołajowa Skowrodyńska, części swe w Zielińczu i Wróblowcach na Podolu, i wyznaczyła im opiekuna, w osobie Krzysztofa Psarskiego. Maciej z żoną Anną, odstąpił część swoją tych dóbr Annie Skowrodyńskiej 1547 roku.

Jan (syn pewno jednego z nich), zeznał 1571 r. zapis dożywocia z żoną, Jadwigą z Domańkowskich, a 1577 r. nabył część Domanikowa, w łęczyckiem, i Chodorowiec na Podolu, od Domanikowskiego. Drugą żoną Jana była Elżbieta Biegańska 1592 r. Córce z pierwszej żony, Dorocie, wyznaczył Jan 500 fl. posagu 1592 roku, a synom: Walentemu i Stanisławowi, sprzedał części swe w Zielińczu, Wróblowcach i Paniowcach i dworek w Kamieńcu 1598 roku (Zs. Kamień. Podol.).

Walenty, miecznik podolski 1627 r. i rotmistrz królewski, żonaty z Anną Śmiotanczanką, chorążanką podolską, posiadacz 1639 r. Nestorowiec (M. 184 f. 31 i Zap. Lub. 39 f. 237). Żona jego podzieliła się z rodzeństwem Białobożnicą i Siemakowcami 1620 roku (Gr. Tremb. 31 f. 981). Córka ich, Helena Krzysztofowa Dzierzkowa, nabyła 1650 r. część dworku w Kamieńcu, od Maryanny z Jeziorkowskich Piotrowej Silnickiej. Drugą córką Walentego była wsławiona przez Sienkiewicza (Barbara), żona (Michała) Jerzego Wołodyjowskiego. Była ona prócz tego za Świrskim, miecznikiem podolskim, za Konradzkim i za Mikołajem Zaćwilichowskim, wojskim winnickim (M. D. Wąs.).

Stanisław, wojski czerwonogrodzki, nie żył w 1635 r. Jan, Stanisław i Władysław 1646 r. z Warszawskim, a Andrzej i Jan 1650 r, z Matczyńskim, zawarli umowy. Maryanna kwitowała 1651 r. męża swego, Adama Matczyńskiego, z 6,000 flor. (Gr. Kamień. Podols.). Anna, córka Jana, dziedzica Krzywcza, Paniowiec i Zielińcza i Zofii Piwówny, wdowa po Władysławie Malinowskim 1706 roku (Gr. Horod.).

Andrzej, vicerotmistrz królewski 1668 roku (Zap. Lub. 52 f. 94). Ludwik, właściciel Wysokiej, w województwie lubelskiem, 1676 r. (Paw.), podstoli piński 1671 r., podstoli brześciański 1684 r., w końcu stolnik brześciański 1685 r., żonaty z Anną Drohojowską, chorążanką przemyską, 2-o v. żoną Jana Chryzostoma Przanowskiego, pisarza ziemskiego czerniechowskiego. Córka jego Eleonora, za Łukaszem Omiecińskim, skarbnikiem czerskim (Zap. Lub. 61 f. 1167; Gr. Przem. 137 f. 1903; 138 f. 821; 222 f. 361 i 227 f. 481).

Ludwik podpisał wraz z Alfonsem, z województwem brzeskiem-litewskiem, elekcyę Jana III-go, a z województwem lubelskiem, obiór Augusta II-go. Jan, deputat chorągwi Strzemeskiego 1676 r. (AGZ. X. 5543).

Mikołaj, wojski mozyrski 1663 r. Michał, z województwem sandomierskiem, a Wojciech, z ziemią łomżyńską, pisali się na obiór Augusta II-go. Aleksander, chorąży nurski 1729 r. On to zapewne żonaty z Eleonorą Zielińską, podczaszanką rożańską, 1723 roku. Franciszka około 1750 roku żona Jana Cieciszewskiego (DW. 91 f. 161).

Modest, cześnik łomżyński, podpisał manifest szlachty litewskiej w 1763 roku (V. L.). Kazimierz, syn Antoniego, kwitował Zielińskę w 1790 r. (DW. 106 f. 442). N., podwojewodzy ostrowski 1790 r. Wdowa po nim, Elżbieta z Oborskich, ur. 1756 r., zmarła 1853 r.

Józef, syn Kazimierza, Mikołaj i Wojciech, synowie Fabiana i Józef i Ignacy, synowie Kajetana, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 rokiem. Tadeusz, oficer b. wojsk polskich 1824 r. Józef, oficer b. wojsk polskich, zmarł 1868 roku.

JEZIORKOWSCY. Oprócz wymienionych znajdujemy jeszcze Jeziorkowskich w powiecie poznańskim. Piotrek z Jeziorek 1389 r., a Pakosław 1398 roku, mają sprawy w Poznaniu i Gnieźnie (Leksz.). Piotr z Jeziorkowa, pleban u Św. Wojciecha w Rokitnej 1495 r. (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1503). Marcin i Jan Jeziorkowscy dziedziczyli w 1580 r. na Jeziorkach, a Jan, na części Popowa, w kościańskiem (Paw.).

Andrzej kwitował 1617 r. Mycielskiego (Gr. Pozn. II f. 289). Józef, w latach 1757 — 1772 ma sprawy z Mycielskimi w Kościanie i Poznaniu. Marcin i Wojciech, bracia, kwitowali 1763 r. Granowskiego (Gr. Kościań.). Zofia, córka Jana z Psarskiego i Katarzyny Przyłuskiej, żona Andrzeja Zabłockiego 1770 r.

Walentyna Tekla z Borzęckich Jeziorkowska, zmarła w Warszawie 1900 r.

Herb Brodzic.

JEŻEWSCY h. BRODZIC, najprawdopodobniej z Jeżewa, w ziemi zakroczymskiej. Piotr Broda z Jeżewa, kanonik płocki i warszawski, podskarbi czerski księcia Janusza 1408 r. (M. 60 f. 252).

Marcin Broda z Jeżewa, podsędek ciechanowski, świadczy przy wywodzie szlachectwa Żochowskiego z h. *Brodzic* 1419 r. (M. 3 f. 15). W 1428 r. jest podsędkiem zakroczymskim, 1441 r. starostą warszawskim, a 1442 r. sędzią ziemskim zakroczymskim i wyszogrodzkim. Syn jego Piotr, na uniwersytecie krakowskim 1434 r. Braćmi Marcina byli: Piotr Broda i Krystyn (M. 4 f. 48). Synem pewnie tego Krystyna z Jeżewa, był Mikołaj, na uniwersytecie krakowskim 1428 r.

Mikołaj Broda, starosta ciechanowski 1437 r. Piotr Broda z Jeżewa, kanonik warszawski i płocki, podkanclerzy mazowiecki 1455 roku. Jan Broda, starosta warecki 1476 roku.

Przodek ich, komes Jan Broda, otrzymał od księcia Bolesława Mazowieckiego Szeromin, Ilino i Siemiankowo 1293 r. (KM.). Patrz *Broda*

JEŻEWSCY v. JEŻOWSCY h. JASTRZĘBIEC z Jeżowa kościelnego, w powiecie sierpskim. Przywilej księcia Ziemowita z 1408 r., wydany Boleścicom, wymienia Macieja i Jana, braci z Jeżewa i synów Leonarda z Jeżewa (Mil.). Winni przeto Jeżewscy nosić na tarczy podkowę barkiem do góry, a w niej krzyż.

Maciej z Jeżewa oddał 1447 r. zarząd tych dóbr synowi Marcinowi, pisarzowi nadwornemu księcia Władysława (M. 336 f. 25). Ten to pewno Marcin 1443 roku, Mikołaj, syn Macieja, 1438 r., Leonard 1446 r. i Wszebor 1459 r., synowie Mikołaja i Piotr, syn Jana, w latach 1444 — 1448, na uniwersytecie krakowskim.

Paweł, syn Jana z Jeżewa, wikaryusz przy katedrze krakowskiej 1447 r., pisarz publiczny, kleryk dyecezyi gnieźnieńskiej 1460 r. Być może, że tenże sam Paweł, był kanonikiem łęczyckim i kurzelowskim 1459 r., a kanclerzem biskupa krakowskiego 1465 r. Dominik 1439 r., Marcin 1469 r., Jan 1485 r., kanonicy płoccy. Piotr z Jeżewa, podczaszy 1477 r., a cześnik płocki 1483 roku.

Herb Jastrzębiec.

Bartłomiej Dziubeł z Jeżewa kościelnego v. Dziubłowa, dziedzic Jeżewa i Grzędowa, żonaty z Dorotą Przedborską, oddał 1534 r. majątek swój synom: Janowi i Bartłomiejowi. Jan zszedł bezpotomnie, tak jak i brat jego Bartłomiej, którego regestra poborowe z 1578 r. wymieniają, jako właściciela części Jeżewa i Grzędowa (Gr. Płoc. Wiecz. 2 f. 253 i 5 f. 135; Paw.). Siostry ich: Jadwiga Makomaska, Anna Goślicka, Elżbieta, żona Andrzeja Paprockiego, matka znakomitego naszego heraldyka Bartosza (Gr. Płoc. Wiecz. 2 f. 253) i Zofia Dziewanowska.

Znak Boleściców

Andrzej Jeżewski z Jeżewa, dziedzic na Tchorzu, żonaty z Barbarą Lach Kunicką, kasztelanką sierpską, 2-o v. Mikołajową Rościszewską, (St. Pr. P. Pom. VI. 430), poseł płocki na sejm 1506 roku, podsędek płocki 1507 r., miał trzech synów: Tomasza, Stanisława i Jana. Tomasz, żonaty 1537 roku z Heleną Miszewską, córką Stefana z Miszewa (Gr. Płoc. Wiecz. 4 f. 187 i 5 f. 358). Stanisław, dziedzic na Kucharach, żonaty 1539 roku z Katarzyną Konarską, córką Zygmunta (Ibid. 5 f. 230). Jan, dziedzic na Tchorzu 1534 r., ożeniony z Anną Grębecką, córką Jakóba (Ibid. 2 f. 256 i 7 f. 78). Pewnie jego synami byli, Piotr i Paweł Jeżewscy, dziedzice na Grębcu, Woli Grębeckiej i Żytowie 1578 r. (Paw.).

Zygmunt, syn Stanisława z Konarskiej, żył jeszcze 1615 r. i miał synów: Jana i Macieja. Wojciech, syn Jana, miał syna także Wojciecha, który w 1654 roku zapisał 1,300 flor. żonie swej, Małgorzacie z Kłusowskich, córce Marcina ze Stropkowa. Syn ich Bartłomiej, zaślubił 1712 r. Kunegundę Bromirską, 1-o v. Zygmuntowę Krosnowską, córkę Wawrzyńca i Maryanny Brudzińskiej, i zeznał z nią zapis dożywocia 1714 r. (Gr. Bobrown. i Płockie). Syn ich Wojciech, dzie-

dzic Młotkowa i Dąbruska, zapisał 1742 r. przyszłej swej żonie, Marcyannie Kakowskiej, 1,000 tynfów (Gr. Płockie). Umarł przed 1753 r., w którym wdowa po nim, następnie 2-o v. Adamowa Komońska, kwitowała Maryannę z Jeżewskich, Janowę Chabowską, córkę Wawrzyńca.

Adam Sabba, syn Wojciecha z Kakowskiej, ur. 1743 r. (metr. w Rościszewie), dziedzic Dąbruska, Sędka i Żydówka, zapisał 1765 r. żonie swej, Annie Prus Jezierskiej, 6,000 fl. (Gr. Płockie), a w 1790 r. zrzekł się dożywocia na tej sumie, na rzecz dzieci swoich: Franciszka Benedykta, Antoniego, Dominika, Stanisława, Katarzyny i Józefy (Zs. Płockie). Z nich Franciszek Benedykt, ur. 1770 r. w Dąbrusku i Stanisław Józef, ur. 1785 r. tamże (metr. w Zagrobiu), dowiedli szlachectwa w latach 1806 — 1812, w Wydziale Stanów we Lwowie.

Franciszek Benedykt, ożeniony z Eufrozyną Stefanowiczówną, nabył 1800 roku od teścia Hołubie z Piateczną, w hrubieszowskiem (M. D. Wąs.). Benedykt Franciszek, syn Adama, dowiódł szlachectwa w Królestwie przed 1850 r.

Julian, syn Franciszka Benedykta, ur. 1804 r. i Nimfa, córka tegoż, urodzona 1814 roku.

Antoni v. Antoni Augustyn, ur. 1772 r. (metr. w Zagrobiu), z Rozalii Czajkowskiej, miał syna *Ignacego* Józefa, ur. 1801 r. (metr. w kośc. Św. Krzyża w Warszawie), wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie, zamieszkałego w Rościszewie, który zaślubił 1832 r. w Jeżewie, w powiecie mławskim, Konstancyę Jurzyńską i z niej pozostawił: Władysława, ur. 1834 r. w Rościszewie, Bronisława, ur. tamże 1836 r. i Zofię, ur. 1838 r. (metr. w Ćmińsku w opoczyńskiem).

Jeżewscy dziedziczyli i na Skabajewie, skąd Skabajewskimi się zwali. Marcin, syn Mikołaja z Jeżewa i Mikołaj, syn Bolesty z Jeżewa, dziedzic tej wsi w latach 1541 — 1543 (Gr. Płoc. Wiecz. 7 f. 98 i 8 f. 239). W 1578 r. właścicielami tej wsi byli: Jan, syn Marcina i Jan i Albert, synowie Mikołaja. Ci ostatni dziedziczyli i na Młotkowie, wspólnie z wdową po Marcinie (Paw.).

Maciej Jeżewski, dziedzic na Gielninie 1539 r., był synem Marcina, urodzonym z Karskiej (Płoc. Gr. Wiecz. 5 f. 135 i 359). Maciej, współdziedzic wsi Rudowo Brody, w bielskiem, 1578 r. (Paw.).

Marcin, syn Pawła z Jeżewa, podstarości rożański i makowski 1563 roku. Jerzy, rotmistrz królewski, zaślubił 1665 r. w Dobromilu Maryannę Oziomkowską z Dobromila. Stanisław podpisał, z województwem płockiem, elekcyę Augusta II-go. Antoni, miecznik płocki 1710 r., następnie stolnik, umarł w 1730 r. Syn jego Jan, łowczy płocki 1740 r., ożeniony z Apolonią Karnkowską, kasztelanicówną wyszogrodzką, 2-o v. Józefową Piegłowską.

Adam, syn Bartłomieja i Konstancyi Wilkanowskiej, wnuk Wawrzyńca i Katarzyny Garlińskiej, z pisarza ziemskiego zawskrzyńskiego, podkomorzy płocki 1713 r., a kasztelan raciąższki 1720 r. Kasztelaństwa jednakże nie przyjął, czy nie objął i umarł podkomorzym w 1729 r. (Sig. 20). Z Maryanny Kuklińskiej, córki Jana, stolnika ciechanowskiego i Ewy Wesslówny, jego synowie: Józef, Antoni i Adam (DW. 62 f. 936 i 981; 66 f. 640 i 1177).

Adam, pisarz ziemski płocki 1739 r., został księdzem w 1746 r. Antoni, łowczy zakroczymski 1726 r. Józef, podczaszy zawskrzyński 1727 r., a stolnik pło-

cki 1736 r., umarł w 1756 r. Żonaty z Katarzyną Rościszewską, pisał się na Rościszewie. W 1741 r., w którym nabył Zaborowiznę, był i majorem wojsk królewskich, następnie podpułkownikiem, a w 1753 r. mianowany pułkownikiem regimentu konnego hetmana polnego koronnego (DW. 70 f. 338). W 1744 r. był posłem z województwa płockiego. Prawdopodobnie on to otrzymał 1740 r. konsens królewski, na wykupienie starostwa bobrownickiego, z rąk Rościszewskiego (Sig. 25). Syn jego Benedykt v. Benedykt Józef, generał w wojsku koronnem 1775 r. (DW. 92 f. 863), był w 1781 r. kandydatem do kasztelanii płockiej (MP.).

Benedykt, dziedzic Kryłowa, będąc i członkiem Stanów galicyjskich, legitymował się ze szlachectwa w sądzie ziemskim bełskim 1782 r. Ożeniony z Józefą Zboińską, pozostawił synów: Aleksandra *Ignacego* Stanisława Jana i Ksawerego Kajetana Józefa, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie. Pierwszy z nich, poseł województwa płockiego na sejm czteroletni, właściciel Rydzewa, sędzia pokoju okręgu płońskiego 1807 r., zaślubił Konstancyę Mostowską, 1-o v. Bromirską, i z niej pozostawił syna Wiktoryna Placyda, ur. w Rydzewie 1806 roku, ożenionego z Józefą Pisarską i córki: Zuzannę i Prowidencyę. Katarzyna, córka generała, za Augustynem Działowskim.

Wojciech (Adalbert), z podstolego, stolnik płocki 1766 r., był w 1778 roku kandydatem do kasztelanii słońskiej. Syn jego Mikołaj, miecznik raciąžski 1779 roku (Sig. 34).

Stefan, komornik ziemski zawskrzyński 1772 r.

Władysław, syn Władysława i Doroty z Rościszewskich, wnuk Mikołaja i Maryanny Bogusławskiej, skazany 1665 r. w grodzie płockim, z instancyi matki, otrzymał 1666 r. od króla list żelazny (Rękop. Ossol. Sig. 139 f. 115).

Bartłomiej, syn Mikołaja, ożeniony 1693 r. z Maryanną Mlicką, która odstąpiła 1709 r. dobra swe synom: Floryanowi, Janowi i Michałowi (Gr. Płoc.). Z nich Jan, komornik graniczny płocki 1732 r., z Teresy Konarzewskiej, miał syna Józefa, kapitana b. wojsk polskich, legitymowanego ze szlachectwa 1783 r. w sądzie ziemskim bełskim.

Franciszek, kapitan b. wojsk polskich, zmarł 1792 r. we Lwowie. Córka jego jedyna Józefa, za Antonim Brzczińskim (A. Lwows. For. Nob.). Jan Jeżowski, syn Andrzeja i Anastazyi Tarnowskiej, dowiódł szlachectwa 1783 r. w sądzie ziemskim lwowskim. Właściciel Bohutyna, gdzie zmarł 1815 r., pozostawiając z żony, Teresy Wasilkowskiej, tylko córkę Apolonię. Bracia jego: Tomasz, Wincenty i Mikołaj. Ten ostatni, ur. 1771 r., zmarły 1844 r. (metr. w Serwyrowie), miał córki: Barbarę Józefowę Turkiewiczową i Teklę Kuczmińską, oraz synów: Macieja i Teodora.

Mateusz Jeżowski, syn niegdy Jana, nabył część Ługów Wielkich 1778 r., a z żony Agnieszki, synowie jego: Tomasz, ur. 1754 r. i Stanisław, ur. 1766 roku (metr. w Zbuczynie), legitymowali się ze szlachectwa 1803 r.

Eleonora i Maryanna Jeżewskie, siostry, żony jedna po drugiej Stefana Karnkowskiego, senatora kasztelana Królestwa Polskiego, zmarłego 1824 r.

Jan, Jerzy Józef i Władysław Franciszek, synowie Michała, wnukowie Stanisława, prawnukowie Józefa, syna Jakóba Jeżewskiego, dziedzica Druckun, w powiecie trockim, 1680 r., dowiedli szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1833 r.

Bartłomiej, nabywca Borejkowszczyzny, w województwie wileńskiem, od Serafinowiczów, zapisał ją 1720 r. synowi Janowi, po którego śmierci, przeszedł ten majątek na syna jego Ignacego, żonatego z Dorotą Gudzikowską. Ignacy miał dwóch synów: Mateusza i Jana Józefa.

Mateusz, ur. 1765 r. w Kownie, zmarły 1811 r., z Józefiny Dzieńkowskiej, pozostawił czterech synów: Kleofasa Michała, ur. w Kownie 1799 r., zmarłego 1865 r., którego, z Zofii Bubkiewiczówny, syn Walery Tyberyusz, ur. 1840 roku w Szawlach, Wincentego Józefa, ur. 1802 r. w Kownie, zmarłego 1850 r, Marcina, ur. 1804 r., zakonnika Augustyanina i Hieronima, ur. 1805 r.

Jan Józef, ur. 1771 r., ożeniony z Filomeną Dzieńkowską, miał również czterech synów: Jakóba Dominika, ur. 1815 r. w Kownie, Jerzego Jana, ur. 1817 roku, którego, z Eleonory Wasilewskiej, syn Bolesław, Feliksa Teodora, ur. 1825 r. i Antoniego, ur. 1830 roku. Linia ta legitymowała się ze szlachectwa w Cesarstwie 1856 roku.

JEŻEWSCY h. WŁASNEGO LIS, przedstawiającego po nad murem z kamieni czerwonych i złotych, bieżącego lisa w prawo. W szczycie hełmu trzy pióra strusie. Wyszli z Pomorza, z Wittk, z których się piszą, a nazwisko wzięli z Jeżowa, nieopodal Wittk leżącego.

Jerzy Jeżewski, syn Rafała, zapisał był żonie swej, Borniance, 1,000 flor. na wsi Częstkowie. Sukcesorowie ich pozwali 1740 r. Macieja Babkę Gostomskiego, o bezprawne zajęcie tej wsi (Zs. Tczew. w Stargardzie). Jerzy miał córkę Maryannę, za Maciejem Zaleskim i synów: Marcina i Wojciecha.

Herb Lis Jeżewskich.

Wojciech podpisał, z województwem pomorskiem, elekcyę Augusta II-go. Dziedzic części Karszyna 1707 r., burgrabia województwa pomorskiego w latach 1715 — 1718 (Gr. Skarszew.), zwany potem stolnikiem wiłkomierskim, za zgodą żony, Doroty z Klińskich, sprzedał Chwarścienko, Małe Koczany i Fossuty, w powiecie tczewskim, Franciszkowi Czapskiemu, podkomorzemu chełmińskiemu. Córki ich: Teresa Powalska i Aleksandra Fabianowa Ostrowicka 1724 r. Syn zaś Franciszek, skarbnik zakroczymski 1730 r. i asesor sądowy świecki 1745 r., zmarły 1772 r., pochowany u Reformatów w Łękach, ożeniony 1730 r. z Dorotą Lewald Jezierską, zmarłą 1766 r., pozostawił synów: Jana i Mateusza, oraz córki: Reginę, 1 o v. za Franciszkiem Ksawerym Piwnickim, 2-o v. za N. Pląskowskim, Bogumiłę, za Ignacym Gotartowskim, podwojewodzym chełmińskim, zmarłą 1774 r. i Magdalenę, 1-o v. za Wawrzyńcem Białobłockim, 2-o v. za Kalksteinem.

Jan, dziedzic Wymysłowa, tytułowany łowczym winnickim, ożeniony z Anną Bystramówną, nabył 1763 r. Salno i Antoniewo, w powiecie grudziądzkim. Syn jego Floryan, ur. 1769 r., wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie, z Ewy Zalewskiej, pozostawił syna Cyryla, ur. 1798 r.

Mateusz, viceregent grodzki kowalewski 1767 r., poseł chelmiński 1768 r., nabywca Topolna 1785 r. od Potockiej, dziedzic Ostrowitego, zmarły w 1806 roku,

z Maryanny Działowskiej, 1-o v. Leskiej, zmarłej 1809 r., córki Ignacego, pozostawił córkę Ludwikę, dziedziczkę Ostrowitego, za Józefem Brochwiczem Trębeckim i syna Nikodema, po ojcu właściciela Topolna, szambelana pruskiego, zmarłego 1831 r. Z Konstancyi Zaborowskiej, dziedziczki Głębokiego, zmarłej 1866 r., jego potomstwo:

Kazimierz, zmarły w Bydgoszczy 1853 r.

Zofia, za Alfredem Zawiszą z Soboty, zmarła 1889 r. w Krakowie.

Jan, zmarły 1871 roku w Berlinie, zapisał Głębokie na polską szkołę rolniczą.

Anastazy, zmarły 1881 r., ożeniony z Ksawerą Cisowską, za którą wziął dobra Skrwilno, w powiecie rypińskim, pozostawił z niej synów: Dominika i Augusta, oraz córki: Zofię, Wiktoryę, za Józefem Morawskim i Emilię, za Zdzisławem Rutkowskim.

Wanda, właścicielka Topolna, za Władysławem Piottuchem-Kublickim.

Marcella, za Apolinarym Kurowskim.

Wiktorya, żona Gobartowskiego, podwojewodzica chełmińskiego, w Liniewie 1788 r., była zdaje się córką Mateusza, a siostrą Nikodema. Mikołaj, asesor ziemski tucholski, poseł na sejm 1730 r. Herman podpisał, z województwem pomorskiem, elekcyę Stanisława Augusta.

JEŻEWSCY h. NAŁĘCZ, w ziemi gostyńskiej. Marcin Jeżewski, komornik ziemski gostyński i deputat na Trybunał koronny, został pisarzem ziemskim gostyńskim 1729 r. Umarł w 1740 r.

JEŻEWSCY v. JEŻOWSCY h. PORAJ z Jeżewa, w województwie sieradzkiem, powiecie szadkowskim. Zawisza z Jeżowa, świadczy 1400 r. w Krakowie Elżbiecie z Irządz. Mikołaj z Jeżewa h. Poraj, świadczy 1404 r. w Brodni, przy wywodzie szlachectwa. Jan z Jeżowa 1411 r. w Sieradzu. Jan Jeżewski zabezpieczył w 1544 r. posag żonie, Helenie z Zaleskich i kwitował jej brata Andrzeja z odbioru posagu. Feliks, żonaty 1541 r. z Ludmiłą Smaszkowską (Gr. Sier.). N. Jeżewski, dziedzic części Pudłowa, w szadkowskiem, 1552 r. (Paw.). Katarzyna Jeżewska z Jeżewa, powiatu szadkowskiego, żona Floryana Brzeskiego 1578 r. (Zs. Warec. 23 f. 357).

Herb Poraj.

Jeżewskich tego herbu spotykamy na Podolu, gdzie dziedziczyli na Ignatowicach i legitymowali się ze szlachectwa. Stanisław, właściciel tego majątku, przekazał go synowi Jerzemu, a ten synowi Antoniemu, który go sprzedał Makowskim. Adam Józef, syn Antoniego, pozostawił pięciu synów: Jana, Erazma, zmarłego młodo, *Leona* Stanisława Emiliana, Zefiryna Cyryla i księdza Wincentego. Trzej ostatni wylegitymowani ze szlachectwa 1852 r. Z nich:

Jan miał dwóch synów: Władysława Sylwiana i Tytusa Marcelego Wincentego, wylegitymowanych ze szlachectwa 1862 r. Władysław Andrzej i Marya Eufemia, dzieci Władysława, legitymowały się ze szlachectwa 1885 r.

Leon Stanisław Emilian, miał trzech synów: Romana Aleksandra, urodzonego 1842 r., zmarłego 1901 r. w Odesie, Konrada Karola, ur. 1843 r. i Edwarda Maryana, ur. 1847 r., wylegitymowanych ze szlachectwa 1853 r. Po Romanie Aleksandrze został syn Kazimierz i córka Katarzyna.

Adam Leon, ur. 1848 r., Władysław Józef, ur. 1850 r. i Paulin, synowie Zefiryna Cyryla, wylegitymowani 1870 r.

JEŻEWSCY v. JEŻOWSCY h. PRUS I-szy z Jeżewic, w ziemi warszawskiej. Do nich prawdopodobnie należał Mikołaj Jeżewski, którego żona Elżbieta, siostrzenica Mikołaja Węża, wojewody mazowieckiego, 2-o v. Mikołajowa Ojrzanowska, pozwana 1480 r., o otrucie pierwszego męża. Bratem jego nazwany Piotr z Żabic, podczaszy warszawski (P. Dz. W. Śr. XVI. 1855 — 1856).

Jan z Jeżewic i Kruszewa, chorąży zakroczymski 1514 r., pozostawił synów pięciu: Jana, Jerzego, Rafała, Marcina i Gabryela, dziedziców na Jeżewicach, którzy w 1529 roku procesowali się z Rudawskim (Dud. Warsz. 15 f. 1012 i Zs. Warec. 4 f. 266). Czterej ostatni pozwali 1529 r. Krzywca, że brata ich Jana pojmał i majątek jego zagrabił (ML. 20).

Herb Prus I-szy.

Jerzy, syn Jana, chorążego zakroczymskiego, starosta osiecki i sędzia ziemski warszawski 1538 r., kasztelan ciechanowski 1543 r. i kasztelan warszawski w tymże jeszcze roku. Ochmistrz dworu królowej Bony 1551 r. (Akta Hist. IX i M. 80 f. 185), od której otrzymał 1548 r. Wiszniewo i Załuże na Litwie, a 1554 r. juryzdykcyę starostwa warszawskiego (M. 86 f. 262; ML. 191 A f. 17). W 1557 r. otrzymał, wspólnie z synem swoim Stanisławem, prawo patronatu do ołtarza Św. Stanisława na zamku ciechanowskim (M. 90 f. 118). Umarł w 1557 r. Bielski opowiada o jego smutnych przygodach, które go w Moskwie spotkały, gdy jeździł tam w poselstwie od króla Zygmunta. Z żony Julianny, która wspólnie ze szwagrem swoim, Marcinem, dziedziczyła na Jeżewicach w 1580 roku (Paw.), pozostawił synów trzech: Stanisława Mikołaja, Jerzego i córkę Magdalenę. Synowie byli właścicielami Zabrodzia w 1557 r. W tymże roku otrzymali w dożywocie Starogrodzką Wolę, w powiecie czerskim i trzymali Jezioro i Okrzesin, w powiecie warszawskim, które wspólnie z ojcem w 1555 roku otrzymali (M. 87 f. 21; 90 f. 296; 93 f. 13; Zs. Gr. Czers. 23 f. 95; 33 f. 780).

Stanisław, syn Jerzego, pisarz ziemski warszawski już 1553 r., rezygnował z tego urzędu w 1577 r. Z Anny Koryłowskiej, nie pozostawił potomstwa, gdyż bratankowie jego występują w 1583 r., jako jego sukcesorowie (Zs. Gr. Czers. 51 f. 198). Regestra poborowe z 1580 r. wymieniają Stanisława, pisarza nurskiego, dziedzica Duchnowa, w ziemi warszawskiej (Paw.). Jest to pewno ten sam Stanisław, który i z tego urzędu rezygnował 1577 r.

Mikołaj, syn Jerzego, 1558 r. chorąży liwski, był 1567 r. i poborcą ziemi warszawskiej i czerskiej (Zs. Gr. Czers. 35 f. 866). Synów pozostawił czterech: Jerzego, Stanisława, Kaspra i Macieja, którzy w 1589 r. prowadzą między sobą

różne sprawy (Zs. Gr. Czers. 51 f. 198; 58 f. 80, 290 i 893; 59 f. 34, 151 i 692). Jerzy, sędzia ziemski warszawski, Stanisław i Maciej, dopełnili 1613 r. działu dóbr po ojcu (M. 156 f. 71).

Jerzy, syn Mikołaja, chorążego liwskiego, dziedzic na Niegowie i Cisiach, sędzia grodzki warszawski 1605 r., sędzia ziemski 1613 r., pozostawił synów czterech: Jana, Adama, Andrzeja i Wacława, którzy 1614 roku wydzierżawili Cisie i Wielgolas Glinieckiemu. Widocznie Andrzej i Wacław nie żyli już w 1623 r., w którym Jan i Adam rozdzielili między sobą ojcowską spuściznę (DW. 42 f. 829 i Perp. Czers. 6 f. 543). Jan zeznał 1626 roku zapis dożywocia z żoną, Barbarą z Biernackich (DW. 47 f. 1482), a Adam takiż zapis 1633 r. z żoną, Małgorzatą z Suchorzewskich (Perp. Czers. 9 f. 63).

Po Janie pozostał się syn Krzysztof, na rzecz którego syna, Jacentego, zrzekła się siostra jego Katarzyna, żona Tomasza Prackiego, majątku rodzicielskiego 1683 r. (Perp. Czers. 14 C f. 70).

Jacek podpisał, z ziemią warszawską, elekcyę Augusta II-go. Jacek, żonaty z Zofią z Nietyxów 1695 r., miał syna Stanisława, żonatego z Maryanną Umiastowską, po którym pozostały córki: Dorota, 1-o v. Antoniowa Dybowska, 2-o v. Tomaszowa Zawistowska, Małgorzata, żona 1-o v. Andrzeja Siestrzyńskiego, 2-o v. Józefa Mrokowskiego i Cecylia, żona Wojciecha Omiecińskiego.

Antoni, brat Jacka, pozostawił syna Franciszka, żonatego z Maryanną Regulską, zmarłego bezpotomnie, po którym brały spadek w 1773 r. wymienione córki Stanisława (DW. 90 f. 229 i 280; 105 f. 52).

Jan, syn Adama z Suchorzewskiej, odstąpił pewną sumę Mierzwińskim w 1696 r. (DW. 59 f. 416).

Maciej, syn Mikołaja, chorążego liwskiego, z Zofii Pełczęckiej (może Bełcząckiej), pozostawił sześciu synów: Wojciecha, Jakóba, Stanisława, Adama, Marcyana i Pawła, którzy w 1616 r. wyzwolili Gozdza. W 1623 r. nie żyli już Wojciech i Adam, a pozostali bracia, z wdową po Wojciechu, Jadwigą z Belskich, dopełnili działu dóbr. W 1630 r. żyjący bracia sprzedali Cisie i Wielgolas Wybranowskiemu (DW. 33 f. 1374; 45 f. 2086; 48 f. 192, 913 i 1232; Perp. Czers. 6 f. 676 i 10 f. 352).

Jakób zeznał 1624 r. zapis dożywocia z żoną, Katarzyną z Wyrzykowskich, a Stanisław 1634 r. z żoną, Maryną z Młądzkich. Marcyan, żonaty 1-o v. z Katarzyną z Niebrzydowskich 1633 r. 2-o v. z Maryą z Sokołowskich 1638 r. Paweł, dziedzic na Zerzeniu, żonaty 1637 r. z Zofią z Bełcząckich (Perp. Czers. 7 f. 113; 9 f. 58, 179 i 317; DW. 49 f. 324 i 325).

Jerzy, syn Jerzego, kasztelana warszawskiego, dworzanin królewski 1557 roku, otrzymał w 1565 r. pensyę z dochodów starostwa osieckiego. Syn jego Stanisław, sukcesor Stanisława, pisarza ziemskiego warszawskiego, żonaty 1588 roku z Katarzyną Czerniakowską, córką Jurgiana (M. 95 f. 282; Zs. Gr. Czers. 32 f. 206; 51 f. 198 i 57 f. 191).

Rafał, drugi z kolei syn Jana, chorążego zakroczymskiego, dziedzic na Drozdach, podsędek warszawski 1543 r., z Katarzyny z Rudna, córki Jakóba, pozostawił córkę Annę, żonę Jana Leżeńskiego 1556 r. (M. 49 f. 127; 88 f. 33; Zs. Gr. Czers. 5 f. 247; 10 A f. 356 i 30 f. 424).

Marcin, trzeci syn Jana, chorążego zakroczymskiego, współwłaściciel Jeżewic 1580 r, żonaty z Dorotą Kucharską, córką Piotra, sędziego wyszogrodzkiego, zapisał 1583 r. synowi Janowi 6,000 fl. (Zs. Gr. Czers. 51 f. 401).

Gabryel, najmłodszy syn Jana, chorążego zakroczymskiego, dziedzic na Kruszewie, z podsędka, sędzia ziemski warszawski 1551 r., pozostawił córkę Elżbietę i czterech synów: Stanisława, Rosława, Mikołaja i Antoniego, którzy procesują się 1564 r. z Wągrodzkim o Choszcznę (Zs. Gr. Czers. 32 f. 206).

Stanisław, syn Gabryela, dziedzic na Kruszewie, zeznał 1554 r. zapis dożywocia z pierwszą żoną, Zuzanną z Dobrzyszewskich, a 1587 r. z drugą, Katarzyną z Wolskich, córką Franciszka (Zs. Gr. Czers. 19 f. 5; 30 f 739 i 839; 56 f. 136). Syn jego Jan, wprowadzony do Woli Ulenieckiej 1605 r., nabył część Pogroszewa 1639 r. W 1642 r. był kapitanem w piechocie królewskiej. Syn jego Mikołaj, sprzedał część Kruszewa Rylskiemu 1661 r. (DW. 32 f. 193; 49 f. 1211; 49 f. 2411; Perp. Czers. 12 f. 233).

Rosław, syn Gabryela, dziedzic na Kruszewie, odstąpił pewną sumę Krzyżanowskiemu 1610 roku. Synów jego czterech: Rafał, Marcin, Hieronim Gabryel i ksiądz Seweryn, proboszcz w Dąbrowie 1615 r. Rafałowi przyznał dług Czosnowski 1608 r. Marcin procesuje Ręczajskiego w tymże roku. Córka jego Barbara, za Tomaszem Suffczyńskim.

Mikołaja córki: Zofia i Jadwiga, mają 1583 r. sprawę ze stryjami, Stanisławem i Rosławem, o podział Kruszewa (DW. 35 f. 160 i 1332; 36 f. 898; 44 f. 781; 48 f. 174; Zs. Gr. Czers. 51 f. 499; Perp. Czers. 5 f. 376).

Floryan, poborca łomżyński 1535 r. (Zs. Gr. Czers. 10 A f. 356).

Magdalena Jeżewska, za Borzywojem Podlodowskim 1608 r. (Perp. Czers. 3 f. 130). Anna, wdowa po Stanisławie Kłembowskim, 1624 r. (Perp. Czers. 7 f. 76), Maryanna, wdowa po Jakóbie Smarzewskim, 1628 r. (Woł. V B f. 239).

JEŻEWSCY różni: Dobrosław z Jeżowa, świadek w procesie przeciw Krzyżakom 1320 r. (Lites.). Na uniwersytecie krakowskim są studentami. Marcin, syn Przybysława, 1408 r., Jakób, syn Klemensa 1416 r., Mikołaj, syn Jana, 1421 r., Maciej, syn Stefana, 1461 r., Jan, syn Mikołaja, 1467 r., Jan, syn Bartłomieja, Stanisław, syn Mikołaja, 1473 r. i Jan, syn Andrzeja, 1474 r.

Domarat, Stanisław, Paweł i Gotruda z Jeżowa, w ziemi ciechanowskiej, zamieniają 1400 r. części swoje na Karniewie i Płodnicy, na części Jeżewa, z braćmi swoimi stryjecznymi, Urbanem i Klemensem z Karniewa (Bibl. Kras.). Karniewscy są h. *Dąbrowa*, więc i ci Jeżewscy winni być tegoż herbu. Tomasz i Jan z Jeżowa 1371 r. w Gostyniu (KWP.).

Krzczon v. Krystyn, syn Jana z Jeżewa, w powiecie kościańskim, na sądach w Poznaniu, Gnieznie i Kościanie, w latach 1392 — 1400. Z bratem Piotrem i trzema siostrami procesuje się Krzczon o Tobolowe Siedliska z Zimnowodzkimi (Leksz.). Maciej, Albert i Dorota Jeżewscy dziedziczyli na Jeżewie 1580 r. (Paw.). Wdowa Franciszkowa i Stanisław, dziedzice Jeżewa, w raciążskim, 1578 roku (Paw.).

Aleksander, z ziemią dobrzyńską, Franciszek, z województwem kaliskiem, Konstanty, z województwem trockiem, a Maciej, z ziemią nurską, podpisali elekcyę Augusta II-go.

Michał Jeżewski, syn Jana, zapisał 1722 r. przyszłej swej żonie, Konstancyi Żychlińskiej, 1-o v. Mikołajowej Brezinie, 3,000 fl. (Ins. Kruszw. f. 1).

Gabryel Jeżewski, syn Aleksandra i Maryi z Gaszyńskich, zaślubił 1906 r. w Działowie N. Działowską, córkę Eustachego i Maryi z Mittelstaedtów.

JEŻOWIE h. DRZEWICA z Jeżowej Woli, w ziemi sochaczewskiej. Jan Jeż z Markowa, podłowczy sochaczewski 1434 r., a chorąży 1444 r. Był on właścicielem Grodzisławic w województwie bełskiem, które sprzedał 1444 r. Janowi z Nieborowa (M. 337 f. 128 i AGZ. VI). Stanisław Jeż, podłowczy sochaczewski 1447 r. Paweł Jeż, sędzia ziemski sochaczewski, umarł w 1503 r. Jerzy, syn Pawła, kwitował Święcickiego 1534 r. (Płoc. Gr. Wiecz. 2 f. 137). Piotr Jeż z Kosowa, żonaty 1513 r. z Anną z Konar.

Rozgraniczenie Sycyny od Zwolenia z 1544 roku, wymienia Marcina Jeża. z Woli Brudnowskiej. Piotr i Mikołaj Jeżowie, sukcesorowie Jerzego, dziedziczyli 1579 roku na Dzierzgowie, w powiecie sochaczewskim, a Piotr i Mikołaj i sukcesorowie Macieja. na Wyczołkach i Jeżowej Woli, a Stanisław na Tuczynogach (Paw.). Wawrzyniec, syn Jerzego, zastawił w 1607 roku Grądy i Kury Wąsowskim, a Piotr, syn Jerzego, potwierdził w tymże roku zapis Kłodzińskiemu (DW. 34 f. 53, 1106 i 1619).

Herb Drzewica

Stanisław, syn Mikołaja, nabył 1615 r. Duranowo od Duranowskiego (Perp. Czers. 5 f. 106). W 1648 r. Stanisław był podwojewodzym sochaczewskim i podpisał z tym tytułem elekcyę Jana Kazimierza. Jadwiga za Stanisławem Rossochowskim 1589 r., a Anna, za Marcinem Młochowskim 1591 r. (Perp. Czers. 1 f. 35 i 1 A f. 211). Maciej zeznał 1637 roku zapis dożywocia z żoną, Zofią z Parzniewskich (DW. 49 f. 401).

Bernard Jeż, z Zofii Krosnowskiej, pozostawił synów: Kazimierza i Wojciecha, oraz córki: Elżbietę, za Stanisławem Chądzyńskim, podstolim drohickim, Annę, za Piotrem Karśnickim i Teofilę, za Janem Charbickim. W 1665 r. pozwał ich Wąsowicz, jako sukcesorów Macieja Krosnowskiego, o należne mu od tegoż sumy (Gr. Rad.). Bernard, być może że tenże sam, z Urszuli Kempińskiej, miał Jana, Bernarda, Stanisława, Marcina, Katarzynę, Zofię i Marynę, imieniem których kwitował Kochanowskich w 1631 r. (Zap. Lub. 33 f. 1175).

Kazimierz, żyjący 1659 r., z Maryanny Bienieckiej, miał synów: Kazimierza i Adama, oraz córkę Maryannę, żonę Wiktoryna Kozickiego. Kazimierz Jeż z Wośnik, poborca radomski 1684 r. (Zap. Lub. 61 f. 41), wziął 1692 r. w zastaw od Chlewickiego Rdzów w 30,000 fl. Z Katarzyny Strzałkowskiej, syn jego Bartłomiej, komornik ziemski radomski 1690 r. i viceregent grodzki stężycki 1691 r., nie żył w 1692 r. Adam, Aleksander i Kazimierz podpisali, z województwem sandomierskiem, elekcyę Augusta II-go.

Jan, żonaty z Ewą Gruszczyńską 1684 r. Anna, żona Adama Dunina Sulgostowskiego 1706 r. Katarzyna, córka Bernarda i Maryanny z Podlodowskich, żona Karola Dłużewskiego, chorążego kijowskiego, w 1755 r. (DW. 77 f. 326).

Jakób podpisał, z województwem kijowskiem, elekcyę Augusta II-go, a Łukasz, z województwem płockiem, obiór Stanisława Augusta. Wiktorya, za Janem Staniszewskim 1787 r. (Deb. Czers. 4 f. 212).

JEŻOWSCY h. CIOŁEK. Maciej z Jeżowa otrzymał szlachectwo od Zygmunta I-go i został przyjęty do rodu Ciołków przez Drzewickich i Maciejowskich. W 1537 r. był pisarzem skarbu koronnego, proboszczem brzeźnickim i został altarystą w kolegiacie warszawskiej. W 1538 r. otrzymał probostwo nowomiejskie, a 1540 r. został archidyakonem warszawskim (M. 54 f. 11 i 366; Pis. Dz. Pol. IX. 335).

JEŻOWSCY h. STRZEMIĘ z Jeżowa, w powiecie bieckim. Mikołaj z Jeżowa, ma 1384 r. sprawę ze Stachną i Mikołajem Stanisław Jeżowski z Jeżowa obowiązał się w 1400 r., wydać córkę swoją Stachnę, za Paska, syna Stanisława z Bobowy (Helc. II. 682). W tymże samym roku Pasek z Bobowy, zabezpieczył posag żonie Stachnie (St. Pr. P. Pom. VIII). Tenże Stanisław z Jeżowa, kasztelan biecki 1408 r., sprzedał w 1409 roku Rudno Granowskiemu (Zap. Zs. Wiśl. I f. 154). Synowie jego: Spytek i Dobek.

Spytek, 1406 r. student uniwersytetu krakowskiego, burgrabia krakowski 1415 r., obecny był wraz z bratem przy oczyszczeniu Serafina 1432 r.

Dobek świadczył 1413 r. przy wywodach szlachectwa i ręczył 1419 r. za Melsztyńskich księciu Mazowieckiemu. Burgrabia krakowski 1424 r., zostawił kilku synów. Z nich:

Wojciech Jeżowski z Grabowa, z braćmi, wymieniony jako współpatron kościoła Św. Jakóba na Kazimierzu pod Krakowem i współfundator mansyonarzy w tymże kościele 1462 r., wspólnie z innymi Strzemieńczykami. Był on dziedzicem Lichwina, Ilikowic i Rosławic.

Synem też Dobka był zapewne Jan v. Janusz Jeżowski z Jeżowa i Wojnarowej w latach 1469 — 1477, od którego poszli Strzemieńczykowie Wojnarowscy (St. Pr. P. Pom. VIII; Helc. II; Lib. Benef.; AGZ. IX. 82).

Stanisław, syn Wojciecha, był 1471 roku na uniwersytecie krakowskim, a w 1487 r. z braćmi, Mikołajem, Dawidem, Jakóbem i Hieronimem, dopełnił działu dóbr ojczystych. Stanisław wziął sołtystwo w Chojniku i Baboniowicach, a pozostali bracia Lichwin, wójtostwo w Grybowie i dopłaty od Stanisława 60 grzywien. Stanisław i Mikołaj w 1508 r. posiadają Grybów, a Hieronim 1524 r. Chojnik.

Trzecim zapewne synem Dobka był Stanisław, którego synowie, Jakób i Jan, byli w 1484 r. na uniwersytecie krakowskim. Stanisław nabywszy w latach 1484 — 1486 sołtystwo w Hoczowie, był ławnikiem sądu magdeburskiego w Sanoku w latach 1492 — 1512. Ożeniony z wnuczką Elżbiety Sikorskiej 1490 roku, pozostawił synów: Klemensa, Jana i Piotra 1513 r. (St Pr. P. Pom. XI).

Jan Jeżowski 1518 r. (St. Pr. P. Pom. VI. 140). Felicyan umarł w 1577 r. Nagrobek jego miał się znajdować w kościele Św. Szczepana w Krakowie. Syn jego Jan, biskup ołomuniecki, zmarły 1599 r., któremu brat Stanisław wystawił

pomnik w kościele Franciszkanów w Krakowie (Star. Mon.). Andrzej podpisał, z województwem sandomierskiem, elekcyę Władysława IV-go. Janusz otrzymał 1634 r. za zasługi wojenne, półłanek w Jeżowie (AGZ. X. 3771). Wojciech odstąpił Walentemu sumę swą u Zawadzkiego 1675 r. (Gr. Biec. 136 f. 971).

Wawrzyniec podpisał, z województwem ruskiem, obiór Augusta II-go. Antoni, towarzysz roty usarskiej, otrzymał 1701 r. konsens królewski, na odstąpienie Sienicy, w województwie kijowskiem, Jabłonowskiemu (AGZ. X. 6404). Antoni, starosta werbkowski 1703 r.

Michał z Bogumiłowic, kasztelan lubelski, pisał się w latach 1405 — 1407 z Jeżowa.

JEŻOWSCY z Jeżowa, w powiecie opoczyńskim. Akta opoczyńskie z 1441 wspominają o Prandocie z Jeżowa. Jan i Zygmunt Jeżowscy dziedziczyli 1508 r. na Przybyszowach i Bedlinku, w powiecie opoczyńskim, a Andrzej Jeżowski na Motkowicach i Bedlinku. Kasper starszy i Kasper młodszy Jeżowscy, dziedzice na Przybyszowach i Bedlinku 1577 r. (Paw.). Stanisław, 1558 roku dziedzic części Cisowca.

JEŻOWSCY z Jeżowa, w powiecie sandomierskim, prawdopodobnie herbu *Ostoja*. Mirosław i Falisław z Jeżowa procesują się o część Jeżowa z Machną Strzeczkową, jej synami i Gosławem (Dmosickiemi) 1352 r. Dmosiccy 1378 r., a Dominik z Worowa 1380 r., sprzedali swoje części w Jeżowie proboszczowi kanoników z Trzemeszna. Wojsław z Jeżowa, z żoną Joanną, wziął 1380 r. w zastaw część Jeżowa, a Otto z Branwic, sprzedał swoją część tegoż roku. Z czasem wieś ta przeszła na własność Benedyktynów Świętokrzyskich (KMP.).

JĘCZMIEŃSKI Benedykt Aleksander de Gerstenzweig otrzymał w 1779 r. patent na kapitaństwo (MP.). Syn jego zapewne N. Gerstenzweig, generał wojsk rosyjskich, ożeniony z generałówną Madalińską.

JĘDRUSKI Szczepan udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 roku, w sądzie grodzkim przemyskim (Goł.). Dziedzic części Kawska, zmarł 1808 r., zostawiwszy z Agnieszki Janiszewskiej: Lucyannę Urulską, Maryannę, Annę, Wojciecha, Wincentego, Jana i Michała.

Wincenty dziedziczył na Kawsku, gdzie umarł 1819 r. Z Justyny Krynickiej jego potomstwo: Michał w Ułycznie, Jan i Mikołaj w Kawsku i Anna.

JĘDRZEJOWSCY h. JASTRZĘBIEC. Niesiecki wspomina, że widział w Krośnie pomnik Jana Jędrzejowskiego z tym herbem. Wyszli oni prawdopodobnie z Jędrzejowic v. Andrzejowic, w powiecie sandomierskim, których właścicielami byli w 1578 r. Anna, Wojciech i Bartłomiej (Paw.) W 1598 r. dziedziczyli na Jędrzejowicach: Wojciech, Bartłomiej i Mateusz, synowie Jana. Feliks, brat Jana (Wyr. Lub. 51 f. 463 i 77 f. 779).

Józef wprowadzony do Mikówki i Brzeskiej Woli 1774 r. (Perp. Czers. 34 f. 457). Józef legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1859 r.

JĘDRZEJOWSCY v. JĘDRZEJEWSCY dawniej częściej ANDRZEJEWSCY h. NAŁĘCZ, z Andrzejowa w ziemi chełmskiej, biorą przydomki: *Detiuk v. Ditiuk, Joskowicz, Bruski* etc. Iwaszko i Iwan Detiuk tamże w latach 1534 — 1545. Michał i Iwan, Katarzyna Dietiukowa z synami: Hryćkiem i Aleksym, Jan Joskowicz, Steczko i Hieronim, dziedzice Andrzejowa, Brusa, Witficzna, Piesiej Woli i Wołoszy, w ziemi chełmskiej, 1564 r. (Paw.). Stefan czyli Steczko miał synów: Abrahama, inaczej Iwana i Jana 1603 r.

Iwan, w zakonie Arseni, został 1604 r. władyką chełmskim i bełskim unickim, zmarł 1619 r.

Jan sprzedał 1609 r. swoje ojczyste i nabyte od brata części w Andrzejowic, Witficznie, Brusie i Woli Wołoskiej Kośnińskim (Akta XIX i XXIII; Zap. Lub. 15 f. 817). W 1605 r. Iwan władyka, z bratem Janem, Steckowicze, Hieronim Fedorowicz, Mikołaj Olechnowicz Ditiuk, Iwan Iwanowicz Bruski, Stanisław, Rafał i Andrzej Michałowicze, Bogumiła Iwanówna Andrzejewscy i Chojeńscy, zawarli układ o młyn, z Mikołajem Brodowskim, pisarzem ziemskim lubelskim. Małgorzata, żona Fedora Manasterskiego 1598 r. Zofia Iwanówna Andrzejewska Bruska, wdowa po Michale Zbirujskim 1605 r. (Akta XXIII).

Stanisław, podwojewodzy lubelski 1592 r. Paweł i Wojciech 1617 r., a Michalik 1631 r. w Chełmie. Elżbieta, żona Andrzeja Czasławskiego, procesuje brata swego Aleksandra Ditiuka, dziedzica Woli Wołoskiej i Sieheniów 1637 r. Jan Jędrzejowski pozwany 1655 r. o zabicie popa z Woli Wołoskiej (Akta XXIII).

Aleksander i Remigian, z województwem lubelskiem, a Łukasz, z województwem ruskiem, podpisali elekcyę Władysława IV-go. Aleksander, dworzanin królewski, otrzymał 1634 r. ze starostwa libuskiego pensyi 50 fl. (M. 180 f. 255).

Jeremiasz, porucznik pancerny 1636 r. (Woł. VI B f. 69). Stefan zapisał 1684 r. część Iwanowic, w województwie kijowskiem, synowi Janowi (Op. Kij. 2). Hieronim, kanonik kijowski, proboszcz wiski, sekretarz królewski 1686 roku (Zap. Lub. 62 f. 160). Ludwik, stronnik Augusta III-go.

Michał Ditiuk ma sprawę 1706 r. z Wąsowiczem (Gr. Nowokor.). Tomasz, ojciec zmarłego przed 1755 r. Jakóba, zawarł w tymże roku układ z Paczkiem (Gr. Krak. 369 f. 2116). Dominik Andrzej, po śmierci żony, Joanny z Wojciechowskich, proboszcz w Raciechowie 1757 r. Córka jego Maryanna, za Janem Włodkowskim (Gr. Krak. 371 f. 1893). Michał, Józef, Maryanna, żona Dominika Marcinkowskiego, Salomea, żona Jana Kantego Kulczyckiego i Tekla, dzieci Sebastyana, kwitowały 1775 r. Akademię krakowską z różnych pretensyi (Gr. Krak. 385 f. 91). Józef, zmarły przed 1771 r., żonaty z Justyną Mierzwińską, która w tymże roku była już żoną Bazylego Błeszyńskiego (Gr. Krak. 382 f. 415). Tomasz, 1764 roku na sejmiku brasławskim.

Stanisław, z Maryanny Witwickiej, pozostawił syna Michała, żonatego z Zofią Czermińską, córką Stefana, a wnuczką Zygmunta, z której syn Stanisław, żonaty z Maryanną Szotarską, pozostawił syna Antoniego, wylegitymowanego ze szlachectwa w ziemstwie lwowskiem 1782 r. Antoni, stryj jego Jan i ciotka Franciszka Michałowa Szotarska, kwitowali Lanckorońskiego 1777 roku (Gr. Krakow. 387 f. 407).

Antoni Ditiuk, zmarły 1794 r. w Dźwinogrodzie, ze zmarłej 1806 r. we Lwowie, Kunegundy z Jakubowskich, zostawił: Ksawerego Mikołaja, Karola, w zakonie

Grzegorza, Ludwika, Aleksandra, Antoninę Justynę, Salomeę i Wiktoryę, za Kazimierzem Jędrzejowskim.

Józef, stolnik konarski (?), żonaty z Maryanną Ściborówną, umarł we Lwowie 1779 r., pozostawiając synów: Franciszka, w zakonie Dominikanów Grzegorza, Ignacego, w zakonie Karmelitów Tadeusza, i wnuków po nieżyjącym synie Kazimierzu, z Wiktoryi Jędrzejowskiej: Maryannę, Małgorzatę, Kornela, Jana i Kazimierza (A. Lwows. For. Nob.). Jan zaślubił Różę Białobrzeską, 1-o v. Michałowę Pisulską (M. D. Wąs.).

Franciszek, z żoną, Franciszką z Wiernków, nabył 1788 r. sumę od Jaroszewskiej (Gr. Krak. 219 f. 2456). Maciej, żonaty z Zofią z Bigaszewskich, córką Ludwika i Maryanny z Romanowskich, procesuje się 1791 r. z Heleną z Romanowskich Wężykową (Gr. Krak. 222 f. 206).

W ziemstwie lwowskiem legitymowali się ze szlachectwa 1782 r. Józef i Bonifacy. Ten ostatni, żonaty z Katarzyną z Kupczyńskich, miał syna Józefa, ur. 1782 roku. Bazyli, Stefan, Andrzej i Mikołaj, synowie Jana, gr.-kat. plebana w Bratkowicach i Maryanny Bobowskiej, wnukowie Jana, dziedzica na Przedmichowie, żyli w 1816 r.

Antoniemu Onufremu, synowi Antoniego Józefa, a wnukowi Franciszka i Konstancyi z Jaszowskich, cesarz austryjacki Franciszek I-szy potwierdził staropolskie szlachectwo 1822 r.

Lucyd, Bazylianin, przełożony klasztoru Antopolskiego 1792 r. (DW. 108 f. 599). Grzegorz, syn Antoniego, cześnika liwskiego i Maryanny z Chodakowskich, 2-o v. Bonieckiej, sprzedał 1772 r. Sulborowice Dołędze (DW. 89 f. 498). Ten sam pewno Antoni, nazwany cześnikiem inflanckim 1735 r. Maryanna, córka Antoniego, 1777 r. żona Jana Dobieckiego (Obl. Wars. 76 f. 648). Siostra jej Felicyanna, za Karolem Chmielewskim (DW. 107 f. 267).

Łukasz Detiuk, urodzony z Jasińskiej, służył w regimencie ostrogskim, a następnie w kawaleryi narodowej. Autor wspomnień z końca XVIII-go i początku XIX-go wieku, żonaty był z Katarzyną Sobińską, z której pozostawił syna Antoniego i dwie córki.

Macieja i Maryanny Nowowiejskiej dzieci: Helena, ur. 1802 r., Marya, ur 1803 r. i Maciej, ur. 1808 r. (metr. w Drzewicy). Patrz *Andrzejowscy.*

JĘDRZYCHOWSCY v. JENDRZYCHOWSCY ze wsi Jendrzychy, w łęczyckiem, na której dziedziczyli 1576 r.: Jakób i Łukasz Mleczkowie, Elżbieta Szczydłowa, Jan Polka i Jan Psarski Jendrzychowcy (Paw.).

JĘDWIŁŁOWIE. Maciej i Kasper, obecni 1769 r. na sejmiku żmudzkim.

JĘGIEĆ Kazimierz podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.).

JOACHIM, archimandryta ławrowski, został władyką przemyskim i samborskim w 1521 roku.

[JOANELLI. Magdalena, córka Sylwestra barona Joanelli i Katarzyny z Joanellich, żona Franciszka Borzęckiego, kapitana J. Kr. Mości 1686 roku

Gr. Krakows.). Baron Piotr, asesor Nacyi Polskiej na uniwersytecie w Padwie 1694 roku.]

JOASZKIEWICZ Franciszek podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 roku (V. L.).

JOCZOWIE (JOCZ) h. GODZIEMBA. Piotr Jocz podpisał, z województwem wileńskiem, elekcyę Augusta II-go. Maciej podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. Konstytucya sejmowa z 1775 r. wspomina o Benedykcie, Teofilu i Macieju Joczach (V. L.). Ludwik Euzebiusz, syn Bartłomieja, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1850 r. Ożeniony 1-o v. z Barbarą Rakowską, z której syn Mieczysław Andrzej, a 2-o v. z Adelą Czyżówną, zmarł przed 1862 r.

JOCZYŃSKI Marcin Kazimierz, łowczy wileński 1698 r. (Akta XIII).

JODKIEWICZOWIE. Jan Jodkiewicz, z województwa wileńskiego, podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.). Jan i Józef na sejmiku żmudzkim 1769 r. Jan, z żoną Katarzyną Ambroziewiczówną, sprzedali 1773 r. część Wołmontowicz córce swej Maryannie i mężowi jej, Andrzejowi Iłgowskiemu (Zs. Żmudzkie).

JODKOWIE v. JOTKOWIE, dawniej JEDKOWIE h. LIS, w W. Ks. Litewskiem i Inflantach. Piszą się Jodkami Narkiewiczami, a dziedzictwem ich były Jodki v. Jodkowskie, w powiecie lidzkim. Jerzy Petkowicz Jedko, syn Mikołaja, miecznik litewski i namiestnik mejszagołski 1514 r., także kuchmistrz litewski 1517 roku. Syn jego Jerzy, procesował się z Wahanowskim 1539 r., a 1546 r. ma wraz z żoną, Hanną Jurłówną, sprawę z Basą i Zenowiewiczem, o Markiniki (ML. 37 i 61). Tenże Jerzy Jurjewicz Judkowicz (?) wraz z krewnym swym, Matysem Stanisławowiczem Petkowiczem, odstąpił 1544 r. dom pod zamkiem w Wilnie Zygmuntowi Augustowi (ML. 2), a 1548 r. temuż Jerzemu Petkowiczowi Judce (?) ustanowił Zygmunt August targi w Wysokiem (ML. 62). Był on wojskim brzeskim, a córka jego, Anna z Wysokiego, była żoną Stanisława Krasickiego, kasztelana przemyskiego 1595 r. (M. 140 f. 8 i A. Krak.).

Herb Lis.

Według dekretu wywodowego Heroldyi Cesarstwa, Jerzy, wojski brzeski, był nie synem Jerzego, a synem Marcina, właściciela dóbr Jodkowskich 1564 r. i oprócz córki Krasickiej, miał syna Marcina, którego syn Jan, chorąży lidzki, pozostawił syna Stanisława, właściciela po ojcu części Jodek i Bykowszczyzny, nabytych od Ralewicza. Stanisław, stolnik nowogrodzki, ożeniony z Zofią Białopiotrowiczówną, pozostawił dwóch synów: Kazimierza i Dawida. Kazimierza syn, Jan, wnuk, Paweł. Dawid, dziedzic po ojcu Jodek i Bykowszczyzny, chorąży lidzki, zaślubił Elżbietę Ryłłównę, córkę Tomasza i Teresy Niezabitowskiej, z której pozostawił dwóch synów: Józefa Jana i Franciszka. Ten ostatni, ur. 1740 r., zmarły 1803 r., właściciel

Młodowa i Abramowszczyzny, ożeniony z Anną Zawiszanką, córką Andrzeja i Julii Powalskiej, miał dwie córki: Katarzynę i Julię Aleksandrowę Olędzką, oraz trzech synów: Aleksandra, Ksawerego i Jerzego, wylegitymowanych ze szlachectwa 1823 roku, przed Deputacyą Wywodową wileńską. Z nich:

1) Aleksander. rotmistrz wojsk francuskich, kawaler Legii honorowej, zmarł bezdzietny.

2) Ksawery, właściciel Drohobuża, Rzeczycy i Młodowa, marszałek powiatu ostrogskiego, żonaty z Anielą Radowicką, z której córka Franciszka, za Stanisławem Strawińskim i synowie: Ksawery i Tomasz. Ten ostatni, ur. 1852 roku, zaślubił Jadwigę Zwolińską i z niej ma: Olgierda, Kazimierza, Anielę Sokołowską i Ksawerego.

3) Jerzy, ur. 1796 r., zmarły 1875 r., właściciel Bębnówki wielkiej na Podolu i Wolicy na Wołyniu, sędzia graniczny nowogródzki, wylegitymowany ze szlachectwa na Podolu 1847 r., ożeniony z Adelą Zaleską, córką Jakóba, marszałka dubieńskiego i Magdaleny Komorowskiej, pozostawił: Magdalenę za Bronisławem Mogilnickim, Annę, za Kazimierzem Mogilnickim, Antoniego i Jana.

Antoni, ur. 1844 r., właściciel Wolicy, honorowy sędzia pokoju powiatu ostrogskiego, zaślubił Helenę Czosnowską, córkę Jacentego i Natalii Żeromskiej, 2-o v. hrabinę Ledóchowską, i z niej pozostawił córki: Adelę, za Hieronimem Kieniewiczem, właścicielem Bryniewa, w gubernii mińskiej i Zofię, za Stanisławem Horwatem, właścicielem Chabna, w gubernii kijowskiej.

Jan, ur. 1852 r., po ojcu właściciel Bębnówki wielkiej, zaślubił Jadwigę Chylińską, z której ma synów: Jerzego, Franciszka, Edwarda i Jana, oraz córki: Paulinę, zaślubioną w Warszawie Kazimierzowi Godlewskiemu 1904 r., Martę, żonę Franciszka Horodyńskiego, szambelana dworu austryjackiego i Adelę.

Halszka Jodkówna Pietkiewiczówna, dziedziczka Juncewicz, podczaszanka mińska, żona Grzegorza Matuszewicza, 1653 r. koniuszego, z czasem skarbnika mińskiego.

Drugi syn kuchmistrza, Stanisław, żonaty 1549 r. ze Szczęsną Wojciechówną (ML. 65). Stanisław Jodko, syn Stanisława, żonaty 1558 r. z ks. Elżbietą Gedrojcówną (Kniaź.).

Franciszek, cześnik inflancki 1738 r. Jerzy Antoni, krajczy lidzki 1738 r., otrzymał w 1744 roku konsens królewski, na odstąpienie dóbr lennych Fernakowszczyzny w Inflantach Franciszkowi, cześnikowi lidzkiemu (Sig. 25). Franciszek, podczaszy inflancki 1757 r., stolnik 1766 r., wojski 1770 r., rezygnował z tego ostatniego urzędu w 1770 r. Antoni, w powiecie lidzkim 1764 r. (V. L.). Józef, skarbnik i poseł inflancki, podpisał elekcyę Stanisława Augusta. Jerzy, dziedzic Horodnej, syn Stanisława, wnuk Jerzego Konstantego, stolnik lidzki i patron Trybunału W. Ks. Litewskiego 1745 r., podkomorzy i deputat na Trybunał litewski 1752 r., w końcu marszałek lidzki 1770 r. i kawaler orderu Św. Stanisława 1774 roku. Syn jego Feliks, starosta dziewieński, z Jeleńskiej pozostawił córkę Petronelę, za Mikołajem Szatkowskim. Józef, sędzia grodzki inflancki 1765 r. Franciszek, komornik lidzki 1778 r.

Jodkowie zamieszkiwali i województwo połockie. Pochodzili od Teodora Narkiewicza Jodki, z powiatu lidzkiego, który się tam przesiedlił. Eustachy i Je-

rzy Jodkowie, ziemianie połoccy, sprzedali 1670 r. Jezuitom połockim część Horek, Kasperowszczyzny i Lubicz (Ist. Jur. Mat. XXV).

Ottona, właściciela Piaseczna i Nadniemna, żonatego z Anielą z Estków, córka Aniela, ur. 1850 r., za N. Koziełłą Paklewskim. Jakób, właściciel Nadniemna, zmarły 1905 r. w Wiedniu, pochowany w Nadniemnie, z Heleny Pieślakówny, pozostawił córkę Helenę, żonę bar. Kazimierza Hartingha 1897 r.

Leonard, pułkownik b. wojsk polskich, Konstanty, syn Leonarda i Józef, syn Konstantego, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie przed 1850 r. Józefina z Sokołowskich, wdowa po Konstantym, zmarła 1899 r., a Teofila z Pileckich, wdowa po Tomaszu, zmarła w Mińsku 1904 r.

Legitymowali się ze szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską następujący Jodkowie h. Lis: Maciej z synami: Piotrem, Józefem Joachimem i Wincentym Andrzejem, syn Józefa, wnuk Mateusza, 1700 roku dziedzica dóbr Jodki, w lidzkiem, 1798 r.

Jerzy z synem Ewarystem, syn Józefa, Bartłomiej z synem Izydorem, Stanisław z synem Wincentym i Benedykt, synowie Jana, wszyscy czterej wnukowie Kazimierza, prawnukowie Jerzego, syna Jana, wnuka Krzysztofa, prawnuka Jana, dziedzica 1604 r. dóbr Jodkowskie, w lidzkiem, w 1833 r.

Bartłomiej z synami: Adamem i Wincentym, syn Stanisława, wnuk Ludwika i Michał Adam, syn Stefana, wnuk Antoniego, obaj prawnukowie Tomasza, syna Krzysztofa, dziedzica 1666 r. dóbr Krupowska-Macowska, w lidzkiem, 1820 r.

JODKOWSCY v. JOTKOWSCY h. NAŁĘCZ podług Kojałowicza. Mieli być w województwie mińskiem. Prawdopodobnie wyszli z okolicy szlacheckiej Jodkowice zwanej, w powiecie grodzieńskim. Jan Jodkowski, stolnik mścisławski 1658 r. Aleksander, horodniczy grodzieński 1733 r. Jerzy podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. Franciszek w powiecie grodzieńskim 1780 r.

Michał z synami: Kazimierzem Józefem, mającym syna Ildefonsa Jana Michała, Feliksem Piotrem, Franciszkiem Janem i Adolfem Konstantym Janem, syn Jana, wnuk Rafała, dziedzica dóbr Poginie, w powiecie lidzkiem, dowiódł szlachectwa 1832 r. w Wilnie.

W gubernii podolskiej legitymowali się ze szlachectwa: Karol, Jan, Piotr, Konstanty, Albin i Franciszek Ksawery, synowie Pawła, wnuki Jana, w 1851 roku (Spis).

JODŁOWNICCY h. DRUŻYNA z Jodłownika, w powiecie szczyrzyckim. Mikołaj z Jodłownika 1502 r., a Wacław 1504 r., procesują się z Ligęziną. Wacław z Jodłownika h. Krzywaśń, świadczy 1508 r. Sikorskiemu. Był on 1521 r. sędzią grodzkim bieckim. Syn jego Sebastyan, na sądach w Krakowie 1518 roku (St. Pr. P. Pom. VI. 11, 158 i 213). Zuzanna Jodłownicka wniosła Jodłownik mężowi swemu, Bernardowi Goleskiemu, który przyjął nazwisko Jodłownickiego. Córki ich: Anna, za Janem Wilczkiem z Golaczowa 1571 r., Barbara, wyszła 1569 r. za Piotra Wielogłowskiego, Zofia, za Erazmem Markuszowiczem z Sącza 1571 r., Bogumiła i Zuzanna, zakonnice 1571 r. (A. Krak.).

JODŁOWNICCY h. JASTRZĘBIEC, podług Paprockiego, w województwie krakowskiem. Wyroki lubelskie z 1594 r. wspominają o Janie Jodłownickim, sy-

nie Krzysztofa (Ks. 59 f. 844). Jan, żonaty 1530 roku z Anną Kozłowską, córką Abrahama.

z JODŁOWNIKA h. OSSORYA. Mikołaj Drobot z Jodłownika, syn Ratolda z Kostrzy i Jodłownika, występujący często w aktach krakowskich w latach 1384 — 1427, vicesgerent starosty krakowskiego 1426 r., z żony Świętochny, której w 1398 r. zabezpieczył 100 grzyw. posagu i wiana na Jodłowniku, pozostawił kilku synów. Z nich:

Bogdal z Jodłownika, był opatem tynieckim w latach 1437 — 1452. Wraz z braćmi był dziedzicem Wilkowisk i Mstowa. Jemu zdaje się zawdzięczać należy pofałszowanie prawie wszystkich dokumentów tynieckich.

Władysław z Jodłownika, drugi syn Mikołaja, zawarł 1434 roku układ ze stryjenką Jakuszową z Kostrzy, a 1441 r. ugodę z matką, o jej dożywocie. W 1454 roku pozwał Markuszowskiego o granice.

Wacław, trzeci pewno syn Mikołaja, a może identyczny z Władysławem, w imieniu żony Weroniki i zapewne córki swej, Elżbiety Piotrowej Rozemberskiej, kwitował 1453 r. Jakóba z Sienna, z sumy należnej im po Helwigu z Bezdziedzy. Córką tego Wacława być musiała także Weronika z Jodłownika i Bezdziedzy, żona Stanisława Płazy Żarnowieckiego w latach 1473 — 1485 r. Annie, córce niegdy Wacława, zabezpieczył mąż Jan Gołąbek z Zimnejwody 30 grzyw., w 1470 r. (St. Pr. P.Pom. VIII; Helc. II; AGZ.).

z JODŁOWNIKA na Szląsku, Wawrzek 1457 roku w orszaku księcia Raciborskiego.

JODŁOWSCY h. BOŃCZA. Adam Aleksander Jodłowski, zmarły 1641 r., ma nagrobek u Franciszkanów w Krakowie. Kazimierz Jodłowski podpisał, z województwem wileńskiem, elekcyę króla Michała. Jan Kazimierz Jodłowski, żonaty z Maryanną z Mączyńskich, w ziemi warszawskiej 1695 r. (DW. 59 f. 8). Mikołaj i żona jego, Maryanna z Rokitnickich, sprzedali 1714 r. Szembekowi plac przy ulicy Długiej w Warszawie (DW. 62 f. 441). Zofia z Rykalskich, za N. Jodłowskim 1715 r. (Perp. Czers. 18 f. 289). Joanna, żona Antoniego Światopełka - Zawadzkiego 1750 r. (Gr. Przem.).

Franciszek, Stanisław i Ignacy, proboszcz w Rzeszowie, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim lwowskim, bez wskazania herbu (Goł.). Ksiądz Ignacy, umarł 1795 r., a Stanisław, z Ewy Strzeleckiej, zostawił Teklę Maryannę, ur. 1776 r. i Stanisława, ur. 1777 r. (metr. w Łańcucie).

Marceli, Wałery, Stanisław, Karol i Nikodem Jodłowscy h. Bończa, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w latach 1857 — 1858 r.

JODŁOWSCY różni. Stefan Jodłowski świadczył 1422 r. przy sprzedaży sołtystwa w Skołuszynie. Piotr, syn Wojciecha z Jodłówki, 1414 r. na uniwersytecie krakowskim. Plichta z Jodłówki hr. *Romany*, świadczył 1436 r. w Krakowie, przy wywodzie szlachectwa. Stanisław z Jodłówki, z rodzeństwem, ma sprawę z Stanisławem, szafarzem z Bochni 1440 r. (Helc. II). Mikołaj, syn Andrzeja z Jodłówki, ma sprawę 1464 r. w Przemyślu z Piotrem z Mokrosęku.

Sebastyan Jodłowski, z żoną, Teodorą Olechnówną Białostocką, zapisali 1609 r. części swe Białostoku siostrzeńcowi swemu Paszkowskiemu (A. Łuckie).

JODUSZKO Jan Michał, skarbnik rzeczycki, syn Macieja i Anny z Gurskich, zeznał 1704 r. w Warszawie oblig na Kwiatkowskę (DW. 61 f. 610).

JODZIESZKOWIE h. BEŁTY na Żmudzi. Kojałowicz o nich wspomina. Herb ich przedstawia w polu czerwonem dwa bełty na krzyż, w prawo tarczy skierowane. W szczycie hełmu trzy pióra strusie.

JODZIEWICZ - SZUKŻDA h. SZEPTYCKI. Jan w województwie brzeskiem-litewskiem 1699 r. (Akta IV). Nikodem Jodziewicz podpisał, z województwem wileńskiem, elekcyę Augusta II-go.

Jan i Mateusz z synem Aleksandrem, synowie Stanisława, oraz Michał Józef, z synami: Stanisławem i Andrzejem, Ludwik Andrzej i Donat Piotr, synowie Piotra, wszyscy zaś wnukowie Michała Szukżdo-Jodziewicza, chorążego chełmińskiego 1749 r., dziedzica dóbr Zamosze, w oszmiańskiem, dowiedli szlachectwa w Wilnie 1819 r.

Marcin, Onufry i Jan, synowie Kazimierza, Wincenty, Józef, Jan i Marcin, synowie Antoniego, wnukowie Michała, prawnukowie Jana Jodziewicza, 1716 roku dziedzica dóbr Jodziszki-Gajryszki na Żmudzi, legitymowali się ze szlachectwa również w Wilnie 1804 r.

JOHN Krzysztof Godfryd, konsyliarz królewski 1795 r., otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. (V. L. i DW. 110 f. 782).

[de JONA Edmund, doktór medycyny, wziął 1678 r. w dzierżawę części we wsi królewskiej Prusy, w lwowskiem (AGZ. X. 5650).]

JONA, metropolita kijowski 1482 r. *Jona*, władyka łucki i ostrogski 1491 roku. *Jona*, władyka piński i turowski 1513 r. i *Jona*, takiż władyka 1517 roku. *Jona*, władyka włodzimierski i brzeski 1521 roku. *Jona*, władyka czerniechowski i brański 1499 roku.

JONAKOWSKI Józef, syn Jana i Konstancyi z Baranowskich, wnuk Kazimierza i Zofii Kublickiej, legitymował się ze szlachectwa 1783 r., w ziemstwie pilznieńskim, bez wskazania herbu.

JONAS, archimandryta kobryński, elekt władyka piński i turowski 1595 roku.

JONEMANN Józef, viceregent ziemski wschowski, otrzymał szlachectwo w 1775 r. (ML. 220 A f. 28). Był on następnie 1777 roku regentem ziemskim, a w końcu 1783 r. pisarzem grodzkim wschowskim. Dziedzic Wygnańczyc, sę-

dzia pokoju wschowski 1807 r. Antoni, sekretarz generalny w ministeryum sprawiedliwości 1809 r. Ksawery, adwokat w Poznaniu 1807 r.

JÖNRUGES Marcin Karol został łowczym wyspy Noringi 18-go Stycznia 1779 roku (Sig. 34).

JORDAN. Rocznik poznański i wspominki gnieźnieńskie podają, że Jordan był naznaczony 968 r., na pierwszego biskupa poznańskiego.

JORDAN Dawid, oberster, otrzymał indygenat na sejmie 1673 r,

JORDANOWIE h. TRĄBY. Hanko (Haynko), syn Wilhelma, bachmistrz wielicki i Hanko, syn Pawła z Wieliczki, otrzymali od króla Kazimierza 1342 r. sołtystwo w Myślenicach, dla osadzenia miasta na prawie niemieckiem (KDM. III). Pewnie Hanko, bachmistrz wielicki, jest protoplastą Jordanów. Nabył on Zakliczyn, z którego się pisał, a w 1365 r. otrzymał dla siebie i potomków swoich, za prace i ulepszenia poczynione w kopalniach wielickich, całe utrzymanie, jak się stanowi szlacheckiemu przynależy i pół grzywny tygodniowo z tychże kopalń. Z aktu tego wnosić można, że on już został adoptowanym przez ród *Brzezinów*, noszący na tarczy trzy trąby. Nie żył już w 1368 r., w którym przy rewizyi żup solnych, dziedzicom jego, t. j. potomkom, zatwierdzono prawo pobierania 30 grzywien rocznie za jego urząd (KDM. III i Jus. Pol.). Tych jego dziedziców, to jest synów, było dwóch, Hanko i Wojciech, do których przeszedł Zakliczyn, wójtostwo myślenickie i bachmistrzostwo wielickie. Po Wojciechu, dziedzicu Syrczy, szedł syn Paweł, po którym idą Dołuscy i Sierscy, a po Hanku poszli Jordanowie.

Herb Trąby.

W bliskiem z niemi stopniu pokrewieństwa być musieli, Mikołaj Trąba, arcybiskup gnieźnieński, którego ojciec Wilhelm, sądząc po imieniu, szedł pewnie po Wilhelmie, lub Pawle i Wilamowie h. Trąby, wójtowie bocheńscy, z których pierwszy Wilhelm, wójt bocheński 1415 roku, Wilamem się zwał.

Hanko, dziedzic na Zakliczynie i Makowie, wójt myślenicki 1378 r., pozostawił synów: Jana i Pietrasza, oraz córki: Helenę, za Zbyszkiem z Wronowic 1398 r., Małgorzatę, za Ilikiem z Nieszkowic, Piechnę, żonę Mikołaja z Czerniechowa i Elżbietę, za Andrzejem z Karniowa (St. Pr. P. Pom. VIII). Być może, że Hanko miał jeszcze syna Miroszka, nazwanego 1424 r. wójtem myślenickim, po którym pozostała córka Helena, ma w 1440 r. zabezpieczonych 200 grzywien, na wójtostwie myślenickiem (H. II).

Pietrasz, syn Hanka, dziedzic na Zakliczynie 1424 roku, pozostawił tylko córkę Offkę.

Jan, syn Hanka, dziedzic na Zakliczynie i wójt myślenicki 1398 r., bachmistrz wielicki 1433 r., żonaty był z Offką, córką Klemensa z Łapanowa, łowczy-

ca krakowskiego, h. Krzywaśmy (Drużyna). Wspólnie z nią zastawił Syrczę 1401 r. Pietraszowi z Przybysławic. W 1411 i 1415 r. świadczy w Krakowie z Paskiem z Syrczy, z h. Trzech Trąb. Był on także dziedzicem Stojowic i Czechowej Woli i jest prawie pewnem, że oprócz syna Mikołaja „Pogana", miał drugiego syna Jana, który wziął po nim Stojowice i Czechową Wolę i dał początek domowi Stojowskich. W 1458 r. Felicya, córka niegdy Jana Stojowskiego, ręcząc za brata swego młodszego Jana i resztę rodzeństwa, sprzedała połów ryb w Stojowicach i Czechowej Woli, na lat cztery (St. Pr. P. Pom. VII ,VIII i H. II).

O Mikołaju „Poganie", dziedzicu Zakliczyna, synie Jana z Myślenic i o żonie jego Elżbiecie, wspominają akta krakowskie z 1424 i 1434 r. (H. II). Synów jego dwóch: Tobiasz i Jordan.

Tobiasz, wójt myślenicki i bachmistrz wielicki, umarł przed 1467 r., jak się zdaje bezpotomnie.

Jordan, wójt myślenicki i bachmistrz wielicki, skupił w latach 1457—1466 wszystkie części wójtostwa myślenickiego, bachmistrzowstwa wielickiego i Zakliczyna. Żonaty z Jadwigą z Brzezia (Lanckorońską), córką Mikołaja, marszałka wielkiego koronnego, która w 1462 r. zrzekła się majątku rodzicielskiego na braci, Stanisława i Jana (H. II). Z niej synowie: Jan i Mikołaj, nazywający się już Jordanami i córki: Felicya, żona Stanisława Szafrańca Młodziejowskiego (M. 24 f. 383) i Jadwiga, żona Andrzeja Pukarzowskiego 1480 r. Wymienieni bracia, Jan i Mikołaj Jordanowie, synowie Jordana, bachmistrza wielickiego, sprzedali 1483 r. pewien grunt w Wieliczce (Inw. Arch. Kor.).

Mikołaj, młodszy syn Jordana, celnik i poborca krakowski, został 1509 r. kasztelanem bieckim, 1511 r. kasztelanem wiślickim, a 1515 r. kasztelanem wojnickim, starostą spiskim, zatorskim i oświecimskim i wielkorządcą krakowskim. W 1512 r. był i starostą brzeźnickim i bolesławskim. Umarł w 1521 r., w którym zeznał testament. Okazuje się z niego, że z pierwszej żony, Katarzyny (Pielgrzymowskiej?), pozostawił syna Jana, a z drugiej, Anny z Jarosławia, wdowy po Janie Odrowążu, wojewodzie ruskim, synów: Spytka Wawrzyńca i Rafała, oraz córki: Katarzynę, za Janem Szczekockim 1518 r. i Jadwigę (M. 30 f. 269; 35 f. 413; 37 f. 340 i 544; 40 f. 253 i 293; 42 f. 271 i 64 f. 352). On to nabył 1511 r. Melsztyn, na którym zabezpieczył posag drugiej żonie. Rafał musiał wkrótce umrzeć, bo w 1523 r. jedynie pozostali dwaj synowie Mikołaja, procesowani są o dług ojca (St. Pr. P. Pom. VI. 214 i 218)

Jan, syn Mikołaja, kasztelana wojnickiego, żonaty 1546 r. z Anną z Jagielnicy Iskrzycką, starościanką i podkomorzanką kamieniecką, nie żył już w 1548 roku, w którym pozostała po nim wdowa sprzedała Duklę szwagrowi swemu, Spytkowi Wawrzyńcowi. Wyszła ona następnie za Hieronima Lanckorońskiego (M. 71 f. 145; 76 f. 29 i 78 f. 40).

Spytek Wawrzyniec, syn Mikołaja, kasztelana wojnickiego, dziedzic na Melsztynie, Ołpinach, Dukli, Osieczanach, Trzemesznie, Porębie i Zawadach, kasztelan sandecki 1549 r. i podskarbi koronny 1550 roku, wojewoda sandomierski 1555 r., wojewoda krakowski 1561 r., w końcu kasztelan krakowski 1565 r., umarł w Mogilanach 11-go Marca 1568 r. Pochowany w kościele Św. Katarzyny na Kazimierzu w Krakowie, obok ojca i stryja. Starostwa kamionackie i przemyskie otrzymał w 1553 r., a czchowskie 1561 r. Żonaty z Anną Sieniawską, wojewo-

dzianką ruską i hetmanówną koronną, zeznał z nią zapis dożywocia 1564 r. Z niej pozostawił tylko córki: Elżbietę, żonę 1-o v. Stanisława Bonara, starosty bieckiego, 2-o v. Mikołaja Ligęzy z Bobrku, kasztelana wiślickiego, Annę, za Kasprem Zebrzydowskim, wojewodą kaliskim, Barbarę, żonę 1-o v. ks. Piotra Zbaraskiego, 2-o v. Andrzeja Zborowskiego, marszałka nadwornego koronnego, Magdalenę. żonę 1-o v. Stanisława Wapowskiego, podkomorzego sanockiego, 2-o v. Stanisława Sobka z Sulejowa, kasztelana sandomierskiego i Zofię, żonę Samuela Zborowskiego (Wyr. Lub. 1 f. 148; 75 f. 746 i 24 f. 246). Elżbieta po śmierci pierwszego męża, trzymała starostwo bieckie, które odstąpiła drugiemu swemu mężowi w 1576 roku. W roku tym zeznała z nim zapis dożywocia (M. 113 f. 333, 343 i 379).

Spytek, wówczas wojewoda krakowski, zawarł 1565 r. umowę ze Stefanem ks. Zbaraskim, wojewodą witebskim, o oddanie synowi jego Piotrowi, w zamęście córki swej Barbary. Ślub miał się odbyć w tymże 1565 r. Barbara już w 1574 r. była za Andrzejem Zborowskim (M. 96 f. 333 i 113 f. 42). Magdalena, 1564 roku wdowa po Wapowskim, w 1569 r. żona Sobka z Sulejowa (M. 96 f. 404).

Jan, starszy syn Jordana, dziedzic na Zakliczynie, wielkorządca krakowski 1502 roku, wykupił w 1503 roku starostwo oświecimskie od Spytka z Jarosławia. W tymże 1503 r. kasztelan biecki, 1504 r. i żupnik wielicki i bocheński, starosta gnieźnieński i oświecimski, otrzymał 1505 r. konsens królewski, na wykupienie starostwa nowotargskiego od Ratoldów (M. 21 f. 138). W 1506 r. zabezpieczył mu król na starostwie spiskim 3760 zł. w., które poręczył za królem Szafrańcowi. Umarł 19-go Listopada 1507 r., a starostwo spiskie wykupione od sukcesora jego za 12,000 fl. (A. Tomic.). Pochowany w kościele Św. Katarzyny na Kazimierzu w Krakowie. Z żony Doroty, według Paprockiego z Kępna, pozostawił synów czterech: Zygmunta, Achacego, Krzysztofa i Hermolausa, dziedziców Zakliczyna w 1508 r. Kwitowali oni Młodziejowskiego w 1510 r. (M. 22 f. 219 i 24 f. 383). Córka jego Zofia, 1-o v. za Baltazarem Skarbkiem ze Zręczyc 1509 r., 2-o v. za Stanisławem Rawiczem Kosseckim 1520 r.

Zygmunt, syn Jana, z Komorowskiej z Żywca, miał synów: Stanisława i Jakóba (Paprocki daje mu drugiego syna Adama, a temu dopiero daje syna Jakóba).

Stanisław, właściciel Kańczugi i Nowej Wsi 1581 r. (Paw.), żonaty z Anną Milanowską. pozostawił syna Krzysztofa, dziedzica na Kańczudze i Nowej Wsi 1589 r. Tego, z Urszuli Łagiewnickiej, 2-o v. Pawłowej Lesiewskiej, syn Zygmunt i córka Urszula 1598 r. (Wyr. Lub. 43 f. 423; 49 f. 124 i 75 f. 298). W 1596 r. dziedzicem Kańczugi był Jan, może także syn Stanisława (Wyr. Lub. 12 f. 122 i 32 f. 281).

Jakób, właściciel dóbr Malecz 1581 roku, dzielny rotmistrz, żonaty z Jadwigą Herburtówną, pozostawił córkę Rainę (Wyr. Lnb. 33 f. 1094; 34 f. 702 i 49 f. 289).

Achacy, drugi syn Jana, właściciel Bobowej, Drogini i Kempna, celnik sandomierski 1519 r., dzierżawca lipnicki 1525 r., starosta brzeźnicki, bolesławski i muszyński, kasztelan żarnowski 1536 r., kasztelan zawichostski 1543 r., w końcu kasztelan biecki i starosta sandecki, umarł w 1547 r. Żonaty 1-o v. z Zofią Wielogłowską, córką Żegoty, której w 1514 r. posag zabezpieczył, 2-o v. 1518 r. z Katarzyną Trzecieską, córką Tomasza, pozostawił z pierwszej żony dwóch sy-

nów: Stanisława i Mikołaja (M. 73 f. 88 i 78 f. 40). Zofia, córka Achacego, wdowa po Jakóbie Wielopolskim 1569 r.

Stanisław, syn Achacego, właściciel Limanowej, Siepraw, Drogini i Batowic w 1581 r. (Paw.), żonaty 1-o v. z Anną z Kośmyrzowa, 2-o v. z Elżbietą Mroczkówną z Przedborza, wdową po Stanisławie Stano z Nowotańca (Wyr. Lub. 1 f. 148 i 32 f. 120), pozostawił synów: Adama, Piotra, Zbożnego i Kaspra, z których Adam był 1581 r. właścicielem Popowic i Brzącowic, a Zbożny — Mordarki. Po śmierci Stanisława, synowie: Piotr, Zbożny i Kasper i wnukowie: Stanisław i Aleksander, synowie Adama, dopełnili działu Limanowej, Siepraw, Brzącowic i Drogini. Oprócz wymienionych synów, miał jeszcze Stanisław córki: Katarzynę, Elżbietę i Annę (Wyr. Lub. 19 f. 275). Z synów Stanisława:

Piotr, zmarły 1619 r., pochowany w kościele Św. Katarzyny na Kazimierzu, żonaty 1-o v. z Reginą Gierałtowską, wdową po Janie Strzeleckim, 2-o v. z Katarzyną z Lubomirza, następnie żoną Pawła Gajowskiego, z pierwszej żony pozostawił córkę Annę, żonę Marcina Walkanowskiego, zmarłą 1630 r.

Zbożny, z Beaty z Kruzlowej Pieniążkównej, pozostawił synów: Zbożnego (Auctusa) i Stanisława, żyjących w 1630 r.

Kasper, żonaty z Zofią z Iwanowic (Pieniążkówną), miał tylko córki: Annę, za Krzysztofem Gosławskim, starostą bendzińskim, Katarzynę, za Piotrem Brzechffą, podkomorzym wendeńskim i Zofię, za Jakóbem Manieckim.

Adam, najstarszy z nich, zmarły już przed 1595 r., żonaty z Zofią Koniecpolską, kasztelanką sieradzką, 2-o v. Wierzbięciną (Wyr. Lub. 8 f. 213 i Pam. o Koniecp.), pozostawił z niej synów: Stanisława i Aleksandra, oraz córkę Annę, 1-o v. Broniewską, 2-o v. Wojciechowę Siecińską, wdowę 1631 r.

Stanisław, syn Adama, dziedzic na Zakliczynie, Limanowej, Sieprawiu i Kawęczynie, podczaszy krakowski 1611 r., a podkomorzy 1621 r., kilkakrotnie deputowany z sejmów do różnych czynności, nie żył już w 1622 r. Z Zofii Krystyny z Borków (Pap. o Koniecp.), miał córki: Zofię, za Aleksandrem Ługowskim, starostą lelowskim, Dorotę, za Gabryelem Oraczowskim i synów: Mikołaja i Michała.

Mikołaj, dworzanin i rotmistrz królewski, żonaty z Barbarą Ługowską, starościanką lelowską, umarł w 1646 r. nie pozostawiwszy potomstwa. Żona, brat i siostra, wystawili mu pomnik w kościele Św. Katarzyny na Kazimierzu (Star. Mon.). Wdowa po nim wyszła 2-o v. za Jana Męcińskiego.

Michał, drugi syn Stanisława, starosta mszański 1645 r. i dobczycki 1649 roku, podkomorzy krakowski 1657 r., umarł w 1664 r. Mszany wspólnie z żoną, Katarzyną z Męcińskich, kasztelanką wieluńską, wdową po Krzysztofie Drohojowskim, wykupił z rąk Białobrzeskich, a Dobczyce, od Lubomirskiego. Synów pozostawił trzech:

Piotra Mikołaja, kanonika kamienieckiego 1669 r., krakowskiego 1674 r. i sandomierskiego, proboszcza w Żarkach, zmarłego 1706 r.

Franciszka, któremu matka odstąpiła w 1664 roku starostwo dobczyckie (Sig. 8 f. 39).

Jana Aleksandra, dziedzica Mogilan, rozwiedzionego 1687 r. z Katarzyną Brzechfflanką.

Córki Michała: Barbara, żona 1-o v. Pawła Stokowskiego, kasztelana wołnickiego, 2-o v. Stanisława Piegłowskiego, kasztelana oświecimskiego, zmarła

1704 r., pochowana u Św. Katarzyny na Kazimierzu i Zofia, żona 1-o v. Stanisława Dąmbskiego 1689 r. 2-o v. Aleksandra Pisarzowskiego 1692 r.

Franciszek, jako starosta dobczycki, podpisał, z województwem krakowskiem, elekcyę króla Michała i Jana III-go. W 1672 r. został podczaszym krakowskim, 1683 r. był cześnikiem koronnym, a 1688 r. kasztelanem wojnickim. Kilkakrotnie posłował na sejmy. Żona jego Barbara Korycińska, kanclerzanka koronna, dla której wyjednał dożywocie 1666 roku na starostwie dobczyckiem (Sig. 12 f. 43). Z niej córka Maryanna, za Stanisławem Warszyckim, miecznikiem koronnym i syn Michał.

Michał, cześnik krakowski i pułkownik wojsk koronnych 1692 r., starosta dobczycki 1697 r., łowczy koronny 1704 r., wojewoda bracławski 1710 roku. Był i starostą ostrołęckim. Umarł w 1739 r. Żonaty 1-o v. z Anną Morstynówną, starościanką kowalską 1697 r., 2-o v. z Anastazyą z Mirowa Myszkowską, kasztelanką bełską, wdową po Janie Kosie, wojewodzie smoleńskim, uzyskał dla pierwszej żony dożywocie na starostwie dobczyckiem w 1701 r., a dla drugiej, na starostwach dobczyckiem i ostrołęckiem, w 1718 r. (DW. 61 f. 94; Sig. 15 i 19). Z pierwszej żony córki: Konstancya, za Stanisławem Łętowskim, podkomorzym krakowskim i Barbara, 1-o v. za Stanisławem z Lasocina Lasockim, kasztelanem konarskim-kujawskim, 2-o v. za Aleksandrem Łaszewskim i syn Stefan. Z drugiej— syn Adam.

Stefana, wojewodzica bracławskiego, pozywał 1773 r. Silnicki, o sumę (Zap. Gr. Krak. 204 f. 539). Podpisał on, z województwem krakowskiem, elekcyę Stanisława Augusta.

Adam, wojewodzic bracławski, otrzymał 1754 r. konsens królewski, na wykupienie starostwa łukowskiego z rąk Nowosielskiego. W 1760 r., będąc generał-komendantem wojsk koronnych, został kasztelanem wojnickim i kawalerem orderu Orła Białego. Umarł w 1764 r., nie pozostawiwszy potomstwa, z ks. Maryanny Lubomirskiej, córki ks. Jerzego Ignacego. Prowadził on długi proces z Wielopolskimi, o ordynacyę Myszkowską; proces ten przegrał. Żona jego sprzedała 1747 r. część Radzymina Czartoryskiemu, a 1767 r. odstąpiła wójtostwo w Targoszynie Turzyńskiemu (DW. 71 f. 993 i Kancl. 32 II f. 208).

Mikołaj, drugi syn Achacego, kasztelana bieckiego, dziedzic Bobowej, Szalowej, Stróżna, Siedlisk i Chodorowa 1582 r. (Paw.), jedyny heretyk z całej rodziny, sprofanował kościoły w Szalowej i Bobowej. Z Gierałtowskiej pozostawił pięciu synów: Achacego, Jana, Mikołaja, Gabryela i Samuela. Takim porządkiem spotykam ich w wyrokach lubelskich z 1594 r. (Ks. 49 f. 264; 59 f. 586 i 1055). Córki Mikołaja: Anna, za Stanisławem Strzeżowskim 1570 r. i Magdalena, 1-o v. za Stanisławem Taszyckim 1570 r., 2-o v. za Janem Białoskórskim, pisarzem polnym koronnym (M. 109 f. 43 i 71; 129 f. 491).

Achacy, syn Mikołaja, dziedzic Bobowej, podstarości i sędzia grodzki krakowski 1586 r. i poborca krakowski, nie żył już w 1607 r. Z Anny Cieklińskiej jego synowie: Zygmunt, Achacy i Seweryn, z których Achacy sprzedał Bobowę hr. Tarnowskiemu 1625.

Jan, syn Mikołaja, dziedzic na Siedliskach, dworzanin króla Stefana i dzielny wojownik, żonaty był z Anną Niewiarowską, która w 1624 r. sprzedała Wiatrowice Ossolińskiemu. Synów jego trzech: Andrzej, Adam i Jan. Andrzej zabity

przez Gierałtowskich 1624 r. Adam, posiadacz starostwa mszańskiego 1628 r., na odstąpienie którego Białobrzeskim otrzymał konsens królewski 1637 roku (M. 182 f. 202). Posiadał je jednak, wspólnie z żoną, Konstancyą ze Świętosławskich, jeszcze w 1639 r. (M. 186 f. 47) i dopiero odstąpił je 1645 r. Jan, żonaty z Anną Michałowską, umarł w 1629 r., pochowany w Limanowej, gdzie mu brat Adam pomnik wystawił.

Mikołaj, syn Mikołaja, zmarły przed 1620 r., zabezpieczył 1588 r. posag żonie, Bogumile z Podwerbiec (M. 134 f. 415). Z niej synowie: Marcin, Mikołaj, Baltazar, oraz córki: Magdalena, żona Krzysztofa Grochowskiego 1625 r., Zofia, za Mikołajem Ossolińskim, który jej 1630 r. zapisał na Wiatrowicach 10,000 fl., Bogumiła i Katarzyna, zakonnica. Z synów Mikołaja — Marcin i Mikołaj kwitowali Gierałtowskiego 1620 r. (Zap. Lub. 24 f. 162). Marcin, żonaty z Konstancyą Magdaleną Gołuchowską, wspólnie z nią otrzymał 1624 r. konsens królewski, na wykupienie wójtostwa w Kamieńcu i Lipnicy (M. 171 f. 2). Dzieci jego: Michał, Katarzyna, żona Feliksa Maya i Magdalena, żona Jana Stradomskiego 1647 roku (M. 190 f. 322). Michał, wracając z podróży po całej Europie, był 1654 roku w Padwie.

Gabryel, syn Mikołaja, dziedzic Szalowej 1590 r. (Wyr. Lub. 40 f. 47 i 58 f. 919), na której dziedziczyła 1608 r. jego żona, Katarzyna ze Stanisławskich. Syn ich Olbracht, dziedzic Szalowej i Beznika 1623 r., ożeniony z Jadwigą Herburtówną, zmarł bezdzietnie, a spadek po nim brali 1631 r. bracia jego stryjeczni, Adam, Zygmunt, Baltazar i bratanek Michał (A. Krak.).

Samuel, syn Mikołaja, pozostawił syna Samuela i córki: Annę i Elżbietę, żyjących w 1594 r. (Wyr. Lub. 59 f. 631).

Krzysztof, trzeci syn Jana, kasztelana bieckiego, żonaty z Zofią Stojowską, córką Jana, której 1512 r. zapisał 400 grzyw, pozostawił syna Piotra i córki: Barbarę i Katarzynę, żonę Tomasza Trzecieskiego. Piotr pozwany o gwałty przez Wąsowicza 1556 roku (Zap. Gr. Krak. 67 f. 1474). Wdowa po Krzysztofie wyszła za Zbigniewa Bodzantę z Kawca.

Hermolaus, czwarty syn Jana, kasztelana bieckiego, dworzanin króla Zygmunta, z żony Katarzyny (Wyr. Lub. 32 f. 79), pozostawił synów: Spytka Wawrzyńca, Jakóba, Jerzego, Jana, Stanisława i Krzysztofa.

Spytek Wawrzyniec, syn Hermolausa, dziedzic na Zakliczynie, Probołowicach i Dąbrowie, jeden z dowódców milicyi nadwornej, ustanowionej przez króla Stefana w 1576 r., następnie rotmistrz królewski, otrzymał 1581 r. starostwo wojnickie. W 1584 r. został starostą sandeckim i stolnikiem krakowskim. Starostwo sandeckie odstąpił Lubomirskiemu 1590 r. W 1591 r. został szafarzem poborów województwa krakowskiego. W 1571 r. sprzedał część na Tarnowczyku i Wroczance Mniszchowi (Wyr. Lub. 33 f. 601; M. 110 f. 156; 114 f. 94; 123 f. 805; 135 f. 699). Dzielny wojownik, nazywany polskim Scipionem, opuścił 1587 r. Zamoyskiego i przeszedł na polu elekcyjnym z całym oddziałem do Zborowskich. Z Zofii Rokoszównej, pozostawił syna Wawrzyńca Spytka, 1595 r. słuchacza uniwersytetu w Padwie, rotmistrza królewskiego 1598 r., stolnika lwowskiego 1611 roku, zmarłego w 1626 r., żonatego z Anną z Będzimyśla Sopiechowską (Wyr. Lub. 75 f. 301 i 605; 78 f. 323 i 1181; Zap. Lub. 13 f. 89). Jego potomstwo: Hermolaus, Spytek, Wojciech ksiądz, Adam, słynny wojownik, zmarły 1644 r., pochowany

u Bernardynów w Krakowie, Władysław, małoletni jeszcze 1631 r. i Barbara, żona Stefana Strońskiego. Dwaj pierwsi sprzedali 1635 r. część Rudołowic Grochowskiemu (DW. 48 f. 1831).

Hermolaus v. Hermolaus Stanisław, syn Spytka, stolnika lwowskiego, żonaty 1643 r. z Eufrozyną Mniszchówną, wojewodzianką sandomierską, siostrą Maryny Carowej (Zap. Lub. 38 f. 715), pozostawił z niej syna Jerzego, który, z województwem krakowskiem, podpisał elekcyę króla Michała.

Jerzy, 1687 r. podstarości i sędzia grodzki sandecki, 1692 r. podczaszy krakowski. W 1695 r. odstąpił sumę, którą miał na Łucławicach (Gr. Krak.). Jerzy był mianowany 1699 r. sędzią ziemskim krakowskim, a podczaszym po nim został syn jego Władysław, ale nominacye te nie przyszły do skutku (Ręk. Ossol. Sig. 136 f. 127). W 1701 r. miał Jerzy rezygnować z podczaszostwa na rzecz syna Władysława (Ibid.; Sig. 262 f. 69). Z Heleny Drohojowskiej, której 1671 r. zapisał 3,000 florenów (Gr. Nowokorcz.), miał Jerzy trzech synów: Jana, Józefa i Władysława.

Jan, syn Jerzego, z porucznika chorągwi pancernej, cześnik krakowski 1729 r., umarł w 1735 r. Żonaty 1-o v. z Anną Jordanówną, cześnikówną krakowską, 2-o v. z Teresą ze Strussów, chorążanką wieluńską, następnie żoną Kazimierza Błeszyńskiego, chorążego piotrkowskiego, z pierwszej żony pozostawił syna Spytka, a z drugiej: Olbrachta, w zakonie Ludwika, rektora kolegium pijarskiego w Warszawie 1771 r. (M. 236 f. 47), Helenę, żonę Józefa z Osin Wężyka, kasztelana konarskiego, Konstancyę, żonę Stanisława Walewskiego, kasztelana spicimirskiego i Hermolausa, księdza.

Spytek v. Rogatian, syn Jana, wojski młodszy krakowski 1765 r., podstoli zatorski i oświecimski 1768 roku, podczaszy 1770 roku, w końcu chorąży 1772 roku, umarł w 1777 roku. Dziedzic Kóz, nabył 1741 roku Jurczyce. Z Teresy Russockiej, jego synowie: Jan v. Jan Spytek, Józef, Tadeusz, Jakób, Joachim i Franciszek, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie grodzkim oświecimskim (Goł.). Siostry ich: Maryanna, za Adamem Radwan Łodzińskim, burgrabią krakowskim, Elżbieta, za Józefem Wężykiem, chorążym radomskim - sieradzkim i Magdalena, 1-o v. za Ignacym Sucheckim, starostą kahorlickim, 2-o v. za Wincentym Trembeckim, szambelanem królewskim. Z nich:

Jan v. Jan Spytek, flügel adjutant Stanisława Augusta i major wojsk koronnych 1768 r., otrzymał konsens królewski 1767 r., na odstąpienie Młockiemu wójtostwa w Kamieniu, w województwie sandomierskiem (Kancl. 32 II f. 83 i 36 f. 47). Dziedzic Ujazdu i Bolesławia, umarł w 1810 r, pozostawiwszy, z Anny Rudnickiej, zmarłej 1798 r., trzy córki: Katarzynę Franciszkę, za Kajetanem Bierzyńskim, Agnieszkę, za Augustynem Ostoją Siemońskim i Justynę, za Józefem Kalasantym Sariusz Łąckim.

Józef, drugi syn Spytka, chorążego zatorskiego i oświecimskiego, właściciel Olszyn nad Dunajem, kapitan gwardyi konnej królewskiej, otrzymał 1779 r. prawem kaduka Wiewiec i Wolę Wiewiecką. W 1780 r. wziął dymisyę z rangą majora (MP.). Z Rozalii Kotkowskiej, urodzonej z Eufrozyny Jordanówny, syn jego Hermolaus, ur. 15-go Października 1786 r. w Olszynach, właściciel Winiar, kapitan wojsk polskich, kawaler Legii honorowej i krzyża Virtuti Militari, zaślubił 12-go Listopada 1818 r. w Słomczynie Martynę Zaborowską, zmarłą 1863 r.

Joachim Ignacy, syn Spytka, chorążego, ur. 1750 r. w Kozach, sam chorąży zatorski i oświecimski 1788 roku, pozostawił córkę Teresę, za Wincentym Wojuckim.

Jakób, syn Spytka, chorążego, właściciel Kóz, zmarły 4-go Czerwca 1817 roku, z Anny Morstynówny, córki Jana, pozostawił córki: Anielę, żonę Jakóba Gołuchowskiego, zmarłą 1837 r., Józefę, za Stanisławem Białobrzeskim i Krystynę, za Ignacym hr. Bobrowskim, oraz synów: Seweryna, po którym syn Ignacy i Karola, rotmistrza kawaleryi austryjackiej, właściciela dóbr Kozy, zmarłego 19-go Marca 1848 r. Karol, żonaty z Matyldą Dunin-Wąsowiczówną, 2-o v. żoną Karola Aleksandra Hoffmana, pozostawił z niej córki: Annę, zmarłą 1872 r., Konstancyę, za hr. Tomaszem Stadnickim i Aleksandrę, za Konstantym Dembowskim.

Józef, syn Jerzego, podczaszego krakowskiego, podstarości i sędzia grodzki sandecki 1723 r., dziedzic Janowic, żonaty z Konstancyą Łętowską, chorążanką krakowską, 2-o v. żoną Bogusława Kotkowskiego, pozostawił syna Józefa, dziedzica Dębowca, podwojewodzego bieckiego, który, z województwem krakowskiem, podpisał elekcyę Stanisława Augusta i córki: Helenę, za Andrzejem Sędzimirem, burgrabią krakowskim, Eufrozynę, za Stanisławem Kotkowskim, podczaszym nowogrodzkim i Teofilę, 1-o v. za Józefem Janotą Bzowskim 1746 r., 2-o v. za Stanisławem Światopełkiem Zawadzkim, szambelanem 1773 r.

Władysław, syn Jerzego, podczaszego krakowskiego, podczaszy krakowski 1701 r., żonaty z Katarzyną Męcińską, starościanką wieluńską, zmarłą w 1755 r., pozostawił syna Kazimierza, 1747 r. towarzysza chorągwi pancernej, 1761 r. starostę siemiechowskiego. Podpisał on, z województwem sandomierskiem, elekcyę Stanisława Augusta (Perp. Czers. 28 f. 98; DW. 83 f. 922; 109 f. 2013). Żonaty 1-o v. z Maryą z Wiatrowic Wiktorówną, 2-o v. z Franciszką Drohojowską, wdową po Bogusławie Bobrownickim, 3-o v. z Maryanną Krasińską, podkomorzanką rożańską, następnie w 1769 r. żoną Ignacego Krasińskiego, z pierwszej żony pozostawił syna Tadeusza, zmarłego dzieckiem i córki: Anielę, za Józefem Wincentym hr. Gołuchowskim, Konstancyę, 1-o v. za Pawłem Gostkowskim, stolnikiem bracławskim, 2-o v. za Franciszkiem Reginaldem Sędzimirem, 3-o v. za Jakóbem Gawrońskim, podstolim mozyrskim, Katarzynę, za Józefem z Lucławic Taszyckim, stolnikiem malborskim, Zuzannę, 1-o v. za Konstantym Gostkowskim, generał-adjutantem wojsk koronnycb, 2-o v. za Pawłem Paszycem (DW. 109 f. 2013), Salomeę, za Antonim Bobrownickim, miecznikiem radomskim i Anastazyę, zakonnicę. Król August III-ci przyznał Krasińskiej, trzeciej żonie Kazimierza, dożywocie na starostwie siemiechowskiem. Nad córką jej Teklą, sprawował w 1768 r. opiekę Sędzimir (Kancl. 32 II f. 208 i 44 f. 192).

Spytek v. Wawrzyniec Spytek, drugi syn Wawrzyńca Spytka, stolnika lwowskiego, rotmistrz królewski, wspólnie z żoną, Elżbietą z Siążyc Siąską, córką Stanisława i Agnieszki Kręzelowskiej, nabył Hryńkowce i Probużne na Podolu 1646 r. (Gr. Kamien. z 1705 r.). W 1641 r., wspólnie z żoną, otrzymał konsens królewski, na wykupienie Źwiartowiec, od Lanckorońskiego (M. 185 f. 385). Jego potomstwo: Marcin i Stanisław, obaj Jezuici, Michał, o którym patrz niżej, Anna, 1-o v. za Andrzejem z Mysłowa Morawcem, rotmistrzem, 2-o v. za Hieronimem

Konarzewskim, sędzią ziemskim podolskim, 3-o v. za Gabryelem Silnickim, kasztelanem kamienieckim, Agnieszka, 1-o v. za Stanisławem Krzeczkowskim, 2-o v. za Mikołajem Stadnickim ze Żmigrodu, zmarłym 1666 r., 3-o v. za Wojciechem Miastkowskim, chorążym nowogrodzkim, Apolinara Teresa, Karmelitanka i Joanna, Benedyktynka we Lwowie 1673 r. (Gr. Lwows. z 1673 i z 1698 r.; Gr. Tremb. z 1700 r.).

Michał, właściciel Kolendzian 1667 r. (Zap. Lub. 51 f. 588) i połowy Kociubiniec po Silnickiej 1690 r., cześnik wyszogrodzki 1686 r., umarł w 1702 roku. Z Barbary Miastkowskiej, pozostawił synów: Franciszka i Józefa bezdzietnego, oraz córki: Apolinarę Michałowę Szymanowską, Urszulę Sebastyanowę Rzewuską 1728 roku, Teresę, 1-o v. 1708 r. Michałowę Pruszyńską, 2-o v. Antoniowę Dolińską, 3-o v. Bukowińską i Ewę, Janowę Kłossowską (Bracł. XV f. 1571; Gr. Tremb. z 1704 r. i Gr. Kamien. z 1700 i 1721 r).

Franciszek, cześnikiewicz i sam cześnik wyszogrodzki 1705 r., żonaty z Heleną Wrzospolską, miał z niej syna Józefa Barnabę i córkę Karolinę, żonę 1-o v. Józefa Baworowskiego, a po rozwodzie z nim, 2-o v. Józefa Strzemeskiego, starosty hadziackiego.

Józef Barnaba, także cześnik wyszogrodzki, sprzedał w 1723 r. Probużne i Hryńkowce Baworowskiemu i umarł bezdzietny, przed 1732 roku (Gr. Kamien. z 1721, 1723 i 1732). Do tej linii należała Katarzyna, żona Aleksandra Siemaszki 1700 roku.

Jakób, drugi syn Hermolausa, dziedzic na Tęgoborzy i Białej-wodzie 1581 roku, miał córkę Annę, za Mikołajem Gładyszem 1598 roku (Paw.; Wyr. Lub. 59 f. 1311 i 75 f. 358).

Jerzy, syn Hermolausa, nie żył już w 1579 r. Dzieci jego urodzone z Maryny Sadowskiej: Samuel, Jerzy, Władysław, Marcin, Zofia, Małgorzata i Urszula, dziedziczyły na Rozdziele w 1581 r. (Wyr. Lub. 58 f. 1594 i 1 f. 834; Paw.).

Jan, syn Hermolausa, dziedzic na Sieklukach 1581 r., słynny rotmistrz, w którego rocie bracia i bratankowie służyli, żonaty 1578 r. z Zofią Podfilipską, córką Marcina, dziedziczką Wierzchniakowiec i Fredrowiec (Zs. Kamien. 3604), pozostawił synów: Aleksandra, Józefa i Andrzeja, oraz córki: Zofię, Jadwigę i Barbarę (Paw.; Wyr. Lub. 51 f. 257; 59 f. 974 i 74 f. 450).

Stanisław, syn Hermolausa, trzymał Tęgoborze od matki w 1581 roku (Paw.).

Krzysztof, syn Hermolausa, dziedzic na Zawadzie 1581 r. (Paw.), z Sułowskiej pozostawił synów: Stanisława, podstarościego białocerkiewskiego 1603 r., żonatego z Beatą z Łopiennik (Lasocianka) (Zap. Lub. 14 f. 187), Jana, opata hebdowskiego, następnie sandeckiego 1592 r., zmarłego 1627 r. (Wyr. Lub. 49 f. 185) i Adama (Zap. Lub. 7), żonatego 1-o v. ze Szczęsną Kątską, wdową po Stanisławie Glińskim, z której córka Magdalena, za Krzysztofem Borkiem, 2-o v. z Zofią Bodzencianką, 3-o v. z Zuzanną z Schylingów, córką Krzysztofa z Minogi Schylinga, wdową po Gierałtowskim. Z tej ostatniej synowie: Krzysztof, Jan i Andrzej. Adam umarł w 1629 roku, pochowany na Żwierzyńcu, obok pierwszej żony.

Po Andrzeju szedł syn Stanisław, rotmistrz królewski 1665 r., miecznik chełmski 1667 r., z którym to tytułem podpisał, z województwem sandomierskiem,

elekcyę króla Michała. W 1689 r. już nie żył, pozostawiwszy, z Katarzyny z Chodakowskich, synów: Andrzeja i Rogatiana v. Spytka (Zap. Lub. 65 f. 446), oraz córki: Maryannę, żonę Ludwika Rylskiego i Barbarę, za Janem Tworzyańskim.

Andrzej, syn Stanisława, także miecznik chełmski, zabezpieczył 1691 roku posag żonie, Krystynie z Tworzyańskich (Zap. Lub. 67 f. 316). W 1685 r. cedował pewną sumę Złotnickiemu (DW. 56 f. 1421). W 1701 roku nabył Chrościce, w powiecie wiślickim, od Piegłowskiej. Umarł w 1713 r. Drugą jego żoną była Salomea ze Stradomskich, 1-o v. Januszowiczowa, 2-o v. Omańska. Jego potomstwo z pierwszej żony: Anna, za Jakóbem Janem Otfinowskim, Barbara, za Aleksandrem Duninem Rzuchowskim i Jan, który sprawował w 1713 r. opiekę nad siostrami.

Jan, porucznik chorągwi pancernej 1727 r., miał być również miecznikiem chełmskim. Z Anny Chwalibożanki pozostawił synów: Stanisława, Teodora i Wincentego, oraz córkę Annę, za Chruścińskim. Z nich:

Teodor, chrzczony 18-go Maja 1738 r. w Sędziszowie, właściciel Jaronowic, które nabył 1784 r. od Leonarda Kossakowskiego, a sprzedał 1819 r. synowi Józefowi, komornik graniczny lelowski 1783 r., żonaty 1780 r. z Ludwiką Chwalibożanką, burgrabianką krakowską, dowiódł szlachectwa 1803 r. W 1808 r. zawarł układ z Wąsowiczem, o granicę z Chyczą (Krak. Zs. Wiecz. 18 f. 442). Synowie jego: Józef, ur. w Ilkowicach, chrzczony w Słaboszowie 28-go Lutego 1779 r. Spytek, kapitan b. wojsk polskich, zmarły 1831 r., któremu córka Magdalena Ludomirowa Cieńska, ur. z hr. Anieli Bobrowskiej, pomnik w kościele Panny Maryi w Krakowie wystawiła i Jan Kanty, który z Zielińskiej, pozostawił synów: Stefana, właściciela Więcławic, ur. we Lwowie 1839 r., zmarłego tamże 1876 r., żonatego z Natalią Waligórską, z której córki: Zofia i Anna, i Jana, żonatego z Rogalińską, z której Stanisław, Jan i córka N. (Hr. Borkowski daje Stefanowi i Janowi za ojca Stefana, żonatego z Emilią z Kamieńskich).

Jan Kanty, syn Teodora, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1837 roku.

Wincenty v. Jakób Wincenty, brat Teodora, chrzczony w Sędziszowie 23-go Listopada 1739 roku, żonaty 1785 roku z Teklą Lgocką, pozostawił kilkoro dzieci, z których: Anna, żona Andrzeja Antoniego Małachowskiego, herbu Jasieńczyk i *Teofil* Tomasz Adam, ur. w Lelowicach, chrzczony w Wrocimowicach 28-go Grudnia 1794 r., wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie 1837 roku, dziedzic Przybenic, z Teresy Jordanównej, pozostawił synów: Romualda, ur. 7-go Lutego 1832 r. w Krakowie, radcę Dyrekcyi Szczegółowej Towarz. Kredyt. Ziems. w Kielcach, którego z Sucheckiej, córka Teresa, Wiktora, zmarłego 1865 r., Feliksa, ur. 15-go Listopada 1820 r. w Mierzwinie i Hermolausa. Romuald i Feliks wylegitymowani ze szlachectwa w Królestwie 1860 r.

Spytek v. Rogatian, drugi syn Stanisława, miecznika chełmskiego, łowczy wyszogrodzki 1689 r., cześnik krakowski 1701 r., żonaty 1-o v. z Teresą Otfinowską 1711 r., 2-o v. z Różą z Witowic Czernianką, z pierwszej żony pozostawił córkę Annę, za Janem Jordanem i syna Andrzeja, a z drugiej, synów: Michała, Adama, Dyzmę, *Antoniego* Spytka i Ignacego, którzy sprzedali 1729 roku Koszyce i Koszyczki Łętowskiemu (Gr. Korcz. Oblat. Ind. z 1732 r.; Ks. 7).

Andrzej, chorąży pułku królewskiego, w imieniu swojem, macochy i rodzeństwa, wniósł manifest 1723 r. w Krakowie, przeciwko Woźnickiemu. Był on następnie pułkownikiem wojsk koronnych. Żonaty z Maryanną Duninówną Wąsowiczówną, córką Józefa, starosty lubelskiego i Cecylii z Matczewskich (Zap. Gr. Biec. 163 f. 1190).

Michał, żonaty z Katarzyną Podczaską.

Dyzma, żonaty z Anną z Chwalibogów, burgrabianką krakowską, wdową po Józefie Pisarzowskim, miał z niej córkę Joannę, za Tadeuszem Junoszą Chrościńskim.

Antoni Spytek, łowczy belski 1764 r. i podwojewodzy pilznieński, z żoną, Elżbietą z Różyckich, poślubioną 1746 r., córką Stefana i Wiktoryi z Kałuszowskich, 1-o v. Gołuchowską, 3-o v. Wąsowiczową, cześnikową wendeńską, cedował w 1757 roku sumę Awedykowi (Zap. Kr. Grak. 341 f. 2571). Z województwem krakowskiem, podpisał elekcyę Stanisława Augusta. Synowie jego: Andrzej i Ludwik, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie ziemskim pilznieńskim (Goł.).

Andrzej, syn Antoniego, żonaty 1-o v. z Głowacką, 2-o v. z Eufrozyną Bobrownicką, pozostawił z pierwszej żony synów: Antoniego i Ludwika, oraz córkę Wiktoryę Radoszewską, a z drugiej synów: Tadeusza i Stanisława, i córki: Salomeę, ur. 1792 r., za Antonim Dąmbskim, zmarłą 1893 r., Elżbietę i Julię.

Antoni, właściciel Kłysza, z Ludwiki Sroczyńskiej, miał synów: Andrzeja i Romana. Andrzeja, z Ewy Sroczyńskiej, dzieci: Antoni i Jadwiga. Roman, z Apolonii z Jordanów, 1-o v. ks. Woronieckiej, miał córkę zmarłą dzieckiem.

Ludwik, generał b. wojsk polskich, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie 1843 r., żonaty z Apolonią z Milewskich, miał synów: Władysława, Eugeniusza, Zygmunta i Bolesława. Z nich: Władysław, pułkownik wojsk tureckich, z Justyny Piątkowskiej, ma synów: Eugeniusza, Zygmunta, właściciela Wojnicza. Władysława, ożenionego 1897 r. z Jadwigą Jordanówną, córką Juliana i Maryi Sikorskiej, Joannę i Bolesława. Zygmunt, generał b. wojsk polskich i węgierskich, umarł 1866 roku w Paryżu. Bolesław zaślubił w 1875 roku Helenę Kochanowską.

Tadeusz, żonaty z Franciszką z Nowaczyńskich, pozostawił z niej synów: Wiktora, żonatego z Węgierską, Tadeusza, oficera wojsk austryjackich, zmarłego w Meksyku, Władysława, oficera wojsk austryjackich, żonatego z Zawadzką i córkę Zofię.

Ludwik, drugi syn Antoniego z Różyckiej, pozostawił z Komarnickiej córki: Elżbietę Bronikowską i Józefę Wisłocką i syna Franciszka, właściciela Błoni, Olszyn, Szerzyn i Łukanowic, ożenionego z Głowacką. z której córki: Teofila, za Mieczysławem Bobrownickim i Ludwika, za Janem Kochanowskim i syn Adolf, właściciel Łukanowic, ożeniony 1850 r. z Zofią Kochanowską, z której Adam, dziedzic Więckowic, Teresa, za Emilem Stojowskim, Marya i Roman.

Ignacy, syn Spytka, cześnika krakowskiego, podpisał, z województwem sandomierskiem, elekcyę Stanisława Augusta. Z Zuzanny Gołuchowskiej, jego córka Maryanna, za Antonim Dobrzynieckim, kapitanem pułku konnego 1761 r., i syn Tomasz, chorąży wojsk koronnych, któremu matka zapisała 1778 r. wszystkie swoje dobra (Inscr. Korcz. z 1744 r. f. 423 — 425 i Gr. Korcz. z 1778 r.).

Tomasz, dziedzic Szymonowic dolnych, ur. 1749 r., z żony, Joanny z Zielińskich, pozostawił syna Józefa Ludwika, ur. 2-go Maja 1812 r. w Olbieszowie, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1843 r.

Krzysztof z Zakliczyna Jordan podpisał, z województwem krakowskiem, elekcyę króla Michała i Jana III-go. W 1677 roku burgrabia krakowski, żonaty z Anną z Proszków Proszkowską, otrzymał 1666 r. wspólnie z nią, wójtostwo we wsi Kłaj (M. 370 f. 10). Synowie jego: Krzysztof, żonaty z Apolinaryą Sędzimirówną, Józef, doktór obojga praw i kanonik krakowski 1703 r., zmarły 1729 r., Jerzy, żonaty 1711 r. z Teresą z Krzyżowa Krzyżowską, córką Stanisława, który na rzecz Stanisława, Franciszka, Józefa, Stefana, Ignacego, Zofii i Rozalii, wnuków swoich, a dzieci Michała, zeznał zapis 1723 r.

Być bardzo może, że ten pierwszy Krzysztof, żonaty był 1-o v. z Elżbietą Nowomiejską, gdyż Teresa, córka Krzysztofa i Elżbiety, była w 1672 r. żoną Jana Kazimierza z Borowa Borowskiego, zmarłego 1685 r. i następnie wyszła za Samuela Niewiarowskiego.

Jakób, dziedzic Milatycz i Siedliszcz 1578 r., dostał glejt królewski 1586 r. Wdowa po nim Jadwiga 1596 r. (AGZ. X).

Maryanna, za Wieruskim w końcu XVI-go wieku. Barbara, za Bartłomiejem Kutkorskim 1598 r. Barbara, za Andrzejem Dunikowskim 1600 r. Zofia, za Janem Polanowskim 1597 roku. Jan, żonaty z Zofią Radzewską 1602 r. (M. 147 f. 273). Elżbieta, 1-o v. za Stanisławem Rogowskim, 2-o v. za Mikołajem Sienieńskim 1605 r. Anna, za Łukaszem Białobrzeskim 1614 r. (M. 157 f. 51). Maryanna, za Stanisławem z Wiatrowic Wiktorem 1624 r. Jadwiga, za Hieronimem Ossolińskim, łożniczym królewskim 1633 r.

Stanisław, ożeniony z Barbarą Hornostajówną, w początkach XVII-go wieku. Andrzej, komornik ziemski czchowski, został 1634 r. poborcą czchowskim i bieckim (pewno syn Adama). Aleksander, kanonik przemyski i bobowski 1636 roku. Szymon, prokurator Jezuitów w Połocku 1651 roku. Władysław, od siebie i matki swej Zofii, stawił dwa konie na popis ziemi lwowskiej 1651 r. Jerzy, ożeniony z Elżbietą z Lissowa 1666 r. Apolinarya, żona Józefa Dominika Kochanowskiego, wojskiego sandomierskiego 1683 r.

Adam, stolnik łomżyński 1688 r., chorąży zatorski i oświecimski 1689 r., podkoniuszy koronny 1691 r., z żoną, Eufrozyną z Kruszelnickich, nabyli dożywocie Kłusowa, w województwie bełskiem, od Matczyńskiego, a 1692 r. ustanowili plenipotentów (M. 240 f. 42 i 241 f. 36). Córka jego Urszula, a syn Józef Spytek, który sprzedał 1724 r. część swoją na Kruszelnicy Kruszelnickiemu (Gr. Lwows.).

Franciszek, żonaty z Agnieszką Jemiełowską 1676 r. (Sig. 13 f. 18). Kazimierz podpisał, z województwem sandomierskiem, elekcyę Augusta II-go. Mikołaj, podstoli sanocki 1702 r., dziedzic Polanki i Grabi, ożeniony 1687 r. z Ewą Raciborską, 1-o v. Dominikową Staszkowską, zmarł 1718 r. Władysław, Krzysztof, Michał i Józef Stanisław, obecni 1693 r. na sejmiku krakowskim. Antoni, w powrocie z Paryża i Rzymu, był w Padwie 1694 r. Katarzyna ze Strzyżewskich, 1-o v. Kazimierzowa Woleńska, 2-o v. Jordanowa, ma dom w Krakowie 1736 r.

Andrzej, chorąży wieluński 1748 r., pełnomocnik Jordanów, sukcesorów wojewody bracławskiego. Ludwik, Pijar, jeździł 1762 r. do Petersburga, z miecznikiem Lubomirskim. Andrzej, 1766 r. Bernardyn. Zofia, żona Aleksandra Nie-

wiarowskiego, dostała 1766 roku z mężem, wójtostwo Jerzmanowce. Konstanty, w połowie XVIII-go wieku ożeniony z Zofią Lipską, 1-o v. Antoniową Skarbkową.

Jan, pisarz graniczny krakowski, z województwem krakowskiem, Jan, poseł ks. oświecimskiego i zatorskiego i Kazimierz, z województwem sandomierskiem, podpisali elekcyę Stanisława Augusta.

Michał, burgrabia krakowski 1764 r. Michał, 1778 r. kanclerz katedralny żmudzki. Andrzej, komornik graniczny czchowski 1785 r. Jan, poseł na sejm czteroletni 1788 r. Wincenty, chorąży wojsk koronnych 1786 r., żonaty z Anną z Gołuchowskich. Siostry jego: Joanna Tadeuszowa Chrościńska z Przybyłowa i Salomea Grodzicka z Tylmanowej (DW. 102 f. 269 i A. Lwow. For. Nob.). Antoni, cześnik zatorski, właściciel Czyżykowa, zmarły tamże 1812 r., żonaty z Brygidą Izdebską, wydał w 1789 r. córkę Eleonorę, za Bazylego Bilińskiego, komornika cyrkułu lwowskiego (A. Lwow. For. Nob.). Oprócz niej miał córki: Maryannę Martynowską, Joannę Budkowską, Annę Błażowską i syna Józefa.

Na Czyżykowie dziedziczył i Józef, zmarły w Szczercu 1813 r., ożeniony z Teklą z Morissonów, zmarłą w Tarnopolu 1824 r., z której pozostawił synów: Teodora, ur. 1803 r. i Ludwika, oraz córkę Rozalię.

Jan, z żony, Katarzyny Morawskiej, miał synów: Teofila, Kajetana, Antoniego, żonatego ze Skrzyńską i córki: Wincencyę, za Hipolitem Winnickim, Ludwikę, Różę, za Justynem Wolańskim i Pelagię, za Władysławem Słotyło Bilińskim.

Kazimierz, żonaty 1790 r. z Anną Maryanną z Sienna Krzyżanowską, 1-o v. Tomaszową Tokarzewską, 3-o v. Józefową Pohorecką, pozostawił syna Michała, ożenionego z Teklą Jaworską. Tego syn Kazimierz, właściciel Kuńkowiec i Piątkowa, zaślubił 1872 r. Kamillę z Rozborskich. Siostra jego Maryanna Paulina, za Augustem Barbaro.

Józef, członek Stanów galicyjskich 1782 r., z Wiktorówny miał córkę Józefę Dobrzańską i synów: Michała, żonatego 1806 r. z hr. Maryanną Lubieniecką, 1-o v. Antoniową Lubieniecką i Aleksandra, żonatego z Uniatycką. Tego ostatniego córka Apolonia, dziedziczka Więckowic, 1-o v. za ks. Mieczysławem Woronieckim, 2-o v. za Romanem Jordanem.

Karol, generał-major kawaleryi i pułkownik gwardyi konnej koronnej, kawaler orderu Św. Stanisława 1789 r.

Józef, Antoni, Kazimierz i Andrzej, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie grodzkim sanockim i ziemskim lwowskim. Jan, syn Józefa, członek Stanów galicyjskich 1817 r. Michał, syn Kazimierza, 1838 r., a Teofil Mikołaj, syn Michała, członkowie Stanów 1845 r. (Goł.).

Kasper i Jan, cześnikowicze (jacy?), odziedziczony po Kajetanie Skopowskim Żwaniec i Jóżwin, sprzedali 1819 r. Grocholskim. N., podoficer b. wojsk polskich, zginął 1813 r. pod Weissenfels.

Wincenty, ur. 1782 r., major b. wojsk polskich, zmarły 1847 r., żonaty z Maryą z Dąbskich, pozostawił córki: Joannę, za Władysławem Dąbskim, Józefę, za Feliksem Łopuszańskim i Maryę, za Adolfem Dobrzyńskim.

Józef, syn Ignacego, żonaty z Felicyą z Bobowskich, pozostawił córkę Ste-

fanię i syna Ignacego, ożenionego 1877 roku z Wojtkowską, z której córka Anna (Bork.).

Albina z Jordanów Krajewska, Kornelia, Henryka i Celestyna, córki Jana i Agaty z Komarów, sprzedały Toporów 1856 r. Józef, syn Bartłomieja, zmarł 1866 r. w Radomiu. Wdowa po nim, Anna Marya z Nawojewskich, zmarła 1893 roku. Dzieci ich: Leokadya i Antoni.

Andrzej Jordan, syn niegdy Kazimierza i Zofii Jeżównej, odstąpił dobra swe Malina, w sandomierskiem, 1729 r. bratu rodzonemu Adamowi (Gr. Kamien.). Ożeniony z Franciszką Barańską. 1-o v. Franciszkową Karwowską, córką Stanisława i Anny z Wolskich Barańskich, w imieniu pasierbów kwitował 1737 r. Józefa Humieckiego z summ na Kozinach, w trębowelskiem (Gr. Kamien.). Tytułowany w aktach od 1750 r. podczaszym wyszogrodzkim, kwitował się wzajemnie ze szwagrem Barańskim z różnych summ 1746 r. (Gr. Trembow.), a procesował 1763 r. brata swego Adama, cześnika smoleńskiego, o zabrane ruchomości po rodzicach, w czasie jego małoletności (Gr. Kamieniec.). W 1765 r. sprzedał Koziny Młyńskiemu. Syn ich Józef Tomasz, ur. w Kozinie, chrzczony w Satanowcu 16-go Grudnia 1736 r., mianowany chorążym w chorągwi Święcickiego 1779 r., wyszedł z wojska 1784 r. Z żony, Teresy z Choteckich, zostawił synów: Pawła Jana Chryzostoma Karola, ur. w Kamieńcu Podolskim 24-go Listopada 1783 r. i Barnabę Onufrego *Antoniego*, chrzczonego w Kopajgrodzie 6-go Września 1786 r.

Antoni Barnaba, z Honoraty z Iwańskich, pozostawił synów: Karola Franciszka, ur. 28-go Lutego 1816 r. w Borysówce, Juliana Erazma, ur. 21-go Maja 1818 r. tamże (metr. w Szarogrodzie) i Jana Piusa, ur. w Serbach, chrzczonego w Czerniejewicach 9-go Maja 1825 r. Gałąź ta zyskała zatwierdzenie szlachectwa w Cesarstwie, w gubernii podolskiej, w latach 1835—1840 (z Teki B. Rummla).

Kazimierz, legitymowany ze szlachectwa w grodzie trembowelskim 1782 r., cześnik smoleński, dziedzic części Białej i Tudorowa, ożeniony 1-o v. z Agatą Ciesielską, 2-o v. z Anną Żulińską, miał z pierwszej żony córkę Juliannę Teklę, ur. 1773 r., chrzczoną z ceremonii 1782 r., poślubioną 1793 r. Mikołajowi Tuskiemu, skarbnikowi łukowskiemu i syna Jana, ur. 1765 r., chrzczonego 1788 r. w Tudorowie; z drugiej zaś żony, Maryannę, ur. 1778 r., zaślubioną 1798 r. Ignacemu Ciesielskiemu, Katarzynę Teresę, ur. 1780 r. w Białej, zmarłą 1795 r., Romualda Jana, ur. 1782 r. w Tudorowie, Annę, chrzczoną 1784 r., żonę Kazimierza Cieszkowskiego 1800 r., Elżbietę, ur. 1784 r., zmarłą 1786 r., Franciszkę Martynę, ur. 1788 r. i Władysława, chrzczonego w Białej 1795 r. (metr. w Czortkowie).

JORDANOWSCY v. JARDANOWSCY z Jordanowic, w powiecie warszawskim. Mikołaj z Jordanowic 1417 r., Wincenty, syn Tomasza, 1445 r., Mikołaj, syn Jana, 1452 r. na uniwersytecie krakowskim. Bogusław Jordanowski, rycerz dyecezyi poznańskiej 1440 r. (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1098).

Metryka koronna z 1490 r. wspomina o Katarzynie ze Starzyńskich, wdowie po Bogufale Jordanowskim, kuchmistrzu nadwornym (Ks. 14 f. 382). Jan z Jordanowic, podkomorzy warszawski 1512 r. Jan w latach 1564—1570 w Przemyślu. W 1579 r. dziedziczyli na Jordanowicach, Kadach i Ciborowej Woli: Mikołaj, Walenty, Wacław i Kasper Jordanowscy, synowie Stanisława (Paw.). Jan i Feliks, synowie Mikołaja, sprzedali 1609 r. część swoją na Kadach Rusieckiemu,

a zabezpieczyli posag matce swej Dorocie, na Kuklowskiej Woli (DW. 37 f. 660 i 662). Jan podpisał, z ziemią sochaczewską, elekcyę Jana Kazimierza.

Adam, syn Feliksa, w 1643 r. (DW. 50 f. 109). Walenty, dziedzic także Szypowic, w kamienieckiem, z żony, Elżbiety Wilkowskiej, miał córkę Katarzynę, żonę 1-o v. Jakóba Łychowskiego, łowczego halickiego, w latach 1617 — 1626, a 2-o v. Naropińskiego 1642 r. (Zs. Bełskie i Perp. Czers. 5 f. 276). Wacław, żonaty 1585 r. z Katarzyną Jeszewską, córką Hieronima Pełki (Zs. Gr. Czers. 54 f. 175). Kasper zabezpieczył 1585 r. na Ciborowej Woli i Kadach 6,000 fl. żonie, Dorocie z Czychrowskich, córce Jana. Jego córki: Anna, żona Jakóba Zawadzkiego i Zofia, żona Kaspra Rusieckiego. Zofia sprzedała Annie 1615 roku Potrykozy i Potrykoską Wolę (Zs. Gr. Czers. 53 f. 1106; DW. 34 f. 1465; 37 f. 207 i 43 f. 1106).

Aleksy dziedziczył na Kadach przed 1579 r. (Paw.). Krzysztof, syn Stanisława z Seroki i Granic, w ziemi sochaczewskiej, zabezpieczył 1585 r. posag żonie, Zofii z Magnuszewskich, wdowie po Wojciechu Grabowskim. Elżbieta, córka ich, otrzymała zapis od matki 1588 r. (Zs Gr. Czers. 53 f. 850 i 56 f. 506). Mikołaj nabył Gole od Witkowskiego 1625 r. Marcin wprowadzony do Powyi 1638 r. (DW. 47 f. 1179 i 49 f. 1011). Dorota, za Święcickim 1631 roku. Eufrozyna, przełożona Karmelitanek bosych w Warszawie 1688 roku (Perp. Czers. 8 f. 550 i 14 C f. 345).

JORDANOWSCY z Jordanowic, w powiecie poznańskim. Filip 1391 r., Jan 1392 r., a Pietrek 1394 r., na sądach w Poznaniu (Leksz.). Jan ma sprawę o przyganę z Nienińskim 1417 r. Stefan, kanonik poznański 1442 r., pozwał Jana z Grodnej, o dług należny jego synowcowi, zmarłemu na Węgrzech (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1156). Jan, dziedzic Jaktorowa 1466 r. (Kor.). Tomasz, kanonik kruszwicki 1500 roku.

JORDAŃSCY legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej. Klemens Mikołaj z synem Albinem Józefem, Jan Kanty i Hilary Stanisław z synami: Polikarpem Janem, Lucyanem Erazmem i Kanutem, synowie Wojciecha, wnuki Jana, prawnuki Pawła, w 1841 r., a Serafin, syn Klemensa, z synem Józefem i wnukiem Wacławem, w 1845 i 1893 r., Aleksander Makary, syn Albina, w 1869 roku, a synowie jego, Aleksander Albin i Józef Ludwik, w 1888 r. (Spis).

JÓRSCY v. JURSCY h. ŚLEPOWRON z Jurzca, w ziemi wiskiej. Jaszczołd z Jurzca, z Anny z Łukowa, miał córkę Katarzynę i synów: Mikołaja i Stanisława w 1480 r. (M. 6 f. 135). W 1577 r. dziedziczyli na Jurzcu, Łojewie, Dąbrowie i Dołęgach: Elżbieta, wdowa po Stanisławie Jurskim i Andrzej, syn Jana (Paw.). Jadwiga, za Hieronimem Konopnickim 1613 r. Stanisław podpisał, z województwem łęczyckiem, elekcyę Jana Kazimierza. Teresa, za Mikołajem Dąbrowskim 1727 roku.

Łukasz, regent ziemski i grodzki wąsoski 1767 r., pozostawił syna Andrzeja, pisarza królewskiego 1766 r., pisarza komory dobiegniewskiej 1778 roku, starostę wisteckiego 1785 r., żonatego z Wilhelminą Ryszewską, którego córka

Maryanna wyszła 1785 r. za Józefa Sosnkowskiego, szambelana Stanisława Augusta (DW. 87 f. 473; 94 f. 125 i 101 f. 56).

Żyjący w pierwszej połowie XVIII-go wieku Jan Jurski, miał trzech synów: Ludwika, skarbnika bracławskiego 1754 r., a skarbnika ciechanowskiego 1775 r., Stanisława i Józefa, podpisarza ziemskiego i grodzkiego ciechanowskiego 1754 r. Ludwika, córka Józefa, za Ignacym Bachmińskim, dworzaninem królewskim, w 1775 r. (DW. 77 f. 207 i 92 f. 676).

Jan, z Maryanny Kłosińskiej, pozostawił Wojciecha, Józefa, po którym z Bardyńskiej, był syn Stanisław, bezdzietny, Jerzego, po którym, z Franciszki Jasińskiej, syn Antoni i Franciszka, który prowadził proces 1780 r. z Jasińskiemi, o majątek bratanka Antoniego (Gr. Przem.).

Jan, syn Bartłomieja i Anny z Sokołowskich, sprzedał 1786 r. część Jurzca, w ziemi ciechanowskiej, Janowi, synowi Adalberta i Aleksandry z Sokołowskich (DW. 102 f. 324).

Franciszek Nikodem Jórski, komornik ziemski ciechanowski 1782 r., rewizor generalny prowincyi mazowieckiej 1796 r. (DW. 98 f. 276 i 111 f. 771).

Józef Gabryel i Klemens Jan Jórscy, synowie Franciszka, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

JOSEWICZ Marcin podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.).

JOTEYKOWIE h. OSTOJA. Stanisław i Mateusz w województwie wileńskiem 1764 r. (Akta XIII).

Antoni Jotejko, dziedzic dóbr w dyrwiańskiem, miał syna Samuela, a ten Kazimierza i Gabryela. Kazimierza synów dwóch: Stanisław i Jan. Stanisław miał synów: Marcina, Bartłomieja i Mateusza, a Jan, syna Jana.

Gabryel, syn Samuela, miał dwóch synów: Jerzego i Antoniego, Jerzy miał syna Michała, a Antoni synów: Józefa i Tomasza.

Kazimierz z synami: Janem i Justynem, Ignacy, Tadeusz z synami: Janem i Felicyanem i Antoni, z synem Kazimierzem, synowie Marcina, Stanisław, syn Bartłomieja, Felicyan, syn Mateusza, Tomasz, syn Jana, Justyn, syn Michała, Tadeusz i Wincenty, synowie Józefa i Tomasz, Mateusz Klemens i Dominik, synowie Tomasza, dowiedli szlachectwa w Wilnie 1820 r.

Antoni, Adam, Jerzy i Piotr, synowie Marcina, wnukowie Andrzeja, prawnukowie Michała, legitymowali się ze szlachectwa tamże 1819 r.

JOUNGOWIE v. JUNGOWIE (JOUNGA), rodzina szkocka, już w XVI-m wieku w Polsce zamieszkała. Herb ich przedstawia w polu czerwonem w górnej części tarczy, trzy srebrne trójkątne pola, na każdem z nich sygnet złoty, kamieniem w górę. Nad tarczą dwa hełmy, w szczycie prawego nagie ramię, trzymające w ręku strzałę żeleźcem w lewo, w szczycie lewego pół lwa wyskakującego w prawo.

Abraham Jung, dowódca piechoty szkockiej królewskiej 1603 r., którego Zygmunt III-ci mianował w roku następnym „*dyrektorem*“ wszystkich Szkotów

w Polsce przebywających (Rocz. Krak. z 1899 r.). Sejm 1607 roku skasował ten przywilej.

Jakób Jounga, syn Jerzego i Maryanny z Załęskich, zeznał 1784 r. zapis dożywocia z żoną, Teofilą Teresą Skwarską, córką Stanisława i Teresy z Głażewskich (DW. 100 f. 412). Otto legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 rokiem.

W latach 1839 — 1851 legitymowali się ze szlachectwa w gubernii grodzieńskiej Joungowie: Adam z synami: Karolem i Józefem, a ten ostatni z synem Danielem, Stefan i Aleksander z synem Janem i wnukiem Józefem.

W Austryi Joungowie otrzymali potwierdzenie dawnego staropolskiego szlachectwa w 1871 r.

Romuald, syn Józefa, oficer b. wojsk polskich, zaślubił 1837 r. Teklę Cybulską.

Konstanty, syn Józefa, ożeniony ze Skrzyszowską, miał z niej syna Bolesława, ożenionego z Gumowską.

Adam, syn Józefa, ożeniony 1833 r. z Izabellą Jaszowską, pozostawił z niej synów: Mieczysława, Zdzisława, żonatego z Maryą z Hemplów, z której synowie: Jerzy i Stanisław; Włodzimierza, rotmistrza wojsk austryjackich, żonatego z Rogalską, z której syn Adam; Jerzego Władysława, właściciela Trzcieniec, ożenionego 1875 r. z Wandą Smarzewską.

JÓZEF, władyka piński 1534 r. *Józef*, miecznik inowrocławski 1301 r. *Jóżef*, burgrabia poznański 1370 r.

JÓZEFOWICZOWIE - HLEBICCY h. LELIWA. Abraham Ezofowicz, (syn Józefa), w 1495 r. horodniczy kowieński, a w 1506 r. starosta miasta smoleńska i wójt miński, otrzymał w tymże roku od Aleksandra Jag. dobra Wojduny, w województwie wileńskiem i smoleńskiem (ML. 2). Nadanie to potwierdził mu król Zygmunt w 1507 r. (ML. 8). W tymże roku tenże Abraham, pochodzący z Kijowa, celnik smoleński, żyd wychrzczony, otrzymał od króla Zygmunta szlachectwo i herb Leliwę, do którego przypuścił go Jan Zabrzeziński, marszałek litewski (M. 22 f. 194 i 37 f. 501).

Także w tymże roku wziął Abraham w dzierżawę myto mińskie na dwa lata (Arch. I. Z. Ros. II). W 1509 r. otrzymał od króla Zygmunta dwór Hryńkowski, w powiecie grodzieńskim (ML. 41). W 1510 r. jest podskarbim ziemskim. W 1514 r. pożyczył królowi Zygmuntowi 10,000 dukatów, za co miał otrzymać starostwo kowieńskie (ML. 2), które też posiada w 1515 r. Starostwo soleckie wykupił od Nawojki z Wiśnicza w 1517 r. (Proch.), które po nim trzymał zięć jego, Baltazar Sobek z Sulejowa. W 1519 r. zastawił mu król Zygmunt cło brzeskie w 8,000 kóp (ML. 2).

Abraham naznaczył w 1518 r. opiekunami swoich dzieci: króla Zygmunta, Szydłowieckiego, wojewodę krakowskiego i Olbrachta Gasztołda (ML. 2). Umarł w 1519 r.

Król Zygmunt przyrzekł w 1520 r., że odda, za przyjazdem swoim do Litwy i po zrobieniu obrachunku z sukcesorami podskarbiego, starostwo kowieńskie Januszowi Kostewiczowi (ML. 12).

Testamentem, sporządzonym w 1519 r., zapisał Abraham synowi swemu Wasilowi v. Janowi, wójtostwo brzeskie, dwa dwory i 10,000 dukatów, ulokowanych na Kownie, a synowi Konstantemu wójtostwo mińskie, dwa dwory i 7,000 kóp gr. litews., opartych na mycie i komorze brzeskiej. Syna Wasila, który w tym czasie zaręczył się z Jadwigą, córką Juriego Ilinicza, marszałka nadwornego i starosty brzeskiego, oddał w opiekę przyszłemu jego teściowi. Żonie swej, Hannie Wasilewnie, zapisał 1,200 kóp gr. litew. Testament ten, który jako świadkowie podpisali bracia Abrahama, Michel i Ajzak, wspomina także o córce Marynie (ML. 20).

Król Zygmunt nakazał w 1523 r. Kostewiczowi złożyć 10,000 dukatów, za które tenże wykupił starostwo kowieńskie, w zakrystyi kościoła Ś-go Stanisława, gdzie te pieniądze miały pozostać, dopóki dzieci podskarbiego do lat nie dojdą. Wkrótce jednak zmienił król Zygmunt swe postanowienie i polecił wypłacić powyższą sumę Janowi, synowi podskarbiego Abrahama Józefowicza, zięciowi Ilinicza (ML, 16).

Jan, Konstanty i Maryna, dzieci podskarbiego, zawarli między sobą układ w 1526 r. (MK. 40 f. 324), a w 1533 r. zapadł wyrok króla Zygmunta w sprawie Jana i Konstantego Abrahamowiczów z żydami brzeskimi, którzy pożyczyli byli 2,000 kóp Abrahamowi Józefowiczowi (ML. 24).

Jan Abrahamowicz, dworzanin królewski, otrzymał w 1527 r. starostwo ucyańskie. W tymże roku procesuje się on ze szwagrami Iliniczami, którzy nie chcieli go przypuścić do równego działu w dobrach macierzystych (ML. 17). W 1536 r. sprzedał on wraz z żoną, Jadwigą Iliniczówną, starościanką brzeską, królowej Bonie Szereszów, za 4,000 kóp gr. lit. (ML. 2 i 28).

Jadwiga Iliniczówna zmarła w 1537 r., zapisawszy cały swój majątek mężowi (ML. 30). Jan Abrahamowicz poślubił wkrótce potem Hannę Lwównę Kotowiczównę, której w 1543 r. zapisał Wistycz, a w 1545 r. 2,000 kóp gr. na Kornicy. Umarł w 1545 lub 1546 r., bo w tym ostatnim roku potwierdził Zygmunt August oba te zapisy, pozostałej po nim wdowie (ML. 61).

Konstanty Abrahamowicz Józefowicz, młodszy syn podskarbiego, zapisał w 1536 r. dwór Hryńkowski matce swej Hannie, żonie Jana Świetyckiego. W tymże roku procesuje się on z ojczymem o 1,000 dukatów (ML. 28).

Maryna, córka podskarbiego, zawarła w 1518 r. umowę przedślubną z Hieronimem Jarosławskim, lecz małżeństwo to nie przyszło prawdopodobnie do skutku, bo w 1523 r. znajdowała się Maryna pod opieką Szydłowieckich, a następnie wyszła za Baltazara Sobka z Sulejowa, którego jest żoną w 1526 r. (MK. 31 f. 365; 36 f. 268 i 40 f. 277).

Jan Tęczyński, dziedzic Kraśnika, ożenił się z Dobrochną Sapieżanką, a podskarbi Józefowicz, poręczył mu za jego teścia co do wypłaty posagu, wynoszącego 2,200 dukatów. Tęczyński zaczął egzekwować posag swej żony z dóbr podskarbiego, leżących w Koronie, które przeszły na Sobkowę. Stąd przyszło do procesu pomiędzy Tęczyńskim a Sobkową w 1529 r. i okazało się, że Tęczyński nietylko już cały posag odebrał, lecz nawet żadnego nie miał dowodu na poręczenie Józefowicza (ML. 16).

Michel Józefowicz żyd, został dla zasług swego brata, podskarbiego Abrahama, w 1525 r. nobilitowany w Krakowie, w czasie hołdu pruskiego (ML. 12 f. 487)

i otrzymał, tak jak i brat jego, herb Leliwę, który mu własnoręcznym listem nadał Juri Hlebowicz, wojewoda smoleński (ML. 15). Michel był mytnikiem brzeskim w 1522 r., w tym roku wziął też w trzechletnią dzierżawę karczmy mohilewskie i witebskie (ML. 16). W 1523 r. zaarendował także myta i komory: brzeskie, drohickie, grodzieńskie, bielskie, łuckie i włodzimierskie, na trzy lata. Za każdy rok obowiązał się płacić 3,000 kóp. gr. lit. (ML. 24). W 1508 r. był i mostowniczym pińskim, umarł 1533 r. Synowie jego: Ducho, Awraszko i Chemio Michelewicze, w latach 1528 — 1541.

Ajzyka, brata podskarbiego, syn Pejsach, był 1562 roku celnikiem w Kobryniu.

P. J. Wolff przychodzi w rozprawie swej: „Żyd ministrem króla Zygmunta“ do wniosku, że Abraham Ezofowicz, był protoplastą rodu Abramowiczów, używającego herbu Jastrzębiec. Śmiały ten wniosek opiera się jedynie na przypuszczeniu, że Abrahamowi Józefowiczowi nadany został herb Jastrzębiec (f. 10), oraz na fakcie, że pierwszym znanym członkiem rodziny Abramowiczów był Jan Janowicz, z którego łatwo było zrobić syna Jana Abramowicza Józefowicza.

Abraham Józefowicz, jak widzieliśmy powyżej, otrzymał przy nobilitacyi za herb Leliwę, a tem samem, trudno przypuszczać, aby był protoplastą rodu Abramowiczów h. Jastrzębiec. Że tego herbu do śmierci używał, świadczy starożytny rękopism Psałterza staro-słowiańskiego, który ofiarował podskarbi w 1518 r. cerkwi Św. Mikołaja w Wilnie, a na którego pierwszej stronicy polecił wymalować herb swój, przedstawiający Leliwę, w otoczeniu czterech innych (Orzeł, Topacz, Topór, Lis), a w koło zamieścić początkowe litery swego imienia. Na drugiej stronie psałterza znajduje się dedykacya, poczynająca się od słów: Ja sługa Boży, na chrzcie Jan, a nazwiskiem Abraham Józefowicz, podskarbi etc. (Biblioteka Warszawska za 1861 rok, T. III, str. 431).

Synowie podskarbiego zwali się w aktach zwykle Abrahamowiczami, przybierali już jednak i oni nazwisko Józefowiczów, jak np. w pochodzącym z 1536 r. akcie, którym Konstanty Abrahamowicz *Józefowicz*, zrzekł się dworu Hryńkowskiego na rzecz swej matki, Hanny Janowej Świetyckiej (ML. 28).

Od nich więc mogą pochodzić Abramowiczowie h. Leliwa i Józefowiczowie tegoż herbu. Nie udało mi się jednak odkryć aktów, któreby w niewątpliwy sposób pochodzenie to usprawiedliwiło. Pierwszy znany mi akt, o Leliwitach Abramowiczach, pochodzi z 1694 r., a Józefowiczowie wyprowadzają się od Wojciecha, jakoby syna podskarbiego, którego nie było. Józefowiczowie biorą przydomek „*Hlebicki*“, od wsi Hlebiszek, którą miał podskarbi od Zygmunta I-go otrzymać.

Według rodowodu przedstawionego deputacyi szlacheckiej witebskiej 1805 roku, podskarbi Abraham miał mieć także syna Wojciecha, którego syn Józef, testamentem sporządzonym 1591 r., dobra swe zapisał synom: Bieniaszowi i Janowi. Bieniasz miał syna Krzysztofa, a Jan synów: Kazimierza i Felicyana. Dalszy rodowód, począwszy od Krzysztofa, dziedzica Bikolenicz, da się już aktami stwierdzić.

Krzysztof pozostawił córkę Katarzynę, za Jarosławem Jesmanem 1656 r. i synów: Aleksandra Krzysztofa, Piotra i *Mikołaja* Melchiora.

Mikołaj, ekonom województwa witebskiego, podpisał obiór Jana Kazimierza. Wzięty do niewoli w Witebsku 1654 r., przebywał w Kazaniu 1655 roku (Akta XIII).

Aleksander Krzysztof, dziedzic Bikolenicz i Zapolenicz, w województwie połockiem, Oran, w orszańskiem i Połukni, w trockiem, miecznik miński 1643 r., gubernator dąbrowieński, wzięty 1654 r. do niewoli w Dąbrownie wraz z żoną, Urszulą Orzechowińską i dziećmi, spisał testament w Kazaniu 1656 roku i tamże w niewoli umarł (Ist. Jur. Mat. XXVI). Córki jego: Anna, Aleksandra, Jadwiga i Apolonia i syn Jerzy, wymienieni w testamencie ojca (ML.).

Jerzy, współdziedzic Bikolenicz, Oran i Połukni 1667 r., dziedzic Szczuczyna, który nabył od Limontów i Popieliszek, podstoli witebski 1682 r. i wojski połocki 1697 r., nabył część Nizhołowa, w województwie połockiem, 1716 r.; spisał testament 1718 r. Żonaty 1-o v. z ks. Anną Połubińską, wdową po Limoncie 1683 r., a 2-o v. z Katarzyną Scipionówną, chorążanką wendeńską 1700 r. (Sap.), pozostawił, z pierwszej żony, córki: Eleonorę, za Pawłem Młockim, cześnikiem warszawskim 1705 r., Teresę, za Janem Scipionem, w końcu kasztelanem smoleńskim (M. 299 f. 95) i Ludwikę, bazyliankę; z drugiej zaś syna Aleksandra.

Aleksander, starosta lidzki 1717 r., orszański 1723 r., kasztelan miński 1740 r., zmarł w początkach 1741 r. (Pam. Matusz.), pozostawiwszy z ks. Dominiki Massalskiej, starościanki grodzieńskiej, 1-o v. Kmicicowej, syna Jana.

Jan, po ojcu starosta orszański 1741 r., marszałek Trybunału litewskiego 1762 r., pułkownik i poseł orszański 1764 r. (Arch. Zbor. Dok. II; V. L; Pam. Matusz.), z żony, Heleny Nowackiej, miał syna Wincentego, starostę mereckiego, posła orszańskiego na sejm czteroletni i posła inflanckiego 1793 r., kawalera orderu Św. Stanisława 1789 r., konsyliarza Imperatorowej rosyjskiej (DW. 105 f. 563), zmarłego bezdzietnie po 1805 r. Żona jego, Marya Platerówna, kasztelanka trocka, zmarła 1804 r. w Krakowie.

Piotr, średni syn Krzysztofa, zastawił część Bikolenicz Bazylianom połockim, od których wykupił ją brat Piotra, Aleksander, przez co dał powód do długiego procesu w rodzinie. Piotr, dziedzic Usaj, w województwie połockiem, podpisał z tymże województwem, elekcyę Władysława IV-go, a z żony Koźmińskiej, pozostawił syna Stanisława, pod opieką stryja Aleksandra.

Stanisław, wzięty także do niewoli 1654 r., wrócił z niej 1667 r. i wraz z żoną, Krystyną z Jabłońskich, procesował w latach 1667 — 1671 brata stryjecznego Jerzego, o Bikolenicze (Ist. Jur. Mat XXVI). Rodowód przedstawiony Deputacyi witebskiej 1805 r., daje mu synów: Nikodema, podczaszego kowieńskiego, zmarłego bezdzietnie i Dominika. Z aktów jednak okazuje się, że Stanisław był z czasem mostowniczym pińskim, a z pierwszej widocznie żony, Zofii Hołyńskiej, miał syna Zygmunta, ur. w Bikoleniczach, chrzczonego 1667 r. (metr. w Toczynie) (Oblat. w A. Zs. Ostrog. z 1762 r.).

Dominik, strażnik orszański w latach 1717 — 1721 (Ist. Jur. Mat. XXVI), następnie podstoli orszański, pozostawił syna Antoniego, 1761 r. sędziego grodzkiego i posła orszańskiego, 1765 r. sędziego ziemskiego, 1783 r. chorążego orszańskiego, którego sześciu synów wywiodło się ze szlachectwa, przed Deputacyą Wywodową witebską, a mianowicie:

1) Franciszek, sędzia głównych sądów I-go Departamentu gubernii Białoruskiej, ożeniony z Maryanną Mikoszańską (czy nie Mikoszanką?), którego dzieci: Antoni i Teresa.

2) Leonard, rotmistrz witebski, ożeniony z Anną Karpiłowiczówną, którego córka Agnieszka.

3) Jan, chorąży kawaleryi narodowej.

4) Jerzy, chorąży gwardyi konnej, ożeniony z Rozalią Krogerówną.

5) Wincenty, oficer wojsk rosyjskich, ożeniony z Fioną ks. Drucką-Sokolińską, którego dzieci: Michał, Jan, Dymitr, Jerzy, Aleksandra, Katarzyna, Klementyna i

6) Joachim, rotmistrz połocki, ożeniony z Teklą Buczyńską.

Zygmunt, syn Stanisława, rotmistrz pancerny, zaszedłszy z rotą swoją w płockie, zaślubił w tem województwie Katarzynę Kędzierzyńską, córkę Dadźboga, wdowę po Sławkowskim, łowczym smoleńskim i tam osiadł. W 1714 roku, imieniem żony swej, zawarł ugodę z Podoskim i Nieborskim (Gr. Płoc. Wiecz. 169 f. 291). Synów zostawił dwóch: Michała, zmarłego bezdzietnie i Macieja.

Ten ostatni, ur. 1710 r., zmarły 1798 r. (sepult. w Goleszynie), ożenił się 1750 r. z Elżbietą Kobylińską, córką Macieja z Łukowskiej, której zapisał 1377 tynfów na Babczej Kępie, w rypińskiem. Wieś tę sprzedał 1789 r. Chełstowskiemu. W akcie sprzedaży wymienił, że jest synem Zygmunta, wnukiem Stanisława, prawnukiem Piotra (Gr. Płoc. Wiecz. z 1789 r.). Z wymienionej żony pozostawił Maciej synów: Walentego, Jana i Antoniego, obydwóch księży i Stanisława, chorążego w wojsku koronnem, który osiadł na Ukrainie i z Anny Sroczyńskiej, pozostawił dwie córki i syna.

Walenty, chrzczony 1755 r. (metr. w Ostrowężu), dziedzic Lasotek, w dobrzyńskiem, burgrabia płocki, spisał swój rodowód w 1830 r. Zaślubił 1787 r. Juliannę Komorowską, córkę Pawła z Ogorzelic (metr. w Proboszczowicach), z której pozostawił córki: N., zmarłą panną i Kunegundę, ur. 1797 r., zmarłą 1870 r., za Erazmem Czermińskim i synów: Ignacego, Ludwika, Wincentego i Piotra Stanisława, doktora obojga praw, ur. 1806 r. w Lasotkach, zmarłego bezżennie. Legitymowali się oni ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r. Z nich:

Ignacy, radca Dyrekcyi Głównej Towarz. Kred. Ziems., dziedzic Gorzechowa, żonaty z szambelanówną Różą Sumińską, pozostawił z niej córki: Joannę, ur. 1820 r., zmarłą 1892 r., za Ludwikiem Mülertem, Antoninę, za Napoleonem Bagniewskim, zmarłą 1887 r., Eugenię i Maryę, za Józefem Rusieckim, oraz synów: Stanisława, zmarłego 1852 r., Henryka, dziedzica Chechła, ożenionego 1-o v. z Cecylią z Michałowskich Orzeszkową, a 2-o v. z Wołoszewską, zmarłego 1903 roku w Warszawie i Franciszka, żonatego z Antoniną Niemczewską, z której córka Róża Gutowska i synowie: Stanisław, żonaty z hr. Konstancyą Suchodolską, zmarłą 1877 r., z której syn Teofil, Bolesław, ur. 1867 r., zmarły 1889 r. i Wincenty, zmarły 1883 r.

Ludwik, dziedzic Lasotek, z Wenefrydy Kuczkowskiej, pozostawił cztery córki i czterech synów: Ludomira, Wacława, żonatego z Wężykówną, z której ma cztery córki, Artura, zmarłego 1888 r., po którym, z Leśniewskiej, syn Stefan i Gustawa.

Wincenty Julian, ur. 1802 r., zmarły 1867 r., pisarz IX-go Departamentu Rządzącego Senatu, zaślubił 1834 r. Michalinę Izabellę Hoffmanównę, córkę Jana, majora b. wojsk polskich i Maryanny Czarneckiej, ur. 1815 r. (metr. u Św. Andrzeja w Warszawie) i z niej pozostawił Wincentego, ur. 1834 r., zmarłego 1863 roku, Zygmunta, ur. 1837 r., zmarłego 1863 r., żonatego z hr. Anielą Tarłówną, Piotra, ur. 1840 roku, emigranta w Paryżu od 1863 roku i Ludwika, zmarłego bezżennie.

Mikołaj Janowicz Józefowicz, ożeniony z Halszką Obrześlikowską 1643 r. Anna Józefowiczówna, żona 1-o v. Jana Stachowskiego, 2-o v. Marcyana Owsiadowskiego, zmarła 1641 r. (Ist. Jur. Mat. XXVI). Aleksander, namiestnik witebski 1673 r. (Akta XIII f. 70). Adam, z województwem połockiem, podpisał obiór Augusta II-go, a Wincenty, chorąży usarski, z powiatem orszańskim, elekcyę Stanisława Augusta. Aleksander, chorąży w pułku buławy wojsk litewskich 1775 roku (V. L.).

Adam Józefowicz h. Leliwa, pochodzący z Litwy, zmarły 1806 r. w Żółkwi, dowiódł szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim, a z Teofili Tryczyńskiej, zmarłej także 1806 r. w Żółkwi, pozostawił synów: Antoniego, w wojsku austryjackiem, zmarłego bezdzietnie 1815 r. w Weissenburgu, Wincentego i Wojciecha, oraz córki: Katarzynę, za bar. Kempelen, podpułkownikiem wojsk austryjackich, Kornelę i Karolinę.

Wojciech, z Franciszki Kowalskiej, pozostawił syna Feliksa, kanonika lwowskiego, wylegitymowanego ze szlachectwa 1892 r., w Wydziale krajowym we Lwowie.

Mikołaj z synem Stanisławem Hilarym, syn Kazimierza Antoniewicza Józefowicza, rotmistrza nowogrodzkiego, dziedzica Korycina 1781 r., wywiódł się ze szlachectwa 1832 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Jerzy (współczesny Jerzemu, wojskiemu połockiemu, ale nie identyczny z nim, bo w testamencie byłby o synach wspomniał), miał synów: Marcina i Józefa, urodzonych 1698 r. Józefa synowie: Stanisław, ur. 1726 r. i Krzysztof, ur. 1729 r. Stanisława synowie: Michał, ur. 1754 r., Jan, ur. 1757 r., Kazimierz, ur. 1758 r. i Szymon, ur. 1766 r. Krzysztofa synowie: Mateusz, ur. 1766 r., Jan, ur. 1769 r., Michał i Józef. Syn Kazimierza Józef, żył jeszcze 1878 r. w Kownie i tak spisał w tymże roku swój rodowód. Synowie jego: Jan, Edward i Ludwik.

Marcin Andrzej, dziedzic Glinek, syn Wojciecha, wnuk Wawrzyńca, pozostawił synów: Waleryana i Antoniego, dziedzica Glinek.

Waleryan mianowany 1768 r. skarbnikiem starodubowskim, nabył 1796 r. Niemierzę od Humieckiego i z Salomei Uruskiej, chorążanki mohilowskiej, pozostawił synów: Walentego Michała, dziedzica Borkowskiego Majdanu, sędziego granicznego lityńskiego, następnie podkomorzego mohilowskiego i Wincentego Czesława, dziedzica Niemierzy, wylegitymowanych ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1837 r.

Wincenty, chorąży powiatu mohilowskiego, z Karoliny von Grass, miał córkę Ewelinę Flawiannę Józefę, żonę Karola Jakubowskiego, marszałka powiatu winnickiego.

Czy Dominik i Marcin Józefowiczowie-Serniccy, zamieszkujący powiat słonimski w 1764 r., do tego domu należą, nie jest wiadomem.

Niżej wymienieni Józefowiczowie legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej, ale bez przydomku *Hlebicki.* Teofil z synami: Teodorem i Narcyzem, Maurycy, Aleksander z synami: Janem, Anastazym i Maryanem, i Antoni, synowie Jana, wnuki Bartłomieja, prawnuki Kazimierza, praprawnuki Wojciecha, w 1848 r., a Józefat, Daryusz i Ambroży, z synem Władysławem, synowie Antoniego, 1865 i 1895 r., Wilhelm, syn Aleksandra, 1874 r. i Wacław i Jadwiga, dzieci Daryusza, w 1896 r. (Spis.).

JÓZEFOWICZOWIE h. RADWAN, rodzina tatarska, w województwie brzeskiem-litewskiem. Samuel, rotmistrz tatarski i żona jego, Helena z Koryckich, otrzymali 1702 roku konsens królewski, na wykupienie różnych włości z ekonomii brzeskiej, od Szabłowskiego (Akta V). Jakób, chorąży wojsk koronnych 1766 r. (MP.).

Samuel i Rafał, bracia rodzeni, nabyli 1755 r. część Sejman, w trockiem, od Eljaszewiczów. Synowie Rafała: Aleksander, Amurat, Mustafa i Mahomet, byli dziedzicami Sejman 1803 r. i legitymowali się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r. (Quat. VII f. 12).

Maciej, syn Dawida, Amurat, Aleksander, Mustafa i Maciej, synowie Rafała, Felicyanna, Zofia i Maryanna, córki Dominika i Ewy z Bielaków, Jan, syn Macieja, Jan, Aleksander, Jakób i Dawid, synowie Amurata, Samuel i Józef, synowie Dominika, Samuel, syn Jana i Abraham, syn Mustafy, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

JUCEWICZOWIE. Jerzy Jucewicz, oboźny żmudzki 1585 r. Ludwik, piwniczy żmudzki 1776 r.

JUCHNIEWICZOWIE h. LELIWA. Marcin, Stanisław i Jan podpisali 1769 r. uchwałę sejmiku żmudzkiego.

Stanisław z synem Ferdynandem, syn Antoniego i Józef, syn Szymona, obaj wnukowie Marcina, dziedzica 1727 r. dóbr Rajuny, w powiecie upickim, dowiedli szlachectwa 1799 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Jan z synami: Kazimierzem Nikodemem i Józefem, Adam z synami: Józefem Klemensem i Michałem i Benedykt, synowie Andrzeja, wnukowie Jana, prawnukowie Jana, Jerzy z synem Franciszkiem, Adam z synami: Justynem, Tadeuszem i Ksawerym, synowie Jana, Franciszek, Kazimierz i Wincenty z synem Justynem, synowie Marcina i Jan, Adam i Maciej, synowie Andrzeja, wszyscy zaś wnukowie Kazimierza, a prawnukowie powyższego Jana, oraz Józef z synem Tomaszem, Antoni z synem Adamem, Michał z synami: Adamem, Justynem, Bonifacym, Rajmundem i Hilarym, synowie Jana, wnukowie Stanisława, prawnukowie Mikołaja, a wszyscy razem praprawnukowie Leonarda Juchniewicza, 1646 roku dziedzica Dawgiliszek, w powiecie wilejskim, dowiedli szlachectwa w Wilnie 1820 roku.

Wiktor Juchniewicz, syn Henryka i Stefanii ze Szmurłów, właściciel Młyniec, zaślubił 1905 r. w Skierniewicach Helenę Krzemieniewską, córkę Juliana i Wiktoryi z Krupińskich.

JUCHNOWICZOWIE h. LELIWA. Iwan Juchnowicz, sędzia ziemski bracławski i poseł na sejm lubelski 1569 r., podpisał unię Litwy z Koroną (V. L.). Aleksander, ziemianin witebski 1639 r. (Ist. Jur. Mat. XXVI). Kazimierz Juchnowicz, kanonik kijowski 1683 r. (Zap. Lub. 60 f. 982).

Michał, w powiecie wiłkomierskim 1764 r. (V. L.). Jan, porucznik powiatu kowieńskiego, nabył 1787 r. Sokoleńszczyznę, w powiecie oszmiańskim, od Danilewiczów (Zs. Kowień.).

Jan, Aleksander i Szymon, synowie Teodora, wnukowie Leona i Heleny z Samborskich, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1807 r., w Wydziale Stanów we Lwowie (Goł.).

JUCHNOWSCY h. PRUS I-szy. Samuel Juchnowski w województwie podolskiem 1720 r. (Kij. IX f. 646). Bonifacy Juchnowski podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L).

Józef Juchnowski 1782 r., a Ignacy, kanonik lwowski 1783 r., udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie, w sądzie grodzkim i ziemskim lwowskim (Goł.).

Mieli być Juchnowscy i h. *Odrowąż*, z których Krystyna, horodniczanka smoleńska, była żoną Hieronima Kazimierza Szaniawskiego, zmarłego 1716 r.

JUCZANICKI (?) Mikołaj, komornik graniczny kijowski 1649 roku (Arch. I. Z. Ros. II. 1).

JUDKOWSKI Jan Piotr, sędzia grodzki orszański 1651 r. (Ist. Jur. Mat. XXV), zapewne *Jodkowski*.

JUDYCCY h. WŁASNEGO, nazywanego Radwanem odmiennym, a przedstawiającego w polu czerwonem — na strzale żeleźcem do góry, rozdartej u dołu, chorągiew kościelną o dwóch połach z frendzlami, drzewcem w poprzek. W szczycie hełmu na strzale w poprzek, kruk z pierścieniem w dziobie. (Ostr. 1203).

Bazyli Dymitrowicz Judycki, dworzanin królewski 1551 r. (ML. 65), otrzymał od Zygmunta Augusta różne dobra, w powiecie rzeczyckim i odtąd rodzina ta najważniejsze urzędy w tym powiecie wciąż piastowała.

Bazylego było synów dwóch: Filip i Aleksander. Filip naznaczony z sejmu 1609 r. poborcą rzeczyckim. Aleksander, podsędek rzeczycki; wspomina o nim konstytucya z 1589 r. Synów jego trzynastu: Hieronim, Bogdan, Leon, Mikołaj, Konstanty, Filon, Jan, Hrehory, Bazyli, Rafał, Gabryel, Krzysztof i Adam. Z nich:

1) Hieronim, podkomorzy rzeczycki 1625 r., miał kilku synów, z których Samuel podpisał, z województwem mińskiem, elekcyę Jana Kazimierza.

2) Dadzibog v. Bogdan, pisarz ziemski rzeczycki, otrzymał 1636 r. konsens królewski, na odstąpienie Stołpiszcz synowi Waleryanowi Trzymał Plesowicze, Korotkowicze i Hermanowicze, w powiecie rzeczyckim, na odstąpienie których synowi Marcinowi, otrzymała 1644 r. konsens królewski, pozostała po nim wdowa, Halszka Rohozianka (J. W.). Oprócz tych dwóch synów, miał Bogdan córkę Zuzannę Felicyannę, za Cypryjanem Jesmanem, podczaszym mińskim 1660 r.

Waleryan Stanisław, kustosz smoleński i sekretarz królewski 1653 r (V. L.), prałat i kustosz wileński i pisarz W. Ks. Litewskiego 1657 r. i referendarz litewski 1670 r, archidyakon wileński, proboszcz trocki, umarł w Grodnie 1673 roku (V. L. i K. W.).

3) Leon zginął w walce z nieprzyjacielem.

4) Mikołaj, chorąży rzeczycki 1623 r., otrzymał w 1636 r. konsens królewski, na odstąpienie pustoszy Uszawy, w województwie czerniechowskiem, Sołtykom (M. 182 f. 65). Żonaty z ks. Zofią Sokolińską, 1-o v. Zaliwską, miał z niej córkę Zofię, za ks. Bazylim Łukomskim i synów: Władysława, Adama, w województwie mińskiem elektora Jana Kazimierza i Jana, posła rzeczyckiego 1632 r., następnie podczaszego rzeczyckiego i starostę rohaczewskiego, z cesyi Ogińskiego 1644 r., zmarłego 1649 r.

5) Konstanty, stolnik rzeczycki, żonaty z Cecylią Jasieńską, córką Mikołaja, pisarza litewskiego i Maryny Sapieżanki. Córka jego Zofia, była 2-o v. za Michałem Tyszkiewiczem, sędzią ziemskim połockim 1668 r. (Ist. Jur. Mat. XXV), a syn Aleksander, wojski rzeczycki, podpisał z województwem wileńskiem i mińskiem, elekcyę Jana Kazimierza. W 1643 r. nabył starostwo jaświońskie od Massalskiego, które odstąpił synowi Jerzemu Konstantemu, zostawszy 1673 r. kasztelanem mińskim. Sejm z 1677 r. nakazał mu zwrot kosztów wyłożonych na wojnę szwedzką i moskiewską. Z Anny Felicyanny Wężyk Rudzkiej, miał trzech synów: Jerzego Konstantego, Mikołaja, kanonika łuckiego i Jana Pawła, dziedzica Dokszyc, kaszlana mińskiego 1694 r., żonatego z Joanną Minkiewiczówną. Jerzy Konstanty, po ojcu starosta jaświoński, podpisał z księstwem żmudżkiem, elekcyę Jana III-go. Poprzednio był podstolim rzeczyckim i 1673 r. otrzymał Połoczany. Z Katarzyny Benetównej, 2-o Krzysztofowej Benedyktowej Niemirowiczowej Szczytowej, kasztelanowej smoleńskiej, pozostawił syna Michała Aleksandra, starostę jaświońskiego, żonatego z Rozalią Koziełłówną Poklewską, chorążanka oszmiańską, 2-o v. Galimską, 3-o v. Frąckiewiczową Radzimińską, 4-o v. Woydagową, po którym córka Teresa, była drugą żoną Antoniego Sulistrowskiego. W 1725 roku zapisała mu Połoczany. Córka również Jerzego ma być Felicyanna, żona Mateusza Römera, podstolego trockiego.

6) Filon, zasłużony wojak, otrzymał 1609 r. Kościeniewicze, a 1625 roku Korzeniowo, w województwie czerniechowskiem (M. 172 f. 188). W 1620 r. byłj sędzią ziemskim rzeczyckim; umarł 1627 r. Żonaty z Katarzyną Rudzińską, miał z niej dwóch synów: Waleryana, żonatego z Elżbietą Kozielecką, z której syn Franciszek Michał otrzymał 1676 r. Borków, w rzeczyckim i Andrzeja, który poległ pod Żwańcem 1653 r.

7) Jan, pisarz ziemski rzeczycki, żonaty z Anną Ujejską, umarł 1613 r.

8) Hrehory, ze stolnika, marszałek rzeczycki 1604 r., otrzymał 1638 roku konsens królewski, na odstąpienie Sianożatki ze starostwa rohaczewskiego Mikołajowi. Jego synowie:

a) Mikołaj Władysław, kawaler maltański, komandor stwołowicki, skarbnik rzeczycki 1636 r., dworzanin królewski, generał artyleryi litewskiej 1654 roku i kasztelan nowogrodzki 1660 r., umarł w 1670 roku. Tenże sam pewnie Mikołaj Władysław, jako stolnik rzeczycki, zapisany 1640 roku na uniwersytet w Padwie. W 1656 roku był starostą skirstemońskim. Starostwo to odstąpił Paco-

wi. W 1666 roku nabył Mysz, w nowogrodzkiem, gdzie fundował kolegium OO. Jezuitów.

b) Filon Aleksander, wojski brasławski, podpisał, z województwem mińskiem, elekcyę Jana Kazimierza. W 1650 r. został marszałkiem rzeczyckim, po śmierci brata Piotra. Umarł 1652 r. Żonaty z Woyniłowiczówną.

c) Piotr, 1635 r. podczaszy rzeczycki, następnie marszałek, z tym tytułem podpisał z województwem mińskiem, elekcyę Jana Kazimierza. Umarł 1650 roku. Z Doroty Grużewskiej, córka jego Magdalena, za Antonim Skorulskim.

d) Tomasz, kawaler maltański.

e) Aleksander zabity w bitwie z Tatarami.

f) Jerzy, marszałek rzeczycki 1653 r., zmarły 1656 r., był i starostą skirstymońskim, dworzaninem królewskim i pułkownikiem.

9) Bazyli, kawaler maltański, komandor poznański.

10) Rafał w zakonie Bernardynów.

11) Gabryel, umarł młodo.

12) Krzysztof, wojski rzeczycki 1627 roku, był i podstarościm. Syn jego Jerzy.

13) Adam, zmarły 1627 r., z Anny Komajewskiej, 2-o v. żony Krzysztofa Wołodkowicza, wojewody nowogrodzkiego, pozostawił syna Stanisława Michała, pod opieką stryja Hieronima 1629 r.

Stanisław Michał, 1661 r wojski rzeczycki, 1671 r. chorąży, 1688 r. podkomorzy, w końcu marszałek 1699 r., umarł 1701 r. Jako chorąży, podpisał elekcyę Jana III-go, a jako podkomorzy rzeczycki, obiór Augusta II-go. Dzielny obrońca Lachowicz, mając dobra Hołdowice i Denisowszczyznę w województwie nowogrodzkiem, przez nieprzyjaciela zupełnie zniszczone, otrzymał w 1661 r. dla tych dóbr zwolnienie przez lat 30 od wszelkich ciężarów i przywilej na odprawianie tamże jarmarków, o czem konstytucya z tegoż roku wzmiankuje. Żonaty z Zofią Kopciówną (Sap. II), pozostawił córkę Justynę, za Michałem Leonem Sołtanem, podkomorzym starodubowskim 1688 r. (Pam. Zaw.) i synów czterech: Antoniego, Kazimierza, Piotra i N. Z nich:

a) Antoni, 1688 r. oberstlejtenant i poseł rzeczycki, 1690 r. chorąży, 1699 roku podkomorzy, w końcu marszałek rzeczycki 1701 r., umarł 1729 r. Posłował w latach 1690, 1695, 1696, 1718 i 1720. Córka jego Krystyna, za Stefanem Frąckiewiczem Radzimińskim. starostą trabskim 1732 r. Synowie: Michał i Jan. Ten ostatni po bracie chorąży rzeczycki 1729 r., pisarz W. Ks. Litewskiego 1755 roku, w końcu kasztelan miński 1758 r., rezygnował z tego urzędu 1777 roku. Żonaty z Eleonorą Rudominówną Dusiacką, córką Krzysztofa, starosty raduńskiego i Franciszki Chaleckiej, umarł bezpotomny.

Michał, chorąży rzeczycki 1715 r., poseł na sejmy w latach 1718, 1722, 1724 i 1726, marszałek rzeczycki 1729 r., marszałek Trybunału litewskiego 1740 roku, w końcu kasztelan miński 1742 r., umarł 1758 r. Z nieznanej małżonki ego potomstwo: Antoni, Józef, Maryanna, za Krzysztofem ks. Puzyną, starostą upickim i wisztynieckim 1760 r., Anna, zakonnica Sakramentka, Barbara, za Kazimierzem Tyzenhauzenem, starostą diamenckim, 2-o v. za Antonim Giełgudem, Eleonora Franciszkanka i Teofila, za Erazmem Radowickim, podstolim wołkowyskim.

Antoni, kasztelanic miński, żonaty 1760 r. z Zofią Unichowską. Po nim idący Wiktor, syn Wincentego, żonaty z Felicyą Łopacińską, pozostawił syna Kazimierza, doktora medycyny i córkę Helenę.

Józef, kasztelanic miński, starosta strzałkowski, został starostą rzeczyckim 1770 r., oboźnym litewskim 1774 r., a strażnikiem 1776 r. Z tego ostatniego urzędu rezygnował 1789 r. W 1790 r. był generałem lejtenantem i starostą rzeczyckim. Kawaler orderu Św. Stanisława 1777 r., poseł rzeczycki 1786 r. W 1744 r. zaślubił w Witebsku Maryannę Ogińską, wojewodziankę witebską, a 2-o v. 1767 roku Aloizę Radziwiłłównę, starościankę rzeczycką. Synowie jego: Jan, zmarł bezdzietnie 1831 r., Stanisław, zmarły 1828 r., pozostawił córkę, Julię Rudziejewską, zmarłą 1839 r. i Józef. Ten ostatni miał trzy żony, z których dwie nieznane. Drugą była ks. Julia Radziwiłłówna, córka ks. Mikołaja i Franciszki Butlerównej, zaślubiona 1804 r., z nią rozwiedziony 1814 r. Z pierwszej żony córka Katarzyna, żona Seweryna Dernałowicza, pisarza ziemskiego rzeczyckiego 1787 r., z trzeciej żony córki: Idalia Adamowa Maksymilianowa Naruszewiczowa i Zofia Łaszczowa. Józef umarł 1841 r., a Łojów, który od polowy XVII-go wieku w ich domu pozostawał, odziedziczyły po nim Naruszewiczowa i Łaszczowa.

2) Kazimierz, podkomorzy rzeczycki 1710 r., umarł w 1713 r., zeznawszy w Żyrowicach w tym ostatnim roku testament. Wspomina w nim o córkach, Zofii i Floryannie, rodzicach, Stanisławie i Zofii, żonie Annie, braciach i bratanku Michale, pisarzewiczu ziemskim rzeczyckim (Akta XII). Dobra Rekta, które trzymał dożywociem, otrzymał po nim Dąbrowski 1713 r. (Ist. Jur. Mat. XXI).

3) Piotr, pisarz ziemski rzeczycki, umarł 1713 r. Syn jego Michał, sędzia ziemski rzeczycki 1736 r., żonaty 1-o v. z Teresą Broel Platerówną, córką Fabiana z Puzynianki, 2-o v. z Rachelą Galimską, skarbnikówną orszańską, żył jeszcze 1760 r., w którym wspomniany z synami: Tadeuszem, urodzonym z pierwszej żony, deputatem na Trybunał 1758 r. i Józefem, Joachimem, porucznikiem brygady usarskiej 1778 r. Marcinem i Mateuszem, urodzonymi z drugiej żony. Józef rozstrzelany 1764 r., za rozpędzenie sądów kapturowych rzeczyckich (Pam. Matusz.). Joachim, deputat trocki na Trybunał litewski 1762 r., starosta zahorański 1769 r. (Ist. Jur. Mat. XXVIII).

4) N., kanonik smoleński i proboszcz rożański 1713 r. (Teka J. Wolffa).

Mateusz Jan Judycki, protonotaryusz apostolski, kanonik gnieźnieński, kujawski i warmiński, archidyakon pomorski, oficyał gdański i proboszcz infułat kamieński, biegły w teologii i prawie kanonicznem, umarł 1667 r. (Kor.). Jan, podczaszy smoleński, podpisał, z województwem mińskiem, obiór króla Michała. Jan, pisarz ziemski rzeczycki, elektor Jana III-go, podsędek rzeczycki 1696 r.

JUDZCY v. JUCCY. Marcin, współdziedzic wsi Żołcze małe, w gnieźnieńskiem, 1580 r. (Paw.). Krzysztof Judzki podpisał, z województwem poznańskiem, elekcyę Augusta II-go. Walenty Jucki, jeden z komisarzy wyznaczonych z sejmu 1775 r., do rozsądzenia sprawy Gurowskiego z Krzyżanowskim (V. L.).

JUGOSZEWSCY v. JUGOSZOWSCY h. HABDANK z Jugoszowa, w powiecie sandomierskim. Jan, Kiełcz, Mikołaj, Wrochna i Wichna, dzieci Mikołaja

z Jugoszowa, na sądach w Krakowie 1389 r. (St. Pr. P. Pom. VIII). Kiełcz, syn Kiełcza, na uniwersytecie krakowskim 1445 r.

W drugiej połowie XV-go wieku dziedziczyli na Jugoszowie, Szczyglicach, Wysokiem, Bielinach, Bielińcu i Rybitwach: Jakób Kiełcz i Jan. Na Radzanowie dziedziczył Mikołaj Jugoszowski, zwany nawet Radzanowskim (Dług.). W 1508 r. właścicielem Szczyglic, Wysokiego i Rybitw, był Mikołaj Jugoszowski, Sudołu, Zapniowa i Soboszowa, w powiecie wiślickim—Kiljan (mylnie u Paw. Wiliam) Jugoszowski, a Jugoszowa, Kiełcz i siostra jego Jadwiga (Paw.).

Kilian Jugoszowski, współpatron kościoła w Książnicach 1525 r. Zofia Jugoszowska i Katarzyna Sierakowska, siostry, procesują się z Gniewięckim 1527 r. (St. Pr. P. Pom. VI. 514 i 409).

Stanisław, właścic el Jugoszowa 1578 r. (Paw.), miał synów: Pawła, podstarościego sandomierskiego i komornika granicznego wiślickiego 1598 r. i Stanisława (Wyr. Lub. 41 f. 951). Stanisław, poborca łanowego w powiatach: sandomierskim, wiślickim i pilźnieńskim 1602 r.

Erazm i Paweł podpisali, z województwem sandomierskiem, elekcyę Władysława IV-go. Jan dziedziczył 1646 r. po wuju swoim Lipnickim. Stefan, syn Walentego, nabył 1669 roku pewną sumę od Smoguleckiej (Gr. Raws.). Był on w 1677 r. poborcą radomskim (Zap. Lub. 56 f. 89). Maryanna, córka tegoż Walentego i Anny Chomętowskiej, kasztelankî żarnowskiej, żona 1-o v. Samuela z Koziegłów Giebułtowskiego, 2-o v. Zygmunta Bobowskiego 1674 r. (Gr. Sanoc.).

Stefan, Michał, Mikołaj i Stanisław podpisali, z województwem sandomierskiem, elekcyę króla Michała. Ewa, za Kasprem Oborskim; wdowa po nim 1693 roku (Perp. Czers. 14 C f. 158).

JUKOWSCY h. GODZIEMBA (według Małachowskiego) z Jukowa, w powiecie gostyńskim Wojciech Jukowski, podsędek gostyński 1535 r. Wojciech i Stanisław, współdziedzice Bab większych i mniejszych, w gostyńskiem, 1556 r. (Gr. Gostyńs.), dziedzice Jukowa 1579 r. (Paw.). Adam, syn Stanisława, kwitowany przez Dąmbskiego 1584 r. Andrzej, syn Adama, zeznał w 1607 r. oblig na Owsianego (Gr. Przed. 32 f. 385; 54 f. 164 î 55 f. 44). Aleksander, miecznik gostyński 1662 roku, żonaty z Jadwigą ze Skrzynna (Zap. Lub. 47 f. 671), podpisał, z ziemią gostyńską, elekcyę króla Michała.

Wojciech, burgrabia grodzki owrucki, procesuje się 1742 r. o dobra Warasza z Antonim Sulimowskim, żonatym z Katarzyną z Jukowskich (Bracł. XVI f. 714). Wojciech, sędzia grodzki łucki 1766 r., jeden z komisarzy wyznaczonych z sejmu 1775 r., do rozsądzenia sprawy Pałuskiego z Falkowskim (V. L.). Adam, komornik graniczny kijowski 1778 r.

JULIAN, cześnik tczewski 1295 r. *Julian*, wojewoda świecki 1307 r.

[de JULIUS baron Karol wprowadzony do Obrąbu i Żabieńca w 1778 r. (Perp. Czers. 35 f. 309 i 36 f. 7).]

JUNCZEWSCY z Junczewa (dziś Inczow), w sieradzkiem. Dersław z Junczewa ma 1401 r. sprawę w Sieradzu z Kobierzyckim. Stefan i Małgorzata z Jun-

czewa 1415 r., Jan *Papież* 1421 r., Drogosz 1429 r., mają różne sprawy w Sieradzu (Zs. i Gr. Sieradz.). Jakusz *Golanka* z Stróży i Junczewa, pozwał o dług i zastaw Jaśka z Kobierzycka 1427 r. (Gr. Sieradz. 5 f. 292 i 423). Mikołaj, syn Andrzeja, 1458 r, a Jakób, syn Jana z Junczowa, 1461 r. na uniwersytecie krakowskim.

Jan Stroski z Junczewa, żonaty z Katarzyną z Zawad 1485 r. (Zs. Sieradz. 13 f. 166). Jan z Junczewa 1497 r. w Sieradzu. Jan Junczowski i Piotr Jęnczowski, świadczą 1551 r. w Sieradzu (Gr. Sieradz. 29 f. 346 — 348).

Regestra poborowe z 1496 roku wymieniają Junczów *Papieża* i Andrzeja, a z 1518 r. Junczów *Papieża* i Jakóba (Paw.).

JUNDZIŁŁOWIE h. ŁABĘDŹ w W. Ks. Litewskiem. Protoplastą domu Jundziłłów jest Raczko, który pozostawił syna Jundziła. Jundziło miał czterech synów: Mikołaja, Jana, Pawła i Szymka. Z nich:

Mikołaj Jundziłowicz, kuchmistrz wielkiej księżny Heleny, namiestnik dubicki i koniawski, zeznał wraz z braćmi przed Aleksandrem Jag. w 1498 r., że dziad ich Raczko i ojciec Jundziło, dokupili różne ziemie do dóbr swych Krzemienicy, w powiecie wołkowyskim, i prosił wielkiego księcia o potwierdzenie aktów tego kupna, co też uzyskał (ML. 5). W 1495 roku otrzymał od Aleksandra Jag. kilka nieosiadłych wsi, w powiecie wołkowyskim, a w 1500 r.: Dołhoborodech, Koroszczyn i Berezce, w powiecie brzeskim (ML. 5 i 6). W 1507 roku był chorążym ziemskim, ostatnią o nim wzmiankę znajdujemy w aktach z 1516 r., w którym nazwany marszałkiem wielko-książęcym (Arch. Sang.). W 1503 roku dostała się Mikołajowi przy podziale ojcowizny z braćmi, Janem i Pawłem, częśc Wawerk (ML. 6). W 1507 r. spisał testament, w którym wspomina matkę Bohdanę, braci Jana i Pawła, siostrę Barbarę i brata stryjecznego Mikołaja Raczkowicza.

Herb Łabędź.

Paweł Jundziłowicz był w 1516 r. dworzaninem królewskim (ML. 11). Wspólnie z żoną, dostarczał w 1528 roku na ekspedycye wojenne 23 koni, a z dóbr teściowej, pozostającej na jego opiece, 10 koni (ML. 21). Żonaty z Anną, wdową po Skinderze, pozostawił córkę Hannę, żonę 1-o v. Mikołaja Budkiewicza Stirpejki, chorążego upickiego, 2-o v. Stanisława Złobickiego, ziemianina upickiego 1586 roku i synów: Mikołaja i Malchra.

Mikołaj, sędzia ziemski słonimski w latach 1555 — 1562, tylko dworzanin królewski 1570 r., poborca słonimski 1567 i 1568 r., żonaty 1-o v. z Hanną Micucianką, 2-o v. z Heleną Boguszówną Tuszewicką, pozostawił z pierwszej żony synów: Stanisława, zmarłego przed 1570 r., Jana, Krzysztofa, sędziego grodzkiego 1619 r., a podstarościego słonimskiego 1626 r., w którym spisał testament i Mikołaja, a z drugiej, Abrahama, Wojciecha i Jarosza. W 1570 r. rozdzielił między synów dwór Buzemski. Synowie z pierwszej żony otrzymali Busiaż, w powiecie słonimskim, a synowie z drugiej żony, Pelesy i Wawerkę. Mikołaj, syn Mikołaja, miał syna Jana, dziedzica Busiaża 1619 r. i córkę Zofię, żonę 1-o v. Jana Kosiń-

skiego, sędziego ziemskiego wileńskiego, 2-o v. Jana Ościka, dworzanina królewskiego 1594 r., 3-o v. N. Trzeciaka (Akta XXII).

Malcher Pawłowicz Jundziłł, żonaty z Oleną Jakóbowną Sawiczanką. Wniosła na niego skargę 1565 r., o złe obchodzenie się z nią (Akta XXII).

Szymek Jundziłowicz, pozostawił trzech synów: Wojciecha, Mikołaja i Sebastyana.

Wojciech Szymkowicz Jundziłowicz, otrzymał w 1541 r. dwory, lepuński i wolkinicki. W tymże roku polecił Zygmunt August dworzaninowi Maćkiewiczowi, wydać powyższe dwory Wojciechowi, jako nowemu dzierżawcy (ML. 53). W 1542 r. został Wojciech ciwunem i horodniczym wileńskim, dzierżawcą uszpolskim i peniańskim. Pozostawił on córkę Jadwigę, za Janem Irzykowiczem, starostą mielnickim 1565 r. i synów: Macieja, Stanisława, Malchra, żonatego z Barbarą Sarnacką 1565 r. i Mikołaja. Dziedziczyli oni po stryju Sebastyanie.

Mikołaj Szymkowicz Jundziłł, dworzanin, otrzymał od żony swej, Barbary Januszkówny, zapis, który mu Zygmunt August w 1541 r. potwierdził (ML. 24). Został on w 1539 r. wojskim i koniuszym grodzieńskim, a w 1541 r. był namiestnikiem mereckim królowej Bony. Namiestnikiem mereckim zostal prawdopodobnie w 1539 r. (ML. 41).

Sebastyan Szymkowicz był dzierżawcą puńskim 1541 r., następnie namiestnikiem przełajskim i dowgowskim królowej Bony i umarł 1551 r. (Sap. i ML. 51).

Jan Jundziłowicz otrzymał, prawdopodobnie po bracie Mikołaju, starostwo dubickie i koniawskie; w 1520 r. otrzymał konsens na ustąpienie tych starostw Dowojnie; jednocześnie pozwolił mu król Zygmunt wykupić starostwo oszmiańskie, trzymane przez Kieżgajłę w 600 kopach, zapewniwszy mu dożywotnie tegoż posiadanie (ML. 12). Atoli starostwa oszmiańskiego Jan Jundziłowicz długo nie trzymał, gdyż już w 1522 r. jest ono w ręku Zabrzezińskiego. Jan sprzedał Kapuścino Gasztołdowi 1524 r. (ML. 191 A f. 69).

Jan Jundziłowicz żenił się dwa razy. Pierwszą jego żoną była Maryna, której zapisał Sopuńce, drugą Małgorzata Budziłówna, wdowa po Jurim Szemetowiczu. Małgorzata Janowa Jundziłowa i syn jej, Józef, procesują się z Chodkiewiczem o dobra Dojlidy, a w 1542 roku z Budziłą, o wydanie wyprawy (ML. 16, 31 i 32).

Z pierwszej żony pozostawił Jan dwóch synów: Macieja i Mikołaja, oraz córkę Dorotę, żonę 1-o v. Jana Homszeja, 2-o v. Mikołaja Kiborta. Maciej i Mikołaj Janowicze Jundziłowicze, siostra ich Dorota i szwagier, Jan Homszej, procesują się w 1540 r. ze Skinderami i Pacem (ML. 31). Obaj ci Jundziłowicze dostawiali na wojnę 5 koni (ML. 21).

Maciej Janowicz Jundziłł był w 1537 r. marszałkiem królewskim; w tymże roku procesuje się z macochą o to, że wystawiła zagrodę obok jego domu (ML. 27). Z Benigny Raczkówny, synów jego dwóch: Jerzy i Andrzej.

Jerzy, podkomorzy wołkowyski 1573 r. nazwany w 1563 r. *ziatiem* ks. Zofii Kowelskiej (Op. Łuck. 2037), otrzymał od Stefana Batorego 1580 r., potwierdzenie prawa posiadania 50 włók i nadanie nowych 50 włók ze starostwa słonimskiego. W 1592 r. zapisał dożywocie żonie swej, Reginie Bohowitynównie, na Krzemienicy, Marcinowiczach, Zelwi i Szyłowiczach.

Andrzej, marszałek wołkowyski 1586 r., a marszałek królewski 1594 roku, otrzymał 1570 r. od Szymona Janowicza Michniewicza Raczki, część jego w Krzemienicy, za co dał mu część swoją włości Wawerskiej (Gr. Wołkow.). Z Katarzyny Olędzkiej, pozostawił dwóch synów: Adama i Jana, którzy w 1606 r. dopełnili działu dóbr Krzemienicy i Zelwi.

Jan na Zelwie, syn Andrzeja, marszałek wołkowyski, zmarły 1625 r., żonaty był z ks. Heleną Łukomską. On to był pewnie w 1603 r. dworzaninem i strukczaszym królewskim (Bracł I f. 2 i II f. 1503). W 1622 r. był marszałkiem Trybunału litewskiego. Syn jego Jerzy, poborca lidzki 1626 r., podstarości 1631 r., przyznał 1624 roku żonie swej, Katarzynie z Jewłaszewskich, 20,000 fl. W 1633 r. był chorążym lidzkim.

Adam, syn Andrzeja, starszy brat Jana, wojski wołkowyski 1620 r., deputat na Trybunał litewski z wołkowyskiego 1635 r., spisał testament 1642 r. Żonaty 1-o v. z Anną Rayską, która spisała testament i umarła 1620 r., 2-o v. z Zofią Makowiecką, wdową już 1643 r., pozostawił z pierwszej żony syna Samuela i córkę Katarzynę, żonę 1631 r. Jerzego Słuszki, wojewodzica wendeńskiego, a z drugiej, synów: Michała i Władysława, zmarłego bezpotomnie.

Samuel, ożeniony z Anną z Hładkich, otrzymał 1656 r. od Jana Kazimierza dzierżawę dubieńską i Powierzchnię, w powiecie kowieńskim i Poniemonie na Żmudzi, po zdrajcy Krzysztofie Eperieszym, podstolim kowieńskim, co przeszedł do Szwedów (Gr. Mińsk. z 1660 r.).

Michał, stolnik witebski 1668 r., podpisał z powiatem wołkowyskim, elekcyę Jana III-go. Dziedzic Dobromyśla w województwie nowogrodzkiem, żonaty 1-o v. z Danielą Jewłaszewską 2-o v. z Eleonorą Kamieńską, córką Jana Krzysztofa, miecznika nowogrodzkiego i Łucyi Brzostowskiej, 3-o v. z Rossudowską, pozostawił z pierwszej żony Aleksandra i Adama, zmarłych bezpotomnie, z drugiej, Ludwika i Augustyna, a z trzeciej, Antoniego, Jerzego i Łucyę, żonę 1-o v. Mikołaja Górskiego, łowczego mścisławskiego, 2-o v. Kazimierza Tyzenhausena. Z nich:

Ludwik, z Eleonory Robertówny, miał córkę Konstancyę Kazimierzowę Andrzejkowiczową.

Augustyn, żonaty 1-o v. z Konstancyą Naruszewiczówną, 2-o v. z Julianną Wojniłłowiczówną, córką Pawła, z pierwszej żony pozostawił córkę Barbarę Moniuszkową, a z drugiej, syna Tadeusza, podkomorzego grodzieńskiego 1750 r., a marszałka 1765 r. Podpisał on z synem Piotrem, z powiatem grodzieńskim, elekcyę Stanisława Augusta. W 1754 r., będąc deputatem na Trybunał Gł. W. Ks. Litewskiego, został obrany marszałkiem Trybunału skarbowego. Umarł 1771 r. Żonaty 1-o v. z Franciszką Łazówną, córką Samuela, kasztelana mścisławskiego i Konstancyi z Jundziłłów, córki stolnika Michała, 2-o v. z Anielą Zaleską, kasztelanką wiską, córką Jana i Maryanny Kuczyńskiej, zaślubionej 1751 r., z pierwszej żony pozostawił syna Piotra, generała adjutanta wojsk litewskich, zmarłego 1800 r. i córkę Elżbietę, Sakramentkę w Warszawie, z drugiej, syna Franciszka i córki: Barbarę, za Antonim Mokronowskim, starostą złotoryjskim, Konstancyę, za hr. Adamem Starzeńskim, Annę, 1-o v. za Karolem Morawskim, generałem wojsk litewskich, 2-o v. za hr. Piotrem Bielińskim.

Franciszek, właściciel po ojcu Brzostowicy, podkomorzy grodzieński 1784 roku, kawaler orderu Św. Stanisława 1790 r., a Orła Białego 1792 r., otrzymał 1798 r. tytuł hrabiowski pruski. Umarł 1818 r., pozostawiwszy z Teresy Burzyńskiej, wojewodzianki mińskiej, córki Tadeusza i Józefy Platerówny, syna hr. Wiktora, ur. w Grodnie 1790 r., właściciela Brzostowicy, porucznika 8-go pułku ułanów, kawalera krzyża Virtuti Militari, zmarłego we Fryburgu 1862 r.

Potomstwo hr. Wiktora, z Teresy Cichockiej, córki generała Michała, zaślubionej w Wilnie 1818 r.

Hr. Emilia, zmarła w Lozannie 1844 r.

Hr. Helena, żona Aleksandra Chodźki, zmarła w Paryżu 1886 r.

Hr. Konstancya.

Hr. Karol, zmarły w Paryżu 1855 r.

Hr. Marya, ur. w Brzostowicy 1827 r., tamże zmarła, zaślubiła 1858 roku hr. Stanisława Sołtana.

Hr. Adam, zmarły w Hyeres 1872 r.

Hr. Teresa Wiktorya, za Ryszardem Daszkiewiczem.

Hr. Wiktor, ur. 1832 r., major wojsk szwajcarskich, zmarły w Pau 1875 roku, żonaty 1-o v. z Maryą de Reiff de Lentigny, 2-o v. z Adelą de Reiff de Lentigny, z drugiej żony pozostawił syna Stanisława Augusta, ur. 1867 r. i córki: Maryę, za Bronisławem Römerem i Jadwigę. Z pierwszej żony syn Karol, umarł 1886 roku.

Hr. Zofia.

Hr. Antonina, kanoniczka w Warszawie, zmarła 1870 r.

Hr. Albertyna, druga żona hr. Stanisława Sołtana.

Hr. Magdalena, żona Aloizego Tachet des Comtes.

Antoni, z Antoniny Telszewskiej, miał synów: Mikołaja, Józefa, zmarłego bezdzietnie i Demetriusza, w zakonie Bazylianów. Mikołaj, ożeniony z Reginą Bouffałówną, córką Kazimierza Dobrogosta, wojskiego grodzieńskiego, z Sopoćkówny, pozostawił syna Tadeusza, generała wojsk Litewskich, żonatego z Reginą z Henningów. Z niej dwóch synów: Ignacy i Stanisław, oraz córki: Magdalena i Teresa, 1-o v. Zadarnowska, 2-o v. Janowa ks. Połubińska. Ignacy, żonaty z Józefą Jundziłłówną, zmarłą 1835 r., pozostawił syna Ignacego, zmarłego 1886 roku, a Stanisław, dziedzic Reginowa i Rudni, zmarły 1861 r., z ks. Zofii Połubińskiej, miał syna Tadeusza i córki: Paulinę, za Stanisławem Lipskim, Józefę, za Józefem Balińskim, zmarłą 1903 r., Paulinę, za Konstantym Siekluckim i Teresę, za Adamem Jnndziłłem z Hrudopola, zmarłą 1902 r.

Tadeusza, ur. 1842 r., zmarłego w Pizie 1874 r., dziedzica Reginowa, Rudni i Sieniecyż, ze Stefanii Twardowskiej, córki Józefa, rektora b. uniwersytetu wileńskiego, następnie marszałka pińskiego i Teofili z Mikulskich, zmarłej w Sienieżycach 1901 r., synowie: Stanisław, właściciel Reginowa, ur. 1853 r., żonaty z Jadwigą Jundziłłówną i Kazimierz, ur. 1858 r., właściciel Rudni.

Jerzy, z Maryanny z Jaskołdów, miał syna Felicyana, żonatego 1757 roku z Heleną ks. Połubińską, chorążanką słonimską, z niej synowie: Michał i Konstanty, oraz córka Rachela Michałowa Przecławska.

Michał, kapitan wojsk pruskich, z Joanny Bychowcówny, miał córkę Irenę, za Maciejem Więckowskim i synów: Władysława, Rufina, Tadeusza i Apolinarego. Z nich jeden Władysław, ożeniony z Bogumiłą Suchodolską, pozostawił synów: Michała, bezżennego, Waleryana, Konstantego, Franciszka, zmarłego bezpotomnie 1864 r. i Maurycego, ożenionego z Maryą Siemaszkówną i z nią bezdzietnego.

Waleryan, zmarły 1877 r., z Zofii Wołłowiczównej, pozostawił: Maryę, za Adamem Jelskim, Jadwigę, za Stanisławem Jundziłłem i Stefana, właściciela Mężenina, ożenionego z Melanią Dowgiałłówną.

Konstanty, zmarły 1877 r., z Anny Lipskiej, pozostawił: Paulinę, Bronisławę i Władysława, właściciela Niebereczyna.

Konstanty, syn Felicyana, miecznik 1785 r., a łowczy słonimski 1787 roku, z Aleksandry Siekluckiej, pozostawił córki: Maryę, za Wincentym Siekluckim, Józefę, za Ignacym Jundziłłem, Emilię, za Ksawerym Turskim i synów: Jana, Adama i Felicyana, zmarłego 1842 r.

Jan, urodzony 1802 r., zmarły 1878 r., właściciel Iwacewicz, z Zofii Frankowskiej, zmarłej 1889 r., pozostawił synów: Witolda, vicereferendarza kancelaryi b. Rady Stanu Królestwa, żonatego z Gabryelą Radolińską, Jana, zmarłego 1902 roku i Stefana, właściciela Hrudopola i Dobromyśla, ur. 1848 r., ożenionego 1879 roku z Julią Laską, córką Antoniego i Gertrudy z Jawornickich, z której syn Antoni, ur. 1885 r.

Adam, ożeniony z Teresą Jundziłłówną, zmarłą 1902 r., pozostawił synów: Tadeusza, zmarłego 1873 r. i Augusta, właściciela Dobromila i Hrudopola, zmarłego wkrótce po bracie (Teka J. Wolffa).

N. Jundziłł, żonaty 1617 r. z ks. Maryną Fedorówną Massalską, marszałkówną królewską.

Aleksander, cześnik nowogrodzki 1635 r. Anna, za Andrzejem Bychowcem 1619 r. Zofia, żona Samuela Towtwiła Blinstruba 1635 r. N., za Pawłem Suchodolskim, pisarzem ziemskim wołkowyskim, zmarłym 1659 r. Krzysztof podpisał, z województwem trockiem, obiór króla Michała, a z powiatem grodzieńskim, elekcyę Jana III-go, a Andrzej Jerzy i Krzysztof, z województwem brześciańskiem, obiór Augusta II-go.

Aleksander zrabował 1659 r. dobra jezuickie Wieżyszcze i naprowadził nieprzyjaciół na dobra Danielewiczów, o co pozwany 1667 r. (Ist. Jur. Mat. XXVI).

Krzysztof Wiktoryn, podsędek grodzieński 1696 r., sędzia ziemski 1699 r., w końcu marszałek 1720 r., właściciel Raczek (Akta VII), żonaty był z Elżbietą Isajkowską. Jerzy, współdziedzic Telatycz 1756 r. (Pam. Matusz.).

Dominik, komisarz cywilno-wojskowy ejszyski, z synami: Józefem i Kazimierzem, Bartłomiej, sędzia graniczny lidzki i Walenty, chorąży b. wojsk polskich, z synem Leonardem, synowie Maryana, wnukowie Józefa, prawnukowie Stanisława, dziedzica 1693 r. dóbr Podbarze Dormozagowszczyzna, w lidzkiem, dowiedli szlachectwa 1820 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Z nich Józef, ur. 1790 r., profesor botaniki na uniwersytecie wileńskim, zmarł 1877 r.

Bonifacy Stanisław, ksiądz pijar, znakomity naturalista, profesor uniwersytetu wileńskiego, członek b. towarzystwa przyjaciół nauk w Warszawie, syn Benedykta i Róży z Dowgiałłów, urodził się 1761 roku w Jasieńcach, w powiecie lidzkim, umarł w Wilnie 1847 r.

JUNDZIŁŁOWIE - RYŁŁOWIE h. WIENIAWA. Adam Ryło Jundziłł, cześnik lidzki 1699 r. Antoni Jundził Ryło, administrator ceł na komorze witebskiej i podczaszy lidzki 1721 r. (Ist. Jur. Mat. XXVI).

Ludwik z synem Stanisławem Antonim Konstantym i Julian Wincenty, synowie Wincentego, wnukowie Jana, prawnukowie Jana Dominika, a praprawnukowie Krzysztofa Jundziłł - Ryłły, dziedzica w 1688 r. dóbr Sledów i Brewików, w powiecie telszewskim, dowiedli szlachectwa 1799 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

[de JUNG N., został sztabs-kapitanem w wojsku koronnem 1778 r., a Karol, chorążym 1779 r. (MP.).]

JUNGE Karol Fryderyk, oberst-lejtenant w regimencie Golcza, otrzymał szlachectwo na sejmie 1775 r.

[JUNGSCHULCZ Jan, burgrabia elblągski 1626 r.]

JUNIEC Stanisław, komornik sądu w Łęczycy w latach 1385—1396 (Łęcz. I i II). Patrz z *Szamowa*.

JUNIEWICZOWIE h. ŁABĘDŹ. Jerzy Michał Juniewicz, pułkownik, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 608). Michał, prokurator księży Jezuitów w Warszawie 1752 r. (Perp. Czers. 29 f. 478). Michał, komornik trocki 1786 r.

Antoni Kazimierz, syn Michała, sędziego ziemskiego trockiego, wnuk Józefa, prawnuk Stefana, strażnika nowogrodzkiego 1714 r., dziedzica dóbr Półbrzeg-Weresków, w nowogrodzkiem, w 1835 r., a Ignacy, Jakób, Wincenty i Onufry, synowie Jakóba, Jakób i Józef, synowie Andrzeja, wszyscy sześciu wnukowie Kazimierza, oraz Kazimierz, Tomasz i Antoni, synowie Marcina, wnukowie Michała, a wszyscy prawnukowie Floryana, 1696 r. dziedzica dóbr Wierzbieliszki, w kowieńskiem i Ludwoiszki, w trockiem, w 1804 r. dowiedli szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską.

JUNKIEWICZOWIE. Patrz *Jenkiewiczowie.*

JUNOSZOWIE h. JUNOSZA, w województwie płockiem i mazowieckiem. Junosza, podsędek płocki 1372 r. Junosza, podkomorzy zakroczymski 1388 r., następnie sędzia ziemski zakroczymski, wyszogrodzki i ciechanowski 1393 r. Pisał się z Zaborowa. Przywilej wydany 1398 r. dla miasta Wyszogrodu, o nim również wspomina (M. 54 f. 62). Otrzymał on, od ks. Władysława Mazowieckiego, Rakowo i Boginie, w ziemi wiskiej, które syn jego, także Junosza, sprzedał w 1436

roku Jałbrzykowi z Rogienic (Mil.). Tenże pewnie Junosza, piszący się ze Smogorzewa, syn jego Dadzibóg i Bronisz z Gostkowa, zawarli w 1437 r. układ z opatem czerwińskim, o wójtostwo w Powielinie, nabyte przez opata od Ziemaka i Mikołaja, braci z Gostkowa i szwagra ich, Piotra ze Rzwienia (Bibl. Zam. Dypl.).

Jan Junosza z Gumowa procesował się z Gumowskimi 1532 r. (Płoc. Gr. Wiecz. 1 f. 270 i 2 f. 20). Jakób Junosza dziedziczył na Gumowie w 1578 roku (Paw.). Jan Junosza z Łaz i z Jaćwiąża Jaćwiąski, podkomorzy wyszogrodzki 1552 r., żonaty w 1525 r. z Elżbietą Zaborowską (M. 41 f. 84 i Zs. Gr. Czers. 20 f. 492). Syn jego Mateusz, zeznał oblig w 1583 r., a córka Katarzyna, za Stanisławem Narzymskim, kasztelanicem płockim. Druga córka Barbara, za Mikołajem Dąbrowskim 1585 r. (Zs. Gr. Czers. 51 f. 384; Kętrz. i A. Łuckie z 1585 r.).

Arnulf Junosza, został skarbnikiem ciechanowskim w 1605 r. Synowie jego: Paweł, Jan, Jakób i Arnulf. Paweł kwitował Jana 1614 r., a Jan, Jakób i Arnulf, kwitowali Podoskiego 1623 r. (DW. 43 f. 151 i M. 170 f. 469).

JUNOWICZOWIE h. LELIWA. Franciszek, syn Antoniego, wnuk Jana, skarbnika żmudzkiego, prawnuk Hrehorego, dziedzica Babian na Żmudzi, w 1799 roku, a syn jego Michał Justyn, z synem swoim Józefem, w 1838 roku dowiedli szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską.

JURA Jan, podstoli sandomierski 1336 r., podkomorzy krakowski 1338 r., wojewoda sandomierski 1347 r., kasztelan krakowski 1356 r., zmarł 1363 r. (Cal. Crac.). W 1358 r. wyjechał do Rzymu na czele poselstwa królewskiego.

JURA h. ODROWĄŻ. Patrz z *Dąbrówki*.

JURAHA książęta, pochodzą od Gedroiców. Popis szlachty z 1528 roku wymienia w liczbie książąt Gedroickich: Jurahę Jagajłowicza, Jana, Stanisława i Filipa Jurażyców.

Ks. Stanisław Jurażyc, żonaty 1547 r. z Nastazyą Hostyłówną, wdową po ks. Mikołaju Gedroicu. Barbara, wdowa po ks. Szczęsnym Jurażycu i syn jej, ks. Serafin Szczęsnowicz, procesują się 1554 r. z ks. Cherubinem Gedroicem o poddanych, nabytych przez ks. Szczęsnego.

Stanisław Juraha, ks. Gedroic, żonaty z Fedorą Fedorówną Mironówną, otrzymał w 1577 i 1598 r. potwierdzenie nadania różnych siół w obelskiej włości pierwszemu mężowi Fedory, ks. Michałowi Oboleńskiemu.

Mikołaj Jurażyc, książę Gedroic, żonaty z Barbarą Szczęsnówną Podlipską, miał synów: Jana, Hrehorego i Eliasza, skazanych wraz z matką na banicyę 1604 roku. Zofia, za Jerzym Sulatyckim 1620 r. Maryanna, za Andrzejem Tomaszewiczem, wdowa po nim 1636 r. (Kniaź.).

Hrehory, syn Mikołaja, o którym wyżej, pułkownik królewski, miał syna Stanisława, który jako Stanisław Juraha Gedroic, podpisał, z województwem wileńskiem, elekcyę Jana Kazimierza. Syn jego, Piotr Samuel Juraha, pisał się z województwem nowogrodzkiem, na elekcyę Jana III-go. W 1683 r. był podstolim oszmiańskim i rotmistrzem pancernym. Andrzej Michał, syn Piotra, horod-

niczy wileński i sędzia grodzki oszmiański 1709 r., zeznał w 1723 r. w Krakowie testament, którym sumę należną mu od brata Kazimierza, za dobra Babicze, przekazał synom swoim: Krzysztofowi, Kazimierzowi, Wojciechowi i Józefowi. Antoni i Michał, synowie Wojciecha, zamieszkiwali powiat oszmiański w 1764 r. (V. L.). Kazimierz, Jezuita, 1730 r. kapelan królowej.

Józef, syn Andrzeja Michała, krajczy oszmiański 1739 r., pozostawił syna Stanisława, oboźnego nowogrodzkiego, który 1758 r. zeznał w Wierzbołowie testament (Zs. Nowogr. z 1761 r.). Z testamentu tego okazuje się, że miał dwóch synów: Franciszka i Józefa.

Franciszek, rotmistrz kawaleryi narodowej, wziął dymisyę w 1779 roku. Syn jego Władysław, pozostawił czterech synów: Piotra, Stanisława, Karola i Romualda.

Józef, regent ziemski i grodzki wileński 1783 r., pozostawił synów: Stanisława oficera i Michała, w wojsku polskiem, Jana chorążego i Kazimierza, porucznika lejb-gwardyi grodzieńskiego pułku huzarów.

Władysław z synem Piotrem i synowie Józefa, wywiedli się ze szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską w 1832 r., jako książęta Giedrojciowie-Jurahowie h. *Kotwica.*

Stanisław, ożeniony z ks. Antoniną Radziwiłłówną, kasztelanką wileńską.

Od wymienionego Józefa, krajczego oszmiańskiego, wywiódł się ze szlachectwa w Wilnie 1820 r. Antoni, jako syn jego, wraz z synem Wiktorem Wojciechem Tomaszem.

Benedykt, sędzia powiatu nowogrodzkiego 1560 r. (Arch. I. Z. Ros. VII. 1), marszałek królewski 1569 roku. Ksawery, regent ziemski i grodzki wileński 1788 roku.

Herb książąt Jurahów nie jest dokładnie znany. Jak się zdaje, winni nosić na tarczy przepołowionej, w prawem polu błękitnem Hipocentaurusa, w lewem czerwonem w połowie ściętem, w górnem kotwicę, a w dolnem różę.

JURAHA. Oprócz książęcej rodziny Jurahów, była druga szlachecka. Bohdan Jakóbowicz Jurażyc, świadek 1526 r. (Arch. Sang. III). Bohdana i Jana Jurahów skarżył 1534 r. Puzyna, o pobicie (ML. 26). Bohdan, 1540 r. dworzanin królewski, 1552 r. mostowniczy piński (ML. 65). Bohdan Puzyna skarżył w 1536 roku Marynę z książąt Sokolińskich Konopków Bohdanową Jurażynę, że starszej swej córki, Fedii, oddać mu nie chce za żonę. W 1546 r. jest już Fedia żoną Puzyny (ML. 33 i 48). Andrzej Juchnowicz Juriaża (?), żona jego Marya i syn Marcin, sprzedali w 1537 r. część Zarzecka Ostrogskiemu (Arch. Sang. IV). Anna Michałówna Jurażanka, żona Michała Kozińskiego, przed 1583 rokiem (z Teki W. Rulikowskiego).

JURASZKIEWICZ Łukasz został podczaszym żytomierskim w 1725 roku (Sig. 21).

JURBORSCY. Teodora z Jurborskich, rozwiedziona 1794 roku z Ignacym Rodziewiczem (DW. 110 f. 204).

JURCEWICZOWIE h. LUBICZ. Władysław Jurcewicz, rotmistrz miński 1784 r. Ludwik, porucznik kawaleryi narodowej, nabył w 1790 r. w Warszawie sumę od Gawrońskiego (DW. 106 f. 502).

Jan, Michał, Józef i Tadeusz z synami: Pawłem, Kazimierzem, Antonim, Michałem i Ignacym, synowie Antoniego, wnukowie Kazimierza, skarbnika słonimskiego, dziedzica 1685 r. dóbr Wójtowa Syta, w słonimskiem, wywiedli się ze szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską.

JURCZEWSCY. Piotr, bojar królewski i żona jego Hanna, mają w 1549 roku sprawę z Szukową, o dział (ML. 65). Michał, cześnik buski 1688 r.

JURCZYCCY z Jurczyc, w powiecie krakowskim. Paweł z Jurczyc, zganiony przez Osieckiego, dowiódł 1459 roku w Krakowie szlachectwa i h. *Strzemię* (Lawszowa). Filip z Jurczyc, h. *Nowina*, a Andrzej, h. *Radwan*, świadczyli w Krakowie 1469 r.

Bieniek, Rafał, Franek, Andrzej, Jakusz, Kuszek i Wacław, inaczej Wąż, dziedzice Jurczyc, przegrali 1404 roku proces o dziesięciny z opatem Tynieckim. Piotr Broski, Stanisław Dach, Michał i Andrzej, dziedzice Jurczyc, świadczą 1426 r. w Tyńcu. Kasper, syn Mikołaja z Jurczyc, 1483 r. na uniwersytecie krakowskim. Tenże pewno Kasper Jurczycki, z szlachtą księstwa zatorskiego, składa hołd królowi 1508 roku.

JURCZYN Michał, dziedzic Sołowjowa na Białorusi 1730 r.

JURECCY. Zygmunt, pleban w Wójtowej i Moszczenicy 1611 r. był h. *Nałęcz*. Andrzej podpisał, z województwem kaliskiem, elekcyę Augusta II-go. Niesiecki wymienia Jureckich h. Prus.

JUREWICZOWIE i JURJEWICZOWIE h. LUBICZ. Z pewnością jest kilka zupełnie odrębnych rodzin, noszących to nazwisko, nie ustalone w pisowni, ale że wszyscy wylegitymowali się ze szlachectwa z h. Lubicz, więc ich razem pomieszczam.

Herb Lubicz.

Marcin Jurewicz wziął 1624 r. w zastaw od Tyszkiewiczów Nepedówkę, Młynki i Wólkę. Wnuczka jego Anastazya, córka Michała, zaślubiła 1655 r. w Horohowie Teodora Jaroszyńskiego, a w 1699 r. procesowała Tyszkiewiczów, o wymienione dobra (A. Tryb. Lub. Woj. Kij.). Samuel, banitowany w procesie 1661 r. (Woł. XII B f. 381).

Marcin, syn Michała i Anny z Przygodzkich, żonaty 1713 r. z N. Przygodzką, sprzedał 1724 r. część swoją na Brudnie Nestorowiczowej (DW 62 f. 327 i 65 f. 779). Samuel, miecznik wołkowyski 1701 r. i pisarz dekretowy W. Ks. Litewskiego 1710 r. Jerzy, towarzysz chorągwi petyhorskiej kasztelana witebskiego Ogińskiego 1713 r. (Ist. Jur. Mat. XXI).

Floryan, syn Jana i Zofii Przesmyckiej, wraz z żoną. Maryanną z Baranowskich, sprzedał 1719 r. plac w Witebsku, na-

byty przez rodziców (Ibid. XXIV i XXV). Kazimierz i Antoni podpisali manifest szlachty litewskiej 1763 r. Kazimierz, Marcin, Piotr i Samuel podpisali, z księstwem żmudzkiem, elekcyę Stanisława Augusta. Andrzej, stolnik brzeski, patron w Połocku 1780 r. (Ist Jur. Mat. XXIX).

Jan Jurewicz, syn Tobiasza Zasztołta, ziemianin województwa wileńskiego, dziedzic Mostwiłowszczyzny, Czerniakowszczyzny, Daubniewiec i Woznarówki, zastawił 1659 r. część dóbr swoich ojczystych Kazimierzowi Powileńskiemu, a testamentem, spisanym 1680 r., przekazał dobra ziemskie synowi Antoniemu, wyznaczając posag córce niezamężnej Eufrozynie. Antoni zapisał testamentem z 1713 r. dobra powyższe synowi Kazimierzowi Janowi, polecając mu opiekę nad matką, Anną z Mikoszów i nad siostrami, rodzoną Anną Ordziną i przyrodnią, Ewą ze Staszkiewiczów Zawadzką. Synowie Kazimierza Jana: Paweł, Andrzej, dworzanin skarbowy litewski, ożeniony z Katarzyną Kozłowską, Józef i Jerzy, sprzedali 1762 roku Mostwiłowszczyznę Kajetanowi Rytwińskiemu, cześnikowi lidzkiemu. Synowie i wnukowie Pawła, Andrzeja i Józefa i synowie Jerzego, wylegitymowali się ze szlachectwa 1819 r., przed Deputacyą wywodową wileńską.

Potomkowie Andrzeja w 1850 r., a Jerzego w 1903 r., zyskali zatwierdzenie szlachectwa w Petersburgu.

Paweł, syn Kazimierza Jana, miał synów: Jana, Tadeusza i Franciszka. Z nich: Jan miał synów: Kajetana, po którym synowie: Adam i Romuald, Michała i Wiktora Adama, po którym syn Jan. Tadeusz miał synów: Stefana, Piotra, po którym synowie: Jan i Aleksander, Józefa, po którym syn Jan i Jana Nikodema. Franciszek miał syna Tomasza Dawida.

Andrzej, drugi syn Kazimierza Jana, miał syna Mikołaja, którego syn Ferdynand Piotr, pozostawił synów: Józefa Mikołaja, ur. 1847 r. i Marcina Aleksandra, ur. 1855 r.

Józef, trzeci syn Kazimierza Jana, miał synów: Onufrego, po którym synowie: Kajetan i Michał 1819 r., Józefa, Jana, Ignacego, po którym syn Józef 1819 roku i Jacka.

Jerzy, najmłodszy syn Kazimierza Jana, ur. 1725 r., żył jeszcze 1795 roku, a z żony Maryanny, pozostawił synów: Szymona i Benedykta.

Szymon, ur. 1770 r., z dwóch żon: Marcyanny Akminowiczówne i Wiktoryi Szałkowskiej, pozostawił czterech synów: Mateusza, ur. 1802 r. w Widzach (gubernii kowieńskiej),którego, z Józefy Pożarskiej, jedyny syn Rupert, ur. 1837 r. w Wilnie, zginął 1863 r., Ignacego, Józefa Benedykta i Jana, którego z Katarzyny Szmigierównej, syn Aleksander Rafał, ur. 1831 r.

Benedykt, drugi syn Jerzego, ur. 1780 r. w Daugieliszkach, w święciańskiem, zaślubił 1818 r. w Ławaryszkach Katarzynę Nareykównę i umarł tamże 1848 r., pozostawiwszy synów: Antoniego Jana, ur. 1825 r.. bezdzietnego z wdową Radziwiłłowiczową i Juliana Andrzeja, ur. 1822 r. w Ławaryszkach, ożenionego 1860 r. w Wilnie z Julią Aleksandrowiczówną, córką Michała i Doroty z Łazarzów, zmarłego 1894 r. w Wierzbach pod Wilnem. Trzej synowie Juliana Andrzeja, Antoni, Michał i Augustyn, zmarli w młodym wieku, a pozostali: Adam, ur. 1869 roku w Wilnie, ożeniony 1901 r. z Teofilą Bohuszkówną i Józef, ur. 1878 r. w Ławaryszkach.

Nikodem Jurewicz z synem Janem, syn Eustachego, wnuk Franciszka, prawnuk Aleksandra, syna Jana, 1636 r. dziedzica Jurowicz na Żmudzi, legitymował się ze szlachectwa 1819 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Janina Jurewiczówna, córka Kazimierza i Henryki ze Śliwowskich, zaślubiła 1904 r. w Wolance w Galicyi Józefa Kędzierskiego.

Samuela Juriewicza i Heleny Marcybelli Tryznianki syn Stanisław Leon, ur. 1681 r., podstoli czerniechowski, dziedzic Czerniaktowa (?), ożeniony z Anną Benedyktą Przecławską, miał syna Franciszka Leona, ur. 1717 r., dziedzica Czerniaktowa, także podstolego czerniechowskiego, którego, z Rozalii Mroczkównej, syn Ignacy, ur. 1742 r., rotmistrz powiatu słonimskiego, ożeniony z Maryanną Witosławską, pozostawił synów: Franciszka Piotra, Jana i Ignacego.

Franciszek Piotr, z Maryi Mareckiej, miał dzieci: Michała, Stanisława, Józefę i Helenę.

Jan, żonaty z Anną Małecką, zmarł 1849 r.

Ignacy był ożeniony z Petronellą Przedpełską, z której Teofil i Erazm, ur. 1823 r., urzędnik we Lwowie, ożeniony z Elżbietą Szusterówną. Syn ich Aureli Bruno Feliks, ur. 1856 roku, oficer wojsk austryjackich 1880 roku (A. Galic. Wydz. Kraj.).

Jan Mikołaj Jurjewicz, bojaryn hospodarski, 1553 r., namiestnik J. Kr. Mości bystrzycki i ławaryski. Wdowa po nim, ks. Nastazya Hlebówna Prońska, jest już 1555 r. za drugim mężem, Teodorem Żukiem. Córka zaś ich Hanna, żona Stanisława Mikołajowicza Budiły, procesowała matkę w latach 1551 — 1553 (Kniaź.). Michał Juriewicz otrzymał 1637 r. konsens królewski. na odstąpienie wsi Buchny ze starostwa chmielnickiego Standarskim (M. 182 f. 237). Maryanna Łukiczna Jurjewiczówna, żona Rafała Romanowicza Korsaka (Ist. Jur. Mat. XXII).

Piotr Pachomiej Łukaszewicz Jurjewicz, Bazylianin w Połocku i bratanek jego, Michał Abramowicz Jurjewicz, dzierżawca dóbr bazyliańskich w latach 1668 do 1671 (Ist. Jur. Mat. XXVI i Akta XV).

Mikołaj, żonaty 1653 r. z Krystyną Giełgudówną (Akta XV). Jan, podstoli witebski, żonaty 1687 r. z Krystyną Przecławską, wdową po Jerzym Bereśniewiczu, łowczym mińskim, zmarłą 1689 r. (Akta XI i XII f. 367). Tomasz, poseł województwa mińskiego, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 roku (Obl. Warsz. 49 f. 615). Franciszek i Tomasz, w powiecie oszmiańskim 1764 r. Stanisław, rotmistrz piński, żonaty z Anielą Tchorznicką. Wspomina o nich konstytucya z 1775 r. Pewnie tenże sam Stanisław, regent ziemski i grodzki piński 1778 roku.

Jakób kniaź Juriewicz, z województwem mińskiem, a Piotr Juriewicz, z województwem połockiem, podpisali elekcyę Stanisława Augusta. Franciszek, Jezuita w Połocku 1783 r. (Ist. Jur. Mat. XXV).

Stanisław Juriewicz, żonaty 1-o v. z Joanną Moszyńską, pierwszą żoną Piotra Moszyńskiego, 2-o v. z Wienczesławą Barszczewską, następnie Rodokonakową, z pierwszej żony miał syna Mieczysława, ożenionego z N. Rossi, z której synowie: Mieczysław, zmarły bezpotomnie i Fryderyk, ożeniony z Mazurkiewiczówną, oraz córki: N., zakonnica i Janina, za Leszkiem Wiszniewskim.

Paweł, syn Stanisława, urodzony z drugiej jego żony, zaślubił 1901 roku ks. Elżbietę Woroniecką, córkę ks. Mieczysława i Maryi z hr. Drohojowskich.

Dominik z synami: Adamem, Karolem i Janem, Jakób z synami: Antonim, Ignacym, Tadeuszem, Justynem, Feliksem i Janem, Kazimierz z synami: Wincentym, Józefem i Nikodemem i Franciszek z synami: Feliksem i Wincentym, synowie Andrzeja, wnukowie Tomasza, prawnukowie Wojciecha, syna Stanisława, wnuka Szymona Juriewicza, dziedzica 1597 r. dóbr Petrolewsko i Trokiele, w oszmiańskiem, dowiedli szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1801 r.

Franciszek, syn Kazimierza, Rafał, Ignacy i Antoni, synowie Michała, Wincenty i Ludwik, synowie Stanisława, Andrzej z synami: Wincentym, Maciejem, Antonim i Jakóbem, i Józef, synowie Samuela, wszyscy zaś wnukowie Gabryela, prawnukowie Adama, praprawnukowie Walentego, 1631 r. dziedzica Gudminajeć na Żmudzi, w 1804 r., a Stefan z synem Onufrym, Andrzej i Kajetan, synowie Felicyana, wnukowie Michała, prawnukowie Kazimierza Stefana, dziedzica Dzegies, w oszmiańskiem, w 1819 r. legitymowali się ze szlachectwa przed tąż Deputacyą.

JURGA, starosta grodecki 1442 r. (AGZ. XIV).

JURGIELEWSCY h. WŁASNEGO, w powiecie grodzieńskim. Herb ich przedstawia podkowę ocelami na dół, w niej strzała żeleźcem w górę (Koj.). Michał, łowczy grodzieński, ekonom kadziński w latach 1713 — 1721 (Ist. Jur. Mat. XXI i XXVI).

JURGIEWICZOWIE h. WŁASNEGO. Maciej Jurgiewicz, bojar, za odznaczenie się w walkach z Moskwą, otrzymał pod Pskowem w 1581 r. od Stefana Batorego szlachectwo i herb Janinę, do którego przypuścił go Marek Sobieski, chorąży. Tarcza ma być fioletowa ze skrajem srebrnym, w polu czerwonem. W szczycie hełmu korona królewska, z której w pośrodku dwóch orlich skrzydeł, prawego białego, lewego czerwonego, wieża na poły zburzona, a z niej ręka zbrojna miecz trzymająca (Paw.).

Prawdopodobnie potomek Macieja, Antoni Jurgiewicz, syn Marcina Antoniego i Apolonii z Bernat, wnuk Sebastyana i Eufrozyny z Konar, prawnuk Kaspra, legitymował się ze szlachectwa w ziemstwie pilźnieńskiem 1782 r.

JURGIOWSCY v. JURJOWSCY h. GOZDAWA z Jurgiowiec v. Jurjowiec (dziś Jurowic), w ziemi sanockiej. Pełka, syn Paszka Węgrzyna z Temeszowa i Dedni, wziąwszy działem z braćmi Jurjowice i Srogów, w sanockiem, dał początek rodzinie Jurjowskich (patrz *Dydyńscy*). W 1425 r. zabezpieczył żonie, Fiennie z Pobiednej, sędziance ziemskiej sanockiej, 120 grzyw. posagu. W 1431 r. nabył Podłęże, a zginął w zwadzie 1435 r. Córka jego Anna, wyszła 1439 r. za Wilhelma Cieszyka z Grabownicy, wojskiego sanockiego, a syn Mikołaj, zwany Pełką v. Pełczycem Jurjowskim, dopełnił w 1453 roku działu Srogowa po stryju, z braćmi stryjecznymi Dydyńskimi. Ożeniony 1-o v. z Petronellą, której zabezpieczył 1447 r. 200 grzyw. posagu i wiana, a 2-o v. z Anną, córką wójta i wojskiego sanockiego 1464 r., za którą dostał od jej brata 150 grzyw. posagu, pozostawił córkę Zofię, za Mikołajem Cieszykiem Bukowskim 1469 r. i synów: Piotra, Bogumiła, zmarłego przed 1486 r., Mikołaja, Feliksa alias Szczęsnego i Leo-

narda. Bracia ci sprzedali 1481 r. Humniskiemu Rafałowi Jurgyowce, Srogów, Popiele, Raczkową i Dębnę. Mikołaj i Feliks mają 1508 r. w zastawie Jasienice, a Mikołaj jest 1514 r. wójtem w Lubatowej (Paw.) i opiekunem swej synowicy Barbary, córki Piotra (AGZ. XI i XII).

JURGJOWSKI Piotr, syn Hamladyna, ormianin, z Jurgjowego Monasteru, dowiódł szlachectwa 1444 r. listem Świdrygiełły i przyznano mu posiadanie Stroniatyna po wuju Kaleniku, ormianinie. W 1448 r. zwrócił Stroniatyn królowi i Andrzejowi z Malechowa. Żył jeszcze 1453 r. (AGZ. XIV).

JURI, marszałek Świdrygiełły 1408 r. (Gr. Ant. f. 6). *Juri*, marszałek w. ks. Świdrygiełły w latach 1437 — 1438 (A. Zap. Ros. i Arch Sang.). *Juri* Fedkowicz, klucznik łucki 1482 r. *Juri*, chorąży memeski, umarł przed 19-m Sierpnia 1531 r. (ML. 24). *Juri* Iwanowicz, książę, namiestnik włodzimierski 1502 r. *Juri* Semenowicz, książę, świadek na przywileju Kazimierza Jag. dla Siemaszki z 1452 roku (Arch. I. Z. Ros. I.). *Juri* Semenowicz, książę, namiestnik piński za Kazimierza Jag. (Rew. Puszcz.). *Juri* Stanisławowicz, chorąży oniksztyński w 1550 roku (ML. 65).

JURIEWICZOWIE, patrz *Jurewiczowie.*

JURIEWSCY z Juriewicz, w województwie połockiem. Hawryło Hrydkowicz Juriewski, Konstanty i Teodor, dziedzice Juriewicz 1552 r. Wspomina o nich rewizya zamku połockiego z tegoż roku. Iwan spisał testament 1622 r. Dawid, 1622 r. dziedzic Juriewicz, w połockiem. Aleksander 1660 r. Jan, żonaty z Michałówną Bujnicką 1661 r. Jan, Kazimierz i Michałowa Jurjewscy, ziemianie połoccy 1667 r. (Ist. Jur. Mat. XXII — XXVI).

JURKIEWICZOWIE h. NIECZUJA. Sebastyan Jurkiewicz, towarzysz chorągwi strażnika koronnego, otrzymał w 1685 r. na sejmie szlachectwo. Józef Mikołaj, żonaty 1709 r. z Eleonorą Łabęcką, córką Wojciecia Marcyana i Zofii z Tomickich. W tymże roku otrzymała ona od rodziców pewną sumę i dworek w Warszawie (Perp. Czers. 17 f. 124). Syn ich, Stanisław Nieczuja Jurkiewicz, żonaty 1-o v. z Teofilą Targońską, której w 1735 r. zabezpieczył posag, 2-o v. z Rozalią Heleną Bieganowską, córką Franciszka Wojciecha i Teresy Wiktoryi z Kozłowskich, z którą zeznał zapis dożywocia 1756 r., 3-o v. z Teresą Miączyńską, z tej ostatniej pozostawił synów: Marcina i Jana, w imieniu których sprzedał 1774 r. część dóbr Grabie Zabłockiemu. W tymże roku był cześnikiem wendeńskim, w 1778 r. sprzedał dwór swój w Warszawie Czapskiemu (Perp. Czers. 23 B. f. 49; DW. 80 f. 54; 91 f. 50 i 94 f. 611). Walenty, syn Jana, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie przed 1850 r.

Konstancya, za Mikołajem Golianem 1708 roku. Antoni zeznał 1713 roku zapis dożywocia z żoną, Jadwigą z Zaboklickich, 1-o v. Szymanowską. Paweł, przełożony zakonu Niepokalanek w Goźlinie (Perp. Czers. 17 f. 69; 18 f. 9 i 11). Józef, major b. wojsk polskich 1807 r.

Felicyan Nieczuja Jurkiewicz, 1782 r. w sądzie ziemskim sanockim. Grze-

gorz 1788 r., a Bazyli, wnuk Grzegorza, i Jan i Paweł 1830 r., w Wydziale Stanów galicyjskich, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie.

JURKIEWICZOWIE h. SAS, w województwie ruskiem i na Litwie. Krzysztof Jurkiewicz, miecznik nowogrodzki-siewierski, podpisał, z województwem wileńskiem, elekcyę Jana Kazimierza, a Jan, z województwem mińskiem, obiór Augusta II-go. Dawid podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r.

Maciej, żonaty, w ziemi czerskiej, z Dorotą Gozdzką 1670 r. (Perp. Czers. 13 f. 320). Nazary, podstarości żołtaniecki, otrzymał 1699 r. od królewicza Konstantego, w dożywocie dworzysko w Żołtańcach (AGZ. X. 6351). Jan, żonaty z Maryanną Glińską, umarł w Żołtańcach 1827 r. Inny Jan, umarł tamże 1831 r. Córka jego Julia.

z JURKOWA. Jan zganił między 1360 a 1378 r., Łowińskiego. Jan, syn Jana, 1420 r. Wincenty, syn Jana, 1437 r., a Jan, syn Mikołaja, 1459 r. na uniwersytecie krakowskim. Henryk z Jurkowa, prawdopodobnie Półkozic, sprzedał 1434 r. Stropieszyn Stanisławowi z Gorzyc. Bracia rodzeni, Jan i Andrzej, świadczą 1456 r. w Tarnowie.

z JURKOWIC Hieronim, syn Zawiszy, 1480 roku na uniwersytecie krakowskim.

JURKOWIECCY h. PILAWA. Mikołaj Jurkowiecki, dziedzic Niegłowic i Łubna, pisarz grodzki biecki w latach 1614 — 1616, wydał córkę swą Katarzynę 1609 r. za Marcina Dunina z Prawkowic. Syn jego Kasper, pokwitowany przez siostrzeńca 1650 r. (Obl. Biec. 39 f. 742 i 896; 40 f. 742; 41 f. 498 i 57 f. 231). Zofia, żona Stanisława Russiana 1622 r. (Zs. Bełs.). Wacław, kanonik sandomierski 1660 r. Marcin, Zuzanna i Anna pozwali 1640 r. Skolimowskich, o dzierżawę Podhorzec (Gr. Bełs. 236 f. 79).

Albrych i Stanisław podpisali, z województwem krakowskiem, elekcyę króla Michała. Pewnie tenże sam Olbracht, komornik ziemski biecki 1683 roku. Wojciech, proboszcz w Radwankowie 1701 r. (Perp. Czers. 16 B f. 66). Stefan pisał się z województwem krakowskiem, na obiór Augusta II-go. Mikołaj, podstoli żytomierski 1700 r. Stefan, Jerzy i Józef podpisali konfederacyę sandomierską w 1704 r. Stanisław, Jan i Jerzy na Niegłowicach, podpisali uchwały sejmiku krakowskiego 1695 r. Stanisław, towarzysz roty husarskiej, otrzymał 1701 r. polecenie królewskie, odebrania wójtostw w Jawornikach i Czystohorlu, z rąk nieprawnych posiadaczy (Ręk. Ossol. Sig. 262 f. 64).

Barbara Eleonora, za Wojciechem Borkowskim, Konstancya i Maryanna, siostry, właścielki Niegłowic, procesują w 1707 r. braci swoich, Jana i Jerzego, których także pozwała Maryanna, wdowa po Stanisławie (Rel. Gr. Biec. 227 f. 13). Michał, ma 1768 r. sprawę z Mycielskimi w Poznaniu o długi.

JURKOWSCY h. GRZYMAŁA, prawdoprdobnie z Jurkowic, w powiecie sandomierskim. Maciej Jurkowski, osiadły na Rusi Czerwonej, z żony Oluchny miał synów: Andrzeja, Pawła i Ksztana v. Cztana i córki: N., za Dymitrem Dani-

łowiczem z Żurowa i N., za (Mikołem) Korawą. Córką Oluchny, ale pewno z drugiego męża, była Marusza z Czajkowic, wspomniana 1506 r. w aktach lwowskich (AGZ. XVII. 4216 mylnie Jurjowscy). Maciej był dziedzicem Ostrowa i Juszkowic w żydaczowskim, które mu odgraniczono 1424 r. od Drohobycza.

Andrzej, najstarszy syn jego, może nawet z innej, pierwszej żony, nazywa się zwykle Malechowskim. W 1419 r. dostał od króla prawo średzkie dla Żydatycz i Klekotowa, miał 200 grzyw. zapisanych przez Warneńczyka na Stroniatynie, o które to dobra prowadzi długą sprawę z Hamladynowiczem Jurgjowskim w latach 1443 — 1448. W 1443 r. skasował dawne zapisy Piotra i Ścibora z Wiszni, uczynione na rzecz jego i młodszych jego braci, Pawła i Cztana, przyjąwszy nowy zapis 100 grzyw. na Leśniowicach. Był dziedzicem Malechowa, Klekotowa, Żydatycz, Ostrożan, Dzurczyna i części Juszkowic. Nie żył już 1450 r., a z żony Jachny, pozostawił tylko trzy córki: Helenę v. Oluchnę, wydaną 1445 r. za Jana Kunata z Tuligłów, Katarzynę, żonę Jana Korytki z Rychcic 1454 r. i Jachnę, za Janem Jurą z Dąbrówki i Ostrowa, 1469 r., wojskim trembowelskim.

Paweł i Ksztan Jurkowscy, byli dziedzicami Czartoryi, Wołkowa, Kahujowa i części Juszkowic. W 1457 r. procesują się z Kolbajowskim o poddanych, w 1461 r. nabyli za 300 grzyw. Zaleśce i Brotczyce od Chodorowskich, kasując wszelkie sprawy prowadzone jeszcze przez ich ojca. W 1464 r. podpisali konfederacyę ziemi lwowskiej przeciw Odrowążom i przywiesili do aktn pieczęcie z h. Grzymałą i napisem „s. pauli de Jurkowice“. Wkrótce po tem Ksztan umarł bezdzietny. Paweł w latach 1464 — 1465 pozwany przez Franciszkanów lwowskich, o 100 grzyw., zapisanych przez brata Andrzeja z Malechowa, wygrał sprawę; w 1469 r. przy lustracyi królewszczyzn na Rusi, okazał przywileje królewskie na Piekułowice i Wołkowy, w lwowskiem, na zamianę Wołkowa i Kukajowic na Zurochów, w. chełmskiem i list. ks. Władysława Opolskiego na Czartoryę, w żydaczowskiem i Perehinkę, w halickiem (Paw. i Jabł.). W 1480 r. nabył Malechów i Klekotów, od bratanki Jachny Jurowej i zmarł bezdzietny, a dobrami po nim podzielili się 1484 r. siostrzeńcy ich Daniłowicze i Korawowie. W 1485 r. egzekutor jego testamentu, Rafał z Jarosławia, złożył 150 grzyw. kapitule katedralnej lwowskiej, na anniwersarze za jego duszę (AGZ.).

Herb Jastrzębiec.

JURKOWSCY h. JASTRZĘBIEC z Jurkowic, tychże samych co Grzymałowie, w powiecie sandomierskim, dziedziczyli i na Jurkach Siwowątach. Adam, właściciel Jurkowic w 1508 r. Do Pawła Jurkowskiego należał Stradów w 1578 roku, a do Mikołaja część Gieraszowic i cała Wola Gieraszowska (Paw.).

Wawrzyniec i Jakób, synowie Mikołaja, odziedziczyli po ojcu wymienione dobra (Wyr. Lub. 44 f. 389). Wawrzyniec, poborca na powiaty: sandomierski, wiślicki i pilźnieński 1589 r. Jakób, żonaty 1594 r. z Zofią Burzyńską. Jerzy, 1596 roku, Andrzej 1599 r., Zofia, Jan i Maryna, dzieci Szymona, 1596 r. mają sprawy w Trybunale lubelskim (Wyr. Lub. 58 f. 599; 65 f. 110; 67 f. 541; 80 f. 30). Andrzej otrzymał w 1614 roku konsens królewski, na wykupienie sołtystwa w Glinianach (AGZ. X. 3179).

Stefan Władysław, rotmistrz powiatu gostyńskiego, podpisał elekcyę Jana Kazimierza, a Floryan, z ziemią rawską, obiór króla Michała. Zofia, za Piotrem Ługowskim 1631 r. Aleksander, w ziemi czerskiej, 1625 r. (Perp. Czers. 7 f. 281). Stanisław, pisarz królewski, wystawił plenipotencyę w Warszawie 1647 r. (M. 361 f. 17) Stanisław, doktór filozofii, profesor akademii krakowskiej, jest 1638 roku w Padwie. Stanisław został podczaszym parnawskim 1717 r. Maciej, syn Franciszka, odstąpił 1765 roku bratu Kasprowi sumę na Parznicach (Perp. Czers. 33 f. 50).

Tomasz, subdelegat grodzki radomski 1772 r., a vicesgerent sądowy sandomierski 1774 r. (DW. 89 f. 623), z Maryanny Mysłowskiej, miał synów: Franciszka, ur. 1767 r., Antoniego, ur. 1770 r. i Gabryela Benedykta, ur. 1773 roku (metr. w Bałtowie), wylegitymowanych ze szlachectwa 1804 roku w Galicyi zachodniej.

Józef, syn Tomasza i Anny Barbary Stuart, 2-o v. Michałowej Nakielskiej 1757 r., ma sprawę 1763 r. z Kozłowskiemi (Rel. Gr. Lwows.). Józef z Jurek Siwowąt Jurkowski, podpisał 1754 r. protest przeciw rozwiązaniu ordynacyi ostrogskiej. Józef, zmarły przed 1773 r., z Agnieszki z Bienieckich, córki Marcina i Barbary z Rembielińskich, pozostawił synów: księdza Tadeusza, i Wojciecha, którym matka, następnie żona Stanisława Rowickiego, odstąpiła część swoją na Cholewach (DW. 90 f. 160).

Wojciech był 1779 r. regentem grodzkim czerniechowskim. Jan podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. Józef i Kajetan, synowie Jana i Jadwigi z Chojeckich, kwitowali Bońkowskiego 1796 r. Kajetan, w 1781 r. porucznik wojsk koronnych, 1782 r. chorąży, 1790 r. kapitan, następnie 1792 r. podkomorzy nadworny królewski, nabył w tymże roku Budowo i Pruszków, w ziemi ciechanowskiej, od Mdzewskiego. Żona jego Konstancya z Twarowskich, wdowa po Jakóbie Łapińskim (DW. 97 f. 1220; 98 f. 111; 102 f. 813; 108 f. 492; 109 f. 542; 111 f. 998 i 112 f. 1228).

Michał, tajny radca saski i ochmistrz ks. Maksymiliana, ur. 1737 roku, zmarł 1810 roku.

Andrzej, z Róży z Siedliskich, pozostawił synów: Jakóba, Franciszka, ze skarbnika łukowskiego, wojskiego nowogrodzkiego-siewierskiego 1766 r. i Józefa, podczaszego sochaczewskiego, który w 1754 r. spisał testament w Jarosławiu (Gr. Przem.). Od tego ostatniego wywiedli się: Juliusz, Józef, Grzegorz i Ludwik, synowie Jana, wylegitymowani ze szlachectwa w Królestwie przed 1850 r.

Józef, posiadacz wójtostwa w Żygodowicach, odstąpił je bratankowi swemu Tomaszowi, synowi Jana, który legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w grodzie oświecimskim: tegoż roku, w sądzie ziemskim lwowskim, legitymowali się ze szlachectwa: Józef, Franciszek, Feliks, Antoni i Jan, synowie Wawrzyńca. Tego Jana syn, ksiądz Ludwik, kanonik katedralny lwowski 1857 r.

Jan Bonawentura, syn Ludwika i Wiktoryi Wilczkowskiej, wnuk Andrzeja i Barbary Swaryczewskiej, legitymował się ze szlachctwa 1807 r., w Wydziale Stanów we Lwowie.

Szymon Pirog Jurkowski, z Barbary Duninównej, miał synów: 1) Stanisława, ożenionego z Petronellą Czaplicówną, po którym Jan i Kazimierz i 2) Józefa, żonatego z Wiktoryą Węglowską, którego synowie: Jan, Franciszek, Stani-

sław i Ignacy, dowiedli szlachectwa 1782 roku, w sądzie grodzkim trembowelskim.

Jan, żonaty z Antoniną Woroniecką, umarł 1803 r. w Hanaczówce, pozostawiwszy synów: Józefa, Antoniego, Stanisława i Benedykta. Franciszek, zmarły 1784 r. w Brzeżanach, z Konstancyi Złotorowiczówny, miał synów: Wincentego i Jana. Brat jego Józef.

Jurkowscy Feliks, Jakób i Maciej, synowie Jana i Jadwigi Morskiej, wnukowie Jana i Anny Żurakowskiej, z przydomkiem *Siwowąs*, legitymowani ze szlachectwa w sądzie grodzkim trembowelskim 1782 r.

Maciej Ludwik zmarł we Lwowie 1800 r., a spadek po nim wzięło rodzeństwo: Michał, Maryanna, żona Walentego Laskowskiego i Apolonia, żona Bonawentury Dąbrowskiego (A. Lwow. For. Nob.).

JURKOWSCY h. LELIWA z Jurkowa, w powiecie kościańskim. Jan v, Janusz z Jurkowa na sądach w Kościanie i Gnieźnie w latach 1389 — 1399, dowiódł szlachectwa h. Leliwa 1413 r. (Leksz. i Pis. Dz. Pol. IX). Mikołaj Jurkowski ręczył 1443 r. za opata Lubińskiego (Pom. Dz. W. Śr. XVI 1157). Anna, wdowa po Mikołaju Jurkowskim, z oprawy swej i z dóbr dziedzicznych dzieci swych w Jurkowie, wyprawiła, 1498 r., konnego na wojnę turecką (St. Pr. P. Pom. VII. 582). Jadwiga Jurkowska, dziedziczka części Bojanic, w kościańskiem, 1581 r. (Paw.). Adam podpisał, z województwem poznańskiem. elekcyę Augusta II-go.

Herb Leliwa.

Byli *Jurkowscy* także w województwie brzeskiem-kujawskiem i pisali się z Jurkowa i Woli Jurkowskiej. Jarosław, syn Jana z Jurkowa z dyecezyi włocławskiej, kleryk w Gnieźnie 1424 r. Mikołaj Jurkowski z Jurkowa 1477 r. Paweł, dziedzic Dąbrówki, żonaty 1490 r. z Małgorzatą. Wojciech Jurkowski z Waganic 1490 r. Jan z Woli Jurkowej 1493 r. Brat jego Marcin, ksiądz (Gr. Brzes.). Franciszek Szymon, dziedzic Świnek, a Piotr, części Krajewic, w brzeskiem, 1566 roku (Paw.).

Franciszek i Wojciech pokwitowani 1556 r. przez siostrę Annę Mielińską z posagu. Apolonia za Blendzkim 1584 roku, a Barbara za Arciszewskim 1608 r.

Andrzej i Jakób, synowie Piotra, zeznawali akta w Przedeczu w latach 1599 — 1602. Wojciech tamże 1639 roku. Siostra jego Jadwiga, za Biestrzykowskim (Gr. Przed. 9 f. 326 i 327; 32 f. 134; 55 f. 4; 47 f. 546; 50 f. 128 i 71 f. 113).

JURŁOWOWIE. Król Zygmunt potwierdził w 1516 r. dawniejsze swoje nadanie 60 ludzi i 6 wsi, w powiecie dorsuniskim, Janowi Timofiejewiczowi Pleszczejewiczowi Jurłowowi, dzierżawcy jaświońskiemu (ML. 11). Tenże Iwan nabył w 1520 r. dworzec w Szwintynikach od Ościkowej (ML. 12). W tym czasie musiał utracić dzierżawę jaświońską, ponieważ posiada ją kniaź Osowicki; w 1525 r.

otrzymał znowu ekspektatywę na to starostwo, jako też w rzeczy samej nadał mu je król Zygmunt 1526 r., w dożywocie, lecz w kilka tygodni później zwrócił je Osowickiemu (MŁ. 15). Na ekspedycye wojenne dostarczał 18 koni (ML. 21).

Iwan miał z żony Hanny, 2-o v. Marcinowej Podsudkowskiej, córki: Barbarę, żonę księcia Juriego Borowskiego, Katarzynę, żonę 1-o v. księcia Matfieja Bohdanowicza Ogińskiego, ciwuna wileńskiego, zmarłego 1564 r., a 2-o v. Grzegorza Wołowicza, wojewody smoleńskiego 1565 r. i Hannę, żonę 1-o v. Mikity Andrejewicza, skarbnego, 2-o v. Juriego kuchmistrzowicza Jodki. Wszystkie trzy siostry skarżą w 1546 r. matkę, że im dać nie chce wyprawy (ML. 61).

JURNOWSKI Stefan, cześnik podolski, co podpisał, z województwem brzeskiem-kujawskiem, elekcyę Augusta II-go, będzie napewno *Jarnowskim.*

JUROWIECCY. Józef Jurowiecki legitymował się ze szlachectwa 1782 r. w ziemstwie lwowskiem, a wnuk jego Marcin, 1844 r. w Wydziale Stanów we Lwowie (Goł.).

JUROWSCY h. PRZYJACIEL z tą odmianą, że serce bokiem na lewo leżące, z prawej na dół ukośnie strzałą przeszyte (Ostr. 1217). Zamieszkiwali okolicę szlachecką Jurowicze zwaną, w powiecie grodzieńskim (Akta VII.).

Mikołaj Jurowski, stolnik wołkowyski, podpisał, z województwem nowogrodzkiem, elekcyę Jana Kazimierza. Żonaty w 1660 roku z Anną Kurczówną (Sig. 3). Jakób pisał się z powiatem grodzieńskim, na elekcyę Jana III-go, a Antoni i Hrehory, z województwem trockiem, na obiór Augusta II-go. Hieronim podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r.

JURSCY z Jory w Prusach. Jan, Mikołaj, Jakób i Stanisław otrzymali Jorę w 1437 r., pod obowiązkiem służby wojennej i nie opuszczania kraju pruskiego, pod karą utraty majątku. Stefan i Mikołaj z Wielkiej Jory 1478 r. Aleksy Jurski utracił swe dobra około 1523 r. za to, że nie wypełnił obowiązków swych względem zakonu w ostatniej wojnie. Jan Andrzej Jurski, były pleban wieleński, otrzymał w 1663 r. od księcia Pruskiego potwierdzenie nabytych posiadłości przez przodków jego w Lubiewku (Kętrz.).

Stanisław Jurski podpisał, z województwem łęczyckiem, elekcyę Jana Kazimierza.

Wawrzyniec i Stefan zachowani w posiadaniu wójtostwa w Lipikach 1698 roku. Elżbieta otrzymała 1701 r. przyznanie dożywocia na wójtostwie nowogrodzkiem, w ziemi łomżyńskiej, posiadanem przez jej męża, Piotra Aleksandra Olszewskiego (Ręk. Ossol. Sig. 136 f. 51 i 262 f. 84).

Grzegorz, zmarły 1798 r., żonaty z Franciszką z Jasińskich, miał syna Antoniego, ur. 1773 r. (metr. w Laszkach).

JURSZA, 1431 r. starosta łucki, 1437 r. wojewoda kijowski, świadek na przywileju w. ks. Świdrygiełły z 1437 r. (Arch. I. Z. Ros. I.) Starostą krzemienieckim był w 1442 r. W 1433 i 1434 r. w orszaku Świdrygiełły, a 1445 r. w orszaku wielkiego księcia Kazimierza wymieniony, ale bez tytułu. Córka jego Fed-

ka, żona 1-o v. księcia N., 2-o v. Olizara Szyłowicza, starosty łuckiego, z dóbr darowanych jej przez drugiego męża, zapisała 1487 roku królowi Zdołbice i Horochów, a Lubczę z czterema przysiołkami, za konsensem królewskim z 1488 r., Bohdanowi, synowi swej siostry, ks. Wasilowej Druckiej, oddalając od tych dóbr córkę swą, ks. Maryę Semenową Rowieńską i brata rodzonego (Arch. Sang.). Tym bratem był zapewne Iwan Jursza, marszałek królewski i namiestnik włodzimierski w latach 1488 — 1489.

JURSZOWIE h. PRZYJACIEL. Jerzy Jursza z powiatu lidzkiego, podpisał elekcyę Stanisława Augusta.

Antoni z synem Jakóbem i Franciszek z synami: Szymonem, Antonim i Andrzejem, synowie Jakóba, wnukowie Józefa, prawnukowie Jana, praprawnukowie Marcina Jurszy, dziedzica 1663 r. dóbr Posolcze Rzędzinowskie, w województwie wileńskiem, dowiedli szlachectwa w Wilnie 1834 r.

JURZYCOWIE h. ŚLEPOWRON z tą odmianą, że gwiazdę w środku podkowy kładą. Jerzy Jurzyc, wojski brzeski i pułkownik wojsk królewskich i Krzysztof Jurzyc podpisali, z województwem brzeskiem-litewskiem, elekcyę Jana Kazimierza. Katarzyna Jurzycówna, za Wojciechem Radwańskim, w początkach XVIII-go wieku (Woł. XII f. 6).

JURZYKOWSCY z Jurzykowic (dziś Iżykowice, w pińczowskiem). Stasiek Jurzykowski 1384 r. obecny na sądach w Proszowicach. W latach 1376 — 1400 dziedziczyli na tej wsi Jurek, Maciej, Wawrzyniec, Piotr, Hinek, syn jego Jan i brat ksiądz Mikołaj. Wichna, wdowa po Hinku, jest 1389 r. za drugim mężem Przybkiem. Wieś tę skupił w tymże czasie Michał z Bogumiłowic, sędzia krakowski.

JURZYŃSCY. Jakób, syn Czesława z Jurzyna, 1436 r. na uniwersytecie krakowskim. Krzysztof Jurzyński, syn Jana, zapisał 1613 r. sumę Zofii Potrykowskiej (Perp. Czers. 4 f. 303). N. Juryński (?), stolnik inowrocławski 1660 roku. Krzysztof Jurzyński, wojski ciechanowski, pisał się na obiór króla Michała. Józef, Joachim i Wojciech podpisali, z ziemią ciechanowską, elekcyę Augusta II-go. Michał, podstoli smoleński 1727 r. Michał pisał się, z województwem sieradzkiem, na obiór Stanisława Augusta.

JURZYSZEWSKI. Wyrok z 1527 r., w sprawie Ośnickiego z Sierpskimi o Trzeszewo, wspomina o Mikołaju Jurzyszewskim (St. Pr. P. Pom. VI. 362).

JUŚCIŃSCY h. ŚLEPOWRON. Ludwik i Marcin, synowie Ignacego, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie przed 1850 r.

JUSEWICZ Maciej, mostowniczy kowieński w latach 1767—1776 r.

JUŚKIEWICZ Józef, został sekretarzem królewskim w 1702 r. (AGZ. X. 6434). Gabryel legitymował się ze szlachectwa w Galicyi 1782 r.

JUŚKOWSKI, posiadacz różnych królewszczyzn w 1533 r. (AGZ. X. 516).

[JUSTI Fryderyk, major artyleryi wojsk litewskich 1796 roku (DW. 111 f. 761).]

JUSTIMONTI v. JUSTIMENTI h. PÓŁKOZIC. Pierwotnie mieli oni inny herb, a do Półkozica, przy otrzymaniu szlachectwa polskiego, musieli być adoptowani. Zuzanna Justimonti Słusznogórska, żona Wacława Grochowskiego, matka Jerzego kanonika gnieźnieńskiego i krakowskiego, podana przy wywodzie szlachectwa syna swego w Gnieźnie 1622 r., jako nosząca w herbie pięć lilii, a matka jej, miała być Kłodnicka h. Sas. W aktach zaś kapituły krakowskiej z 1625 r. zapisano, że Justymontówna była herbu trzy koła, którego i matka jej, Zofia Herfederówna, używała (Kor.).

Wawrzyniec Justimonti miał otrzymać szlachectwo od Zygmunta III-go w 1589 r. W 1585 r. nazwany szlachcicem, Włochem; w 1600 r. jest dzierżawcą żup Bocheńskich. Andrzej wziął 1608 r. w zastaw Nagórzany od Ożąrowskiej (A. Krak.). Jan Justimonti i żona jego, Anna Kizlinkówna, otrzymali 1635 r. konsens królewski, na wykupienie połowy Śleszowic, w ziemi oświecimskiej (M. 180 f. 453). Andrzej Justimonti, łowczy sanocki, umarł w 1663 r., pochowany u Bernardynów w Przeworsku. Jerzy Marcin, 1719 r. marszałek dworu ks. Czartoryskiego, chorążego W. Ks. Litewskiego (Gr. Przemys.).

JUSZCZACCY. Jan, archiwista grodzki owrucki 1790 r. Onufry z synami: Konstantym, Adamem i Józefem Karolem, syn Antoniego, wnuk Tomasza, prawnuk Jana Juszczackiego, dziedzica 1701 r. dóbr Juszczanki czyli Skorłuciany, w powiecie trockim, dowiódł szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1843 roku.

JUSZCZEWSKI Wojciech, posiadacz Mezyrzeczki, ze starostwa owruckiego, w 1642 roku (Kij. V f. 610).

JUSZKIEWICZ Jan otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r.

Herb Ślepowron.

JUSZKIEWICZOWIE czasem JUSZKOWICZOWIE h. ŚLEPOWRON w W. Ks. Litewskiem.

W XVI-m wieku spotykamy licznych Juszkiewiczów i Juszkowiczów, z których tutaj tych wymieniamy, co mogli do domu tego należeć.

Bartosz Juszkowicz nabył około 1500 r. poddanego od Lubży, ciwuna wileńskiego (ML.). Na potrzeby wojenne dostarczali 1528 r. po koniu: Janko z braćmi, Mikołaj, Maćko i Jan Juszkowicze, z włości ejragolskiej, Jagmin i Jan Juszkiewicze, z włości korszewskiej, Piotr i Michał, z włości pojurskiej, Jakób, z włości retowskiej i Jan Juszkowicz, z tendziagolskiej.

Michno z żoną Katarzyną i synami: Stanisławem, Jakóbem, Janem i Romanem Juszkowicze, sprzedali 1528 roku Staniewszczyznę bojarom Surymtom; akt sprzedażny spisany w Radoszkiewiczach, potwierdził król Zygmunt 1548 r.

Przywilej króla Zygmunta z 1529 r., potwierdzający prawa bojar, wymienia Jagmina Juszkiewicza, z rodu Sowginowego, bojara ziemi żmudzkiej. Przodek jego Sowgin, otrzymał od wielkiego księcia Witolda człowieka w kołtyniańskiej włości. Mikołaj Mikołajewicz Juszkiewicz, ziemianin królewski 1547 roku (ML. 63).

Stanisław Juszkiewicz był 1555 r. dziedzicem Piłsud, w powiecie korszewskim. Jan Juszkiewicz, bojar ejragolskiej włości, nazwany *szlachcicem z dawna, z przodków*, 1565 r. (Akta XXIV).

Kasper Marcinowicz Juszkiewicz, nabył 1570 r. Pojoście i Upitę, w powiecie upickim, od Stankiewiczów (Zs. Upic.).

Ostap Juszkiewicz otrzymał od Zygmunta Augusta ziemię Holeniszczewską, ze starostwa lubeckiego, którą 1636 r. posiadają jego potomkowie: Daniel, Iwan, Marko, Hrehory-Jarosz, Hrehory-Hawryło i Parchom (Źr. Dziej. V). Michał Juszkowicz, sędzia powiatu kowieńskiego 1584 r. (ML.).

Samuel Juszkiewicz, rotmistrz pieszy królewski „*dobry ojczyzny mąż*“, w nagrodę, że zebrawszy swoim kosztem służebnych ludzi, dzielnie Szwedów bił, otrzymał Jonance alias Kudrawce, Lepogiry i Steltynie, w powiecie wiłkomierskim, o czem konstytucya z 1658 r. wspomina.

Bazyli, potomek tego Samuela, może wnuk, chorąży chorągwi usarskiej Sapiehy, starosty bobrujskiego, za porozumiewanie się ze Szwedami, skazany został 1702 r. na gardło przez hetmana polnego litewskiego. Był on dziedzicem Jonanc (Akta XIII).

Samuel, brat Bazylego, porucznik usarski w chorągwi Sapiehy, wojewody wileńskiego, przeniósł się ze Żmudzi do Prus, gdzie zaślubił Zofię Milewską. Syn ich, Jan Juszkiewicz, w zakonie OO. Jezuitów, prowincyał prowincyi polskiej, autor „Dyskursu na honor Św. Ignacego Lojoli“, wydanego w Lublinie 1724 r.

N. Juszkiewicz, dziedzic Zabrzezia, żonaty 1669 r. z Chrapowicką, siostrą wojewody witebskiego. Karol i Michał Juszkiewiczowie podpisali, z powiatem kowieńskim i księstwem żmudzkiem, elekcyę Jana III-go. Samuel-Bohdan Juszkiewicz, podczaszy kowieński 1687 r. Stanisław, dziedzic Piłsud, procesuje się z Janem Krzysztofem Pacem 1689 r. Grzegorz Juszkiewicz otrzymał od Wielopolskiego plac w Warszawie 1684 r. (DW. 56 f. 1271).

Bogusław i Zygmunt, z województwa trockiego, elektorowie Augusta II-go Zygmunt, podsędek kowieński 1696 r. Benedykt, Szymon i Józef, stronnicy Augusta III-go, głosowali za nim 1733 r. (Obl. Warsz. 409 f. 604, 606 i 608). Jan Juszkiewicz podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. Bartłomiej podpisał 1764 roku instrukcyę szlachty powiatu grodzieńskiego, daną posłom na sejm. Paweł, starosta pojeziorski, patron przy sądzie telszewskim 1765 r. Aleksander i Stefan, w powiecie oszmiańskim 1775 r.

Jan Juszkiewicz, namiestnik ziemstwa brasławskiego 1775 r. Jerzy, na sejmiku żmudzkim 1786 r. Józef, regent ziemski i grodzki brasławski 1776 roku. Chryzanty 1785 r., a Józef 1789 r. klucznikowie kowieńscy. Józef, regent ziemski wiłkomierski 1793 r. Antoni, prałat katedralny żmudzki, kawaler orderu Św. Stanisława 1801 r. Antoni, profesor szkoły klewańskiej 1821 r. Franciszek, podsekretarz Komisyi Rządowej wojny 1824 r. Ksiądz Tomasz Juszkiewicz, proboszcz

1826 r. w Raczkach, w dekanacie augustowskim. Stanisław, członek urzędu municypalnego miasta Warszawy i obywatel, kawaler orderu Św. Stanisława 1827 r., żonaty z Anną z Suffczyńskich. Aleksander, rachmistrz rządu gubernialnego podlaskiego 1842 r. Ksiądz Herkulan Juszkiewicz, na Litwie, historyk kościelny; wydał „Żywoty świętych i błogosławionych trzech zakonów Św. Franciszka" w Wilnie 1845 r.

N. Juszkiewicz, obywatel z kobryńskiego, poległ 1863 r. pod Małą Bukową, w krasnostawskiem, a Ludwik, tegoż roku, w lasach Osowa.

Juszkiewiczowie legitymowali się ze szlachectwa 1825 r., przed Deputacyą Wywodową grodzieńską i wówczas przedstawili list Zygmunta Augusta z 1561 r., potwierdzający ich szlachectwo i udowadniający, że Jan Juszkiewicz był w tymże czasie dziedzicem Żerny, w powiecie wołkowyskim. Jerzy i Michał, synowie Jana, procesowali się z kniaziami Połubińskimi 1603 r. (Gr. Wołk.). Wyrok, zapadły 1605 r. w Trybunale w Mińsku, w sprawie Jerzowej Juszkiewiczowej z Połubińskimi, dowodzi, że Jerzy miał trzech synów: Macieja, Szymona i Jana.

Jan, rotmistrz i pułkownik węgierskiej piechoty, dzielnie się odznaczył w różnych ekspedycyach, a pod Sepelińcami ocalił życie księciu Januszowi Radziwiłłowi. W 1648 r. podpisał, z księstwem żmudzkiem, elekcyę Jana Kazimierza. Syn jego, Józef Juszkiewicz, ur. 1664 r. (metr. w Zelwianach), pozostawił dwóch synów: Jana i Jakóba.

1) Jan, ur. 1700 r., miał dwóch synów: Michała, ur. 1722 r. i Jerzego, ur. 1724 r. (metr. tamże).

A) Michał pozostawił dwóch synów: Jana i Bogusława, ur. 1758 r. (metr. tamże). Mikołaj, syn Jana, z synem Wincentym, ur. 1807 r. (metr. w Międzyrzeczu) i Antoni, ur. 1792 r., z synem Antonim, Kajetan, ur. 1795 r. i Wincenty, ur. 1799 r. (metryki w Zelwianach), synowie Bogusława, wylegitymowani 1825 r.

B) Jerzy miał dwóch synów: Dominika, ur. 1757 r. i Marcina, ur. 1764 r. (metryki w Zelwianach). Po Dominiku został syn Jerzy; synowie zaś Marcina: Feliks, ur. 1803 r. (proboszcz z Zemlan, pozbawiony życia w Telszach 1863 roku), Jerzy, ur. 1806 r. i Marcin, ur. 1816 roku (metryki jak wyżej), wylegitymowani 1825 roku.

2) Jakób miał syna Pawła, ur. 1742 r., a ten dwóch synów: Dominika, ur. 1780 r. i Jana, ur. 1789 r. Po Dominiku pozostał syn Józef, i tegoż imienia syn Jana, ur. 1818 r. (metr. w Zelwianach), legitymowali się w 1825 r.

W 1862 r. otrzymali przyznanie szlachectwa w gubernii grodzieńskiej i przyłączeni zostali do tego rodowodu: Bolesław, Mieczysław Leon, Ferdynand Leonard i Przemysław, synowie Jana i Łucyi Zawadzkiej. Bolesława zaś, z Aloizy Trauguttówny, córki Ludwika i Franciszki z Zaleskich, syn Jan Romuald, ur. 1850 r., właściciel Chojnaty Kościelnej, w gubernii warszawskiej, otrzymał przyznanie szlachectwa 1901 r. Synowie jego, urodzeni z Anny Trauguttówny, córki Romualda i Anny z Pików: Mirosław (ur. 1878 r.), Adam (ur. 1885 r.) i Bolesław (ur. 1888 r.), otrzymali potwierdzenie szlachectwa 1902 r. Drugą żoną Bolesława była Marya Eysymonttówna, z której córka Jadwiga. Konstancya, córka Jana, a siostra Bolesława, wyszła 1828 r. za Kazimierza Dmochowskiego, właściciela Romanówki, Sedelnik i Platerowszczyzny, w powiecie wołkowyskim.

Jerzy z synami: Jakóbem, Szymonem, Stanisławem i Tomaszem i Andrzej z synami: Ignacym, Wincentym, Stanisławem, Jerzym i Tadeuszem, synowie Pio-

tra, oraz Szymon, Stanisław i Jakób, synowie Józefa, wszyscy zaś wnukowie Jakóba, prawnukowie Adama Stanisława Juszkiewicza, podstolego wendeńskiego, dziedzica 1663 r. dóbr Tychny i Kontukowno, w powiecie wileńskim, elektora Jana Kazimierza, dowiedli szlachectwa 1806 roku, przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Maciej z synem Kazimierzem, Jan z synami: Pawłem, Maciejem i Wincentym, Jerzy i Marcin, synowie Macieja, oraz Szymon, syn Grzegorza, wszyscy wnukowie Michała, prawnukowie Adama, syna Samuela, wnuka Jakóba, dziedzica 1631 r. dóbr Poupitki, w powiecie upickim, wylegitymowali się tamże 1817 r.

Jan Juszkiewicz, badacz litewszczyzny i pedagog, syn Bazylego, ur. 1815 roku w parafii Żerańskiej, w powiecie telszewskim, umarł 1856 r. w Kazaniu.

Ksiądz Antoni Juszkiewicz, młodszy brat Jana, ur. 1819 r. w Dowiatach, w powiecie kowieńskim, proboszcz w Puszołatach, umarł 1880 r. w Kazaniu. Wydał wraz z bratem znakomity „Słownik litewsko - rosyjsko - polski“, „Zbiór pieśni litewskich“ i wiele innych.

Witold Juszkiewicz, syn Jana, wnuk Bazylego, umarł młodo w Dorpacie.

Piotr Juszkiewicz, ur. 1771 r. na Litwie, zmarł 1820 r. w Cieślach, właściciel Czarncy, w powiecie kieleckim, zaślubił 1805 r. Maryannę Rawicz-Roykównę, córkę Józefa i Zuzanny z Koziarowskich, ur. 1788 r. (metr. w Gorlicach), zmarłą 1817 r. w Czarncy. Z niej synowie: Teodor i Franciszek, oraz córka Teofila, zmarła w Zakluczynie 1852 r.

Franciszek Ksawery Józef Piotr, ur. w Czarncy 1809 r., zmarły w Ostrołęce 1885 r., wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie 1849 r., zaślubił 1846 r. w Bielinach, w powiecie opoczyńskim, Florentynę Jastrzębiec-Osiecką, ur. 1825 r., zmarłą w Przysusze, gubernii radomskiej, 1850 r., córkę Walentego, właściciela Witosławic, w płockiem, i Aureli z Giełczewskich. Z niej córka Marya Aurela, ur. 1846 r. w Warszawie, zmarła 1901 r. w Zambrowie, oraz synowie: Henryk Piotr i Eugeniusz, zmarły 1850 r. W 1858 r. Franciszek zaślubił 2-o v. we Włocławku Wandę Kiersz v. Bethvan, ur. 1839 r. w Raciążku, córkę Karola i Katarzyny ze Staniszewskich, zmarłą w Zambrowie 1897 r. i z niej pozostawił syna Franciszka, oraz córki: Adelę i Katarzynę Kazimierę.

Henryk Piotr, ur. 1848 r. w Przysusze, syn Franciszka Ksawerego i Florentyny z Osieckich, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie 1866 r., zmarły w Warszawie 1901 r. (sepult. w kościele Św. Krzyża), zaślubił 1882 r. Emilię Chełmońską, ur. w Warszawie 1856 r. (metr. w kośc. Karola Boromeusza), córkę Jana Nepomucena Hipolita, właściciela Choszczówki i Dobrzyńca, w gubernii warszawskiej i Julii z Tyborowskich. Z niej syn Henryk Ignacy, ur. w Warszawie 1883 r. (metr. w kośc. Św. Krzyża).

Franciszek Ksawery Karol, syn Franciszka Ksawerego i Wandy Kierszówny, ur. 1859 r. we Włocławku, zaślubił 1900 r. w Zambrowie Władysławę Junosza-Gostkowską, ur. w Litewce, w powiecie mazowieckim, córkę Antoniego i Sabiny z Mianowskich. Z niej córka Marya Halina, ur. w Zambrowie 1902 r.

JUSZKOWICZOWIE na Litwie. Herb ich przedstawia znak zamieszczony w Księdze Herbowej hr. Ostrowskiego Nr. 1218.

JUSZKOWSCY z Juszkowiec, w województwie wołyńskiem. Bazyli i Mikita z Juszkowiec Juszkowscy, wykonali przysięgę wierności 1569 r., po przyłą-

czeniu Wołynia do Korony. Bazyli Juszkowski, dziedzic Juszkowiec, w powiecie łuckim, 1570 r. (Jabł.). Nastazya Ihnatówna Juszkowska, żona Jacka Pruskiego, darowała 1571 r. część swą Juszkowiec synowi. Stefan i Jerzy mają 1631 r. sprawę z Chmieleckimi. Jan i Grzegorz, dziedzice części Starych Kopjowiec, w bracławskiem, 1636 r. Teodor, Jan i Teodor młodszy Bogdanowicze Juszkowscy, dziedzice miasta Juskowiec i kilku wsi 1643 r. (Teka W. Rulikowskiego).

Teodor, żonaty z Maryanną z Czarneckich 1665 r. (Kij. VI G f. 41). Hrehory, z województwem bracławskiem, podpisał elekcyę Augusta II-go. Aleksander Józef, skarbnik parnawski 1710 r. Łukasz, właściciel Sabarówki, Juszkowiec i Hryczyniec 1735 r., żonaty z Maryanną z Kopczyńskich, pozostawił syna Franciszka, właściciela Kopijówki i Teodorówka 1753 r. Jan, żonaty 1735 r. z Anastazyą Krasnosielską (Arch. I. Z. Ros. III. 3 i Bracł. XVI f. 1124). Helena, córka Gabryela i Maryanny z Buderadzkich, wnuczka Wacława i Zofii Talerówne j, za Wojciechem Gutowskim 1751 r. (Bracł. XVI f. 973).

JUSZKOWSKI Eliasz, za położone zasługi wojenne w Inflantach i Moskwie, otrzymał w 1613 r. szlachectwo (V. L.). Czy nie jego potomkiem był Kazimierz, co się pisał z województwem kaliskiem, na elekcyę Augusta II. Piotr 1713 r., Jan 1722 r., ziemianie witebscy (Ist. Jur. Mat. XXI i XXVII).

JUSZYŃSCY h. GARCZYŃSKI. Eliasz Juszyński posiadał 1713 r. Niemorszany Wielkie i Medelicę, w księstwie żmudzkiem, a Jan 1773 r. Gudziany, w województwie trockiem. Potomkowie ich: Aleksander, syn Dawida i Samuel, syn Jana, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

JUSZYŃSCY h. TWARDOST, który przedstawia w polu czerwonem — serce w szachownicę błękitno - srebrną. W szczycie hełmu trzy pióra strusie, białe, między błękitnemi (Ostr. 1219). Krzysztof, cześnik sandomierski 1671 r. Wawrzyniec Juszyński, pełnomocnik ks. Kazimierza Czartoryskiego 1695 r. (AGZ. X. 6270). Wawrzyniec, podczaszy podolski 1700 r. Władysław, podczaszy podolski 1714 r., żonaty z Dorotą de Rovenne, pozostawił dwóch synów: Michała Władysława i Ludwika. Michał nabył 1727 r. dożywocie na Leśnowoli, w ziemi warszawskiej, od Branickich, a Ludwikowi, porucznikowi lejb - gwardyi królewskiej 1739 r., odstąpiła matka dom w Warszawie w 1744 r. (DW. 62 f. 395; 64 f. 211; 66 f. 843; 69 f. 1536; 70 f. 1084 i 73 f. 590).

Do nich pewnie należeli: Michał Hieronim, urodzony 1760 r. w Gniazdowie, w powiecie lelowskim, oficyał kielecki i proboszcz w Szydłowie, bibliograf polski, wydawca wielu dzieł, z których ważniejsze „Dykcyonarz Poetów Polskich", zmarły w Szydłowie 1830 r. i Józef Michał, syn Michała, biskup sandomierski 1859 r.

Karol Stanisław, Kazimierz Karol, Karol Józef i Bronisława, dzieci Grzegorza, legitymowały się ze szlachectwa w Królestwie w latach 1851—1853.

Józef i Antoni udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w ziemstwie lwowskiem. Andrzej, od 1772 r. administrator Młynisk, z żony Teresy miał córki: Franciszkę, 1-o v. Wysocką, 2-o v. 1776 r. Antoniowę Zajadlewską i Rozalię 1782 r. Stanisławowę Paszkowską (ks. kość. w Janowie pod Trembowlą).

z JUTRIŁOWA, w ziemi sanockiej. Hanek z Jutriłowa w latach 1424 — 1427. Aleksander sprzedał 1431 r. część Jutriłowa Maciejowi z Boisk. W 1424

roku także na Jutriłowie, Końskiem i Jasieniu, siedzieli bracia: Włodek, Hryń, Antoś i Iwan Dziadko i siostra ich Hania. Włodek zmarł bezdzietny przed 1440 r. Po Hryniu została córka Ilda, która się oddała 1440 r. w opiekę stryjom, Piotrowi i Chodorowi z Sienicy. Antoś miał córkę Duchnę i synów: Mala, Iwana i Dymitra. Dwóch ostatnich zabił Spytek z Siemuszowej 1438 r. Iwan Dziadko między innymi miał syna Lewka. Stanisław, syn Deszka, 1442 r. Od nich skupił Jutriłow i Końskie Jerzy z Boisk Humnicki, a następnie sprzedał te wsi Mikołajowi Chrapkowi. Po śmierci Mikołaja i jego synów, Hermana, zabitego 1462 r. i Mikołaja, plebana z Humnisk, nabyli Jutriłów napowrót Humniccy (AGZ. XI i dalsze).

JUTRKOWSCY h. ŚWINKA z Jutrkowa, w powiecie ostrzeszowskim. Jakób Jutrkowski, tegoż herbu, zaświadczał w Wieluniu szlachectwo Ratowskiego 1528 r. (M. 189 f. 506).

JUTROWSCY właściwie JUTROSCY z Jutroszyna, w powiecie kościańskim. Paprocki daje im herb Rogalę, a wydawca „Kodeksu Wielkopolskiego", uważa ich za potomków Fredhelma, zmarłego 1406 r., dziedzica Jutrosina, syna Maćka Borkowicza (KWP. III f. 787). Jako Wezenborgowie nie mogli być Rogalitami.

Fredhelm miał synów: Bogusza, Bartosza i Janusza, dziedziców Jutrosina, Ponieca etc. Bartosz i Janusz prowadzili w latach 1411 — 1412 w Kaliszu proces z Bartoszem z Koźmina, o różne dokumenta i przywileje (Pis. Dz. Pol. IX).

Mikołaj Jutrowski, dobrodziej Benedyktynów w Lubiniu, zmarł 1456 roku. Bracia Piotra i Stanisław Fryczowie Justroscy, przegrali 1482 r. proces z Nowomiejskim, zaczęty przez ich ojca Mikołaja Frycza Jutroskiego. Piotr, żonaty z Anną Zduńską 1497 r., prowadził orszak na wojnę turecką 1498 r. Małgorzata, córka Jana Frycza Jutroskiego, żona Jana Budziszowskiego, wobec stryja swego, Marcina Ponieckiego i wuja Jana Zielińskiego, sprzedała 1514 r. część swą ojczystą w Osieku Rozdrażewskiemu (St. Pr. P. Pom. VI). Mikołaj Jutroski, ożeniony z Anną Radomicką 1539 r. (Rel. Gr. Pozn. f. 316). Piotr Jutrowski, dziedzic części Czachor, Maciej—Sośnicy, a Wojciech—Sadowia, w kaliskiem, 1579 r. (Paw.).

Jan układał się 1579 r. z Kamienieckim (AGZ. X. 2032). Andrzej Konstanty z Bobrku Ligęza, zabezpieczył w 16.. (?) r., w grodzie przemyskim, na Racławowie, posag żonie Annie, córce Gabryela i Anny z Boratyna. Teodor, syn Gabryela, w ziemi czerskiej, 1647 r. (Perp. Czers. 11 f. 38).

JUŹWIKIEWICZOWIE h. LELIWA. Dyzma Juźwikiewicz, towarzysz znaku pancernego i Maciej, porucznik wojsk koronnych, bracia, otrzymali szlachectwo 1777 r. i za herb Leliwę, z tą odmianą, że w szczycie hełmu kłaść mają rękę zbrojną z mieczem (Kancl. 41 f. 499).

K.

z KABAT, w ziemi warszawskiej, pisali się *Ciołkowie.*

KABATOWIE Apanas i Aleksander, ziemianie mścisławscy, wnieśli 1655 roku do grodu mścisławskiego manifest, że przy zdobyciu Krzyczewa 1654 r. stracili ruchomości wszystkie i przywileje na majętność Pskowską, w województwie mścisławskiem (Ist. Jur. Mat. XXV).

KABRYTT v. KABRITT Fryderyk, bankier warszawski, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 roku. W tymże roku nabył od Reya prawo emfiteutyczne do starostwa przemykowskiego (DW. 106 f. 1391). Zięć jego, Jan Meysner, także bankier.

KABUSZEWSKI Jakób i żona jego, Maryanna z Lisickich, wystawili 1701 roku oblig, na rzecz Pawła Lisickiego (Perp. Czers. 16 B f. 152).

KACEWICZ Grzegorz, dworzanin królewski 1568 roku (Gr. Ant. f. 130). patrz *Kaczewicz.*

z KACIC pod Pułtuskiem Jan występuje 1381 roku w orszaku ks. Ziemowita (KWP.).

KACIUCIEWICZOWIE v. KACIUKIEWICZOWIE, w powiecie orszańskim. Franciszek Kaciukiewicz, rotmistrz orszański 1764 r. (Ist. Jur. Mat. XIX). Wincenty Kaciuciewicz v. Kaciukiewicz, miecznik 1773 roku, a skarbnik orszański 1780 roku.

KACPERSCY, patrz *Kasperski.*

KACPROWICZ Jan, posiadacz wójtostwa w Krypach 1680 roku (DW. 55 f. 1238).

KACZANOWSCY h. NAŁĘCZ. Grzegorz Nałęcz Kaczanowski, poseł inflancki 1791 r. (V. L.), metrykant W. Ks. Litewskiego i wójt wołkowyski 1787 roku. Był on jeszcze przy metryce litewskiej, po przewiezieniu jej do Petersburga. W 1804 roku legitymował się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej (Quat. VII f. 81). Żonaty 1789 r. z Konstancyą z Ryczów, córką Wilhelma, konsyliarza królewskiego (DW. 103 f. 1127 i 105 f. 1231).

KACZANOWSCY h. OSTOJA, w W. Ks. Litewskiem, posiadali w województwie brzeskiem-litewskiem Stabrowszczyznę i Lisowicze, a w województwie witebskiem, Chociml. Aleksander Kaczanowski, pisarz grodzki piński 1600 roku. Aleksander i Jan, z województwem wileńskiem, a Wojciech, z województwem ruskiem, podpisali elekcyę Jana Kazimierza. Aleksander, pisarz grodzki oszmiański 1655 r. (Ist. Jur. Mat. XXVI). Stanisław, z województwa wileńskiego, elektor króla Michała. Jan pisał się z powiatem brasławskim, na obiór Jana III-go. Franciszek, Jan i Michał, 1683 r. ziemianie oszmiańscy.

Herb Ostoja.

Jan Kazimierz, skarbnik wołkowyski, zaślubił 1701 r. Maryannę z Naruszewiczów, 1-o v. Chodkiewiczowę, 2-o v. Pacowę, lecz zaraz w roku następnym zabity został przez Krzysztofa Zawiszę z Możejkowic. Odstąpiła mu żona starostwo Dawgieliskie, za konsensem królewskim z 1700 r. (Pac.). Starostwo to posiadał 1730 r. Józef Kazimierz Kaczanowski, sędzia grodzki grodzieński, prawdopodobnie syn skarbnika.

Piotr Krzysztof, podczaszy brasławski 1700 r. Józef, ciwun berżański 1733 r. Józef Antoni, wojski wołkowyski 1756 roku, podpisał z tymże powiatem elekcyę Stanisława Augusta. W 1765 r. był chorążym wołkowyskim. Jan, krajczy wołkowyski 1780 r. Paweł, regent ziemski i grodzki piński 1791 roku.

Jan Stanisław przeniósł się w końcu XVII-go wieku na Białoruś, gdzie piastował urząd horodniczego smoleńskiego. Dominik podpisał, z województwem witebskiem, elekcyę Augusta II-go. Michał, Jezuita w Witebsku 1713 r. Franciszek Ksawery, podczaszy witebski, nabył 1749 r. wójtostwo mereckie, od Sapiehy (Sap.). Jerzy Ignacy, pisarz ziemski 1755 r., a Ludwik, 1765 r. sędzia ziemski, witebscy. Eliasz, podczaszy połocki 1787 r.

Samuel Morycz Kaczanowski podpisał, z województwem bracławskiem, elekcyę Augusta II-go. Potomkowie jego obecnie na Podolu. Józef Morycz Kaczanowski, z Elżbiety z Bohomolców, miał dwóch synów: Ludwika, po którym syn Marek i Mikołaja, rotmistrza huzarów, właściciela dóbr w powiecie winnickim, żonatego z Oktawią z Rakowskich. Z niej: Oktaw, Jan, Włodzimierz, Elżbieta

Wanda i Marya. Córki Józefa: Aleksandra, za Beyzymem i Marya, za Józefem hr. Hauke, generałem brygady wojsk francuskich (Bork.).

Józef Maciej, syn Rocha, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Karol, z pińskiego, ur. 1803 r., kapitan b. wojsk polskich, kawaler krzyża Virtuti Militari 1831 r., następnie Zmartwychwstaniec, misyonarz bułgarski, umarł w Rzymie 1873 r.

Wyżej wymieniony Aleksander, pisarz grodzki oszmiański, dziedzic Porsy i Baczun 1657 r., miał syna Michała, a ten Jana, po którym syn Józef. Tego synowie: ksiądz Antoni i Adam z synami: Dionizym i Justynem, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii wileńskiej 1800 r.

W tejże gubernii legitymowali się ze szlachectwa również 1819 r.: Józef z synem Józefem, syn Feliksa, Maciej Felicyan, z synem Michałem Floryanem, syn Franciszka, ksiądz Mateusz i Jan Nepomucen Antoni, z synem Józefem Ignacym, synowie Macieja, oraz Wincenty z synem Augustynem Felicyanem i Ludwik z synami: Józefem i Ignacym, synowie Michała, a wszyscy razem wnukowie Jana, prawnukowie Benedykta, praprawnukowie Krzysztofa, właściciela Szukiszek 1677 roku.

KACZANOWSCY h. WCZELE z tą odmianą, że w szczycie hełmu mają pół murzyna bez rąk, z medalem na szyi i przepaską złoto - srebrną na głowie (Ostr. 1225), z Kaczanowa, w powiecie pyzdrskim. Wojciech Łyczławski, albo Kaczanowski, dziedzic Nietrzanowa, w pyzdrskiem, 1578 r. (Paw.). Wojciech Kaczanowski, podstarości gnieźnieński 1590 r. Józef podpisał, z województwem sieradzkiem, elekcyę Augusta II-go.

KACZANOWSCY, w województwie ruskiem. Wojciechowi odstąpiła 1677 roku żona, Zofia z Rucińskich, sumę na Sobotowie, a Jan zastawił 1696 r. Sobotów Borkowskiemu (Gr. Hal. 56 f. 1360 i Gr. Przem. 64 f. 187). Jan z żoną, Wiktoryą Maryanną z Miękisza, otrzymali 1666 r. konsens królewski, na wykupno Kończak i Baranowa, w halickiem, od Przerębskiego (R. Os. Sig. 139 f. 49).

Piotr, gr.-kat. paroch w Żurawicy, umarł 1810 r., pozostawiając: Maryannę Kananowską, Ewę Brylińską, Katarzynę Trześniowską, Annę Kostecką, Rozalię Kamińską, Daniela, parocha w Miękiszu, Stefana, Teodora i Bazylego, zmarłego przed ojcem, po którym zostali: Antoni, Dionizy, Maryanna i Łucya (A. Lwows. For. Nobil.).

KACZEŃSKI Kazimierz podpisał, z województwem połockiem, elekcyę Stanisława Augusta. To będzie pewnie *Kaczyński*.

KACZERZYŃSKI Piotr wyprawiony 1497 r. przez Czyrmińskiego, jako zastępca, na wojnę wołoską (St Pr. P. Pom. VII. 329).

KACZEWICZ Kazimierz podpisał, z województwem nowogrodzkiem, elekcyę Augusta II-go Patrz *Kacewicz*.

KACZKIEWICZ Michał, w województwie witebskiem 1713 roku (Ist. Jur. Mat. XXI).

z KACZKOWA Szymon, kanonik poznański, herbu dwie róże, świadczył 1414 r. w konsystorzu poznańskim, przy wywodzie szlachectwa Krzyżanowskiego.

KACZKOWSCY. Rodzin tego nazwiska jest kilka i nie zawsze można rozpoznać, do którego z rodów należą występujący w aktach.

KACZKOWSCY h. NAŁĘCZ wyszli prawdopodobnie z Kaczkowa, w powiecie kcyńskim. Pietrek z Kaczkowa 1323 r. w Gnieźnie, a 1337 r. w Poznaniu. Maciej 1364 r. w Koninie. Miczek Kaczkowski, 1366 r. w orszaku królewskim w Kaliszu, a 1382 r. podpisał w Radomsku ugodę Wielkopolan z Małopolanami. o sukcesyę korony polskiej (KWP.). Mikołaj 1389 r. w Poznaniu. Sandek 1397 r., a Czestek i Jan 1398 w Pyzdrach. Andrzej i Paweł 1396 r., a Przecław i Jakusz w Gnieźnie 1399 r. Gosław, stryj Czestka, 1399 r. (Leksz.). Katarzyna, wdowa po Bernardzie, ma 1458 r. sprawę z księdzem ze Żnina (Pom. Dz. W. Śr. XVI). Andrzej, zwany Panoska, sprzedał 1495 roku część swoją na Wielkim Kaczkowie. Mikołaj brał udział w wojnie wołoskiej 1497 r. Dorota, żona Stanisława Kaczkowskiego, wyprawiła Jelitowskiegn z ojcowizny swej w Kobylicach, na wojnę wołoską, a Anna z Czemirowskich, wdowa po Mikołaju Kaczkowskim, wyprawiła również zastępcę na tę wojnę, z ojcowizny swej w Czemirowie (St. Pr. P. Pom. VII. 236, 309, 392 i 442).

Herb Nałęcz.

Zygmunt Kaczkowski, współdziedzic Stropieżyna, a Wojciech Przedzyński czyli Kaczkowski—Przedzyna, w kaliskiem, 1579 r. (Paw.). Do Kaczkowskich należały też 1578 r. Kołaczkowo, Sulęcin i Wszeborz, w pyzdrskiem (Paw.). Katarzyna, za Jerzym Kościeskim, w końcu XVI-go wieku.

Jan, z województwem kaliskiem, podpisał elekcyę Jana Kazimierza, Andrzej, z województwem poznańskiem, obiór króla Michała, a Zygmunt, z temże województwem elekcyę Augusta II-go.

Czy nie do nich należy zaliczyć Kazimierza, syna Antoniego, łowczego łęczyckiego i Katarzyny Halińskiej, wnuka Józefa, skarbnika wyszogrodzkiego i Zofii Iwańskiej, wylegitymowanego ze szlachectwa 1782 r., bez podania herbu, w sądzie grodzkim trębowelskim. Ten Antoni, posesor Proszowej, zmarł 1781 r., a oprócz syna Kazimierza, miał córki: Annę i Konstancyę, za Janem Fincymbergierem (A. Lwow. For. Nob.).

Herb Pomian.

KACZKOWSCY h. POMIAN wyszli z Kaczkowa, w powiecie inowrocławskim. Z czasem pisali się z Rojewa, na którem dziedziczyli. Wojciech Kaczkowski z Kaczkowa, pisał się również z Ryczerzewa 1491 r. W 1502 r. był cześnikiem i poborcą inowrocławskim Z cześnika, został w 1504 r. sędzią ziemskim

inowrocławskim, w 1507 r. był i substytutem grodzkim inowrocławskim, w 1513 roku mianowany kasztelanem kowalskim, a w roku następnym kasztelanem kruszwickim. Kasper i Andrzej, przypuścili do herbu swego Rudigera 1552 roku (M. 82 f. 382).

Jarosław, stolnik inowrocławski 1554 r. Andrzej, dziedzic Połajewa Małego 1557 r. Barbara, dziedziczka Liskowa, Woli Liszkowskiej i Tupadeł 1583 r. Andrzej, wspólnie z Agnieszką, wdową po Sędziwoju, był właścicielem Kaczkowa 1583 r. Andrzej był oprócz tego dziedzicem Płomykowa, Rojewa, Dobiesławic i Glinna (Paw.).

Andrzej, syn Wawrzyńca, pozostawił syna Bartłomieja (Gr. Przed. 2 f. 15; 16 f. 48 i 69 f. 242), z podczaszego, chorążego inowrocławskiego 1630 r. Syn jego Jan (Z. Kuj. z 1672 r.), dziedzic na Rojewie, podpisał wspólnie z Władysławem, z województwem inowrocławskiem, elekcyę Jana Kazimierza. W 1675 r. nabył Nasiegniewo od Urbańskiego (Gr. Przed. 77 f. 417). Tenże Jan, rotmistrz królewski, został miecznikiem inowrocławskim 1685 r. i z żony, Anny z Urbańskich, pozostawił córkę Maryannę Ruszkowską i synów: Kazimierza, Bartłomieja, Andrzeja, Jana, Pawła, Michała i Stanisława, których pozwał 1697 r. o dług Mikołaj Franciszek Doręgowski. Tegoż roku rodzeństwo i matka kwitują się wzajemnie (Gr. Przed. 81 f. 208 i z 1697 r.) Bartłomiej z synami: Antonim i Józefem, odstąpili 1728 roku pewną sumę kapitule gnieźnieńskiej (Ibid. 86 f. 137). Paweł otrzymał 1744 roku konsens na cesyę Żukowic, w brzeskiem - kujawskiem, Wodzińskiemu.

N., kasztelan konarski - kujawski 1602 r. Katarzyna, żona Andrzeja, dobrodziejka klasztoru w Strzelnie, zmarła 1623 r. Agnieszka, przeorysza Norbertanek w Strzelnie, zmarła 1676 r. Oprócz niej były tam zakonnicami Małgorzata i Katarzyna w XVII-m wieku (Necr. Strzel.).

Jerzy, syn Adama, dziedzic na Rojewie, żonaty z Anną z Tarnowskich 1632 r. (Gr. Przed. 70 f. 392 i 393; 72 f. 255). Wojciech, poborca powiatu kruszwickiego 1658 r. (Z. Kuj.). Wojciech, podsędek płocki, umarł 1659 r. Władysław, cześnik kowalski 1730 r., a podstoli inowrocławski 1734 r. Stanisław, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 607). Józef 1736 roku, a Wojciech 1754 r., komornicy ziemscy brzescy.

Antoni, dziedzic Łagiewnik, Witkowic i innych, w kcyńskiem, syn Jakóba i Barbary Gierzyńskiej, dwa razy żonaty, zostawił, z Konstancyi ze Skrzetuskich: Elżbietę, za Marcinem Umińskim, Katarzynę, za Władysławem Gądeckim, Leopolda bezpotomnego i Jakóba; zaś z drugiej, Anny Czeszewskiej: Apolonię, za Andrzejem Kiedrowskim i Teodora, żonatego 1-o v. z N. z Mielęckich Bukowiecką, z której: Antoni, Aleksander i Eleonora, 2-o v. z N. Żychlińską.

Jakób (z Skrzetuskiej), żonaty z Joanną z Irzykowskich, zostawił: Jana Nepomucena, Franciszka, Ksawerego, Aleksandra, bezpotomnych, księdza Ignacego, Weronikę, Michalinę Wojciechowę Miastkowską, Petronelę Sielską, Teresę, Franciszkę, Justynę Franciszkowę Zagórską i wreszcie Józefa, ur. 1754 r. (metryka w Krostowie) (Gr. Pozn. 5 f. 124). Ostatni zaślubił 1787 r. w Otynii, Maryannę z Bylczyńskich, z której: Ignacy, ur. 1790 r. (metr. w Komarnie), Edmund, ur. 1797 r., Katarzyna, ur. 1798 r. (metryki w Husiatynie) i Feliks, ur. 1803 r. (metr. w Kutyszczu). Z tych:

Ignacy, właściciel Bereźnicy Wyżniej, legitymował się ze szlachectwa w wydziale Stanów galicyjskich 1810 r. Z Teresy Niklewiczówney, syn jego Zygmunt, ceniony powieściopisarz, ur. w Bereźnicy 1825 r. (metr. w Rawie), zmarły w Paryżu 1896 r.

Mateusz, syn Wojciecha i Antoni, syn Michała, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

KACZKOWSCY h. PRUS I-szy, skądby wyszli, nie jest pewnem. Może ich gniazdem są Kaczkowice, w powiecie proszowskim. W końcu XIV-go wieku akta krakowskie wymieniają dziedziców części w Kaczkowicach: Klemensa, Bernarda, Stefana 1384 roku, Staśka, Mikołaja i Dobka 1387 roku. Bernard piszący się też z Czudzinowic, nabył 1389 r. część Kaczkowic od Jarosławy z Buszczyc (St. Pr. P. Pom. VIII).

Stanisław, sołtys z Warzyc 1418 r., miał dwóch synów: Mikołaja i Wawrzyńca, żonatego z Anną, sołtysów z Warzyc i ławników sądu leńskiego w Kołaczycach, w latach 1449 — 1484. Bartłomiej, syn Mikołaja, skupił w latach 1507, 1510 i 1514 sołtystwo od braci swoich: Feliksa i Wawrzyńca i od siostry Katarzyny. W 1495 roku zabezpieczył Bartłomiej pierwszej żonie, Elżbiecie z Marcinkowskich, 50 grzyw. posagu i wiana, a 1507 roku drugiej żonie, Katarzynie, 80 grzywien. Syn jego Mikołaj, sołtys w Warzycach i ławnik w Kołaczycach 1529 r., miał córkę Annę, której babka Katarzyna, zapisała 1531 r. sumę swą 20 grzyw. na Warzycach.

Herb Prus I-szy.

Marcin Kaczkowski, dziedzic Kaczkowic, świadczy 1541 roku (St. Pr. P. Pom. X). Hieronim Kaczkowski, żonaty 1523 roku z Zofią, wdową po Cedrze Kosmyrzowskim (St. Pr. P. Pom. VI. 268). Jan i Konrad Kaczkowscy, sprzedali 1546 r. Kaczkowice Opalińskiemu (M. 71 f. 194).

Samuel, podstarości sandomierski 1632 r. Joachim, podwojewodzy pilznieński i Stefan, pisali się z województwem krakowskiem, na obiór króla Michała. Stanisław z województwem sandomierskiem, podpisał elekcyę Augusta II-go.

Jan, właściciel Zaporza 1586 r. (Wyr. Lub. 29 f. 659). Mikołaj, syn Mikołaja, żonaty z Elżbietą Baranowską 1590 r., a Jan, z Anną Zaborowską 1609 r. Barbara, 1-o v. za Felicyanem Czerwińskim, 2-o v. za Aleksandrem Dąbrowskim 1728 r. (Perp. Czers. 1 A f. 47; 3 f. 213; 21 f. 20 i 24 f. 270). Stanisław Mruk Kaczkowski, archidyakon poznański, umarł 1738 r.

Paweł Kaczkowski, syn Ignacego i Teresy, wylegitymowany ze szlachectwa w ziemstwie halickiem 1782 r., żonaty 1-o v. z Teresą Szamotową, wdową 1773 r., 2-o v. z Katarzyną Metelską 1792 r., z pierwszej żony miał synów: Mikołaja i Jana, ur. 1775 r., a z drugiej — Stanisława. Synowie Jana: Tadeusz, ur. 1805 r. i Antoni, ur. 1808 r. (metr. w Dalejowie), 1834 r., a Franciszek 1847 roku, legitymowali się ze szlachectwa, w Wydziale Stanów galicyjskich.

Stanisława, z Salomei Starczewskiej, synowie: Tomasz, ur. 1820 r., Mi-

chał, ur. 1821 r., Jan Celestyn, ur. 1827 r. i Józef, ur. 1832 r., wylegitymowani tamże 1846 r.

Mikołaj, średni syn Pawła, zmarł 1823 r., pozostawiając, z Maryanny Wilczyńskiej, 2-o v. Mikołajowej Wesołowskiej: Walentego Wojciecha, Jana, Katarzynę Stefanowę Gołębiowską, Annę, za Antonim Żurawickim 1824 r. i Agnieszkę, za Tomaszem Klementowskim 1838 r. (A. Lwows. For. Nob.).

W Królestwie udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie, w pierwszej połowie XIX go wieku: Józef Wincenty, syn Macieja, Józef Wincenty, syn Ignacego, Wincenty Tomasz, syn Ignacego i Józef Henryk, syn Józefa.

KACZKOWSCY h. SAS pisali się z Rożewa. Michał z Rożewa Kaczkowski, dziedzic na Żuraku, syn Jana i Reginy Jachimowskiej, wnuk Andrzeja i Joanny ze Strumian Dąbrowskiej, legitymował się ze szlachectwa, w ziemstwie halickiem 1782 r. (Goł.).

KACZKOWSCY h. ŚWINKA z Kaczek, w województwie sieradzkiem. Stanisław z Kaczek 1430 r., a Błażej 1436 r., mają sprawy w Sieradzu z Kobierzyckimi (Zs. Sieradz.). Strzeszek, ożeniony z Anną ze Świątnik 1480 r. Jan Jakubowicz, Józef Tomkowicz, Jan Mrokowicz i inni, dziedzice Kaczek 1535 r. (Paw.).

Marcin, dziedzic na Kaczkach, żonaty z Bogusławską 1566 r., oddał w tymże roku połowę Kaczek synom swoim: Stanisławowi, Marcinowi i Wojciechowi, a drugą połowę sprzedał Sulimowskiemu. Córki jego: Anna i Barbara (Gr. Przed. 14 f. 459 i 460). Tegoż samego, czy też innego Marcina, syn Jan, w 1603 r. (Ibid. 51 f. 261). Mikołaj, syn Stanisława, żonaty z Elżbietą z Latowiczów (Ibid. 59 f. 201 i 61 f. 154). Mikołaj, syn Jana, żonaty z Krzykoską 1585 r. (Ibid. 31 f. 101). Wojciech, starosta lipowiecki biskupa Zadzika 1640 r.

Herb Świnka.

Antoni, towarzysz pancerny chorągwi królewskiej, podpisał z województwem sieradzkiem, elekcyę Stanisława Augusta. Józef, chorąży wojsk koronnych 1779 r. (MP.). Józef, wojski starszy piotrkowski 1781 r. Józef, wojski młodszy radomskowski 1789 roku. Józef, były sędzia ziemiański, został 1807 r. sędzią pokoju powiatu piotrkowskiego.

Tomasz Jerzy, z Krystyny Mislińskiej, miał córkę Helenę, za Janem Łopuszańskim i synów: Antoniego i Michała. Kwitowali oni 1763 r. Turkułła, z odbioru sumy (Gr. Przem.). Antoni, z Magdaleny Adamskiej, miał syna Jana i córkę Kunegundę. Michał, z Reginy Ruszkowskiej, pozostawił synów: Antoniego, Pawła Jakóba i Józefa. Tadeusz, Maksymilian Franciszek Kalikst i Marcin Teodor, synowie Antoniego i Tekli Królikiewiczównej, legitymowali się ze szlachectwa 1834 r.

Józef, ur. 1750 r., legitymował się ze szlachectwa 1784 r., w Wydziale Stanów galicyjskich, a synowie jego, urodzeni z Maryi Jasińskiej: Szczepan, ur. 1782 roku, Wojciech, ur. 1791 r., Jakób, ur. 1799 r., Jan, ur. 1808 r., Michał, ur. 1810 r. i Antoni, ur. 1805 r. (metr. w Kutach), 1824 r.

Antoni, doktór medycyny w Wiedniu, z Maryi Katarzyny Mussadównej, pozostawił syna Emanuela Daniela, ur. 1853 r. w Wiedniu.

Wymieniony Paweł, syn Michała i Reginy, nazwanej w jego metryce Teodorską, pleban unicki w Rogożnie, zmarł 1810 r, pozostawiając, z Maryanny Kopystyńskiej: Barbarę, za Stefanem Koszczykiewiczem, Juliannę, za ks. Piotrem Smereczańskim, Maryannę, za Józefem Więcławskim 1813 r., Polikarpa, Jozafata, Jana i księdza Trofima, plebana w Czukwi (A. Lwows. For. Nob. i Stan. Galic. z 1836 roku).

Grzegorz, syn Stefana i Anny Medyńskiej, ur. 1819 r., zaślubił 1872 roku Magdalenę Bobowską (metr. w Jagielnicy).

Józef, syn Aleksandra, Jan Chrzciciel, Michał, Stanisław, Marcin, Tomasz, Kasper i Salomea Kleczkowska, zmarła 1859 r., dzieci Michała, zmarłego w Radomiu 1843 r. i Stanisław, syn Ignacego, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Rozalia ze Skrzetuskich, zmarła 1837 r., Stanisław, zmarł 1855 r., a Elżbieta, zamężna Laskowska, zmarła 1879 r. w Radomiu. Tomasza, dziedzica Przepiórowa, z Józefy Duninównej Szpotównej, syn Juliusz, ożeniony z Nowakowską, zmarł 1904 roku.

Tych Kaczkowskich spotykamy na Podolu już w XVIII-m wieku. Michał, podstoli żytomierski 1715 r. Aleksander, cześnik bracławski w latach 1740—1746.

Franciszek Kaczkowski, syn Erazma i Teresy z Kotowskich, stolnikównej starodubowskiej, wnuk Wojciecha, skarbnik podolski 1750 r., z Maryanny Niewiarowskiej miał dwóch synów: Kazimierza i Ksawerego. Ten ostatni, będąc skarbnikiem podolskim, sędzią grodzkim kamienieckim, pogranicznym i kapturowym, podpisał, z województwem podolskiem, elekcyę Stanisława Augusta, w imieniu swojem, brata Kazimierza, podówczas łowczego latyczowskiego i synów swoich: Kajetana i Seweryna. Z synów Franciszka:

1) Kazimierz, łowczy latyczowski 1750 r., podstoli 1769 r., podczaszy 1774 roku, umarł w tymże roku. Żonaty 1-o v. z Joanną Łodzińską, 2-o v. z Antoniną ze Świrskich, z pierwszej żony pozostawił syna Kajetana, 1783 r. sędziego grodzkiego kamienieckiego, żonatego z Anną Cielecką, sędzianką grodzką kamieniecką, z której:

a) Dominik, porucznik pułku ordynacyi ostrogskiej 1789 roku, zostawił, z Maryanny z Lipskich, córkę Cecylię, za Antonim Postruskim.

b) Franciszek Ksawery bezpotomny.

c) Katarzyna, ur. 1767 r. (metr. w Czarnym Ostrowiu), żona Józefa Kalasantego hr. Lewickiego. Z drugiej żony miał Kazimierz syna Seweryna, po bracie stryjecznym Kajetanie, sędziego pogranicznego podolskiego 1781 r. i córkę Barbarę, która zeznała 1778 r. zapis dożywocia z mężem, Antonim Kakowskim, łowczym wendeńskim (Gr. Tremb.).

2) Ksawery, ze skarbnika, wojski młodszy podolski 1772 r., dalej miecznik 1773 r., w końcu podczaszy podolski 1776 r., umarł 1785 r. Żonaty z Konstancyą Jełowicką, wspólnie z nią otrzymał 1768 r. konsens królewski, na odstąpienie Kudyjowiec, w powiecie latyczowskim, Stefanowi Kaczkowskiemu (Kancl. 44 f. 20).

Syn jego Seweryn, łowczy czerwonogrodzki, został 1786 r. rotmistrzem kawaleryi narodowej (Sig. 35 f. 247). Z łowczostwa rezygnował 1787 r., a został cześnikiem 1788 r.

Kajetan, drugi syn Ksawerego, po ojcu sędzia pograniczny podolski 1766 roku i podczaszy owrucki, w 1776 r. miecznik podolski, w tymże jeszcze roku podczaszy, ale nominacya ta nie doszła do skutku, 1786 r. podstoli czerwonogrodzki, w końcu podczaszy 1788 r. Kawaler orderu Św. Stanisława 1791 r. Syn jego Józef, komisarz cywilno-wojskowy kamieniecki, został 1792 r. sędzią pogranicznym podolskim, od strony Porty (Sig. 40 f. 5) Feliks, syn Józefa, z synami: Narcyzem i Floryanem, legitymował się ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1834 r.

KACZKOWSCY z Kaczkowa, w ziemi nurskiej. Jan, syn Mścisława, sprzedał 1463 r. część swoją na Zarębach, Zarębie (M. 9 f. 2).

KACZKOWSCY różni: Floryan z Kaczek, h. Oksza, świadczył 1414 roku w Sieradzu (Łag.). Mikołaj, syn Jana z Kaczkowa, Franciszkanin, student uniwersytetu krakowskiego 1478 roku. Jan Kaczkowski, dziedzic części Rodecznicy, w powiecie krasnostawskim, 1564 r. (Paw.). Jakób Kaczkowski, z żoną Witosławą, otrzymali 1592 r. dożywociem Bentraniczną i Budowczyznę, w rzeżyckiem, a nabyty 1596 r. od Szadurskiego dwór Bring, odstąpili Oborskiemu 1599 r. (Ist. Jur. Mat. XXVII).

Krzysztof, dziedzic części Balic, w przemyskiem, 1589 roku (Paw.), żonaty z Elżbietą Budkówną, córką Wojciecha, 1-o v. Dobrogostową Zapolską, 1600 roku (Zs. Przem. 303 f. 143).

Jan Chryzostom, biskup karyapolski, sufragan łucki 1787 r. Władysław, syn nieżyjącego Władysława i Zofii Zglinickiej, zaślubił 1894 roku w Lublinie Zofię Załuską.

KACZLIŃSKI z Kaczlina, w powiecie poznańskim. Mroczek, na sądach w Poznaniu 1398 roku (Leksz.).

Herb Jelita.

KACZOROWSCY h. JELITA. Maciej Kaczorowski, pisarz kancelaryi koronnej 1646 r. (M. 189 f. 379). Bartłomiej, w ziemi lwowskiej, 1651 r. (AGZ. X. 4422). Paweł, pisarz skarbu koronnego 1654 roku (Zap. Lub. 44 f. 147 i DW. 52 f. 1298). Wojciech, miecznik owrucki 1678 r. Łukasz, stolnik czerniechowski, umarł w 1702 r. Andrzej 1757 r. w trębowelskiem. Daniel, żonaty 1793 r. z Katarzyną z Krzymowskich (DW. 109 f. 83). Karol, żonaty 1797 roku z Elżbietą Chmielnicką (DW. 109 f. 83). Teofil, głośny lekarz w Poznaniu, umarł 1889 r., pozostawiając, z Franciszki z Wysockich, córkę Zofię, żonę Adama Asnyka, poety.

Jan, z Heleny z Wyszpolskich, miał dwóch synów: Antoniego, subdelegata grodzkiego lwowskiego i Józefa. Tego ostatniego, z Konstancyi z Brzozowskich, synowie: Aleksander, Tadeusz Jacek, Antoni, Józef i Michał, legitymowali się ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich

1808 roku, a Aleksander i Wojciech, synowie Michała i Agaty z Tarnowskich, 1833 roku.

Jan, 1782 w sądzie grodzkim lwowskim, a syn jego Franciszek, urodzony z Katarzyny Serwackiej, 1833 roku, legitymowali się ze szlachectwa w Wydziale Stanów.

Kasper, brał czynny udział w konfederacyi barskiej, tak jak i syn jego Franciszek Antoni, urodzony z Salomei Szczodrowskiej, który odbył wszystkie niemal kampanie Napoleońskie. Kasper, oprócz wymienionego Franciszka Antoniego, miał jeszcze synów: Pawła i Antoniego i córki: Teklę, za Tomaszem Gryglewskim, Józefę, za Jakóbem Nędzowskim, Helenę, za Józefem Skórskim i Anielę, za Janem Męcińskim.

Franciszek Antoni, ur. 1789 r. (metr. w Nowym Tańcu), zaślubił w Nockowicach 1820 r. Wiktoryę Włyńską, córkę Franciszka i Franciszki z Zielińskich i z niej pozostawił synów: Antoniego i Henryka, oraz córkę Karolinę, za Giebułtowskim.

Henryk, ur. 1825 r. (metr. w Sobierni), właściciel Przeczycy, ożeniony z Anną Kropaczkówną, ma z niej synów: Bronisława Saturnina i Włodzimierza, oraz córki: Wandę, za Napoleonem Madejskim, Maryę, za Oskarem Kopaczem, Jadwigę, za Stanisławem Michniewskim, Kamillę, za Janem Lesikowskim, właścicielem Widacza i Aldonę.

Bronisław Saturnin, doktór medycyny, zamieszkały we Lwowie, z Maryi Feig, ma synów: Zygmunta, Tadeusza i Bogdana.

Teodozy, syn Antoniego i Maryi z Kossowskich, ur. 1807 r., zaślubił 1849 roku Antoninę Teresę Wereszczyńską (metr. w Czortkowie i Jagielnicy). Magdalena, żona Józefa Gumińskiego 1836 r. Jan, syn Tadeusza i Magdaleny, zmarł 1847 r. w Derewlanach, zostawiwszy, z Maryi Ostrowskiej, tylko córkę Wiktoryę, za Ignacym Romańskim (A. Lwow. For. Nob.).

W gubernii podolskiej legitymowali się ze szlachectwa: Stanisław Kaczorowski z synami: Wincentym i Prosperem, syn Stefana, wnuk Pawła, prawnuk Antoniego, w 1850 r.

Antoni z synami: Władysławem i Adolfem, Franciszek, Narcyz, Stanisław, Adolf i Teofil Seweryn, synowie Stanisława, wnukowie Karola, prawnukowie Józefa, praprawnukowie Tomasza, w 1836 r.

Karol Emeryk, syn Teodora, wnuk Eustachego, Adolf i Jan, synowie Mikołaja, wnuki Michała, prawnuki Grzegorza, praprawnuki Antoniego, syna Wincentego i Paweł, syn wzmiankowanego Grzegorza, w 1842 r.

Adolf, Karol i Erazm Marian, synowie Karola Emeryka i Hipolit i Aleksander, synowie Teodora, a bracia Karola Emeryka, w latach 1862 — 1865.

Władysław i Adolf, synowie Adolfa i Wacław, syn Jana, wnukowie Mikołaja, w latach 1874 — 1884.

Mikołaj Szymon, Jan i Mikołaj, synowie Pawła, a wnuki Grzegorza, w 1849 roku, a Leon i Filip Zygmunt, synowie Mikołaja, wnuki Pawła, w 1868 r.

Jan, Mikołaj Leopold i Medard Felicyan, synowie Jakóba, wnuki Jakóba, prawnuki Tomasza, syna Bazylego, w 1846 r., a Konstanty, syn Jana, w 1890 r. i Bolesław i Mieczysław, synowie Medarda Felicyana, w 1866 r.

KACZOWSKI Walenty podpisał, z województwem płockiem, elekcyę Augusta II-go. Piotr, dziedzic części Rudnika, w rawskicm, 1579 r. (Paw.).

z KACZYC, w województwie sandomierskiem. Pan Jawor, dziedzic Kaczyc, świadczy 1339 r. Zamiast Jana, syna Dersława z Kaczyc, stawili 1437 r. Sierosławscy innego Jana, na świadka w Krakowie.

KACZYŃSCY h. POMIAN z Kaczyna, w ziemi łomżyńskiej. Jan z Kaczyna w Łomży 1441 r. Paweł z Kaczyna zastawił 1462 r. włókę w Kaczynie Piotrowi, synowi Pomiana z Kaczyna (Mil.).

Kaczyńscy na Kaczynie, o których wyroki lubelskie wspominają: Mateusz i Mikołaj, synowie Jana, Stanisław, Józef i Adam, synowie Mateusza, Wojciech, Marcin, Łukasz, Andrzej i Wawrzyniec, synowie Bartłomieja, 1580 r.; Tomasz, syn Wojciecha i Abraham, syn Stanisława, 1589 r. Józef, proboszcz jabłoński 1589 r. (Ks. 7 f. 761; 31 f. 380; 36 f. 76 i 983).

Stanisław Kaczyński, żonaty z Katarzyną ze Strzemiecznych, 2-o v. Maciejową Rupieńską, pozostawił syna Andrzeja, który wspólnie z matką swą, zapisał 1647 r. pewną sumę kościołowi Jeziorkowskiemu (Perp. Czers. 11 f. 73). Zofia z Kaczyńskich za Stefanem Worytkiem Bryszewskim 1676 r. (Woł. VIII B f. 314). Adam, z ziemią zakroczymską, a Jan, Ludwik, Szymon, Tomasz i Wojciech, z ziemią nurską, podpisali elekcyę Augusta II-go.

Herb Pomian.

Marcin, skarbnik wieluński, umarł 1698 r. Eliasz, żonaty z Maryanną Dzierżanowską z Miękisza 1683 roku (Gr. Brańs.). Maryanna, za Józefem Młodeckim 1701 r. (Gr. Trębowel.). Teofil Kaczeński, profes hebdowski, opat sandecki, umarł 1627 r. (Necr. Strzel.). Ignacy z żoną, Elżbietą z Wojakowskich, 1-o v. Franciszkową Biesiadecką, wzięli 1713 r. w zastaw część Ubiadu (Gr. Sandec. 243 f. 1008).

Tadeusz, syn Szymona, zabezpieczył 1738 roku 1,000 flor. na Kaczynie, przyszłej swej żonie, Konstancyi Grochowskiej. Benedykt, żonaty z Maryanną z Rudzińskich 1748 r., miał z niej syna Piotra i córkę Annę, w imieniu których kwitował Chajęckiego 1758 r Anna, 1-o v. za Stanisławem Wąsoskim, 2-o v. za Janem Sawickim. Antoni, żonaty 1-o v. z Zuzanną Lewandowską 1778 r., 2-o v. z Zuzanną Niewęgłowską 1780 roku (Perp. Czers. 24 f. 422; 28 f. 222; 31 f. 77; 35 f. 361; 36 f. 274, 302 i 401).

Maryanna z Szatkowskich Kaczyńska, ur. 1765 r., zmarła w Strzeszkowicach 1791 r. (metr. w Drzewicy).

Stanisław, sędzia kapturowy drohicki, pisał się z ziemią mielnicką, na obiór Stanisława Augusta. Andrzej, pisarz grodzki wiłkomierski, Jerzy i Nikodem podpisali, z województwem wileńskiem, elekcyę Jana Kazimierza, a Andrzej, z księstwem żmudzkiem i Wojciech, skarbnik upicki, z województwem trockiem, obiór Augusta II-go.

Andrzej, starosta rumborski i sędzia ziemski wiłkomierski 1665 r. Jerzy, dziedzic części Poniewieża, w kowieńskiem, 1670 r. Benedykt z Susza Kaczyński, otrzymał 1774 r. Jazno w województwie połockiem (Pac.). Antoni z Susza Kaczyński, rotmistrz wiłkomierski 1764 r. N., horodniczy smoleński 1765 r. Antoni, krajczy wiłkomierski 1765 r, a Mateusz, koniuszy wiłkomierski 1774 r.

Kaczyńscy z Susza legitymując się ze szlachectwa w województwie witebskiem, przedstawili, że dwaj bracia, Wojciech i Maciej, służąc w wojsku koronnem, przenieśli się na Litwę już 1599 r. (Herb. Wit.). Tomasz, komornik słonimski 1805 r.

Andrzeja i Anny z Rychlickich, syn Andrzej Maciej, chrzczony w Dobromilu 1651 r. Ksiądz Balcer, rektor kolegium Jezuitów w Jarosławiu 1695 r. Błażej zaślubił 1711 r. Katarzynę Majewską. Ich dzieci chrzczone w Czortkowie: Barbara Bibianna 1727 r., zaślubiła 1745 r. Michała Gaydanowskiego, Anna 1734 roku, Stanisław 1736 r. i Katarzyna Wiktorya 1743 r. Po księdzu Janie, proboszczu w Żukowie, zmarłym 1813 r., brał spadek brat jego Ignacy (Gr. Przem. i A. Lwows. For. Nob.). Franciszek, Maciej, Stanisław i Tekla, brali spadek po Jakóbie, w Trybunale płockim, w początkach XIX-go wieku.

W Królestwie legitymowali się ze szlachectwa w pierwszej połowie XIX-go wieku, niżej wymienieni Kaczyńscy: Ignacy i Wojciech, synowie Franciszka; Stanisław, syn Fabiana i Antoni, i Bartłomiej, synowie Stanislawa; Jan. syn Franciszka; Andrzej, syn Macieja; Piotr, Jan i Stanisław, synowie Mikołaja, a Bartłomiej, syn Piotra; Jan Piotr i Michał, synowie Marcina; Tomasz, syn Ignacego; Józef, syn Wiktora; Michał i Jan Chrzciciel, synowie Jerzego; Franciszek, syn Mikołaja; Stanisław, syn Ignacego; Stanisław, syn Kazimierza; Andrzej, syn Ignacego; Wincenty, syn Józefa; Paweł i Fabian, synowie Macieja; Ignacy, syn Baltazara i Aleksander, syn Ignacego.

W gubernii podolskiej, legitymowali się ze szlachectwa: Leon, syn Jana Nepomucena, wnuk Tomasza, w 1843 r. Wincenty i Józef z dziećmi: Kasprem, Saturninem Ksawerym, Adolfem, Wincentym i Maryą, synowie Ksawerego Franciszka, wnukowie Jacka Jana, prawnukowie Aleksandra, praprawnukowie Andrzeja, w latach 1848 — 1861, a Seweryn z synem Leonardem i Dionizy, synowie Kaspra, 1890 r. (Spis.).

KACZYŃSKI Tomasz otrzymał szlachectwo na sejmie 1768 r. Potomkowie jego: Jan Stefan, syn Tomasza, Aleksander i Józef, synowie Jana, i Piotr i Józef, synowie Tomasza, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

[de KADE Michał Ludwik został radcą handlowym 1765 r. (MP.).]

KADENACY h. KADENACY Józef, porucznik gwardyi koronnej 1764 r., miał syna Józefa Antoniego, który z synami swoimi: Janem Kazimierzem, Józefem i Mikołajem, legitymował się ze szlachectwa w gubernii wileńskiej 1820 r.

KADŁUBEK h. PORAJ Wincenty z Karwowa, pod Opatowem, biskup krakowski i kronikarz. Syn Bogusława i Bogny; brat Bogusława, po którym syno-

wie, Bogusław i Sulisław 1212 r. Mistrz nauk wyzwolonych, proboszcz kollegiaty w Sandomierzu, biskup krakowski w latach 1208 — 1218. Rozdawszy dobra swe ojczyste Czernihów, Gojców, Okalinę i Niekisiałkę opactwom Cystersów w Koprzywnicy i Sulejowie, sam w tym ostatnim roku złożywszy godność biskupią, wstąpił do Cystersów w Jędrzejowie, gdzie umarł 8-go Marca 1223 r. W 1764 roku Wincenty uznany został przez Papieża Klemensa XIV-go za błogosławionego.

Karwów jeszcze za Długosza był w posiadaniu Różyców, ale dawniej musiał się nazywać Kargowem, tak go bowiem piszą katalogi biskupów krakowskich i bratanek biskupa na zjeździe w Skaryszowie 1228 r., podpisany Sulisław de Kargów. Przezwisko Kadłubek powstało z przekręconego imienia ojca biskupa Bogusław czyli Gottlob i stąd „filius Godlobonis", z czego jeden krok do Kadlubonis, Kadłubek.

KADŁUBISCY v. KADŁUBICCY h. KORCZAK, z Kadłubisk, w powiecie bełskim, których część posiadał 1578 r. Maciej Kadłubiski (Paw.). Jan z Kadłubiszcz świadczył 1462 r. w Haliczu. Wojsław i Paweł, sumę swą u Komorowskich na Białokrynicy, odstąpili 1698 r. Jahodyńskim (Gr. Bełs. 95 f. 477). Wojciech, żonaty 1-o v. z Anną Chołojowską, 2-o v. z Katarzyną Orchowską, z drugiej żony pozostawił syna Wojciecha, skarbnika buskiego 1677 r. Skarbnik, ożeniony 1-o v. z Zofią ze Zwolskich, 2-o v. z Anną Skopowską, z pierwszej żony miał syna Jana, porucznika pancernego, skarbnika 1702 r., a stolnika buskiego 1712 r. i podstarościego i sędziego grodzkiego, zmarłego 1722 roku, którego, z Teofili Kakowskiej, synowie: Antoni, łowczy żytomierski, z Anieli Olszańskiej, 2-o v. Mariuszowej Minorowej, miał synów: księdza Kajetana i Karola, współwłaścicieli Tetewczyc, którzy część swoją tego majątku sprzedali 1774 r. Bystrzonowskiemu i Mikołaj, żonaty z Maryą Olszańską, którego synowie: Adam, Józef Wojciech, Hipolit i ksiądz Paweł, współdziedzice Tetewczyc, legitymowali się ze szlachectwa w ziemstwie lwowskiem 1782 r.

Herb Korczak

Z nich Józef Wojciech, dziedzic na Tetewczycach, zmarły 1813 r., z Ludwiki z Kadłubiskich, pozostawił: Annę Michałowę Bystrzonowską, Maryannę Pietrzycką, Marka, w wojsku austryjackiem, zmarłego z ran 1814 r. w niewoli francuskiej w Tours, Piusa i Adryjana, dziedziców po ojcu Tetewczyc. Adryjana, z Petronelli z Bystrzonowskich, syn Leon Konstanty (A. Lwows. For. Nob.).

Z drugiej żony miał skarbnik synów: Eustachego i Waleryana, których Podhorecki pozwał 1721 r.. o zwrot uprowadzonego sługi. Waleryana, z Antoniny z Porwanickich, synowie: Ignacy, Jakób i Antoni, legitymowali się ze szlachectwa w ziemstwie lwowskiem 1782 r. (Zs. Busk. 1 f. 247; Woł. XI f. 1064; Czerniech. f. 1512).

Dominik i żona jego, Agnieszka z Pisarzowskich, posiadacze Niemierzyc, w powiecie krzemienieckim, za Augusta III-go (Kancl. 49 IV f. 4). Ksawery, posiadał 1731 r. Woronowce i Niemierzyce, w powiecie krzemienieckim (Sig. 22). Stanisław, pisarz grodzki grabowiecki 1723 r. Józef, postoli buski, żonaty 1731 r.

z Ludwiką Izdebską (Bracł. XVI f. 343). Ignacy, komornik graniczny podolski 1786 r., a krzemieniecki 1788 r., podstoli krzemieniecki 1790 r. i kawaler orderu Św. Stanisława 1792 r. Feliks, komornik ziemski krzemieniecki 1787 r. Karol, podpułkownik wojsk koronnych 1793 r. (MP.).

Augustyn, buńczuczny buławy wielkiej litewskiej, został 1793 r. pułkownikiem 2-go pułku przedniej straży. Jakób, 1802 r. deputat wołyńskiego szlacheckiego zgromadzenia, z powiatu ostrogskiego.

KADŁUBOWSCY h. BELINA z Kadłubowa, w ziemi wyszogrodzkiej. Po śmierci N., skarbnika bełskiego, urząd ten otrzymał Kazimierz Mateusz Kadłubowski 1666 r. Prawdopodobnie tenże sam Kazimierz, tylko że stolnik bełski, żonaty 1686 r. z Eufrozyną Porczyńską, 1-o v. Samuelową Kołłątajową, wojską krzemieniecką (Woł. IX f. 543). Jan, syn Aleksandra, zeznał 1678 roku zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Stempkowskich, córką Krzysztofa (Zap. Lub. 57 f. 193).

Herb Belina.

Jakób z Kadłubowa, syn Jana, zeznał oblig na Mlickiego 1537 r. Jan, syn Wojciecha, ma sprawę z Przerackim 1544 r. (Gr. Płoc. Wiecz. 4 f. 88 i 9 f. 367).

Jan, z ziemią wyszogrodzką, a Maurycy, z województwem kaliskiem, podpisali elekcyę króla Michała.

Adam na Kadłubowie, porucznik pułku pieszego królewskiego 1754 r. (DW. 77 f. 262). Wojciech, z Ludwiki Jaroszewskiej, miał syna Pawła, miecznika wyszogrodzkiego 1748 r., podsędka 1766 r., w końcu sędziego ziemskiego wyszogrodzkiego 1776 r., żonatego z Elżbietą Koziebrodzką, wojszczanką zawskrzyńską, zmarłą przed 1756 r., a 2-o v. z Ludwiką Wybranowską, 1-o v. Hipolitową Kucharską. Paweł był deputatem na Trybunał koronny 1765 r. (DW. 84 f. 827; 82 f. 313 i 314; 83 f. 1502 i 85 f. 38).

Romuald, podsędek wyszogrodzki 1782 r., poseł tejże ziemi 1786 r. Paweł, skarbnik wyszogrodzki 1792 r. Feliks i Leonard, synowie Romualda, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku. Leonard zmarł w Warszawie 1900 r.

KADŁUBOWSCY h. DRZEWICA z Kadłubówki, w ziemi bielskiej. Stanisław Jan, syn Klemensa; Stanisław, syn Stefana; Stanisław, syn Grzegorza; Marcin, Wawrzyniec, Protazy, Anna, Szymon, Feliks, Piotr, Bartłomiej, Mikołaj, Ambroży i Adam, wymienieni w wyrokach Trybunału lubelskiego z lat 1593 — 1598, jako dziedziczący na Kadłubówce (Ks. 53 f. 560 i 852; 55 f. 575; 57 f. 1073 i 1420; 68 f. 96; 76 f. 830 i 906).

Konstytucyą sejmową z 1654 r., Kadłubowscy z Kadłubowa (ma być z Kadłubówki), w ziemi bielskiej, przypuszczeni do wszystkich prerogatyw stanowi szlacheckiemu przysługujących i zrównani ze starożytną szlachtą. Widocznie co do ich szlachectwa zachodziła wątpliwość.

KADŁUBSCY v. KADŁUPSCY h. DOLIWA z Kadłubka, w powiecie wareckim, stanowią jeden dom z Bobrkowskimi i Ninkowskimi. Jan, pewnie syn Pawła Bobrkowskiego, od Kadłubka zwał się Kadłubskim i pozostawił syna Jana, dziedziczącego na Kadłubku, który w 1558 r. zabezpieczył posag żonie, Małgorzacie z Pęcławskich, córce Marcina (Zs. Gr. Czers. 22 f. 94; 23 f. 263 i Zs. Warec. 9 f. 11). Synów jego czterech: Jan, Kasper, Stanisław i Maciej. Córki trzy: Anna, żona Malchera Rykalskiego 1576 r., Zofia i Katarzyna, żona Filipa Michałowskiego 1567 r. Ta ostatnia kwitowała braci, Jana i Kaspra, z odbioru posagu (Zs. Gr. Czers. 14 f. 80; 35 f. 662 i 43 f. 71).

Herb Doliwa.

Stanisław, syn Jana, wspólnie z matką, wydzierżawił część swoją na Kadłubku 1575 roku. W 1595 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Anną z Cieciszewskich, córką Piotra, cześnika liwskiego. W 1614 r. nabył Siekluki, a 1616 r. został pokwitowany przez córkę swoją Maryannę, żonę Mikołaja Adamowskiego, z odbioru posagu (Ibid. 43 f. 272; Zs. Warec. 15 f. 374; 22 f. 729; Perp. Czers. 1 A f. 219; 4 f. 385; 5 f. 184 i 185).

Maciej, syn Jana, nabył 1613 r. od brata Stanisława, Kadłubek i Bobrek. Żonaty z Anną Leżeńską, pozostawił córkę Annę, za Piotrem Karczewskim i syna Jakóba (Perp. Czers. 4 f. 269 i 8 f. 586; Zs. Warec. 23 f. 268 i 24 f. 425; Zs. Gr. Czers. 51 f. 1000).

Jakób, wojski czerski 1643 r., nabył w 1658 r. Belsko Stare, Bodzew, Pogroszewską Wolę, Rożce, Czarne Belsko i Małą Wieś, od Oborskiego. Żonaty 1-o v. z Zofią z Oleksowa Gniewoszówną 1646 r., 2-o v. z Anną Oborską, z którą zeznał zapis dożywocia 1654 r. Z pierwszej żony, pozostawił córkę Ewę, za Janem Gozdzkim 1667 r., z drugiej — syna Adama Wincentego, którego imieniem zrzekł się spadku po Bernardzie Oborskim 1671 r. (Perp. Czers. 11 f. 691; 13 f. 171 i 328; 14 f. 24; Zs. Warec. 27 f. 953).

Ewa, za Jakóbem Szumowskim 1635 r. Żelisław, syn Pawła, sprzedał część Siekluk Jakóbowi, wojskiemu czerskiemu, w 1648 r. (Zs. Warec. 28 f. 63). Wacław Antoni podpisał, z województwem bełskiem, elekcyę króla Michała, a Jan, z temże województwem, obiór Augusta II-go.

KADO v. KADAU Michał, podporucznik artyleryi litewskiej, nobilitowany na sejmie 1790 r., urodzony 1765 r., został 1794 r. kapitanem, 1799 r. profesorem architektury w uniwersytecie wileńskim, 1810 r. kapitanem inżynieryi, 1821 r. profesorem uniwersytetu warszawskiego. Zmarł 1824 r.

KADYSZEWICZE książęta. Herb ich przedstawia roślinę o sześciu symetrycznych gałęziach i dwóch, lub trzech korzeniach (Ostr. 1226 i 1227).

Żyjący w połowie XV-go wieku kniaź Piotr, chorąży tatarski szlaku wileńskiego, miał trzech synów: Dymitra, Kasyma i Kadysza. Dymitra było synów trzech: Tiubesz, Keldysz i Wasil, a Kasyma, syn jeden Mustafa. Wszyscy oni otrzymali różne daniny 1482 i 1488 r.

Kniaź Kadysz Piotrowicz, po ojcu chorąży tatarski powiatu wileńskiego, miał czterech synów: Iwaszka, chorążego tatarskiego, Andrzeja, Jachnę i Mahmeta, którym król przyznał 1525 r., że kniaź Timirczyc nie ma prawa zajmować w radzie wyższego miejsca nad nich. W 1542 r., otrzymał kniaź Mahmet ekspektatywę na chorążostwo tatarskie wileńskie, który to urząd piastowali dziad jego Piotr, ojciec Kadysz, a obecnie brat jego Iwaszko (Wolff.).

KADZICKI z Kadzic Jakób, syn Aleksandra, oskarżył 1616 r. w grodzie warszawskim Zubczewskiego, o gwałty (DW. 45 f. 553).

KADZIDŁOWSCY h. OGOŃCZYK z Kadzidłowej, w powiecie łęczyckim, której to wsi dziedzicami byli 1576 r., Mikołaj i Wojciech (Paw.). Wojciech Kadzidłowski zabezpieczył 1540 r. na Kadzidłowej posag żonie, Annie z Cieplińskich, a 1570 r. wprowadzony został do Chociszewa i Ciepłynia, które następnie nabył 1575 r. od Głębockiej (Gr. Przed. 6 f. 150; 19 f. 139 i 24 f. 237). Synów pozostawił dwóch: Stanisława i Mikołaja, którzy dopełnili 1582 roku działu Kadzidłowej (Ibid, 30 f. 460).

Stanisław zeznał oblig na Dzięciołowskiego 1581 r., a wspólnie z bratem Mikołajem, kwitował Kościeskiego 1582 r. (Ibid. 29 f. 87 i 30 f. 464). Mikołaj, syn Stanisława, procesował Czermińskiego o Choczeń 1604 r. (Ibid. 52 f. 275).

Herb Ogończyk.

Mikołaj, syn Wojciecha, sprzedał Ciepłynie 1600 roku. Synów jego trzech: Jan, Stanisław i Wojciech. Jana kwitował 1609 r. Ponętowski, z zadanych ran. Jan zeznał 1614 r. oblig na brata Stanisława, a 1617 r. z bratem Wojciechem, układał się z Wietrzychowskim. Jana i Wojciecha kwitował Skarbek 1620 r. (Ibid. 48 f. 163; 56 f. 283; 60 f. 269; 63 f. 36 i 66 f. 169).

Jan, syn Mikołaja, sędzia grodzki bobrownicki 1620 r., podstarości i sędzia grodzki łęczycki 1626 r, cześnik łęczycki 1628 r., sekretarz królewski 1635 r, sędzia ziemski łęczycki 1635 r. i żupnik dybowski 1641 r. (M. 185 f. 441). Z sejmu 1635 r. naznaczony lustratorem dóbr królewskich w Wielkiej Polsce. Z województwem łęczyckiem podpisał, elekcyę Jana Kazimierza. Wojciech, syn Mikołaja, umarł stolnikiem łęczyckim 1649 r.

Inny Wojciech, pewnie syn jednego z wyżej wymienionych, wprowadzony do Izbicy 1659 r. (Gr. Przed. 75 f. 42), z sekretarza królewskiego, pisarz ziemski łęczycki 1630 r., otrzymał Krampsko ze starostwa kolskiego 1641 r. (M. 185 f. 501). Starosta radziejowski 1644 r., kasztelan inowrocławski 1658 r., umarł 1666 r. (Zap. Lub. 51 f. 931; Sig. R. Os. 139 f. 106 i 110). Konstanty, staroście radziejowski, sprzedał 1686 r. Pątnów, Łężyn, Biskupią wieś i Pęcław Radzimińskim (Inscr. Cast. Kcyń. 131 f. 396).

Zofia z Tulibowskich, za N. Kadzidłowskim 1593 r. Anna za Skarbkiem 1606 r. Zofia, za Wojciechem Rusinowskim 1652 r. (Gr. Przed. 41 f. 171; 50 f. 476 i 73 f. 349).

Jan Konstanty i Kazimierz podpisali, z województwem łęczyckiem, elekcyę Jana Kazimierza. Jan Konstanty zastawił Izbicę Grobskiemu 1676 roku (Ibid. 77 f. 467).

Kazimierz był starostą radziejowskim, prawdopodobnie po Wojciechu i pozostawił syna Jana (Ibid. 77 f. 75 i Sig. 10 f. 49), podstolego inowrocławskiego 1677 r., następnie podkomorzego inowrocławskiego, posiadacza Świętosławic, Sarnowa i Skaszyna 1691 r., żonatego z Konstancyą Dąbską, której zabezpieczył posag 1680 r. (M. 216 f. 206). Podkomorzy i syn jego Józef podpisali, z województwem inowrocławskiem, elekcyę Augusta II-go. Maryanna, córka podkomorzego, wyszła za Antoniego Chrząstowskiego, kasztelanica nakielskiego (DW. 93 f. 357).

Ludwik, alumn, śpiewak królewski, umarł 1699 r., a majątek po nim pozostały, darował król Jezuitom lubelskim (R. Os. Sig. 136 f. 115).

KADZIŃSCY. Marcin 1550 r. przystał do sekty Braci Czeskich. Katarzyna, dziedziczka Wyganowa, w pyzdrskiem, 1578 r. (Paw.). Michał Kadziński sprzedał 1750 r. część swoją w Przeroślu Grabowieckiemu (Gr. Halic. 493 f. 394). Maryanny z Kadzińskich Piotrowej Bułatowej Grabowieckiej synowie, nabyli 1776 i 1778 r. część Grabowca od Skulskich (Ibid. 497 f. 325 i 498 f. 59).

[KAEBS Beniamin, został konsyliarzem kancelaryi królewskiej 1782 roku (Kancl. 74 f. 1).]

[KAFFCZYŃSKI Franciszek Kajetan, sekretarz królewski, żonaty z Konstancyą z Oczkowskich, nabył 1761 r. od Mrokowskiego dworek jego, leżący przy ulicy Dziekańskiej v. Trębackiej w Warszawie, a 1765 roku kamienicę na Krakowskiem Przedmieściu, od Sierakowskiego (DW. 83 f. 385; 80 f. 61; 82 f. 42 i 85 f. 95).]

KAFFMAN Paweł (szlachetny i rajca krakowski), dziedzic Modlnicy małej 1521 r., winien zwrócić Gorynice i Lgotę Jordanowi, za spłatą 1,400 flor. (St. Pr. P. Pom. VI. 197 i 404).

KAHLE Jan i żona jego, Zuzanna de Greden, nabyli 1753 r. dworek na Lesznie w Warszawie, od Plerscha. Samuel, komisarz królewski, zwolniony *a scartabellatu*, konstytucyą sejmową z 1775 r., sprzedał 1779 r. część Żerdzi, Łubna i Moczydłowa Pęczkowskiemu, a nabył 1784 r. część Modzeli, od Modzelewskiego (DW. 74 f. 1086; 95 f. 270; 97 f. 92 i 100 f. 695 i 1322; V. L.).

KAIMIR, patrz *Kanimir*.

[KAJERSKI Walenty Józef, syndyk, sekretarz i poseł miasta Krakowa, podpisał konfederacyę generalną warszawską 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 422).]

KAJEWICZ Jan Antoni podpisał, z województwem trockiem, elekcyę Stanisława Augusta.

KAJEWSCY z Kajewa, w powiecie łęczyckim. Przedpełk i Bodzanta Kajewscy w Łęczycy, 1396 r. (Łęcz. I. 3992). Mikołaj z Kajewa i siostra jego Helska, mieli 1437 i 1441 r. sprawę z plebanem z Krośniewic (Pom. Dz. W. Śr. XVI). Bogusław, syn Mirosława, 1441 r. na uniwersytecie krakowskim. Mikołaj, altarysta w Pyzdrach 1498 r. Antoni Kajewski został cześnikiem bracławskim 1736 r.

KAJOWIE (KAY), w województwie ruskiem, herbu własnego, podobnego do herbu Korsaków. Czterech z nich: Jan i Marcin z Milatyna, Michał z Drewlan i Stanisław z Leszek, podpisało konfederacyę ziemi lwowskiej przeciw Odrowążom. Od 1433 r. występują w aktach bracia, Stanisław i Jan Kayowic z Milatyna, z których Jan nazywany młodym, coby mogło znaczyć, że i ojciec ich był także Jan, nazywanym pewnie starym.

Stanisław, ożeniony z Dorotą, dziedziczką Żelechowa, córką Michała z Sulkowic, był współfundatorem kościoła w Żelechowie 1426 r. (a nie 1526 r., jak mylnie wydrukowano w AGZ. X). Umarł 1447 r., pozostawiając córkę Jadwigę, za Janem z Niesłuchowa, która 1454 r. pozwała stryja Jana, o 100 kóp gr. ojcowizny, zabezpieczonych na Leszkach, i synów: Michała i Stanisława. Ci bracia zamienili 1455 r. swoje działy i Michał wziął Drewlany, a oddał Stanisławowi Żelechów. Synowie Michała: Jan, Paweł i Stanisław Kayowie z Drewlan, występują w aktach lwowskich w latach 1490—1502.

Stanisław z Żelechowa, pisał się następnie stale z Leszek i Lesieckim, a w 1502 roku zapisał wzięte za zmarłą już żoną Barbarą, 20 grzyw. córce swej Annie i mężowi jej, Tomaszowi Lichemu, dzierżawcy Hukałowic, o co syn jego Michał de Kezbrudy (sic) niepokoił siostrę.

Jan, brat Stanisława starego, pisał się stale z Milatyna, Milatyńskim, w latach 1433 — 1476, i jego zapewne synem był Michał Kay z Milatyna w latach 1454—1464 (AGZ. XIV — XVII). Anna Krzysztofowa Borkowska, Jadwiga i Katarzyna, siostry Kayówny, kwitowały Podoleckiego 1558 r. (Zs. Przem. 19 f. 227).

KAKARACKI Jerzy, chorąży chorągwi strażnika koronnego, otrzymał szla chectwo na sejmie 1676 r. (V. L.).

KAKAWSCY h. ŚWINKA z Kakawy, w województwie kaliskiem. Wsi tej dziedzicem 1388 r. był Jarand, z imienia sądząc, z rodu Pomianów, który ma sprawę graniczną z ksienią z Ołoboku. Potem przeszła ona na własność Piotra Zajączka z Wrzący, podkomorzego sieradzkiego, następnie kasztelana rozpierskiego, którego syn najstarszy Adam, objąwszy ją w dziedzictwo, nazwał się Kakawskim 1472 r. Syn Adama, Jakób Kakawski, żył 1531 r. (Zap. Gr. Sier. 10 f. 232 i 121 f. 205). Janowi żona Katarzyna, 1-o v. Zaleska, za spłatą sumy ceduje Ustków 1564 r. (Gr. Szadk.). Feliks, dziedzic części Bogwiedzy, a Jadwiga, dziedziczka Raduchowa, w kaliskiem, 1579 r. (Paw.).

KAKOWSCY h. KOŚCIESZA ze wsi Kaki, w ziemi ciechanowskiej. Stanisław, syn Wawrzyńca z Kakowa (sic), 1483 r. na uniwersytecie krakowskim. Jan, syn Wawrzyńca z Kaków, nabył 1495 r. od księcia Jana Mazowieckiego, trzy łany w Starych Pieczyskach. Król Zygmunt potwierdził tę sprzedaż Józefowi Ka-

kowskiemu z Kaków i bratankom jego, Sebastyanowi i Janowi, synom Niemierzy (M. 60 f. 35). Sebastyan, syn Michała, w grodzie warszawskim 1606 r. (DW. 35 f. 124). Andrzej Kakowski, mianowany 1569 r. przez króla opiekunem Anny Zielowskiej (AGZ. X. 1470). Jan podpisał, z ziemią ciechanowską, elekcyę króla Michała.

Michał, podczaszy nowogrodzki 1688 r., następnie podstoli dobrzyński 1695 roku, poseł na elekcyę 1697 r., zeznał 1698 r. zapis dożywocia z żoną, Bogumiłą z Przyborowskich, umarł 1709 r. Syn jego Michał podpisał, z ziemią dobrzyńską, elekcyę Augusta II-go. Drugi syn Adam, żonaty był 1-o v. z Maryanną Koczańską 1689 r., a 2-o v. z Teresą Grzybowską; nie żył już w 1736 r. (Perp. Czers. 24 f. 203 i Gr. Płoc.). Marcyannie, córce Adama, zapisał 1742 r. mąż, Wojciech Jeżewski 3,000 fl. (Gr. Płoc.). Fabian, ożeniony z Salomeą Nowowiejską 1723 r., w krakowskiem (Gr. Krak.). Marcin, podczaszy nowogrodzki 1744 r.

Walenty, z Justyny Poniatowskiej, pozostawił synów: Franciszka i Jana, oraz córkę Agnieszkę, żonę Stanisława Gduczyńskiego. Franciszek sprzedał 1757 roku część swoją na Dembinach i Krempie bratu Janowi. Jan Gduczyński, urodzony z Agnieszki Kakowskiej, kwitował 1798 r. brata swego ciotecznego, Walentego Kakowskiego, syna Jana (DW. 80 f. 222 i 112 f. 1263).

Herb Kościesza.

Aleksander, z Katarzyny z Młodeckich, pozostawił córkę Annę, żonę Aleksandra Parula 1740 r. Franciszek, żonaty z Maryanną Siemieńską, córką Stanisława, nie żył w 1785 roku (Perp. Czers. 25 f. 158 i 38 A f. 234).

Jan podpisał, z województwem inowrocławskiem, elekcyę Augusta II-go. Franciszek został geometrą królewskim 1792 r. (MP.). Antoni, syn Baltazara i Stanisław, syn Wawrzyńca, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Jan, żyjący w początkach XVII wieku, miał czterech synów: Andrzeja, podstarościego bełskiego, Sebastyana, Pawła i Wojciecha. Wystawili kwit w Lublinie 1645 r. (Zap. Lub. 40 f. 65). Hieronim, Jakób i Andrzej, synowie Andrzeja, podstarościego bełskiego, cedowali sumy w Lublinie 1686 r. (Ibid. 62 f. 441).

Hieronim, żonaty z Urszulą Poniatowską, pozostawił synów: Wojciecha, Tomasza i Zygmunta. Pozwali oni 1688 r. Drohojowskich, o majątek pozostały po zmarłej bezdzietnie ciotce, Helenie z Poniatowskich, 1-o v. Krzeczowskiej, 2-o v. Suskiej (Gr. Przem.).

Jakób złożył przysięgę na urząd podwojewodzego bełskiego 1642 r. (Gr. Bełs. 228 f. 272). Stefan, podwojewodzic bełski, wystawił plenipotencyę 1655 r. (M. 392 f. 62). Stefan, syn Andrzeja i Katarzyny Iżyckiej, zeznał 1663 r. zapis dożywocia z żoną, Justyną z Raczyńskich (Gr. Hal. 45 f. 939).

Andrzej, cześnik trębowelski, umarł w 1738 r., a urząd ten po nim otrzymał Antoni, który 1769 r. awansował na podstolego. Gabryel, syn Andrzeja, cześnika i Heleny z Baworowskich, pułkownik królewski, chorąży nowogrodzki, kwi-

tował Baworowskich 1737 r. (Gr. Trembow.). Stanisław, cześnik halicki 1783 r. Konstancya z Kakowskich Pruszyńska, wdowa, zaślubiła 1792 r. w Czortkowie Pawła Szczawińskiego.

Jan, członek Stanów galicyjskich, syn Macieja i Maryanny z Boduchowskich, wnuk Kazimierza i Anny Jordanówny, prawnuk Jakóba i Maryanny z Chodorostawu Żórawińskiej, a praprawnuk Marcina i Konstancyi Tańskiej, legitymował się ze szlachectwa w sądzie grodzkim halickim 1782 r.

Antoni, łowczy wendeński, żonaty z Barbarą Kaczkowską, podczaszanką latyczowską, 1778 r. (Zs. Tremb.), członek Stanów galicyjskich, syn Jerzego i Ewy z Ulatowskich, wnuk Jakóba i Antoni, właściciel Ostrowa, syn Benedykta i Maryanny Stanisławskiej, wnuk Stefana i Justyny Raczyńskiej, a obaj prawnukowie Wojciecha, a praprawnukowie Wawrzyńca, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w ziemstwie lwowskiem 1782 r.

Wojciech, syn Marcelego i Magdaleny Brylińskiej, wraz z siostrami: N. Sozańską i Julią Baczyńską, częśc w Bilinie - wielkiej po ciotce, Maryannie z Brylińskich Bratkowskiej, sprzedali 1761 r. w grodzie przemyskim Bilińskiemu. Tomasz i Michał, synowie Wojciecha, zmarłego 1778 r., z Franciszki Zbijewskiej 2-o v. Franciszkowej Lipińskiej, legitymowali się ze szlachectwa w ziemstwie przemyskiem 1782 r.

Tomasz i siostra jego Tekla, zmarli młodo, a Michał, żonaty 1-o v. z Anastazyą Bilińską, córką Jana Słotyły i Maryanny z Siemaszów, 1799 roku, zapisał 1824 r. drugiej żonie, Katarzynie z Zakrzewskich Siemaszowej, dożywocie na całym majątku i umarł w Waniowcach 1828 r. Dzieci jego: Franciszka za Jakóbem Siemaszem, Julianna i Augustyn, ożeniony z Wiktoryą Łodyńską 1831 roku (A. Lwow. For. Nob.). Jan, zmarły w Żołczowie 1805 r., żonaty 1-o v. z Teresą Blumerówną, a 2-o v. z Anną Ostrowską, pozostawił z pierwszej żony: Maryannę Michałowę Jezierską 1788 r., Katarzynę Bazylowę Kruszelnicką 1808 r. i Agatę, a z drugiej—Adama i Józefa (Ibid.).

Konstanty, ożeniony z Wiktoryą z Preków 1809 r. i z nią separowany 1818 roku, miał dzieci: Józefa i Florencyę (Ibid.).

Mateusz Kakowski, przeniósł się z ziemi ciechanowskiej na Litwę, gdzie nabył Szylwy, w powiecie oszmiańskim. Potomkowie jego przenieśli się do województwa witebskiego, gdzie posiadali Leskowiczą Bieniewszczyznę i Połciew. Jeden z nich był sędzią grodzkim witebskim. Córka jego Katarzyna, za Bogdanem Starosielskim, podsędkiem witebskim 1714 roku. Jan, budowniczy witebski 1767 roku. Jan podpisał, z województwem wileńskiem, elekcyę króla Michała.

KAKUKOWSKI Szymon, w powiecie wiłkomierskim 1764 r. (V. L.).

KAKULIŃSCY z Kakulina (dziś Kakalin), w poznańskiem. Jan Fryczyc z Kakulina i stryj jego Wojciech, sądzili 1442 r. Czestka, księdza ze Skokow, za zabicie Andrzeja Frycza, ojca Jana, przez kleryka ze Skoków Jana. Feliks Kakuliński z żoną, lennicy kapituły poznańskiej, pozwani przez Gądkowskiego 1517 r (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 395 i 1707).

KALAFICKI Andrzej i córka jego Regina, procesują 1711 r. Wiechowskich, o rabunek 3,000 fl. (Bracł XV f. 1193).

KALANOWSKI Jan podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.)

de KALBERG baron Henryk Teodor, poseł palatyna renu u dworu saskiego, otrzymał indygenat na sejmie 1775 r. (V. L.).

KALCKREUTH, patrz *Kalkreuth*.

KALECCY v. KALICCY h. KOTWICZ, pisali się z Mąkolina, w województwie płockiem, gdzie posiadali wójtostwo. Niesiecki opowiada, że Stanisław Kalecki utraciwszy prerogatywy szlacheckie, wraz z synami: Filipem, kanonikiem pułtuskim, Maciejem, kanonikiem u Św. Michała w Krakowie, Janem, Zygmuntem i Pawłem, listem Zygmunta I-go, do używania praw szlacheckich przywróceni zostali i dozwolono im używać h. *Kotwicz*.

Maciej Kalecki, kantor płocki, proboszcz pułtuski, kanonik wileński, pleban makowski, sekretarz królewski, umarł 1576 r. Paweł z Mąkolina Kalecki, opat, kanonik i oficyał płocki, umarł w 1573 r. (mylna data bo żył jeszcze 1577 r.). Obaj pochowani w Pułtusku (Star. Mon.).

Potencyanna z Czychrowskich, żona Jakóba Kalęckiego, sprzedała 1609 r. część swoją na Czychrach (Perp. Czers. 3 f. 228). Maciej Kalecki, syn Piotra, wnosi do grodu warszawskiego protestacyę przeciwko Kańskiemu. Jakób, syn Mikołaja, sprzedał 1618 roku część swoją na Zaborówku Wąsowskiemu (DW. 33 f. 822 i 46 f. 447). Patrz *Kaliccy*.

[KALECHOWICZ Mikołaj, poborca ceł lwowskich, w latach 1559 — 1561 (AGZ. X. i V).]

KALECZYCCY v. KAŁECZYCCY v. KALECICCY Sasinowie w W. Ks. Litewskiem. Maciej, Paweł, Elżbieta i Katarzyna, dzieci Michała Kalecickiego, 1584 r. Mikołaj Kaleczycki, syn Pawła, w 1591 roku (Wyr. Lub. 23 f. 817 i 48 f. 422). Maciej i Paweł, synowie Michała Kalecickiego i Anny z Kosińskich, kwitowali Dembińskich 1594 r. (Zap. Lub. 7 f. 260).

Bazyli i Grzegorz Sasinowie Kaleczyccy, ziemianie województwa brzeskiego-litewskiego, procesowali się 1619 r. z Kendzierżawskim (Akta VI). Jan, Daniel, Stanisław i Andrzej podpisali, z powiatem pińskim, elekcyę Władysława IV-go; Bazyli i Krzysztof, z województwem brzeskiem, obiór Jana Kazimierza, a Bazyli i Rafał, z województwem mińskiem, Stanisław z powiatem grodzieńskim, elekcyę Jana III-go.

Jan Kalecicki, syn Bazylego, podczaszego grodzieńskiego, zeznał 1660 r. zapis dożywocia na Robaczowie żonie, Maryannie z Jeszewskich (Perp. Czers. 12 f. 188). Jerzy, miecznik wiski, umarł w 1663 r.

Kałeczyccy Sasinowie: Andrzej, Daniel, Jan, Jerzy, Maksymilian, strukczaszy królewski i Stanisław podpisali, z województwem brzeskiem-litewskiem, elekcyę Jana Kazimierza. Jakób, Antoni i Jadwiga Ostrzycka, pozwali 1736 r. Jo-

annę z Sopoćków, 1-o v. Lewkowską, 2-o v. Kaleczycką, 3-o v. Franciszkowę Rokicką, o majątek pozostały po ich bracie Janie (Gr. Łuc.).

[de KALEMBERG (CALEMBERG) N., został generał-majorem wojsk koronnych 1665 r. (MP.).]

KALEMKOWICZ Michał, z wojska zaporoskiego, otrzymał szlachectwo na sejmie 1661 r. (V. L.).

KALENICKI Iwan, ożeniony z ks. Ahafią Glińską, następnie mniszką 1500 roku. Jan, syn Teodora, sprzedał 1631 r. Kościorki i Ponenty Poniatowskiemu (DW. 48 f. 417).

KALENICZENKA Bohdan, otrzymał szlachectwo na sejmie 1659 r. (V. L.).

KALENIK, ormianin, posiadał Stroniatyn. Synowie jego: Hryńko i Maśko zbiegli z kraju przed 1446 r. i król zabrał Stroniatyn. Hryńko, syn Kalenika, a ojciec Iwaszka, ziemianina krzemienieckiego, zastawił około 1430 r. u Nikoszowej we Lwowie dwa pergaminy, dotyczące monasteru Św. Jana. Pergaminy te chce wykupić 1466 r. Iwaszko Kalenikowicz, syn Hryćka (A. Consul. Leop.). Siostra Kalenika, żona Hamladyna, ormianina, była matką Piotra Jurjowskiego z monasteru Św. Jura.

KALENIK MISZKOWICZ, sługa wielkiego księcia Świdrygiełły, otrzymał od niego w 1437 r. sioło Burkowce i słobodyszcza: Mihejewiczy, Chodorkowiczy i Jejkowiczy, w powiecie żytomierskim, tudzież sioła: Ostafiewo, Walkowiczy, Demódkowiczy, Wiszczy i Kuropiczy, w powiecie owruckim (ML. 29). Seńko Kalenikowicz, podskarbi i podkanclerzy wielkiego księcia Świdrygiełły w 1450 r. (Arch. Zbor. Dok. VII). Nastazya Zeńkówna, wdowa po Iwaszku Kalenikowiczu, zeznała, że mąż zapisał jej Czartolesy. Zapis ten potwierdził Aleksander Jag., a Nastazya zastawiła następnie te dobra Ostrogskiemu; król Zygmunt potwierdził ten zastaw w 1513 r. (ML. 29). Od trzeciego syna tego Kalenika, Tyszki, pochodzą Tyszkiewiczowie.

Daszko Kalenikowicz razem z Iwaszkiem, świadczą w latach 1467 — 1469 w Krzemieńcu, a Iwaszko w latach 1465 — 1466 i Daszko w latach 1474 — 1488 w Ostrogu (Arch. Sang.).

KALENKIEWICZOWIE w W. Ks. Litewskiem. Konstanty Kalenkiewicz podpisał, z województwem trockiem, elekcyę Augusta II-go. Konstanty, w powiecie grodzieńskim 1710 r. (Akta VII). N., koniuszy grodzieński 1735 roku. Józef i Mikołaj, podpisali manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.). Jan i Stanisław pisali się, z powiatem grodzieńskim, na elekcyę Stanisława Augusta.

Niektórzy z nich mieli się na Ruś przenieść, zwać się *Kalenkowiczami*, i jak pisze Niesiecki, używać herbu *Kotwicz*. Z nich Jacek podpisał, z województwem ruskiem, elekcyę Władysława IV-go. Tenże sam Jacek, ale Kalenkiewicz v. Kalinkiewicz ze Strupowa, sekretarz królewski 1631 r., sprzedał Dąbrówkę i Radonie Manowskiemu 1632 r. (DW. 48 f. 514 i 1093).

KALENNIKOWIE z Podhajec, to *Lahodowscy*.

KALEŃSCY z Kalenia, w powiecie łęczyckim, patrz *Kalińscy*.

KALEŃSCY, szlachta województwa kijowskiego, z powiatu owruckiego, otrzymała 1635 r. potwierdzenie różnych praw i przywilei (M. 354 f. 11). Jan pozwał 1575 r. Wilgę, o najazd Jankowicz (Op. Łuc. 2049 f. 17). Marcin Iwanowicz Kaleński, ziemianin kijowski 1602 r. (Op. Żyt. 9). Radiwon procesowany przez Radziwiłła 1635 r, (Woł. VI A f. 633). Isaja zapisał 1670 r. synom: Andrzejowi i Antoniemu i wnukom: Grzegorzowi i Janowi, część Isajewszczyzny i Bechowę (Op. Kij. 25). Semen Timofiejewicz procesuje Pawła 1686 r. (Op. Kij. 3).

Kondrat i Siła Jeskowicze, w województwie kijowskiem, 1689 roku (Op. Kij 4). Mikołaj, namiestnik grodzki kijowski 1766 r., regent grodzki kijowski i pisarz grodzki żytomierski 1767 r. Michał, komornik ziemski owrucki 1779 r. Jakób, regent ziemski kijowski 1784 r. Grzegorz, archiwista kijowski 1735 roku. Franciszek, komornik graniczny chełmski 1788 r.

KALETYŃSCY v. KALITYŃSCY, dziedziczyli na Tywrowie, w województwie bracławskiem. Sebastyan Kaletyński, żonaty w pierwszej połowie XVII-go wieku z Maryanną Jaroszyńską.

W początkach XVIII-go wieku żyło dwóch braci: Michał Jan i Jerzy. Byli oni synami Jana i Katarzyny z Trzebińskich. Siostra ich Anna, za Wojciechem Horaimem (Bracł. XIV f. 1038 i XVII f. 2071).

Michał Jan, rotmistrz chorągwi wołoskiej 1709 r., skarbnik podolski 1727 roku, chorąży bracławski 1729 r., z którego to urzędu rezygnował w 1752 r. Żonaty 1-o v. z Katarzyną Ochotnicką, 2-o v. z Bratkowską, 3-o v. z Maryanną ze Skałeckich Ostrowską, 4-o v. z ks. Domicellą Czetwertyńską, zmarł bezdzietnie August III-ci ustanowił mu w Tywrowie jarmarki i targi. Michał fundował w Tywrowie kościół i klasztor Dominikanom.

Brat jego Jerzy, stolnik czerniechowski 1703 r., otrzymał 1706 r. starostwo kahorlickie (Sig. 16). W 1699 r. darowała mu połowę Berliniec i dom w Kamieńcu ciotka, Maryanna z Bucniów Berlińskich, 1-o v. Strzelnicka, 2-o v. Żurawska (Pow. Mohil.). Z dwóch żon, Zofii Borowskiej i Teresy Zubówny (Czerniech. f. 870), pozostawił pięć córek: Konstancyę, za Marcyanem Stempkowskim, miecznikiem żytomierskim, Helenę, za Władysławem Krzewskim, cześnikiem nowogrodzkim, Zofię Lenkiewiczową, Felicyannę Bohdaszewską i Elżbietę, rozwiedzioną z Teodorem Kulikowskim, 2-o v. za Stanisławem Jełowickim.

Potomstwo ich licznie rozrodzone, procesowało się przez szereg lat, o spadek pozostały po Michale, a szczególnie o zapis 100,000 fl. na kościół w Tywrowie (Kij. XIII f. 840). Do procesu należał też Marcin Kaletyński.

Bazyli, syn Michała, z synami: Wincentym i Pawłem, sprzedali Radowel, w owruckiem, Janowi Duninowi 1760 r. (Gr. Żytom. z 1766 r. f. 866).

KALEWSKI Wojciech podpisał, z ziemią ciechanowską, elekcyę Jana Kazimierza. Franciszek został w latach 1702 — 1706 doktorem filo-

zofii na uniwersytecie krakowskim, a 1723 roku był dziekanem wydziału filozoficznego.

KALICCY h. DOŁĘGA. Aleksander Kalicki, komornik graniczny mielnicki 1765 r., został pisarzem ziemskim mielnickim 1777 r. Umarł w 1787 roku. W 1783 r. nabył Kurów od Kurowskiego (Quat. VI f. 38; Leg. Gal.). Kazimierz Paweł, syn Aleksandra, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

KALICCY h. JASTRZĘBIEC z Kalisek, na Podolu. Michał Kalicki, dziedzic Opatowca, w bielskiem, 1578 roku (Paw.). Jan, banita, uzyskał glejt 1615 roku.

Żyjący w pierwszej połowie XVIII-go wieku Wojciech Kalicki, pozostawił dwóch synów: Jana i Józefa. Jan nabył część Nowosielca od Nowosielskiego 1759 roku, a Józef 1775 r.

Paweł, syn Jana, ur. w parafii Łosickiej 1763 r. i Jan, syn Józefa, ur. w parafii Niemojskiej (Niemojki) 1774 r., legitymowali się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej.

Tamże legitymowali się ze szlachectwa 1804 r.: Ludwik Kalicki, syn Macieja, ur. w parafii Hadynowskiej 1756 r. Był on wnukiem Łukasza, nabywcy Bolest 1753 r. Józef, syn Kazimierza i Felicyanny ze Skwierczyńskich, ur. 1761 w parafii Paprotna, wnuk Grzegorza, nabywcy Świerczyna, w 1755 r. Grzegorz Józef, syn Marcina i Maryanny ze Skwierczyńskich, ur. w parafii Paprotna 1777 roku, wnuk Jakóba, dziedzica na Kaliskach. Adam, syn Adama, wnuk Jana, dziedzica na Kaliskach. Mikołaj, syn Jakóba, dziedzica na Kaliskach. Grzegorz, syn Walentego, wnuk Tomasza, dziedzic na Kaliskach 1787 r. (Quat. VII f. 192; VIII f. 157, 182, 183 i 187).

Nie wiem, czy nie do nich należy zaliczyć Karola Kalickiego, który nabył 1737 r. część Wyrzyk od Wyrzykowskiego. Z Petronelli Wyrzykowskiej, jego synowie, urodzeni w parafii Górki, obwodu bielskiego: Bonifacy Stanisław 1759 r. i Wawrzyniec 1742 r., legitymowali się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 roku (Quat. VI f. 60).

Bernarda i Jadwigi z Waliszewskich, syn Feliks, inżynier, zaślubił 1904 r. w Warszawie Zofię Wretowską, córkę Dominika i Zofii Jezierskiej.

KALICCY h. KOTWICZ, to Kaleccy, o których wyżej. Szymon, syn Jakóba i Katarzyny Bujalskiej (metr. w Skrzeszowej z 1754 r.) i brat jego Tomasz (metr. w parafii przesmyckiej z 1772 r.), legitymowali się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej.

Adam, syn Jakóba, nabył przed aktami drohickimi 1734 r. część Kamionki-Czaboi, od Pióra.

KALICIŃSKI Ignacy, subdelegat grodzki nowo-korczyński 1782 r.

KALINA Jan, kredencerz królewski, otrzymał w 1621 r. w dożywocie pewne grunta, zwane Borowiną, w starostwie łomżyńskiem (M. 165 f. 166), a w 1620

roku, nabył cały majątek Porajewskiego (DW. 46 f. 895). Stefan Kalina, koniuszy królewski 1622 r. (M. 168 f. 18). Syn jego Jan, sprzedał w 1654 r. dworek przy ulicy Krakowskie Przedmieście w Warszawie (DW. 52 f. 466). Stanisław podpisał, z województwem sieradzkiem, elekcyę króla Michała.

z KALINIC h. ROGALA Mikołaj, z sieradzkiego, świadczył 1428 r. w Nowym Mieście Korczynie Uleskiemu (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 382). Anna z Kalinic procesuje w Sieradzu w latach 1421 — 1424 Wita z Bestrzykowa, który dowodzi szlachectwa (Łag. i Potk.).

KALINICZENKO Nicipir z braćmi, posiadał w 1636 r. ziemię Zardeńską, w starostwie lubeckiem (Źr. Dz. V).

KALINOWICZ Jan podpisał, z województwem rawskiem, elekcyę króla Michała.

KALINOWICZOWIE h. SAS. Bazyli, pleban w Mikłaszowie, umarł 1801 roku, zostawiając, z Maryanny Strzelbickiej, 1-o v. Mikołajowej Pietrusiewiczowej, Onufrego i Annę (A. Lwow. For. Nob.).

KALINOWSCY h. KALINOWA, z których jedna linia otrzymała tytuł hrabiowski austryjacki 1818 r. Spotykamy ich w XVI-m wieku w powiecie kołomyjskim Andrzej Kalinowski, poległ w bitwie z Wołochami pod Obertynem 1530 r. Jan, dziedzic na Kamionce i Dziatkowcach, w powiecie kołomyjskim, posiadał Olchowiec i Tyszkowiec 1532 r. (M. 47 f. 190). Synowie jego: Krzysztof i Marcin, współdziedzice Kamionki, a Krzysztof, dziedzic Dziatkowiec 1579 r. (Paw.). Trzeci ich brat Jan, dziedzic z braćmi Wołkowiec 1559 r. (Zs. Kamien. 3602), a sam dziedzic Grodziska, któremu król dozwolił 1593 r. korzystać z lasów starostwa lwowskiego. Jan, Marcin i prawdopodobnie ich siostra, Anna z Kalinowskich Brzyszowska, procesują się z mieszczką lwowską 1549 roku (AGZ. X. 830 i 2602).

Herb Kalinowa.

Marcin, syn Jana, dziedzic na Nefedowcach, Wołkowcach i Humincach, w województwie podolskiem 1565 r. (Jabł.), a następnie właściciel Husiatyna, z którego się Kalinowscy tego domu pisali, wspólnie z żoną, Zofią Sieciechówną, córką Andrzeja, wojskiego kamienieckiego, posiadał 1569 r. dożywociem Postołowce i Subotnicę, w powiecie trembowelskim (M. 107 f. 331). Córka jego Barbara, za Janem Lanckorońskim, podkomorzym podolskim, a syn Walenty Aleksander, za krwawe zasługi i straż granic Rusi, otrzymał w 1609 r., od Rzeczypospolitej, uroczysko puste, zwane Humań, na Ukrainie, mające trzydzieści mil obwodu (V. L.). Pod Guzowem przy królu w 1,500 konnych stawał. Wzniósł zamek w Winnicy. W 1605 r. starosta bracławski i winnicki, 1606 r. i dźwinogrodzki, w końcu 1614 r. generał ziem podolskich, starosta kamieniecki i latyczo-

wski. Pod Cecorą dzielnie się sprawiał, skąd uchodząc w przeprawie przez Prut utonął 1620 r. Żonaty z Elżbietą z Komorowa Strusiówną, kasztelanką halicką (Źr. Dz. V i Bracł. III f. 33), pozostawił z niej córki: Zofię, żonę Stanisława Rewery Potockiego, wojewody krakowskiego, hetmana wielkiego koronnego, Izabellę, za Janem Kazimierzem ze Żmigroda Stadnickim, Maryannę, żonę 1-o v. Aleksandra Prusinowskiego, 2-o v. Andrzeja Boguskiego, kasztelana sanockiego, Krystynę, za Hieronimem Herburtem i synów trzech: Adama, Jerzego i Marcina, którzy dopełnili 1623 r. w Husiatynie działu dóbr, po ojcu pozostałych. Adam wziął Nesterwar, alias Tulczyn, Krasnopole, Adamgród, alias Trościaniec; Jerzy—Buchaczowce, Krasnopol, Humań etc., a Marcin — Husiatyń, Olchowiec i inne (Gr. Kamien.). W 1622 r. trzej bracia procesowani przez Czartoryskiego, o najazd na Wasilkowce. W 1620 r. ojciec odstąpił synom: Adamowi i Jerzemu, różne królewszczyzny, trzymane przez siebie (Bracł. V f. 163 i M. 166 f. 128).

Adam, staroście kamieniecki, rotmistrz królewski, otrzymał 1620 r. Wodniki, w powiecie lwowskim, a 1621 r. dobra pozostałe po straconym Piekarskim (AGZ. X. 3345 i 3359 i M. 165 f. 80). Starosta bracławski i winnicki 1622 roku, a lubecki i łojowski 1635 r., w tym ostatnim roku otrzymał ,wspólnie z żoną, Krystyną z Komorowa Strusiówną i bratem Jerzym, Miziakowo w dożywocie (M. 354 f. 17 i 19; 180 f. 229). Brał czynny udział we wszystkich ówczesnych walkach z Turkami, Tatarami, Kozakami i Szwedami. Umarł, podług napisu grobowego z Nęsterwaru, gdzie pochowany, w 1638 r., nie pozostawił potomstwa, a wdowa po nim, dożywotniczka dóbr Nesterwarskich, alias Tulczyńskich i starostwa lubeckiego (M. 354 f. 3), wyszła za księcia Wiśniowieckiego (Kij. V. f. 814).

Jerzy, starościc kamieniecki, poseł i deputat na Trybunał radomski 1627 roku, wspólnie z bratem Marcinem ustanawiał plenipotentów w Lublinie w tymże roku, a w latach 1628—1630 otrzymał konsensa królewskie, na odstąpienie różnych królewszczyzn bratu Adamowi (Zap. Lub. 30 f. 395; M. 177 f. 125 i 178 f. 111). W 1634 r. rotmistrz królewski, otrzymał od króla zlecenie, sformowania roty husarskiej (AGZ. X. 3735). Ożeniony z Anną Warszycką, podkomorzanką sieradzką, zmarł nagle i bezdzietnie 1636 r., a pozostałą wdowę szwagrowie pozwali o dobra po nim pozostałe.

Marcin, staroście kamieniecki, za konsensem królewskim z 1623 r., otrzymał od swej matki Cynkowce i dzierżawę Karaczkowską (M. 169 f. 245), które, za konsensem z 1629 r., odstąpił Silnickiemu (M. 177 f. 266). W 1633 r. dzielnie się sprawił pod Smoleńskiem, za co 1634 r. będąc już rotmistrzem i starostą czerniechowskim, otrzymał prawem lennem różne dobra w stanie Nowogródka Siewierskiego, nawet i takie, które czy to przez Zygmunta III-go, lub Władysława IV-go, dane były innym osobom, lecz te warunkom nadania zadosyć nie uczyniły (M. 180 f. 288 i 305). W 1632 r. podkomorzy podolski, wraz z żoną sprzedał Pisczatyńce, Stepankowce i Wysocko Wasilkowskiemu (Zs. Kamien. 3630). W 1635 r. został pierwszym wojewodą czerniechowskim. W 1637 r. otrzymał konsens królewski, na wykupienie z rąk Przerembskiego, starostwa lityńskiego, ktore w roku następnym, wspólnie z żoną wykupił. W tymże 1638 r. otrzymał starostwo bracławskie. W 1640 r. odstąpił za konsensem królewskim Czartoryą Lanckorońskiemu (M. 186 f. 197), a 1643 r. starostwo bracławskie i lityńskie, i pewno jednocześnie, lub wkrótce potem i starostwo czerniechowskie, synowi Samuelowi (M. 185 f. 509).

Konsens królewski na odstąpienie starostwa lubeckiego temuż synowi, otrzymał w tymże roku (M. 185 f. 543). W 1646 r. został hetmanem polnym koronnym. W tymże roku był i starostą trembowelskim i łojowskim.

Bartoszewicz pisze, że w 1648 r. został wojewodą bracławskim, lecz wiadomość ta mylna. Gromił dzielnie kozaków, lecz pod Korsuniem dostał się do niewoli, z której dopiero po dwóch latach, w 1650 r. powrócił. Pod Beresteczkiem się wsławił, lecz w nieszczęśliwej rozprawie pod Batowem, 1652 r., wraz z synem swoim poległ.

Wojewoda, żonaty z ks. Heleną Korecką, córką ks. Joachima i Anny z Chodkiewiczów (M. 180 f. 603), pozostawił z niej jedynego syna Samuela, któremu odstąpił 1643 r. starostwa: bracławskie, lityńskie i lubeckie, a 1646 r. oddał Husiatyń (M. 185 f. 509 i 190 f. 160). Samuel pisał się, z województwem czerniechowskiem, na obiór Jana Kazimierza. W 1646 roku zaślubił w Warszawie Urszulę Brygidę Ossolińską, kanclerzankę koronną, której zabezpieczył posagu 200,000 fl. (M. 190 f. 165). Król był obecny na ich weselu. W 1650 r. Ossoliński odstąpił mu starostwo brodnickie (M. 190 f. 385). Był i starostą czerniechowskim, a 1650 roku oboźnym koronnym. Dzielny wojownik, tak jak ojciec jego, zginął pod Batowem 1652 r. Synów jego dwóch: Jerzy i Marcin Adam. Obaj podpisali, z województwem sandomierskiem, elekcyę króla Michała. W 1664 roku pozwały ich córki Krystyny Herburtowej, o wydanie im należnej schedy ich matce z Tulczyna (Kij. VI F f. 12 i VI G f. 12; Woł. VI D f. 36; Zap. Lub. 44 f. 183, 250 i 591).

Jerzy zmarł bezpotomny.

Marcin Adam, starosta łojowski 1670 r. i gniewkowski 1671 r., w tym ostatnim roku żonaty był z Krystyną Zebrzydowską, która po jego śmierci trzymała starostwo gniewkowskie, a na odstąpienie tego starostwa Morsztynowi, a dzierżawy bronowickiej Szczukom, otrzymała konsens królewski 1699 r. Zmarła 1701 r. (M. 220 f. 161; Sig. R. Os. 136 f. 128 i 261 f. 1). Jedyna ich córka Helena. żona Jakóba Władysława Morsztyna, wojewody sandomierskiego, z nim bezdzietna, olbrzymią fortunę Kalinowskich, przelała na Potockich 1748 roku (Bracł. XVI f. 959). W sprawie o Babie z 1729 r. cała jej procedencya, aż do Marcina, wojewody czerniechowskiego, jest powołana (Bracł. XVI f. 253).

Krzysztof, rotmistrz królewski, dziedzic Miriszczowa, Biełki i części Ostałowic, w lwowskiem, 1578 r., a Kamionki i Dziatkowic, w kołomyjskiem, 1579 r. (Paw.), drugi syn Jana, a brat Marcina, pozostawił pięciu synów: Jana Bartłomieja, Marcina, Walentego, Wojciecha i Mikołaja, dziedziczących na Kamionce i Zagórzu 1595 r. (Wyr. Lub. 54 f. 10 i 63 f. 231).

1) Jan Bartłomiej, syn Krzysztofa, rotmistrz królewski, miał być żonaty z Zofią Wierzbowską, z której pozostał syn Idzi, rotmistrz chorągwi kozackiej, wysłany przez króla na Ukrainę 1621 (AGZ. X. 3369 i 3370; DW. 47 f. 309 i 480) i cztery córki: Anna, żona Adama Złoczowskiego 1644 r., Katarzyna, żona Jana Błażowskiego 1632 r., Maryanna Kiewliczowa i Ewa Kamieniecka.

2) Marcin, syn Krzysztofa, zginął w czasie ekspedycyi moskiewskiej, za Zygmunta III-go.

3) Walenty, syn Krzysztofa, wojski halicki, zmarły 1622 r. (M. 169 f. 40), miał być żonatym z Ewą Dworzycką. Córki jego: N. Bobińska, Barbara Janowa Czermińska 1649 r. (AGZ. X. 4278), Zofia Wasilkowska, Anna Żyrawska i N. Wit-

wicka. Synów miał dwóch: Jana, miecznika bracławskiego 1633 r., wziętego do niewoli pod Cecorą, zmarłego bezpotomnie i Jakóba, wojskiego czerwonogrodzkiego 1635 r. Ten ostatni, z Jadwigi Śmiotanczanki, 1-o v. Janowej Chocimirskiej (Gr. Kamień. z 1636 r.), pozostawił córkę Annę, za Świrskim i syna Walentego (Zap. Lub. 51 f. 906; 52 f. 146 i 56 f. 166), rotmistrza królewskiego 1667 r., cześnika halickiego 1671 r., dziedzica na Kamionce. W 1692 r. obierał plenipotentów w Lublinie (Zap. Lub 68 f. 186).

Walenty, ożeniony z Eufrozyną z Bydłowskich (Zap. Lub. 66 f. 597), oprócz kilku córek, z których Klara, za Pawłem Chamcem, rotmistrzem królewskim 1697 roku (Zs. Bełs.), miał pięciu synów: Marcina, Józefa, Aleksandra, Jakóba i Antoniego.

A) Marcin, syn Walentego, pozwany przez Skorkowskiego 1690 r. (Zap. Lub. 66 f. 303), podstoli bracławski 1702 r., podczaszy halicki 1703 r., starosta winnicki 1709 r., kasztelan kamieniecki 1712 r., żonaty z Anną Katarzyną Tarnowską h. Rola, otrzymał wspólnie z nią 1702 r. połowę miasta i wsi Czaple, w powiecie latyczowskim, a 1717 r. wziął w zastaw od Prażmowskich w 30,000 fl., Łopienniki (M. 242 f. 150 i Woł. X. f. 539).

Syn jego Ludwik, na Sydorowie i Hańsku (Arch. I. Z. Ros. III. 3), starosta winnicki, które to starostwo za konsensem królewskim z 1720 r., otrzymał od ojca, dostał 1736 r. list przypowiedny na chorągiew pancerną po ojcu (Sig. 25). Starostwo winnickie odstąpił Czosnowskiemu, za konsensem królewskim z 1754 r. (Sig. 17). Żonaty 1-o v. z Zofią Potocką, wdową po Puzynie, 2-o v. z Elżbietą Ponińską, wspólnie z którą otrzymał 1736 r. Dobryniów, w ziemi chełmskiej (DW. 69 f. 644), pozostawił z pierwszej żony córki: Maryannę, za Józefem Łodzia Ponińskim, wojewodzicem poznańskim i Teklę, za Antonim Bielskim, łowczym nadwornym koronnym (Gr. Lwows. z 1762 r.); z drugiej — córka Barbara, za Augustem Ulińskim. Wszystkie trzy dopełniły działu dóbr po ojcu pozostałych 1770 roku (AGZ. X. 7406).

B) Józef v. Walenty Józef, syn Walentego, rotmistrz królewski, został chorążym halickim 1715 r. W 1722 r. był i starostą mukarowskim. Starostwo to otrzymał za żoną. Żonaty z Anną Lanckorońską, wdową po Andrzeju Firleju, wspólnie z nią wykupił 1722 r. Zarębki od Łąckiego, a 1726 r. Nestorowce od Kruzerów (DW. 64 f. 877 i M. 255 f. 233). Umarł w 1728 r., a pozostała po nim wdowa otrzymała 1731 r. konsens królewski, na odstąpienie starostwa mukarowskiego Scipionowi, a 1732 r. na odstąpienie Nestorowiec Czackim (Sig. 22). Jego synowie: a) Adam, miecznik latyczowski, zmarły 1765 r., z Maryanny Boryszewskiej, pozostawił syna Józefa (DW. 94 f. 975), wylegitymowanego ze szlachectwa 1782 r., w ziemstwie sanockiem, zmarłego bezdzietnie i b) Ignacy.

Ignacy na Wielkiej Kamionce, cześnik halicki 1746 r. i starosta lelowski, nabył to starostwo od Łubieńskiej 1765 r. wspólnie z żoną, Justyną z Borzęckich, podstolanką litewską (Sig. 31). W tymże roku był i starostą dobrahostowskim i z porucznika chorągwi pancernej królewicza Ksawerego, został jej rotmistrzem (Sig. 31). Członek Stanów galicyjskich, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w grodzie halickim. W 1773 r. w imieniu swojem i dzieci: Seweryna, Ludwika Bartłomieja, Justyny, Józefy, Antoniny, Agnieszki i Franciszki, zawarł układ z Borzęckim, podstolim koronnym, o spadek po Emerencyannie z Warszyckich 1-o v. Pociejowej, 2-o v. Montmorency, babce Borzęckiego, a prababce Kalinowskich

(DW. 90 f. 131). Z nich: Józefa, 1-o v. Głogowska, 2-o v. Sadlo de Wraznij, Justyna, 1-o v. Sołtykowa, 2-o v. Piasecka, Ludwik Bartłomiej, arcystolnik galicyjski, umarł 1833 r., Seweryn Ksawery, dziedzic Kamionki Wielkiej, kawaler orderu Św. Stanisława 1789 r., otrzymał 1766 r. list przypowiedny na chorągiew pancerną po ojcu (Sig. 32). Członek Stanów galicyjskich, mianowany hrabią austryjackim przez cesarza Franciszka I-go 17-go Sierpnia 1818 r. Herb hrabiów Kalinowskich przedstawia na tarczy pięciodzielnej, w polu pierwszem złotem — *Pogoń polską*, w drugiem błękitnem—*Zadorę*, w trzeciem błękitnem—*Pilawę*, w czwartem błękitnem—*Wagę*, w piątem czerwonem—*Kalinowę*. Nad koroną hrabiowską trzy hełmy. W szczycie pierwszego—ręka zbrojna z mieczem w lewo, w szczycie drugiego—trzy pióra strusie, przeszyte w lewo strzałą rozdartą z gwiazdami, w szczycie trzeciego — lwia głowa złota, ziejąca płomieniem w prawo. Labry w połowie czerwone, w połowie błękitne, podbite złotem (Ostr. 1237).

Z Elżbiety Bielskiej, kasztelanki halickiej, pozostawił hr. Seweryn Ksawery dwóch synów: Ignacego i Józefa, oraz córkę Justynę, za hr. Józefem Russockim.

Hr. Ignacy, dziedzic Białokiernicy, Kurzan i innych, członek Stanów galicyjskich 1830 r., z hr. Hortensyi Karśnickiej, 2-o v. Jabłonowskiej, córki hr. Antoniego i Julii z Głogowskich, pozostawił syna hr. Władysława, ur. 1831 r., zmarłego 1893 r. w Oryszkowcach, właściciela Białokiernicy, Oryszkowiec i innych, ożenionego 1857 r. z Cecylią z Szeliskich, córką Józefa Kalasantego i Emilii z Pietruskich, z której:

Hr. Jadwiga, żona Artura Cieleckiego, właściciela Hadyńkowiec i innych 1884 r.

Marcin Maryan hr. Kalinowski-Jabłonowski h. Kalinowa i Grzymała (przez adoptacyę), ur. 1860 r., właściciel Czeremuszna.

Hr. Józef Kalasanty, ur. 1861 r., właściciel Oryszkowiec, zaślubił 1896 r. w Brodach Wandę hr. Russocką, córkę Władysława.

Hr. Jerzy.

Hr. Władysław zaślubił 1893 r. Karolinę z Sieminigowskich, córkę Bronisława i Heleny z Tarnawskich.

Hr. Józef, drugi syn Seweryna, właściciel Kamionki Wielkiej i innych, generał b. wojsk polskich, kawaler orderu Legii honorowej i krzyża Virtuti Militari, zmarły 1825 r., z Emilii Potockiej, córki Prota i Elżbiety z ks. Lubomirskich, pozostawił córki: Sewerynę zmarłą panną, Józefę, pierwszą i Olgę, drugą żonę Ireneusza Kleofasa ks. Ogińskiego, zmarłego w Retowie 1863 r.

C) Aleksander, syn Walentego, z podstolego bracławskiego, podczaszy halicki 1709 r., żonaty 1721 r. z Elżbietą Strzemeską, córką Jana, starosty hadziackiego i Zofii Firlejówny (Czerniech. f. 736 i Woł. XI f. 1170). Syn ich, Adam Jan, chorąży pancerny, procesuje w latach 1765 — 1773 potomków Marcina i Józefa, oraz Grabianków, o spadek po bezdzietnym stryju Antonim, podkomorzym inflanckim (Gr. Przem.; Zs. Hal. i Tryb. Lwow.).

D) Jakób, syn Walentego (Zap. Lub. 60 f. 1134 i 62 f. 80), cześnik halicki, otrzymał 1729 r. list przypowiedny na chorągiew pancerną (Sig. 20). Ożeniony z Izabellą Sierakowską, kasztelanką bełską, 2-o v. Stanisławową Zielińską, czy też Żelińską, pozostawił syna Józefa i córki: Teresę i Urszulę, nie zamężne w 1759 roku (Gr. Lwow. Fasc. 16 f. 1311 i Gr. Tręb.).

E) Antoni, cześnik halicki, rezygnował z tego urzędu 1739 r. Umarł podkomorzym inflanckim 1760 r.

4. Wojciech, syn Krzysztofa, posiadacz Okuniowiec, w województwie podolskiem 1615 r. (Źr. Dz. V), łowczy podolski, zmarły 1639 r., z Jadwigi Bąkówny Lanckorońskiej, córki Piotra (Wyr. Lub. 56 f. 129), pozostawił dwóch synów: Wojciecha i Andrzeja (M. 163 f. 159). Wojciech zginął pod Cecorą, a połowę Mogilnicy i Chmielówki, którą posiadał, otrzymał 1620 r. brat jego Andrzej (M. 166 f. 326). Andrzej, za konsensem królewskim z 1623 r., odstąpił dobra te bratu swemu stryjecznemu Adamowi (M. 170 f. 449). Ożeniony z Barbarą z Bestwiny Kopycińską, dziedziczką Kopeczyniec, 2-o v. Janową Makowiecką 1644 r., 3-o v. Mikołajową Baworowską, pozostawił córki: Jadwigę Kosińską, Krystynę i Zofię, wydaną 1658 r. w Baworowie za Franciszka Rzeszowskiego.

5. Mikołaj, syn Krzysztofa, pozostawił syna Adama, rotmistrza królewskiego, który wspólnie z żoną, Izabellą Łaszczówną, posiadał 1626 r. połowę Mogielnicy i Chmielówki, odstąpionej mu w 1623 r. przez brata stryjecznego Andrzeja. W 1628 r. otrzymał konsens królewski, na odstąpienie tych wsi Lanckorońskim (M. 174 f. 48 i 177 f. 151).

Barbara, ksieni Klarysek w Wrocławiu 1560 r., zmarła 1564 r. Elżbieta, 1621 r. żona Filipa Wołuckiego. Walenty Aleksander i żona jego, Katarzyna Sokołówna z Krzywego Chmielecka, procesują się 1638 r. z Hulewiczami o Oszczów (Bracł IX. L. 903).

Maryanna, za Janem Boguszem 1638 r. Stanisław, rotmistrz królewski, został 1658 r. wojskim czerniechowskim. Jakób, podstoli bracławski 1695 roku. Józef, cześnik halicki, umarł 1701 r. Józef, podstoli bracławski 1709 r. Marcin, starosta brański, strażnik polny koronny, nabył w 1710 r. od Drozdowskiego, dom we Lwowie, na przedmieściu halickiem (DW. 61 f. 1150). Marcin zapisał 1723 r. wieś swą, Siworogi na Podolu, synowi Franciszkowi (Gr. Kam. ks. 3851). Maryanna, żona Józefa Kajetana Grabianki, podczaszego latyczowskiego 1740 r., córka lub wnuczka Walentego, cześnika halickiego.

Józef, podstoli halicki 1736 r. Józef, z cześnika halickiego, chorąży dźwinogrodzki 1736 r. Córka jego Wiktorya, 1-o v. Tomisławska, 2-o v. Baranowska, 3-o v. Orańska (Tab. Gal. Quiet. Nov. 38 f. 431). Józef, miecznik latyczowski 1740 r. Maryanna, córka Wojciecha z Płonek-Strumianek, żona Szymona Łupieńskiego 1764 r.

W Królestwie legitymowali się ze szlachectwa w pierwszej połowie XIX-go wieku: Marcin, Wincenty, Łukasz, Karol i Tomasz, synowie Wojciecha, Julian, syn Walentego, Franciszek i Wojciech, synowie Macieja, Andrzej, syn Jakóba, Teofil Maryan, syn Bogumiła, Jakób, syn Grzegorza i Bogumił, syn Walentego.

Floryan Stanisław, syn Wojciecha i Katarzyny Kuleszanki, wnuk Stefana i Maryanny Wróblewskiej, z synem Adamem, legitymował się ze szlachectwa w Kijowie 1803 r. (Z notat L. Białkowskiego).

Kunegunda Starzyńska, miecznikówna liwska, zamężna Kalinowska, 1800 roku. Franciszek, porucznik b. wojsk polskich, został 1807 r. podleśnym w Łochowie. N., sędzia pokoju w Warszawie 1807 r. Michał, zmarł bezdzietny 1811 roku, zostawiając wdowę Maryannę z Byszewskich. Mikołaj i Anna z Wójcickich 1815 r., w powiecie węgrowskim. Izabella, córka Piotra, zamężna Dobrzańska, zmarła przed 1827 r., siostra jej Franciszka, żona Klemensa Żukowskiego 1827 r.

Józef, syn Piotra, sędzia apelacyjny, zmarł 1867 r., wdowa po nim, Walerya Konstancya ze Strońskich.

Tadeusz, Filip i Mikołaj, synowie żyjących jeszcze 1758 r. Mikołaja i Judyty z Dragieyków, wnukowie Stanisława, zmarłego 1710 r., prawnukowie Leona, praprawnukowie Mikołaja z Kalinowa, 1667 r. dziedzica dóbr Peteklanalia Laudgin na Żmudzi. Z nich Mikołaj, ur. w Tryskach 1745 r, pozostawił Kazimierza, ur. 1786 roku, Piotra, ur. 1788 r., adwokata w Szawlach, Leona, ur. 1793 r. i Stanisława, ur. 1799 r., którzy dowiedli szlachectwa w Wilnie 1819 r.

Leon przeniósł się do Galicyi i zaślubił w Rabce Wiktoryę Dasiewiczównę, z której:

1) Justyna za Pawłem Pniaczkiem, których syn, za zgodą rodziny, przybrał nazwisko Pniaczek-Kalinowski.

2) Franciszek, burmistrz w Brzesku, żonaty z Julią Michalikówną, z której Wanda, za Leonem Ramułtem, Mieczysława, Stanisława, Leon, doktór medycyny w Wiedniu i Władysław.

3) Zenon osiadł w Wilnie, a z Erazminy Komar - Gackiej, córki Karola, pozostawił: Konstantego, zmarłego młodo i Wiktora, ur. 1872 r., profesora gimnazyum we Lwowie, ożenionego 1903 r. z Kretschmerówną (M. D. Wąs.).

KALINOWSCY h. KORWIN i h. ŚLEPOWRON, wyszli z Kalinowa, w powiecie bielskim leżącego. Albert, Mikołaj, Maciej i Marcin, dziedzice Kalinowa, fundują 1493 r. kościół w Rokitnicy (Mil.). Maciej Kalinowski, syn Wawrzyńca, dziedziczył w 1541 r. na Kalinowie-Czosnowie (ML. 42). Stefan z Kalinowa procesował się 1545 r. z Czosnowskim (ML. 58). Filip z Kalinowa-Czosnowa, syn Wawrzyńca i Marcin z Kalinowa-Sułek, syn Grzegorza, zawarli układ 1545 r.

Herb Korwin.

Herb Ślepowron.

Leonard, syn Marcina i Michał, syn Marka, obadwaj z Kalinowa-Trojanek, zawarli układ 1557 r. Feliks, syn Serafina, Maciej, syn Bernarda i Mojżesz, syn Pawła, dziedzice na Kalinowie, wykonali 1569 r. przysięgę wierności, po przyłączeniu Podlasia do Korony. Marcin, syn Andrzeja i Serafin, syn Grzegorza, Kalinowscy, z Kalinowa-Sułek, herbu *Buyno-Ślepowron*, świadczyli 1583 r. w Surażu, przy wywodzie szlachectwa Wnorowskiego.

Benedykt alias Bieniasz i Stanisław, synowie Walentego z Kalinowa, zawarli układ w Surażu 1584 r. Wawrzyniec, Idzi, Hieronim, Jan, Trojan i Łukasz, synowie Marcina, Kalikst, Marcin, Erazm, Mikołaj i Kazimierz, synowie Pawła, Rafał, Maternus, Józef, Gallus i Jakób, synowie Bernarda, Paweł, Feliks, Maciej i Serafin, synowie Serafina, Maciej, Jakób i Stanisław, synowie Macieja, Bernard i Jan, synowie Jakóba, Marcin i Jan, synowie Michała, dziedzice Kalinowa.- Trojanek - Dąbrówki, Serafin, syn Grzegorza,

Maciej i Jan, synowie Marcina i Marek, syn Trojana, dziedzice Kalinowa - Sułek, zawarli układ w Surażu 1590 r. (Mil.).

Jan, podstarości arcybiskupi łęgonicki 1577 r. Wasil, urzędnik księcia Kurbskiego, zabity przez mieszczan beresteckich 1575 roku (Op. Łuc. 2049 f. 61). Stanisław, rotmistrz J. Kr. Mości, ożeniony z Zofią Łaźnińską, 1-o v. Hieronimową Morsztynową 1662 r.

Jakób, z ziemią wiską, a Paweł, z ziemią bielską, podpisali elekcyę króla Michała.

Stanisław Samuel Korwin Kalinowski, został łowczym podlaskim 1669 r. W 1676 r. i pułkownik królewski, otrzymał od hetmana zwolnienie od stacyi żołnierskiej dla wsi Kalinowa. Umarł 1679 r. i pochowany w Gdowie. Na nagrobku w rogach umieszczone herby: Ślepowron, Lis, Junosza i Doliwa. Żonaty miał być z Apolonią Jordanówną.

Jan i Zygmunt Stanisław, z województwem sandomierskiem, a Stanisław i Szymon, z województwem krakowskiem, pisali się na obiór Jana III-go. Jakób z ziemi nurskiej, elektor Augusta II-go.

Marcin na Kalinowie 1688 r. Andrzej na Kalinowie obecny na sejmiku krakowskim 1695 r. Wojciech 1698 r. Stanisław Korwin, regent kancelaryi wielkiej litewskiej, dostał 1711 r. dożywociem Gulbice na Żmudzi (Wolff.). Stanisław, starszy pisarz wojskowy litewski 1713 r. Michał, w witebskiem, 1713 roku (Ist. Jur. Mat. XXI).

Kazimierz, syn Pawła, a brat Jana, sprzedał 1757 r. Drozdowskiemu, część swoją na Kalinowie-Sułkach (DW. 80 f. 115). Antoni, syn Pawła i Beaty z Szymanowskich, sprzedał 1784 r. część Kalinówki. Syn jego Stanisław, ur. 1775 r. w parafii Białostockiej, legitymował się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 roku.

Maciej, syn Jakóba z Maleszewa, zeznał 1768 r. zapisy wzajemne z żoną, Anną z Milewskich, córką Macieja. Syn ich Paweł, w imieniu swojem i siostr, Antoniny i Franciszki, sprzedał 1781 r. majątek matki spadły na nich, w Rutkach-Norach (Mil.). Agnieszka ze Zdzitowieckich, wdowa po Janie Kalinowskim, wprowadzona do Woli Chynowskiej 1761 r. (Perp. Czers. 31 f. 237). Inny Jan, z żony Konstancyi, miał syna Andrzeja i córkę Franciszkę, wdowę po Godfrydzie Helwichu 1787 r. (DW. 103 f. 1077 i 1078).

Antoni, syn Marcina, sprzedał 1793 r. Faszczewskiemu, część swoją na Kalinowie Nowym i Starym, Sokołach i Jaźwinach (DW. 109 f. 217 i 587). Cypryjan, syn Grzegorza i Maryanny z Gołaszewskich, nabył 1773 r. część Brzosek od Wróblewskiego (DW. 90 f. 58). Ignacy, syn Stefana, sprzedał 1792 r. część swoją na Kalinowie Grzegorzowi, synowi Wojciecha (DW. 108 f. 60).

Patrycy 1756 r., żona jego Magdalena, córka Anna, chrzczona 1777 roku w Tudorowie. Maryanna, żona Adama Strzemeskiego 1804 r.

Józef Korwin Kalinowski, starosta kobyliński 1754 r. (Gr. Kowieńs.). Józef Korwin Kalinowski, dziedzic Połomu, syn Krzysztofa i Maryanny Sędzimirówney, wnuk Szymona i Katarzyny z Chwalibogów, legitymował się ze szlachectwa w sądzie ziemskim czchowskim 1782 r. Żonaty z Jadwigą z Błońskich, zmarłą 1804 r., pozostawił synów: Antoniego na Zawadkach i Franciszka, oraz córki: Katarzynę

Kwiatkowską i Maryannę Janowę Wasilewską (A. Lwows. For. Nob.). Mateusz zmarł w Ulicznem 1829 r., zostawiając z Anastazyi Suchockiej: Katarzynę Janowę Krzepowską, Barbarę Franciszkowę Hoszowską i Teodozyę Antoninę Loeblową 1836 r. Klemens zaślubił 1829 r. Annę z Wereszczaków, 1-o v. Tadeuszowę Kunowską (Ibid.).

Nie wiem jakiego herbu był Kajetan Dominik Kalinowski, radca stanu, prezes Dyrekcyi Głównej Towarz. Kred. Ziems. i Komisyi Centralnej Likwidacyjnej, syn Jana Chryzostoma, ur. 1774 r. w Błoniu, zmarły w Warszawie 1828 r. Jemu zawdzięcza swój byt i rozwój Towarzystwo Kredytowe Ziemskie w Królestwie. W 1809 r. był prezesem Trybunału departamentu warszawskiego i z żoną, Salomeą z Wolińskich, nabył część Piaseczna.

KALINOWSKI Franciszek, namiestnik kawaleryi narodowej koronnej, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r.

KALIŃSCY v. KALEŃSCY h. JELITA z Kalinia v. Kalenia, w powiecie łęczyckim. Klemens z Chodowa, kasztelan kazimierski w latach 1374—1400, bliski krewny, może brat Tomka z Węgleszyna, dziedzica Gaju 1388 r., a pewno syn Tomisława, kasztelana kazimierskiego 1354 r., miał trzech synów: Macieja z Mianowa 1389 r., Człowieka z Chodowa 1398 r. i najstarszego Stanisława z Chodowa, i Pełczysk, a następnie z Kalenia, podłowczego łęczyckiego w latach 1387—1415, łowczego generalnego, czyli najwyższego łęczyckiego już 1424 r. W tymże roku oddał las darowany mu przez króla, zwany Niwki, w gostyńskiem, Klemensowi z Dzierzbic, do osadzenia w nim wsi na prawie niemieckiem (Rz. M.). Pieczęć jego z herbem Jelita, przywieszona 1430 r. do przywileju Jedleńskiego. W 1431 r. świadczył w Krakowie przy wywodzie szlachectwa (Łęcz. I i II; Helc. II).

Herb Jelita.

Synom jego: Janowi i Piotrowi z Kalinia, zapisał Władysław Warneńczyk 1441 r. sumę na Kaliniu, Niwkach i Jasieńcu, należną jeszcze ich ojcu.

Jan Kaleński v. Jasieński, miał sprawę 1497 r., o zaginioną suknię Galickiego, w czasie wyprawy wołoskiej (St. Pr. P. Pom. VII. 58 i 173). Wojciech z Kalenia i Gaju, chorąży łęczycki w latach 1442 — 1443. Floryan z Kalenia i Gaju, sędzia ziemski łęczycki w latach 1472—1493. Katarzyna, żona Prandoty Pytowskiego w początkach XVI-go wieku. Andrzej, łożniczy królewski 1502 r. (T. Paw. I).

Marcin, nabył 1531 r. część Jasieńca. Tenże Marcin, sędzia grodzki przedecki 1544 r., został 1551 r. podsędkiem łęczyckim. W 1549 r. zabezpieczył posag żonie swej, Annie z Sokołowskich (Gr. Przed. 1 f. 256 i 6 f. 32). Synów jego trzech: Jan, Wojciech i Marcin. Dwaj pierwsi właściciele Kalenia 1576 r. (Paw.).

Jan, syn podsędka (M. 99 f. 150), zeznał 1569 r. oblig na Cieszkowskiego, a w roku następnym dopełnił podziału lasu na Kalinie, z bratem Wojciechem (Gr. Przed. 18 f. 323 i 19 f. 106). W 1576 r. poborca województwa łęczyckiego, poseł

na sejm 1587 r. i na koronacyą 1588 r., w tymże jeszcze roku pisarz ziemski łęczycki. W 1588 r. część Kalenia, w powiecie łęczyckim, oddał synom swoim, Jakóbowi i Janowi (M. 134 f. 15), a synów jego: Stanisława, Jakóba, Marcina, Wojciecha i Aleksandra, kwitował Żegocki w 1599 r. (Gr. Przed. 47 f. 31).

Stanisław wyznaczył 1605 r. posagi siostrom swoim, Małgorzacie i Annie, i dał braciom Skoszewy do podziału (Gr. Przed. 53 f. 170 i 171). Syn jego Jan, kwitował 1624 r. z opieki stryjów swoich: Jakóba, Marcina, Wojciecha i Aleksandra. W 1663 r. żonaty z Konstancyą Zorzewską, wspólnie z nią zastawił 1672 r. Sąpolinko Słubickiemu (Gr. Przed. 68 f. 207; 76 f. 60 i 77 f. 208). Drugą jego żoną była Anna Dembska w Dembego (Perp. Czers. 14 A f. 297). Dzieciom swoim, urodzonym z pierwszej żony: Stanisławowi, Jadwidze i Katarzynie, zapisał 1678 r. pewną sumę (Gr. Przed. 78 f. 118).

Stanisław sprzedał 1699 r. Sąpolinko Umińskiemu, a Boguszki 1701 r. Morzyckiemu (Gr. Przed. 81 f. 378 i 82 f. 3). Jan miał jeszcze syna Aleksandra, którego kwitował z odbioru sumy 1678 r. (Gr. Przed. 78 f. 117).

Jakób, drugi syn Jana, pisarza ziemskiego łęczyckiego, był 1632 r. kanonikiem kaliskim (Gr. Przed. 70 f. 438).

Marcin, trzeci syn podsędka łęczyckiego, żonaty 1573 r. z Jadwigą Broniszewską (Gr. Przed. 22 f. 330).

Wojciech, czwarty syn podsędka łęczyckiego, zabezpieczył 1566 r. posag żonie Sierakowskiej, w 1573 r. kwitował brata Marcina, a 1580 r. przyznał sumę bratu Janowi. Synowie jego: Kasper i Stanisław, zeznali pewien akt w grodzie przedeckim 1616 r. (Gr. Przed. 14 f. 535; 22 f. 292; 28 f. 167 i 62 f. 463).

Petronella, córka podsędka, za Dobrosławskim 1571 roku (Gr. Przed. 20 f. 118 i 119).

Jan na Wstowie, zwany „Owsiany“, żonaty 1561 r. z Małgorzatą Dzierzbicką, był dziedzicem części Jasieńca 1576 r. (Paw.). Jan, syn jego, dziedziczył na Wstowie 1599 r. (Gr. Przed. 12 f. 306 i 47 f. 26). Jan, dworzanin prymasa Karnkowskiego 1590 roku. Maryanna za Polanowskim 1650 r. (Gr. Przed. 73 f. 154). Adam i Jan, z województwem łęczyckiem, podpisali elekcyę Augusta II-go.

Stanisław, posesor Pustelnika, w warszawskiem, umarł 1702 r. (Sig. R. Os. 262 f. 97). Zofia, córka Mikołaja i Katarzyny Niemiałkowskiej, za Michałem Gawkowskim 1713 r. (DW. 62 f. 247). Marcin 1580 r., Stefan 1644 r., Sebastyan 1645 roku, Stanisław 1659 r., bakałarze filozofii na uniwersytecie krakowskim. Jakób, sekretarz królewski 1663 r., ożeniony z Anną Stępowską, dziedziczką Goliszowa 1659 r., Suchodołów i Lisich jam 1665 r. (Gr. Gostyń.). Maryanna, córka Jakóba, żona Jana Dąbrowskiego, kwitowała 1700 roku braci, Baltazara i Władysława, z posagu (Gr. Łęczyc.). Antoni, ożeniony z Eleonorą Świętosławską 1761 roku (Zs. Orłows.).

Maryanna zaślubiła 1742 r. w Czortkowie Michała Ryszczewskiego. Szymon, syn Jana i Maryanny, ur. w Białobożnicy 1792 r. (metr. w Czortkowie).

Jan, ur. 1663 r., Pijar, autor panegiryczny, umarł 1726 r. Wilhelm, ur. 1747 r., Misyonarz, profesor akademii wileńskiej 1782 r., zmarł 1789 r. Anna, wdowa po Macieju, z synem Dionizym i córką Maryanną, kwitowali hetmana Branickiego 1793 r. (DW. 109 f. 625).

Wojciech, Konstanty i Mikołaj, synowie Zygmunta i Maryanny Witkowieckiej, wnukowie Antoniego i Maryanny z Korytków, prawnukowie Adama i Maryanny Wolmińskiej, a praprawnukowie Stanisława i Agnieszki Kmicianki, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w ziemstwie lwowskiem 1782 roku, z nazwiskiem *Lasota*, do Kalińskich jednak należą, a Lasota za przydomek ich uważać należy.

Wiktorya z Kożuchowskich, wdowa po Walentym Kalińskim, z dziećmi: Józefem, Dionizym, Romualdem, Janem Nepomucenem, Adolfem, Wojciechem i Aleksandrą, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

KALIŃSCY v. KALEŃSCY h. TOPÓR z Kaliny, w powiecie ksiąskim, odwiecznej siedziby Toporczyków, która jeszcze w 1581 r. w części do nich należała. W 1242 r. we wsi Kalinie należącej do Jana, syna Gawła, wydał książę Konrad przywilej Miechowitom, rozgraniczający Mszczęcin. Cuda Św. Jacka wymieniają Małgorzatę, żonę Falisława, rycerza z Kaliny, uzdrowioną 1283 roku za przyczyną Świętego. Gaweł, Sandek i Jasiek, synowie Wojsława z Kaliny, wraz z siostrą, sprzedali 1363 roku wieś swą Jaśkowice, po matce odziedziczoną, Andrzejowi Myszce.

Herb Topór.

W końcu XIV-go wieku gałąź ta Toporczyków, już licznie rozrodzona, siedzi na cząstkach Kaliny i sąsiedniego Śladowa.

Jan, kanonik krakowski i pleban z Luborzycy 1379 r., umarł w Rzymie 1383 r. Olant, żonaty z Boguchną 1381 r. Marcisz procesuje się 1388 roku o część Kaliny z Drogoszem. Syn jego Jan, 1411 r. student uniwersytetu krakowskiego, był potem proboszczem w Kraśniku, gdzie wystawił kościół i umarł 1469 r. Bracia Gaweł, Mściszek i Adam, w latach 1376—1400 mają częste sprawy w Krakowie.

Gaweł, zmarły przed 1381 r., pozostawił córki: Wichnę i Jagienkę, oraz syna Pełkę, ożenionego 1385 r. z Piechną, wdową po Mikołaju Zegzulce z Stempocic. Wdowa Gawłowa Michna, wyszła 2-o v. 1384 roku za Sieciecha z Moskorzowa, a 3-o v. 1388 r. za Drogosza z Kaliny, który jej zapisał 150 grzyw. posagu i wiana, na Kalinie i Janowicach.

Mściszek, piszący się też ze Śladowa, miał syna Wojciecha, 1400 r. na uniwersytecie krakowskim.

Adam, nabył 1387 r. część Janowic, 1398 r. część Kaliny od brata Mściszka, a 1400 r. Kowalów. Żonaty był z córką Piotra Lisa z Charsznicy.

Braćmi tych trzech byli, zdaje się, także Swiąszek, Włodek, którego wdowa Piechna 1433 r., Pietrasz i Stanisław, który żył jeszcze 1434 r. Pietrasz sprzedał 1390 r. część Janowic, a za 100 grzyw. posagu żony Hanki, córki Marka z Nasięchowic, Gryfity, wykupił swe dobra z zastawu 1400 r. Syn jego Jan, jest 1427 roku na Rusi, a 1443 r. w Budzie, jako łożniczy królewski.

Mikołaj, syn innego Jana, w latach 1403 — 1404 na uniwersytecie krakowskim. Wdowa po Mikołaju, Elżbieta z Przybysławic, zastawiła 1439 r. część

Przybysławic za 150 grzyw. Chełmskiemu. Mikołaj w latach 1481 — 1490 podsędek, 1493—1494 r. sędzia grodzki sanocki, posiadał w zastawie Bażanówkę i Nowosiedlce od Pieniążków i Kamienieckich jeszcze 1500 r. Córka jego Anna, jest 1-o v. żoną Stanisława z Pobiednej 1489 r., a 2-o v. Szerszenia (z Pantelowic) 1502 r. Synami jego pewno byli: Jakób, obecny na sądach we Lwowie 1484 roku i Jan, ożeniony z Katarzyną, posesorką Baniuszyna w latach 1499 — 1506. Obaj świadczą w Krakowie 1517 r. Piotr wziął 1487 r. w zastaw część Polanowic, których część miał dawniej na własność.

Katarzyna, Zofia i Petronella, siostry Kalińskie i Maciej z Żabna, student krakowski, mają 6 grzyw. u Troji Radomskiej 1498 r. Ten Maciej, ale pisany z Kalinia, zyskał 1507 roku stopień bakałarza filozofii na uniwersytecie krakowskim.

Mikołaj Kaliński, dziedzic na Kalinie, pozwany 1531 r. przez Zebrzydowską o potwarz (St. Pr. P. Pom. VI. 508). Mikołaj, dziedzic części Kaliny i dzierżawca Czudzinowic i siostra jego Katarzyna, żona Feliksa Śliza z Czudzinowic, procesują się z Rejem w latach 1545 — 1554. Fryderyk posiadał 1537 r. Derazny, w powiecie kamienieckim (M. 54 f. 12). Stanisław z Nowostawiec, w powiecie kamienieckim, zabezpieczył w 1563 r. posag żonie, Barbarze Hercykównie (M. 96 f. 185).

Jan, proboszcz i dziedzic Wielkiej Kaliny 1584 r. (Wyr. Lub. 19 f. 623). Brat jego Zygmunt, którego synowie: Jan, Adam, Zygmunt i Piotr 1598 r. (Ibid. 58 f 1 i 74 f. 3). Jan i Adam, dworzanie Aleksandra Koniecpolskiego, wspomnieni w jego testamencie 1709 r.

Jan z Wielkiej Kaliny, otrzymał w 1620 r. Bieńkowice, w województwie sandomierskiem (M. 166 f. 399). Łukasz, biskup nikopolitański, sufragan i dziekan lwowski, dobroczyńca wielu kościołów i klasztorów, umarł 1633 r. Pochowany w katedrze lwowskiej (Star. Mon.). Jan i Maciej 1648 r., w lubelskiem.

Waleryan, Mikołaj i Maciej, z województwem lubelskiem, Jan i Wawrzyniec, z województwem sandomierskiem, a Mikołaj, z województwem wołyńskiem, podpisali elekcyę króla Michała.

Stanisław, Feliks, Krzysztof i Paweł, synowie Mikołaja, otrzymali 1583 r. w dożywocie Botwinę ze starostwa skalskiego (M. 129 f. 269). Z nich Feliks (Szczęsny), rotmistrz królewski, wspólnie z żoną, Ewą z Bielawskich, posiadał 1615 r. Stodulce, w starostwie barskiem, jeszcze z nadania króla Stefana z 1576 roku (Źr. Dz. V) i Hołodki w temże starostwie 1623 r. (M. 170 f. 299 i 180 f. 224). Umarł 1624 r., pochowany w Barze (Star. Mon.).

Stanisław i żona jego, Elżbieta z Oborskich, posesorowie Botwiny w starostwie skalskiem 1615 r. (M. 155 f. 7; Źr. Dz. V), otrzymali 1627 r. konsens królewski, na odstąpienie tej wsi synom swoim: Feliksowi, Sewerynowi, Stanisławowi, Janowi, Jakóbowi i Wojciechowi (M. 176 f. 105). Z nich Seweryn v. Mikołaj Seweryn, rotmistrz królewski, otrzymał 1649 r. Niedźwicę, w powiecie latyczowskim (M. 191 f. 17), a wspólnie z żoną, Maryanną Wiktoryą z Białynia Białyńską, córką Marka, posiadał Hołodki ze starostwa barskiego i Pustomyty, wykupione w tymże roku z rąk matki swej żony, Ewy z Bielawskich, 2-o v. Komorowskiej, (AGZ. X. 4472 i 4473 i Sig. 5 f. 58). W 1653 r. starosta bracławski, otrzymał 1663 r. konsens królewski, na odstąpienie tego starostwa Silnickiemu (Sig. 7 f. 74). Pozostała po nim wdowa wyszła za Andrzeja Gołyńskiego i w 1667 r. wspólnie

z synem, Konstantym Kalińskim, ma sprawę z Piasoczyńskim, o Ziatkowce i Omietyńce (Kij. VII f. 47).

Konstanty, podkomorzy bracławski 1703 r., żonaty z Anielą Gidzińską, 2-o v. żoną Wojciecha Oborskiego, chorążego liwskiego, pozostawił córkę Maryannę, zmarłą niezamężną (Bracł. XIV f. 298 i DW. 108 f. 95).

Jakób, brat Seweryna, podczaszy sanocki 1652 r., zmarły 1663 r., żonaty z Zofią z Małych Skotn k Skotnicką, otrzymał pozwolenie na jarmarki w Wybranowie (Zap. Lub. 48 f. 657 i AGZ. X. 5342). Pozostałej po nim wdowie król ustanowił jarmarki w Branicach, w ziemi lwowskiej (Sig. 12 f. 97). Syn jego Seweryn, stolnik trębowelski 1686 r. Córka Urszula, 1-o v za Jackiem Dąmbskim, kasztelanem bieckim, a 2-o v. za Janem Kazimierzem Zamoyskim, wojewodą bełskim 1691 r. (AGZ. X. 6096). Zofia, posesorka Stodolic, córka Stanisława, a siostra Seweryna, za Pawłem Sosnowskim 1652 r. (Gr. Lwows. 231 f 506 i 769). Druga córka Stanisława i Elżbiety Oborskiej, Barbara, za Łukaszem Miaskowskim, podstolim podolskim 1629 r.

Franciszek i Zofia, żona Michała Antoniego Pruszaka-Bieniewskiego, dzieci Stanisława i Anny z Kobylskich, procesują się 1705 r. z Kordyszem, o pewną sumę (Bracł. XIV f. 1098). Anna, żona Jana Mościckiego 1759 roku (Obl. Krak. 192 f. 3013).

Franciszek, syn Franciszka, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Hieronim, syn Franciszka, dziedzica Grabowczyka, w hrubieszowskiem i Zofii Turskiej, ur. 1792 r., audytor generalny b. wojsk polskich, sędzia najwyższej instancyi, rzeczywisty radca stanu, członek senatu, umarł 1860 r. w Piotrkowie, zostawiając syna i trzy córki. Jan Mikołaj, biskup chełmski 1863 r., umarł w drodze w głąb Rosyi 1866 r.

KALIŃSCY. Do którego z dwóch wymienionych domów, należą niżej wymienieni Kalińscy, nie jest mi wiadomem. Wojciech, żonaty z Zofią Baranowską, 1-o v. Marcinową Mikołajową Drohojowską, 1624 roku (Gr. Przem. 343 f. 1685), a 3-o v. Olbrachtową Rożnową 1643 r. Jakób, łożniczy królewski 1654 r. (Zap. Lub. 44 f. 774). Stanisław, żonaty 1692 r. z Maryanną Chomiczówną, córką Teodora i Anny z Romanowiczów (Gr. Przem.). Józef, syn Mikołaja, kwitował Koryckiego 1720 r. W 1732 r. był towarzyszem chorągwi pancernej (Perp. Czers. 19 f. 6 i 22 f. 255). Franciszek, żonaty z Elżbietą z Trzebieńskich 1725 r. (Ibid. 20 f. 39). Józef, cześnik bielski, żonaty 1731 r, z Jadwigą Izabellą Próchnicką, wdową po Franciszku Małujewiczu (Ibid. 22 f. 21 i 177). Józef, poseł ziemi nurskiej, podpisał elekcyę Stanisława Augusta.

Aleksander, Kazimierz, Paweł, Marcin i Józef, synowie Błażeja i Katarzyny Barskiej, wnukowie Waleryana i Maryanny z Bielińskich, legitymowali się ze szlachectwa w grodzie trembowelskim 1782 r., a Wojciech, Jakób i Stanisław Kostka, synowie Aleksandra, 1834 r. w Wydziale Stanów galicyjskich.

Józef, syn Daniela; Erazm Stanisław Gwalbert, syn Leona Erazma; Jakób Mieczysław i Adolf Grzegorz, synowie Wincentego Jana; Tytus Makary, Wacław Eliasz Korneli, Jan Gwalbert Henryk i Piotr, synowie Mikołaja Jana Nepomucena;

Julian Faustyn, Antoni Franciszek Salezy, Teofil i Aleksander, synowie Franciszka Salezego, a wszyscy razem wnukowie Adama, prawnukowie Józefa, praprawnukowie Antoniego, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1841 roku, a Grzegorz Józef z synami: Arturem Antonim i Cyrylem, syn Gabryela, wnuk wyżej wymienionego Adama, w 1858 r. Mikołaj Ambroży, syn Leona Erazma 1847 r. i Aleksander Mikołaj i Konrad, synowie Piotra, 1855 r. (Spis.).

KALIŃSCY v. KALEŃSCY z Kalenia, w województwie łęczyckiem (dziś Kalonka, w powiecie brzezińskim). Bolesta z Kalenia w latach 1394 — 1400 pisał się potem z Mileszek. Bracia Michał i Łukasz z Kalenia w latach 1399—1405. Michał, nazwany 1405 r. Mazowîtą, miał synów: Pietrasza z Kalenia 1399 r., Błażka ze Smolic 1406 r. i córkę Stachnę, za Wacławem z Zawad 1404 r. Łukasz z Kalenia i Zawad, z żony Anny, miał synów: Janusza, Piotra, Mikołaja i Macieja w latach 1417 — 1419 i córkę Katarzynę, 1418 r. wdowę po Andrzeju z Zawad. Kopacz z Kalenia 1417 r. (Łęcz. I i II).

KALIŃSCY, zapewne z Kalinia pod Domaniewicami, w rawskiem. Kasper i Stanisław, synowie Doroty Kalińskiej de Kalinie, 2-o v. Domaniewskiej, w imieniu swojem i małoletnich braci, sprzedali 1566 r. dom w Łęgonicach. Jerzy Kaliński, dziedzic części Bogusławczewic-Swinic w rawskiem, 1579 r. (Paw.).

KALISCY z Kalisk, w powiecie konińskim Maciejowi z Kalisk zapisał 1450 r. testamentem Przedpełk z Kopydłowa 50 grzyw. Andrzej Boczka z Kalisk, idąc na wyprawę pruską, ograbił wieś Grochowiska, o co procesuje go proboszcz Św. Jana w Gnieźnie 1455 r. (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 517 i 1241). Jan Kaliski, burgrabia w Goleszu opata Tynieckiego 1416 r.

Dziedzicem Kalisk był 1579 r. Jakób Kaliski, a Kasper dziedziczył na części Ciosny, w pyzdrskiem, 1578 r. (Paw.). Jan Kaliski 1581 r., a Stanisław i Jerzy, synowie Piotra, w 1584 r. dziedziczyli również na Kaliskach (Wyr. Lub. 10 f. 193 i 23 f. 450). Marcin z Podola, stawia się 1651 r. we Lwowie. Sebastyan pisał się, z województwem sandomierskiem, na obiór króla Michała, a Jan podpisał, z województwem poznańskiem, elekcyę Augusta II-go.

Marcin Kaliski, żonaty z Zofią Cieklińską, córką Jakóba i Katarzyny Bigańskiej, dziedziczki Zeniszkowiec, zostawił synów: Marcina i Stanisława, żonatego z Konstancyą Kossakowską, z której córka Krystyna, zeznała 1668 roku zapis dożywocia z mężem, Michałem Kazimierzem Kosmowskim (Zs. Latycz.; M. D. Wąs.).

KALISTOWSKI Samuel podpisał, z województwem poznańskiem, obiór króla Michała, to *Kaliszkowski*.

KALISTROWSKI Jakób, dziedzic części wsi Starcze, w sieradzkiem, 1535 roku (Paw.), pewno także *Kaliszkowski*.

KALISZ, w ziemi chełmskiej, 1494 r. dziedzic części Stawu, patrz *Stawski* (Akta XIX).

z KALISZAN pisali się *Wilamowie.*

KALISZEŃSCY z Kaliszan. Jan Kaliszeński, wojewoda, czyli burgrabia sanocki w latach 1447 — 1448. Zygmunt z Kaliszan prowadzi od 1464 r. różne sprawy we Lwowie, jako pełnomocnik wielu osób. Posiadał w zastawie 1469 r. Łany od Kolów, które zamienił z nimi 1474 r. na Łukę, a także Lackie i Podsosnów, z którego się często pisał. W latach 1484 — 1487 jest komornikiem (granicznym) podkomorzego lwowskiego.

Syn jego Mikołaj, zwany stale Podsosnowskim, wraz z żoną Elżbietą, sprzedał 1489 r. Podsosnów za 400 grzyw. Sienieńskiemu. Pozwany 1491 r. przez Beatę z Romanowskich Herburtowę, o zwrot Podsosnowa, jakoby danego jego ojcu za zasługi przez jej ojca, w dziesięcioletnią dzierżawę, dowodzi, że to jest wieś dziedziczna jego żony, wnuczki po córce Stanisława Podsosnowskiego i Uljanny. Wujowie jej Krzywieccy, sprzedali ją (sic) na Litwę, a dobra zabrali, ale stryjowie Mroczkowie spędzili ich z tych dóbr, dziecko wykupić pozwolili i na spłatę okupu oddali Podsosnów jego ojcu, w dziesięcioletnią posesyę. Ojciec jego zaręczył go z Elżbietą w dzieciństwie, a gdy dorośli, ślubu dopełnili (AGZ.).

KALISZEWSKI Jan, z województwa mińskiego, elektor króla Michała.

KALISZKOWSCY h. NAŁĘCZ z Kaliszkowic, w ziemi wieluńskiej. Używali przydomku *Rubin*. Adam, Wszebor, Stanisław, Paszek, Wojciech Szpot i Biedrzych z Kaliszkowic w jednej sprawie, a Świętosław, Wojciech, Piotr, syn Wojciecha, Michał, Mikołaj i Jan, w innej sprawie, świadczyli Burnecie, żonie Bogusza z Twardowa, przeciw Januszowi z Tuliszkowa, 1413 r. (Pis. Dz. Pol. IX) Czibor alias Czcik, Wolfram, Wojciech Szpot, Wojciech, syn Przecława i Jan, świadczą 1413 r. tamże.

Jan Kaliszkowski, syn Tomasza, kwitował w grodzie przedeckim Osieckiego (Ks. 48 f. 318). Samuel pisał się, z województwem kaliskiem, na obiór króla Michała.

Władysław, Karmelita, bawił w Padwie 1648 r. Kazanie pogrzebowe po Mikołaju, zmarłym 1685 r., wymienia jego żonę, Katarzynę z Osuchowa, brata Samuela, siostrę Helenę i wujecznego brata, opata Gnińskiego. Samuel otrzymał 1699 r. przywilej na jarmarki w Luboszu (Sig. R. Os. 186 f. 137). Maryanna, córka Franciszka Rubina i Anny Gembartównej, żona 1-o v. Bogusława Popowskiego, 2-o v. Walentego Baranowskiego w latach 1742 — 1777.

Po Samuelu dziedziczył na części w Łozinie Piotr 1785 r. (A. Tryb. Gal.). Piotr, sędzia kapturowy poznański, podpisał elekcyę Stanisława Augusta.

Mikołaj, archidyakon łukowski, proboszcz w Kuleszach 1584 roku (Wyr. Lub. 23 f. 49).

Niesiecki cytuje o nich kika aktów z grodu ostrzeszowskiego.

KALISZOWIE (KALISZ) h. JELITA wyszli ze wsi Kalisze-Ksiąski, w ziemi warszawskiej. Dziedziczyli na tej wsi w 1580 r. Jerzy, syn Stanisława, Piotr, syn Stanisława i Adam, syn Mikołaja, a Jakób i Stefan, synowie Michała z Kaliszów-Ksiąsek, dziedziczyli na Regułach-Malichach (Paw.).

Po Piotrze zostało dwóch synów: Maciej i Błażej (DW. 32 f. 408 i 33 f. 200). Jerzy również miał dwóch synów: Stanisława i Jakóba. Ten ostatni zastawił część swoją na Kaliszach 1609 r. Syn jego Wojciech 1648 r. (DW. 35 f. 609 i 51 f. 100). Stanisław odstąpił pewne grunta Regulskiemu 1606 r., a w 1621 r. wprowadzony został do Kalisz i Czechowic. W 1618 i 1623 roku zapisał żonie swej, Jadwidze z Pruszkowskich, pewną sumę i dożywocie (DW. 33 f. 304; 46 f. 315 i 1192; 47 f. 159).

Bonawentura v. Dobrogost, syn Stanisława, sprzedał Reguły-Malichy 1657 roku, a nabył Puchały 1667 r. Żonaty 1-o v. z Agnieszką, 2-o v. z Zofią, pierwszej 1646 r., a drugiej 1658 r. przyznał zapisy i dożywocie (DW. 50 f. 1394; 52 f. 1176 i 1417; 54 f. 29). Synowie jego: Marcin v. Marcin Franciszek i Szymon. Ten ostatni odstąpił 1690 r. pierwszemu, schedę swoją na Komorowie, Sokołowie, Kaliszach, Regułach i Czechowicach.

Herb Jelita.

Marcin podpisał, z ziemią warszawską, elekcyę Augusta II. W 1693 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Felicyanną z Opackich (DW. 56 f. 2099; 57 f. 1162, 1485 i 1502; 58 f. 766). Córka jego Maryanna, 1-o v. za Wacławem Skulskim, 2-o v. za Maciejem Ogrodzieńskim 1733 roku (DW. 68 f. 833), a syn Franciszek, dziedzic na Komorowie, poseł ziemi warszawskiej, podpisał 1733 r. konfederacyę generalną warszawską (Oblig. Warsz. 49 f. 422). W 1748 r. miecznik gostyński, 1757 r. chorąży parnawski, 1758 r. chorąży kijowski, sprzedał 1744 r. część Komorowa Sobolewskiemu (DW. 70 f. 1194). Żonaty 1-o v. z Anną Domańską, córką Wawrzyńca i Jadwigi z Kozłowskich, z którą zeznał zapis dożywocia 1724 r., 2-o v. z Anną z Janczewskich, z pierwszej żony pozostawił córkę Maryannę i synów: Wojciecha i Andrzeja, z drugiej—synów: Zygmunta i Mikołaja i córkę Juliannę, na rzecz których zeznał różne zapisy 1751 r. (Perp. Czers. 19 f. 388; 23 B f. 275, 512 i 584; 27 f. 187; 28 f. 300; 29 f. 415; 30 f 60 i 342; 31 f. 35; DW. 65 f. 1137). Z nich:

Maryanna, 1-o v. za Władysławem Faleńskim, 2-o v. za Janem Kryńskim 1753 r. (Perp. Czers. 23 B f. 642 i 34 f. 321).

Wojciech, łowczy buski 1758 r., sędzia kapturowy czerski 1764 r., zeznał 1760 roku zapis dożywocia z żoną, Anną z Proszkowskich, 1-o v. Siemiradzką. W 1772 r. nabył Czaplin od Skrodzkiego i ciotki swej Kryńskiej (Perp. Czers. 31 f. 35, 211 i 294; 32 f. 202; 34 f. 269 i 390; DW. 89 f. 632). Synów jego dwóch: Franciszek i Bonawentura; córki: Agnieszka i Franciszka.

Franciszek, burgrabia grodzki czerski 1788 r., sędzia ziemiański czerski 1792 r., otrzymał od ojca swego Czaplin Wielki 1789 r., a nabył Branicę od Jezierskiego 1795 r. W akcie tym ostatnim wymieniono, że jest synem Wojciecha, wnukiem Franciszka, prawnukiem Marcina. W 1792 r. matka jego zrzekła się dożywocia, przysługującego jej na Czaplinie, a on zobowiązał się płacić regularnie procenty, bratu Bonawenturze i siostrom, Agnieszce i Franciszce. W tymże samym roku sprzedał Czaplin Ochanowiczowi, kupcowi warszawskiemu (Perp. Czers. 40 f. 231, 233, 392 i 406; DW. 108 f. 518 i 111 f. 733).

Mikołaj otrzymał 1765 r. od matki swej różne sumy, zabezpieczone na Komorowie, w 1783 r. sprzedał część Jasieńca Zawadzkiemu, a 1765 r zapisał 1,500 flor. żonie swej, Franciszce z Rożeckich, córce Stanisława, z której pozostawił córkę Katarzynę, żonę Adama Ostromęckiego 1792 r. (Perp. Czers. 33 f. 1 i 13; 34 f. 302; 40 f. 409 i 512).

Julianna, żona Tomasza Siekierzyńskiego, kwitowała braci swoich: Wojciecha, Andrzeja i Mikołaja 1762 r. (Perp. Czers. 31 f. 361).

Jan, syn Michała, żonaty 1619 roku z Finetą Uwielińską (DW. 33 f. 13 i Perp. Czers. 6 f. 2). Macieja syn Kasper i córki: Zofia i Anna 1619 r. Kasper, dziedzic na Regułach Wielkich, zabezpieczył 1619 r. posag żonie swej, Maryannie z Sokołowskich. Z niej syn Maksymilian 1655 r. i córki: Elżbieta, za Andrzejem, a Barbara, za Maciejem Czechowskimi 1660 r. (DW. 46 f. 667 i 668; 48 f. 24; 52 f. 855 i M. 201 f. 500).

Remigian nabył 1652 r. Reguły-Malichy. Z ziemią warszawską podpisał elekcyę Jana III-go. Z Anny Grodzińskiej, syn jego Tomasz, odstąpił 1717 roku Pruskiemu sumę zabezpieczoną na Cholewach, a córki: Zofia, za Mikołajem Witkowskim 1692 r. i Maryanna, za N. Przeborowskim (DW. 52 f. 1176; 62 f. 1403 i Perp. Czers. 14 C f. 148).

Andrzej, syn Franciszka (DW. 58 f. 231; 59 f. 141 i 695), podpisał z ziemią warszawską, elekcyę Augusta II-go. Jan, kanonik sandomierski 1724 roku. Józef, syn Bartłomieja i Teresy z Białeckich, nabył część Reguł Wielkich 1757 r. Tak on, jako też i brat jego Kazimierz, żonaty z Maryanną z Regulskich, zmarli bezpotomnie. Siostra ich Maryanna (DW. 80 f. 152, 207 i 218; 91 f. 332).

Seweryn, kapitan wojsk Księstwa Warszawskiego, kawaler krzyża Virtuti Militari. Tekla z Laskowskich, zmarła 1848 r. Ewa, zamężna Psarska, zmarła 1868 r., a Katarzyna, zamężna Kłobukowska, 1877 r. w Radomiu. Franciszka zaślubiła 1887 r. w Branicy Włodzimierza Przyłęckiego.

Piotr, syn Mateusza i Seweryn, syn Mikołaja, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

KALK Jan, kapitan wojsk koronnych, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 roku.

KALKREYTER v. KALCKREUTH h. WŁASNEGO, przedstawiającego na tarczy dwudzielnej w prawem polu srebrnem, lewem czarnem, dwoje złotych wideł skrzyżowanych ukośnie w górę. W szczycie hełmu panna w koronie, połową prawą biała, połową lewą czarno ubrana, z widłami złotemi w każdej ręce. Labry czarne, podbite srebrem.

Rodzina szlachecka szląska, z której Adam i Karol, otrzymali indygenaty na sejmie 1676 r. (V. L.). Adam podpisał, z województwem kaliskiem, elekcyę Augusta II-go.

Jedni z nich otrzymali tytuł hrabiowski pruski 1786 r., z odmianą herbu. Z nich Fryderyk Adolf hr. Kalkreuth, generał-lejtenant wojsk pruskich, był właścicielem Koźmina i Radlina 1791 r. (DW. 107 f. 1156). Hannus Calkruthe, dziedzic Klemska 1385 r. (KWP.).

KALKSTEINOWIE h. KOS. W polu srebrnem trzy pasy poprzeczne czerwone. W szczycie hełmu dwie trąby myśliwskie w pasy srebrne i czerwone, pośrodku których skrzydło.

Idą z Warmii, gdzie leży wieś tego nazwiska. Rozrodziwszy się, od dóbr posiadanych: Polaszek, w powiecie sztumskim, Osłowa, w powiecie świeckim i Stolna, w powiecie chełmińskim, zwali się Kalksteinami Poleskimi, Osłowskimi i Stolińskimi.

Już 1284 r. Krystyan Kalkstein świadczył przy nadaniu ziemi przez biskupa warmińskiego. Brat jego Jan 1285 r. Następnie występują w aktach: Henryk 1329 r., Wojciech, sędzia warmiński 1348 r. i Maciej 1374 r.

Jan Kalkstein otrzymał 1450 r. jedynaście włók w Świeciu, na prawie magdeburskiem. Jakób, sędzia ziemski prabucki, dziedzic na Kołodziejach 1505 r., żonaty z Katarzyną z Gosław Gosławską, miał z niej dwóch synów: Hanusza i Krzysztofa, dziedziczących na Pomorzu. Z nich Hanusz, otrzymał 1522 roku od szwagra swego Achacego, syna Łukasza z Polaszek, dobra Polaszki i zaczął się pisać Hanuszem Kalksteinem Poleskim.

Joachim, dziedzic Otłowa 1569 r. Pewnie tego Joachima dzieci, urodzone z Justyny Dębołęckiej: Albert, Katarzyna, żona Janusza Białochowskiego i Dorota, żona Adama Zielińskiego, dziedziczyły 1617 r. po Katarzynie z Konojad Dębołęckiej, Stanisławowej Rokitnickiej. Krzysztof, współdziedzic Balic i Lipowa 1543 roku.

Jan, Jerzy, Kwiryn i Krzysztof Kalksteinowie, dziedziczyli na Napromie 1620 r., Fryderyk, na Glaznotach, a Jan i Krzysztof, na Balicach Mikołaj i Sebastyan posiadali dwór Dylewski 1637 roku (Kętrz. f. 145, 195, 198, 200, 202, 360, 368 - 370).

Jan Osłowski, współdziedzic Buszkowa, w powiecie gdańskim, 1526 roku (M. 42 f. 101). Melchior Kalkstein Stoliński podpisał, z województwem pomorskiem, elekcyę Jana Kazimierza. Maciej Kalkstein, z województwa malborskiego, elektor króla Michała.

Krystyn Ludwik Kalkstein Stoliński, syn Albrechta, właściciel dóbr Knauten i Wogau, uszedł przed gniewem elektora brandeburskiego, Fryderyka Wilhelma, do Warszawy, gdzie agitował myśl, zerwania welawsko - bydgoskich traktatów i odzyskania Prus dla Rzeczypospolitej. Gdy na żądanie elektora Kalkstein nie był wydany, podstępem schwytany przez Brandta, rezydenta brandeburskiego, został do Prus wywieziony i w Memlu osadzony, śmierć tam poniósł.

Andrzej Kalkstein Osłowski, deputat na trybunł koronny, z województwa pomorskiego 1680 r. (Zap. Lub. 59 f. 560). Jerzy Kalkstein na Gratkach w Warmii 1702 r. (Kętrz. f. 561). Krzysztof, porucznik kawaleryi regimentu kasztelana krakowskiego 1713 r. (Ist. Jur. Mat. XXI).

Melchior Kalkstein Stoliński, pisarz grodzki chełmiński, poseł prowincyi pruskiej, głosował za Augustem III-m. Tenże sam Melchior, jako poseł województwa chełmińskiego, podpisał konfederacyę generalną warszawską 1733 r. (Oblig. Warsz. 49 f. 422 i 611). W 1734 r, w którym otrzymał starostwo baldenburskie, był pisarzem ziemskim chełmińskim i został chorążym chełmińskim. W 1762 r. podkomorzy chełmiński, umarł w tymże roku. Stanisław, sędzia ziemski michałowski, ożeniony z Anną Pawłowską 1750 r.

Jan, syn Samuela i Maryi Karoliny de Campiery, ur. 1718 r., archipresbiter malborski, proboszcz kcyński i podstoliński, kanonik gnieźnieński 1757 roku, umarł w Gnieznie 1787 r. (Kor.). Kazimierz i Samuel, z województwem chełmińskiem, a Rafał, z województwem malborskiem, podpisali elekcyę Stanisława Augusta. Maryanna w tymże czasie, za Józefem Cissowskim, starostą starorypińskim (DW. 96 f. 866).

Kalksteinowie Osłowscy: Adam, Andrzej, Ignacy, Józef, Ksawery, Michał i Roch, w ziemi kujawskiej 1764 r. (Z. Kuj.). Jan Kalkstein, jeden z komisarzy wyznaczonych z sejmu 1775 r., do polepszenia fundacyi kościoła Modzerowskiego i Korzeckiego (V. L.). Jan, podwojewodzy malborski, nabył Kleczewo 1767 roku. Piotr, pisarz ziemski michałowski 1777 r.

W Żychlińskiego „Księdze Złotej" znajduję następujące szczegóły, o różnych gałęziach tego domu, dzisiaj istniejących.

Po Hanuszu, dziedzicu Polaszek, szedł żyjący w połowie XVII wieku Jan, po którym zostało dwóch synów: Jerzy i Jan.

A. Jerzy, dziedzic Babalic i Skludzewa, żonaty z Jadwigą Rutkowską, pozostawił syna Jakóba, kapitana wojsk koronnych, po ojcu dziedzica Babalic i Skludzewa, zmarłego 1765 r., nabywcę dóbr Nogackich od Kczewskich. Jakób zaślubił 1751 r. Bogumiłę Maryannę Kczewską, córkę Andrzeja, zmarłą 1773 r., z której pozostawił: Teodorę, za Piotrem Kalksteinem, pisarzem ziemskim pomorskim, Felicyannę, za Ksawerym Leskim, Ignacego i Józefa.

a) Ignacy, kapitan wojsk królewskich, dziedzic Nogatu, zmarły 1793 r., z Maryanny Nostitz-Jackowskiej miał: Dorotę Wałdowską, Bogumiłę Czapską, Wincentego i Franciszka.

Wincenty, właściciel Nogatu, porucznik b. wojsk polskich, ożeniony z Katarzyną Kalksteinówną, miał z niej siedmioro dzieci: Antoninę, Julię, za Donimirskim z Cygus, Helenę, Kornelię, Józefa, Romana, właściciela Błotnicy, pułkownika wojsk pruskich, zmarłego 1870 r., ożenionego z Anną Węgierską, z której córki: Anna i Marya, i Anastazego, pułkownika wojsk pruskich, żonatego z Dezyderyą Cielecką, z której synowie: Aleksander, ożeniony 1905 r. z Michaliną Skarzyńską, córką Michała i Józef.

Franciszek, ur. 1789 r. w Nogacie, zmarły 1856 r. w Płocku, pochowany w Skępem, kapitan b. wojsk polskich, odbył wszystkie kampanie w latach 1809—1813. Żonaty z Krystyną Łempicką, pozostawił z niej: Władysława, żonatego z Zofią Łempicką, z której córki: Janina i Marya; Eugeniusza, żonatego z Apolonią Karłowską, z której: Franciszek, Henryk, Irena i Kazimiera; Aleksandra, Bronisława, Antoniego, Leokadyę, za Feliksem Grąbczewskim; Maryannę, za Michałem Konickim; Józefę, za Adolfem Kalińskim; Ksawerę; Joannę, za Apolinarym Lewińskim; Franciszkę, za Bolesławem Jaroszewskim.

b) Józef, syn Jakóba, a młodszy brat Ignacego, ur. w Skludzewie 1758 r., zmarły w nabytych przez siebie Pluskowęsach 1824 roku, szambelan Stanisława Augusta 1792 r., zaślubił 1785 r. Zofię Wilkxycką, córkę Ignacego i Maryanny Tuchołczanki, zmarłą w Pluskowęsach 1826 r. i z niej pozostawił: Józefę, Małgorzatę, za Franciszkiem Ksawerym Kossowskim. Kunegundę, za Wawrzyńcem Ka-

weczyńskim i Karola. Ten ostatni, ur. w Ryńsku 1790 r., zmarły w Pluskowęsach 1862 r., właściciel tych dóbr i Kuczwał, zaślubił 1-o v. Domicellę Karnkowską, córkę Franciszka i Gertrudy Karwosieckiej, 2-o v. 1838 r. w Zakrzewie Antoninę Szczaniecką, córkę Antoniego i Anny Wierusz - Kowalskiej, zmarłą w Poznaniu 1903 r. Z pierwszej żony córka Izabella, żona 1-o v. Władysława Kruszyńskiego 1842 r., 2-o v. Jana Nepomucena Sadowskiego 1862 r., a z drugiej— synowie: Antoni, ur. 1839 r., właściciel Pluskowęsów i Kuczwał, ożeniony 1867 r. w Starym Targu z hr. Antoniną Sierakowską, córką hr. Alfonsa z Waplewa i Maryi z hr. Sołtanów; Tadeusz, ur. w Pluskowęsach 1843 r., zmarły 1848 r., oraz córki: Zofia, żona Franciszka Ksawerego Kobylińskiego, Anna i Franciszka, przełożone Karmelitanek bosych, pierwsza w Przemyślu, a druga we Lwowie, Marya, zmarła 1861 roku, Józefa, żona Józefa Czapskiego i Jadwiga Sewerynowa Radońska.

B. Jan, syn Jana, a młodszy brat Jerzego, dziedzic Polaszek, z Czarlińskiej, miał dwóch synów: Michała i Jana. Z nich Michał, właściciel po ojcu Polaszek, sędzia ziemski i poseł województwa malborskiego, podpisał konfederacyę generalną warszawską 1733 r. (Obl. Warsz. 49). Żonaty 1-o v. z Anną Kalksteinówną Osłowską, 2-o v. z Konstancyą Kruszyńską, 3-o v. z N. Pawłowską, z drugiej żony miał syna Michała Antoniego, a z trzeciej, synów: Waleryana i Kazimierza.

Michał Antoni, z Anny Teodory Goetzendorf Grabowskiej, miał synów: Józefa i Konstantego, a Kazimierz, z Działowskiej, pozostawił tylko córkę Katarzynę, za Ksawerym Rutkowskim.

Jan Kalkstein, syn Mateusza i Katarzyny Szeliskiej, dziedzic po ojcu Kleczewa, podwojewodzy malborski, rezygnował z cześnikostwa bracławskiego 1688 roku (Sig. 14). Z Katarzyny Kożuchowskiej, syn jego Jerzy, właściciel po ojcu Kleczewa, pisarz ziemski malborski, a następnie 1762 r. chorąży chełmiński, umarł 1770 r. Ożeniony z Joanną Kuberską, miał z niej syna Jerzego, posła województwa malborskiego, elektora Stanisława Augusta, żonatego z Różą Grąbczewską, z której Stanisław, właściciel Klonówka, ur. 1782 r., zmarły 1865 r., z Januaryi Pląskowskiej, miał dwóch synów: Edwarda i Michała, bezdzietnego z Izabellą Borzewską, oraz siedem córek. Z nich:

Edward, dziedzic Jabłówka, ur. 1826 r., zmarły w Pelplinie 1898 r., pochowany w Jabłowie, zaślubił Zofię Nostitz-Jackowską, córkę Hyacentego z Jabłowa, zmarłą w Misinie pod Pelplinem 1897 r. i z niej ma Teodora i Stanisława. Teodor, ur. 1852 r., zmarły 1905 r., właściciel Jabłówka, dyrektor banku ziemskiego w Poznaniu, zaślubił 1879 r. w Świątkowie Maryę Breziankę, córkę Włodzimierza i Wandy z Wierzbińskich i ma z niej córkę Antoninę, zaślubioną w Więckowicach 1906 r. hr. Henrykowi Plater-Zyberkowi. Stanisław, ożeniony 1895 r. z Pauliną Zakrzewską, córką Tomasza i Zofii z Lossowów, ma z niej synów: Jerzego, ur. w Przeworsku w Galicyi 1896 roku i Zygmunta, ur. w Walentynowie 1899 roku.

Hortensya, zmarła 1839 r., za Teodorem Donimirskim z Buchwałdu. Olimpia, zmarła 1892 r. w Wielkiej Kołudze, pochowana w Ludziskach, żona Leopolda Mieczkowskiego. Cecylia, za N. Łukowiczem.

Teodozya, za Antonim Rudowskim z Sudrak.

Katarzyna, za Szymonem Rudowskim z Rumok.

Bernarda, za Władysławem Mittelstaedtem z Kołudy.

Leokadya, za Leonem Rybińskim z Dębińca.

Andrzej Kalkstein, dziedzic Kleczewa, z Barbary Sielskiej, miał syna Andrzeja, ożenionego z Franciszką Tomicką 1711 r., z której syn Maciej, kwitował 1748 r. wuja swego, Dominika Tomickiego, kanonika gnieźnieńskiego, z odbioru stu dukatów. Maciej, żonaty z Rozalią Kułakowiczówną, córką Wawrzyńca i Zofii Boguckiej, miał z niej synów: Jana i księdza Michała, kanonika smoleńskiego.

Jan, ur. 1750 r., zmarły 1814 r., pisarz grodzki koniński 1777 r., następnie sędzia pokoju okręgu węgrowskiego, dziedzic Mieleszyna, nabytego 1783 roku od Wierzchlejskiego, zaślubił Maryannę Bromirską, z której córki: Katarzyna, za Ignacym Świnarskim i Tekla, za Pantaleonem Szumanem, oraz synowie: Wincenty i Ferdynand.

Wincenty, oficer b. wojsk polskich, kawaler krzyża Virtuti Militari, właściciel dóbr Psarskie, a następnie Gołuchowa, zmarły 1858 roku w Wiesbadenie, z Konstancyi Świnarskiej, pozostawił pięć córek: Julię, za Aleksandrem Guttrym, Leokadyę, zmarłą w Paryżu 1868 r., żonę hr. Stanisława Ponińskiego, Jadwigę, żonę hr. Konstantego Bnińskiego, Walentynę, za Ferdynandem Magnuskim i Wincentynę, za Tadeuszem Nekandą Trepką.

Ferdynand, ur. 1797 r. w Bilczu, zmarły w Berlinie 1866 r., oficer b. wojsk polskich, kawaler krzyża Virtuti Militari, z Pauliny Radzimińskiej, zmarłej w Poznaniu 1880 r., pozostawił córkę Bronisławę, żonę hr. Aleksandra Miączyńskiego i synów: Mieczysława, zmarłego w Paryżu 1880; Zygmunta, dziedzica Mieleszyna zmarłego w Pleszewie 1874 r., żonatego z Franciszką hr. Bnińską, z której córka Izabella, za Michałem Chłapowskim i syn Ignacy, ożeniony 1893 r. w Berlinie z Celiną Koszutską, córką Nestora i Maryi z hr. Bnińskich, zmarły w Bydgoszczy 1899 r., pochowany w Gnieźnie; Kazimierza, właściciela Mieleszyna, zmarłego tamże 1882 r., pochowanego w Sokolnikach, ożenionego z Anną Żółtowską, z której synowie: Ferdynand, Stefan, zmarły 1887 r. w Mieleszynie, pochowany w Sokolnikach i Jan, oraz córka Anna, zaślubiona 1899 r. w Regensburgu doktorowi Rajmundowi Gerster.

Ferdynand, ur. 1867 r. w Mieleszynie, zaślubił 1890 r. w Krakowie Kornelię Podczaską, córkę Stanisława i Kornelii z Morawskich i ma z niej: Kazimierza, ur. w Mieleszynie 1891 r., Wandę, ur. w Krakowie i Jerzego, ur. tamże 1898 r.

Jerzy, syn Wojciecha z Kitnówka, miał dwóch synów: Onufrego, żonatego z Maryanną Kruszewską, z której syn Kajetan, ożeniony z Blumbergówną i Kajetana, ożenionego z Katarzyną Wilczewską, z której syn Tomasz, żonaty z Kitnowską i córka Michalina za Barszczewskim.

KALM - PODOSCY h. WŁASNEGO. Herb ich przedstawia: na tarczy wzdłuż przedzielonej, w lewej połowie Junoszę Podoskich. Prawa połowa tarczy w poprzek przedzielona, na niej lew skaczący w prawo. Górna część lwa, w czarnem polu złota, dolna, w złotem polu czarna. Nad tarczą hełm rycerski, z biało-czerwonym zawojem, nad nim pół lwa wspiętego do skoku; labry czarne, podbite złotem.

Rodzina Kalmów pochodzi z Brunszwiku. Z niej Jerzy Henryk von Kalm, przybyły do Rosyi około 1770 r., rektor uniwersytetów w Kazaniu i w Charkowie,

z żony, Heleny Fryderyki z Kruzensternów, miał syna Fryderyka, ur. 1786 r., generała wojsk rosyjskich, ożenionego 1-o v. 1821 r. z Rozalią Podoską, córką Leona, prezesa sądu głównego podolskiego, marszałka jampolskiego, dziedzica Monasterzysk, w gubernii kijowskiej, a 2-o v. z Magdaleną von Kruzenstern. Synów jego z pierwszej żony: Mikołaja, Jerzego i Leona, adoptował 1846 r. dziad ich macierzysty, przyłączając nazwisko swe i herb do ich nazwiska i herbu. Z trzech synów Fryderyka:

Mikołaj Teodor, ur. 1822 r., zmarły 1884 r., z żony, Magdaleny v. Glasenapp, miał młodo zmarłych: Leonię i Gabryela.

Jerzy, ur. 1825 r., zmarł bezżennie 1864 r., a średni Leon, ur. 1824 r., zmarły 1894 r., dziedzic Monasterzysk, pozostawił, z hr. Zofii Drohojowskiej, córkę Anielę, zmarłą 1898 r. i syna Leona, ur. 1846 r., dziedzica Monasterzysk, ożenionego z Jadwigą Sulatycką, córką Januarego i Eweliny z Łaźnińskich, zmarłą 1900 r., z której synowie: Jan, ur. 1871 r., Jerzy, ur. 1873 r. i Józef, ur. 1886 r., oraz córka Jadwiga, za Tytusem Podoskim.

de KALNASY Zygmunt, burgrabia wartemborski, z żoną, Katarzyną z Strachowskich, nabyli po 1749 r. Tumiany w Warmii, od Grochowalskiego (Kętrz.).

KALNICCY z Kalnicy - Malinowa. Andrzej Kalnicki, syn Michała, właściciel Kalnicy - Malinowa, w 1598 r. Maciej, Baltazar, Jakób, Waleryan, Andrzej, Piotr, Zofia, Dorota i Marusza, dzieci Marcina, dziedzice Domanowa 1598 r. (Wyr. Lub. 68 f. 46; 76 f. 56. i 565). Piotr, z Zofii Markowskiej, córki Jana, pozostawił syna Jana i córkę Annę, żonę Jana Mroczkowskiego 1648 r. (Mil.). Piotr podpisał, z województwem wileńskiem, elekcyę Augusta II-go.

KALNOCHWOSCY, patrz *Kanachwoscy.*

KALO przyjął dla siebie i swego rodu herb Pobóg, na zjeździe w Horodle 1413 roku.

KALSCY h. PORAJ. Długosz wspomina, że Katarzyna, wdowa po Tomaszu Kalskim z Prawęcina, w ziemi sandomierskiej, zapisała na tej wsi klasztorowi Święto-Krzyskiemu 50 grzyw. i wieś ta przeszła na własność klasztoru.

Tomasz pisany z Prawęcina, 1424 r. w Radomiu, a podpisany Tomasz in Kal, alias Kalski, 1433 r. we Lwowie, ocalał 1398 r. w bitwie pod Nikopolis i walczył dalej, gdzie mógł po za krajem, aż wrócił 1410 r. na wojnę z Krzyżakami i odznaczył się pod Koronowem (Dług.). Pomagał 1412 r. Gniewoszowi do porwania Elżbiety z Michowa (Helc. II), w latach 1417 — 1418 jest tenutarjuszem Brzezin (Łęcz. II. 2956, 3123 i 3192), a 1437 r. kasztelanem wiślickim. W 1438 roku podpisał konfederacyę korczyńską przy królu i tegoż roku umarł bezdzietny.

Kalskich spotykam w XVIII-m wieku w ziemi warszawskiej, ale czy do tego samego domu Poraitów należeli, nie jest mi wiadomem. Baltazar i Karol, synowie Andrzeja i Jadwigi z Brzumińskich, sprzedali Witkowskiemu w latach 1771 — 1794 części swoje na Brzuminie - Pawłowicach (DW. 89 f. 307 i 91 f. 327).

KALWIŃSCY Floryan, Józef, Tadeusz i Antoni, bracia, wprowadzeni do Łychowa, w ziemi czerskiej, 1769 roku (Perp. Czers. 34 f. 155). Czy to nie *Kulwińscy*?

KAŁAJÓWNA Anna, żona 1-o v. Kazimierza z Gdeszyna Trzemeskiego, 2-o v. Andrzeja Odrzywolskiego 1697 r.

KAŁECZYCCY, patrz *Kaleczyccy*.

KAŁENCZYŃSKI Ignacy, w województwie nowogrodzkiem 1764 r. (V. L.). Kałęczyno, w powiecie wiskim, posiadał 1577 r. Jan, syn Mikołaja (Paw.). Helena, żona Aleksandra Jelskiego, zmarła 1901 r. w Zamościu, w gubernii mińskiej. Zofia, żona Włodzimierza Jelskiego.

KAŁĘCCY z Kałęczyna, w ziemi sochaczewskiej. Jakób Kałęcki, wojski błoński w latach 1526 — 1535, płocki 1526 r. (Arch. Sang.), a płoński 1537 roku (Płoc. Gr. Wiecz. 4; Arch. Sang. V). Jan i Mikołaj, współdziedzice na Goli 1579 roku (Paw.). Jan Kałęcki, żonaty 1628 r. z Polikseną Hornowską, córką Adama (Mil.). Jakób, syn Mikołaja, w grodzie warszawskim 1608 r. (DW. 35 f. 473).

KAŁĘSCY pisali się z Tymowej. Andrzej Kałęski, z Konstancyi zGlędzianowa, pozostawił syna Kazimierza, który zawarł 1730 r. w grodzie krakowskim układ, z wujem swoim Bełchackim.

KAŁKOWSCY. Jerzy, Maciej, Jan i Maciej, dziedzice wsi Kałki, pod Zgierzem, w łęczyckiem, 1576 r. (Paw.). Patrz *Kałowscy*.

KAŁKUŁA Piotr, assawuła wojsk zaporoskich, otrzymał szlachectwo na sejmie 1676 roku (V. L.).

KAŁOWSCY h. JELITA z Kałowa, w powiecie łęczyckim, którego dziedzicem 1576 r. był Franciszek, syn niegdy Jana. Granicząca z Kałowem Wilczyca, należała wtedy do Anny, wdowy po Mikołaju Kałowskim (Paw.). Łobocka, siostrzenica prymasa Łaskiego, była za Kałowskim 1526 r. Jan, dostał 1504 roku od króla cztery bałwany soli (T. Paw. I).

Franciszek, syn Jana, procesował Przykuckiego 1576 r. (Gr. Przed. 25 f. 42). Jan, syn Franciszka, żonaty z Anną Szeczewską, wprowadzony 1615 r. do Młochowa i Starejwsi, w ziemi warszawskiej. Andrzej sprzedał 1629 r. część Leszna (DW. 39 f. 1608; 41 f. 824; 43 f. 1123; 45 f. 1501; 46 f. 921; 47 f. 2313). Anna, zamężna Trzebicka, babka Andrzeja Trzebickiego, biskupa krakowskiego (Kor. IV f. 127). Dorota Wierzbowska, chorążanka łęczycka, zamężna Kałowska, ur. 1639 r., zmarła 1661 r. Andrzeja i Katarzyny z Walewskich, 1-o v. Stanisławowej Stokowskiej, syn Aleksander Sarjusz, ożeniony z Maryanną Piwówną, miał córki: Wiktoryę, za Aleksandrem Łubieńskim, starostą wągczewskim 1743 r. i Julię, za Jakóbem Łubieńskim, bratem Aleksandra.

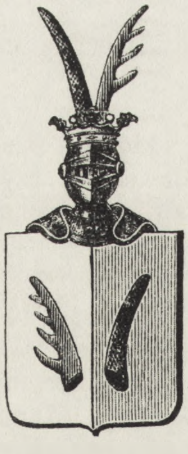
KAŁOWSCY h. KORAB' z Kałów, w powiecie łęczyckim. Wieś ta w aktach łęczyckich, z końca XIV-go wieku, nazywana Kały, albo Kałowo, miała kilku dziedziców. Bartłomiej 1386 r., Marcin 1387 r., Stasiek 1392 r., Miron 1393 r.

Jan z Grochowa, syn Mikosza z Grochowa i Kałów, ręcząc za wszystkich braci rodzonych, zastawił 1395 r. część Kałów. Walter, jeden z tych braci, pisał się z Kałów i Grochowa w latach 1388 — 1400. Jan - Mironek i Mikołaj 1397 r. wyręczyli brata swego Piotra z wieży. Wielisław 1399 r. Jan, Walcerz i Hadlard jednacze Frankowej z Grochowa. Część Kałów trzyma w zastawie Jan z Niegłoszowa i w latach 1387 — 1398 pisze się zwykle Kałowskim (Łęcz. I i II). Jadwidze, żonie Mikołaja, wdowie po Jacku z Wołczyszczowic, spłaca 1442 r. cioteczny brat Budziwój z Lubinia 50 grzyw. wiana (AGZ. Przemyśl.). Hieronim, bakałarz uniwersytetu krakowskiego 1533 r., w Łęczycy rektorem szkoły.

Stanisław Kałowski (czy nie Kałkowski?), syn Jakóba, sprzedał 1553 roku część swoją na Kałkach bratu Mikołajowi (Gr. Przed. 8 f. 66). Maciej Kałowski *Prządek*, Walenty, Bartłomiej, Grzegorz i Maciej Kałowski, zwany Witowski, dziedzic Kałów 1576 r. (Paw.). Mikołaj i Wojciech, synowie Bartłomieja, kwitują się z procesu 1625 r. Wojciech, syn Wojciecha, układa się z Prószyńskimi 1625 r. (Gr. Przed. 69 f. 113 i 186).

Andrzej, sędzia grodzki łęczycki, Paweł, Piotr i dwóch Stanisławów podpisali, z województwem łęczyckiem, obiór króla Michała, ten sam Andrzej i Stanisław, z temże województwem, obiór Jana III-go, a Paweł, obiór Stanisława Augusta. Józef, wojski inowrocławski 1716 r., rezygnował z urzędu 1720 r.

KAŁUSCY h. ROGALA z Kałuszyna, w ziemi liwskiej. Jan i Jakób, zwani *Olszowi*, Bernard, Gotard, Maciej i Przybysz Dobrozonowicze (Dobroszowicze?) i inni, wszyscy dziedzice Kałuszyna, otrzymali 1476 r. od ks. Konrada, różne wolności dla tych dóbr (KM).

Herb Rogala.

Jakób z Kałuszyna, podsędek liwski, żonaty 1503 r. z Dorotą z Nowego Dworu (M. 18 f. 167). Przecław, syn Pawła, z Kałuszyna, nabył 1512 r. od księżnej Anny Mazowieckiej trzy włóki na Goździcu (M. 60 f. 15).

Jakób, syn Gotarda, zeznał 1538 roku zapis na rzecz Anny, wdowy po Janie i jej dzieci: Stanisława, Franciszka, Jakóba i Jadwigi. Jan, drugi syn Gotarda (Zs. Gr. Czers. 10 B f. 384 i 25 B f. 132).

Stanisław Kałuski, chorąży liwski 1539 r., pozostawił syna Stanisława i córkę Barbarę, za Erazmem Kołubielskim 1551 r. (Zs. Gr. Czers. 22 f. 498 i 15 f. 276). Stanisław Kałuski z Kałuszyna, podsędek liwski 1564 r., żonaty z Małgorzatą Czyszkowską, córką Stanisława, cześnika liwskiego (Zs. Gr. Czers. 39 f. 570). Stanisław, Jan, Jakób, Katarzyna, Małgorzata, Elżbieta i Agnieszka, dzieci Marcina z Kałuszyna-Falbogów, pozwały 1563 r. Łączyńskiego, o zabójstwo ojca (Ibid. 30 f. 411). Stanisław zeznał oblig na Bonieckiego 1563 r. Jan, Wojciech, Wawrzyniec i Stanisław, synowie Stanisława, kwitowali Uścieńską 1578 r. (Ibid. 16 f. 193 i 46 f. 33).

Jan, cześnik liwski 1576 r. Jakób, Jan i Stanisław, synowie Feliksa, winni 1580 r. sumę Korzeniowskiemu. Z nich Jakób, zapisał 1574 r. tysiąc florenów żonie swej, Dorocie z Czyszkowskich, córce Stanisława, cześnika liwskiego (Ibid. 47 f. 1182 i 42 f. 205). Wojciech, Stanisław, Przecław i Zofia, dzieci Jana z Kałuszyna i Wólki Turkowskiej, poborcy liwskiego, procesują Cieciszewskiego 1581 roku (Ibid. 49 f. 8 i Wyr. Lub. 67 f. 780). Jan z braćmi, dziedzic Chojnów, w czerskiem, 1576 r. (Paw.).

Anna Duchnówna, wdowa po Stanisławie Kałuskim, otrzymała 1628 roku konsens królewski, na odstąpienie Moszczny, ze starostwa kowelskiego, synom swoim: Adamowi i Janowi (M. 177 f. 111). Oprócz wymienionych miał jeszcze Stanisław synów: Wawrzyńca i Wojciecha.

Wawrzyniec, żonaty z Anną Kłembowską, pozywał Ładę 1609 r.

Wojciech odstąpił sumę z Kałuskiej Woli Chróścickiemu 1624 r. (DW. 37 f. 49 i 751; 38 f. 375; 46 f. 630 i 635).

Jan, syn Stanisława, dziedziczył 1625 r. na Treblinku, w ziemi drohickiej. Syn jego Piotr, kwitował Bremerów 1662 r. (Gr. Ostrow. i Nurs.).

Samuel, podsędek liwski 1623 r., był i podstarościm liwskim 1627 roku. Jan na uniwersytecie krakowskim 1684 r. Zygmunt pisał się, z ziemią drohicką, na elekcyę króla Michała, a Samuel, podwojewodzy podlaski, na elekcyę Jana III-go. Samuel został 1676 r. łowczym drohickim. Córka jego Krystyna, 1-o v. za Franciszkiem Oborskim, skarbnikiem liwskim 1682 r., 2-o v. za Andrzejem Irzykiewiczem, cześnikiem drohickim. Wdowa po nim 1706 roku (Perp. Czers. 14 A f. 33 i 34; 16 C. f. 287). Marcin podpisał, z ziemią nurską, elekcyę Augusta II-go.

Stanisław, w zakonie OO. Jezuitów, umarł w Jarosławiu 1711 r. Walenty 1759 r., w trembowelskiem. Ludzik, podwojewodzy ciechanowski, 1769 r. w Jagielnicy. Anna, żona Kazimierza Sokolnickiego 1788 r. w Wyczkowcach.

Antoni, syn Kazimierza, dziedzic po ojcu 1737 r. części Gołębkowic, z Teresy Zalazowskiej, miał syna Kaspra, wylegitymowanego ze szlachectwa w grodzie sandeckim 1782 r. Stefan Aleksander, cześnik chełmiński, ur. 1711 r. w Jakubowicach, posiadacz wójtostwa w Budzowie, gdzie umarł 1789 r., syn Stefana z Roćmirowej i Anny Manieckiej, dziedziczki Ostrężnicy 1712 r. (Gr. Krak. 328 B f. 414), wnuk Samuela i Barbary z Drozdowskich, ożeniony z Teresą Długoszewską, córką Józefa, zmarłą 1804 r., pozostawił syna Jana Ignacego Antoniego, wylegitymowanego ze szlachectwa w grodzie oświecimskim 1782 r. Siostry Jana: Małgorzata Bonawenturowa Przyborowska i Maryanna Teodorowa Zwierkowska z Droblina, zawarły z nim układ majątkowy 1802 r. (Gr. Krak. Wiecz. 12 f. 413).

Jan, urodzony 1761 roku (metryka w Sułkowicach) nabył Żegartowice i był członkiem Stanów galicyjskich. Z pierwszej żony, Anny Rychterównej, zmarłej 1803 r., nie pozostawił potomstwa, a z Maryanny ze Szczepanowskich, córki Tomasza i Wiktoryi z Dydyńskich, zmarłej 1867 r., miał synów: Bolesława Ignacego Józefa, właściciela Poznachowic Górnych, bezdzietnego z Ludwiką Chwalibogowską i Jozafata Seweryna Erazma, ur. 1810 r., właściciela po ojcu Żegartowic, żonatego 1844 r. z Julią z Meysnerów, córką Ferdynanda i Joanny z Miszewskich, z której córka Jadwiga, poślubiona 1862 r. Władysławowi Radziejowskiemu i syn Stefan Jan Maryan Jozafat, ur. 1851 r., właściciel Żegartowic, ma z za-

ślubionej w Uściu Solnym 1882 r., Jadwigi Konstancyi Maryi Chrzanowskiej, córki Wojciecha i Maryi Wilkoszewskiej, syna Jerzego Aloizego Pawła Stanisława, ur. 1895 r. w Żegartowicach i córkę Wandę Maryę.

KAŁUSOWICZ Szymko, ziemianin królewski 1549 r. (ML. 65).

KAŁUSOWSCY, patrz *Kałuszowscy*.

KAŁUSZ Jan z Brodu (civitate regni Hungariae), rotmistrz króla Aleksandra, otrzymał w Krakowie 1505 r. szlachectwo i herb *Ciołek*. Ciołek czerwony na zielonej murawie, w polu złotem (M. 22 f. 17).

KAŁUSZEWSCY, zdaje mi się jedno co *Kałuszowscy*, na Mazowszu. Michał Kałuszewski, rotmistrz królewski 1624 r. (Zap. Lub. 28 f. 1079). Jan, syn Wacława, zeznał 1645 r. zapis dożywocia z żoną, Anną ze Staniszewskich. Drugą jego żoną była Zuzanna Odrzywolska. Z pierwszej żony syn Jakób, sprzedał 1692 roku część Duchnic, w ziemi warszawskiej, Rostkowskiej, a z drugiej żony syn Zybert i córki: Urszula i Konstancya, zezwalają 1693 r. Rogowskiemu intromisyi do Duchnic.

Jakób podpisał, z ziemią czerską, elekcyę Augusta II-go. Żonaty był 1-o v. z Maryanną Lisicką, z którą zeznał zapis dożywocia 1695 r., 2-o v. z Maryanną Umięcką 1722 roku (DW. 58 f. 332 i 646; Perp. Czers. 10 f. 611; 14 C f. 282 i 19 f. 204).

KAŁUSZOWSCY v. KAŁUSOWSCY v. KAŁUSZEWSCY h. WŁASNEGO, który przedstawia w polu czerwonem dwie przewiązane szable srebrne, ostrzami do siebie, rękojeściami w górę zwrócone. W szczycie hełmu pięć piór strusich, na których z ukosa szabla.

Herb Kałuszowskich.

Herb ten zachował się na pieczęciach Piotra Kałusowskiego, ziemianina wołyńskiego, z lat 1521, 1541 i 1546 (Arch. Sang. III i IV). Mańko Kałusowski, pisarz litewski Kazimierza Jag., nabył Kałusowy i Winniki. Akt tego kupna potwierdził mu Aleksander Jag. (ML. 36). Pan Michno Kałusowski, świadczy w Włodzimierzu 1504 r. Jan i Bohdan Romanowicze i Piotr Kałusowscy, świadkowie na akcie rozgraniczenia dóbr Sanguszków 1537 r. (ML. 30 i Arch. Sang.).

Wzmiankowany Piotr, był 1539 r. wyznaczony komisarzem królewskim, do rozgraniczenia dóbr (Gram. Ant.). Syn jego Jan, sędzia grodzki włodzimierski 1568 roku Mikołaj, syn Jana, pozwany o zabójstwo Stockich, w 1603 roku (Woł. I f. 1095).

Na Kałusowie, czy Kałuszowie i Wierzbiczny, w powiecie włodzimierskim, dziedziczyli 1570 r.: Gniewosz, Jan i Teodor, a 1577 r.: Piotr, Bazyli, Teodor i Jan. Tenże sam, czy też inny Jan, dziedzic Leczyna w tymże roku (Jabł.). Gniewosz był 1566 r. dworzaninem królewskim (Op. Łuc. 2040). Iwan, poborca pogłównego powiatu włodzimierskiego 1566 r. (Op. Włodzim. 923 f. 4). Gniewosz,

Iwan i Jan, wspólnie z Hulewiczem, ograbili Wołczka i Orańskiego 1575 r. Gniewosz i Iwan spłacili 1575 r. Wasilowej Rohozińskiej, zapis wianowy pierwszego jej męża Iwana Kałusowskiego (Op. Łuc. 2049 f. 14 i f. 28). Teodor, horodniczy (włodzimierski?) 1593 r. (Arch. I. Z. Ros. III. 1). Daniel podpisał, z województwem wołyńskiem, elekcyę Władysława IV-go.

Anastazya z Hośćskich, 1-o v. Kałuszowska, 2-o v. Janowa Hurkowa, 3-o v. Walentynowa Wkryńska 1644 r. Anna z Kałusowskich, wdowa po Mikołaju Kosińskim 1644 r. (Woł. VI C f. 254 i 256). Konstanty, żonaty z ks. Teodorą Czetwertyńską 1654 r. (Woł. VII A f. 39).

Hieronim podpisał, z województwem smoleńskiem, elekcyę króla Michała, a Jan Kazimierz, z województwem nowogrodzkiem, obiór Augusta II-go.

Aleksander, żonaty 1696 r. z Zofią z Borejszów. Aleksander, łowczy wiłkomierski 1716 r., żonaty z Barbarą Jaklińską, 1-o v. Piotrową Rawa Gawrońską (Gr. Krak. 302 f. 2295 i 317 f. 2107). Jan, ziemianin witebski 1719 roku (Ist. Jur. Mat. XXV).

Michał, miecznik wołyński 1717 r., właściciel Wierzbnicy i Łobotyna 1725 roku (Czerniech. f. 450 i 934), pisarz ziemski czerniechowski 1726 r., w 1724 r. rozwiedziony z Konstancyą Kruszelnicką. Córka jego Wiktorya, urodzona z Teresy z Koźmina, 1-o v. za Józefem Gołuchowskim, miecznikiem owruckim, 2-o v. za Stefanem z Trojanowych Różyc Różyckim, cześnikiem kijowskim, 3-o v. za Józefem Duninem Wąsowiczem, cześnikiem wendeńskim (Zap. Gr. Krak. 356 f. 1152). Stanisław, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. Józef, w powiecie wiłkomierskim 1764 r. (V. L.).

KAMAN, patrz *Cahman*.

KAMBUŁATOWICZ książę Hawryło, żonaty z Zofią, córką Jana Wiktoryna z Gedroic, obowiązuje się 1566 roku spłacić wszystkie długi swego teścia (Akta XXII).

KAMCIŃSKI Zygmunt podpisał, z powiatem starodubowskim, elekcyę Stanisława Augusta. To pewno *Kamieński*.

KAMELSKI h. ROCH II-gi. Hieronim Michał, syn Andrzeja, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie, przed 1850 r.

[KAMERER Stanisław, poseł miasta Poznania 1669 r. (V. L.).]

z KAMIEŃCA pisało się przeszło trzydziestu studentów uniwersytetu krakowskiego w latach 1427 — 1483.

z KAMIENIA Michał, syn Mikołaja, dowiódł w Krakowie 1404 r. swego szlachectwa i h. *Doliwa* (quod esse de clenodio trium rosarum et de proclamacione Dolywa (H. 1080). Był on wójtem w Skawinie, a potomstwo jego przybrało nazwisko Skawińskich.

z KAMIENIA Wawrzyniec, syn Stanisława, 1435 r. Marcin, syn Piotra, 1483 r. Paweł, syn Pawła, 1485 r. Maciej, bakałarz 1494 r.

KAMIENICKI Sebastyan, wymieniony w testamencie Dymitra Sapiehy z 1576 r., który córkę jego Bohdanę, nazywa powinowatą swoją (Sap. I).

z KAMIENICY Janusz i Wyszota, z rodu Grzymałów, podpisali 1434 roku, z ziemią dobrzyńską, przyrzeczenie dane Jagielle, obioru królem jednego z jego synów (RM.). Mikołaj, syn Mikołaja, 1455 r. na uniwersytecie krakowskim. Agnieszka z Kamienicy, żona Adama Świnki Zielińskiego, w końcu XV-go wieku.

KAMIENIECCY h. PILAWA nazwisko swe wzięli od zamku Kamieńca (dawniej Ehrenberg), we wsi Odrzykoń pod Krosnem. Na schyłku XIV-go wieku żyło kilku Moskorzewskich, jako to: Sieciech, Henryk, Stanisław, Klemens, Piotr, Jasiek i Mikołaj. Z nich Sieciech, Henryk i Klemens byli braćmi.

Sieciech zabezpieczył 1385 r. posag żonie Małgorzacie, 1-o v. Gawłowej z Kaliny, a 3-o v. Drogoszowej z Kaliny, i pozostawił z niej syna Stanisława i córkę Annę, żonę Mikołaja z Bieganowa 1399 r.

Henryk wraz z Klemensem, z rodu Pilawów, świadczyli 1389 r. w Krakowie, przy wywodzie szlachectwa.

Herb Pilawa.

Klemens, w sprawie o barcie z Ropockim, stawił 1381 roku sześciu świadków, wszystkich Pilawitów. W 1387 roku podkanclerzy koronny. 1399 r. i starosta sanocki, 1402 r. kasztelan wiślicki i starosta krakowski 1405 r., umarł 1408 r. Przez cały rok 1390 bronił dzielnie zamku wileńskiego przeciw Witoldowi i Krzyżakom, aż w końcu złożył dowództwo w ręce Jana z Oleśnicy i wrócił do Krakowa, gdzie w nagrodę otrzymał, 6-go Grudnia 1390 r., od króla zamek Dobczycki z okręgiem. W 1392 r. dostał dom w Krakowie, a 1397 roku sprzedał Rembielice, także darowane mu przez króla. Był dziedzicem Kamieńca, od którego synowie jego czasami, a wnukowie już stale nazwali się Kamienieckimi, a także Niezdowa. W 1402 r. posiadał Komorniki, Wolicę i Bukownik, 1403 r. części Olpic i Skórowej, 1407 r. Mikołajowice i części Syrochowic. Uposażył 1397 r. kaplicę w Kamieńcu, fundował 1407 r. ołtarz i prebendę Wniebowstąpienia w katedrze krakowskiej, a według Długosza i kościół w Moskorzowie (St. Pr. P. Pom. VIII; Helc. II; KKKr.; KMP.; Inw. Arch. Kor.; Lib. Ben.). Synów Klemensa znamy trzech: Klemens, Marcin i Mikołaj

Klemens z Moskorzowa, syn Klemensa, z rodu Pilawów, świadczył 1427 r. w Sieradzu, a 1434 r. w Krakowie, przy wywodach szlachectwa. W 1427 r. należy do komisyi królewskiej, wyznaczonej do odbioru Kamieńca bratu jego Marcinowi. W 1437 r. wraz z bratem, księdzem Mikołajem Wielickim, nabył część Piotrkowic. Ten Mikołaj, nazwany tu Wielickim, pewno od jakiej prebendy posiadanej w Wieliczce, jako Mikołaj z Moskorzowa, jest kanonikiem krakowskim 1415 r., kustoszem kieleckim 1421 r. i plebanem w Lelowie. Zmarł 1445 r. On to

może nazwany także Mikołajem Erenbergiem, rektorem kaplicy w Krośnie 1408 r. i kanonikiem przemyskim 1412 r.

Marcin, trzeci syn Klemensa, dziedzic Ehrenberga (Kamieńca), który mu rozgraniczają 1410 r. od Krośna, dziedzic wszystkich dóbr po ojcu, a także Wielopola, od którego się czasem nazywa Wielopolskim. Długosz o nim pisze (Lib. Ben.), że dla wielkich gwałtów i występków, odebrał mu król Dobczyce i inne dobra dziedziczne. Wprawdzie Dobczyce zwrócili królowi dopiero synowie jego 1439 roku (Inv. Arch. Kor.), ale musiały na nim ciążyć wielkie zarzuty, kiedy w 1427 roku wydelegowana była komisya królewska, aby mu odebrać i Kamieniec, dopóki się z nich nie oczyści. Z żony Katarzyny, córki Piotra Kota z Kotek, pozostawił synów: Mikołaja, Piotra, Marcina i Henryka, zwanych już stale Kamienieckimi, oraz córki: Katarzynę, Dorotę i Małgorzatę.

Piotr podpisał 1439 r. konfederacyę Spytka z Melsztyna, 1442 roku bawi w orszaku królewskim na Węgrzech, gdzie jako zwycięzcy nad Turkami, chorągiew jego z innemi zawieszoną została w katedrze w Budzie. W 1444 r. otrzymał starostwo dobczyckie, umarł 1447 r., a bracia jego dopełnili działu dóbr 1448 roku, wyznaczając siostrom po 100 grzyw. posagu i tyleż wyprawy. Mikołaj, najstarszy syn Marcina, wziął Wielopole, Marcin, Łąki, Przybowę, Odrzykoń, Wojkówkę, Bratkówkę, Malinówkę i Jasienicę, a Henryk, najmłodszy, Kamieniec, Węglówkę, Szklary, Kaltbornię, Jabłonicę i Zawadę, ale ma spłacić braciom po 25 grzyw.

O Marcinie ostatni raz wspominają akta z 1451 r. Mikołaja, pozwanego 1444 r. w Krakowie, o porwanie Anny z Krakowa, po 1468 r. także się nie spotyka. Obaj widocznie zmarli bezdzietnie.

Henryk, Andrzych, Indrzych, nawet Andrzejem zwany, jako Henryk, syn Marcina z Wielopola, zapisany 1444 r. na uniwersytet krakowski, nabył 1451 r. od brata Marcina Odrzykoń, a sprzedał 1453 r. Malinówkę i zabezpieczył 1456 r. żonie, Katarzynie z Witowic Pieniążkównie, podkomorzance krakowskiej, 800 grz. posagu i wiana. Pozwany z bratem Mikołajem i siostrą Katarzyną, przez wuja Stanisława Kota, o zwrot Niezdowa, jakoby sprzedanego przez ich ojca, jego ojcu Piotrowi, wygrał sprawę i jest nadal dziedzicem tych dóbr. W 1474 r. kasztelan sanocki, umarł 1488 r. W Kwietniu tegoż roku nałożył sąd 1,000 grzyw. zakładu między Pieniążkami, a synami kasztelana: Mikołajem, Janem, Andrzejem, Stanisławem i Marcinem. Kasztelan miał, oprócz wymienionych, jeszcze syna Klemensa, bakałarza filozofii uniwersytetu krakowskiego, pozwanego 1489 roku wraz z braćmi: Mikołajem, Janem i Henrykiem, przez Kmitę Sobieńskiego.

Jedna z córek kasztelana, była żoną Mikołaja Strzeżowskiego, któremu teść oddał 1476 r. w zastaw Jasienicę z Wolą (Helc. II. 2624, 3217, 3778, 4266, 4344, 4534; M. 17 f. 309; AGZ. XI i XVI).

Równocześnie z synami kasztelana żył, nie wiem w jakim stosunku pokrewieństwa do nich zostający, może nawet z innej rodziny idący, Fryderyk Kamieniecki, żonaty z Agnieszką z Czyżowa 1494 r. (M. 15 f. 82).

Mikołaj, najstarszy syn Henryka, kasztelana sanockiego, dworzanin królewski, 1493 r. starosta bełski i żupnik przemyski, otrzymał 1494 r. starostwo sanockie, na wykupno którego od Pieniążków, otrzymał konsens królewski 1493 r. (M. 15 f. 41 i 17 f. 59). W 1495 r. starosta krakowski, wspólnie z Młodziejowskim, sam nim już jest w 1496 r. Kasztelan sandomierski 1501 r., hetman wiel-

ki koronny 1503 r., wojewoda sandomierski 1505 r., przyczem zachował i kasztelanię do 1506 r. Wojewoda krakowski 1507 r., umarł 12-go Kwietnia 1515 r., w czasie kongresu wiedeńskiego, w którym nie brał udziału, bo mu król zlecił opiekę nad krajem. Wsławił się pobiciem Wołochów 1509 r. i pogromem Tatarów pod Łopuszną 1512 r. W 1493 r. z braćmi: Janem, Stanisławem, mylnie Sewerynem nazwanym i Klemensem, ręczył za króla 1,000 zł. węgier. Hieronimowi z Kobylan i dał mu zabezpieczenie na dobrach swoich i braci. Wogóle król często w kłopotach pieniężnych uciekał się do jego pomocy, przez co i hetman w ciężkie interesa się zawikłał. W 1497 roku spłacił im król 1,600 zł. węg. i oddał wójtostwo w Krośnie. Z żony, Anny z Melsztyna, z którą wspólnie wziął 1511 r. w zastaw starostwo czchowskie (M. 24 f. 385), nie pozostawił Mikołaj potomstwa, a wdowa już 1517 r. jest żoną Adama z Radzimic (AGZ. XI—XVI i Akta Krak.).

Jan, drugi syn Henryka, kasztelana sanockiego, dworzanin królewski 1494 roku (M. 15 f. 179), starosta chełmski 1496 r., a po śmierci brata Henryka starosta bełski 1497 r., rotmistrz królewski i starosta horodelski 1502 r. (M. 20 f. 41), starosta buski 1503 r., kasztelan lwowski 1509 r., nabył 1493 r. wójtostwo w Krośnie za 2,000 zł. węg., 400 fl. i cztery woźniki warte 100 fl., od Rzeszowskich, ale zaraz 1495 r. zastawia, a 1496 r. sprzedaje je z prawem odkupu, widocznie na potrzeby króla, bo król ten dług spłaca 1497 roku. Umarł 1513 r., pozostawiając z żony Anny, prawdopodobnie córki Piotra Buczackiego, dziedziczki Czesybiesów, córki: Katarzynę, żonę Jakóba Secygniowskiego, starosty buskiego, już wdowę 1537 r. (Zs. Krak. III f. 644), Beatę v. Małgorzatę, żonę Mikołaja Świętopełka Bolestraszyckiego 1522 r. (Zs. Przem. 9 f. 333 i 14 f. 463) i Annę, dziedziczkę Czesybiesów, żonę 1-o v. Stanisława z Bądkowa Wspinka, kasztelana małogoskiego 1531 roku, a 2-o v. Jana hr. z Tenczyna, marszałka nadwornego koronnego, kasztelana wojnickiego 1539 roku (Zs. Krak. II f. 159 i VI f. 129), oraz syna Mikołaja.

Ten Mikołaj, starosta buski 1515 r., dziedziczny wójt Krosienki, dziedzic Czesybiesów, Wielopola i wielu innych dóbr, pozwany wraz z stryjami, Klemensem i Marcinem, jako współsukcesor po hetmanie Mikołaju, przez Kotówny 1519 roku (Zs. Ksiąsk. 15 f. 3). Umarł w tymże roku bezdzietny, a siostry jego, otrzymały tegoż roku konsens królewski, na odstąpienie starostwa buskiego Szydłowieckim. Nie odstąpiły go jednak, kiedy starostą buskim 1523 r. jest Jakób Secygniowski, mąż Katarzyny. Katarzyna i Anna dopełniły działu 1521 r., a wszystkie trzy sprzedały 1523 r. Wielopole Czuryle (AGZ. XVI; St. Pr. P. Pom. VI. 121 i 162; M. 31 f. 535; 37 f. 312 i 356).

Henryk v. Andrzej, trzeci syn Henryka, kasztelana sanockiego, 1478 roku student uniwersytetu krakowskiego, 1493 r. poborca czopowego, w ziemi bełskiej i starosta bełski, z początku razem z Mikołajem, uważany za poległego w bitwie pod Wiśniowcem 1494 roku, wrócił z niewoli i umarł bezdzietny w połowie 1496 roku.

Stanisław, czwarty syn Henryka, kasztelana sanockiego, mylnie w akcie z 1493 roku nazwany Sewerynem (AGZ. XVI), ręczył z braćmi, Janem i Marcinem 1501 roku za Macieja z Drzewicy. Żył jeszcze 1502 roku (M. 17 f. 309; Helc. II. 4534).

Klemens, piąty syn Henryka, kasztelana sanockiego, współdziedzic Kamień-

ca z przyl., dworzanin królewski 1504 r. (M. 21 f. 36 i 36 f. 10), kasztelan sanocki 1508 r., z którego to urzędu rezygnował 1530 r. Żył jeszcze 1531 r., w którym skazany został na zapłacenie braciom Kolanowskim zakładu 250 fl. (St. Pr. P. Pom. VI. 481). Paprocki pisze, że umarł 1536 roku i pochowany w Krośnie. W 1530 r. nabył od Seweryna Bonera za 3,000 fl. wsie królewskie, Jodłowę Górną i Niższą, i Lubczę Górną i Niższą, a sprzedał mu całą swoją część Kamieńca, z prawem odkupu, za 8,500 fl. i zobowiązał się doprowadzić do aktów żonę swoją, Elżbietę z Paniowa i synów: Mikołaja, Andrzeja, Stanisława i nieobecnego w kraju Feliksa, dla potwierdzenia tej sprzedaży (M. 45 f. 247 i 250 i Zs. Krak. II f. 70—80). Oprócz synów, zostawił Klemens i córki: Zofię i Barbarę. Z synów: Mikołaj i Andrzej kwitowali 1539 r. Bonera. Andrzeja żona Katarzyna (córka Jana z Zembrzyc 1533 r.), jest wierzycielką Chełmskiego 1549 r.

Mikołaj z żony, Anny Kwilińskiej, pozostawił córkę Dorotę, za którą 1558 roku ręczył Jan, wojewodzic podolski, że wyszedłszy za mąż, zrzecze się dóbr po wuju Mikołaju Strzeżowskim, Stanisławowi Bączalskiemu (Zs. Krak. 6 f. 57 i 76; 7 f. 359; 13 f. 660).

Stanisław, ożeniony z Zofią Wielogłowską, zmarły przed 1565 r., pozostawił synów: Mikołaja, Jana i Kaspra, oraz córki: Katarzynę Niewiarowską 1568 r., Zofię, żonę Wojciecha Kozielskiego 1565 r. i Dorotę, żonę Jana z Malowej Malowskiego, w ziemi przemyskiej, 1565 r. Wszystkie te dzieci zawarły 1565 r. układ z wujenką swoją Kasprową Wielogłowską, o spadek po wuju, a w 1568 roku, po śmierci Mikołaja, widocznie bezdzietnego, reszta rodzeństwa pozwana o jego długi przez Jordana, kasztelana krakowskiego (Zs. Krak. 27 f. 583 i 1141; 28 f. 155; 30 f. 1622 i 31 f. 109). Ten sam pewno wymioniony Kasper, podstarości halicki 1589 r., żonaty z Barbarą Lachowiecką (Wyr. Lub. 71 f. 172).

Marcin, najmłodszy syn Henryka, kasztelana sanockiego, z dworzanina królewskiego, podkomorzy sanocki 1509 r., kasztelan lwowski 1512 r., wojewoda podolski 1515 r., umarł 15-go Marca 1530 roku. Towarzyszył bratu Mikołajowi we wszystkich jego walkach, a w latach 1525 — 1527 nazwany hetmanem wojsk królewskich w ziemiach ruskich (St. Pr. P. Pom. VI. 309 i 329). Sprzedał on Bonerowi swoją część Kamieńca, Łąki, Przybówkę, Bratkówkę, Wojkówkę, Jasienicę, Odrzykoń i połowę Orzechownicy, za spłacone długi, 7,731 fl. wynoszące i dopłatę 2,000 fl., z prawem odkupu, pod obowiązkiem, wrazie nie odkupienia, zeznania aktu sprzedażnego pod zakładem 4,000 fl. Że nie uczynił tego, pozwał go Boner 1530 r., a gdy umarł przypozwał jego syna Jana. Stawiła się wówczas w sądzie Jadwiga z Oleska (Sienieńska), wdowa po Marcinie, jako opiekunka nieletniego syna Jana i uzyskała zwolnienie od zakładu pod nakazem, aby Jan, za lat 15, odpowiedni akt w księgach ziemskich zeznał i zaraz 1531 r. spisano w Krakowie akt, w którym zapewniono, że w razie nie odkupienia dóbr, Boner dopłaci 2,768 fl. i wieczyście je posiądzie (St. Pr. P. Pom. VI. 491 i Zs. Krak. II f. 147). Oprócz syna Jana, miał jeszcze Marcin córki: Elżbietę, wydaną 1546 r. za Bernarda Maciejowskiego, kasztelana wówczas radomskiego, następnie lubelskiego, której syn, późniejszy kardynał, wystawił jej pomnik w kościele Św. Jana w Warszawie i Barbarę, żonę Mikołaja Mniszcha, podkomorzego nadwornego, starosty łukowskiego, który jej zabezpieczył posag 1539 r. (M. 26 f. 116; 54 f. 231; 55 f. 260; 69 f. 83; 74 f. 280 i 301; 77 f. 345; 121 f. 216).

Janowi pozostawił król 1531 r. za zasługi ojca, na 12 lat Perepelniki, Hukałowce, Harbuzów, Jarosławice i Huszynę, w ziemi lwowskiej, których to dóbr następnie został dożywotnikiem. Otrzymał też w dożywocie Czarny Ostrów 1552 r. W 1546 r. ma przysądzone Nyskowce, Sereczec i Panasowce. Był dziedzicem Oleska i Załoziec. W tej ostatniej miejscowości uposażył kościół 1547 r. Pozwany 1546 r. przez Bonera, o potwierdzenie sprzedaży Kamieńca, przeprowadza ugodę i akt ostateczny sprzedaży 1558 r. (M. 46 f. 14; 55 f. 18; 82 f. 259; AGZ. X; Zs. Krak. VII f. 1038 i XIII f. 602). Z Anny Kościeleckiej (Wyr. Lub. 34 f. 93), córka jego Elżbieta, za Janem Potockim, wojewodą bracławskim i synowie: Wojciech, Jan i Stanisław, dziedzice Oleska 1572 r. Mieli oni liczne procesy we Lwowie, tak, że król nawet wezwał szlachtę, aby pomagała staroście w wykonaniu na nich wyroku banicyi, ale w końcu uwolnili się od niej 1599 r. (M. 110 f. 406; 120 f. 149; Wyr. Lub. 44 f. 753; 71 f. 210; 72 f. 152; AGZ. X).

Wojciech, syn Jana, żonaty z Zofią Sienicką, 1-o v. Chodorowską 1590 r., pozostawił syna Mikołaja (Wyr. Lub. 54 f. 193; 77 f. 113; AGZ. X. 2492).

Stanisław, syn Jana, podkomorzy lwowski 1604 r., zmarły 1612 r., żonaty z Bohdaną Siemaszkówną, 1-o v. ks. Janową Czetwertyńską, 2-o v. Zacharyaszową Łahodowską, a 3-o v. Janową Turową (Arch. I. Z. Ros. VI. 1; Woł. I f. 157; Wyr. Lub. 34 f. 804).

Stanisław, podstarości krzemieniecki 1570 r. Stanisław, syn Mikołaja, zeznawał akta w Lublinie 1583 r. (Zap. Lub. 3 f. 331). Barbara, klaryska w Starym Sączu 1578 r. Zofia, żona Pawła Frysztackiego z Wiśniowej 1600 r. (Gr. San. 143 f. 960). Regina z Odrzykonia, ksieni Brygidek w Lipnie 1623 r. (Perp. Czers. 6 f. 635).

N., ożeniony z Ewą Kalinowską, córką Jana Bartłomieja, 1635 r. Kazimierz, starosta bystrzycki i sejweński, podpisał, z ks. żmudzkiem, obiór Jana Kazimierza, Jerzy Władysław, z województwem wileńskiem, Michał i Sebastyan, z województwem sandomierskiem, obiór króla Michała, a Michał, z województwem wileńskiem i Andrzej, z województwem sandomierskiem, elekcyę Augusta II-go.

Janowi Franciszkowi, stolnikowi zakroczymskiemu, zapisała 1674 r. żona, Barbara z Rawiczów Dembińskich, dożywocie (Gr. Krak. 292 f. 2811). Oboje nabyli 1683 r. za konsensem królewskim Pęczelice od Chwalibogów. Teresa, żona Kazimierza Grabowskiego, wojskiego bracławskiego 1692 r.

Wojciech, ożeniony z Dorotą Opoczyńską 1696 r. (Gr. Przem.). Jan, horodniczy łucki 1702 r. Franciszek i Ignacy, cześnik chełmiński, z województwa sandomierskiego, elektorowie Stanisława Augusta.

Marcin, kapitan w wojsku koronnem 1782 r. (MP.). Feliks, miecznik krzemieniecki 1793 r.

Wymieniony wyżej Wojciech, ożeniony z Zofią Sienicką, miał między innymi syna Piotra, a ten Stanisława, po którym szedł Michał, pułkownik wojsk koronnych, a po nim pozostał syn Krzysztof.

Kazimierz, syn Krzysztofa, dziedzic Oleska i Załoziec, ożeniony z Katarzyną Godziejowską (Gr. Tremb. 80 f. 24), zostawił syna Józefa, cześnika oszmiańskiego, ożenionego z Wiktoryą Glinojecką, 1-o v. Stanisławową Pokutyńską, podczaszyną kijowską. Kwitował on 1769 roku Potockiego, imieniem swych dzieci, z 20,000 fl. (Gr. Tremb. 79 f. 94 i Gr. Halic. 490 f. 731). Dzieci te: Maryanna,

żona Mikołaja Czarnoty Bojarskiego, podczaszego czerniechowskiego 1773 r. (Gr. Tremb. 80 f. 24) Ludwik, Dominik i Ignacy.

Ludwik, z porucznika, kapitan pułku pieszego Potockich 1785 r. (Kancl. 79 f. 35), generał major wojsk koronnych 1795 r. (DW. 835 f. 1518), nabył Dębe 1796 r. (Ibid. 111 f. 403). Generał brygady b. wojsk polskich, szef sztabu generalnego, mianowany 1807 r. prezesem komisyi wojskowej na czas nieobecności dyrektora wojny (księcia Józefa), umarł w Warszawie 20-go Marca 1816 r. bezdzietny z żoną, Anną z Czerskich, rozwiedzioną Antoniową Trembicką.

Dominik, cześnik latyczowski, deputat na Trybunał koronny 1779 r., w roku następnym podczaszy, poseł podolski 1782 r., komisarz skarbu koronnego 1790 roku. W 1769 r. otrzymał konsens królewski, na wykupienie Przewrocia, w województwie podolskiem, od Franciszka Salezego Potockiego (DW. 106 f. 129; 109 f. 937; Kancl. 27 II f. 49).

Ignacy, szambelan Stanisława Augusta 1783 r., pułkownik przedniej straży wojska koronnego 1793 r. (MP.), dziedzic Leszczotowa, członek Stanów galicyjskich, wylegitymowany ze szlachectwa tamże 1782 r., spisał testament 1811 r. Dwukrotnie żonaty, 1-o v. z Barbarą Macpherlan, córką Piotra, konsyliarza Augusta III-go, zmarłą 1788 r, a następnie 2-o v. z Teklą Romanowską, pozostawił z pierwszej żony córki: Ludwikę, żonę Ksawerego Oczosalskiego 1806 r. i Teofilę, za Adamem Kazimierzem Szydłowskim, oraz syna Jana, ur. 1785 r. (metryka w Sokalu), adjutanta księcia Józefa, pułkownika b. wojsk polskich, kawalera orderów: Virtuti Militari i Legii Honorowej, żonatego z Różą Zabielską, 2-o v. Dulską, z której syn Mikołaj, pułkownik wojsk austryjackich, wylegitymowany ze szlachectwa 1833 r. i córka Felicya, ur. 1820 r., za hr. Bonawenturą Bukowskim, zmarła 1891 r.

Szymon i Michał z Moskorzowa, synowie Ignacego i Anny Łuszczewskiej, wnukowie Marcina i Elżbiety Boiszewskiej, córki Aleksandra, skarbnika przemyskiego i Katarzyny Hurczyckiej, sprzedali 1762 r. Chłopice (Gr. Lwows. 306 f. 84). Był i trzeci ich brat Józef Wojciech, ur. 1742 r. (metr. w Przemyślu). Z nich:

Michał, kapitan wojsk koronnych, legitymował się ze szlachectwa w grodzie lwowskim 1782 r. Synowie jego, z Barbary Klary Piotrowskiej: Ignacy Jakób, ur. 1774 r. (metr. w Białej) i Kazimierz Józef, ur. 1779 r. (metr. w Bychowie), dowiedli szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r. (Quat. VI f. 94 i 95).

Walenty Feliks Andrzej wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie, 1859 roku.

Maryanna, 1-o v. Pilitowska, 2-o v. Celińska, zmarła w Radomiu 1842 r. Karolina, zamężna Czajkowska 1870 r. Konstanty, proboszcz w Krzymowie.

Pilawą także pieczętuje się gałąź, czy też może odrębna rodzina Kamienieckich, osiadła w XVI-m wieku na Rusi, a w drugiej połowie XVII-go wieku w województwach: sandomierskiem i rawskiem. Jerzego bowiem nie spotykam żadnego około 1500 r. u małopolskich Kamienieckich, a protoplastą tej rodziny był Fedor, syn Jerzego.

Ten Fedor Jurjewicz Kamieniecki, z żoną Barbarą, procesował się 1549 r. z ks. Jarosławem Mikityniczem (ML. 65). W 1559 r. nazwany ziemianinem trockim (Rew. Puszcz.), otrzymał 1564 r. od Zygmunta Augusta Torczyn i Łozowę,

ze starostwa ulanowskiego. Wsie te posiadał po nim syn jego Grzegorz, żonaty z Anną Kożuchowską 1590 r., a po tymże 1615 r. Mikołaj, syn Grzegorza, ożeniony z Reginą Kopijowską, skarbnikówną bracławską (Źr. Dz. V; M. 133 f. 432; Zap. Lub. 31 f. 240; Kij. VI. C f. 314). Żonie Mikołaja przyznał 1633 r. brat 130,000 flor. posagu. (Gr. Latycz.). W 1642 r. ta Regina, już 2-o v. Stanisławowa Skarzyńska, sprzedała część Koziniec i Kuniczyna Koniecpolskiemu. Syn ich Michał, ożeniony z Teresą z Piaseczna Piasecką, zeznał z nią 1662 r. w grodzie radomskim zapis dożywocia (Obl. Gr. Sandom. z 1673 r.), a 1676 r. posiadali wspólnie wójtostwo w Zalesiu (M. 213 f. 238). Prawdopodobnie drugi syn Mikołaja Jerzy, vicerotmistrz chorągwi Babonaubeka, otrzymał 1666 r. konsens, na wykupno Torczyna od Kopijowskich (Sig. R. Os. 139 f. 83).

Synowie Michała: Bernard i Andrzej, wwiązani 1700 r. w dobra odziedziczone po Kopijowskich: Kopijówkę, Kuniczyn, Kitajgród i inne (Gr. Winnic.).

Andrzej, ur. 1678 r. (metr. w Popkowicach), mianowany 1716 r. cześnikiem kijowskim, dziedzic Podczaszej Woli i zastawny posesor Mokrzca i Woli, w radomskiem, 1719 r., Kopijówki. Kociużyniec etc., spisał 1710 r. intercyzę przedślubną z Borowskimi, opiekunami swej przyszłej żony, Teofili Nowomiejskiej, z którą zeznał 1711 r. zapis dożywocia (Gr. Rawskie). Drugą jego żoną była, jak się zdaje, Aleksandra Duninówna-Wąsowiczówna, a trzecią, Aniela Odrowążówna Kietlińska, 1723 r. (Gr. Radom.). W imieniu dzieci, z pierwszej żony, układa się 1731 r. o spadek po ich wuju, ze Stamirowskimi, których, w imieniu tychże dzieci i wnuka, kwitował 1752 r. Z pierwszej żony miał Andrzej córki: Magdalenę, za Stanisławem Wysokińskim 1729 r., Barbarę, za Józefem Nesterowiczem 1752 r., Eleonorę, za Aleksandrem Koszewskim 1738 r. i synów: Aleksandra, Jezuitę 1738 r. i Stanisława, towarzysza pancernego 1739 r., po którym został tylko syn Józef 1752 r. (Gr. Raws.). Z ostatniej żony miał Andrzej synów: Rafała, Ignacego i Tomasza, oraz córkę Maryannę, żonę Józefa Zakrzewskiego, której bracia wyznaczyli 1777 r. posag, w ilości 6,000 fl. (Zs. Krasnostaw.). Rafał, Tomasz i prawdopodobnie brat ich Ignacy, nazwany cześnikiem chełmińskim, podpisali elekcyę Stanisława Augusta, z województwem sandomierskiem.

Tomasz był cześnikiem kijowskim 1781 r.

Rafał, dziedzic Podczaszej Woli i Kozieńca, w radomskiem i Kotiużyniec, chorąży kawaleryi narodowej 1779 r., mianowany miecznikiem radomskim 1790 r. Ożeniony z Anną Lubańską, pozostawił córki: Urszulę Zabokrzycką i Klarę, oraz synów: Józefa, Feliksa, Ignacego, Sylwestra, Antoniego i Jana, zmarłego na emigracyi, wylegitymowanych ze szlachectwa w gubernii kijowskiej. Z nich:

Feliks, ur. 1785 r., kapitan strzelców konnych, dymisyonowany 1818 roku, kawaler krzyża Virtuti Militari, zmarły 1843 r., dziedzic Kozieńca, w radomskiem i Czerniejówki na Wołyniu, po śmierci pierwszej żony, Miaskowskiej, zaślubił 1822 roku w Nieznamirowicach Weronikę Mikułowską z Wielogóry. Dzieci jego: Władysław, z pierwszej żony, ożeniony z Dembowską, zmarł bezdzietny 1882 r., Antonina za Michałem Łosiewiczem, Józefa, Aniela, za Bolesławem Czerejskim, Anastazya, ur. 1840 r., zmarła 1898 r., za Bronisławem Zdzitowieckim i Cezar Kalikst, ur. 1831 r. (metr. w Miropolu), dziedzic Kośmina i Strzyżowic, w lubelskiem, w latach 1858 — 1879, a następnie Ossowic, w rawskiem, po powrocie z Syberyi zaślubił 1866 r. Anielę Boską. Umarł 1894 r., pozostawiwszy córki: Maryę, zaślu-

bioną 1895 r. Janowi Karolowi Kochanowskiemu i Reginę, oraz synów: Wacława, ur. 1867 r. (metr. w Gołębiu), dziedzica Ossowic i Bogusławek i Władysława, ur. 1869 r. (metr. tamże), dziedzica Pągowa i Sadów, w noworadomskiem, ożenionego 1896 r. z Teresą Moszczeńską, z której synowie: Andrzej, ur. 1897 r., Adam, ur. 1898 r., Cezar Bolesław, ur. 1900 r.

Ignacy, syn Rafała, dziedzic Sokolnik Mokrych, z żony, Magdaleny Zwarzyńskiej, 1-o v. Tomaszowej Duninowej - Szpotowej, miał syna Konstantego, ur. 1815 r., dziedzica Żyrowa i Brogowej, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r., zmarłego 1889 r., po którym, z Julii Dutkiewiczównej, zmarłej 1892 r., córki: Adela i Marya, za Aleksandrem Kamienieckim i synowie: Eustachy Stanisław, ożeniony z Maryą Ostoja Komorowską, ma z niej Maryę i Stanisława, ur. 1891 r. i Włodzimierz, zmarły 1904 r., pozostawił z Anieli Sokolnickiej: Konstancyę Stępowską i Anielę Karaczewską.

Sylwester, syn Rafała, z Ewy Baszmanowskiej, miał córkę Magdalenę i synów: Józefa i Feliksa. Feliks ur. 1808 r., oficer b. wojsk polskich, emigrant 1831 roku, zmarły 1888 r., z Małgorzaty Pauls, 1-o v. Zielenowiczowej, pozostawił synów bliźniaków, ur. 1850 r.: Aleksandra, zmarłego 1897 r., po którym z Maryi Kamienieckiej, Tadeusz i Kamilla i Feliksa, ożenionego z Maryą Raczyńską, z której: Witold, Jadwiga i Irena.

Antoni, syn Rafała, dziedzic Kotiużyniec, zmarły 1863 r., z Tekli Krechowieckiej, pozostawił córkę Emilię Witowską i syna Cezarego, ur. 1821 r. Cezar przebywał w latach 1863 — 1874 na Syberyi, a z żony, ks. Stefanii Giedroyciówny, pozostawił córkę Wacławę, ur. 1882 r.

Na Litwie są jeszcze Kamienieccy tegoż herbu. Z nich żyli w końcu XIX wieku w Warszawie księża, Aleksander i Feliks, synowie Wincentego.

KAMIENIECCY z Kamieńca, w powiecie orłowskim. Anna, wdowa po Stanisławie Kamienieckim, dziedziczka Kamieńca 1576 r. (Paw.). Zygmunt z Kamieńca, kanonik poznański 1510 r. (Pom. Dz. W. Śr. XIII).

KAMIENIECKI Jakób, alias *Śwircz*, dziedzic Mieżyniec, Boratycz i Stroniowic, w ziemi przemyskiej, 1495 r., żonaty z Martą (Arch. Sang. V). Patrz *Śwircz*.

Herb Cholewa.

KAMIEŃSCY i KAMIŃSCY h. CHOLEWA, wyszli z ziemi dobrzyńskiej i gniazdem ich rodzinnem były Kamienie Kotowe, które w 1564 r. należały do Andrzeja i Jana Oleksiców, Michała Tomkowicza, Alberta, Niemierzy, Jakóba, zwanego *Reska*, drugiego Alberta i Jana *Volbora* Kamieńskich. Jan dziedziczył też na Jasieniu, a Adam i Mikołaj na Malonowie (Paw.). Andrzej, chorąży roty pancernej, został cześnikiem dobrzynskim 1665 r. Pisali się z ziemią dobrzyńską: Wawrzyniec, na obiór Jana Kazimierza, a Andrzej, na elekcyę Jana III-go. W liczbie elektorów Augusta II-go spotykamy: Jana, Wojciecha, Tomasza i Franciszka, z ziemi

dobrzyńskiej, a Konstantego, Macieja, Marcina i Joachima, z ziemi ciechanowskiej.

Benedykt, wojski sierpski 1764 r., umarł w 1768 r. Onufry, regent grodzki przasnyski 1787 r. Adam, syn Józefa, nabył 1791 r. od Grzybowskiego część Malonowa (DW. 107 f. 349). Kazimierz, komornik ziemski ciechanowski 1779 r., układał się z Podoskim 1790 r., o dobra Chojnowo. W 1790 r. był komisarzem cywilno-wojskowym ziemi ciechanowskiej i tegoż roku nabył Obrębiec od Zielińskiego (DW. 106 f. 481). Syn jego Stanisław nabył sumę od Szymanowskiego 1790 r. (DW. 106 f. 975 i 1530). W 1809 r. był sędzią pokoju powiatu przasnyskiego. Stanisław, syn Kazimierza, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Tadeusz, syn Józefa i Zofii ze Strzeleckich, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w ziemstwie przemyskiem. Ożeniony z Katarzyną Kruszelnicką, dziedziczką części Wierzbian, umarł 1810 r., pozostawiwszy synów: Piotra, Józefa, Andrzeja, Mikołaja, Marcina, Tomasza, Franciszka i Jana. Z nich Jan, zmarł 1847 r. bezdzietny, a Franciszek, dziedzic części Wierzbian, zmarły 1846 r., miał, z Justyny Holaykównej: Jana, Maryannę i Franciszkę (A. Lwow. For. Nob.).

Piotr, osiadły na Żmudzi, wspólnie z żoną, Rozalią z Bardowskich, nabył Zabieliszki-Goyżew, w powiecie telszewskim. Dożywociem trzymał Bobtele, które za konsensem Augusta III-go z 1746 r., odstąpił synowi swemu Antoniemu. Ten ostatni, rotmistrz powiatu kowieńskiego 1779 r., odziedziczył po rodzicach Zabieliszki-Goyżew. Synów jego sześciu:

1. Józef, rotmistrz i regent graniczny żmudzki, otrzymał 1786 r. od ojca dobra Szyły-Podubisie, w powiecie berżańskim, a po żonie, Eudoksyi Powstańskiej, otrzymał Szawdynie. Synów jego czterech: a) Antoni Adalbert, ur. 1801 r. (metr. w Telszach), którego syn Józef, właściciel Rajń, w powiecie telszewskim, prezydent miasta Telsz 1896 r., z Maryi Bociarskiej, ma córkę Anielę; b) Jan Piotr Paweł, ur. 1804 r.; c) Napoleon Karol August, ur. 1812 r. i d) Arystydes Saba Józef, ur. 1819 r. (metr. ich w Telszach).
2. Piotr, którego syn Waleryan, ur. 1819 r.
3. Stanisław, sędzia graniczny powiatu telszewskiego 1823 r., chorąży telszewski 1826 r., nabył Rajnie 1823 r.
4. Onufry, po 1831 r. emigrant.
5. Justyn.
6. Ignacy, właściciel Opol, w powiecie pińskim (z Teki M. E. Brenszteina).

Gabryel, starosta ryski, podpisał, z księstwem żmudzkiem, elekcyę Jana III-go. Córka jego Maryanna, wyszła za Chryzostoma Billewicza, podczaszego mińskiego 1674 roku.

Herb Dołęga.

KAMIEŃSCY v. KAMIŃSCY herbu DOŁĘGA, wyszli z Kamienicy, w ziemi zakroczymskiej, która już w XVI-m wieku, przestała być ich własnością. Jan z Kamienicy, z żony Katarzyny, pozostawił Stanisława, Jana, Annę, Katarzynę i Dorotę, żyjących w 1461 r. (M. 18 f. 89). Andrzej, Marcin i Bernard, synowie Macieja z Kamienicy, w 1493 r. (M. 9 f. 196).

Jan *Garbacz* z Kamienicy, żonaty 1471 r. z Anną z Mniszewa, kasztelanką wiską (M. 5 f. 8). N., kanonik kujawski, umarł 1553 r., pochowany we Włocławku. Wawrzyniec, podstarości płoński w drugiej połowie XVI wieku. Wawrzyniec, pisarz komory celnej w Warszawie 1610 r. (DW. 38 f. 565), wprowadzony do Kałęczyna pod Warszawą 1617 r. (DW. 46 f. 81).

Kazimierz, Maciej, Walenty i Wawrzyniec z Kamienicy podpisali, z ziemią ciechanowską, elekcyę Augusta II-go. Wawrzyniec, burgrabia zakroczymski 1720 r. Tomasz, burgrabia warszawski, dożywotnik wójtostwa w Lipiu, w ziemi ciechanowskiej, nie żył w 1735 r. (M. 255 f. 11).

Wojciech nabył 1671 r. Chmielowo Wielkie, w ziemi zakroczymskiej, a Kazimierz posiadał tamże 1755 r. Jabłeczniki-Kościelne. Potomkowie ich: Aloizy, syn Zygmunta i Feliks i Kazimierz, synowie Tomasza, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku. Legitymował się również Szymon, syn Romualda, potomek Józefa, właściciela Stobna.

W XVI-m wieku dziedziczyli Kamieńscy Dołęgowie i na Kamionkach, w powiecie płockim, na której siedzieli Kamieńscy, nie wiem jakiego herbu. Piotr Kamieński, syn Stanisława *Dołagi* 1539 r. (Płoc. Gr. Wiecz. 5 f. 288 i 343). Antoni z bratankami *Doliegowie*, współdziedzice Kamionek 1578 r. (Paw.).

KAMIEŃSCY i KAMIŃSCY h. JASTRZĘBIEC, skądby wyszli, pewności nie ma. Paprocki gniazdo ich umieszcza w województwie sieradzkiem, gdzie spotykamy Kamionę, w powiecie piotrkowskim. Niesiecki znów wymienia Remigiana i jego potomków, dziedziczących na Kamionie, pod Lubieniem, w powiecie kowalskim. W każdym razie przyznać trzeba, że jedno z zawołań Jastrzębca *Kamiona*, wyszło z Kamiony, które było gniazdem Jastrzębczyków Kamieńskich.

Herb Jastrzębiec.

Adam, syn Piotra z Kamienia, w województwie krakowskiem, powiecie szląskim, nadając prawo niemieckie tejże wsi 1319 r., przywiesił do przywileju pieczęć, na której dr. Fr. Piekosiński, dopatrzył się h. Jastrzębca. Jeżeli tak jest w rzeczywistości, to kwestya gniazda rodowego Kamieńskich byłaby roztrzygniętą.

Jastrzębczykowie Kamieńscy i Kamińscy rozpierzchli się po całym kraju, tak że ich prawie we wszystkich województwach spotykamy. Jakób Kamieński i Jan Kamieński Bartoszkowicz, współdziedzic Raciborowic, w piotrkowskiem, 1552 r. Miklasz Kamieński, współwłaściciel Końskich i Karwic, w powiecie opoczyńskim, 1508 r., a Stanisław, dziedzic Zagórza i Jabłonicy, w powiecie radomskim, 1577 r. (Paw.). Wincenty i Urban, dziedzice Kamionki, w sieradzkiem, 1577 roku (Gr. Sieradz.). Michał, syn Urbana, kwitował Rożniatowskiego 1596 r. (Gr. Przed. 44 f. 115).

Walenty, poborca kijowski w latach 1588, 1590 i 1595 (L. L. i Woł. 1 f. 129). Mikołaj, podstarości żytomierski 1584 r. Jan pozywał 1628 r. Mysłowskiego, wójta krzemienieckiego, o 3,000 fl. (Woł. V B f. 520). Jan i syn jego Mikołaj, mają sprawy w Piotrkowie w latach 1631—1632 (Gr. Piotr.). Mikołaj, dzier-

żawca dóbr królewskich Grodziec Wielki, procesował 1643 r. o szkody Biskupskich (Zs. Sieradz.).

Aleksander podpisał, z województwem wołyńskiem, elekcyę Władysława IV-go, a Maryan, z ziemią chełmską, Tomasz, z województwem lubelskiem, Kazimierz, z województwem sieradzkiem, i Jan i Stanisław, z województwem sandomierskiem, obiór króla Michała.

Paweł Kamieński z Pomianowa, wójt chełmski, zabezpieczył 1512 r. posag żonie swej, Zofii Staromieśćkiej (M. 25 f. 279). On to pewno dziedzic Żołtaniec i Staromieścia, w chełmskiem, skazany na rok wieży za zabicie Pawła Kosickiego 1510 r. (Gr. Krak. 27). Jan, syn Krzysztofa, dziedzica Lipin, wojskiego sandomierskiego i Jadwigi z Drozdowa, nabył 1630 r. od stryja swego Jana, Iskrzynę (M. 178 f. 148). Ludwik, z województwa sandomierskiego, elektor Augusta II-go. Krzysztof, w latach 1623 — 1634 podżupek olkuski. Maciej, podżupek olkuski 1700 r. Jakób, poseł województwa sieradzkiego, do województwa łęczyckiego, na sejmiku w Szadku 1709 r. Jakób, komornik ziemski wieluński 1738 r.

Marcyan, żonaty z Ewą Pokrzywnicką, miał z niej synów: Tomasza, bezdzietnego i Stanisława. Ten ostatni, burgrabia i sędzia grodzki krzemieniecki 1680 r., z pierwszej żony, Porczyńskiej, miał synów: Mikołaja, Michała, Tomasza, Stefana i Marcina, a z drugiej — Maryanny Kozubowskiej, córkę Helenę, wydaną 1699 r. za Michała Wiszniowskiego, skarbnika nurskiego i synów: Jana, Jakóba, Józefa, Antoniego i Władysława. Ten ostatni, podstoli mozyrski 1720 r., umarł w 1731 r.

Jakób, syn Antoniego, właściciel Ludwiszcz 1780 roku (Kancl. 39 f. 467), zmarły tamże 1807 r., pochowany u Franciszkanów w Krzemieńcu, z burgrabiego grodzkiego, łowczy krzemieniecki 1765 r., a podczaszy 1789 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1791 r., był wyznaczony z sejmu 1775 r. komisarzem, do rozsądzenia sprawy Olizarowej z Lubomirskimi (V. L.). Z Ewy Żabianki, córki Józefa, miecznika owruckiego, zaślubionej w 1756 r. (Gr. Krzem.), syn jego Stanisław, burgrabia krzemieniecki, tytułowany chorążym malborskim, żonaty z Barbarą Kuczabską, dziedziczką Kołków, zmarłą 1828 r. i córka Rozalia, za Andrzejem Kamieńskim, bratem Henryka, generała dywizyi, b. wojsk polskich. Stanisław miał dwóch synów: Nikodema księdza, ur. w Kołkach 1800 r., zmarłego w Dreznie 1832 r. i Antoniego, właściciela Kołków, kuratora honorowego gimnazyum rowieńskiego, ożenionego z Franciszką Czarnecką, z której synowie: Stanisław i Juliusz. Ten ostatni, ur. 1831 r. w Tarnopolu, zaślubił 1887 r. Rozynę Zarembiankę i umarł 1897 r. w Berdyczowie, pozostawiając syna Adama.

Kazimierz, pułkownik wojsk koronnych, żył w separacyi z żoną, Zofią z Czarneckich. Już jako wdowa po nim, pozwała 1760 r. Jana Nepomucena i na świecie Bartłomieja, a w zakonie Pijarów Adolfa, braci Kamińskich i Maryannę z Kamińskich, Felicyanowę Jabłonowską, o wypłacenie jej zapisów zabezpieczonych intercyzą przedślubną, alimentów i prawnych wydatków (Kij. XIII f. 600).

Jerzy, wojski oszmiański 1683 r. i poseł 1712 r. Krzysztof, także wojski oszmiański 1700 r., a następnie sędzia ziemski 1715 roku, komisarz do traktatu z Augustem II-m, 1716 r., właściciel Kamionki i Dunajowiec na Litwie, z Katarzyny z Szemberskich (Sap.), pozostawił dwóch synów: Krzysztofa i Antoniego, którym powyższe dobra oddał (Herb. Kr.).

Franciszek, syn Antoniego, zmarły 1827 r., sprzedał te dobra, a nabył Kurzyniec i z Franciszki Jakubowskiej, miał trzech synów: Józefa, Antoniego i Andrzeja, z których dwaj pierwsi legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, 1843 roku. Franciszek z żoną, pochowani przy kaplicy w Rudawce, w parafii Teolińskiej.

Józef, syn Franciszka, ur. w Kurzyńcu 1803 r., właściciel Pojezior, w powiecie rosieńskim, zaślubił 1835 r. Józefę Teklę z Jacewiczów i z niej miał syna Jana. Józef, rotmistrz oszmiański 1786 r.

Jan i Paweł, bracia, odziedziczone po swym ojcu Wojciechu, dobra Kamieńskie Wielkie i Biały Kamień, w ziemi wiskiej, sprzedali 1676 r. Przeczkowskiemu (Herb. Król.).

Marcin, właściciel 1679 r. Kudrawki-Bobry i Kamieńskie - Jaśki - Podleśne, w województwie podlaskiem (Herb. Król.).

Józef Kamieński, wojski wołyński 1765 r., z Zofii z Wolskich (DW. 92 f. 44), miał córkę Eleonorę, żonę 1-o v. księcia Michała Radziwiłła, koniuszego litewskiego, 2-o v. Stanisława Nowakowskiego, szambelana Stanisława Augusta.

Jan Kamiński, miecznik trembowelski 1699 r. i sędzia grodzki krzemieniecki, żonaty z Ludwiką z Szepelskich, 2-o v. Michałową Hondorfową, córką Wojciecha i Angeli Wyszpolskiej. Kazimierz, sędzia krzemieniecki 1739 r., w trębowelskiem.

Jacenty na Goździcu, miecznik liwski 1715 r., zeznał w 1720 r. intercyzę przedślubną, z Teresą z Koców Dąbrowską, wdową po Felicyanie, łowczym latyczowskim, o zaślubienie jej córki Teresy. Kazimierz, skarbnik liwski 1740 roku, a wojski 1745 r., rezygnował z urzędu 1749 r. Józef, cześnik łukowski 1735 roku. Józef, stolnikiewicz łukowski 1789 r. (V. L.).

Ewa, córka Wojciecha na Gojscu, wojskiego wendeńskiego i Zofii z Cieciszewskich, zeznała 1712 roku zapis dożywocia z mężem, Antonim Świeszewskim (DW. 62 f. 21). Ślub brali 11-go Lutego 1711 r. (DW. 61 f. 1536).

Jan Kamiński, miecznik owrucki 1709 r.

Jan Kamiński, cześnik podolski, umarł 1715 r. Maciej Antoni, rotmistrz królewski, zapisał 1727 r. cały majątek żonie, Maryannie z Boguckich (DW. 66 f. 1174). Antoni, 1736 roku rotmistrz kohorty węgierskiej, marszałka koronnego (DW. 69 f. 481).

N. Kamiński, regent ziemski lubelski, został cześnikiem urzędowskim 1739 roku. Antoni, horodniczy krzemieniecki, umarł 1742 r. Józef, cześnik żydaczowski 1699 r. Maciej, w 1724 r. rotmistrz chorągwi węgierskiej, i żona jego, Salomea z Krzyszkowskich, otrzymali wójtostwo zwoleńskie 1720 roku (M. 252 f. 23 i DW. 65 f. 868). Anna, żona Stanisława Zaborskiego i Aleksandra, żona Zygmunta Wieliczki, córki Adama Kamieńskiego, a siostry niegdy Antoniego, dziedzica Maleszówki, zawarły układ w grodzie korczyńskim 1765 r. ze Stanisławem, Aleksandrem, Franciszką, Antoniną, Apolonią i Maryanną, dziećmi niegdy Mikołaja Kamieńskiego.

Nepomucen, starosta lubecki 1765 r. Kazimierz i żona jego, Maryanna z Nahoreckich, miecznikówna wołyńska, sprzedali 1773 r. Modliborzyce, w powiecie urzędowskim (M. 237 f. 101). Córka ich Salomea, wyszła 1777 r. za Wojciecha

Kozłowskiego (DW. 93 f. 825). Kazimierz, szambelan Stanisława Augusta 1777 r. Paweł sprzedał 1774 r. część Wojutyna, w powiecie łuckim, Śliwińskiemu (M. 237 f. 427). Tomasz, żonaty 1616 r. z Dorotą Bobolanką, siostrą podkomorzego koronnego, z której córka Barbara (M. 160 f. 167). Jakób, żonaty 1621 r. z Zofią Chotecką, wdową po Janie Pełce (M. 167 f. 132).

Brunon, rotmistrz kawaleryi narodowej, został chorążym krzemienieckim 1788 r., a po niedojściu nominacyi tej do skutku, został stolnikiem 1789 r. W 1787 roku kawaler orderu Św. Stanisława. On to pewnie, następnie generał wojsk koronnych, zaślubił Konstancyę Bobrównę - Piotrowicką i z niej miał córkę Ewę, żonę Czesława Jaroszyńskiego, marszałka winnickiego 1796 r.

Stanisław, subdelegat grodzki nowokorczyński 1679 r. Stanisław, burgrabia grodzki kijowski 1777 r., a komornik ziemski kijowski 1779 r. Michał, takiż komornik 1791 r. Feliks, vicesgerent sądowy kijowski 1799 r. Aloizy, vicesgerent sądowy żytomierski 1788 r. Jakób 1764 r., a Józef 1789 r., burgrabiowie grodzcy krzemienieccy. Wiktor, vicesgerent sądowy podolski 1779 r., a komornik ziemski podolski 1790 r.

Ignacy i Tomasz, synowie Macieja, Franciszek, syn Stanisława, Leopold Wiktor, syn Macieja, Franciszek, syn Michała, Wincenty, Antoni, Wincenty Szymon i Jan, synowie Józefa, Maciej, syn Kajetana, Józef, syn Grzegorza, Michał i Aleksander, synowie Józefa i Walenty, syn Józefa, Kamieńscy, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIXgo wieku.

KAMIEŃSCY i KAMIŃSCY h. KORZBOG z Kamieńca, w województwie poznańskiem. Wit z Kamieńca świadczy w Poznaniu 1391 r. Andrzej *Gayec* z Kamieńca w Poznaniu 1395 r. Bogufał, Andrzik Lupczyński i Hinczka z Kamieńca, procesują 1394 r. w Pyzdrach Pietrasza i Miczka Hinczkę, także z Kamieńca, o Bilino. W proces ten wchodzi też i Fryderyk, Agnieszka i Katarzyna z Kamieńca 1399 r. w Gnieznie (Leksz.). W 1431 r. Wincenty Korzbog uposażył kościół w Kamieńcu.

Herb Korzbog.

Zygmunt Kamieński z Kamieńca, kanonik gnieźnieński 1480 r. i poznański 1487 r., darował 1503 r. kapitule gnieźnieńskiej, ornat haftowany złotem „*cum armis trium piscium*“. Jest on stryjem Łąckich 1508 r. (Pom. Dz. W. Śr. XIII f. 577 i XVI 1621). Jan z Kamieńca, syn Sędziwoja, urodzonego z Doroty z Wilkowa i Barbary z Sadów h. Nałęcz, kanonik poznański 1508 r. (Pis. Dz. Pol. IX).

Grzegorz z Kamieńca 1500 r. w Gnieźnie. Jerzego i Elżbiety z Łąckich córka Anna, żona Mikołaja Topczewskiego, kwitowała 1663 roku Mycielskich (Zap. Gr. Kościańs. f. 175). Jan 1631 r., Dorota Gabryelowa Chlebowska 1658 r., w poznańskiem, Jerzy, Cysters w Lędzie, zamordowany 1682 roku. Jan, żonaty z Heleną Jaraczewską 1712 r. (Gr. Konińs.).

KAMIEŃSCY i KAMIŃSCY h. NAŁĘCZ z Kamiony, w powiecie kaliskim. Mikołaj Kamieński z Pomorza w latach 1386 — 1388, Dobrogost i brat jego Niemierza 1390 r., na sądach w Poznaniu. Dobrogost z Kamiony 1397 r. (Leksz.).

Mikołaj, brat jego Bieniak i Ubisława z Kamiony, mają sprawy w Kaliszu 1411 roku. Sędziwój z Kamiony 1412 r. Dobrogost z Kamiony, zastępca burgrabiego, na sądach w Kaliszu 1414 r. Dobrogost z Kamiony, starosta kaliski 1419 r. (pewnie surrogator). Paweł Kamieński, trzyma zastawem część Bogwiedza 1414 r. (Pis. Dz. Pol. IX).

Herb Nałęcz.

Spotykamy także w kaliskich aktach Katarzynę z Kamienia 1409 r. i Trojana z Kamienicy 1411 r. Katarzyna, żona Mikołaja z Kamiony, sprzedała w Kaliszu swoją macierzyznę 1415 roku. Mikołaj Kamieński procesuje Wroczyńskiego 1497 r. (St. Pr. P. Pom. VI. 158).

Maciej, pleban z Rogoźna, zmarł przed 1472 r. Jan, dzierżawca Bnina 1509 r.

Urszula Kamieńska h. Nałęcz, żona Wawrzyńca z Powodowa Powodowskiego, matka Jana, kanonika gnieźnieńskiego 1565 r. (Kor.). Joachim Kamieński, podstarości poznański, zaświadcza 1565 r. w kapitule poznańskiej, szlachectwo Hieronima Powodowskiego (Pis. Dz. Pol. IX). Mikołaj, rządzca w Robakowie 1579 r. (Paw.). Zygmunt z Kamiony Kamieński podpisał, z województwem poznańskiem, elekcyę Jana III-go. Piotr, burgrabia kościański, pisał się, z województwem kaliskiem, na obiór Augusta II-go.

Teresa, córka niegdy Zygmunta i Zofii Trąmpczyńskiej, żona Stanisława Cieleckiego 1702 r. (Gr. Pozn.). Aleksander Kamieński i Aleksander Kamiński podpisali, z województwem kaliskiem, elekcyę Augusta II-go. Tadeusz, zadzierżawił Łąkę małą od Mycielskich 1746 r. (Gr. Poznań. 5 f. 83).

KAMIEŃSCY i KAMIŃSCY h. OGOŃCZYK z Kamieńca, w powiecie brzeskim, który jeszcze 1566 r. w części do nich należał.

Herb Ogończyk.

Klemens z Kamieńca podpisał przyrzeczenie ziemi brzeskiej, dane Jagielle 1433 roku, obioru syna jego na tron polski (RM.). Mikołaj, syn Klemensa i Katarzyny 1440 r., Stanisław Kamieński z Kamieńca 1482 r., a Marcin 1489 roku w Brześciu (Gr. Brzes.). Grzegorz, syn Wawrzyńca z Kamieńca, kleryk dyecezyi włocławskiej, pozwał 1488 r. mieszczan poznańskich, o uwięzienie go (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1456).

Michał, żonaty z Heleną Osińską, nabył 1539 r. połowę Osna, a odstąpił żonie część Kamieńca (Gr. Przed. 2 f. 277 i 283). Marcin, żonaty 1663 r. z Anną Ziemecką (Ibid. 76 f. 61). Marcin podpisał, z województwem brzeskiem, elekcyę Augusta II-go. N., żonaty z Maryą Kraszkowską, siostrą sufragana gnieźnieńskiego, w końcu XVII-go wieku. Córka ich Marcyanna, za Hieronimem Gembartem, łowczyczem dobrzyńskim, 1700 r. Wojciech, komornik ziemski brzeski 1785 r., a pisarz grodzki inowrocławski 1788 r.

KAMIEŃSCY h. OSTOJA z Kamiona (później Kamień), w powiecie szląskim. Adam z Kamienia, syn Piotra, obdarzając 1319 r. wieś tę prawem niemieckiem, przywiesił do przywileju pieczęć, przedstawiającą podług dr. Fr. Piekosińskiego h. Jastrzębiec. W 1356 r. rozpatrywał sąd ziemski krakowski sprawę Piotra, syna Mikołaja, z Piotrem i Świętosławem, synami Jana, o część Kamienia, należącą niegdy do Adama i nazywającą się Adamowską. Piotr, syn Mikołaja, któremu sąd zasądził tę część, nazwany w wyroku siostrzeńcem Adama, a Piotr i Świętosław, bracia, wnukami tegoż Adama (KDM.).

Herb Ostoja.

Ponieważ Świętosław z Kamienia h. Ostoja, zaświadczał 1398 r. w Krakowie szlachectwo Ostojczyka (St. Pr. P. Pom. VII), przeto musiał być nie rodzonym, a ciotecznym wnukiem Adama z Kamienia Jastrzębczyka i pochodzić tak, jak Piotr, syn Mikołaja, po jednej z sióstr jego. Tego Świętosława córki: Dorota, 1399 r. żona Pietrasza z Piasku i Elżbieta, synowie: Piotr, z pierwszej żony, a Świętosław, Jan, Mikołaj, Andrzej i Adam, z drugiej—Hanki. Dzieci Świętosława sprzedały 1408 r., całą ojcowiznę swoją w Kamieniu i część tamże nabytą, od Bernarda z Kamienia, kanonikom lateraneńskim, przy kościele Bożego Ciała w Krakowie (St. Pr. P. Pom. VII i KKKr.). Z nich:

Piotr, żonaty był z Małgorzatą i 1414 r. zaświadczał w Krakowie szlachectwo Ostojczyka i tegoż roku nabył brzegi Wisły w Russocicach, od Mikołaja z Russocic. Maciej, syn Świętosława, 1429 roku na uniwersytecie krakowskim. Na części tegoż Kamienia dziedziczył Jakusz 1397 r., a Elżbieta, Katarzyna i Augustyn, rodzeństwo, sprzedali 1409 roku swoją część kanonikom przy kościele Bożego Ciała.

KAMIEŃSCY h. PODKOWA (czy nie JASTRZĘBIEC?). Aleksander z synami: Konstantym, Adamem Władysławem, Ignacym Ferdynandem, Włodzimierzem, Henrykiem i Marcinem, i Józef, synowie Maurycego, wnukowie Andrzeja, prawnnkowie Stefana, dziedzica 1662 r. Szkorobożowskich dóbr, w powiecie lidzkim, dowiedli szlachectwa 1811 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

KAMIEŃSCY i KAMIŃSCY h. POMIAN z Kamieńca, w powiecie brzeskim. Jan, pisarz grodzki przedecki 1588 r. Andrzej z Kamieńca Kamieński h. Pomian, świadczył 1582 r. przy wywodzie szlachectwa Arciszewskiego. Był on synem Piotra i kwitował Łąckiego 1574 r. Brat jego Jan, wziął w zastaw 1593 r. Świeszewy, a 1594 r. od brata Kamieniec. Walenty, syn Andrzeja, dziedzic na Kamieńcu 1606 r. Stefan i Prokop, synowie Jana. Stefan zeznał oblig na Malewskiego 1618 r., a Prokop kwitował Mchowskiego 1624 r. (Gr. Przed. 30 f. 716; 31 f. 612; 36 f. 458; 53 f. 526; 64 f. 237; 68 f. 126 i 209; 69 f. 133).

KAMIEŃSCY i KAMIŃSCY ZAWISZOWIE h. PRZEROWA, w ziemi czerskiej. Jan Zawiszyc, syn Piotra z Budziszyna, dziedzic Kamionki w 1535 roku, dał początek temu domowi. Córka jego Zofia, za Wawrzyńcem Milanowskim

1545 roku. Synów jego trzech: Jan, Walenty i Feliks (Zs. Gr. Czers. 25 B f. 131 i 417).

1. Jan Kamieński z Dudki-Kamionki, syn Jana Zawiszyca, zabezpieczył 1545 r. posag żonie, Elżbiecie z Ganiszyc. Dzieci jego, dziedziczące na Dudce: Walenty, Franciszek, Stanisław i Anna, kwitowały 1570 r. stryja swego Walentego, z odbioru klejnotów. Anna, żona Wojciecha Wyrozębskiego 1603 r. (Perp. Czers. 2 f. 306; Zs. Gr. Czers. 25 B f. 417; 35 f. 646; 37 f. 714 i 715).

Walenty, syn Jana, zapisał 1570 r. na Wilkcie, Dudce i Smoniewicach 500 fl. żonie swej, Annie z Krzeskich. Drugą jego żoną była Anna z Wąsowiczów, w imieniu której, jak również jej dzieci: Jana, Felicyanny i Anny, Franciszek i Stanisław Kamieńscy procesują 1589 r. Jastrzębskiego, o zabójstwo (Zs. Gr. Czers. 32 f. 376; 34 f. 412; 37 f. 714 i 715; 58 f. 466).

Franciszek, syn Jana, wydzierżawił 1567 roku, wspólnie z matką i braćmi, Smoniewice. Syn jego Seweryn, wprowadzony 1612 r. do Dudki, Wilkty i Kamionki, zeznał 1611 r. zapis dożywocia z żoną, Ewą z Kosińskich (Zs. Gr. Czers. 34 f. 412; Perp. Czers. 4 f. 106 i 360). Syn jego Adam i córka Anna, za Marcinem Suffczyńskim 1636 r. (Perp. Czers. 9 f. 313).

Herb Przerowa.

Adam Zawisza Kamiński, żonaty 1648 r. z Konstancyą z Mazowieckich, córką Andrzeja, współwłaścicielką Trąbek, pozostawił z niej tylko córki: Katarzynę, żonę Stanisława Kozietulskiego 1668 r., Annę, żonę Franciszka Goślickiego 1700 r., Helenę, za Janem Jarockim 1677 r., Zofię, za Andrzejem Goślickim i Maryannę, za Abrahamem Łętowskim. Sprzedały one w latach 1677 — 1681 Trąbki Szaniawskim (Perp. Czers. 11 f. 91, 303 i 451; 13 f. 257, 529 i 703; 15 f. 295).

Stanisław, syn Jana z Dudki, zapisał 1579 r. 500 flor. żonie swej, Zuzannie Goślickiej, córce Mikołaja, a 1600 roku sprzedał Dudkę, Wilktę i Kamionkę Parysowi (Zs. Gr. Czers. 46 f. 742; Perp. Czers. 2 f. 12). Syna miał Mikołaja i córki: Zofię, żonę Marcina Głodowskiego 1623 roku i Elżbietę, żonę 1-o v. Jana Kochanowskiego 1621 r., 2-o v. Wojciecha Kownackiego 1623 r. (Perp. Czers. 6 f. 652 i 691).

Mikołaj, dziedzic na Śmiadkowie, żonaty 1-o v. z Zofią Wolską, z którą zeznał zapis dożywocia 1607 r., 2-o v. z Maryanną z Moniaczkowskich 1622 roku, z pierwszej żony miał synów: Krzysztofa, Jana i Andrzeja i córkę Katarzynę, żonę Jana Zaleskiego. Katarzyna zrzekła się majątku rodzicielskiego na rzecz braci i matki 1621 r. (Perp. Czers. 2 f. 80; 3 f. 56; 5 f. 447; 6 f. 309 i 418). Krzysztof i Jan sprzedali 1637 r. Lasockiemu, część Śmiadkowa. Krzysztof zeznał 1639 r. zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Falęckich, a Jan 1637 r. z żoną, Agnieszką z Górskich (Perp. Czers. 9 f. 369 i 373; 10 f. 102). Jan miał drugą żonę, Jadwigę z Łupińskich, z której córka Jadwiga, żona Kazimierza Leśnowolskiego, zrzekła się majątku rodzicielskiego 1680 r., na brata swego Jana. Ten Jan, syn Jana, był urodzony z pierwszej jego żony Górskiej i w 1662 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Krystyną z Magnuszewskich (Perp. Czers. 12 f. 258; 13 f. 665 i 669). Z niej

miał siedmiu synów: Michała, Tomasza, Stanisława, kanonika poznańskiego, Hieronima, żonatego 1710 r. z Anną Kucharzewską, Jakóba, Jacentego i Seweryna. Wymienieni synowie Jana, na mocy układu zawartego z Magnuszewskimi, otrzymali 1688 r. część Górzna, Łęczno-Woli i Samorzęt, a 1701 r. zostali pokwitowani przez Dąbrowskiego, z sumy pochodzącej z Kamionki (Perp. Czers. 14 A f. 340; 16 B f. 34; 17 f. 216). Jacenty swem i brata Seweryna imieniem, sprzedał Kobylą Wolę 1723 r. Żalskiemu (DW. 65 f. 307 i 363).

Michał, towarzysz chorągwi pancernej, był mianowany 1702 r. łowczym czerskim, lecz nominacya ta zaraz została unieważnioną. W tymże roku został pisarzem ziemskim i grodzkim czerskim, lecz i ta nominacya musiała być unieważnioną, bo urząd ten sprawował Rudzki. Z ziemią czerską podpisał, elekcyę Augusta II-go. W 1708 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Anną z Ujejskich, wdową po Zygmuncie Rościszewskim, cześniku bracławskim, z którą wspólnie sprzedał 1701 r. grunt nad Wisłą w Przedborzycach Wąsowiczowi, na port zbożowy (Perp. Czers. 15 f. 416 i 420; 16 B f. 159; 17 f. 65 i 141 i Gr. Radom.).

Hieronima córka Maryanna, za Wojciechem Szczygielskim 1742 r. (Perp. Czers. 26 f. 171).

2. Walenty, syn Jana Zawiszyca z Kamionki, wraz z Anną, wdową po bracie Feliksie, współdziedzic Kamionki 1576 r. (Paw.), zapisał 1565 r. na Kamionce 300 kóp. gr. żonie swej, Annie ze Służewskich, córce Stanisława, podsędka warszawskiego (Zs. Gr. Czers. 32 f. 656).

3. Feliks, syn Jana Zawiszyca z Kamionki, odstąpił część Tałuba 1558 r. bratu Walentemu (Zs. Gr. Czers. 22 f. 522 i 844). Synów jego trzech: Adam, Floryan i Stanisław, których kwitował stryj Walenty 1576 r. Córka jedna Katarzyna, 1-o v. za Staniszewskim 1590 r., 2-o v. za Walentym Kochanowskim 1601 r. (Zs. Gr. Czers. 44 f. 616; Perp. Czerp. 1 A f. 107; 2 f. 156). Floryan zapisał 1593 roku sumę żonie, Dorocie z Domaszewskich (Perp. Czers. 1 A f. 301). Adam, żonaty 1582 r. z Zofią z Radoczyc, miał cztery córki: Agnieszkę, za Wawrzyńcem Dąbrowskim 1615 r., Elżbietę, za Wojciechem Siedleckim 1625 r., Zuzannę, za Janem Janowskim 1629 r. i Annę, za Przecławem Szalewskim 1629 r. (Perp. Czers. 5 f. 20; 7 f. 222; 8 f. 213 i 254; Zs. Gr. Czers. 50 f. 517).

Filip, żonaty z Felicyanną Bierułtówną, sprzedał 1605 r. część Kamionki Floryanowi (Perp. Czers. 2 f. 517). Małgorzata, córka Walentego, wdowa po Marcinie Wolickim 1623 roku (Ibid. 6 f. 63). Walenty, żonaty z Anną z Dembskich 1642 r. (Perp. Czers. 10 f. 360), a Jan, żonaty z Anną z Brzezińskich 1698 roku. Syn ich Kazimierz 1724 roku (Ibid. 16 A f. 69; 19 f. 351). Katarzyna, za Janem Aleksandrem Czyszkowskim, miecznikiem nurskim 1721 r. (Ibid. 19 f. 122). Stanisław i Zofia z Pruszkowskich, małżonkowie, nabyli część Szamot 1724 r. (DW. 65 f. 503). Jadwiga, za Hieronimem Chajęckim 1698 r. Michał, syn Pawła, żonaty z Teofilą Kromkowską, odstąpił 1738 r. Dłużewskiemu, prawa swe do Kamionki (Perp. Czers. 14 C f. 59 i 23 B f. 249; 24 f. 327).

Adam, Filip, Floryan i Stanisław, dziedzice Kamionki 1757 r. (Ibid. 30 f. 286). Michał, syn Jana i Zofii z Chmielowskich, jako sukcesor brata swego Macieja, kwitował Renarda 1745 r. Brat jego Sebastyan (Ibid. 27 f. 134). Bazyli, Dominikanin w Górze 1764 r. (Ibid. 32 f. 188). Daniel, żonaty był przed 1775 r. z Anną Kłopocką, 1-o v. Jeziorkowską (Ibid. 35 f. 1).

Maryanna Janowa Szawłowska i Salomea, 1-o v. Pawłowa Berentowa, 2-o v. Stanisławowa Skwierczyńska, po ojcu swym Kazimierzu, dochodzą 1819 r. summ na Górznie.

KAMIEŃSCY i KAMIŃSCY h. ROLA, wyszli z Kamieńca, w powiecie orłowskim leżącego. Spotykamy ich następnie w powiecie lidzkim. Stefan Kamiński, oboźny lidzki 1706 r. i właściciel Rekści, Czepiłun i Kamionki, w powiecie lidzkim, miał syna Antoniego, posiadacza Jagiełłowicz, po którym synowie: Antoni, deputat na Trybunał główny litewski, z synem Julianem Janem i Adam z synami: Ludwikiem, Karolem i Cypryanem, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1817 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Tamże i w tymże roku, legitymowali się ze szlachectwa: Jan, komisarz cywilno-wojskowy powiatu ejszyskiego, Wincenty, chorąży wojsk pruskich, Jerzy z synem Danielem, Antoni, adwokat w Lidzie i Mikołaj, chorąży wojsk cesarsko-rosyjskich i udowodnili, że są synami Kazimierza, wnukami Szymona, a prawnukami Marcina, starosty miadziuszyskiego, właściciela 1702 roku Pietraszun, w powiecie lidzkim.

Herb Rola.

Także legitymowali się ze szlachectwa w tymże roku: Franciszek, syn Wawrzyńca i Jerzy z synami: Fulgentym, Ludwikiem i Karolem, syn Kaspra, wnukowie Michała, prawnukowie Piotra, właściciela 1716 r. dóbr Pomiedzie, alias Jagiełłowicze, w powiecie lidzkim.

Jan, podsędek lidzki 1759 r., następnie sędzia 1765 r. Benedykt Tadeusz, sędzia grodzki 1767 roku i stolnik lidzki 1768 r., w końcu pisarz ziemski lidzki 1773 roku i poseł na sejm czteroletni 1788 r. Józef, sędzia grodzki 1774 roku, a podstarości lidzki 1780 r. Fulgenty, cześnik i sędzia kapturowy lidzki 1764 r., w końcu horodniczy lidzki 1786 roku. Józef, strażnik 1773 r., a podczaszy lidzki 1785 r. Fulgenty, rotmistrz powiatu lidzkiego 1775 r. (V. L.). Justyn, regent ziemski lidzki 1787 r. N., podkomorzy eyszyski 1792 r. Ludwik, szambelan Stanisława Augusta, poseł powiatu lidzkiego 1791 r. (V. L.). Ludwik, chorąży ejszyski, prezydent drugiego Departamentu sądów głównych wileńskich 1811 r.

Jan Ludwik, vice-gubernator miński, z synami: Aleksandrem, Konstantym, Sewerynem, Józefem i Julianem, Ignacy, major b. wojsk polskich, Józef Kalasanty, porucznik b. wojsk polskich i Kazimierz, sędzia ziemski lidzki, z synem Józefem, synowie Józefa, podczaszego lidzkiego 1784 r., wnukowie Kazimierza, prawnukowie Tobiasza, praprawnukowie Jarosza, dziedzica 1618 r. dóbr Dukrowska, w powiecie słonimskim, dowiedli szlachectwa 1823 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Józef Kamieński, właściciel Butkiewicz, w powiecie lidzkim, sędzia powiatu lidzkiego, syn Kazimierza, legitymował się ze szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1829 roku.

Józef Kamieński, z gubernii grodzieńskiej, ożeniony 1-o v. z Joanną Durasewiczówną, 2-o v. z Pauliną Burbianką, zmarłą 1901 r., pozostawił z pierwszej żony córkę Maryę, zmarłą 1901 r. i syna Antoniego.

KAMIEŃSCY i KAMIŃSCY h. ŚLEPOWRON wyszli z Kamionki-Lackiej na Podlasiu. Spotykamy ich następnie w województwie mścisławskiem.

Jan Kozieł z Kamionki, wojski wiski 1492 r. Jan Kamieński, podkomorzy drohicki 1524 r. Jan, syn Leonarda, dziedzic Kamionki 1546 r. (ML. 47). Jerzy 1573 r., Mikołaj i Jan 1580 r., w chełmskiem (Akta 19).

Mikołaj, syn Stanisława, i Andrzej i Wincenty, synowie Piotra, dziedziczyli na Kamionce-Nieckach 1589 r. Stanisław, syn Wincentego, dziedzic na Kamionce - Lackiej 1596 r. (Wyr. Lub. 36 f. 42 i 49; 67 f. 429). Jan, Wawrzyniec, Szymon i Wojciech, synowie Stanisława, w 1612 r. (Zap. Lub. 19 f. 815).

Wojciech, poborca ziemi mielnickiej 1626 r., pisarz grodzki drohicki 1629 roku. Mikołaj i Jan, synowie Wawrzyńca, odstąpili sumę Sapiehom 1616 roku (Zap. Lub. 22 f. 375). Agnieszka z Pełków, wdowa po Jakóbie, 1648 roku. Jan i Walenty podpisali, z województwem podlaskiem, elekcyę Jana Kazimierza, a Stanisław, Maciej i Adam Kazimierz, z ziemią drohicką, obiór króla Michała.

Herb Ślepowron.

Aleksander, pisarz ziemski mścisławski 1604 r., a następnie sędzia ziemski, miał czterech synów: Krzysztofa, podczaszego mścisławskiego 1644 r., Jana, Andrzeja i Teodora (Akta XII f. 561). Jan, Prokop i Teodor podpisali, z województwem mścisławskiem, elekcyę Jana Kazimierza.

Włodzimierz, chorąży mścisławski, zmarły przed 1607 rokiem, żonaty z Zofią Sapieżanką, córką Dymitra i Aleksandry Tryznianki, już 1607 r. żoną Samuela Zienowicza, miał z niej syna Jana, podczaszego mścisławskiego 1641 r., kasztelana mścisławskiego 1643 r., zmarłego 1644 r., po którym, z Potencyanny Rayskiej, pozostało dwóch synów: Włodzimierz Dadzibóg i Piotr Władysław.

Z nich: Włodzimierz Dadzibóg, rotmistrz królewski, chorąży mścisławski 1648 r., a podkomorzy i starosta żukowski 1668 r., podpisał wspólnie z Pawłem, z województwem mścisławskiem, elekcyę Jana Kazimierza i Jana III-go. W 1645 roku dobra swe Maletycze, wzięte z działu z bratem Piotrem Władysławem na Kamieńgrodzie, dworzaninem i strukczaszym królewskim, zastawił żonie, ks. Marcybelli Druckiej Sokolińskiej. Wdowa po nim odstąpiła 1677 r. Żukowo zapewne córce Katarzynie, żonie Mikołaja Dowmonta Siesickiego, starosty wilkomierskiego. Eliasz, porucznik królewski, w pułku włodzimierza, dziedzic Chełmu, Bubonia, Hruzdowa i Piałnik, w smoleńskiem, 1665 r. Jan w niewoli w Moskwie 1663 r., Prokop, dziedzic Sleniewa, w mścisławskiem, 1663 r. (Ist. Jur. Mat. XXV). Michał, wojski i poseł mścisławski w latach 1688—1700. N., pisarz grodzki i poseł mścisławski 1696 r.

Michał, elektor Augusta II-go, kasztelan mścisławski 1703 r., umarł w 1715 roku. Kazimierz, kasztelanic mścisławski, mianowany sędzią grodzkim mścisławskim przez Ciechanowieckiego starostę, sprzedał urząd przed 1733 r. Jan, wojski starodubowski 1635 r. Antoni, podczaszy mścisławski 1717 r. Łukasz, miecznik starodubowski, nabył Pojoście 1752 r. (Magd. Nowogr.). Józef, sędzia grodzki rzeczycki, podpisał, z województwem wileńskiem, elekcyę króla Michała.

Adam z synem Tytusem Romanem, syn Tadeusza, rotmistrza powiatu lidzkiego, wnuk Kazimierza, starosty oszuszkowskiego, prawnuk Bazylego, właściciela dóbr Truszoki, w powiecie oszmiańskim, legitymował się ze szlachectwa w gubernii wileńskiej 1835 r.

W liczbie elektorów Augusta II-go spotykamy: Macieja, Waleryana, Wojciecha i Łukasza, wojskiego trembowelskiego. Łukasz, syn Piotra (Zap. Lub. 66 f. 63), właściciel Kamionki-Lackiej i Czabajowa, z Katarzyny Hornowskiej, miał dwóch synów: Jana i Karola, procesujących się z Romerami 1730 roku (Tryb. Lub.).

Jan, ożeniony z Konstancyą z Gruszeckich, miał synów: Aleksandra, ur. w Gruszce Wielkiej 1732 r. i Kazimierza, ur. 1734 r. (metr. w Płonce), cześnika drohickiego, żonatego z Karoliną Matczyńską, nabywcę 1767 roku Jampolczyka, w województwie podolskiem (Zs. Kamien.). Synowie jego: Wincenty, cześnikiewicz drohicki 1784 r., wojski trembowelski 1791 r. i Tadeusz, dziedzice Kamionki-Lackiej, sprzedali Jampolczyk 1796 r. Wincenty, żonaty z Domicellą Hadziewiczówną, a Tadeusz, kapitan b. wojsk polskich, z Wincentyną Czosnowską. Ludwik, syn Tadeusza, ur. w Zasulińcach 1810 r. (metr. w Zaleszczykach), sekretarz rady powiatowej nowotargskiej, zaślubił Józefę z Krobickich i z niej pozostawił: Wincentego, ur. 1845 r., Stanisława, ur. 1847 r., Michalinę, za Edmundem Wacholo i Zofię, za Henrykiem Eckhardem.

Kazimierz, regent grodzki lubelski, z żony, Maryi Jankowskiej, miał synów: Józefa i Franciszka. Józef 1784 r. zapisał w Dębowicy majątek bratankowi. Franciszek, współdziedzic Kaznowa, w lubelskiem, i Kamionek lackich, podleśnych i jaśków, był żonaty 1-o v. z Apolonią Ochocką, a 2-o v z Anną Górską. Z pierwszej żony syn Wincenty, skarbnik wiski, z żony, Brygidy Zwolińskiej, 2-o v. Januszowskiej, nie pozostawił potomstwa. Z drugiej— córki: Angela, żona Mikołaja Aleksandrowicza 1795 r. i Maryanna, która spadek po bracie odstąpiła szwagrowi 1796 roku.

Aleksander miał syna Walentego, a ten Marcina, żonatego 1-o v. z Topolską, 2-o v. z Kozłowską. Z pierwszej żony Walenty, w zakonie Bernardynów Aleksy i Adam, oficer b. wojsk polskich; z drugiej—Feliks, żonaty z Klarą Schlecht, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie, zmarły 1844 r., pochowany w Kłobucku; Matylda, za Tomaszem Nowakowskim; Józefa, za Ludwikiem Rawicz Kosińskim; Tekla, za Leopoldem Rożyńskim, Franciszek, Tomasz, ożeniony z Maryą Gautier, właściciel Wieliszewa, zmarły 1832 r., którego syn Tomasz, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, i z Kornelii Pągowskiej, pozostawił syna Edwarda i córkę Maryę Ludwikę, żonę Seweryna Kobylińskiego.

Eufrozyna z Lisieckich, wdowa po Tomaszu Kamieńskim, podkomorzym inflanckim, z synami: Kazimierzem i Leonem, procesuje się 1731 r. z Wilgą o Tuszebin, nabyty 1713 r. przez Tomasza (M. 247 f. 3 i Bracł. XVI f. 279). Leon z żony, Teresy Rejówny, miał córkę Katarzynę, za Mikołajem Stanisławem Nieprzeckim, rotmistrzem królewskim. Kazimierz Michał na Peredelu i Tuszebinie, sędzia grodzki łucki 1739 r., podkomorzy wendeński 1765 r. On to pewno, bo sędzia grodzki łucki i poseł wołyński, zerwał sejm 1740 r. N., dziedzic Tuszebina, ożeniony z Kordyszówną, miał córki: Delfinę hr. Krasicką, Justynę Ostrowską, Fran-

ciszkę Russanowską i Kazimierę Leonowę Podoską i synów: Andrzeja i Henryka. Z nich:

Andrzej Korwin Kamieński, żonaty z Rozalią Kamieńską h. Jastrzębiec, córką Jakóba i Anny Żabianki, pozostawił syna Mikołaja, ur. 1799 r. w Tuszebinie, pułkownika b. wojsk polskich, a następnie sardyńskich, kawalera krzyża Virtuti Militari, zmarłego 1873 r., którego z Adaminy z Potockich, syn Mieczysław, ur. 1822 r., zginął pod Magentą 1859 r.

Henryk, brat Andrzeja, generał b. wojsk polskich, kawaler Legii Honorowej i krzyża Virtuti Militari, zginął pod Ostrołęką 1831 r. Z Franciszki Kochanowskiej, syn jego Henryk, ur. 1812 r., oficer b. wojsk polskich, zmarły 1865 r., właściciel Rudy, w lubelskiem i córka Laura, 1-o v. za Kajetanem Suffczyńskim, 2-o v. za Dionizym Trzcińskim.

Jan, stolnik owrucki 1709 r., pułkownik wojsk koronnych 1726 r., dziedzic Kamionki-Lackiej, zeznał testament 1743 r. Miał synów: Antoniego i Józefa, żonatego z Iwaszkowską, 2-o v. Pokutyńską, po którym pozostały córki: Petronella i Brygida. Teofila, córka Jana, wyszła za Jana Ellerta. Jan i Antoni, bratankowie Jana (Gr. Buskie Relat.).

Jan, syn Jana, pozostawił syna Michała, nie żyjącego już 1725 r., w którym synowi jego Janowi, zapisał dziadek Jan pewną sumę. Marcin, syn Jana, a wnuk Michała, nabył 1786 r. Przesmyki, od Wawrzyńca i Marcina Kamieńskich, synów Feliksa i legitymował się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r.

Legitymował się tam również tegoż roku Antoni, syn Andrzeja, z Lackiej-Kamionki, burgrabiego grodzkiego drohickiego i Teresy z Dębickich, urodzony w parafii Ułan 1770 roku. Andrzej był synem Walentego, kwitowany z summ 1751 roku przez Franciszka, syna niegdy Józefa, wojskiego trembowelskiego (Leg. Austr.).

Zuzanna z Parznickich, wdowa po Wacławie Kamińskim, nabyła część Kruszówka, w powiecie garwolińskim 1644 r. Dzieci ich: Jan i Maryanna, żona Stanisława Bonieckiego z Bończy, dziedzice na Kruszówku, pozwane zostały 1650 roku przez proboszcza z Miastkowa, o dziesięcinę z Kruszówka (Zs. Garwol. 17 f. 407 i 18 f. 255 i 493). Katarzyna, żona Kazimierza Dominika Rogali Zawadzkiego, regenta grodzkiego bełskiego 1696 r. (Gr. Bełskie 129 f. 400).

Mikołaj Stanisław, stolnik drohicki 1699 r. i burgrabia krzemieniecki 1700 roku. Wawrzyniec Stefan z Lackiej-Kamionki, dziedzic Malewszczyzny, komornik graniczny bracławski, burgrabia zakroczymski, namiestnik starostwa i regent grodzki winnicki 1722 r., następnie cześnik latyczowski, żonaty z Antoniną z Plichtów, zabity został 1734 r. przez hajdamaków w Koziatynie. Pozostawił syna Ignacego i córkę Maryannę. Bracia jego, Teodor i Tomasz (Arch. I. Z. Ros. III. 3).

Jan, zmarły przed 1745 r., ożeniony z Magdaleną Żochowską, 2-o v. Stanisławową Benoe, skarbnikową podolską (Rel. Gr. Halic. 277 f. 1132). Antoni Dadzibóg Kamieński, cześnik żytomierski 1761 r., otrzymał 1774 r. z dóbr pojezuickich w Owruczu juryzdyki: Ostrów i Werewkowszczyznę (Kancl. 54 f. 250).

Józef, cześnik drohicki 1783 r., żonaty z Elżbietą Wołodkiewiczówną (DW. 99 f. 567). Franciszek, burgrabia grodzki drohicki 1788 r.

Michał, starosta borecki, pułkownik chorągwi husarskiej, z Anny Mysłowskiej, miał syna Zygmunta, majora dragonów 1687 r., następnie rotmistrza i pułkownika, mianowanego podczaszym nowogrodzkim 1695 r., a generał - majorem wojsk koronnych 1703 r. (Sig. 15 i 16). Tego, z Maryanny Wardyńskiej, skarbnikównej buskiej, potomstwo: Helena Anna, ur. 1687 r., Michał Stanisław, ur. 1688 roku, Magdalena, ur. 1693 r. i Marya Anna, ur. 1697 r. (metr. w Katedrze Lwowskiej). Michał Stanisław Korwin Kamieński, generał - major wojsk koronnych, starosta borecki, żonaty z Maryanną Kuczyńską, otrzymał 1746 r. konsens królewski, na odstąpienie starostwa boreckiego Bielskiemu (Sig. 27). W 1738 r. został podczaszym halickim, a rezygnował z tego urzędu 1757 r.

Feliks Dadźbóg Kamieński z Karolówki, syn Tadeusza, kapitana b. wojsk polskich, z Petronelli ze Sługockich Grekowej, miał córki: Wincentę i Paulinę, i synów: Hipolita, ur. 1843 r. i Władysława, ur. 1849 r.

Ignacy Korwin Dadźbóg Kamieński, syn Antoniego, oficera wojsk napoleońskich, dziedzic Przystanek, w poznańskiem, major b. wojsk polskich 1831 r., z żony, Salomei Żółtowskiej, zmarłej 1865 r., pozostawił synów: Karola, ożenionego z Kazimierą Tarnowską i Henryka.

Legitymowali się ze szlachectwa 1804 r. w Galicyi zachodniej: Walenty Kamieński, syn Franciszka i Wiktoryi, ur. w parafii Knychowek 1765 r., wnuk Pawła. Ojciec jego nabył 1753 r. część Kamionki-Lackiej, od Andrzeja Kamieńskiego, syna Walentego (Quat. IX f. 26). Hilary Kamieński, syn Józefa i Maryanny Piórówny, ur. 1770 r. w parafii Przesmyki Ojciec jego Józef, syn Antoniego, wnuk Macieja, odstąpił 1756 r. Olędzkiemu, poddanych z Kamionki (Quat. IX f. 174). Andrzej Kamieński, syn Tomasza i Maryanny, ur. w parafii Jabłońskiej 1760 r. Ojciec jego Tomasz, syn Stanisława, nabył 1767 r. część Niemierki od Strusa (Quat. VII f. 170).

Adam, syn Antoniego i Anny z Głuchowskich, ur. 1769 r. w parafii Paprotna. Ojciec jego Antoni, syn Łukasza, wraz ze stryjem swoim Józefem, synem Tomasza, sprzedał części dóbr Przesmyki - Przyłęgi Kazimierzowi Rzewuskiemu 1746 r. (Quat. VI f. 227). Jan, syn Andrzeja i Pelagii Skolimowskiej, ur. 1766 r. w parafii Kruszyn, wnuk Wojciecha, prawnuk Fabiana, nabywcy 1730 r. części dóbr Zawady-Rzewuski, od Michała Rzewuskiego (Quat. VI f. 193).

Jan Ślepowron Kamieński, syn Jana, brat Prospera, dziedzic Nieratowa, z żony Pławińskiej, miał synów: Jana, dziedzica Wojtkowic, ożenionego z Obryską, Feliksa i Piotra, dziedzica Grzymek, ożenionego z Maryą Janina Suchodolską. Córki Piotra: Rozalia, za Adamem Łempickim i Anna Regina, ur. 1791 r., za Stanisławem Łuniewskim, zmarła 1841 r.

Józef, zmarł 1818 r. w krasnostawskiem, pozostawiając wdowę Franciszkę i dzieci: Kaliksta, Konstantego, Bibiannę, Kastylię i Katarzynę.

Rafał z synami: Jerzym, Dominikiem, Janem i Rajmundem, Wincenty z synem Kazimierzem, Dominik, Franciszek, Jan z synem Kazimierzem i Michał, synowie Jerzego, wnukowie Jana, a prawnukowie Jakóba Kamieńskiego, dziedzica 1736 r. Ejsmont i Obuchowicz, w powiecie grodzieńskim, dowiedli szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1804 r.

Henryk Michał, syn Henryka, Jan, syn Piotra, Michał, syn Jana, Jakób i Jan, synowie Adama, Jakób i Jan, synowie Michała, Tomasz, syn Dionizego,

Piotr Jan, syn Feliksa, Józef i Ignacy, synowie Jana, Jan, syn Jana i Antoni, syn Faustyna, Kamieńscy, a Hieronim, syn Franciszka i Stanisław i Jakób, synowie Michała, Kamińscy, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

KAMIEŃSCY i KAMIŃSCY h. ŚWINKA. Anna Kamieńska tegoż herbu, żona N. Sławieńskiego, babka Mikołaja Sławieńskiego, kanonika poznańskiego 1595 r. (Pis. Dz. Pol. IX).

KAMIEŃSCY i KAMIŃSCY h. ŻNIN. Jerzy, syn Bogusława, zamieszkały w powiecie wiłkomierskim, miał syna Jana, który zginął w Wilnie 1794 r. Tego syn Augustyn, ur. 1790 r., z Józefy Kulikowskiej pozostawił syna Michała Juliana, ur. 1816 r., ożenionego z Lucyną Malczewską. Augustyna bracia: Wincenty, Franciszek, Marcin i Jakób.

Józef Kajetan, Andrzej Kazimierz, Alfons Stanisław, Antoni Ignacy i Justyn Ksawery, synowie Szymona Brunona, wnukowie Andrzeja Kamińskiego, właściciela 1785 r. Ożyszek, w powiecie oszmiańskim, legitymowali się ze szlachectwa 1838 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

KAMIEŃSCY z Kamienia, w województwie sandomierskiem. Jasiek i Pełka z Kamienia, świadczą 1390 r. w Bodzentynie, przy sprzedaży wójtostwa w Tarczku (KKKr.). Dersław, syn Abrahama z Kamienia, 1422 r. na uniwersytecie krakowskim. Piotr Kamiński, w imieniu dzieci swoich: Dersława, Jana, Katarzyny i Barbary, zaaresztował 1451 r. 500 grzyw., które Jan z Tenczyna miał spłacić po śmierci Anny marszałkowej z Brzezia Czarnockim, wnuczkom Tomka z Węgleszyna (Helc. II). Prawdopodobnie żoną Piotra była Barbara z Brzezia ,marszałkówna.

Dziedzicem Kamienia pod Włostowem w drugiej połowie XV-go wieku, był N. Kamieński. Długosz wymienia też Wojciecha i Jana, dziedziców Kamienia (parafialnego) (Lib. Ben.). Stanisław Kamieński, właściciel Krobic, w powiecie sandomierskim, 1508 r. (Paw.).

KAMIEŃSCY z Kamienia, w województwie kaliskiem. Książę Przemysław obdarzył 1290 r. prawem niemieckiem Kamień, w powiecie kaliskim, dziedzictwo Dersława (Inw. Arch. Kor.). Imie to wskazywałoby, że to Jastrzębczyk. Katarzyna, panna, córka Tomasza Kamieńskiego, wyprawiła z ojcowizny swej Kamienia, pieszego na wojnę wołoską 1497 roku i na wojnę turecką 1498 roku (St. Pr. P. Pom. VII. 374 i 550).

KAMIEŃSCY. Wojciech i kilku innych, dziedzice Kamionnej, w kowalskiem pod Lubieniem, 1566 r. (Paw.).

KAMIEŃSCY z Kamienia, w powiecie rawskim. Dziedzicami tej wsi 1579 roku byli: Sebastyan, syn Jana, Jan i brat jego, synowie Mikołaja, Jan Wojciech, syn Andrzeja, i Jakób Kamieńscy (Paw.). Maciej podpisał z ziemią rawską, elekcyę króla Michała.

KAMIEŃSCY i KAMIŃSCY z Kamionki v. z Kamionek, w powiecie płockim, dom licznie w XVI-m wieku rozrodzony. Jedni z nich brali przydomek *Ciągosz*, drudzy *Wilk*, inni *Goły*, *Orzeł*, *Stary*, *Kowal*, *Paluch*, *Mścikowicz* i *Sepiulak*.

Bartłomiej *Ciągosz* z Kamionek, syn niegdy Pawła, procesuje 1538 roku Jakóba Wilka z Kamionek, syna Jakóba. Andrzej i Mateusz Ciągosze, jego bracia 1541 roku. Adam, syn Mateusza. Leonard Ciągosz 1534 r. Stanisław Ciągosz miał córkę Agnieszkę i syna Bartłomieja 1541 r. Aleksander z braćmi, synowie Bartłomieja Ciągosza, współdziedzica Kamionek 1578 r. (Gr. Płoc. Wiecz. 2 f. 152 i 193; 6 f. 357 i 360; 7 f. 176; 5 f. 166).

Marcin *Paluch* miał trzech synów: Macieja, Leonarda i Antoniego 1535 r. (Ibid. 2 f. 90 i 152; 3 f. 172).

Jakóba *Wilka* synowie: Jakób, Andrzej i Zygmunt 1535 r. (Ibid. 2 f. 246; 3 f. 172 i 174).

Piotr *Goły*, syn Macieja z pierwszej żony, procesuje w 1537 r. braci swoich: Augustyna, Prokopa i Stanisława, urodzonych z drugiej żony, o grunta w Kamionkach. Piotr, żonaty 1541 r. z Katarzyną Borowską, córką Jakóba. Część Prokopa Gołego istniała na Kamionkach w 1578 r. (Ibid 4 f. 178; 7 f. 57).

Grzegorz i Anna, dzieci Stanisława *Mścikowicza*, w 1537 r. Grzegorz dziedziczył na Miodusach 1540 r. (Ibid. 4 f. 183; 6 f. 17).

Piotr *Sepiulak*, syn Stanisława, zeznał w 1541 r. oblig na Macieja, syna Andrzeja *Starego* (Ibid. 6 f. 292). Maciej Stary, współdziedzic Kamionek 1578 roku (Paw.).

Andrzej, syn Mikołaja *Orła*, zeznał oblig 1539 r. Maciej Orzeł dziedziczył na Kamionkach 1578 r. (Gr. Płoc. Wiecz. 5 f. 288).

Marcin i Mateusz, synowie Macieja *Kowala*, zastawili część swoją na Kamionce 1541 r. Mateusz, żonaty 1544 r. z Katarzyną z Brochocina, córką Jana (Ibid. 6 f. 328 i 341; 9 f. 171; Paw.).

Stanisław Kamieński, wikaryusz katedralny płocki 1541 r. (Ibid. 6 f. 300). Jan Stanisław na Kamionkach Kamieński podpisał, z województwem płockiem, elekcyę króla Michała, a Wojciech Kamiński, chorąży wojskowy, obiór Stanisława Augusta.

Mnie by się zdawało, że ci Kamieńcy są h. *Cholewa*, bo i Tłuchowscy Cholewici na tych Kamionkach dziedziczyli, mając swoje gniazdo rodzinne, Tłuchowo, położone obok gniazda Kamieńskich Cholewów, Kamieni-kotowych.

KAMIEŃSCY z Białego Kamienia. Aleksander udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie grodzkim oświecimskim. Biały Kamień, w ziemi wiskiej, należał 1676 r. do Jastrzębczyków Kamieńskich.

KAMIEŃSCY z Kamienia v. Steine w Prusach. Na tych dobrach siedzieli w XIII i XIV-m wieku, dziedzice pruskiego pochodzenia. Kasper Kamiński 1660 r. współdziedzic Niedanowa, w działdowskiem. Marcin Kamieński w Skudanach, w nieborskiem, 1666 r. (Kętrz.).

KAMIEŃSCY z Kamienia na Szląsku. Mikołaj z Kamienia, 1457 r. świadczy w Gliwicach, a Wojtek 1505 r. w Siewierzu. Wacław Kamieński ze Świętochlowic, na Kamieniu, Mysłowicach, etc., starosta bytomski 1631 r. Jan Kamieński, dziedzic Zaborza, ożenił się 1649 r. z Zofią Kietlicz Rajską, córką Stanisława.

KAMIEŃSKI h. ZAREMBA Antoni Franciszek, proboszcz parzynowski 1788 roku, kanonik katedralny inflancki 1794 r.

KAMIŃSCY i KAMIEŃSCY h. LEW. Józef i Michał, synowie Wojciecha, dziedzica Leńcz i Zofii Karwackiej, wnukowie Jana i Heleny Jeziorzańskiej, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim trembowelskim z h. Lew. Michał, posesor Borchowa, z Franciszki Piotrowskiej, córki Michała i Maryanny z Domańskich, pozostawił syna Stanisława Kostkę, ur. 1794 r., ożenionego z Aleksandrą Bojanowską, córką Jana Nepomucena i Maryanny Rychłowskiej. Z niej syn Julian Leon, żonaty z Antoniną Gniewoszówną, córką Józefa Patrycego i Anieli z Ostaszewskich, wywiódł się ze szlachectwa 1886 r. w galicyjskim Wydziale Krajowym z h. Topór, a 1898 roku wydał córkę Engenię Maryę, ur. we Lwowie 1865 roku, za Edmunda Słoneckiego, porucznika artyleryi austryjackiej (A. Lwow. For. Nob.).

KAMIŃSCY i KAMIEŃSCY h. ŁUK NAPIĘTY, tylko jak pisze Kojałowicz, strzałę na dół kładą, w województwie nowogrodzkiem. Krzysztof Radziwonowicz Kamieński, syn Krzysztofa, podstoli i ziemianin nowogrodzki, wspólnie z żoną, ks. Heleną Drucką - Horską, marszałkówną orszańską, zeznali 1632 r. zapis na rzecz Bazylianów, w majątku swym Wolneńskim (Akta XI). Mikołaj Krzysztof i Krzysztof podpisali, z województwem nowogrodzkiem, elekcyę Jana Kazimierza. Samuel Kamiński, ziemianin województwa nowogrodzkiego, powiatu słonimskiego, syn Krzysztofa, miecznika nowogrodzkiego i Izabelli z Puksztów, właściciel Rudziewicz, zeznał 1669 r. oblig na rzecz Bazylianów (Akta XI). Siostra jego Rozalia. Jerzy, wojski rzeczycki 1672 r. Kazimierz pisał się, z województwem nowogrodzkiem, na obiór Augnsta II-go. Jan, regent grodzki słonimski 1787 roku.

Jan Kamiński, skarbnik nowogrodzki i właściciel Remigiszek, w powiecie oszmiańskim 1711 r., miał syna Franciszka, a ten Ignacego, po którym syn Maciej, pozostawił synów: Michała, Stanisława Andrzeja i Tomasza, wylegitymowanych ze szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1819 r.

Władysław, strażnik starodubowski, podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. Michał, cześnikiewicz nowogrodzki, układał się z konwentem OO. Franciszkanów w Warszawie 1781 r. (DW. 97 f. 935). Wiktorya, za Kazimierzem Dederką, pisarzem grodzkim trockim 1784 r.

Jan Stanisław, Józef Kazimierz, Felicyan i Wojciech Antoni, synowie Ignacego, Karol Ludwik, syn Antoniego i Józef Szczepan, syn Wojciecha, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Jan, syn Franciszka i Heleny Pruskiej, kwitował 1782 r. Baworowskiego (Gr. Tremb.). Ożeniony z Anną Wojcieszewską, miał syna Ignacego, ur. 1759 r. (metr. w Busku), wylegitymowanego ze szlachectwa 1782 r., w Wydziale Stanów we Lwowie. Ignacy miał czterech synów: Piotra, Erazma, Aleksandra i Marka Marcelego, wylegitymowanego ze szlachectwa we Lwowie 1838 r.

Gałąź ta używała przydomku *Burczymucha* i pisała się z Lackich-Kamionek. Piotr, naczelnik powiatu hrubieszowskiego, dziedzic Dańczypola, zmarły 1870 roku, otrzymał 1860 r. prawa dziedzicznego szlachectwa z nowoutworzonym herbem Załuk. Z żony, Emilii Sznukównej, pozostawił córki: Julię, za Leonem Maciejowskim, Helenę, za Stanisławem Horodyskim, Zofię, za Tadeuszem Lipskim i Emilię, za Adolfem Łokuciejewskim i synów: Bronisława, profesora gimnazyum i Rajmunda Stanisława, ur. 1846 r. w Hrubieszowie, adwokata w Warszawie, po którym z Felicyi Telszewskiej, córki: Wanda i Emilia i syn Zygmunt, ur. 1888 roku w Warszawie.

Niżej wymienionych Kamieńskich i Kamińskich, z przydomkiem *Burczymucha*, spotkałem w aktach. Prawdopodobnie należą do tego domu.

Tadeusz Burczymucha Kamieński i Paweł podpisali, z ziemią bielską, elekcyę Stanisława Augusta. Stanisław Kostka Burczymucha Kamiński, vicesgerent grodzki żytomierski 1767 r. (Kij. XIII f. 1313). Józef Albert Kamiński, skarbnik drohicki 1768 r. Antoni Burczymucha Kamieński, rotmistrz królewski, odstąpił 1780 r. sumę Wincentemu Burczymusze Kamieńskiemu, skarbnikiewiczowi drohickiemu (DW. 96 f. 801).

KAMIŃSCY i KAMIEŃSCY h. ODROWĄŻ, w województwie wileńskiem. Andrzej Kazimierz Kamiński, cześnik brasławski, właściciel Łostoi-Giejstun, w powiecie oszmiańskim 1708 r., miał syna Aleksandra Floryana, strażnika oszmiańskiego, po którym zostało się dwóch synów: Antoni, strażnik oszmiański i Mikołaj, chorąży wojsk litewskich. Jerzy, syn Antoniego, z synami: Aloizym i Antonim i Bernard z synami: Janem, Michałem, Ksawerym, Ignacym i Napoleonem, i ksiądz Tomasz, synowie Mikołaja, legitymowali się ze szlachectwa w gurbernii wileńskiej 1819 r.

Antoni, profesor gimnazyum krzemienieckiego do 1854 r. Zofia, córka nieżyjącego Antoniego, radcy stanu i Bronisławy z Bortkiewiczów, zaślubiła 1903 r. w Warszawie Augusta Stefana Retke.

Herb Rawicz.

KAMIŃSCY i KAMIEŃSCY h. RAWICZ, wyszli z Kamieńczyka Wielkiego (dawniej Kamińczyk), w ziemi nurskiej. W 1578 r. dziedziczyli na Kamińczyku Wielkim: Feliks, Wawrzyniec i Wojciech, na Kamińczyku-Ryciorki: Stanisław, Maciej i Marcin, a na Kamińczyku-Piskorki: Stanisław i Michał Kamińscy (Paw.).

Szymon Kamiński z Kamieńczyka Wielkiego i Godlewa, syn Adama, manifestował się 1572 r. przeciwko Górskiemu i odstąpił bratu swojemu Jerzemu, prawa swe do Godlewa. Jan, syn Szymona, sprzedał 1646 r. część swoją na Kamieńczyku Wielkim Maciejowi, synowi Michała, a wnukowi Jerzego. Jan umarł w tymże roku, a wdowa po nim, Agnieszka Trepczanka, była już 1647 r. żoną Wojciecha Kąckiego, dziedzica Gaci. Syn ich Marcin, ur. 1643 r. (metr. w Łomży), dowodził swego szlachectwa w Warszawie 1696 r.

(DW. 59 f. 271). Baltazar, 1604 r. dzierżawił Petryków, Proniatyn i Kutkowce pod Tarnopolem, od Ostrogskich. Stanisława, dziedzica Kamieńczyka-Długich-łuk, żona Dorota Świejkówna Ciechanowiecka, zrzekła się dóbr 1606 r. na rzecz braci (Gr. Nurs.).

Paweł, syn Jerzego, kwitował 1652 r. Ciechanowieckiego, a Wawrzyniec, syn Stanisława, roborował zapis z Ossolińskim 1656 r., którego kwitował Wacław, syn Franciszka, 1663 r. (Gr. Droh.). Sukcesorki i siostry rodzone Wacława, Borysławska i Bielińska, kwitowały przed 1688 r. Walentego Kuczyńskiego, z summ po bracie. O te sumy pozwał Kuczyńskiego 1728 r. Józef Kamieński.

Marcin, Ignacy, Leonard, Bartłomiej, Franciszek, Maciej, Mateusz, Paweł, Mikołaj i Stanisław Kamieńscy i Jan, Stanisław i Stanisław Piotr Kamińscy, podpisali elekcyę Augusta II-go.

Baltazar i Jan Kamieńscy, synowie Stanisława z Kamieńczyka - Ryciorek świadczyli 1623 r. przy wywodzie szlachectwa Janczewskich (DW. 47 f. 235). Jakób pisał się z ziemią łomżyńską, na obiór króla Michała. Jan, podstoli nurski 1672 r. Helena, córka Mikołaja i Agnieszki z Jaroszewskich, żona Franciszka Ołdakowskiego 1725 r. (DW. 65 f. 1224). Jakób, skarbnik nurski 1699 r., żonaty był z Franciszką Ledóchowską, 2-o v. Szaszowską (Bracł. XVII f. 1805). Hieronim, komornik ziemski zawskrzyński 1738 r. Józef, stolnik nurski 1775 r. Baltazar, z komornika ziemskiego, podsędek nurski 1782 r. Syn jego Feliks, kwitowany przez Kempistego 1782 r. (DW. 98 f. 1328). Baltazar, burgrabia nurski 1779 r., regent grodzki i ziemski ostrowski 1782 r. Jakób, wojski zawskrzyński 1788 r. Bartłomiej, sędzia ziemiański w Pułtusku 1809 r. Jan, sędzia pokoju powiatu dąbrowskiego, w departamencie łomżyńskim, 1809 r.

Ludwik, Józef, Wincentyna, Bronisława, Kazimierz i Karol Kamińscy, dzieci Antoniego, Wojciech, Piotr, Marcin, Józef, Antoni i Jan Kamińscy, synowie Wincentego i Wincenty, syn Piotra, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Józef Kamieński zaślubił 1771 r. w Mącznikach Weronikę Rudlicką i z niej miał synów: Benedykta Jana *Nepomucena*, ur. w Mącznikach 1775 r. i Melchiora Jana, ur. tamże 1778 r. Nepomucena, z Ludwiki z Jeżewskich, synowie: Maksymilian Jan Nepomucen Antoni, ur. 1803 r., proboszcz u Św. Marcina w Poznaniu, zmarły 1870 r. i Napoleon Ludwik Felicyan, ur. 1806 r. (metryki w Poznaniu), oficer b. wojsk polskich, redaktor Gazety Poznańskiej, zmarł 1873 r.

Bartłomiej, Jan i Michał Kamieńscy, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1788 r., w Wydziale Stanów we Lwowie.

KAMIŃSCY h. SAS, w województwie ruskiem. Antoni Kamiński legitymował się ze szlachectwa 1783 r., w ziemstwie halickiem (Goł.). Jan na popis ziemi lwowskiej stawił jednego konia 1651 r.

KAMIŃSCY i KAMIEŃSCY h. SULIMA wyszli z Kamiony, w powiecie orłowskim, obok Oporowa leżącej. Michał Kamiński, Jan, syn Macieja i stryj jego Mikołaj, dziedziczyli na Kamionnie 1576 r. (Paw.). Aleksy, syn Pawła, zabezpieczył 1582 r. sumę na Kamionnej Koneckiemu, a 1579 r. zabezpieczył posag żo-

nie, Elżbiecie o Iłowskich. Syn jego Jan, zeznał oblig na Kretkowskiego 1606 r. (Gr. Przed. 27 f. 89 i 90; 30 f. 51; 53 f. 463).

Piotr, brat Aleksego, zabezpieczył 1573 r. posag żonie, Koneckiej. Z niej synowie: Andrzej, Jan i Jakób. Jan zeznał oblig na Piaskowskiego 1592 roku. W 1593 r. wziął w zastaw Świeszewy, a 1596 r. kwitował brata Andrzeja z opieki. Jakób kwitował Zaborowskiego 1616 r. (Gr. Przed. 22 f. 102; 40 f. 102; 41 f. 165; 44 f. 109; 45 f. 170; 62 f. 443).

Marcina synów czterech: Stanisław zabronił 1569 r. intromisyi Wietrzychowskiemu do Kamionny. Maciej zeznał oblig na Czełpińskiego 1575 r. Marcin, żonaty z Urszulą z Siemińskich, sprzedał część Kamionny Siemińskiemu 1583 r. Wojciech nabył część Kamionny 1571 r., a wziął w zastaw część bratanka swego Aleksego 1586 r. Tego Wojciecha synów trzech: Eremian, Gabryel i Kasper. Dwom pierwszym odstąpił ojciec część Kamionny 1594 r., a na trzeciego zeznał oblig Jerzmanowski 1626 roku.

Adam, syn Eremiana, 1628 r. (Gr. Przed. 18 f. 335; 20 f. 194; 24 f. 479; 31 f. 488; 34 f. 50; 36 f. 315; 37 f. 88; 39 f. 69; 42 f. 141; 69 f. 129 i 600; 69 A f. 1). Stanisław, burgrabia łęczycki 1610 r. (Bibl. Zam. Dypl.).

Herb Sulima.

Jan, Marcin i Paweł pisali się; z województwem łęczyckiem, na obiór króla Michała. Paweł, syn Stefana, zeznał 1673 r. zapis dożywocia z żoną, Teresą z Gawłowskich (Perp. Czers. 13 f. 461). Wojciech i Stanisław, synowie Pawła, ale widocznie z pierwszej jego żony, Zofii Kocówny, sprzedali 1688 roku Stok i Perki (Ibid. 14 C f. 356).

Walenty, Waleryan i Wojciech Kamińscy podpisali, z województwem łęczyckiem, elekcyę Augusta II-go. Wojciech, podstoli gostyński, posesor Michałowa, w ziemi czerskiej, procesował się 1715 r. z Michałowskim. Żonaty 1-o v. z Magdaleną ze Śladkowskich, wspólnie z którą wprowadzony został do Kożuchowa, po jej śmierci zaślubił Katarzynę Chrząnowską, z którą zeznał zapis dożywocia 1714 r. (Perp. Czers. 14 D f. 127; 17 f. 141 i 18 f. 120).

Seweryn, żonaty z Katarzyną z Plichtów, sędzia grodzki gostyński 1704 r. i podstoli czerniechowski 1705 r. On to pewnie został z czasem podczaszym gostyńskim i umarł 1730 r. (Bracł. XIV f. 1096; XV f. 1643 i 1719). Córka jego Teresa, 1-o v. za Aleksandrem Godlewskim, a 2-o v. za Dzierzbickim.

Józef, syn Władysława i Barbary z Sampławskich 1738 roku (Czerniech. f. 1223). Jan i Ludwika z Ochotnickich, małżonkowie, procesują się 1738 roku z Giżyckimi (Ibid. f. 1234). Syn ich Jan sprzedał 1764 r. część Wyszkowic Chołoniewskiemu (DW. 84 f. 492). Józef, syn Mikołaja i Maryanny z Pniewskich, odstąpił 1762 r. sumę bratu Franciszkowi (DW. 82 f. 281).

Stanisław, cześnik czerniechowski 1701 roku. Stanisław, cześnik łęczycki 1737 r., żonaty z Marcyanną z Łaźnińskich, odstąpił wspólnie z żoną 1771 r. Sobótki, córce Juliannie i jej mężowi, Hilaremu Zabokrzyckiemu (Kancl. 49 IV f. 128).

Wojciech, burgrabia grodzki łęczycki, elektor Stanisława Augusta. Adalbert, komornik ziemski łęczycki, syn Władysława i Anny z Walewskich, córki

Józefa i Magdaleny z Trepków, kwitował Walewskiego 1782 r. (DW. 98 f. 152). Wojciech zawarł ugodę 1763 r. z pasierbem swoim, Marcinem Gliszczyńskim z Wardężyna. Wojciech, pułkownik pancerny, przeszedł 1768 r. do konfederatów województwa kujawskiego.

W pierwszej połowie XIX-go wieku legitymował się ze szlachectwa w Królestwie Franciszek Kamiński, syn Leona.

Julian Aleksander Kamiński, pisarz i archiwaryusz Zakładu naukowego imienia Ossolińskich, ur. w Tarnawatce 1805 r., legitymując się ze szlachectwa 1856 r. przedstawił, że jest synem Antoniego i Tekli z Chamskich, a wnukiem Jana. Z Adeli z Baumanów jego synowie: Antoni Feliks i Teofil. Stanisław Kostka, brat Juliana Aleksandra, ur. w Krasnobrodzie 1807 r.

KAMIŃSCY i KAMIEŃSCY h. TOPÓR licznie rozrodzeni w województwie ruskiem. Grodzkie sanockie z 1471 r., wspominają o Henryku Kamińskim, grodzkie przemyskie z 1524 r., o Janie Kamieńskim, a grodzkie buskie z 1543 r., o Dorocie, żonie Jerzego Kamieńskiego.

Kasper, w województwie ruskiem, 1599 r. (AGZ. X. 2855). Jan, cześnik sanocki, umarł 1645 r. Wawrzyniec, 1616 r. w przemyskiem. Jan podpisał, z województwem ruskiem, elekcyę Jana Kazimierza, a Marcin, z ziemią przemyską, obiór króla Michała.

Herb Topór.

Sebastyan z Jureczkowej, z żony Katarzyny, miał córkę Konstancyę, ur. 1660 r. i syna Jana Jakóba, ur. 1662 r. Drugi syn umarł 1669 r. Zofia zaślubiła 1668 r. Jakóba Popielskiego. Teresa, żona Eliasza Wisłockiego 1679 r. (Metr. w Czortkowie i Rybotyczach). Jan otrzymał część wójtostwa w Gwoźdźcu, w ekonomii samborskiej, 1677 r. (AGZ. X. 5584). Stanisław podpisał, z województwem ruskiem, elekcyę Augusta II-go. Maciej Antoni otrzymał sołtystwo w Żylinie 1713 roku (AGZ. X. 6682).

Magdalena, córka Tomasza, starosty trembowelskiego (?) i Zofii Pokutyńskiej, wnuczka Grzegorza, chorążego podolskiego (?) i Katarzyny Gidzińskiej, żona Dominika Batowskiego, w pierwszej połowie XVIII-go wieku. Małgorzata, córka Remigiana i Zofii z Górzna, zaślubiła 1705 r. Michała Radzimińskiego, stolnika bracławskiego.

Żyjący w połowie XVII-go wieku Stanisław Kazimierz z Kamionki Kamiński, z Barbary z Lesiowa, pozostawił pięciu synów: Andrzeja, Remiana, Floryana Jezuitę, Jerzego Konstantego i Tomasza, także Jezuitę. Angela z Olewina, wdowa po Andrzeju, z synem Stanisławem, dopełniła 1697 r. ze szwagrami swoimi działu dóbr Żwiniacz, w ziemi sanockiej (Gr. Sanoc. z 1698 r.).

Andrzej, syn Stanisława Kazimierza, cześnik sanocki 1676 roku, podsędek lwowski 1679 r. Wybrani na sejmiku kandydaci na podsędka, zrzekli się praw swoich na Andrzeja (AGZ. X. 5711 i 5714). W 1688 r. już nie żył, w którym pozostała po nim wdowa, Aniela Olewińska, odstąpiła Solonice Gładkowskiemu (AGZ. X. 6017). Syn jego Stanisław, nieletni w 1697 r. Córki jego: Barbara, za-

warła 1689 r. intercyzę przedślubną z Mikołajem z Tęczyna Ossolińskim, starościcem żydaczowskim, a następnie podczaszym sanockim; Helena, 1-o v. za Stefanem Wojnarowskim, stolnikiem owruckim, 2-o v. za Waleryanem Mniszewskim, miecznikiem żytomierskim 1713 r. i Agata, za Markiem Drogomirem, podkomorzym wendeńskim (Woł. X f. 243 i XII f. 87). W 1780 r. Józef Kamiński, syn Stanisława, a brat Antoniego, odstąpił, w grodzie lwowskim, sumę Łukaszewiczowi.

Remian, syn Stanisława Kazimierza, pisarz grodzki chęciński 1697 r., żonaty z Teofilą Zofią z Mieszna, sprzedał 1700 r. część swoją Żwiniacza Wodzińskiemu (Gr. Sanoc.). Michał, syn Remiana, ale zapewne innego, paroch w Tomaszowcach, z Anny Czarkowskiej, miał syna Grzegorza, ur. w Tomaszowcach 1723 roku, także parocha w Tomaszowcach, żonatego z Anastazyą z Procewiczów, z której synowie: Jan, ur. w Tomaszowcach, Grzegorz, ur. w Tomaszowcach 1755 roku, wylegitymowany ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1808 r. i Bazyli, ur. w Tomaszowcach 1769 r., paroch w Dorze, którego, z Anny Kolankowskiej, synowie: Jan, ur. 1804 r. i Bazyli, ur. 1808 r., legitymowali się ze szlachectwa w Wydziale Stanów we Lwowie 1833 r. Jan, paroch w Hawryłowie, ma synów: Jana Benedykta i Mikołaja.

Jerzy Konstanty, syn Stanisława Kazimierza, podpisał, z województwem ruskiem, elekcyę Augusta II-go. Z towarzysza roty pancernej, miecznik sanocki 1676 r., podczaszy sanocki 1703 r., będąc w 1686 r. porucznikiem chorągwi usarskiej, otrzymał pensyi 4,000 fl. i tyleż dla chorągwi (AGZ. X. 5965). Żona jego, Magdalena Proszkowska (Bracł. XIV f. 725).

Paweł, z Maryanny Paszyńskiej, miał syna Antoniego, ur. w Koniuchach 1711 r., ożenionego z Justyną Czerkawską, z której córka Stefania Agnieszka, ur. 1761 r. w Białobożnicy (metr. w Czortkowie) i synowie: Michał, ur. we Lwowie 1758 r., Jakób, ur. tamże 1763 r., Andrzej, ur. tamże 1765 r., Roch, ur. tamże 1773 roku i Kasper, ur. tamże 1776 r., wylegitymowani ze szlachectwa w Wydziale Stanów 1797 r.

Ludwik, syn Andrzeja, generał brygady wojsk austryjackich, wylegitymowany ze szlachectwa 1856 r., żonaty z bar. Różą de Saint-Vincent, umarł w Meranie 1874 r.

Józef, syn Stanisława, żonaty z Teresą Kontoską, miał syna Jakóba, ur. 1718 r. (metr. w Busku), ożenionego z Anną Gurską, z której syn Franciszek, ur. 1761 r., z Teresy Piotrowskiej pozostawił dwóch synów: Feliksa, ur. 1785 roku (metr. w Busku) i Antoniego, ur. w Kniaziach 1789 r. (metr. w Gołogórach), wylegitymowanych ze szlachectwa w Wydziale Stanów 1808 r.

Roman, dziedzic Wolicy pod Jasłem, zamordowany 1846 r., z żony, Antoniny Lewandowskiej, miał synów: Kazimierza i Władysława, oraz córki: Franciszkę Adamską, Helenę Słotwińską i Zofię.

Stanisław, syn Adama i Maryanny z Nanowskich i żona jego, Zuzanna z Zawięzów, córka Pawła i Zofii z Szeptyckich, kwitowali 1762 r. dzieci Ludwika Szeptyckiego (Gr. Przem.). Synowie ich: Teodor, Antoni, Józef, Dominik, Andrzej i Tomasz, legitymowali się ze szlachectwa w grodzie przemyskim 1782 r.

Aleksander, syn Teodora, ur. w Sapowie 1777 r. (metr. w Zarwanicach), w 1809 r., Jan Michał, syn Tomasza, w 1816 r., a Piotr i Sebastyan, synowie,

i Michał i Józef, wnukowie Józefa, w 1843 r., legitymowali się ze szlachectwa w Wydziale Stanów.

Jan, syn Michała i Katarzyny Sozańskiej, wnuk Jana, wylegitymowany ze szlachectwa w grodzie lwowskim 1782 r.

Jan Nepomucen, ur. w Kutkorzu pod Lwowem 1777 r., poświęcił się zawodowi dramatycznemu. Twórca sceny polskiej we Lwowie, umarł 1855 roku. Syn jego Mieczysław, artysta śpiewak.

Maciej Kazimierz, syn Jana Stanisława, Aleksander, syn Macieja, Franciszek Salezy, syn Ignacego, Józef Joachim, syn Stanisława i Kamilla i Emilia, córki Ildefonsa, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

KAMIŃSCY i KAMIEŃSCY różnych herbów. Promowani na uniwersytecie krakowskim, na wydziale filozoficznym, na stopień bakałarzy: Marcin 1570 r., Stanisław 1571 r., a na stopień doktorów: Michał i Nepomucen 1775 r.

Adalbert Józef i Józef Kamieńscy v. Kamińscy, synowie Macieja Franciszka i Teresy z Wiszniowskich, wnukowie Wacława i Katarzyny z Płonowskich, prawnukowie Adama i Zofii z Soleckich, otrzymali 1784 r. świadectwo pochodzenia szlacheckiego, a legitymowali się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim.

Walenty *Wincenty*, syn Adalberta i Katarzyny, ur. w parafii Góry 1789 r., legitymował się ze szlachectwa 1804 r. w Galicyi zachodniej (Quat. VII f. 63).

Wymieniony Adalbert Józef z drugim bratem Stanisławem, kwitował 1762 roku Gołuchowskiego. Siostry ich: Ludwika Hohołowa, Zuzanna Jankowska i Anna Janowa Adelska (Gr. Lwow.).

Marcin Kamiński, zmarły w Warszawie 1828 r., zaślubił w Katedrze warszawskiej Maryannę Bujalską i z niej pozostawił: Emilię, Franciszka Antoniego, ur. w Warszawie 1821 r. i Jana, ur. tamże 1823 r. (metr. w kośc. Św. Jana). Antoni zaślubił 1852 r. Augustynę z Puffaldów. Józef Kamiński, sędzia Trybunału cywilnego 1854 r.

Kajetan Kamiński, ur. w województwie krakowskiem 1758 r., rektor collegium nobilium.

Kazimierz legitymował się ze szlachectwa 1783 roku, w sądzie grodzkim trembowelskim.

Stanisław Kamieński, żonaty z Anną Lasocką, córką Andrzeja, 1-o v. Stanisławową Duninową Szpotową, kwitował 1660 r. spadkobierców Wąsowicza (Gr. Nowokor.). Wawrzyniec Kamieński, ożeniony z Aleksandrą Lasocką, córką Macieja, kwitował Wąsowiczowę 1680 r. (Gr. Stęż.).

W gubernii podolskiej legitymowali się ze szlachectwa niżej wymienieni:

Kamieńscy. Stefan z synami: Edwardem Kalikstem i Faustynem Wiktorem i Antoni, synowie Grzegorza, wnukowie Jerzego, prawnukowie Andrzeja, w 1827 r., a Adolf i Edward Wiktoryn, synowie Faustyna Wiktora, w 1859 r.

Kajetan, Maciej i Onufry, synowie Onufrego Antoniego Wincentego, wnukowie Jana Kantego, prawnukowie Franciszka, w 1839 r., Ryszard, syn Kajetana

i Ferdynand Witold, syn Macieja, w 1866 roku, a Eugeniusz, syn Ryszarda, w 1889 roku.

Kamińscy. Kajetan z dziećmi: Antonim, Władysławem, Maryanną, Anielą i Franciszką, syn Wiktora, wnuk Ludwika, w 1848 r. Wawrzyniec i Stefan, synowie Józefa, wnuki Jana, w 1884 r., a Witold Grzegorz i Anna, dzieci Wawrzyńca, w 1895 r. Antoni, syn Stanisława, wnuk Felicyana, pochodzący z gubernii kijowskiej i syn jego Adam Zygmunt, w 1873 r. (Spis.).

Wanda, córka Teofila i Władysławy Malinowskiej z Odessy, zaślubiła 1892 roku Aleksandra Mikulicza Radeckiego.

Adam, syn Franciszka, sprzedał 1605 r. część Czubina Zaliwskiemu (DW. 32 f. 757). Kasper został budowniczym zamku malborskiego 1640 roku (M. 186 f. 236). Agnieszka, córka Wawrzyńca i Elżbiety Magnuskiej, wdowa po Marcinie Skąpskim 1640 r. (M. 187 f. 113).

Wawrzyniec Antoni, doktór filozofii i prawa, 1641 roku na uniwersytecie w Padwie. Kazimierz, rektor Jezuitów w Grudziądzu 1668 r. Aleksander, dworzanin królewski, zeznał 1650 r. zapis dożywocia z żoną, Katarzyną z Rogalskich (DW. 51 f. 1094), a Ludwik Franciszek 1675 r. z żoną, Anastazyą z Kalińskich (DW. 55 f. 2833). Agnieszka z Zawadzkich, żona Jana, w 1695 r. (DW. 59 f. 191). Władysław, syn Samuela i Aleksandry Ciołkównej, 1-o v. Tomaszowej Mączyńskiej, zeznał 1713 r. zapis dożywocia z żoną, Maryanną Duninówną Wolską, 1-o v. Kazimierzową Niezabitowską, córką Kazimierza i Katarzyny z Oszczepalskich (DW. 62 f. 261). Drugą jego żoną była Maryanna Różycka. Z pierwszej żony była córka Petronella, za Franciszkiem Gawrońskim, zmarłym 1787 r., a z drugiej — syn Antoni i córki: Martyna, żona 1-o v. Andrzeja Kobera, 2-o v. Kazimierza Zawiszy Morzyckiego i Maryanna, żona 1-o v. Jana Przeciszewskiego, 2-o v. Karola Bogusławskiego, którzy pozwali 1797 r. Dembińską o 3,000 fl., zapisane ich ojcu przez pierwszą żonę (Zs. Radom.).

Józef i Tomasz Kazimierz, stronnicy Augusta III-go, głosowali za nim 1733 roku (Obl. Warsz. 49 f. 605 i 606). Franciszek, chorąży artyleryi pieszej koronnej 1764 r., a Jan Kanty, podchorąży 1770 r. Anna, żona Stanisława Świętopełka Zawadzkiego 1750 roku (Zs. Pilzn. 6 f. 25). Stanisław żonaty z Franciszką Rogala Zawadzką 1782 r.

Antoni został chorążym kawaleryi narodowej 1783 r. (MP.). Onufry, został podkomorzym Stanisława Augusta 1788 roku. Michał, szambelan Stanisława Augusta, kawaler orderu Św. Stanisława 1792 r. Ignacy żonaty z Teresą Naramowską 1777 r. (DW. 93 f. 357). Jan Nepomucen, major w wojsku koronnem, nabył 1798 r., od Pohla, prawo dożywocia, przysługujące mu na Duninowie (DW. 112 f. 1032). Onufry, rewizor generalny prowincyi mazowieckiej 1784 roku (DW. 100 f. 61).

Franciszek, syn Kazimierza i Katarzyny z Niskich, właściciel Krzynowłogi małej, Chmielonki i Świnar 1797 r. (DW. 112 f. 227). Ignacy, podpułkownik wojsk koronnych 1791 roku (DW. 107 f. 170). Antoni, syn Macieja i Maryanny z Gnatowskich, ma siostrę Ewę Topczewską 1790 r. Gnatowska była 1-o v. za Aleksandrem Poniatowskim (DW. 106 f. 15 i 97 f. 357). Marcin, syn Antoniego i Zofii z Gąsowskich, kwitował Ruszkowskiego 1784 r. (DW. 100 f. 308).

Onufy Stanisław, viceregent i susceptant grodzki radomski 1787 r., legitymował się w Galicyi zachodniej 1804 r. (Quat. IX f. 99), dziedzic Sokolnik Suchych, które po nim posiadała wdowa, Elżbieta z Potkańskich, 1818 r.

Barbara, żona Kazimierza Górskiego, szambelana 1788 r. Córka ich, Maryanna Górska, żona 1-o v. Jana Kamieńskiego, 2-o v. generała Stanisława Potockiego, zabitego 1830 r. N., ożeniony z Zofią Walewską.

Paweł, cześnik żydaczowski, z Salomei Witold Aleksandrowiczównej, 1-o v. Błędowskiej, miał córkę Maryę Magdalenę, za Leonem Junoszą Sulerzyckim, generałem wojsk polskich 1800 r.

Ludwik, oficer wojsk napoleońskich, tłomacz „Jerozolimy Wyzwolonej", zaślubił 1815 r. Barbarę Walknowską. Zesłany 1830 r. do Wiatki, wrócił ztamtąd i umarł 1867 r., pozostawiwszy dwie córki, z których Zofia, autorka, 1-o v. Mielęcka, 2-o v. Węgierska.

W legiach polsko - włoskich w latach 1797 — 1806 służyli następujący Kamieńcy: Faustyn i Hieronim, kapitanowie, Jan, porucznik, Józef, podporucznik i Henryk, major, późniejszy generał (patrz wyżej). W wojsku polskiem Antoni, major 1824 r., Józef, pułkownik ułanów 1824 r., a strzelców konnych 1829 r., Karol, Seweryn, Konstanty i Wawrzyniec, podporucznicy różnych broni. Jan, ur. 1772 r., major b. wojsk polskich 1794 r., wzięty do niewoli, następnie ranny w legionach, plackomendant w Sandomierzu, potem w Warszawie, zaślubił 1809 roku Maryę Górską; umarł 1810 r.

Ignacy Kamiński, generał b. wojsk polskich 1809 r. Stanisław, generał 5-tej brygady, pierwszej dywizyi b. wojsk polskich 1809 r.

W W. Ks. Litewskiem: Jerzy Kamieński, nabył od Skopów Gaurę, w powiecie rosieńskim, 1561 r. W 1564 r. był starostą kroskim. Malcher Kamieński, instygator W. Ks. Litewskiego 1586 r. i stolnik brzeski 1599 r., umarł w 1604 r.

Zygmunt Kamieński, poborca żmudzki 1578 r. Zygmunt Zygmuntowicz, komisarz z sejmu do puszczy Goyzowskiej 1611 roku, komisarz do granic Żmudzi 1616 r., komisarz menniczy z Litwy 1632 r., poseł wiłkomierski, podpisał konfederacyę warszawską 1632 r. Stanisław 1613 r. komisarz do odbioru poborów z trockiego (V. L.). Stefan Mikołaj, cedował 1631 r. Brusę, w witebskiem, Rudominie (Wolf.). Samuel, Krzysztof i Aleksander otrzymali 1651 r. od siostry przyrodniej, Wołkowej, część Dachnowa (Jank.).

Andrzej Kamiński, cześnik brzeski 1671 r., podpisał, z województwem brzeskiem-litewskiem, elekcyę króla Michała. Barbara, żona Hektora Wojny Jasienieckiego 1671 r. Jan, podkomorzy wiłkomierski, ożeniony 1671 r. z ks. Krystyną Połubińską, zmarłą przed 1679 r. N. Kamiński mianowany podkomorzym wiłkomierskim 1634 r.

Zuzanna Sapieżanka, córka Jana Piotra, 1-o v. za Tyzenhauzenem, wojewodą derpskim, 2-o v. za N. Kamińskim, podkomorzym wiłkomierskim, zmarła 1657 r. (Sap.). Michał z żoną, Ewą Czapińską, sprzedali przed 1661 r. plac w Połocku Hercykównie. Stanisław z żoną, Anną Mienicką, wziął w zastaw 1667 roku Orzechówno i Dancowo od Czarkowskich. Paweł i Michał Kamieńscy, Surrek i Pasek, pozwali Surynów, Podbipiętów i Stankiewiczów, o zabranie im Krzywina, w połockiem, w czasie, kiedy oni byli na wojnie 1665 r. (Ist. Jur. Mat. XXV i XXVI). Zofia, żona Antoniego Szukszty 1699 r.

Andrzej, cześnik brasławski i Jan podpisali, z województwem brzeskiem-litewskiem, elekcyę Jana III-go, a Ksawery, z województwem połockiem, obiór Augusta II-go.

Świrscy i wuj ich, Jan Kamiński i siostrzeńcy ich: Jan i Kazimierz i żona Jana, Konstancya Raducianka, pozwani 1718 r. przez Dłuskich o grabieże. Antoni, 1721 r. administrator cła nowego w Witebsku (Ist. Jur. Mat. XXV i XXVI). Dominik, sędzia ziemski oszmiański 1729 r. (Wolf.). Jerzy, dworzanin królewski, plenipotent Falkerzambów 1787 r. (DW. 103 f. 280).

Stanisław Kamieński, sędzia grodzki wileński 1770 r., a Dominik, sędzia ziemski wileński 1777 roku. Piotr, Stanisław i Stefan podpisali, z powiatem grodzieńskim, elekcę Stanisława Augusta

Aloizy Kamiński, strukczaszy grodzieński 1781 r., a Józef, mostowniczy grodzieński w tymże roku. Julia Kamieńska, córka Juliana i Stefanii z Szadurskich, zaślubiła w Warszawie 1894 r. Józefa Podczaskiego.

Niżej wymienionych Kamieńskich i Kamińskich, znajdują się metryki urodzenia w Katedrze lwowskiej:

Anastazya, córka Wojciecha i Katarzyny z Chmieleckich, ur. 1672 r. Michał, syn Aleksandra, vicerotmistrza i Elżbiety, ur. 1676 r. Regina, córka Michała i Barbary, ur. 1692 r. Antoni Jan, syn Macieja i Elżbiety ur. 1716 roku a Rozalia Maryanna, córka tychże, ur. 1717 r. Józef, syn Stanisława i Agnieszki, ur. 1717 r. Magdalena, córka Tomasza i Elżbiety, ur. 1734 r. Elżbieta, córka Antoniego i Teresy z Gostyńskich, ur. 1748 r. Dominik, syn Antoniego i Anny z Gurskich, ur. 1749 r. Józef, syn Stanisława i Anny z Terpiłowskich, ur. 1755 r. Petronella, córka Jana i Maryanny, ur. 1759 r.

W tejże Katedrze Jan Lewkowski zaślubił Annę Kamieńską 1659 roku, a Wojciech Kamieński poślubił Katarzynę Bortnicką 1661 r.

W Buszczu, w dekanacie brzeżańskim, znajdują się akty urodzeń następujące: Maryanny, córki Jana de Urman i Katarzyny z Buczeńskich, z 1726 r., Kazimierza, syna tychże, z 1726 r., Agnieszki, córki tychże, z 1732 r. Ignacego, syna Franciszka i Reginy Ziobrowskiej, z 1746 r. W Buszczu zaślubił Kazimierz Kamieński z Łapszyna, Maryannę Łagowską 1708 r., a Andrzej Gutkowski, Annę Kamińską 1724 r.

W Jagielnicy, akta kościelne wymieniają następujących Kamieńskich: Jacenty zaślubił 1773 r. w Nagórzance Magdalenę Małecką, z niej Jakób Ludwik, ur. 1774 roku. Rozalia z Chomiakówki wyszła 1748 r. za Jana Stolnikowskiego, a Anna z Salówki 1750 r. za Wojciecha Trzcińskiego. Franciszka, ur. 1818 roku, córka Stefana i zmarłej 1856 r. Franciszki Zduńskiej, wyszła 1843 r. w Zabłotówce za Mikołaja de Dubik Humińskiego.

Metryki w Czortkowie zawierają następujące akta: Jan z Matty, syn Jana i Reginy, ur. w Białej 1716 r. Michał Franciszek, ur. 1709 r. Maciej z Białobożnicy zaślubił 1737 r. Zofię Radziszewską, z niej: Mateusz Bogusław, ur. 1737 r., Kasper Maurycy, urodzony 1741 roku i Katarzyna, zaślubiona 1758 roku Bartłomiejowi Zubrzyckiemu. Jan Kasper, syn Stefana i Teresy, ur. 1758 r. Dorota, córka Jakóba i Zofii, ur. 1764 r. Franciszek, komendant załogi czortkowskiej 1763 roku. Wojciech w Byczkowcach 1791 r. Katarzyna, żona Jana Stawskiego 1803 r.,

Anastazya, za Janem Tuchlą, Zofia, ur. 1768 r., zaślubiła 1783 r. Ignacego Wojciechowskiego. Antoniego z Wygnanki i Maryi Czarneckiej synowie: Wojciech, ur. 1854 r. i Jan, ur. 1864 r. Helena, żona Jana Witwickiego w Białej 1899 r.

Jan, z żony Zofii Kłopotowskiej, miał synów: Mikołaja i Jakóba. Mikołaj, ur. 1785 r., ożenił się 1807 r. z Maryą Głowińską, córką Teodora, zmarłą 1826 r. Z niej: Maryanna, ur. 1811 r., Agnieszka, ur. 1818 r., zaślubiona w Szmańkowczykach 1843 r. Michałowi Kozłowskiemu, Bazyli, ur. 1824 r. i Ludwik, zmarły 1891 roku w Szmańkowczykach, który z dwóch żon: Teresy Januszewskiej, zmarłej 1869 r. i Ewy Tyszkowskiej, miał dzieci: Dominika, ur. 1851 r., Franciszka, ur. i zmarłego 1854 r., Józefa, ur. 1855 r., zmarłego 1875 r., Maryę, ur. 1858 r., zmarłą 1882 r, Katarzynę, ur. 1862 r, Franciszka, ur. 1865 r., Adolfa, ur. 1871 r. i Maryana, zmarłego 1873 r.

Jakób, drugi syn Jana, ur. 1802 r., zmarły 1855 r. w Szmańkowczykach, zaślubił 1830 r. Magdalenę Pawłowską, zmarłą 1875 r. Dzieci ich: Jan, ur. 1833 r., zmarł 1859 r., Helena, ur. 1836 r., żona Jakóba Fedorowicza i Katarzyna, zaślubiona 1851 r. Wojciechowi Piskorskiemu.

Zmarły 1854 r. Jan, syn Andrzeja, z Eufrozyny Serafiny Kozdroyskiej v. Kozdrońskiej pozostawił: Maryannę, Franciszkę, Katarzynę i Marcina Marcellego. Marya Karyanna, 1-o v. Wysokińska, 2-o v. 1816 r. żona Wojciecha Dunina Wąsowicza, łowczyca sandomierskiego.

KAMIŃSKI Józef, chorąży chorągwi marszałka wielkiego koronnego, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r.

KAMIŃSKI - SZABECKI Antoni z synami: Adamem, Karolem, Józefem Ignacym i Wincentym, syn Franciszka, wnuk Macieja, a prawnuk Jana, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1805 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską

z KAMIONA Andrzej 1414 r.

KAMIONACCY h. KOPACZ (mylnie TOPACZ), z Kamionacza, w powiecie sieradzkim. Wacław, syn Mikołaja z Kamionacza, na uniwersytecie krakowskim 1406 r. Stanisław z Kamionacza na sądach w Sieradzu 1412 r., a w Szadku 1419 r. Dobek v. Dobiegniew z Kamionacza, komornik ziemski sieradzki 1411 r., świadczy w Sieradzu w latach 1412 — 1419 z herbu Skrzydło (Łag.). Tenże Dobiegniew, ale już Kamionacki, świadczy 1424 r. Kasztelanem konarskim-sieradzkim jest w latach 1425 — 1432 (Gr. Sier. 6 f. 377). Prawdopodobnie jego synami będą: Mirosz i Dobek, którzy, w pierwszej połowie XV-go wieku, przenieśli się na Ruś. Mirosz na sądach we Lwowie 1443 r., a Dobek precesuje Dawidowskiego 1447 r., o najazd Graniowa (AGZ. XIV).

Herb
Kopacz v. Topacz.

Jan z Kamionacza Kamionacki, starosta drohobycki i grodecki 1530 r., otrzymał 1534 r. starostwo lubaczowskie i został 1538 r. wojskim samborskim (M. 55 f. 72). Umarł w 1539 r. Do zbadania jego urodzenia i rodu, król wyznaczył 1540 r. komisarzy, Spytka z Tarnowa podskarbiego i Stanisława Naropińskiego.

Małgorzata, wdowa po Jakóbie z Kamionacza, proce-

suje 1476 r. Kobierzyckiego (Zs. Sier. 13 f. 35). Marcin w Sieradzu 1573 r. Zofia z Kamionackich Kruszewska, kwituje Zaleskich 1622 r. (A. Sier.). Sebastyan, syn Marcyana, sprzedał 1646 roku Świnnę Aleksandrowi Kamionackiemu (DW. 50 f 1081). Jan podpisał, z województwem sieradzkiem, elekcyę Jana Kazimierza i króla Michała. Piotr żonaty z Joanną Bielawską 1677 r. (Gr. Kamieniec.).

z KAMIONKI Stanisław, syn Bartłomieja, 1462 r., Stanisław, syn Pawła, 1483 r., *de Lapide* Salomon, syn Andrzeja, 1406 r., Wolfgang, syn Jakóba, 1484 r., zapisani na uniwersytet krakowski.

KAMIONKOWIE, w połockiem. Mikołaj Kamionka otrzymał 1664 roku z testamentu Stefana Porudni, 60 kóp groszy. Z żoną, Zofią Djahilewiczówną, wziął 1667 r. w zastaw za 600 kóp Sokoliznę i Dziemowicze, w połockiem. Sergiusza, burmistrza połockiego i wnuka jego Samuela, ziemianina połockiego, procesuje Aleksander Koszka, w latach 1659—1667 (Ist. Jur. Mat. XXV i XXVI).

KAMIONOMOJSCY h. POPARONA z Kamionomostku, w powiecie szadkowskim. Piotr z Kamionomostku procesuje się 1464 r. w Sieradzu, z Dobkiem z Abramowic (Zs. Sieradz. 12 f. 41). Żona jego Beata, nabyła w tymże roku część Siewieruszowic (Gr. Sieradz. 13 f. 448). Piotra synów dwóch: Jan i Wawrzyniec. Jana, z Heleny z Pęcherzowa, córki: Beata, za Jakóbem Wodzińskim z Małego Podola 1515 r., Małgorzata, za Mikołajem Malanowskim 1517 r. i Jadwiga, za Janem Czechowskim.

Wawrzyniec, żonaty z Dorotą z Gajewnik, miał córkę Annę i synów: Marcina, Stanisława, Piotra i Mikołaja. Piotr, dziedzic części Kamionomostku i Dobrej 1552 r. (Paw.). Zofia, córka Piotra, żona 1604 r. Adama Bonieckiego, syna Stanisława, sędziego grodzkiego czerskiego (Gr. Przem.). Taż Zofia, 2-o v. za Pawłem Charbickim 1615 r. Jan otrzymał 1624 r. Bakowce, Trybuchowce i Rzepichów, w ziemi lwowskiej, w dożywocie (AGZ. X. 3417). Dobra te posiadał wspólnie z żoną, Maryną Strusiówną z Kamyszowy 1632 r. (M. 178 f. 452). Gabryel wprowadzony do wójtostwa w Babach 1644 r. (Gr. Przed. 72 f. 159), żonaty z Anną z Pakosławskich, córką Wacława (Ibid. 73 f. 57).

KAMIONOWSCY h. KORWIN z Kamionowa, w powiecie łomżyńskim. Mikołaj Kamionowski, syn Piotra, dziedzic Kamionowa i Dąbka, w ziemi łomżyńskiej, część tamże sprzedał 1574 r. Witowi Kamionowskiemu, synowi Pawła (M. 111 f. 140). Bartłomiej i Stanisław podpisali, z ziemią rożańską, elekcyę króla Michała.

Paweł, syn Macieja i Urszuli z Gniazdowskich, nabył 1791 r. od Walentego i Petronelli z Kamionowskich, małżonków Truszkowskich, część Jastrząbek Starych i Sapek (DW. 107 f. 412).

Aleksy v. Aleksander, syn Pawła, Józef Joachim i Wiktor Szymon, synowie Walentego, Michał, syn Michała, i Franciszek Wincenty, syn Jakóba, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

z KAMIONY Mikołaj, syn Berwolda, 1400 r, Jan, syn Jana, 1432 r., Mikołaj, syn Mikołaja, 1467 r.

KAMOCCY h. JELITA z Kamocina, w powiecie piotrkowskim. Na Kamocinie Dużym, Kamocinie Małym i Woli Kamockiej, dziedziczyli oprócz nich i Kamoccy h. WILCZE KOSY v. PRUS II-gi. Pietrasz Kamocki świadczy w Sieradzu 1386 r. (Zs. Sier. 1 f. 3). Piotr Kamocki, dziedzic Zacharz, miał syna Mikołaja, na uniwersytecie krakowskim 1407 r. Prawdopodobnie synem tegoż Piotra był i Jakób Zacharski, dziedzic Wąwoli, świadczący w latach 1434 — 1443 w Radomsku, z h. Wilcze Kosy (Pis. Dz. Pol. IX).

Marek z Kamocina świadczył w Piotrkowie w latach 1411 — 1412, Stanisław z Kamocina tamże 1415 r., a Stefan z Kamocina w Sieradzu 1417 r., wszyscy trzej h. Wilcze Kosy (Pis. Dz. Pol. IX i Łag.).

Do domu Prusów należał także Kasper Kamocki, syn Mikołaja z Kamocina i Barbary Stawskiej, kanonik sandomierski 1704 roku i krakowski, zmarły 1713 roku (Łęt.).

Herb Jelita.

Herb Prus II-gi.

Mikołaj, syn Jana z Kamocina, na uniwersytecie krakowskim 1405 r. Przedwój Kamocki 1428 r. Jan z Kamocina na sejmie w Piotrkowie 1455 roku. Mikołaj z Dużego Kamocina i synowie jego: Mikołaj i Jan, procesują Ostrowskich 1512 roku (M. 26 f. 167). Jan, pisarz grodzki krzepicki 1522 r. (M. 35 f. 841).

W 1552 r. dziedziczyli na Dużym Kamocinie: Maciej i Magdalena, na Małym: Mikołaj i Wincenty, a na Woli: Jan, Wojciech, Mikołaj i Stanisław. Jan, dziedziczył też na Pratkowie i Rembieskim. Kasper na uniwersytecie krakowskim 1588 roku. Jan, właściciel Paszkowic, w powiecie opoczyńskim, 1508 r., a Leonard, dziedzic Mniszkowa, Jaworu i części Mikułowic, których drugą połowę miał i Stanisław. Część tej ostatniej wsi posiadał 1577 roku Stanisław (Paw.).

Wyroki lubelskie z 1592 i 1595 r. wspominają o Pawle i Katarzynie, dzieciach Jana i o Janie, Stanisławie i Jakóbie, synach Stanisława (Wyr. Lub. 52 f. 376 i 63 f. 907). Jerzy, stolnik sieradzki, marszałek dworu prymasa Maciejowskiego 1604 r., wyznaczony z sejmu 1611 r. komisarzem, do rozgraniczenia ziemi wieluńskiej od Szląska (V. L.). Stanisław, stolnik sieradzki 1628 r. Paweł, mianowany 1624 r. pełnomocnikiem przez Borkowską, dziedzic części Medyni, żonaty 1-o v. z Jadwigą Nahujowską, a 2-o v. z Zofią Miękicką, spisał testament 1639 r. i pozostawił z pierwszej żony: Mikołaja i Jadwigę (Gr. Halic. 18 f. 150 i 132 f. 784). N., ożeniony z Borowską, urodzoną z Przerębskiej, ma potomstwo 1651 r. (Pam. o Koniecpols.).

Zbigniew, z Barbary Starczewskiej, miał trzech synów: Jakóba, Kaspra i księdza Stanisława 1652 r. (M. 192 f. 542). Jakóbowi, na wychowanie syna, Kasprowi i N., Norbertance w Busku, zapisał biskup Trzebicki różne sumy 1678 r.

Maksymilian, Władysław, Sebastyan i Franciszek, synowie Sebastyana, protestowali w Lublinie 1654 r. Z nich:

Maksymilian, z żoną, Anną z Białyńskich, uzyskali 1666 r. konsens królewski, na wykupno Hołodek, od Maryanny z Białyńskich Kalińskiej (Sig. Ręk Os. 139 f. 67).

Franciszek, regent grodzki nowokorczyński 1659 r., komornik ziemski wiślicki 1664 r., pisarz grodzki biecki 1665 r., regent grodzki krakowski 1668 roku, komornik graniczny ksiąski i podpisarz grodzki krakowski 1672 r., pisarz grodzki lubelski 1689 r. Był i sekretarzem królewskim 1679 r. Syn jego Józef (Zap. Lub. 44 f. 607; 49 f. 467; 58 f. 223). Powyższy Franciszek, jako regent grodzki krakowski, z województwem krakowskiem, Jakób, Krzysztof, Samuel, Ludwik, Stanisław i Paweł, z województwem sieradzkiem, Jan i Wojciech, z województwem łęczyckiem, a Wincenty, z ziemią rawską, podpisali elekcyę króla Michała. Ignacy, łowczy bracławski 1694 r.

W liczbie elektorów Augusta II-go spotykamy: Floryana, Marcyana, Mikołaja i Stanisława, z województwa sieradzkiego, Jana, z województwa łęczyckiego, Jana, z województwa brzeskiego-litewskiego, Jerzego, z województwa krakowskiego, Stanisława, z ziemi ciechanowskiej i Stanisława, z województwa ruskiego.

Samuelowi z Kamocina, odstępuje sumę u Zaleskiego Maryanna Zabłocka 1700 r. (Gr. Piotrk.). Stanisław, miecznik halicki 1702 roku. Jan, zmarły przed 1706 r., pozostawił wdowę Teofilę z Arciszewskich, żonę Franciszka Korytki, starosty wąwolnickiego 1708 r. (Gr. Przemys.).

Grodzkie radomskie z 1711 r., wspominają o Stanisławie, a grodzkie opoczyńskie z 1724 r. o Ignacym. Jan, posiadacz wójtostwa w Mikluszowicach, nie żył 1716 roku (M. 222 f. 56). Brygida, 1716 r. wdowa po Stanisławie Lasockim, łowczym łukowskim (Woł. X f. 783). N., skarbnik wiski, ożeniony z Krystyną Walewską, 1-o v. Wierusz-Kowalską, w latach 1729 — 1731. Antoni z Kamocina 1740 r. w Sekursku. Franciszek, porucznik hussarski znaku marszałka nadwornego litewskiego, obrany 1730 r. posłem sieradzkim, na sejm grodzieński.

Anastazy, Jan, dwóch Józefów, Stefan i Zygmunt podpisali, z województwem sieradzkiem, elekcyę Stanisława Augusta.

Andrzej, kantor i kanonik łucki, wyznaczony z sejmu 1775 r. komisarzem, do rozsądzenia sprawy Wielhorskich. Franciszek, skarbnik sieradzki, żonaty 1781 roku z Maryanną Wierusz-Kowalską, córką Józefa i Krystyny z Oleskich, wdową po Antonim Karśnickim (DW. 97 f. 244).

Zygmunt, syn Marcina i Maryanny z Nieznańskich, odstąpił 1749 r. połowę Kamocinka bratu rodzonemu Józefowi. Tomasz, syn Józefa i Eleonory, ur. 1759 r. w parafii Krzepczowskiej, legitymował się ze szlachectwa 1804 r. w Galicyi zachodniej (Quat. IX f. 98).

Piotr, syn Jana i Teresy z Kaczkowskich, ożeniony z Maryanną Skorkowską, pozostawił córkę Antoninę Stępowską i syna Maryana, po którym, z Emilii Tomkowiczównej, córka Józefa Teresa, ur. 1829 r., zmarła przełożoną Szarytek we Fryburgu 1899 r.

Michał, brat powyższego Jana, z Anny Krąkowskiej miał dwóch synów: Walentego i Erazma, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie z h. Jelita, w pierwszej połowie XIX go wieku.

Walenty, ożeniony z Karoliną Kowalską, miał z niej córki: Teresę, za Konstantym Kołakowskim, zmarłą 1901 r., Józefę, ur. 1830 r., znaną autorkę, zmarłą w Warszawie 1897 r., Gabryelę i Władysławę i synów: Wincentego i Maryana. Ten ostatni, z Maryi Łapińskiej, ma: Walentego, Franciszka, Stanisława, Karolinę, Jadwigę i Zofię.

Tomasz, syn Józefa, z Trepczanki miał trzech synów: Józefa, Teodora i Jana. Dzieci Józefa z Popławskiej: Oswald, Włodzimierz, Emilia i Teofila, wspólnie ze stryjami swoimi, legitymowały się ze szlachectwa w Królestwie z h. Jelita, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Eleonora, córka Teodora, a Emil i Klotylda, dzieci Jana z Komornickiej. Oswald, żonaty z Józefą Buczyńską, zmarłą 1888 r., pozostawił potomstwo. Włodzimierz, żonaty z Joanną Kamocką, ma córki: Zofię Dobrowolską i Reginę Danielecką, oraz synów: Witolda, ożenionego z Heleną Popławską i Wiesława, zmarłego 1904 r.

Żyjący w pierwszej połowie XVII-go wieku Piotr Kamocki h. Jelita, ożeniony z Elżbietą Łubnicką, miał dwie córki: Eufrozynę i Dorotę, za Wojciechem Dembowskim, oraz synów: Wojciecha, Stanisława i Waleryana. Z nich:

Stanisław, z Heleny Kucharskiej, miał synów: Stanisława i Mateusza. Ten ostatni zapisał 1726 r. tysiąc fl. na kościół w Oporowie.

Waleryan, z Zofii Łąckiej, miał syna Jana, żonatego z Jadwigą Pomorską i córki: Maryę, 1-o v, Krzymowską, 2-o v. Piotrowską, Elżbietę Górecką i Katatarzynę Maryanowę Kuroszową.

Wojciech, najstarszy z synów Piotra, zaślubił 1-o v. Helenę Rogozińską, a 1666 r. 2-o v. Maryę Przyborowską. Córek jego dwie: Agnieszka i Anna Jankowska; synów trzech: Piotr, Paweł i Wincenty. Piotr bezżenny. Paweł, żonaty z Maryanną Szczytowską, pozostawił syna Antoniego. Wincenty, ożeniony 1-o v. z Krystyną Szwarocką, 2-o v. z Martą Bębnowską, 3-o v. z Eleonorą Piekarską, z pierwszej żony miał córkę Maryannę, za Tomaszem Taczanowskim, a z trzeciej, syna Wojciecha.

Wojciech, miecznik bielski, z Brygidy Bębnowskiej, miał córkę Małgorzatę Raczyńską i synów: Antoniego i Stanisława. Antoni, z komornika ziemskiego rawskiego i deputata na Trybunał koronny 1784 r., skarbnik bielski 1785 r., następnie podstoli 1793 r. Tenże Antoni Sariusz Kamocki, zeznał 1789 r. zapis dożywocia z pierwszą żoną, Ewą z Rychłowskich, a 1792 roku z drugą, Katarzyną z Gogolewskich, córką Jakóba, skarbnika rożańskiego i Elżbiety z Łagodzińskich, wdową po Michale Prandocie Trzcińskim (Perp. Czers. 38 f. 164; 40 f. 522; 41 f. 46; 42 f. 86; DW. 108 f. 981).

Stanisław, brat Antoniego, dziedzic Węgrzynowic, szambelan Stanisława Augusta, żonaty 1791 r. z Teklą Paklerską, miał córki: Salomeę, Benignę, Józefę Poradowską i Emilię Krzyżanowską, oraz synów: Ignacego i Aleksandra, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie, z h. Jelita, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Ignacy, dziedzic Węgrzynowic, zaślubił Paulinę Kurzewską, z której miał tylko córki: Eleonorę, za Ignacym Boskim, Lucynę, za Władysławem Grodzińskim, prezesem Dyrekcyi Szczegółowej Towarz. Kredyt. Ziems. w Radomiu i Maryę Po-

radowską. Umarł w Węgrzynowicach 1844 r., które to dobra przeszły na brata jego Aleksandra. Ten ostatni, dziedzic Węgrzynowic i Dłutowa, ur. w Węgrzynowicach 1810 r., zmarły 1886 r., pochowany w Warszawie, zaślubił 1838 r. Celestynę Torosiewiczównę, córkę Dawida Michała i z niej pozostawił córki: Zofię, za Władysławem Woyniczem, Jadwigę, za Adolfem Gostomskim i Waleryę, za Zygmuntem Myszkowskim, oraz synów, w dzieciństwie zmarłego Aleksandra i Stanisława.

Stanisław, ur. 1843 r. w Czarnocinie, właściciel Węgrzynowic i Trzepnicy, którą nabył, umarł 1902 r., w tym ostatnim majątku. Z zaślubionej 1884 roku Teresy Bartoszewickiej, pozostawił córki: Irenę i Maryę.

Franciszek, syn Zygmunta, miał synów: Antoniego i Feliksa, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie, z h. Jelita, w pierwszej połowie XIX-go wieku i córki: Joannę, za Janem Rogawskim, Domicellę, za Wojciechem Rogawskim i Józefę, za Józefem Rzewuskim. Feliksa, z Apolonii Skórzewskiej, córki: Maryanna Ferdynandowa Pstrokońska i Ludwika. Antoni był żonaty z Rogawską i pozostawił potomstwo.

Franciszek, dziedzic Kodrębia 1804 r. Józef, syn Ludwika, zmarły w Kodrębiu 1888 r., z Pstrokońskiej miał syna Antoniego, żonatego z Chwalibożanką i kilka córek. Brat jego Stefan, dziedzic Kościelca, z Bzowskiej, nie pozostawił potomstwa.

Marcin, dziedzic Kocieszowy, 1805 r. Hipolit August, właściciel tychże dóbr, zmarły 1871 r., z Justyny Grabińskiej, pozostawił trzech synów: Józefa, Antoniego i Stanisława, nad którymi opiekę sprawował Julian, dziedzic Golesz.

Jan i Franciszek, synowie Szymona i Mateusz, syn Bogumiła i Szymon, syn Marcina, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie z h. Jelita, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Adam, żonaty z Jadwigą Umińską 1859 r. Jan, syn Franciszka, urzędnik sądowy w Warszawie w latach 1854 — 1869. Flora, zamężna Czaplicka, zmarła 1863 r. Ewa Eleonora, żona Pawła Wężyka 1870 r. Stanisława zaślubiła 1901 r. Bolesława Dunina Brzezińskiego.

Herb Grzymała.

KAMODZIŃSCY v. KOMODZIŃSCY, dawniej KAMODZIEJSCY h. GRZYMAŁA z Kamodzienic, dawniej Kamodzieic, w powiecie wiślickim. Stefan Kamodzieński, łożniczy królewski 1505 r. (T. Paw. I). Stanisław, Maciej, Stanisław Kokoszka, Jan i Wawrzyniec Michałkowie Kamodziejscy, właściciele Kamodzieic 1579 r. (Paw.). Piotr Kamodziejski procesuje się we Lwowie z Mańkowską 1579 r. (AGZ. X. 2070). Stanisław Kamodziński, burgrabia grodzki opoczyński 1595 r. Stanisław, 1603 roku vicesgerent grodzki sanocki, 1620 r. patron w sądzie ziemskim sanockim.

Wojciech, pisarz grodzki chęciński 1682 r., a podstarości 1684 r., podpisał, z województwem sandomierskiem, obiór króla Michała.

Jan, Antoni i Michał, bracia z Kamodzienic Grzymałowie Kamodzińscy, w Lublinie 1686 r. (Zap. Lub. 62 f. 91).

Jan, żonaty 1687 r. z Zofią Godlewską, wdową po Krzysztofie Przanowskim (Akta XXIII). Wojciech Grzymała z Kamodziniec Kamodziński, komornik graniczny pilźnieński 1686 r. Jan, stolnik czerniechowski i Teodor, z województwem bracławskiem, a Mikołaj i Seweryn, z województwem sandomierskiem, podpisali elekcyę Augusta II-go.

Jan, podczaszy podolski 1699 r. Michał Grzymała Komodziński, wojski nowokorczyński, żonaty 1713 r. z Zuzanną Oborską, 1-o v. Chotecką. Sprzedała ona w tym roku Żeliszew synowi Józefowi Choteckiemu (Perp. Czers. 18 f. 25). Seweryn, żonaty 1741 r. z Beatą Sasinówną (Kij. XI f. 475).

Arnolf Grzymała Kamodziński procesuje się z Dembińskimi 1719 r. (Dekr. Gr. Krak. 216 f. 1428). Joanna, 1-o v. za Franciszkiem Szredzińskim, 2-o v. za Michałem Byszewskim 1721 r. (Gr. Lubels.). Katarzyna, za Józefem Romanowskim 1719 r. Anna, 1733 r. za Szczuckim. Domicella, żona 1-o v. Krzysztofa Micuty, pisarza grodzkiego horodelskiego, 2-o v. Michała Wydżgi, pozwała 1734 r. matkę swą Katarzynę ze Skotnik, posiadaczkę Raciborowic, o posag, a Antoniego, cześnika bracławskiego, o spadek po stryju Franciszku (Zs. Bełs. 75 f. 1169; 308 f. 458; 322 f. 1215). Wzmiankowany Antoni, syn Jana Wawrzyńca i Anny z Cianowic, cześnik bracławski i podwojewodzy bełski, żonaty 1-o v. z Teofilą Czermińską 1705 r. (Bracł. XIV f. 588), 2-o v. z Teresą Siekierzyńską, 3-o v. z N. Teleżyńską, 4-o v. z Eufrozyną Gąsecką, wdową po Janie Siestrzewitowskim, z pierwszej żony miał córkę Magdalenę, za Janem Oraczewskim, z drugiej — synów: Stanisława i Jana, bezdzietnych i córkę Franciszkę, 1-o v. za Janem Lwem Buchowieckim, stolnikiem mińskim, 2-o v. za Michałem Łosiewiczem, vicesgerentem grodzkim horodelskim, z trzeciej—synów: Antoniego i Marcina i córkę Domicellę, za Mościckim, w końcu z czwartej—syna Onufrego, wojskiego mniejszego lubaczowskiego, wylegitymowanego ze szlachectwa w ziemstwie bełskiem 1782 r.

Marcin, kanonik opatowski 1767 r.; Katarzyna za Stanisławem Łukowskim 1768 r. (Perp. Czers. 33 f. 209 i 34 f. 31).

Onufry, mianowany był wojskim 1767 r., a rezygnował z tego urzędu 1782 roku (Sig. 32 i 35).

Michał, stolnik czerniechowski, żonaty z Agnieszką Załuską 1711 r. (Bracł. XV f. 1132), pozostawił synów: Michała, księdza, zmarłego we Lwowie i Jana, po którym, z Elżbiety Buchowieckiej, synowie: Szymon i Antoni.

Szymon podpisał, z województwem bełskiem, elekcyę Stanisława Augusta i legitymował się ze szlachectwa w grodzie lwowskim 1783 r.

Antoniego, z Katarzyny Janiszewskiej, syn Ignacy, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w ziemstwie lwowskiem, lecz z h. *Bończa.*

Szczęsny Komodziński z synami: Cypryjanem i Zenonem, syn Józefa, wnuk Aleksandra, prawnuk Wojciecha, legitymował się ze szlachectwa 1847 r., w gubernii podolskiej.

KAMOTOWIE h. KORCZAK. Kamota, czasami Kamata, właściwie przydomek jednej linii, licznie rozrodzonej szlachty Horodyskich Korczaków, zamieniony już od połowy XVIII-go wieku przez niektórych z nich na nazwisko.

Ksiądz Jakób, proboszcz w Horodyszczu i Jerzy Kamatowie, synowie Jana Kamotiaka i Apolonii Matkowskiej, sprzedali 1778 r. grunta w Horodyszczu

Michałowi Kamociakowi, synowi Bazylego i Maryanny ze Stupnickich (Zs. Przem.). Stanisław, syn niegdy Konstantego i Zofii z Czaykowskich, zabezpieczył 1777 r. żonie, Annie z Bereźnickich, 700 fl. wiana i przywianku (Gr. Lwow.).

Paweł, dziedzic cząstki w Łące, zmarły 1799 r., zostawił, z Ewy z Kulczyckich, jedynaka Bazylego, pod opieką brata swego Teodora, piszącego się atoli stale Horodyskim. Jan, żonaty z Maryanną z Tatomirów, 1-o v. Teodorową Hryczynicz Kulczycką, zmarłą 1810 r. Anna Wołczkowa Kulczycka i Andrzej w Horodyszczu rodzeństwo. Ten zostawił z Maryanny z Czaykowskich, zmarłej 1824 r., Maryannę, za Janem Monasterskim i Antoniego, żonatego 1821 r. z Anną ze Stupnickich (A. Lwow. For. Nob.; M. D. Wąs.).

KAMPENHAUSENOWIE h. WŁASNEGO, szlachta szwedzka w Inflantach, której jedna gałąź posiada tytuł baronowski. Herb ich przedstawia w polu srebrnem—na zielonej murawie, zamek murowany czerwony, o dwóch bocznych wieżach blankowych i bramą pośrodku; nad wieżami i bramą trzy złote strzały, o srebrnych żeleźcach, a błękitnem opierzeniu, z których dwie boczne w górę, środkowa na dół skierowane. W szczycie hełmu, za wieńcem wawrzynowym, dwie ręce w czerwonych rękawach, przepasane takiemiż wstążkami, łokciami zetknięte, trzymające takież strzały, jak na tarczy, żeleźcem do góry ku sobie zwrócone. Labry czerwone, podbite srebrem (Klingspor.).

Pochodzący z tej rodziny Jan Joachim Kampenhausen, ulubieniec Augusta II-go, rotmistrz chorągwi husarskiej, następnie pułkownik infanteryi, w końcu generał-major wojsk koronnych, 1716 r. był komendantem Lwowa, a 1737 r. komendantem Kamieńca. W 1722 r. został podkomorzym parnawskim; umarł 1742 roku. Zaślubił w Międzyborzu 1710 r. Łucyę Maryannę Dessier (Dessyeur), córkę Jana Chrzciciela i Joanny z Zielińskich, wspólnie z którą otrzymał 1721 r. konsens królewski, na wykupienie starostwa rasławskiego w województwie kijowskiem, z rąk Olędzkiego (Sig. 20). Z niej miał córki: Klaudyę, za Wielowiejskim, cześnikiem żytomierskim, Juliannę, za Tomaszem Dembowskim, podkomorzym płockim, Antoninę, zakonnicę, Bernardynkę w Warszawie i synów: Ignacego i Jana Atanazego.

Ignacy, podpułkownik wojsk koronnych, kapitan buławy mniejszej koronnej (DW. 73 f 315), starosta sielecki, ożeniony z Konstancyą Cieszkowską, córką Daniela, podkomorzego włodzimierskiego i Katarzyny z Kaszowskich, wspólnie z nią procesował się z Cieszkowskimi 1755 r. (Woł. XIII C f. 1). Pozostała po nim wdowa, odstąpiła dzierżawę sielecką Kłopockim 1768 roku (Kancl. 40 f. 7), a wspólnie z synem swoim, Józefem Kalasantym, dopełniła 1770 r. ze szwagrem swoim, Janem Atanazym Kampenhausenem, podziału dóbr, po ojcu mężowskim pozostałych. Jej i synowi jej dostały się: Chrapoń, Pietrzyk, Dembówka, Boguszewice, Czarnia, Mościska i część Skrwilna, w powiecie rypińskim (Gr. Płoc. 206 f. 718). Tekla, córka Ignacego, żona Antoniego Stanisława ks. Czetwertyńskiego, zmarła 1781 r.

Józef Kalasanty, staroście sielecki, cedował 1783 r. pewną sumę Tomaszewskiemu, a 1790 r. należną od niego sumę, odstąpił Chełmicki Lehmanowi (DW. 99 f. 550 i 1110 i 106 f. 1271).

Jan Atanazy, podkomorzyc parnawski, właściciel połowy Łukomia, Mierzęcina, części Rościszewa, Poliku, Bledzewka etc., w powiecie rypińskim, z działu z 1770 r., zaślubił w Rawie 1749 r. Eleonorę Petronellę Czernicką, podczaszankę wiłkomierską, a następnie po jej śmierci, Maryannę Rościszewską, cześnikównę dobrzyńską. Z pierwszej żony, syn Józef, z drugiej — Robert. Dopełnili oni 1778 r. działu dóbr po ojcu pozostałych. Robert wziął Łukomie, Łukomki i Mierzęcin, a Józef—Stapino i Pionki (Gr. Płoc. z 1779 r. 213 f. 52).

Robert był podwojewodzym dobrzyńskim i chorążym kawaleryi narodowej 1789 r. (DW. 100 f. 897 i 105 f. 1179).

Józef v. Jan Józef, brat przyrodni Roberta, ur. w Rawie 1752 r., nabył 1792 r. Koskowo Kmiece od Strzeszewskiego, a 1778 r. zaślubił w Rościszewie Serafinę Rokossowską i z niej pozostawił dwóch synów: Kajetana i Franciszka *Ksawerego*, obu wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1837 r.

Kajetan, ur. w Piastowie 1783 r. (metr. w Sierpcu), zmarły w Jedwabnem 1838 r., właściciel Koskowa - Kmiecego, który otrzymał od ojca 1809 r., zaślubił w Zgliczynie-Pobodze 1814 r. Ludwikę Kokoszczyńską. Drugą jego żoną była Tekla z Kulikowskich. Syn jego z pierwszej żony, Józef Pantaleon, ur. w Zgliczynie 1820 r., zmarły 1848 r., sztabs-rotmistrz pułku huzarów arcyksięcia Ferdynanda, z Julii Jarczewskiej, córki Ludwika, pozostawił syna Stanisława Jana, ur. w Nowo-Konstantynowie 25-go Kwietnia 1843 r., wylegitymowanego ze szlachectwa w Cesarstwie 1853 r.

Franciszek *Ksawery*, brat Kajetana, ur. w Kuskowie-Kmiecem 1795 roku (metr. w Strzegowie), zaślubił w Radzanowie 1818 r., Agnieszkę *Józefę* Kosmowską i z niej pozostawił synów: Korneliusza Cypryjana, ur. w Unierzyżu 1819 roku i Ignacego, ur. w Radzanowie 1839 r., wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1842 i 1864 r. (z Teki I. Poraja).

W spisie szlachty gubernii podolskiej znajduję Stanisława Jana, syna Kajetana, wylegitymowanego ze szlachectwa 1853 r. Musi to być omyłka i zapiska ta, odnosi się pewnie do Stanisława Jana, syna Józefa Pantaleona, a wnuka Kajetana, o którym wyżej.

de KAMPIERY vel CAMPIERY h. NAŁĘCZ. Marya Karolina, 1718 r. żona Samuela Kalksteina, matka kanonika gnieźnieńskiego (Kor.).

KAMPOWSCY, w województwie brzeskiem-litewskiem. Aleksander Kampowski, łowczy wschowski 1691 — 1699 r., a stolnik brzeski-litewski 1701 roku i starosta dywiński 1710 r. (Akta IV). W 1704 r. podpisał konfederacyę sandomierską. Żonaty z Teresą Pociejówną, nabył od niej 1693 r. Łoknicę i Miękisz (M. 216 f. 278).

KAMYSZOWSCY h. JELITA z Kamyszowa, w powiecie wiślickim. Jan Kamyszowski, pleban w Racławicach 1527 roku, procesował się z Rejem w latach 1556 — 1560. Paweł, zwany *Mścin*, wyznaczony 1525 roku do działu Działoszyc (St. Pr. P. Pom. VI. 400). Jan, właściciel Kamyszowa 1570 r. (Paw.).

KAMZETZER Jan, budowniczy, major inżynieryi, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 roku (V. L.).

KANAFOJSCY vel KANAFOCCY, dawniej KALNOCHWOSTCY herbu WILCZEKOSY - NAPOLE z Kanafostów, dawniej Kalnochwostów, w ziemi przemyskiej. Kuźma i Olefir Kalnochoscy, świadczą 1457 roku we Lwowie. Kuźma z Kalnochwostów h. *Wilczekosy-Napole*, zaświadcza szlachectwo Chłopeckich w Przemyślu 1478 r. (AGZ.).

W 1589 r. dziedzicami tej wsi byli: Olechno Kanochwoscki i Eliasz, syn Michała (Paw.). Fedko Kalnofoscki procesuje 1575 r. Broniewskiego (Gr. Przem.). Hryć, dziedzic części Jaśnisk 1651 roku. Teodor Kanafojski, syn Waśka, dziedzic Kanafostów, obierał plenipotentów w Lublinie 1643 r. (Zap. Lub. 38 f. 486).

Jerzy, syn Teodora i Maryanny z Rudnickich, wnuk Jana i Maryanny z Nanowskich, a prawnuk Teodora, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim przemyskim.

Anastazya, 1722 r. żona Bazylego Badowskiego (Gr. Tremb. 301 f. 19).

KANCZKO, podsędek wieluński 1380 r. (Wojc. II f. 318). Może to *Hanczko?*

KANDELGISSER Jan Bogdan, łowczy inflancki 1697 r. (Akta IV), podłowczy generalny koronny i litewski przed 1699 r. (KW.), z żoną, Eleonorą z Oborskich, otrzymali 1698 r. konsens na wykupno Klepacza od Maryanny z Buchholzów Kandelgisserowej (Sig. Ręk. Os. 136 f. 74).

KANDEROWSCY, w województwie nowogrodzkiem. Mikołaj Kanderowski, podstoli słonimski 1631 r., a Piotr Jan, pisarz grodzki nowogrodzki 1638 r. (Arch. Zbor. Dok. III i IV).

KANDYBOWIE mają być h. KAMPENHAUSEN, w W. Ks. Litewskiem. Stanisław i Sebastyan Kandybowie, pozwali Janowę Zahorowską 1575 r. (Op. Łuc. 2049 f. 57). Stanisław Prokszyc Kandyba, pisarz grodzki włodzimierski 1594 r., nabył od Czartoryskiego, w grodzie włodzimierskim, 1598 roku Czesny Chrest (Woł. I f. 439). Mateusz, Jerzy i Władysław 1700 r. Antoni, w powiecie lidzkim, 1764 r. (V. L.). Jerzy Prokszyc Kandyba z Turowlan, w powiecie grodzieńskim, miernik W. Ks. Litewskiego 1765 r. (Akta VII). Jerzy Józef Prokszyc Kandyba 1767 r. (Ibid.).

Marcin z synami: Stanisławem, Kajetanem, Szymonem, Ignacym Hipolitem i Dionizym, Ignacy i Józef, synowie Teofila; Michał i Floryan, synowie Andrzeja; Stefan i Adam, synowie Adama i Idzi Józef z synami: Tomaszem, Jerzym i Wincentym, syn Bogusława, a wszyscy wnukowie Mateusza, prawnuki Aleksandra, praprawnuki Stanisława, syna Sebastyana, po przodkach właściciela Rohozny, w powiecie lidzkim, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii wileńskiej 1820 roku.

KANDZIORA Jakusz, na sądach w Poznaniu 1397 r. Michał z Ruchocicy w Kościanie 1398 roku (Leksz.).

KANDZIORKA Jan, dziedzic Rogów, w drugiej połowie XV-go wieku (Dług. I f. 549).

KANIA Wojciech z Górki, otrzymał 1508 r. od króla Zygmunta szlachectwo i herb *Ciołek*, do którego przyjął go podkanclerzy Drzewicki (M. 22 f. 219). Zofia z Domaniewskich, żona Macieja Kani 1598 r. (Perp. Czers. 1 B f. 134). Jan w grodzie warszawskim 1606 r. (DW. 33 f. 71).

KANIA h. RADWAN Mikołaj, dziedzic Wrzossowic, w drugiej połowie XV-go wieku (Dług. 1). Patrz *Wrzossowski*.

KANICCY. Floryan, subdelegat grodzki winnicki 1790 r. Katarzyna, żona Andrzeja Lipińskiego 1800 r. Marcin, syn Mikołaja i Barbary, ur. 1788 roku w Salówce, zmarł 1824 r. Brat jego Andrzej, zaślubił 1819 r. w Salówce Karolinę Białoskórską i miał z niej: Albina, ur. 1821 r., Kazimierza, ur. 1822 r., Aloizego, ur. 1823 r., Józefa, ur. 1825 r., Elżbietę, ur. 1827 r., Jana Franciszka, ur. 1830 roku i Teklę, ur. 1833 r. (metr. w Czortkowie).

KANIECCY, w ziemi ciechanowskiej, z których Balcer Kaniecki, podpisał elekcyę Augusta II-go. Zacharjasz Franciszek, pacholę królewicza Kazimierza, 1638 roku w Padwie.

KANIEWSCY v. KANIOWSCY h. NAŁĘCZ z Kaniewa, w powiecie brzeskim-kujawskim. Świętosław z Kaniewa, świadczy w Wieluniu 1362 r. (KWP.). Mikołaj i Bodzanta, bracia z Kaniewa 1438 r. Tadeusz z Kaniewa 1439 r. Przedpełk z Kaniewa 1439 r.; synowie jego: Daćbog i Pełka. Andrzej Kaniewski, sędzia grodzki brzeski 1443 r. Jan, syn Pełki i Mikołaj, syn Bogusława, 1460 r. Wojciech, syn Tadzika, 1474 r., Maciej z Kaniewa, syn Wojciecha, dziedzic na Głuszynie 1495 roku (Gr. Brzes.).

Herb Nałęcz

Tomasz Kaniewski, dziedzic na Mchowie 1544 r. (Gr. Przed 4 f. 420). Wawrzyniec, syn Andrzeja, zabezpieczył 1546 roku posag żonie, Dorocie z Łąckich. Syn jego Marcin, żonaty 1589 roku z Zofią z Wyszczelskich (Ibid. 5 f. 236 i 37 f. 629).

Wacław, brat Wawrzyńca, nabył Łakno 1575 r. Synowie jego: Piotr, Jan i Wojciech, zeznają różne akta w grodzie przedeckim, w latach 1585 — 1603. Po Janie został syn Wojciech, dziedzic na Kaniewie, a po Piotrze, syn Jan (Ibid. 33 f. 229; 34 f. 33; 36 f. 48; 43 f. 148; 45 f. 254; 51 f. 251; 56 f. 426; 61 f. 144; 69 f. 513).

Tomasz, sędzia i subdelegat grodzki przedecki 1589 r., miał syna Grzegorza, żonatego 1595 r. z Elżbietą Arciszewską, z której zostało trzech synów: Mikołaj, Jan i Stanisław. Dwom ostatnim rodzice oddali Arciszewo 1619 r., zastrzegając sobie na nim dożywocie (Ibid. 37 f. 912; 43 f. 378; 45 f. 11; 60 f. 287; 65 f. 120 i 121). Bernard, syn Mikołaja, 1563 r.

Andrzej Kaniewski z Kaniewa, zaświadczył 1587 r. w Poznaniu szlachectwo kanonika Bilińskiego. Jan, syn Sebastyana, 1596 r. Piotr, syn Wincentego,

1594 r. (Ibid. 14 f. 78; 42 f. 332; 44 f. 109). Jan, kanonik sandomierski 1615 r. Jan na uniwersytecie krakowskim 1636 r. Piotr, syn Mikołaja, 1590 r. Stefan, syn Piotra, sprzedał część Rożnieczyc 1631 (Gr. Przed. 38 f. 88 i 70 f. 238).

Wawrzyniec i Felicyan, z województwem brzeskiem, a Krzysztof, z województwem sieradzkiem, podpisali elekcyę króla Michała. Kazimierz zawarł układ z Szczkowskim 1679 r. (Ibid. 78 f. 212). On to pewnie pisał się, z województwem inowrocławskiem, na obiór Augusta II-go.

Aleksander zapisał 1694 r. pewną sumę przyszłej swej żonie, Agnieszce Rozwadowskiej. Krzysztof 1695 r., a Wojciech 1701 r. w grodzie przedeckim (Ibid. 81 f. 45 i 67; 82 f. 5).

Jakób Kazimierz, z Teofili Sławińskiej, miał dwóch synów: Michała i Stanisława. Pierwszy drugiemu odstąpił część Sawisz 1723 r. Stanisław, ożeniony z Salomeą z Sasinów (DW. 65 f. 356 i Woł. XII f. 862).

Teresa wyszła 1718 r. za Antoniego Ludwika Bonieckiego, skarbnikowicza chełmskiego.

Floryan, syn Stefana, cześnik wschowski, nabył 1725 r. Wólkę Żerzyńską od Brzoskowej. Żonaty 1-o v. z Joanną Jeżewską, której w 1701 r. zapisał pewną sumę, 2-o v. z Teofilą Rylską, z pierwszej żony miał synów: Józefa i Jana, z drugiej — syna Wawrzyńca. Ten ostatni odstąpił braciom swoim 1734 r. część swoją na Wólce Żerzyńskiej, a Józef odstąpił znów część swoją bratu Janowi 1738 roku (Perp. Czers. 16 f. 135 i 23 A f. 232; DW. 65 f. 1244; 66 f. 864 i 69 f. 1418).

Jan, cześnik łukowski 1751 r., sprzedał Wólkę Żerzyńską, Zagoździe i Kaczków 1782 roku Szanowskiemu (M. 297 f. 225). Żonaty z Antoniną de Littawy (Lettow), miał z niej synów: Pawła, kapitana wojsk litewskich, Ignacego, Stanisława i córkę Ewę, wdowę 1765 r. po Joachimie Potockim, generale leytnancie (DW. 98 f. 991; 99 f. 435 i Perp. Czers. 33 f. 11 i 16).

Paweł zawarł układ z Zacharkiewiczem 1778 r. (DW. 94 f. 725 i 94 f. 725). Floryan, cześnik wschowski, żonaty 1783 r. z Katarzyną Kosacką (DW. 99 f. 134). Paweł, syn Jakóba i Katarzyny z Gruszeckich, nabył 1783 r. folwark Lubartowski (DW. 99 f. 134). Tomasz, subdelegat grodzki warszawski w latach 1781—1791, zeznał 1794 r. zapis dożywocia z żoną, Heleną z Bieńkowskich, córką Tomasza i Maryanny z Górskich (DW. 97 f. 913; 107 f. 1229 i 110 f. 433). Kasper, Maryanna, żona Tomasza Kaweckiego i Felicyanna Kułakowska, córka Mateusza i Rozalii z Kaniewskich, sukcesorowie Piotra Kaniewskiego, kwitują 1792 r. Weronikę, pozostałą po nim wdowę (DW. 108 f. 1074). Franciszka kwitował z odbioru sumy Lubomirski 1801 r. (DW. 113 f. 55). Jan Ksawery, artysta malarz, ur. na Wołyniu w Krasiłowie 1809 r.

Józef, Aleksander Franciszek, Jacenty i Michał Józef, synowie Aleksandra, Władysław Roman, syn Piotra i Ksawery, syn Ksawerego, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku, a Stanisław Piotr 1854 roku.

Aniela, córka Piotra i Nepomuceny Biernackiej, dziedziczka Jarotek 1854 roku, żona Franciszka Wierzbowskiego, zmarła 1874 r. Józef, ur. 1788 r. w Krotoszynie, oficer, b. wojsk polskich, kawaler krzyża Virtuti Militari, wzięty do niewoli pod Lipskiem, zmarł 1870 r. w Koźminie.

Kaniowski Paulin Jan z synem Leonardem, syn Piotra, wnuk Antoniego, prawnuk Walentego Kazimierza, legitymował się ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1848 r.

KANIEWSCY h. ŚWINKA. Katarzyna Kaniewska, zamężna Wysocka, babka kanonika gnieźnieńskiego 1708 r. (Kor.).

KANIGOWSCY v. KANGOWSCY h. LIS z Kanigowa, w powiecie płockim. Od nich poszli Olszewscy tegoż herbu. Zygmunt, syn Pawła z Kangowa, kleryk dyecezyi płockiej, notaryusz publiczny 1419 r. Ruland, syn Piotra z Kanigowa, 1420 r. na uniwersytecie krakowskim. Andrzej, kanonik płocki, umarł 1446 r. Andrzej z Kanigowa, starosta płocki 1449 r. Inny Andrzej, podczaszy płocki 1462 roku, kasztelan sierpski 1468 r. Władysław, 1516 r. na uniwersytecie krakowskim, następnie proboszcz w Białej.

Piotr, żonaty 1532 r. z Zofią, miał synów: Piotra, który wspólnie z ojcem procesował 1536 r. Dorotę z Głosek, Walentego, co kwitował Kośnińskiego 1544 r. i Pawła, dziedzica na Woli Kanigowskiej 1538 r., żonatego z Zofią Nieborowską 1543 r. Córką Piotra była Zofia, żona Jerzego Kośnińskiego 1539 r. i prawdopodobnie Elżbieta, matka Stanisława Karnkowskiego, arcybiskupa gnieźnieńskiego. Piotr musiał nabyć Olszewo, które wziął po nim syn Piotr i zwał się już Olszewskim, synem Piotra z Kanigowa i stąd heraldycy nasi nazywają matkę arcybiskupa Karnkowskiego Olszewską (Gr. Płoc. Wiecz. 1 f. 343; 3 f. 188; 5 f. 74 i 343; 8 f. 269; 9 f. 269 i 313).

Herb Lis.

Paweł Kanigowski z Kanigowa, nie żyjący już 1532 r., żonaty z Elżbietą, córką Ratolta z Wiśniewa, pozostawił córkę Katarzynę, żonę Pawła Kossobuckiego 1537 r. i dwóch synów: Stanisława i Andrzeja, którym matka odstąpiła 1532 r. część swoją na Falętach (Gr. Płoc. Wiecz. 1 f. 75, 343 i 350; 4 f. 71).

Andrzej, dziedzic na Woli Kanigowskiej, żonaty 1537 roku z Elżbietą Bromirską, córką Grzegorza (Ibid. 4 f. 71 i 6 f. 150), miał z niej syna Bartłomieja, marszałka dworu prymasa Karnkowskiego 1590 r., podstarościego ciechanowskiego 1581 r., pisarza ziemskiego ciechanowskiego 1592 r. (M. 110 f. 510).

Stanisław, syn Bartłomieja, układał się z Wróblewskim 1609 r. (DW. 35 f. 886). W 1611 r. był poborcą, a 1616 r. sędzią ziemskim płockim; umarł 1625 r. Dziedzicami Kanigowa 1578 r. byli: Paweł, Bernard, Stanisław i Walenty. Na Kanigowskiej Woli dziedziczyli: Mikołaj, Stanisław i wdowa po Andrzeju, a na Grzybku zaś Andrzej Kangowski (Paw.). Antoni, syn Pawła, 1637 roku (DW. 34 f. 779).

Piotr, 1590 r. dworzanin, a 1596 r. koniuszy prymasa Karnkowskiego. Zofia, zamężna Nieborowska, babka kanonika gnieźnieńskiego 1639 r. (Kor.). Andrzej, 1606 r. obrany z płockiego posłem na rokosz pod Sandomierz.

Krzysztof, wyznaczony z sejmu 1613 r. komisarzem, do rozgraniczenia Prus od Korony, podstoli ciechanowski 1621 r, a pisarz ziemski płocki 1626 r., umarł 1639 r. Synowie jego: Jan zeznał 1633 r. zapis dożywocia z żoną, Ewą z Niszczyckich, 1-o v. Chryzostomową Cielecką, a Michał był 1668 r. dziedzicem Gąsiorowa i Korytnicy (Zap. Lub. 34 f. 134 i 52 f. 52).

Stanisław, elektor Władysława IV. Ten sam ,czy też inny Stanisław, podstarości łomżyński 1663 r. Jan i Jakób, jego synowie, 1688 r. w grodzie warszawskim (DW. 57 f. 16). Wojciech sprzedał 1621 r. Podlesie i Michałowice Mokronowskiemu (DW. 46 f. 1273). Pewnie tenże sam Wojciech, Andrzej i Marcin, dziedziczyli na Napierkach 1643 r. Andrzej i Marcin, synowie Wojciecha z Napierek 1653 r. Krzysztof w Górowie 1666 r. (Kętrz. f. 318 i 327).

Kazimierz i Wojciech podpisali, z województwem płockiem, elekcyę króla Michała. Katarzyna z Grabskich, żona Feliksa, otrzymała 1666 r. konsens królewski, na cesyę wójtostwa w Lipieńsku (Sig. Ręk. Os. 139 f. 28).

Tomasz na Kanigowie, podstoli parnawski 1671 r. Zygmunta synów dwóch: Paweł na Grzybku 1682 r. (Gr. Ciechan. Wiecz. 94 f. 255) i Kazimierz, podstoli bielski 1660 r. i poseł 1669 r., z podsędka, sędzia ziemski bielski 1691 r. Jan, wojski bielski, rezygnował z urzędu 1714 r. Tomasz, skarbnik nowogrodzki, syn Jana i Maryanny z Młodzianowskich, zeznał 1757 r. zapis dożywocia z żoną, Domicellą z Humięckich, 1-o v. Wojciechową Zielińską, córką Dominika, chorążego czerniechowskiego i Franciszki z Godaczewskich. Tenże Tomasz kwitował Świderskiego 1761 r. Syn jego Paweł, a pasierbica, Franciszka Zielińska, zaślubiła Aleksandra Kanigowskiego (DW. 80 f. 111 i 83 f. 915). Skulska zeznała 1752 r. oblig na tegoż Tomasza (DW. 74 f. 293).

Franciszek, scholastyk kujawski i kanclerz płocki, deputat na Trybunał koronny 1738 r., następnie biskup turoneński i sufragan kujawski, umarł 1759 r. Fundował Reformatów w Płocku 1756 r.

Tomasz, skarbnik płocki 1725 r., a podczaszy wyszogrodzki 1738 r. Z tego ostatniego urzędu rezygnował 1746 r. i otrzymał go Franciszek.

Franciszek, podczaszy 1746 r., stolnik wyszogrodzki 1750 r., poseł ziemi wyszogrodzkiej 1764 r., kasztelan wyszogrodzki 1777 r., ożeniony z Apolinarą Niemojowską, córką Jana i Heleny Gostkowskiej, miał z niej synów: Tomasza i Antoniego i córkę Józefę, za Michałem Podoskim, kasztelanem i starostą rypińskim 1765 r., biorących udział w sukcesyi po Opalińskich.

Antoni Tomasz Adam, ur. w Kościelnej wsi 1750 r., z Julianny ze Stawiskich, pozostawił syna *Tomasza* Sylwestra, ur. w Kościelnej wsi 1802 r., wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1838 r. Florentyna, córka Tomasza, zamężna Kanigowska i Katarzyna Karolina z Choromańskich Kanigowska, wierzycielki Rudnik, w piotrkowskiem, 1888 r.

Józef, po Franciszku, podczaszy wyszogrodzki 1750 r., poseł ziemi wyszogrodzkiej 1764 r., dziedzic dóbr Zaborowo Nowe, Pomorzany, Bedlno 1760 r. N., ożeniony z Barbarą Zielińską, kasztelanką rypińską, w końcu XVIII-go wieku. Ludwika, za Antonim Chmielewskim, komornikiem ziemskim zawskrzyńskim (DW. 103 f. 90). Paweł, komornik ziemski ciechanowski 1793 r.

Oprócz Tomasza, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku: Teofil, Franciszek i Ignacy, synowie Pawła i Fryderyk Wilhelm, syn Macieja Samuela.

Stefania, córka Franciszka, dziedzica Sulerzyża i Urszuli z Gadomskich, wyszła 1862 r. w Sulerzyżu za Adama Drewnowskiego.

KANIMIR, między 1179 a 1198 r. dał Bożogrobcom w Miechowie wieś Bieganowo, a zamienił z nimi Borownię i Chomejową Wolę na Żytno, które im darował brat jego Kriston. *Kanimir*, łowczy dobrzyński 1393 r. *Kanimir*, rządzca z Pabianic, kapituły krakowskiej, 1398 r. (Łęcz. II. 5909). *Kanimir*, wójt czerski 1416 r. Ten sam pewno Kanimir, wójt z Bądkowa 1417 r. (Najst. Ks. Czers.). *Kanimir*, asesor sądowy w Sanoku 1443 r. (AGZ. XI).

KANIMIROWIE v. KAIMIROWIE h. HABDANK, z powiatu łukowskiego. Długosz mówi, że są h. *Zgraja*, ale pewnie się myli, skoro Jakób Kanimir jest wymieniony w liczbie tych, co nadali swój herb Habdank Lipskiemu, przy jego uszlachceniu w 1521 r. (M. 35 f. 250). Kanimirowie pisali się pierwotnie z Końradzca, leżącego w powiecie płońskim, skąd widocznie wyszli.

Kanimir v. Jan Kanimir z Kunradzca, podkomorzy chełmski i łukowski 1441 r., odznaczył się pod Koronowem 1410 r. i w Sztumie. Sprzedał on 1422 r. połowę Tuchowicz bratu Mikołajowi z Kunradzca, a nabył 1427 r. część Żakowic. Żon miał dwie, pierwszą Jadwigę z Mazowszan, pod Radomiem, której w latach 1422 — 1444 zabezpieczył posag, drugą—Elżbietę z Leżenic, wojewodziankę mazowiecką, której brat Dobrogost z Pawłowic, zapisał 1464 r. pewną sumę (Rad. Inscr. 1 f. 75, 94 i 182; Rad. Inscr. i Decr. II f. 365 i 390; IV f. 172 i 640). Za pierwszą żoną dostał Mazowszany, z których się często pisał i gdzie założył Wolę Kanimirową.

Herb Habdank.

Długosz wspomina o Gromku, właścicielu Tuchowicz, w drugiej połowie XV-go wieku. Może to będzie syn Mikołaja, bo podkomorzy pozostawił tylko trzech synów: Kanimira v. Jana, Sędziwoja i Macieja, którzy 1471 r. pisali się z Żakowic (Rad. Inscr. Decr. IV f. 670 i VI f. 69). Sędziwój był właścicielem Woli Kanimirowej, a Jan — Mazowszan i Żakowic.

Maciej, z podsędka, sędzia ziemski łukowski 1512 r., dziedzic 1508 r. Mazowszan, Żakowic, Życzyna, Kamieńska, Woli i Godów (Paw.), żonaty z Barbarą, wspólnie z którą sprzedał Sycynę Kochanowskiemu 1525 r., pozostawił czterech synów: Jakóba, Jana, Mikołaja i Piotra, piszących się 1537 r. z Żakowic (Rad. Inscr. Decr. IV f. 98). Jego może córką była Barbara z Tuchowca, żona Krzysztofa Kijeńskiego 1556 roku (M. 89 f. 43). Z nich:

Piotr zabezpieczył 1540 roku 700 fl. żonie swej, Katarzynie z Oborskich, córce Zygmunta (Zs. Warec. 7 f. 143 i Zs. Gr. Czers. 11 f. 556).

Jakób, wojski parczowski 1556 r., pozostawił dwóch synów: Franciszka, podsędka łukowskiego, zmarłego przed 1620 r. i Jakóba, wojskiego parczowskiego 1598 r. (Wyr. Lub. 35 f. 483).

Jan, także wojski parczowski, zmarły 1576 r., miał synów: Stanisława, Jakóba i Michała, oraz córki: Agnieszkę, za Tryzną, Urszulę, Reginę, Zofię i Annę (Wyr. Lub. 9 f. 956 i 46 f. 723). Niesiecki wymienia te córki: Urszulę za Danielem Prusińskim, Dorotę, za Józefem Powsińskim, Annę, za Mikołajem Branickim i Barbarę, za Andrzejem Branickim h. Korczak.

Jakób, syn Jana, dziedzic Zagoździa i Zastawia 1580 r. (Paw.).

Stanisław, syn Jana, był wojskim parczowskim 1596 r. i pozostawił sześciu synów: Adama, Jana, Wiktoryna, Andrzeja, Wojciecha i Remigiana (Wyr. Lub. 65 f. 694; Zap. Lub. 10 f. 349 i 22 f. 307). Z nich: Jan, z ziemią rożańską, a Wojciech, z województwem podlaskiem, podpisali elekcyę Władysława IV-go.

Michał, syn Jana, dziedzic Jedlanki i Jamielnika 1580 r. (Paw.), żonaty z Zofią z Gumowskich (Wyr. Lub. 72 f. 320).

Mikołaj, syn Macieja, miał syna Stanisława, zwanego „*Jedynakiem*", właściciela Niedźwiedziego Krza, Biadaczówki i Płozów 1580 r. (Wyr. Lub. 50 f. 18 i 30 f. 540; Paw.).

Jan Kanimir, dziedzic Celin, w powiecie łukowskim, pozostawił syna Stanisława, żonatego 1584 r. z Katarzyną Siedlecką, wdową po Franciszku Zwolskim, z której miał: Michała, Andrzeja, Jana, Zofię, Maryannę, Annę i Katarzynę, dziedziczących na Celinach 1591 roku (Wyr. Lub. 47 f. 532; 65 f. 557; Zs. Gr. Czers. 52 f. 638).

KANIŃSCY z Kanina, w szadkowskiem (dziś Konin). Mikołaj z Kanina 1387 r. w Łęczycy. Kaniński i Bechcicki, współdziedzice Kanina i Brzykowa w latach 1535 — 1552 (Paw.).

KANIOWSKI h. SAS Stanisław, syn Pantaleona i Anastazyi z Bukowskich, wnuk Teodora i Tacyanny Wysłobockiej, prawnuk Hrehorego i Maryanny z Drohomireckich, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim halickim. Wawrzyniec, syn Tomasza i Agnieszki, ur. 1692 r. (metr. w Dobromilu).

KANITZOWIE v. KANICZOWIE w Prusach. Niesiecki wspomina o Salomonie Kaniczu pod 1609 r. i o Teodoryku, pod 1612 r. Hieronim, chorąży regimentu konnego generała Raczyńskiego 1783 r. (DW. 88 f. 491 i 99 f. 438).

KANONOWIE. Jerzy Kanon, burgrabia grodzki sandomierski, w połowie XVII-go wieku. Brat jego stryjeczny Andrzej, uczony Jezuita 1650 r. Franciszek, rektor kolegium sandomierskiego 1671 r. Marcin, urodzony z Maryanny Sobańskiej, 1678 roku (Zap. Lub. 54 f. 134 i 57 f. 251). Jerzy i Łukasz podpisali, z województwem wołyńskiem, elekcyę króla Michała. Jerzy, cześnik łukowski, zeznał 1689 r. oblig na Wąsowicza (Gr. Radoms.).

KAŃSCY h. JANINA z Kani, w ziemi chełmskiej, podług Paprockiego. Marcin Kański, współwłaściciel Kozic, w powiecie lubelskim, 1531 r. Wawrzyniec

na Racławicach, w powiecie sandomierskim, 1578 r. (Paw.). Marcin 1593 roku. Aleksander, Rafał, Zuzanna, Katarzyna i Elżbieta, dzieci Mikołaja, w 1595 roku (Wyr. Lub. 56 f. 256; 61 f. 200; 63 f. 41). Mikołaj, Paweł, Aleksander, Jan i Zofia, dzieci Mikołaja, pokwitowani z odbioru sumy 1628 r. (Zap. Lub. 31 f. 31).

Na uniwersytecie krakowskim uzyskali stopnie naukowe: Tomasz 1574 r., Bartłomiej 1642 r., Wojciech 1648 r. i Maciej 1772 r. Stanisław, syn Pawła i Katarzyny, ur. 1617 r. (metr. w Dobromilu). Katarzyna Joanna, żona Michała Makowieckiego 1676 (metr. w Rybotyczach).

Żyjący w drugiej połowie XVI-go wieku Jakób Kański, dziedzic na Kozicach, miał czterech synów: Krzysztofa, Adama, Jerzego i Andrzeja. Dwaj pierwsi 1602 roku, a dwaj drudzy 1623 roku, zastawili Kozice (Zap. Lub. 11 f. 395 i 27 f. 533). Z nich:

Jerzy nabył 1624 r. część Rybia, Dobiesławic i Wałów, w województwie łęczyckiem, które sprzedał 1630 roku. Jego pewnie potomkiem był Wawrzyniec, wprowadzony do wójtostwa w Lążku 1730 roku (Gr. Przed. 86 f. 283).

Herb Janina.

Krzysztof miał synów trzech: Andrzeja, Krzysztofa i Jana. Jan, syn Krzysztofa, przyznał 1640 r. sumę bratu Andrzejowi, a ten ostatni bratu Krzysztofowi 1647 r. (Zap. Lub. 37 f. 405 i 41 f. 320).

Andrzej, komornik ziemski lubelski 1638 r., podstarości chełmski 1649 r., sędzia ziemski chełmski 1654 r., zmarły 1659 r., nabył 1647 roku Opary i Rapczyce od Dydyńskiego, a w roku następnym podpisał. z województwem lubelskiem, elekcyę Jana Kazimierza. Żonaty 1-o v. z Katarzyną Kakowską 1645 r., 2-o v. z Salomeą Grochowską, z drugiej żony pozostawił syna Michała i córkę Rozynę (Rozalię), nad któremi opieka ustanowioną została 1662 r. Rozalia wyszła za Samuela Bielskiego (Zap. Lub. 40 f. 65; 41 f. 310; 43 f. 537; 45 f. 51; 50 f. 1614; 61 f. 1439; Sig. 5 f. 126).

Krzysztof miał dwóch synów: Mikołaja, dziedziczącego jeszcze na Kozicach 1676 r. i Andrzeja. Obaj bracia wnieśli manifest do grodu lubelskiego 1678 r. (Zap. Lub. 57 f. 730 i 64 f. 145). Andrzej, poborca lubelski, elektor Augusta II-go, ożeniony z Rozalią Bielską (Zap. Lub. 68 f. 70), pozostawił syna Jana, żonatego z Anną Klichowską, z ktorej syn Andrzej, legitymował się ze szlachectwa w grodzie trembowelskim 1782 r. Jan miał drugiego syna Piotra, którego syn Wincenty, legitymował się ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1848 r.

Adam, Aleksander i Mikołaj podpisali, z województwem lubelskiem, elekcyę króla Michała, a Gabryel, obiór Augusta II-go. Franciszek Floryan, żonaty z Teofilą z Szaczyńskich, miał syna Ludwika, komornika granicznego 1758 roku, a z czasem pisarza grodzkiego i sędziego grodzkiego krzemienieckiego 1777 roku, ożenionego z Wiktoryą Ostrowską, z której syn Stanisław Kostka, legitymował się ze szlachectwa 1783 r., w ziemstwie lwowskiem. Ten to Stanisław miał być komornikiem granicznym łuckim i został 1785 r. wojskim młodszym krzemienieckim. Jego rodzeństwo: Piotr Celestyn, dziedzic Hołotek 1804 r., Teresa Józefowa Kamińska, Felicyanna Wincentowa Dubiecka, Ewa i Maryanna (Zs. Krzem. z 1790 r.).

Ferdynand z synami: Władysławem i Jakóbem Eugeniuszem, syn Jakóba, wnuk Wincentego, a prawnuk Kazimierza, przeniósł się z gubernii wołyńskiej do podolskiej i tu legitymował się ze szlachectwa 1845 r.

KANTAKUZENOWIE, książęta (patrz Cantacuzenowie), h. WŁASNEGO, przedstawiającego w polu złotem dwugłowego orła czarnego ukoronowanego; nad tarczą mitra książęca. Rodzina pochodzenia greckiego, przybyła do Polski za Władysława IV-go.

Emanuel Kantakuzen z żoną, Maryną z Sielawów, wzięli w zastaw za 10,000 fl. Babczę, w połockiem, od Sokolińskich i zastawili ją potem Bujnowskiemu przed 1658 r. (Ist. Jur. Mat. XXV). Córka ich zapewne, Emanuela, Bazylianka w Mińsku 1650 r. Anna, żona Wojciecha Ciechanowieckiego, oboźnego litewskiego 1663 r. Anna z Kantakuzenów, 1686 r. żona Samuela Kmicica, strażnika W. Ks. Litewskiego.

Książę Rudolf i żona jego Elżbieta, otrzymali 1755 r. starostwo bachtyńskie, na odstąpienie którego otrzymali konsens królewski 1761 r. (Sig. 28 i 29). Ks. Cecylia, żona hr. Molza 1787 r. Leopoldyna, córka hospodara wołoskiego, pozostająca pod opieką cesarzowej Maryi Teresy, właścicielka dóbr Ottynija i innych, na Podolu galicyjskim, wyszła za hr. Henryka O'donnel, generała wojsk austryjackich i zmarła 1791 r. w Krakowie. Pochowana w kościele Panny Maryi, gdzie jej pomnik wystawiła córka Julia, hr. Józefowa Duninowa Wąsowiczowa. Wiktorya z Kantakuzenów, żona barona Mikołaja Zotty, sprzedała 1841 roku Ottynyę hr. Borkowskiemu.

KANTELLOWIE h. PORAJ. Sławetny Kazimierz Bonifacy Cantelli, rajca krakowski, sekretarz królewski, został 1676 r. rycerzem złotej ostrogi (eques auratus). Herb jego: Róża kwitnąca (Not. L. Białkowskiego, z Arch. Cent. Kijow.).

Franciszek Stanisław Kantelli, za przywilejem królewskim, wwiązany w posiadanie wójtostwa w Piotrowicach 1695 r. (Gr. Oświec. 85 f. 817). Kapitan wojsk koronnych 1698 r.

Jan, z Barbary z Dłuskich, pozostawił: księdza Jana, prowincyała OO. Karmelitów bosych, legata stolicy apostolskiej, Joannę, 1-o v. Karniewską, 2-o v. Cypryjanowę Nowicką, zmarłą 1807 r. i Salomeę, 1752 r. żonę Józefa Hubickiego (A. Tarnow. For. Nob.).

KANTOROWSKI Maciej z żoną, Magdaleną Fabrycy, oblatowali 1650 roku przywilej królewski na folwark „Olszańskie“ w Żywiecczyznie (Gr. Oświecims. 69 f. 479).

KANTOSZOWIE. Ksiądz Jan Kantosz ma 1438 roku sprawę w Gnieźnie, z kmieciem z Brudzewa (Pom. Dz. W Śr. XVI). Katarzyna Kantoszowa, córka Macieja z Jarocina, wnuczka Tomka z Węgleszyna, wraz z siostrą, kwitowała 1464 r. Jana z Tenczyna (Helc. II).

KAPELLA h. MARS (Ostr. Nr. 1990). Antoni, kapitan artyleryi koronnej 1788 r., otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. (DW. 104 f. 365 i V. L.). Dyplom miał wydany 1791 r. (Sig. 37 f. 117).

KAPICOWIE h. JASTRZĘBIEC odm. z Kapic, w województwie podlaskiem. Wawrzyniec i Jakób, synowie Jana Kapicy, dziedziczyli na Kapicach 1598 roku (Wyr. Lub. 76 f. 961). Walenty Kapica, syn Pawła, 1594 r. (Ibid. 57 f. 1258).

Marcin Kapica, syn Jana i Andrzej, Tomasz i Stanisław, synowie Marcina, dopełnili działu Kapic 1602 r. (Zap. Lub. 11 f. 285).

Herb Jastrzębiec.

Piotr Kapica podpisał, z ziemią bielską, elekcyę Stanisława Augusta. Wojciech, syn Michała i Anastazyi Bajkowskiej, zeznał 1733 r. zapis dożywocia z żoną, Ludwiką Szulcówną, córką Kazimierza i Teresy Chudzińskiej, wdową po Waleryanie Tyszce (DW. 68 f. 836). Andrzej, syn Mateusza i Maryanny Niecieckiej, sprzedał 1773 r. część swoją na Leśnem Milewku Dańkowskiemu (DW. 90 f. 26). Stefan, żonaty z Maryanną Bieńkowską. odstąpił 1780 r. pewną sumę synowi Franciszkowi (DW. 96 f. 931). Stanisław, porucznik b. wojsk polskich 1807 r.

Michała Kapicy, właściciela dóbr Kapice-Lipniki 1696 roku, potomkowie: Józef Jan, Teodor i Piotr, synowie Adama i Adam i Bartłomiej, synowie Jana, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

KAPLIŃSCY. Franciszek, Katarzyna, Krystyna, Anastazya i Bogdan, dzieci Fedora, dziedziczyły 1599 r. na Ładyżnicach (Wyr. Lub. 79 f. 201). Adama Kapleńskiego, cześnika smoleńskiego i Maryanny Więckowskiej, córka Eleonora, wyszła 1778 r. w Cisowie za Józefa Żarskiego, dziedzica Białej błotnej.

Waleryan i Ludwik, synowie Jakóba, wnuki Pawła, prawnuki Jana, praprawnuki Jana, syna Józefa Tomasza, w latach 1837 — 1838, a Marcin z synami: Grzegorzem i Onufrym, syn Pawła, wnuk powyższego Jana, praprawnuk Jana, 1841 r. legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej.

Anzelm, syn Waleryana, 1865 r. Jan, syn Marcina, Andrzej, Jan i Michał, synowie Grzegorza i Marcin, syn Onufrego, 1866 r. (Spis.).

KAPŁOŃSCY. Harasim Kapłoński i bracia jego, otrzymali szlachectwo na sejmie 1659 roku. Erazm dostał 1661 roku prawem lennem miasto Perohowie i wieś Nerubajkę, a także Moszurów, ze starostwa winnickiego (Woł. VII B f. 375).

KAPOSTAS Andrzej, bankier, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 roku. Dyplom miał wydany 1791 r. (Sig. 37 f. 131). Herb jego przedstawia na tarczy dwudzielnej w polu prawem błękitnem, srebrnego pelikana na murawie w lewo, pisklęta swe karmiącego, w lewem czerwonem—Odrowąża srebrnego. W szczycie hełmu trzy pióra strusie (Ostr. 1261).

KAPTUN Leon podpisał, z województwem brzeskiem - litewskiem, elekcyę Augusta II-go.

KAPTUREK Jan, w latach 1436 — 1455 oficyalista Kmitów, zastępuje często w latach 1446 — 1450 wojewodę (burgrabiego) na sądach w Przemyślu (AGZ.).

KAPUŚCIŃSCY DUNINOWIE h. ŁABĘDŹ. Józef Dunin Kapuściński obierał 1739 r. plenipotenta, w grodzie przemyskim. Córka jego Maryanna, urodzona z Teresy Moczulskiej, córki Jana i Zofii Chojnackiej, 1-o v. za Ignacym Kopystyńskim 1738 r., 2-o v. za Bazylim Dubrawskim 1768 r. (Gr. Przem.).

KAPUŚCIŃSCY h. ODROWĄŻ. Pawła i żonę jego, Annę z Brodowskich, 1-o v. Krzysztofowę Komorowską, kwitował 1708 r. Piotrowski, z summ na Równiance (Gr. Bełs. 100 f. 342). Krzysztof umarł 1729 r., mając lat około 40 (Sep. w Janowie pod Trębowlą).

Ksiądz Aleksander Kapuściński, dziekan leśniowiecki, proboszcz starobrodzki. legitymował się ze szlachectwa w ziemstwie lwowskiem 1783 r. Józef, więzień polityczny, powieszony 31-go Lipca 1847 we Lwowie. Tomasz, 1856 r. nauczyciel w Żółkwi.

KAPUŚCIŃSCY. N., miecznik wołkowyski 1735 r. (Gr. Przem.). Michał zaślubił 1751 r. Barbarę Szulipowską i miał z niej syna Jana z Matty Józefa, ur. 1754 r. (metr. w Dobromilu). Paweł zapisał 1735 r. w grodzie krasnostawskim 8,000 fl. żonie swej, Salomei z Rozwadowskich, 2-o v. Franciszkowej Ryciardetti. Andrzej i Karol, synowie Jana i Agnieszki Czajkowskiej, wnukowie Dominika i Domicelli z Zajączkowskich, otrzymali przyznanie szlachectwa 1802 r. w gubernii żytomierskiej. Stefan Jan, komornik złoczowski, nabył 1818 roku od rządu austryjackiego, część starostwa lubaczowskiego. Zmarł 1841 r., nie pozostawiwszy, z Maryanny z Chołodeckich, potomstwa (A. Lwows. For. Nob.). Kazimierz 1764 r. na uniwersytecie krakowskim.

KAPUSTA, książęta, h. WŁASNEGO, przedstawiającego strzałę rozdartą, z końcami zakrzywionymi, tak jak u Odrowąża.

Żyjący w XV-m wieku książę Iwan, miał dwóch synów: Fedora i Timofieja. Po Fedorze szedł książę Piotr, który w 1539 r. oskarżył brata swego stryjecznego, księcia Andrzeja, o pobicie żony (ML. 37). Ów książę Piotr, ma być tym samym Piotrem, co nosił przezwisko *Horczak* i jest znanym ze sprawy, jaką miał z ks. Włodzimierzem Putywelskim 1532 r. (Patrz *Horczak*).

Książę Timofiej Iwanowicz, dworzanin królewski, otrzymał w latach 1502—1514 nadania różnych majątków, a przed 1511 rokiem został starostą czerkaskim. W tym ostatnim roku był starostą radoszkowskim. Umarł prawdopodobnie w końcu 1514 r., gdyż w roku następnym żona jego Anna, jest już wdową. Córka jego Owdotia, za Tychną Kozińskim, a syn Andrzej, 1536 r. dworzanin królewski, w latach 1546, 1550 i 1555 — 1572 starosta owrucki, 1566 roku kasztelan bracławski, umarł 1572 r. W 1565 r. dostarczał na potrzeby wojenne 25 koni po usarsku i 24 takichże koni na łaskę króla jegomości. W 1569 r. podpisał akt unii Litwy z Koroną. Z żony, Hanny Szymkówny, pozostawił książę Andrzej synów: Filipa i Iwana, zmarłych młodo i córki: Aleksandrę. żonę ks. Aleksandra Wiśniowieckiego i Marynę, żonę Bohdana Sapiehy.

Księżna Aleksandra Wiśniowiecka, zeznając 1592 r. zapis na cerkiew Woyską, wymienia, że jest córką Andrzeja, a wnuczką Timofleja i poleca modlić się za dusze braci swych, Filipa i Iwana, i siostry Maryny, których ciała w cerkwi tej złożone zostały (Akta III i Kniaź.).

KAPUSTA Matys, sługa książąt Jarosławiczów, otrzymał od nich 1503 r. dworzyszcze Tarasowskie i Płotnią. Maksym i Waśko Awramowicze Kapuśticze, bojarowie turowscy księżnej Konstantowej Ostrogskiej, widocznie spadkobiercy Matysa Kapusty, mają 1551 r. sprawę ze Skirmuntem, o dworzyszcze Tarasowskie (ML. 2 i 51).

Katarzyna Owdotia Kapuścianka, żona 1-o v. Semena Kmity, 2-o v. Mikołaja Hulewicza, w połowie XVI-go wieku.

KAPUSZCZEWSKI Jerzy, stolnik miński 1617 r. (Akta XII). Córka jego Katarzyna, za Hrehorym Mirskim, strażnikiem W. Ks. Litewskiego.

KAR Bazyli, pułkownik wojsk rosyjskich, otrzymał indygenat na sejmie 1768 roku.

KARABANOWICZ Franciszek, syn Karola i Katarzyny Żarynówny, ur. 1796 r., pod opieką wuja Bonawentury Kulwiecia 1808 r.

KARABANOWSKI Krzysztof, podczaszy bracławski 1698 r. (Akta VIII).

KARABAT v. KARABATH Jan Wojciech, vicesgerent horodelski, procesował Płoskiego 1685 roku (Zs. Bełs. 71 f. 1824). Konstancya zaślubiła w Białej 1720 r. Jana Dąbkowskiego (metr. w Czortkowie).

KARABATAKI Konstanty otrzymał szlachectwo na sejmie 1676 r.

Herb Ostoja.

KARABCZEWSCY v. KARABCZYJOWSCY v. KARABCZOWSCY v. KARACZEWSCY v. KORABCZEWSCY h. OSTOJA z Korabczewa, a właściwie Korabczejowa, w powiecie kamienieckim. Bazyli Karaczewski otrzymał 1383 r., od wielkiego księcia Witolda, miejscowość na Podolu, zwaną Karaczów (Bal. II. 1052) i pozwolenie na założenie wsi Kniażej Łuki (A. Zap. Ros. I. i Gr. Latycz. Obl. z 1788 r.).

Prokop i Semenko Korabczewscy, świadkowie 1375 r. na liście księcia Aleksandra Koriatowicza (A. Zap. Ros. 1).

Przy rewizyi królewszczyzn na Podolu w 1469 r. Piotr i Mikołaj Imbram z Karabczejowa, okazali listy królewskie, na Ićkowce, Karabczejów i Malkowce (Paw.; Jabł.). Ci są widocznie nową polską rodziną tam osiadłą i od nich idą pewno późniejsi Karabczyjowscy.

W XVI-m wieku Karabczewscy, oprócz Karabczejowa, posiadali na Podolu znaczne włości, bo Daszkowce, Hryczowce,

Chodykowce Czarnokońce, Sokołowce, Krasnostawce, Kniehinin, Przewrocie, Orynin i inne, a w ziemi bełskiej: Osardów, Żuzły, Głuchowo, Chłopiatyn i Wirzbiąrz 1578 r. (Jabł. i Paw.).

Roman Karabczewski trzymał w 1565 r. Siemiakowce (Jabł.). Aleksy Karaczowski, dziedzic Daszkowiec 1555 r., połowę dóbr swych, Hlebowa, Subotyniec, Hryszowiec alias Karaczowiec, Daszkowiec, Dołchowiec i Kniażej - Łuki, darował 1582 r. synom swej siostry, Anny Nikoforowej Choroszkowej Selechowskiej.

Teodor i Sebastyan, synowie Romana, zamienili 1591 r. swoją połowę Daszkowiec, Kniażej-Łuki i Dołchowiec z Choroszkami, na połowę Karaczowiec i Hlebowa (Górski. Pow. Mohilew.). Aleksander, syn Teodora, zastawił 1612 r. Siemakowce Lipnickiemu. Anna de Zaleszcze, wdowa po Teodorze, za Pawłem Piaseckim 1612 roku (Zs. Kamien. 3624 f. 20). Teodora, żona Romana Zahorowskiego 1635 r. (Woł. VI A f. 636).

Anna, córka Jana, za Mikołajem Łobockim 1520 r. (M. 34 f. 250). Łazarzowi wytoczył 1521 r. sprawę Herburt, o zbiegłych poddanych (Zs. Kamien. 3598). Mikołaj i Seweryn, synowie niegdy Jana i Konstancyi Popławnickiej, córki Antoniego, 2-o v. żony Jana Sroczyckiego, podstarościego kamienieckiego, otrzymali od swej matki 1536 r. część Karabczewa i Kadyjowiec (Ibid.). Mikołaj zeznał 1535 r. zapis dożywocia z żoną, Katarzyną z Orynina v. z Unienia, córką Piotra Hynka, podkomorzego kamienieckiego, wdową po Pawle Klusie (Ibid.). Mikołaj, miecznik 1555 r., a cześnik kamieniecki 1566 r., miał dwóch synów: Piotra i Mikołaja, oraz córki: Elżbietę niezamężną i Zofię, za Aleksandrem Łaszczem, chorążym bełskim (Wyr. Lub. 9 f. 123 i Zs. Kamien. 3620 z lat 1582 i 1592). Piotr, w imieniu ojca i brata młodszego Mikołaja, zastawił Sołodkowce 1568 roku (Ibid. 3603).

Piotr, żonaty z Katarzyną Magierówną, kasztelanką bełską, zwykle nazywaną w aktach Katarzyną z Przewodowa, pozostawił synów dwóch: Jana i Piotra, oraz córkę Zofię, żonę 1-o v. ks. Romana Rużyńskiego, 2-o v. Hieronima Chodkiewicza, kasztelana wileńskiego. Zofia, kobieta niezmiernie energiczna, ciągle miała sprawy z sąsiadami, które często orężem załatwiała. Wyprzedawszy majątki osiadła w Bełzie, gdzie wzniosła kościół i klasztor Dominikanom. Umarła tutaj, a sukcesyą po niej dzielili się dopiero w połowie XVIII-go wieku Bełżeccy, Drużbiczowie i Kossakowscy (Zs. Bełs. 12 f. 236; 44 f. 129 i 95 f. 290). Hieronim, ksiądz greckiego obrządku, w Lubomlu 1631 r. (Akta XXIII).

Aleksy, syn Andrzeja i Tacyanny N., ur. 1768 r. (metr. w Dolinie), od 1796 r. gr.-kat. paroch w Iwanikówce, miał, z Parascewią z Pogłodowskich, dwanaścioro dzieci, z których Parfeni zmarł bezpotomnie; Tekla, za Michałem Sobolewskim; Jan, żonaty z Lehmanówną, miał tylko córkę; Józef, gr. - kat. paroch w Uścieczku, po którym, z Maryi z Kropielnickich, Jan i Antoni bezżenni; Laura, za Lewickim; Klaudya Józefowa Sokołowska; Józefa zmarła panną i Kamilla, 1-o v. Ożarowska, 2-o v. Szaraniewiczowa, wreszcie ksiądz Klemens, ur. 1810 r. (metr. w Iwanikówce), gr.-kat. paroch w Oknie, miał z Anną z Wolańskich, dziewiętnaścioro dzieci. Z tych:

Konstancya i Eugenia niezamężne; Józef, sekretarz sądowy, z Herminą Hebenstreitówną, bezdzietny; Mikołaj, galicyjskiego namiestnictwa i Maksymilian,

galicyjskiego Wydziału Krajowego, urzędnicy, bezżenni; ksiądz Aleksander, gr.-kat. paroch w Lisowcach, po którym, z Eugenii z Kozłowskich: Eugeni, zmarły młodo, Julian, urzędnik kolejowy, a Teofil i Emil, sędziowie w Galicyi; ksiądz Włodzimierz, gr.-kat. paroch w Czerniatynie, żonaty z Julią z Kozłowskich, z której: Olga, Natalia, Konstanty, Jan, Teodor, Mikołaj i Klemens; w końcu ksiądz Michał, ur. 1842 r., z kanclerza, kanonik gremialny gr.-kat metropolii we Lwowie (M. D. Wąs.).

KARACZ, podstarości brzeski-litewski 1507 r. (ML. 195 f. 291).

KARACZEWSCY. Władysław Karaczewski Niemira, poseł województwa mińskiego i Jan Michał Karaczewski Wołk, strażnikowicz smoleński, stronnicy Augusta III-go 1733 r. (Oblig. Warsz. 49 f. 612 i 614).

Piotr Józef, syn Macieja, wnuk Bazylego, przeniósłszy się z gubernii kijowskiej do podolskiej, legitymował się ze szlachectwa tamże 1890 r., a synowie jego: Zygmunt, Ignacy i Jan, 1891 r. (Spis).

KARACZON Mikołaj, chorąży nadworny litewski 1588 roku. Umarł przed 1610 r. W 1590 r. poborca upicki.

KARAFFA, patrz *Korbut*.

KARAŚ Jan, żupnik chęciński 1487 r.

KARASIEWICZ v. KARASIOWICZ. Hrehory Karasiowicz podpisał, z województwem brzeskiem-litewskiem, elekcyę Jana Kazimierza. Onufry Karasiewicz, vicesgerent sądowy latyczowski 1785 r.

KARASIŃSCY h. DĄBROWA. Franciszek Karasiński, subdelegat grodzki radomski 1747 r. Paweł 1769 r. w ziemi drohickiej. Józef i Stanisław, synowie Pawła, Andrzej, syn Leona i Antoni Józef, syn Stanisława, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku. Stanisław umarł 1853 r. w Radomiu, a żona jego, Katarzyna z Olewińskich, 1882 r. tamże.

Herb Dąbrowa.

KARASIOWIE h. DĄBROWA. Czy nie pochodzą ze wsi Żdżary-Karasie, w powiecie bielskim, województwie płockiem, której dziedzicami 1578 r. byli: Marcin z braćmi, Jakób, syn Marcina, Katarzyna Krystynowa i Dorota Karasiówna (Paw.).

Aleksander i Mikołaj Jan, w powiecie grodzieńskim, a Samuel w województwie nowogrodzkiem 1648 r. Aleksander był właścicielem Burniewa i pozostawił syna Władysława, którego syn Kazimierz, miał syna Marcina, a ten ostatni czterech synów: Michała, Stanisława, Feliksa i Antoniego, wylegitymowanych ze szlachectwa 1820 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Stefan Karaś, burmistrz królewski wileński 1674 r. Katarzyna Karasiówna, urodzona z Durasewiczównej, żona Adama Żochowskiego 1678 roku (Ist. Jur. Mat. XXVI). Michał, student u Pijarów w Chełmie 1678 r. (Akta XXIII).

Jan i Michał podpisali, z województwem nowogrodzkiem i z województwem brzeskiem-litewskiem, elekcyę Augusta II-go. Andrzej podpisał 1649 r. uchwały szlachty, powiatu grodzieńskiego (Akta I). Jan Józef, w województwie brześciańskiem 1699 r. (Akta IV). Katarzyna, 1-o v. za Michałem Perottim, pułkownikiem królewskim, 2-o v. za Michałem Pacem, kasztelanem połockim 1717 r., 3-o v. za Wiszniewskim, łowczym orszańskim (Pac.).

Ignacy Karaś, łowczy połocki, sprzedał 1729 r. część dóbr swoich Opole, w ziemi liwskiej leżących, ks. Michałowi Czartoryskiemu (DW. 67 f. 489). Syn jego Kazimierz, wychowany na dworze Poniatowskiego, kasztelana krakowskiego i przywiązany do jego domu, 1746 r. cześnik buski, 1749 r. i generał adjutant wojsk królewskich (DW. 73 f. 34), 1757 r. cześnik liwski, poseł na sejm elekcyjny 1764 r. i w tymże roku kasztelan wiski i marszałek prywatny dworu królewskiego Stanisława Augusta. W 1765 r. kawaler orderu Św. Stanisława, a 1773 r. Orła Białego. Umarł w Warszawie 6-go Lutego 1775 r., pochowany u Kapucynów. Posiadacz wójtostwa w Mostowiu, odstąpił je 1746 r. Jaszowskiemu (DW. 71 f. 895). W 1764 r. otrzymał wójtostwo w Drużbakach wyższych, które, za konsensem królewskim z tegoż roku, odstąpił Kazimierzowi Poniatowskiemu (Sig. 30). Za konsensem królewskim z 1765 r. nabył w tymże roku od Poniatowskich, wspólnie z żoną, Izabellą z Hubińskich, starostwo ryckie (Sig. 31 i M. 235 f. 182), które 1774 r. odstąpił synowi Kajetanowi (M. 292 f. 209). W 1769 r. otrzymał grunta w Warszawie, zwane „grunta Oboźnego", na których wzniósł pałac, nazywany dotychczas, pałacem Karasia (Kancl. 47 II f. 171). W 1774 roku otrzymał z dóbr pojezuickich Nowodwór z wsiami: Białki, Korzeniów, Borki i Rycze, w ziemi stężyckiej (Kancl. 54 f. 80). Posiadane przez siebie starostwo zadybskie, w województwie sandomierskiem, odstąpił 1774 roku synowi Michałowi (M. 292 f. 211).

Kasztelan żonaty 1-o v. z Maryą Devraux, 2-o v. z Elżbietą Hubińską, córką Jana, podczaszego rzeczyckiego, z którą zeznał zapis dożywocia 1749 r. (DW. 73 f. 82), z pierwszej żony pozostawił córkę Annę, z drugiej—córki: Ludwikę, Teresę, Maryannę, Petronellę i synów: Kajetana i Michała. Wdowa po kasztelanie wyszła 2-o v. za Marcina Ledóchowskiego, starostę rudeckiego 1776 r.

W 1761 r. kasztelan zawarł umowę przedślubną z Bernardem Szwykowskim, z czasem wojskim trockim, o oddanie mu za żonę córki swej Anny. Ślub odbył się w tymże roku i małżonkowie zaraz zapisali sobie wzajemne dożywocie (M. 233 f. 257 i 269 f. 362). W 1770 roku zawarł kasztelan umowę przedślubną, z Onufrym Bromirskim, o oddanie mu za żonę córki Ludwiki. W 1771 r. Ludwika jest już żoną Bromirskiego (M. 272 f. 322). Teresa, wyszła za Feliksa Górskiego, podkomorzego warszawskiego (DW. 108 f. 1058). Petronella w 1791 r., a Maryanna w 1793 r., były jeszcze pannami (DW. 107 f. 169 i 109 f. 260).

Kajetan, syn kasztelana, szambelan Stanisława Augusta, i brat jego Michał, starosta zadybski, kwitowali Górskiego 1783 roku (DW. 99 f. 1259 i 1336). Kajetan był 1782 r. porucznikiem gwardyi pieszej koronnej (DW. 98 f. 1468). Nabył on od brata Michała 1784 r., część jego Opola, którą to sprzedaż 1792 roku

potwierdził. W 1793 r., nabył od tegoż brata połowę jego pałacu Karasiowskiego (DW. 100 f. 901; 108 f. 613 i 109 f. 260). W 1777 r. dobra Nowodworskie sprzedał Ledóchowskiemu, a 1783 r. starostwo ryckie odstąpił Kickim (M. 294 f. 115 i 298 f. 51). Żonaty 1785 r. z Anną z Oknińskich, córką Jana, wojskiego liwskiego i Antoniny z Przeczkowskich (DW. 101 f. 512 i 514; 102 f. 393). Umarł 1798 r., a wdowa wyszła 2-o v. za Rembielińskiego 1800 r.

Michał, syn kasztelana, ur. w Warszawie 29-go Września 1762 r. (metr. w kośc. Św. Krzyża), starosta zadybski, sekretarz królewski 1784 roku (DW. 100 f. 901 i 106 f. 808), legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1840 r. Ożeniony z Franciszką Guzkowską, wdową po Pawle Czempińskim, pozostawił córkę Maryę, dziedziczkę Zadybia, za Janem Samuelem Finke-Piaskowskim.

Karol, brat kasztelana, żonaty z Franciszką Russocką, pozostawił syna Karola Adama, ur. 1765 r., zastawnego posiadacza Krzepic, ożenionego z Salomeą Kamińską. Syn jego, Michał Antoni Karol, z Seweryny Szrednickiej, pozostawił syna Stefana, doktora medycyny, lekarza pułkowego wojsk austryjackich, który uzyskał 1898 roku od cesarza Franciszka Józefa, potwierdzenie staropolskiego szlachectwa.

Józef zmarły 1810 r. w Bodaczówce na Podolu; miał syna Wincentego i siostry: N. Jagodzińską w Tulczynie i N. Kopytkowską w Babczycach, w jampolskiem, 1810 roku.

KARASIOWIE h. TRĄBY. Piotr, syn Mamaja i siostry Hryćka z Wołczyszczowic, nosił przezwisko Karasia. Na mocy działu sporządzonego 1436 roku z braćmi, Jerzym z Dunikowic i Budziwojem z Lubinia, otrzymał Piotr Karaś Hruszowice (Rusowice), w ziemi przemyskiej. Zmarł 1465 r., pozostawiwszy z żony Anny, syna Jana Karasia, który jako Jan, syn Piotra Mamaja z Hruszowic, był 1456 r. na uniwersytecie krakowskim. Jan Karaś pisał się z Dunikowic i Hruszowic i był łożniczym królewskim 1466 r., w którym, jako zajęty sprawami królewskiemi, zyskał dla siebie moratoryum. Umarł po 1472 r., zdaje się bezdzietny. Patrz *Mamaj* (AGZ. XIII).

KARASIOWIE w sieradzkiem i kaliskiem, następnie w halickiem. Maciej, syn Karasia z Sikucina, ożeniony 1457 r. z Jadwigą, stryjeczną siostrą księdza Stanisława z Barczewa, plebana strońskiego. Michał Karaś z Sikucina, wziął 1473 r. w zastaw część Barczewa od Kobierzyckiej (Gr. Sier. 11 f. 517 i 18 f. 61). Ten sam pewno Michał Karaś, posiadacz Kobieli, w województwie sieradzkiem, 1490 r. (Inv. Arch. Kor.).

Piotr Karaś z Czołnochowa (w województwie kaliskiem), nabył 1455 roku Obelnicę, w halickiem, za 150 grzyw. W 1457 roku komornik sądu grodzkiego, 1458 i 1462 — 1470 r. sędzia grodzki i w latach 1461 — 1475 komornik sądu ziemskiego halickiego, 1456 r. dworzanin Stanisława Chodorowskiego, ożenił się z Sandochną, wdową po wójcie z Brzozdowiec, która, wraz z synami swoimi, sprzedała 1457 r. to wójtostwo Chodorowskim. Synami jego zapewne byli, Jan Karaś z Obelnicy 1485 r. i Dobiesław Karaś z Obelnicy, który za 60 grzyw. żony swej Anny i za 20 grzyw. swoich, wziął 1494 r. w zastaw połowę Roshadowa, inaczej Plechowa, od Zygmunta z Pomorzan (AGZ. XII i XIV).

Jana i Emerencyanny, syn Franciszek, ur. 1651 r., córka Teresa, ur. 1652 roku (metr. w Rybotyczach).

KARASOWSCY h. JASTRZĘBIEC. Antoni Józef Karasowski, syn Jana i Katarzyny z Radomyskich, zostawił, z Zofii Baranowiczównej, syna Wiktoryna, komornika granicznego krasnostawskiego, dziedzica na Strzylcu, wylegitymowanego ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim. Wiktoryn, z czasem austryjacki komornik cyrkularny stanisławowski, zaślubił Teklę Wolańską i z niej zostawił syna Wacława Koźmę Damiana, ur. 1785 r. (metr. w Horodence).

KARASZEWICZ, patrz *Tokarzewski-Karaszewicz.*

KARASZEWICZ N. otrzymał szlachectwo na sejmie 1775 r. (V. L.). Ten sam pewno, Józef, subdelegat grodzki latyczowski 1766 r.

z KARBIC Mikołaj, syn Sędziwoja, 1430 r. na uniwersytecie krakowskim.

KARBIŃSCY. Jan Karbiński i żona jego Elżbieta, odstąpili 1609 r. Siejowskim, wójtostwo w Janczewicach (DW. 37 f. 658). Jan, pisarz kancelaryi koronnej i żona jego, Elżbieta z Rybińskich, otrzymali 1672 r. konsens królewski, na wykupienie od Montelupich Łucznicy. Tenże Jan i żona jego, odstąpili 1700 r. Łucznicę synom swoim, Janowi i Pawłowi, towarzyszom chorągwi pancernej.

Jan, syn Jana, zeznał 1726 r. zapis dożywocia z żoną, Zuzanną z Wykińskich, córką Wojciecha i Anny z Czermińskich.

Paweł, syn Jana, podpisał, z ziemią czerską, elekcyę Augusta II-go. Posiadał on Łucznicę i Kawki, nie żył 1720 r. Elżbieta za Michałem Baczyńskim 1699 r. (Perp. Czers. 13 f. 402; 15 f. 209; 16 A f. 249; 20 f. 193 i 25 f. 275; Sig. 19 z 1720 roku).

[KARBONOWIE h. WŁASNEGO. Franciszek de Carbon, rzymianin, pułkownik wojsk francuskich, zabiwszy w pojedynku syna szefa swego pułku, schronił się pod opiekę królowej Sobieskiej, która go na dworze Lubomirskich umieściła, gdzie się też ożenił z Katarzyną z Więckowskich, chorążanką podolską. Był on w końcu podkomorzym królewskim Augusta II-go (Arch. Wąsow.). Jego dzieci: Salomea za Reszką, pocztmagistrem i superintendentem ceł W. Ks. Litewskiego, później cześnikiem bialskim i starostą dubnickim; Maryanna, za Wiśniewskim, podczaszym pińskim; Teresa, za Preusem, kapitanem wojsk koronnych; Barbara, ur. 1721 r. (metr. u Św. Jana w Warszawie), w zakonie Brygidek w Grodnie; Jan, w pułku muszkieterów Augusta II-go, następnie w wojsku rosyjskiem, a w końcu w zakonie OO. Kapucynów, jako ks. Mateusz, umarł wikarym w Warszawie 1765 r.; Jacek w wojsku włoskiem, w końcu porucznik inżynieryi w artyleryi litewskiej, umarł bezżenny 1767 r.; Antoni, zamieszkały w krakowskiem, pozostawił Fabiana, mianowanego 1790 r. chorążym, a 1794 r. rotmistrza w wojsku polskiem, zmarłego 1801 r. w Hlibkach (Gr. Winnic.) i Józefę, za Kazimierzem Pogorzelskim, procesującą się od 1810 r. z Podhorodeńskim, o spadek po bracie Fabianie (Zs. Starokonst. i Winnic.); Franciszek, w zakonie OO. Bernardynów ks. Antoni; Ludwik, oficer pułku łanowego, później pułkownik huzarów rosyjskich, umarł 1783 r., jako komisarz odgraniczenia Polski od Rosyi, i wreszcie Fryderyk

August Michał, ur. 1724 r. (metr. u Św. Jana w Warszawie), od młodości w gwardyi litewskiej, później kapitan kawaleryi saskiej, wzięty 1763 r. do niewoli, niechcąc złożyć pruskiemu królowi przysięgi, został odesłany do Polski. Z Julianny Doroty Grabowskiej (Perp. Czers. 40 f. 168), córki prezydenta Trybunału pruskiego, miał Ignacego i Maryę Józefę, zmarłych młodo, w skutek czego zapisał 1786 roku majątek swój i spadek po wuju żony, Janie Filipie hr. Eckersberg-Cebrowskim, wspomnianemu wyżej bratankowi Fabianowi (Gr. Warsz.; M. D. Wąs).]

KARBOTOWIE h. TRZY BUŁAWY, prawdopodobnie pochodzą od Anioła Carbotti v. Carboth, Włocha, który za odznaczenie się na wojnie z Moskwą, otrzymał indygenat na sejmie w Warszawie 1590 r. (M. 132 f. 81 i 133 f. 462). M. Antoni Karbot 1604 r. na uniwersytecie krakowskim. Mateusz Karbot, komornik ziemski radomski 1628 r. Jan, komornik graniczny pilźnieński w latach 1633 — 1636. Stanisław, pisarz grodzki żytomierski 1630 r. Michał, posesor Jołtuchy ze starostwa barskiego 1615 r. (Źr. Dziej. V), pisarz grodzki żytomierski 1635 roku. Jan, pisarz grodzki nowokorczyński 1642 r.; syn jego Hieronim. Krystyna, córka Jana i Zofii z Borkowskich, wdowa po Mikołaju Wolskim Żywcu 1679 roku (Gr. Radoms.).

KARBOWSCY h. SAS. Halszka Karbowska, za Samuelem Miczewiczem 1649 r. (Ist. Jur. Mat. XXV). Stanisław Karbowski, z województwem sandomierskiem, a Stefan, z ziemią ciechanowską, podpisali elekcyę Augusta II-go. Antoni, Józef, Ludwik, Stefan, Aleksandra, Anna i Maryanna, dzieci Pawła i Potencyanny z Bukojemskich, cedowały sumę Załęskiemu 1715 r. (Bracł. XV f. 1336). Jerzy, w powiecie wiłkomierskim, 1764 r. (V. L.). Andrzej, cześnik żydaczowski 1767 r. Jan wziął dymisyę z wojska koronnego 1780 r., z rangą sztabs-kapitana (MP.). Jan, porucznik w chorągwi skarbu litewskiego 1790 r. Nicefor, woźny generalny województwa witebskiego 1793 r. (Ist Jur. Mat. XXI). Agnieszka, zaślubiła 1723 r. Mikołaja Krajewskiego (Metr. w Czortkowie).

Bazyli, syn Mikołaja i Teodory z Hoszowskich, wnuk Wawrzyńca i Katarzyny z Sulatyckich, żonaty z Katarzyną Drozdowską, miał dwóch synów: Andrzeja i Jerzego.

Andrzeja, z Maryanny Burmakowskiej, syn Franciszek, w ziemstwie halickiem, a Jerzy, w ziemstwie lwowskiem, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r.

Jerzy, ożeniony z Katarzyną Drozdowską, pozostawił syna Stanisława, po którym, z Maryi z Wasylkowiczów, syn Onufry, a z Maryi z Tyszkowskich, syn Michał, uzyskali potwierdzenie szlachectwa 1832 roku, w Wydziale Stanów we Lwowie.

KARBOWSCY z Karbowa, w powiecie brodnickim. Mikołaj z Karbowa, ma poleconą 1344 r. lokacyę miasta Działdowa, na prawie chełmińskiem. Tworzyan z Karbowa, obowiązany do służby zakonowi, około 1430 r. Gotard Karbowski, dostał 1486 roku 66 włók w powiecie łeckim, dla lokacyi wsi Wiśniewa, a w niej dla siebie 26 włók sołectwa. Maciej Karbowski 1523 r. (Kętrz. f. 115, 132, 312, 457 i 462). Stanisław, poseł prowincyi pruskich, stronnik Augusta III-go (Oblig. Gr. Warsz. 49 f. 611).

KARCHOWSCY h. KRAKWICZ, to jest trzy karpie o jednej głowie, z Karchowa, w powiecie kościańskim. Piechno Krakwicz z Karchowa w latach 1395—1399 ma sprawy w Kościanie. Żona jego pozwana 1400 r. przez Mateusza z Osieka, a dzieci 1400 r. procesują Wyszotę z Kurnika. Patrz *Krakwicz.*

Gniewosz z Karkowa (?) świadczy w Kościanie 1395 r. (Leksz.). Mikołaj i Franciszek, bracia Karchowscy, kwitowali 1469 r. w Sanoku Wzdowskich z posagu (AGZ.).

Mikołaj Karchowski prowadził własny orszak na wojnę turecką 1498 roku (St. Pr. P. Pom. VII. 574). Świętosław dziedziczył na Pikartach, w województwie kaliskiem, 1579 r., a Kasper na Karchowie i Belęcinie, w powiecie kościańskim, 1580 r. (Paw.). Andrzej, dziedzic Karchowa, Belęcina i Trzebcza, dworzanin królewski, poborca poznański i burgrabia kościański, otrzymał 1580 r. Książenice ze starostwa błońskiego i Gromadzino ze starostwa ciechanowskiego. Trzymał i starostwo nowomiejskie, które 1581 r. odstąpił Alemaniemu (M. 123 f. 489 i 454). Biegły w sztuce wojennej, za znaczne, sławne i krwawe zasługi oddane Rzeczypospolitej, otrzymał od Zygmunta III-go 1589 r. starostwo seswiejskie (V. L.).

Aleksander, elektor Władysława IV-go i żona jego, Ewa z Reklewskich, otrzymali 1637 r. konsens królewski, na wykupienie Bartodziei, w powiecie bydgoskim, od Koszutskiego (M. 182 f. 157). Jakób Karchowski, alias Bilęcki, dziedzic na Belęcinie 1580 roku (Paw.). Adam, żonaty z Teresą Cielecką 1667 roku (Ins. Posn. I). Aleksander podpisał, z województwem poznańskiem, elekcyę Augusta II-go.

KARCHOWSCY h. WCZELE, wyszli prawdopodobnie z województwa sieradzkiego, gdzie w powiecie szadkowskim leży Karchowo v. Charchowo szlacheckie i księże. Stefan z Karchowa świadczy w Łęczycy 1391 r. (Łęcz. II. 3728). Janusz Karchowski i żona jego Katarzyna, sprzedali 1428 r. część swoją na Karchowie Sławnikowi, archidyakonowi uniejowskiemu, któremu i Dobek prawa swe do tego majątku 1429 roku odstąpił. Małgorzata, za Hieronimem Zadzimskim 1530 roku.

Stanisław zapisał 1530 r. w Szadku 30 grzyw. posagu swej żonie, Jadwidze z Pruszkowskich. Przeniósł się widać następnie do powiatu przedeckiego, gdzie spotykamy jego potomków. W 1556 r. oddał synom swoim: Sebastyanowi i Jakóbowi, część swoją na Karchowie i Bratkowie. Stanisław, syn Sebastyana, nabył 1596 r. Kabelicz, a Wencesław i Jarosław, synowie Jakóba, kwitowali 1587 roku stryja swego Sebastyana (Gr. Przed. 10 f. 288; 35 f. 215 i 44 f. 440).

Jakób, syn Jarosza, kwitował Kosmowskiego 1619 r, a Stanisław, Filipeckiego 1674 r. (Ibid. 65 f. 262 i 77 f. 313).

Wacław i żona jego, Katarzyna z Balińskich, zawarli 1590 r. układ z Waliszewskim w Sieradzu. Jan kwitował tamże 1639 roku Zaleskiego. Krzysztof, z Agnieszki Kozickiej, miał córkę Ludwikę, która nabyła 1784 r. sumę od wuja swego Ludwika Kozickiego (DW. 100 f. 1100).

Marcin Karchowski v. Charchowski w latach 1711—1716, miał córki: Katarzynę Szydłowską i Helenę Franciszkową Żórawińską, z któremi procesuje się Jan Cielecki 1754 r. w Sieradzu (Gr. Sieradz.). Patrz *Charchowski.*

KARCZA, syn Andrzeja, miał sprawę w Poznaniu o Karzec 1393 roku (Leksz.). Jan Karczowic (z Golbic), świadczy w Łęczycy 1390 r. Piotr, syn Macieja Karcza z Pirzchowa, 1452 r. na uniwersytecie krakowskim.

KARCZEWSCY h. JASIEŃCZYK z Karczewia (dzisiaj Karczew), w ziemi czerskiej. Tomek z Karczewia pozwał 1419 r. Jana z Karczewia w Warce (Najst. Ks. Czers.). Wit z Dudy, stolnik czerski, dopełnił 1428 r. działu dóbr, a w liczbie ich Karczewia, z synami: Piotrem, Pawłem, Janem i Witem (M. 333 f. 85). Przypuszczam, że tenże Wit, z drugiej żony, miał także potomstwo, skoro 1452 r. Pachna, córka Wita z Karczewia, żona Stanisława z Lipia, zrzekła się majątku rodzicielskiego na braci swoich: Marcina, Wojciecha i Stefana (M. 4 f. 4). Marcin i Wojciech, dziedzice Karczewia, procesowali 1451 r. Całowańskiego (Zs. Gr. Czers. 1 A f. 293).

Wojciech, młodszy syn Wita z Karczewia, pozostawił synów: Mikołaja, Andrzeja i Jana, oraz córki: Małgorzatę, Katarzynę i Elżbietę. Żyli oni w 1480 roku (Zs. Gr. Czers. 2 f. 305). Janowi zabezpieczył sumę Miedzechowski 1501 r. (Zs. Warec. 1 C f. 315). Halszka (Elżbieta) wyszła za Mikołaja z Paprotni. W 1502 r. zrzekła się majątku ojczystego, na rzecz brata Mikołaja (M. 18 f. 136). Z synów Wojciecha pozostał przy życiu jeden Mikołaj, skoro w latach 1510 — 1513 on jeden dopełnił podziału Karczewia, z bratem stryjecznym Marcinem. Mikołaj wziął Karczewie, a Marcin— Jabłonnę (Zs. Gr. Czers. 25 A f. 188 i 16 f. 477). Karczewie jednak z czasem wróciło do potomków Marcina.

Herb Jasieńczyk.

Mikołaj zabezpieczył 1499 r. posag żonie, Annie z Trzylatkowa i z niej pozostawił syna Macieja. który 1565 r. procesował Walickiego i córki: Annę, żonę Mikołaja z Suchy 1532 roku, Zofię, żonę Wojciecha Śmiatkowskiego 1537 r., Agnieszkę, Małgorzatę, żonę Jana Suskiego, z nim rozwiedzioną 1554 roku i Barbarę, żonę Mikołaja Walickiego (Zs. Gr. Czers. 13 f. 135; 5 f. 157; 10 A f. 174; 10 B f. 267; 16 f. 379 i 20 f. 109).

Marcin, najstarszy syn Wita z Karczewia, miał córki: Elżbietę i Barbarę, żonę 1-o v. Tobiasza z Śmiatkowa 1488 r., 2-o v. Jana Głoskowskiego 1499 r. i synów: Jakóba, Pawła, Andrzeja i Marcina. Wymienione córki Marcina zrzekły się 1499 r. majątku rodzicielskiego na rzecz braci swoich (M. 9 f. 227 i Zs. Gr. Czers. 1 A f. 258). Synowie Marcina otrzymali 1473, 1474 i 1476 r., od książąt Mazowieckich, różne zwolnienia i przywileje dla swoich dóbr, Karczewia, Woli i drugiej Woli (M. 5 f. 176 i 60 f. 149 i Kod. Mazow.). Z nich:

Jakób, w latach 1469 — 1473 student uniwersytetu krakowskiego, pleban w Liwiu 1473 r., kanonik warszawski 1493 r., podkanclerzy mazowiecki i kanonik płocki 1497 roku, kustosz warszawski 1509 roku (M. 5 f. 176; 60 f. 114 i 340 f. 48).

Paweł, wojski warszawski 1494 r. Jego potomstwo nie znane.

Andrzej, proboszcz w Górze 1499 r. i w Babicach 1519 r. (M. 32 f. 36).

Marcin, wojski liwski 1499 r., wojski czerski 1513 r., dopełnił w tym ostatnim roku podziału dóbr Karczewia i Jabłonny, z bratem stryjecznym Mikołajem, na mocy którego otrzymał Jabłonnę (Zs. Gr. Czers. 25 A f. 188 i 16 f. 477). Karczewie jednak powróciło do jego potomków. Nie żył 1519 r., w którym synowie jego: Franciszek, Jan i Jakób, dopełnili działu dóbr ze stryjami swoimi, Jakóbem, kustoszem warszawskim i Andrzejem, proboszczem w Górze (M. 32 f. 36). Z synów Marcina, wojskiego czerskiego: Jakób był proboszczem w Górze 1536 r. (Zs. Warec. 5 f. 613). Wiadomości o potomkach Jana, urywają się w połowie XVII-go wieku, a potomstwo Franciszka da się wykazać do ostatnich czasów.

Jan, średni syn Marcina, wojskiego czerskiego, dziedzic z bratem Franciszkiem na Karczewiu, Miedzechowie i Kabajce, wspólnie z nim zastawił Miedzechów Staniszewskiemu 1534 r. i otrzymał 1548 r. przywilej erekcyjny na miasto 7Karczewie, ze wsi tegoż nazwiska (Zs. Gr. Czers. 6 f. 168; 10 A f. 67 i 297; M. 4 f. 58). Żonaty z Barbarą Ducką, miał z niej trzy córki: Zofię, żonę Wojciecha Glinieckiego 1553 r., Elżbietę, żonę Wawrzyńca Sobiekurskiego 1554 r. i Annę, żonę Tomasza Suffczyńskiego 1565 r., oraz sześciu synów: Sebastyana, Jakóba, Franciszka, Stanisława, Jana i Marcina. Zofia i Elżbieta zrzekły się majątku ojczystego na rzecz braci 1553 i 1554 r., a Anna kwitowała braci z posagu 1565 r. (Zs. Gr. Czers. 16 f. 197 i 200; 18 f. 3; 30 f. 377; 20 f. 54; 33 f. 117 i 118). Synowie Jana dopełnili 1566 r. działu dóbr Karczewia, Woli Karczewskiej, Duckiej Woli, Otwocka Duckiego i Łągu. Sebastyan otrzymał połowę Jabłonny, Jakób— Ducką Wolę, a pozostali—miasto i wieś Karczewie, obie wsie Dudy, Duckie Otwocko, Kozłów i Łąg (Zs. Gr. Czers. 12 f. 269 i 34 f. 8). Z nich:

1. Sebastyan zapisał 1564 r. sumę żonie, Annie z Młądzkich, córce Stanisława, a 1571 r. dopełnił działu Woli Karczewskiej i Jabłonny, z bratem stryjecznym Janem, synem Franciszka (Zs. Gr. Czers. 6 f. 236; 31 f. 333 i 40 f. 400). Córki jego: Anna, żona Samuela Puchalskiego i Katarzyna, żona Mikołaja Dłużewskiego, a synowie: Jan, Kasper, Stanisław i Krzysztof. Anna majątek swój ojczysty odstąpiła braciom 1586 r. Janowi, Kasprowi i Krzysztofowi odstąpiła matka 1602 r. Młądz, Wolę Młądzką, Ryczyce i Janówek (Zs. Gr. Czers. 55 f. 675; 59 f. 313; Perp. Czers. 2 f. 201).

Kasper, syn Sebastyana, zeznał 1623 r. zapis dożywocia z żoną, Krystyną z Kobrzyńskich. Z niej syn Piotr, zeznał 1631 r. takiż zapis z żoną, Anną z Kadłubskich, a 1644 r. dopełnił z bratem stryjecznym Wawrzyńcem, synem Krzysztofa, podziału Jabłonnej, Woli Karczewskiej, Młądza, Woli Młądzkiej i Ryczyc. Wawrzyniec, żonaty 1644 r. z Teodorą Zawiszanką (Perp. Czers. 6 f. 504; 8 f. 586; 7 f. 107; 10 f. 474).

2. Jakób, żonaty z Małgorzatą Dybowską, sprzedał 1566 r. braciom część swoją w dobrach ojczystych i macierzystych, a 1579 r. zastawił wspólnie z żoną Wolę Ducką (Zs. Gr. Czers. 33 f. 597; 47 f. 146). Córki jego: Anna, Barbara, Zofia, żona Krzysztofa Piersickiego, Agnieszka i Małgorzata i synowie: Krzysztof, Mikołaj i Jakób, procesują się z Oborskimi 1583 r. (Perp. Czers. 5 f. 518; 1 B f. 274; Zs. Gr. Czers. 51 f. 630).

3. Franciszek, żonaty 1568 r. z Anną Młądzką, córką Jakóba, miał z niej syna Andrzeja, ożenionego z Dorotą Bielawską, który w latach 1599 — 1613 na-

był Jathne, a 1612 r. sprzedał część swoją na Młądzu, Woli i Janówko Glinieckiemu (Zs. Gr. Czers. 43 f. 947; 54 f. 540 i 849; Perp. Czers. 1 B f. 271; 2 f. 355; 3 f. 270; 4 f. 176 i 273). Katarzyna, córka Andrzeja, za Mikołajem Świeżewskim 1629 r. (Perp. Czers. 8 f. 177).

4. Stanisław, dziedzic na Małym Miedzechowie i Kabajce, zabezpieczył 1571 i 1574 r. posag żonie, Katarzynie z Lasockich, córce Piotra. W 1607 r. był pisarzem kancelaryi królewskiej (Zs. Gr. Czers. 39 f. 247 i 305; 42 f. 340; Zs. Warec. 10 f. 905; DW. 34 f. 690). Synów jego dwóch: Mikołaj, dziedzic na Miedzechowie, żonaty z Jadwigą Trzebińską, córką Stanisława, wdową po Stanisławie Magnuszewskim, z którą zeznał zapis dożywocia 1617 i 1635 roku i Bartłomiej (Zs. Warec. 20 f. 570; 24 f. 199; 26 f. 141; Perp. Czers. 6 f. 714 i 717; 5 f. 329 i 9 f. 271).

5. Jan zastawił 1564 r. część swoją na Woli Karczewskiej bratu Sebastyanowi, a 1570 r. zabezpieczył na Karczewiu 1,000 flor. i 1574 r. na Tarnowie 1,500 fl. żonie swej, Zofii z Tarnowskich, córce Felicyana (Zs. Gr. Czers. 31 f. 331 i 333; 39 f. 162 i 42 f. 347). Syn jego, Marcin, nabył 1589 r. część Woli Karczewskiej od brata stryjecznego Krzysztofa, a sprzedał 1605 r. część swoją na Karczewiu, Otwocku i Zagrobach Siennickiemu (Perp. Czers. 1 A f. 7; 2 f. 504).

6. Marcin, o którym ślad ginie w aktach czerskich po 1566 r.

Franciszek, najstarszy syn Marcina, wojskiego czerskiego, dziedzic na Karczewiu, Miedzechowie i Kabajce, zabezpieczył 1530 r. posag żonie, Małgorzacie z Dudy Duckiej (Zs. Gr. Czers. 6 f. 168; 10 A f. 67 i 126). W 1548 r. otrzymał, wspólnie z bratem Janem, przywilej, na erekcyę miasta Karczewia (M. 74 f. 58). Syn jego Jan, dziedzic na Woli Karczewskiej i Jabłonny, dopełnił 1571 r. podziału tych dóbr z bratem stryjecznym Sebastyanem. Dziedziczył też na Gliniańce, Osinach i Starej Rudzie. Te dwa ostatnie majątki sprzedał Wyrzykowskiemu 1593 r. Został podczaszym czerskim 1583 r.; umarł w 1595 r. Żonaty z Zofią Boglewską, chorążanką warszawską, zabezpieczył jej 1561 r. 3,000 fl. (Zs. Gr. Czers. 29 i 33 f. 181; 37 f. 786; 40 f. 400; 53 f. 268 i 54 f. 857). Synów jego dwóch: Stanisław i Jan, oraz córki: Anna, Dorota, 1-o v. za Baltazarem Walbachem 1592 r., 2-o v. za Wojciechem Kożuchowskim 1599 r., Barbara, Zofia i Eleonora (Zs. Gr. Czers. 43 f. 263; Perp. Czers. 1 A f. 246; 1 B f. 234).

O Stanisławie, podczaszycu czerskim, jedną tylko wzmiankę znajduję w aktach pod 1575 r.

Brat zaś jego Jan, sprzedał 1596 r. Duckie i Kabajkę, a 1601 r. Wawrzyńców, Gliniankę, Rząsowę i Czarnówkę Boglewskiemu (Perp. Czers. 1 B f. 21; 2 f. 132). Zonaty z Anną Odrzywolską, córką Piotra, której w 1597 r. zabezpieczył posag na Karczewiu i Gliniance (Perp. Czers. 1 B f. 112), pozostawił z niej córki: Aleksandrę i Eleonorę, którym 1615 r. wyznaczył posagi i syna Władysława. Aleksandra wyszła za Krzysztofa Suffczyńskiego i 1618 r. kwitowała brata Władysława, z odbioru posagu. Eleonora była żoną Wojciecha Kłembowskiego 1624 roku. Jan miał jeszcze córkę Zofię, nie wymienioną w akcie z 1615 r. (DW. 44 f. 202; 5 f. 486 i 6 f. 536).

Władysław, syn Jana, zapisał 1625 r. posag i dożywocie żonie swej, Annie z Wąsowiczów, córce Krzysztofa, rotmistrza królewskiego i Katarzyny z Zielonej, 2-o v. żonie Stanisława Oborskiego (Perp. Czers. 7 f. 242). Synów pozostawił

trzech: Samuela, Jana v. Jana Władysława i Zygmunta, właścicieli 1663 r. Karczewia i Otwocka, oraz córkę Wiktoryę, żonę 1-o v. Waleryana Oborskiego 1657 roku, a w roku następnym 2-o v. Wojciecha Broszkowskigo (Perp. Czers. 12 f. 3, 32, 156 i 377).

Jan v. Jan Władysław, v. Władysław, syn Władysława, podczaszy warszawski 1682 r., zmarły 1698 r, podpisał, z ziemią czerską, elekcyę Jana III-go. Żonaty z Zofią Komońską, wspólnie z nią zapisał 1664 i 1682 r. na Karczewiu sumę, księżom Karmelitom Bosym w Warszawie. W 1667 r. nabył część Świdra od Piotrowskiego, w 1688 r. był wyznaczony komisarzem do rozpatrzenia w Kołbieli kosztów budowy mostu na Świdrze i ustanowienia mostowego, a 1695 roku nabył od Komońskiego Rudno, Rudzienko, Kazub, Oleksin i Podgórzno (Perp. Czers. 12 f. 390; 13 f. 120; 14 A f. 17 i 363; 14 C f. 349). Synów jego dwóch: Kazimierz v. Jan Kazimierz i Antoni v. Antoni Jan i trzy córki: Anna Wiktorynowa Arciechowska, Joanna Kazimierzowa Zdziarska i Maryanna Wojciechowa Bojemska. Pierwsza 1676 r. na ojca, a dwie drugie 1698 i 1700 r. na braci, zrzekły się majątku rodzicielskiego (Perp. Czers. 13 f. 496; 15 f. 40 i 246; 16 B f. 147). Synowie podczaszego zapisali 1699 r. 2,000 flor. na kościół w Karczewiu, a 1705 r. dopełnili działu dóbr, Jan Kazimierz otrzymał Rudzienko, Pogorzel, Ostrowik, Dąbrówkę i Jabłonnę, w powiecie garwolińskim, a Antoni—Rudno, Oleksin, Podgórzno, Sempochów i Gust, w tymże powiecie (DW. 61 f. 721; Perp. Czers. 15 f. 130).

Kazimierz v. Jan Kazimierz, podczaszyc warszawski, podpisał, z ziemią czerską, elekcyę Augusta II-go. W 1701 r. sędzia grodzki liwski, w roku następnym i wojski czerski, wspólnie z żoną, Konstancyą z Bojemskich, wziął 1712 roku w zastaw od Warszyckiego, Rzachtę, Dobrzeniec i Piaseczno. Nie żył 1715 roku, w którym wdowa po nim kwitowała Siedlnickich i zabezpieczyła sumę na Rudzienku i Pogorzeli synowi Józefowi (Perp. Czers. 14 D f. 96; 17 f. 332; 18 f. 323). Konstancya Bojemska, żona Kazimierza, była 1-o v. za Janem Cieciszewskim, podkomorzym liwskim, a 3-o v. za Samuelem Opackim, stolnikiem liwskim 1725 roku. W tym ostatnim roku zrzekła się dożywocia przysługującego jej na Rudzienku i Pogorzeli, na rzecz syna (DW. 65 f. 1113).

Józef, syn Kazimierza, wojskiego czerskiego, zeznał 1725 r. zapis dożywocia z żoną, Justyną z Przezdzieckich, córką Józefa, sędziego ziemskiego wyszogrodzkiego i Jadwigi Święcickiej (DW. 65 f. 1114). W 1733 r. sędzia kapturowy ziemi czerskiej, został 1738 r. wojskim wyszogrodzkim. Umarł 1740 r., a pozostała po nim wdowa wyszła 1742 r za Jana Lasockiego (Perp. Czers. 23 A f. 1 i 26 f. 63). Syna pozostawił jednego Aleksandra i dwie córki: Antoninę, żonę Adama Ignacego Smoniewskiego, skarbnika, podstarościego i sędziego grodzkiego wyszogrodzkiego, która 1749 r. zrzekła się spadku rodzicielskiego na brata i Maryannę, żonę Michała Szymakowskiego, stolnika ciechanowskiego, która kwitowała 1755 r. Michała Karczewskiego, z odbioru sumy (Perp. Czers. 23 B f. 631; 29 f. 314 i 30 f. 172).

Aleksander, łowczy liwski 1749 r., zawarł 1746 roku umowę przedślubną z Heleną Suffczyńską, córką Kaspra, chorążego czerskiego i Franciszki z Kłobukowskich, a zaślubiwszy ją, zeznał z nią 1749 roku zapis wzajemnego dożywocia (Perp. Czers. 27 f. 255 i 28 f. 317). Potomstwo jego jest mi nieznane.

Antoni v. Antoni Jan, młodszy syn Władysława, podczaszego warszawskie-

go, skarbnik czerski 1715 r., cześnik 1717 r., lecz nominacya ta nie doszła do skutku, pisarz ziemski i grodzki czerski 1720 r., w końcu kasztelan liwski 1738 r., zeznał w latach 1703 — 1709 zapis dożywocia z żoną, Heleną z Grabianków, córką Wojciecha i Barbary z Biejkowskich (Perp. Czers. 15 f. 471 i DW. 61 f. 1096). W 1733 r. był posłem na sejm i marszałkiem czerskim (Perp. Czers. 23 A f. 1). Właściciel Jakóbowa, w ziemi czerskiej, otrzymał 1726 r. przywilej królewski, na odprawianie tamże jarmarków. W 1711 r. otrzymał wspólnie z żoną Kołbiel od rodziców żony, a 1733 r. nabył Barchowo od Pęczkowskiego (Perp. Czers. 17 f. 262 i DW. 68 f. 819). Nie żył 1741 r., w którym synowie jego: Józef, Michał i Konstanty, wspólnie z matką, potwierdzili dział dóbr po ojcu pozostałych (DW. 70 f. 196 i Perp. Czers. 28 f. 13). Kasztelan miał jeszcze czwartego syna Kajetana, Trynitarza, któremu ojciec odstąpił 1728 r. część Kalenia, oraz trzy córki: Agnieszkę, żonę Józefa Okęckiego, chorążego warszawskiego 1720 r., Dorotę, żonę Walentego Niszczyckiego, kasztelana raciążskiego 1735 r. i Annę, żonę Leona Opackiego 1736 r. (Perp. Czers. 19 f. 54; 20 f. 13; 21 f. 100; 23 B f. 69; 24 f. 60 i 171; 28 f. 121; Deb. Czers. 1 f. 161; 4 f. 63). Z synów kasztelana:

I. Józef, starosta budziszewski 1740 r., nabył 1746 r. od Wolskiego wspólnie z żoną, Ewą z Załuskich, Bakotę i dzierżawę uszycką, w województwie podolskiem, a wyjednał dla tejże żony dożywocie na starostwie budziszewskiem 1744 r. (Sig. 25 z 1744 r. i M. 228 f. 24). W 1757 r. szambelan Augusta III-go, otrzymal starostwo liwskie, które 1770 r. za konsensem królewskim odstąpił Grabiance. Starostwo budziszewskie odstąpił znów za konsensem królewskim z 1760 r. Wąsowiczowi. Krajków sprzedał Niszczyckiemu 1757 r., prawa swoje do Piekoszowa, nabyte w 1757 r. od Löwendalowej, odstąpił w roku następnym Ossolińskiemu. Jakóbów, Mistów i Czarnę sprzedał Platerowi 1761 r., a prawa swe do Gostomi odstąpił 1784 r. Moszyńskiemu. W 1775 r. we Lwowie wziął za 100,000 flor. w zastaw na trzy lata od Szaniawskich Goździków, Mechlin i Stoczki, w opoczyńskiem (DW. 80 f. 156, 197 i 244; 82 f. 105; 100 f. 758). Pozostał właścicielem Popielowa, gdzie i umarł 31-go Października 1793 r. Jedynaście razy posłował i był marszałkiem ziemi liwskiej, w czasie konfederacyi barskiej (Koresp. Kraj. i Zagr.). Po śmierci pierwszej żony, Ewy z Załuskich, zaślubił starosta Antoninę Ossolińską, córkę Jana Stanisława, hrabiego na Tęczynie i Sterdyni, starosty drohickiego, następnie kasztelana gostyńskiego i Ludwiki z Załuskich, z którą zeznał zapis dożywocia 1751 r. (DW. 73 f. 616). Z niej miał trzy córki: Annę Józefowę Bratkowską, miecznikowę koronną galicyjską, Ludwikę Antoniowę Chociszewską i Maryannę Mrozowicką i dwóch synów: Joachima i Józefa, wspólnie z którymi zawarł ugodę z Niszczyckim 1782 r. (DW. 98 f. 1268), a odstąpił im w grodzie radomskim 1791 r. wszystkie swoje majątki. Z nich:

A) Joachim, właściciel Ciepielowa, ożeniony 25-go Lipca 1790 r. z Zofią Świdzińską, córką Michała, kasztelana radomskiego i Barbary z Krasińskich, wspólnie z nią kwitował 1792 r. brata jej Jana Nepomucena, z odbioru sumy odpowiadającej jej schedzie (DW. 108 f. 605). Jego potomstwo:

a) *Floryan* Ignacy Józef, ur. w Ciepielowie 1791 r., właściciel dóbr Wielgie, żonaty 1-o v. z Maryanną Świdzińską, córką Feliksa i Joanny Szymanieckiej, pozostawił z niej syna Fełiksa, właściciela, po ojcu, Wielgiego, ożenionego z bar. Justyną Heydel, z której córka Wanda, za bar. Adamem Horochem i synowie:

Wacław, znany autor, ożeniony z Heleną Malczewską, Kazimierz, właściciel Wielgiego, żonaty z Wandą Rutkowską i Bronisław, dziedzic Ranachowa, żonaty z Rościszewską. Tenże Floryan, z drugiej żony, Seweryny Dąbrowskiej, zmarłej 1890 roku, miał synów: Seweryna, doktora medycyny, zmarłego 1888 r. i N., żonatego z Przystojecką.

b) *Cyryak* Józef Joachim i

c) *Patrycy* Michał Joachim, bliźniaki, urodzeni w Ciepielowie 15-go Marca 1799 roku. Z nich Cyryak, żonaty z Boną Świdzińską, siostrą swej bratowej, zmarł bezdzietnie. Patrycy, właściciel Dobrowody, ożeniony z Mrozowicką, miał z niej córkę N., za Przystojeckim i synów: N., żonatego z Józefiną Zawadzką, 2-o v. Józefową Gorzkowską, zmarłego bezdzietnie i Joachima, dziedzica Strykowic, ożenionego ze Skorkowską, z której jest potomstwo, a wśrod niego Helena, wdowa po Cypryjanie Dzierzbickim.

d) Franciszek Salezy, ur. 1804 r., właściciel Brzozowy, w powiecie sandomierskim, żonaty z Józefą Duninówną Brzezińską, pozostawił z niej córki: Teodozyę, za Edwardem Domańskim, Karolinę, za Julianem Rostkowskim, Maryę, za Jakóbem Popowskim, Emilię, za Dobrzańskim i synów: Henryka, ożenionego 1867 roku z hr. Aleksandrą Komorowską i Felicyana, żonatego z Heleną Łabędzką, z której synowie: Stefan i Jan.

e) Maryanna, za Napoleonem Świdzińskim.

f) N., za Polanowskim.

g) N., za Zawadzkim.

h) Bona zmarła panną.

Potomstwo Joachima legitymowało się ze szlachectwa w Królestwie w latach 1839 — 1850.

B) Jan Chrzciciel *Józef* Wiktoryn Tomasz, zwykle w aktach Józefem, v. Józefem Kwirynem nazywany, ur. w Warszawie 1755 r. (metr. w kośc. Św. Krzyża), właściciel Pierzchni, Jakóbowa, Ryk i Woli Kadłubskiej, które nabył 1795 r. od Jabłonowskiego (Zs. Radoms.), zaślubił 9-go Stycznia 1792 r. w kościele Św. Krzyża w Warszawie, Bonę Świdzińską, córkę Michała, kasztelana radomskiego i Barbary z Krasińskich i zeznał z nią w tymże roku zapis dożywocia (DW. 107 f. 1594 i 1608). Umarł on w Pierzchni 11-go Czerwca 1814 r., a ona w Radomiu 1843 r. Ich potomstwo:

a) Kazimierz, żonaty z Łuszczewską, zmarły bezpotomnie przed 1836 r.

b) Barbara, ur. w Pierzchni 1801 r. (metr. w Jasionnej), dziedziczka Pierzchni, zaślubiła w Jasionnej 14-go Lutego 1822 r. Antoniego Szczepanowskiego, zmarłego 1835 r.

c) Antonina, ur. w Pierzchni 1802 r., zaślubiła 1830 r. 1-o v. Stefana Domańskiego z Wiru, a po rozwodzie z nim, N. Targowskiego i zmarła w Radomiu 1886 r.

d) Bona, ur. w Pierzchni 1804 r., za Mireckim.

e) Julia, właścicielka Ryk, za Gorzkowskim.

Patrz o nich wyrok Trybunału radomskiego z 30-go Listopada 1840 roku, o którym wzmiankuje Teka B. W. Rummla.

II. Michał, łowczy czerski 1739 r., cześnik 1745 r., pisarz ziemski i grodzki 1749 r., w końcu podkomorzy czerski 1759 r., dziedzic Rudna (Perp. Czers. 25 f. 321), poseł ziemi czerskiej na elekcyę 1764 r. W 1778 r. był kandydatem do kasztelanii mazowieckiej (MP.). W 1750 r. sprzedał Bielińskiemu Pogorzel, Ostrówek Karczewski i część Jabłonny (DW. 73 f. 348), w 1758 r. Rudzienko i Grębiszew Rudzieńskiemu, a Rudę Podgórzną 1779 r. Niszczyckiemu (Perp. Czers. 31 f. 48 i 36 f. 124). Umarł w 1782 r. Żonaty z Teresą Załuską, córką Kaspra, starosty regnowskiego i Franciszki z Kuropatnickich (DW. 81 f. 13 i 83 f. 44), pozostawił z niej syna Stanisława, który, z ziemią czerską, podpisał elekcyę Stanisława Augusta, a w 1783 r. już nie żył (Deb. Czers. 1 f. 256).

III. Konstanty, łowczy liwski 1740 r., z którego urzędu rezygnował 1749 roku, starosta prusinowski tegoż roku, żonaty z Ludwiką Walicką, córką Jana, stolnika rawskiego i Teresy z Garczyńskich, wspólnie z nią sprzedał 1740 r. Ługowice i część Tomczyc Walickiemu. Nie żył 1754 r., w którym bracia jego, Józef i Michał, sprzedali Miedzechów i Kabajkę Sienickiemu (DW. 70 f. 157 i 77 f. 143; Perp. Czers. 25 f. 247 i 28 f. 388). Pozostała po nim wdowa wyszła za Antoniego Węglińskiego 1757 r. Syn jego, Antoni, sprzedał 1788 r. część Zaborowa Mokrskiemu (DW. 77 f. 139; 104 f. 1129 i 1134), a 1782 r. legitymował się ze szlachectwa w ziemstwie lwowskiem.

Prawdopodobnie po synach Jana, a wnukach Marcina, wojskiego czerskiego 1513 r., idą niżej wymienieni.

Jan, łowczy przemyski 1614 r. (Prawem i lewem). Tomasz, dożywotnik Sokolnik, w ziemi lwowskiej, 1665 r. (M. 203 f. 506), żonaty z Barbarą Przerębską, z łowczego chełmskiego, podczaszy sanocki 1663 roku, z tym tytułem i jako oboźny i pułkownik królewski podpisał, z województwem ruskiem, elekcyę Jana III-go. Są jego nominacye: z łowczego bełskiego na podczaszego z 1662 r., z łowczego przemyskiego na podczaszego sanockiego z 1663 r. i na chorążego sanockiego z 1672 r. Ale wszystkie są błędne i nie przyszły do skutku. Mylnie też w aktach nazywany: cześnikiem 1671 r., a podstolim sanockim 1677 r. i chorążym sanockim 1679 r. W 1681 r. został chorążym lwowskim, a 1690 r. kasztelanem halickim. Był też i podstarościm lwowskim 1689 r. Kasztelan po śmierci żony, Barbary z Przerębskich, zaślubił Eleonorę Mniewską, wdowę po Głębockim, a 3-o v. Grzegorzewską (Perp. Czers. 18 f. 109). W 1691 r. fundował klasztor Karmelitów Bosych w Beresteczku (AGZ. X. 6089). Umarł w Krotoszynie 1691 r., pochowany w kościele OO. Jezuitów we Lwowie. Z pierwszej żony miał synów trzech: Józefa, Stefana i Antoniego, i tyleż córek: Joannę, za Wojciechem Łosiem, Zuzannę, za Aleksandrem Potockim, wojewodą smoleńskim i Maryannę, za Prokopem Granowskim, starostą żytomierskim. Józefowi i Stefanowi ojciec odstąpił 1689 r. wójtostwo w Sokolnikach i sołtystwo w Porsznie, a Stefan i Antoni wprowadzeni zostali 1696 r. do Falęcic i Lekarcic. Joannie ojciec odstąpił 1690 roku Kliniec (AGZ. X. 6048 i 6057; Perp. Czers. 14 C f. 369; Gr. Lwows. z 1703 roku). Józef i Stefan kwitowali 1694 r. Sieniawskiego, ze spadku po siostrze swej Granowskiej (M. 216 f. 440).

Józef, kasztelanic halicki, wykupił starostwo żytomierskie z rąk Ludwika Granowskiego, za konsensem królewskim z 1700 r. (AGZ. X. 6369). Żonaty z Rozalią Żebrowską, w imieniu której sprzedał 1715 roku dworek na Krakowskiem

Przedmieściu w Warszawie Wyrozębskiemu i zastawił Falęcice i Lekarcice Kniehinińskiemu 1705 r. (DW. 6ż f. 597; Perp. Czers. 16 B f. 378). Umarł w 1725 r. Syn jego Piotr, zeznał 1738 r. zapis dożywocia z żoną, Joanną z Czackich (Bracł. XVI f. 829 i Gr. Łuck. 2293 z 1738 r.). W 1748 r. kasztelan konarski-łęczycki, umarł 1761 r.

Stefan, kasztelanic halicki, sprzedał 1710 r. Konkolowo, w powiecie kościańskim, Radomickiemu, które to dobra przysądzono mu po śmierci Prokopa Granowskiego (Zap Lub. 80 f. 50). W 1716 r. otrzymał przywilej królewski, na odprawianie jarmarków w Wybranówce, a 1713 r. sprzedał grunta, na Krakowskiem Przedmieściu w Warszawie, Dorychowi. Żonaty z Angelą Rzewuską, podskarbianką nadworną koronną, pozostawił syna Michała, który kwitował 1741 r. Józefa Zawadzkiego.

Michał, ożeniony z Maryanną Rogala Zawadzką, miał z niej syna Jana Kajetana, ur. w Trościańcu 1775 r. (metr. w Fulsztynie), właściciela Przystałowic, w powiecie opoczyńskim, 1838 r., wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie, 1843 r., którego syn sprzedawszy Przystałowice, przeniósł się na Węgry. Ten Michał, v. Feliks Michał, dzierżawca Tadania, zmarły 1793 r., z wymienionej żony oprócz Jana Kajetana, miał jeszcze córkę Balbinę Wiktoryę i synów: Ignacego Stanisława, Wincentego Benedykta Józefa, Józefa Piotra i Feliksa Joachima Stefana (A. Lwows. For. Nob.; AGZ. X. 6732; DW. 62 f. 197; Bracł. XIV f. 1033; Gr. Brańskie z 1741 r. f. 380).

Julian, syn Franciszka i Teresy z Kuklińskich, komornik graniczny płocki, został 1750 r. wojskim ciechanowskim. W 1762 r: nabył sumę od Rybczyńskiego. W 1764 r. sędzia kapturowy i poseł ziemi warszawskiej, podpisał z tą ziemią elekcyę Stanisława Augusta (DW. 73 f. 254; 82 f. 407; 83 f. 1703). Z Konstancyi Karczewskiej, córka Maryanna Wiktorya, żona 1-o v. Michała Zalewskiego, cześnika nowogrodzkiego, 2-o v. Ignacego Osieckiego, szambelana 1791 roku i synowie: Jan, Aleksander i Antoni. Siostra kwitowała braci z posagu 1791 r., a trzej bracia zawarli między sobą układ 1774 roku (DW. 88 f. 226; 91 f. 128 i 107 f. 879).

Jan, syn Juliana, wojskiego ciechanowskiego, nabył starostwo bulkowskie od Jabłonowskiej, za konsensem królewskim z 1773 roku (Kancl. 51 II f. 150). W 1781 r. szambelan Stanisława Augusta, 1791 r. rotmistrz kawaleryi narodowej, deputat na Trybunał koronny i kawaler orderu Św. Stanisława, był 1784 r. kandydatem do kasztelanii wyszogrodzkiej (MP.), dziedzic Jeżewa, w płockiem, 1807 roku. Z Katarzyny z Łempickich, wspólnie z którą kwitował 1785 r. Józefa Łempickiego, z odbioru tysiąca dukatów (DW. 101 f. 81 i 107 f. 879), pozostawił syna Tertuliana, żonatego z Barbarą Żórawską i córki: Balbinę 1-o v. Ludwikowę Rokitnicką 1817 r., 2-o v. Pągowską, Ludwikę Łempicką, Faustynę Jurkowską, Ewę Konarzewską i Eleonorę Zielińską.

Tertuliana syn Gustaw Alfons i córki: Emma Gościcka, Joanna Sumińska i Henryka, za Edmundem Skarzyńskim z Popowa.

Aleksander, syn Juliana, wojskiego ciechanowskiego, żonaty z Moniką Izbińską, córką Józefa, sędziego ziemskiego sochaczewskiego i Magdaleny z Krąkowskich, z którą zeznał zapis dożywocia 1789 r. (DW. 105 f. 9), komornik graniczny czerski 1774 r., szambelan Stanisława Augusta 1788 r., komisarz cywilno-

wojskowy ziemi zakroczymskiej 1791 r., nabył 1781 r. Błędów od Nowickiego, a część Bogusławic Wielkich 1788 roku od Bogusławskiego (DW. 97 f. 648; 99 f. 1362; 104 f. 980; 107 f. 738). Umarł bezdzietny przed 1817 r. On pewno, bo Aleksander, dziedzic Woli Łychowskiej, w czerskiem, ożeniony drugi raz z Anną Cybulską, 1-o v. Staniszewską 1812 r.

Antoni, syn Juliana, wojskiego ciechanowskiego, starosta bulkowski, żonaty z Brygidą Radwańską, wdową po Wiktorze Zielińskim, stolniku łomżyńskim, wypuścił 1775 r. w dzierżawę starostwo bulkowskie bratu Aleksandrowi (DW. 92 f. 806 i 101 f. 898).

Konstanty, syn Ludwika, zawarł 1698 r. umowę z Rudzieńskim o Iłowiec. Żonaty z Maryanną z Rudzieńskich 1701 r., pozostawił z niej trzech synów: Jana, Michała i Antoniego, kanonika kruszwickiego, proboszcza glinieckiego, którzy w 1728 r. odstąpili sumę z Choiny (Perp. Czers. 15 f. 387; 16 A f. 23; 20 f. 374). Z nich Jan, był miecznikiem łukowskim i wspólnie z bratem Michałem wprowadzony do Dziekcieńca 1757 r. (Ibid. 19 f. 275 i 30 f. 425). Michałowi przyznał sumę Izbiński 1736 r., a Karczewski Józef 1746 r. Tenże Michał w swojem i pierwszej swej żony, Teresy ze Zbaraszewskich, imieniu, kwitował Bielińskiego 1738 roku (Ibid. 23 B f. 276; 24 f. 393; 28 f. 2).

Michał, z czasem wojski wyszogrodzki 1763 r., nie żył 1765 r., w którym druga jego żona, Maryanna z Lipińskich, wprowadzoną została do Świerku i Dziekcieńca (Ibid. 33 f. 17 i DW. 85 f. 170). Dzieci jego urodzone z pierwszej żony: Kazimierz, Maciej i Antonina, wprowadzeni do Świerku 1766 roku, zawarli układ z macochą, żoną już Wojciecha Płażewskiego 1777 r. (DW. 85 f. 837 i Perp. Czers. 35 f. 277). Z drugiej żony miał Michał córkę Maryannę (DW. 112 f 913). Kazimierz, żonaty 1776 r. z Magdaleną Dziewanowską i brat jego Maciej, kwitowali Wielopolskiego 1778 r. (Perp. Czers. 35 f. 111 i 174; DW. 94 f. 385).

Michał, szambelan Stanisława Augusta i rotmistrz pancerny 1766 r. (Sig. 32 i 35; DW. 93 f. 722), następnie starosta pakutyniecki i kawaler orderu Św. Stanisława 1787 r., właściciel Szypowiec i Kapuściniec, syn Stanisława, sędziego grodzkiego, a 1754 r. podstolego latyczowskiego i Anieli Stawskiej, wnuk Józefa i Anastazyi Gutowskiej, legitymował się ze szlachectwa w ziemstwie bełskiem 1782 r. Umarł zupełnie ociemniały 1822 r., zostawiając, z Tekli z hr. Łosiów, dzieci: Henryka i Anielę.

Stanisław, z Anny Kobierskiej, miał syna Franciszka, ożenionego z Anielą Leszczyńską, po którym synowie: Józef, Jan, po którym syn Jakób, i Szymon, dziedziczący na Wasilkowcach, legitymowali się ze szlachectwa w grodzie trembowelskim 1782 r. Siostra ich Paulina Franciszkowa Zaleska, żyła jeszcze 1847 r.

Szymona, z Anastazyi Zalewskiej, synowie: Andrzej, Antoni, ożeniony z Rozalią Raczyńską, którego syn Jan z Matty 1847 r. i Jan, żonaty z Honoratą Szpotowską, który wraz z synami: Jakóbem i Wojciechem, legitymował się ze szlachectwa w Wydziale Stanów we Lwowie 1831 r.

Tomasz, syn Antoniego, subdelegata grodzkiego halickiego 1763 r. i Joanny Medyńskiej, dziedzic na Chudyjowcach, legitymował się ze szlachectwa w ziemstwie halickiem 1782 r. Syn jego Antoni, ur. 1770 r. w Michałkowie, pozostawił synów: Jana Pawła i Hieronima. Aniela, córka Antoniego i Maryanny Jaźwińskiej, żona Mateusza Witwickiego, zmarła w Białej 1850 roku. Jana i Maryanny

Stanisławskiej córka Rozalia, 1-o v. Kazimierzowa Bilińska, 2-o v. 1851 r. Maciejowa Witwicka, zmarła 1871 r. w Szmańkowcach (metr. w Czortkowie).

Janusz Karczewski, podstarości iłżecki 1569 r. (Paw.). Stanisław, klucznik zamku krakowskiego 1660 r. (Sig. 3). Aleksander podpisał, z województwem nowogrodzkiem, elekcyę Jana Kazimierza, a z powiatem słonimskim, obiór Jana III-go. Tę ostatnią elekcyę podpisał, z województwem kijowskiem, Aleksander, skarbnik kijowski.

Stanisław, komornik bielski 1688 r. (Zap. Lub. 64 f. 210). Stanisław, syn Wojciecha i Justyny z Chruślickich, z siostrami: Krystyną i Maryanną Stanisławową Koluszkowską, sprzedali Grzegorzewskiemu Łękawicę 1686 roku (Perp. Czers. 14 A f. 202).

W liczbie elektorów Augusta II-go znajdujemy: Jana, z województwa nowogrodzkiego i Pawła, z ziemi wiskiej. Stanisław, towarzysz chorągwi królewicza Konstantego 1702 r. (AGZ. X. 6732). Stanisław, podczaszy sochaczewski, pozwany 1710 r. przez Kłodnickiego (Gr. Żydacz. 85 f. 1510). Marcin, syn Walentego i Agnieszki Szczurowskiej, zabezpieczył 1712 r. posag żonie swej, Eleonorze Bartnickiej (DW. 62 f. 86). Elżbieta, córka Stanisława i Anny z Lenartowskich, za Antonim Świeszewskim 1729 r. Aleksandra, wdowa po Stanisławie Przeradowskim 1732 r. (Perp. Czers. 21 f. 174 i 22 f. 264).

Aleksander, Antoni i Jan, z ziemią warszawską, a Tomasz, z ziemią liwską, podpisali elekcyę Stanisława Augusta. Emilia z Grabowskich, wdowa po Franciszku 1772 r. (Perp. Czers. 34 f. 285). Salomea z Jaroszewskich, żona 1-o v. Jana Lasockiego, sędziego wyszogrodzkiego, 2-o v. Aleksandra Karczewskiego 1769 r. (DW. 88 f. 144 i 107 f. 702).

Salomea z Domaszewskich Karczewska, zmarła 1888 r. w Radomiu, a Zofia, zamężna Rogojska, tamże 1871 r. Teodora zaślubiła 1865 r. Władysława Jakackiego. Stanisław umarł 1902 r. w Janikowie. Jana, inżyniera, żona Zofia z Wierzbickich, zmarła 1902 r. w Warszawie.

Agaton Wincenty Aleksander, syn Andrzeja, wnuk Jana, właściciela 1756 roku Jacun, w powiecie trockim, legitymował się ze szlachectwa 1804 roku, przed Deputacyą wywodową wileńską.

W Tece B. W. Rummla znajduję Karczewskich z Karczewca, tegoż herbu, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie. Walenty, syn Kazimierza Karczewskiego, *Woźniaczek*, ur. w Karczewcu 1723 r., którego syn, Stefan *Jarosik*, nabył 1782 r. od Krypskiego, część Karczewca. Franciszek, syn Stefana, ur. w Godziszewach 1792 r. (metr. w Rypinie), z Małgorzaty Milewskiej, pozostawił syna Karola Stanisława, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1856 r.

Maryanna, córka Kaspra Karczewskiego *Woźniaczka* i Łucyi ze Strupiechowskich, żona 1-o v. Szymona Kalinowskiego, 2-o v. Stanisława Jankowskiego, potwierdziła 1772 roku sprzedaż części Strupiechowa i Chrapów Suchodolskiemu (DW. 89 f. 495).

Andrzej *Woźniaczek* Karczewski, z Ewy z Roguskich, miał dwóch synów: Stanisława i Kazimierza. Stanisław odstąpił 1775 r. część Karczewca i Roguszyna Jaczewskiemu, a Kazimierz sprzedał w tymże roku część Karczewca i Wypych

temuż Jaczewskiemu. Tomasz Stanisław, syn Stanisława i Jadwigi Sienickiej, ur. 1766 r. w parafii Korytnickiej i Wiktor, syn Kazimierza, ur. 1779 r. w parafii Liwskiej, legitymowali się ze szlachectwa 1804 r. w Galicyi zachodniej, jednocześnie z Bartłomiejem, dziedzicem na Krypach, synem Pawła *Woźniaczka* Karczewskiego, wnukiem Mateusza, prawnukiem Macieja.

Tenże Tomasz nabył 1791 roku pewną sumę od Franciszki, córki Adama Ostasza i Ewy Roguskiej, a wdowy po Baltazarze Karczewskim (DW. 107 f. 634).

Ci Karczewscy idą ze wsi Karczewca pod Liwem, którego dziedzice: Michał, Grzegorz, Mikołaj i Stanisław, otrzymali 1476 r. z całą ziemią liwską różne wolności od ks. Konrada (Kod. Mazow.). Tego to może Stanisława Karczewskiego, bo na Karczewiu żadnego Stanisława w tym czasie nie spotykam, domownicy wraz z innymi zrabowali dobra proboszcza błońskiego w Miedzyszynie i Zawadach 1490 roku (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1876).

Stefan, naczelnik powiatu pułtuskiego, zmarł 1859 r., pozostawiwszy córki: Stefanię Kremską, Malwinę Mianowską, obie wdowy 1859 r. i Waleryę Tolową, oraz synów: Adolfa, w lipieńskim i Leona w Płocku, ożenionego z Józefą Szubertówną, z której córka Helena, zmarła 1885 r.

Karola, dziedzica Chrzczanki, w pułtuskiem, zmarłego już 1871 r. i Aleksandry z Chobrzyńskich, córka Róża, poślubiona 1886 r. Władysławowi Radzickiemu. Emilia, żona Edwarda Łaźniewskiego 1865 r.

KARCZEWSCY h. SAMSON z Karczewa, w powiecie kościańskim. Dziedzicami tej wsi byli 1580 r. Marcin i Agnieszka Karczewscy. Znajdujemy także Karczę, w powiecie gnieźnieńskim, a właścicielami tej wsi byli w tymże samym roku, Walenty i Albert Karczewscy. Ten Albert był też dziedzicem Białcza (Paw.). Tomisław z Karczewa, 1352 r. podpisał konfederacyę w Poznaniu. Andrzej świadczy 1366 r.

Herb Samson.

Albrecht Karczewski, dworzanin wielkiego mistrza K. von Jungingen, w latach 1393 — 1407 (Kętrz.). Ten sam pewno Albrecht Korschow, szlachcic pruski, złożył hołd Witoldowi 1410 r. (Cod. Ep. Vit.). Bodzanta z Karczewa z synami: Andrzejem, Tomaszem i Robkiem, na sądach w Poznaniu 1387 r. Jan 1388 r. na sądach w Poznaniu, a Przecław, 1396 roku w Kościanie (Leksz.).

Wincenty, kanonik poznański 1479 r. Maciej sprzedał 1 grz. czynszu w Karczewie, na szpital Św. Ducha pod Lwówkiem 1491 r. (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1474). Jan, starosta bukowski 1536 r. i Andrzej, z dyecezyi gnieźnieńskiej, świadczą 1547 r. w Poznaniu, przy wywodach szlachectwa kanoników poznańskich.

Aleksander, syn Melchiora, imieniem Krzysztofa, Władysława, Andrzeja, Jana i Teofili, dzieci niegdy brata swego Jana, kwitował 1654 r. Sieniutów (Zap. Lub. 44 f. 446). Krzysztof, skarbnik czerniechowski 1679 r. Remigian otrzymał Mikleńce, w winnickim, 1671 r., a Krzysztof z żoną Anną, część Hodowicy 1686 r. (AGZ. X). Jadwiga, zamężna Tacza-

nowska, w początkach XVIII-go wieku. Michał, w tymże czasie ożeniony z Mechtyldą Garczyńską. Michał, syn niegdy Tomasza i Agnieszki Paszkowskiej, wraz z żoną, Katarzyną z Błażyckich, kwitował 1766 r. Jabłkowskiego i ustąpił mu Bogucic (Gr. Sieradz.).

Jan, Maciej i Wojciech podpisali, z województwem sieradzkiem, elekcyę króla Michała, a Bogusław, z województwem kaliskiem, obiór Augusta II-go.

Andrzej, szambelan królewski, z żoną Teofilą, dziedzice Woli Krokockiej 1805 roku.

Józef, sędzia graniczny oszmiański, Wincenty z synem Zenonem Julianem i Stanisław, także sędzia graniczny oszmiański z synami: Eustachym Franciszkiem, Leonardem Pawłem, Józefem Edwardem, Augustynem Bolesławem i Eustachym Ignacym, synowie Józefa, namiestnika chorągwi pancernej, wnukowie Mikołaja, prawnukowie Szymona, legitymowali się ze szlachectwa 1837 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Ignacy, syn Andrzeja, Jan Dobrogost, syn Ludwika, Piotr i Hipolit, synowie Aleksandra, Marceli Paweł, syn Andrzeja, Stefan, Jan, Władysław i Bronisław, synowie Aleksandra, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 rokiem.

Ignacy, syn Andrzeja, sędzia i brat jego N. i bliski krewny Aleksander, zmarli 1861 r. Jerzy, syn Aleksandra, prezes sądu kryminalnego w Kielcach 1850 r., radca stanu, umarł 1862 r. Konstanty, dziedzic Czarnotek i Lubrza, w poznańskiem, poseł na sejmy, zmarł 1846 r., pozostawiając z Maryanny Mojaczewskiej, zmarłej 1866 r., córki: Stefanię Żychlińską, Izabellę Kurnatowską i synów: Włodzimierza, poległego pod Sokołowem 1848 r., Ludwika, ożenionego z Józefą Kozłowską, z której trzech synów i pięć córek, Amilkara i Telesfora.

Karczewscy Samsonowie, są przeważnie wyznania kalwińskiego.

KARCZEWSCY v. KARCZOWSCY z Karczewic v. Karczowic, w powiecie radomskowskim. Właścicielem Karczowic 1552 r. był Jakób Karczowski (Paw.). Jan, podstarości nowokorczyński 1570 r., a Łukasz, podstarości latyczowski 1614 roku (Zap. Lub. 7 f. 230 i 41 f. 29). Michał podpisał, z województwem kaliskiem, elekcyę króla Michała.

Ignacy Karczewski, zwany *Szymańczyk*, syn Antoniego, odstąpił 1788 roku pole w Karczewicach bratu Tomaszowi. Synowie jego, urodzeni z Franciszki z Szulborskich: Piotr 1777 r. i Karol 1780 r. (metr. w Pniewach), legitymowali się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r.

KARCZEWSKI Maciej „Szczudlik“ za okazane męstwo przy zdobyciu grodu Sokołu, otrzymał 1579 r. od Stefana Batorego szlachectwo i nadany mu przez Bużeńskiego herb *Poraj*, z tą odmianą, że w szczycie hełmu, w miejsce róży, sokół z płomieni wychodzący (M. 119 f. 203 i Ostr. 1267).

KARCZMARZEWSCY h. SAS. Stefan Karczmarzewski z synem Janem, syn Dymitra, Grzegorz, syn Jana, i Daniel z synem Kazimierzem, syn Jerzego, a wszyscy trzej wnukowie Mikołaja, prawnukowie Michała, praprawnukowie Sam-

sona, prapraprawnukowie Dawida, dziedzica Lityngwian, w powiecie trockim 1575 roku, legitymowali się ze szlachectwa 1806 roku, przed Deputacyą Wywodową wileńską.

KARER Wacław, ławnik, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. (V. L.).

KARĘGOWIE h. WŁASNEGO, pisali się *de Quarto*. Jerzy v. Kirik Karęga, łożniczy królewski 1592 r., żonaty z ks. Hanną Sokolińską, córką ks. Jarosława i Rainy Narbutówny, 2-o v. żoną ks. Piotra Kroszyńskiego, miał z niej synów: Pawła i Krzysztofa. Paweł otrzymał 1610 r. w dożywocie Kornuły, które trzymała jego matka, a Krzysztof odziedziczył Dowgirdziszki (Kniaź.). Krzysztofa, z Anny Rajeckiej, wdowy po Mikołaju Gasztołtowiczu Brzozowskim, córka Anna Konstancya, wyszła za Jana Gabryela Grotowskiego, sędziego ziemskiego wendeńskiego 1648 r.

Michał podpisał, z województwem wileńskiem, elekcyę Jana Kazimierza. Władysław, skarbnik trocki 1648 r., elektor Jana Kazimierza, następnie podczaszy wiłkomierski, żonaty 1668 r. z Konstancyą Naruszewiczówną, córką Stanisława, referendarza i pisarza W. Ks. Litewskiego i Anny z Sapiehów (Sap.).

Herb Karęga.

Hektor Władysław, podstoli wiłkomierski, żonaty 1695 roku z Maryanną Pacówną, kasztelanką połocką, córką Kazimierza Michała i Teresy z Balickich (Pac.). Anna za Władysławem Sokołowskim, podkomorzym inflanckim, starostą siemnieńskim i wiżuńskim 1692 r. (Sap.).

Marcyan Karęga, żonaty z Teklą z Sielawów, 2-o v. Gecewiczową, podstoliną wileńską, miał z niej córkę Barbarę, za Franciszkiem Żabą, cześnikiem witebskim i synów: Michała, Józefa i Kazimierza, w zakonie Św. Franciszka — Antoniego. Dwom pierwszym oddała matka 1755 r. swoje majątki: Bułhakowsk, Wigrańce, Kirsnę, Polunce i inne.

Marcyan miał braci: Franciszka, starostę kukanowskiego, księdza Antoniego Franciszkanina i siostrę Różę, za Bogusławem Kudźkowskim, skarbnikiem trockim (A. Konsul. Wileńs. z 1755 r.).

Michał, starosta kukanowski, sędzia kapturowy województwa wileńskiego 1764 r. (Akta XIII).

Józef, podstarości kowieński 1775 r., z Petronelli z Prozorów, pozostawił dwóch synów: Hektora i Stanisława, w 1797 r. właścicieli dóbr Kirsna, Polunce, Pokirśniany, Bułhakowsk, Bielańce i inne. Z nich Benedykt Bonifacy *Hektor*, ur. w Kirsny 1774 roku (metr. w Urdominie), zaślubił w Wilnie, w kościele Św. Jana, 8-go Stycznia 1805 r., Annę Przeciszewską, marszałkównę oszmiańską i z niej miał: Adama, Stanisława, Hektora, Klotyldę i Józefę. Z nich Hektor, ur. w Kirsny 1820 r., legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1839 roku (Z Teki B. W. Rummla).

Stanisław, dyrektor komisyi skarbu Królestwa, żonaty z Urszulą Tödwenówną, zmarłą 1827 r. Bogumiła, za Julianem Dowojną Sylwestrowiczem, pułkownikiem, a Rachela, za Michałem hr. Wesslem.

KARGOLSKI Mikołaj, dziedzic Kargolina, w piotrkowskiem, 1552 r. (Paw.).

z KARGOWEJ Dzierżykraj, świadczy 1360 r. w Poznaniu.

KARGOWSCY v. KARGOSCY h. BOŃCZA z Kargoszyna, w powiecie niedzborskim. Jan z Kargoszyna trzyma w zastawie Grzebsk od Zielińskich 1439 roku. Kunińscy dłużni 1505 r. sto kóp groszy księdzu Gotardowi, plebanowi w Goworowie i Janowi, braciom z Kargoszyna (Mil. f. 231). Mikołaj z Kargoszyna, zabity został przez Marcina z Jarnut, o co sprawa się toczy 1532 r. Wdowa po nim Katarzyna, dzieci: Feliks, Elżbieta, Anna i Katarzyna.

Stanisław Kargoski 1533 r. (Gr. Płoc. Wiecz. 1 f. 334; 2 f. 29 i 9 f. 381). Zofia, żona Andrzeja Zielińskiego 1561 r.

Dziedziczyli na Kargoszynie i Niechodzinie 1578 r.: Feliks Kargoski, wdowa po Janie i Maciej (Paw.). Paweł Kargoski, podstarości i poborca ciechanowski 1620 r., sędzia grodzki płocki 1631 r., z sejmu wyznaczony do rewizyi ksiąg ziemskich płockich. Maciej, podpisarz grodzki horodelski 1642 r. (Zap. Lub. 38 f. 262). Maciej, syn Wojciecha, kwitował Wąsowicza 1647 roku (Zap. Gr. Łomż 12 f. 135).

Jan, Krzysztof, Stanisław i Wojciech podpisali, z ziemią ciechanowską, elekcyę Jana Kazimierza, a Felicyan, Jan, Kazimierz i Paweł, z województwem płockiem, obiór Augusta II-go.

Kazimierz, z czasem sędzia grodzki ciechanowski, nabył Kargoszyn 1699 r. (Herb. Król.). Potomek jego, Stanisław Dominik, syn Michała, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku

KARGOWSCY h. OSTOJA mieli być, według Niesieckiego, w województwie sieradzkiem, ale do nich zaliczył Bończów, co, z ziemią ciechanowską, podpisali elekcyę Jana Kazimierza.

KARGOWSCY w Małopolsce. Grzegorz, syn Mikołaja Kargowskiego z Nowych Prusinowic, 1454 r., a Mikołaj, syn Wacława z Kargowa, 1411 r. na uniwersytecie krakowskim.

KARIO h. GOZDAWA. Jan i Stanisława, synowie Ludwika Kario, właściciela Prudziszcz, w województwie nowogrodzkiem, legitymowali się ze szlachectwa 1815 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

KARKAŻ Jan zawarł układ z Nalewajką 1630 r. (Bracł. VIII f. 1809).

KARKOSZKOWIE z Karkoszek, w łęczyckiem. Paweł, Dorota, Fal i Świętosław z Karkoszek, wnieśli sprawę 1394 r., o rozgraniczenie tej wsi. Jan Karkoszka z Gołotek 1394 r. (Łęcz. II).

KARKOWSCY. Piotr Karkowski podpisał, z województwem sandomierskiem, elekcyę Władysława IV-go, a Jan, z ziemią gostyńską, obiór króla Michała i Jan, z województwem brzeskiem-kujawskiem, obiór Augusta II-go.

KARKOWSKI Daniel, z wojska koronnego, otrzymał szlachectwo na sejmie 1673 roku.

KARLIK Samuel z Nežetycz, stolnik inflancki, poseł województwa mińskiego, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Oblig. War. 49 f. 613).

KARLING Samuel, podstoli orszański, podpisał, z województwem trockiem, elekcyę Augusta II-go. Być może, że ów Karlik a Karling, to jedna osoba.

KARLIŃSCY h. OSTOJA z Karlina, w powiecie lelowskim. Wojtek, Miczek, Jasiek i Sandek z Karlina, mają sprawy w sądach krakowskich, w latach 1376 — 1400. Stefan z Karlina, naganiony przez Bątkowskiego, dowiódł 1414 r. szlachectwa h. Ostoja, a Jan Karliński, tegoż herbu, 1446 r. Katarzyna, wdowa po Andrzeju, zastawiła 1506 r. część Karlina. Jan Szyja z Karlina, zabezpieczył 1511 roku żonie swej, Elżbiecie z Bzowskich, 20 grzyw. posagu i wiana.

Jan starszy i Jan młodszy, bracia *Szyjowicze*, dziedzice Karlina, procesują się z Zagórskim 1526 r. (ML. 199 f. 713). Bartłomiej Karliński, zwany *Zmarzły*, czy też *Zmarski*, skupował w latach 1517 — 1524 części Karlina i Żerkowic. Syn jego Andrzej Zmarski z Karlina 1558 r. Zygmunt Karliński był w latach 1551 — 1553 na uniwersytecie w Padwie.

Abraham pozostawił dwóch synów: Kaspra i Marcina. Kasper był burgrabią olsztyńskim już 1563 r. (M. 97 f. 114). Gdy Maksymilian, arcyksiąże austryjacki, pretendent do korony polskiej, cofając się z pod Krakowa, chciał zdobyć zamek Olsztyński i dla zmuszenia Kaspra do poddania się, najmłodszego jego syna, uprowadzonego z mamką z jego dworu, wiódł w pierwszym szeregu, przypuszczając szturm do zamku, tenże nie zawachał się ani chwili i wycelowawszy działo, syna swego poświęcił sprawie ojczyzny i Niemców przerażonych jego odwagą i poświęceniem, z pod murów Olsztyna odpędził.

Siedmiu innych synów stracił Kasper w różnych ekspedycyach, tak, że tylko dwóch przy życiu pozostało, Walenty i Marcin, dziedzic Żerkowic 1611 r. Kasper żonaty był z Zofią Żeromską, wspólnie z którą posiadał 1580 r. wójtostwo w Dzbowie (M. 109 f. 121 i 125 f. 50).

Marcin, chorąży smoleński 1627 r., poseł 1628 i 1632 r., wyznaczony komisarzem do zapłaty wojska inflanckiego z sejmu 1628 r., a do traktatów z Moskwą 1632 r., umarł 1650 r. Dzielny wojak, brał udział we wszystkich ekspedycyach za Zygmunta III-go, będąc z początku rotmistrzem, a dalej pułkownikiem i sędzią wojskowym. Żonaty z ks. Heleną Sokolińską, miał z niej kilka córek. Z nich: Katarzyna Barbara, żona Samuela Kazimierza Ciechanowieckiego, starościca mścisławskiego.

Feliks i Seweryn, synowie Andrzeja i Jan, Katarzyna, Justyna, Jadwiga i Dorota, dzieci Melchiora, dziedziczyli na Karlinie 1584 r. (Wyr. Lub. 19 f. 559). Melchior, żonaty był z Anną, córką Andrzeja Pełki z Karlina.

Aleksander, z ziemi ciechanowskiej, podpisał elekcyę Władysława IV-go. Piotr, viceregent grodzki radomski 1634 r., pisarz grodzki radomski 1640 r., żonaty z Zofią Rajecką. Mikołaj, Wacław, Maciej i Jan, synowie Gabryela, kwitowali Poleskich 1640 r. (Zap. Lub. 37 f. 674). Jan, syn Jakóba, pisarz grodzki grabowiecki 1637 r. i komornik graniczny bełski 1639 r., w końcu podstarości buski i syn jego Jakób, mają sprawę w Lublinie 1670 r. (Zap. Lub. 36 f. 38; 37 f. 31 i 53 f. 1094).

Franciszek i Jan podpisali, z województwem krakowskiem, elekcyę Augusta II-go. Adam z żoną, Zofią ze Skomorowskich, nabył 1715 r. od Mańkowskiej część Skomoroch wielkich 1715 roku (Gr. Grabow. 66 f. 476). N. stolnik nowogrodzki, umarł 1738 r. Dominik i żona jego, Maryanna z Czarnowskich, nabyli 1732 roku od Błędowskiego prawo dożywocia do wsi Petrykowce (DW. 68 f. 574). Michał, syn Stanisława i Zofii Woszczowskiej, zeznał 1750 r. zapis dożywocia z żoną, Katarzyną z Drohojowskich, stolnikówną wołyńską (Gr. Krak. 364 f. 1985). Anna, żona Michała Maurycego Suskiego, sekretarza królewskiego i metrykanta koronnego, zrzekła się 1755 r. majątku rodzicielskiego na brata Józefa (Perp. Czers. 30 f. 231). Tadeusz 1780 r. w Radomiu.

KARLIŃSCY. Na Karlinie, z którego wyszli Karlińscy Ostojczykowie, dziedziczyli i inni Karlińscy, różnych herbów. Spotykamy tam między innymi Karlińskich h. *Pilawa* i Karlińskich h. *Ulina.* Do tych ostatnich należał Stanisław, żyjący 1448 roku.

KARLIŃSCY z Karlina, w powiecie piotrkowskim. Jakób Karliński i Mikołaj Breda, dziedzice na Karlinie 1552 r. (Paw.). Jan i Hieronim podpisali, z ziemią wieluńską, elekcyę króla Michała, a Jarosz, Mikołaj i Wojciech, z województwem sieradzkiem i Mikołaj, z województwem łęczyckiem, obiór Augusta II-go.

KARŁOCKI Dymitr na Wołyniu 1634 r. (Woł. X B f. 858), żonaty z Maryą Anną, 1-o v. Dymidowską.

KARŁOWICZOWIE h. WŁASNEGO, dziedziczyli na Karłowszczyznie w województwie trockiem. Z nich: Ludwik z synami: Pawłem i Wincentym, Józef z synami: Ksawerym, Konstantym i Michałem, i Michał z synami: Antonim i Ignacym, synowie Antoniego, wnukowie Michała, prawnukowie Kazimierza, a praprawnukowie Wojciecha Karłowicza, właściciela Karłowszczyzny, legitymowali się ze szlachectwa 1798 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Z nich: Józef był regentem ziemskim trockim 1784 r., a mostowniczym trockim 1787 r. Michał, starostą subortowskim 1775 r. (V. L. i DW. 104 f. 211). Michał Jerzy, stolnik rzeczycki, nie żył 1775 r. (V. L.).

KARŁOWSCY, według szeligi Żernickiego, h. PRAWDZIC, skądby wyszli pewności nie ma. Być może, że z Karłowa, w województwie łęczyckiem, wsi dzisiaj już nieistniejącej. Maciej Karłowski, syn Jakóba Wilczka z Łążku, w gostyńskiem 1549 r. (Gr. Gostyń.). Jan na Karłowie Karłowski podpisał, z ziemią nurską, elekcyę króla Michała, a Jan, z województwem inowrocławskiem, Michał,

z województwem brzeskiem - kujawskiem, Władysław, z województwem poznańskiem i Jan, z ziemią nurską, obiór Augusta II-go.

Aleksander Karłowski, żonaty z Krystyną z Iłowskich, wdową po Andrzeju Brynku, miał z niej syna Jana; kwitował on Rudzkiego 1714 r. (Perp. Czers. 17 f. 402; 18 f. 159 i 184; 20 f. 40).

Longin, podstoli bydgoski 1759 r., starosta kruszwicki 1760 r., otrzymał 1763 r. konsens królewski, na odstąpienie tego starostwa Potockiemu. (Sig. 29). Był on synem Józefa, miecznika dobrzyńskiego i Teresy Chrząstowskiej, a żonaty z Maryanną Mierówną, córką Wilhelma, kasztelana słońskiego, zeznał z nią zapis dożywocia 1759 r. (DW. 81 f. 216). Został rozstrzelany 1764 r., jakoby za zbrojny napad na drodze na stryja (Pam. Matuszewicza), a wdowa wyszła 2-o v. za Jana Dąbskiego, starostę kłodawskiego. Andrzej 1786 r. w poznańskiem.

Szymon, komornik ziemski zakroczymski, syn Józefa, imieniem swojem i braci swoich: Ignacego i Joachima i bratanków: Józefa, Konstantego i Tomasza, synów Franciszka, kwitował 1784 r. Sapieżynę z odbioru sumy, ze spadku po Tomaszu Karłowskim, stolniku smoleńskim (DW. 100 f. 243).

Konstytucya sejmowa z 1768 r. wspomina o Stanisławie i Józefie Karłowskich. August, major wojsk koronnych, kwitował Nakwaskiego 1793 r. (DW. 109 f. 982). Marya, córka Aleksandra i Pauliny z Tuchołków, wyszła 1902 r. w Warszawie za Stanisława Paszkowskiego. Kasper, horodniczy włodzimierski 1739 r.

Kętrzyński wspomina, że Jan z Karłowa dostał 1400 r. od Zakonu Karłowo i Windyki koło Iławy, ale ten Jan do innej rodziny należeć musiał.

KARMANOWSCY h. PRUS z Karmanowic, w powiecie lubelskim. Jan, syn Macieja z Karmanowic, 1414 r. na uniwersytecie krakowskim. Andrzej i Piotr, dziedzice Karmanowic w drugiej połowie XV-go wieku (Dług.). Andrzej Karmanowski, syn Jana, zeznał 1579 r. zapis dożywocia z żoną, Urszulą z Otwinowskich (Zap. Lub. 1 f. 235). Teofil, Melchior, Jakób i Adryjan, synowie Zbigniewa, zastawili 1604 r. Głuskiemu, część swoją na Szczukach (Ibid. 15 f. 208). Jerzy podpisał, z województwem lubelskiem, elekcyę Władysława IV-go, a Albrycht, z województwem mińskiem, obiór Augusta II-go.

KARMAŃSCY h. RADWAN. Jan Karmański, ożeniony z Anną Szczepanowską, z synami: Janem i Dymitrem i bratanek jego Jan, syn Teodora, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim.

KARMAZYNOWSCY. Stanisław Karmazynowski, syn Adama i Rozalii Bobrowskiej, a wnuk Wojciecha i Katarzyny Zielińskiej, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie grodzkim trembowelskim.

Wymieniony Adam, ur. 1717 r. w Nagórzance, zmarł 1755 r., a wdowa wyszła 2-o v. za Michała Czarneckiego 1757 r. Oprócz syna Stanisława, miał kilka córek, z których Anna wyszła 1764 r. za Tomasza Wieszczyckiego. Siostry Adama: Anna Stanisławowa Olszewska 1740 r.; Teresa za Markiem Sysgoryczem 1755 r. i Katarzyna, ur. 1719 r.

Stanisław, ur. w Nagórzance 1748 r., zmarł 1798 r. w Salówce, pozostawiwszy z żony, Teresy z Ziobrowskich, córki: Agnieszkę, za Janem Szuszkiewi-

czem z Hinkowiec 1809 r., Maryannę, za Karolem Gurskim 1805 r. i syna Marcina. Marcin, ur. 1781 r., zmarł 1826 r. w Salówce i pozostawił, z żony Katarzyny z Gąsiorowskich:

1) Józefa, ur. 1804 r., ożenionego 1824 r. z Franciszką Ziobrowską, z której córki: Marcella, Agnieszka i Anna. 2) Jana, ur. 1807 r. 3) Maryannę, ur. 1810 roku. 4) Andrzeja, ur. 1814 r. i 5) Apolonię, ur. 1820 r.

Synem, zdaje się, także Stanisława był Józef, zmarły 1849 r. w Salówce który był pięć razy żonaty, 1-o v. z Julianną Leszczyńską, zmarłą 1814 r., 2-o v. z Anną Sulatycką, zaślubioną i zmarłą 1820 r., 3-o v. z Magdaleną Wąsowiczówną 1822 r., 4-o v. z Maryanną Czajkowską, zmarłą 1835 r. i 5-o v. z Maryą Wirską. Dzieci jego: Antonina, ur. 1813 r., Maryanna Michałowa Ilnicka 1833 roku i kilkoro innych (metryki wszystkie w Jagielnicy).

KARMIN Jan Kazimierz podpisał, z województwem wileńskiem, elekcyę Augusta II-go.

KARMIŃSCY v. KARMAŃSCY h. WCZELE z Karmina, w powiecie kościańskim. Mikołaj Kemblan z Szołowa, kasztelan krzywiński 1505 r., pozostawił pięciu synów, z których Maciej, dziedzic na Karminie, miał synów: Jana, Krzysztofa, Bartłomieja, Wojciecha, Seweryna i Stanisława, procesujących się z Popowskim 1558 r. (Inscr. Posn. z 1510 r. f. 270 i z 1558 r. f. 311). Z nich Seweryn Kemblan Karmiński, wraz z Kemblanami Chełchowskimi, współwłaściciele Karmina 1580 r. (Paw.).

Katarzyna z Karmina, żona Świętosława Mirosławskiego, zmarła przed 1684 r. Agnieszka, żona Kazimierza Łyczko około 1720 r.

Jan Ignacy, syn Jana, Saturnin Alfons, Hieronim i Soter Ignacy Józef, synowie Józefa i Ludwik Hieronim Emilian, syn Jana, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

KARNECCY h. ŚLEPOWRON. Krzysztof Karnecki, syn Piotra, w powiecie przedeckim, kwitował Kadzidłowskiego 1642 r. (Gr. Przed. 71 f. 413). Karol Błażej Edward, syn Jana, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Józef, kapitan wojsk polskich, umarł 1865 r. w Radomiu. Kornel umarł 1853 r., a o spadek po nim procesuje się 1856 r. siostra jego Felicyanna Zbrożkowa, z Potockimi (A. Lwows. Sądu Kraj.).

KARNICCY z Karnic, w ziemi sochaczewskiej, od których poszli Brzostowscy h. Kościesza. W XV-m wieku brali przy domek *Siestrzanek*. Właściwym ich herbem jest KOŚCIESZA, niektórzy z nich jednak, przeniósłszy się na Litwę, brali herb IŁGOWSKI, a inni używają Koście-

Herb Kościesza.

Herb Iłgowski.

szy dwa razy przekrzyżowanej. Mikołaj Karnicki, kanonik włocławski i pleban w Bierzwiennie 1455 r., spisał w roku następnym testament, którym rodowy majątek zapisał braciom swoim, nie wymieniając ich z imienia. Braćmi tymi mogli być Jan, którego syn Andrzej, na uniwersytecie krakowskim i Michał, którego syn Dersław z Karnic, był na tymże uniwersytecie 1448 r., a w 1471 r. otrzymał w Bononii stopień doktora obojga praw, a był już 1470 r. scholastykiem płockim i 1472 r. kanonikiem krakowskim.

Drugim synem Michała mógł być Jan, starosta wiski 1461 r., którego syn Jan, był 1466 r. dziedzicem na Karnicach, w ziemi sochaczewskiej i na Brzostowie, w ziemi wiskiej. Widocznie jednak nie otrzymał poprzednio nadania na Brzostowo, skoro dopiero 1472 r. ks. Kazimierz Mazowiecki, biskup płocki, wystawił mu na tę wieś przywilej, w którym wyraził, że nadaje mu ją za położone zasługi jego braciom, ks. ks. Ziemowitowi i Władysławowi. Na przywileju tym świadczy Dersław z Karnic, scholastyk płocki i kanonik krakowski.

Jan, żonaty z Małgorzatą Krassowską, córką Mikołaja, kasztelana wiskiego, której 1477 r. w Wiznie zapisał pewną sumę, pozostawił z niej córki: Elżbietę, żonę Bernarda z Kołak, Barbarę i Katarzynę, oraz synów: Mikołaja, Stefana, Michała i Jana. Książę Jan Mazowiecki potwierdził im 1486 r. w Płocku nadanie Brzostowa z 1472 r. Z nich: Jan zmarł nie pozostawiwszy potomstwa. Stefana i Michała potomstwo dziedziczyło na Brzostowie i dało początek domowi Brzostowskich, a po Mikołaju, dziedzicu na Karnicach, poszli Karniccy.

Jan z Karnic, syn Mikołaja, wpływał 1532 r. do pomiaru Brzostowa, na którym jeszcze cząstkę po ojcu posiadał (Mil.). Stefan, syn Jana, zawarł 1555 r. układ w Wiznie ze stryjami swoimi, synami Stefana i Michała z Brzostowa. Stefana braćmi, a synami Jana, byli pewno: Jakób Karnicki, świadek przy rozgraniczeniu Nieświenia 1555 r. (Mil.), Maciej, dziedzic na Karnicach, który 1562 r. wyznaczył opiekunów dzieciom swoim, urodzonym z Jadwigi Szpotówny, córki Pawła (Zs. Krak. 23 f. 50), Jan, dziedzic na Rakowcu i Powsinku pod Warszawą 1579 roku i na Żórawi Małej, w rawskiem, cześnik płocki 1583 r. (Paw. i Zs. Gr. Czers. 51 f. 381) i Stanisław. Ten ostatni był dziedzicem części Podsędkowic, a wspólnie ze Stefanem, dziedziczył na Karnicach 1579 r. (Paw.).

Krzysztof, syn Macieja, 1593 r. (M. 138 f. 90). Piotr, syn Macieja, przyznał 1607 r. w grodzie przedeckim dług Kozickiemu (Ks. 54 f. 88). Wawrzyniec, dziedzic części Łayszczewa i Gęb, w sochaczewskiem, 1579 r. (Paw.).

Trojan, syn Stefana, żonaty 1598 r. z Jadwigą z Markowskich, wdową po Andrzeju Machnackim. Kwitowała ona w tymże roku braci z odbioru posagu (DW. 44 f. 66 i Perp. Czers. 1 B f. 198). Marcyan, syn Trojana, 1638 r. w Lublinie (Zap. Lub. 36 f. 713).

Gabryel, syn Krzysztofa, otrzymał 1607 r. w dożywocie wójtostwo Korabiowskie. Stanisław, brat Gabryela (M. 151 f. 174 i 159 f. 162). Dorota, zamężna Sulińska (Kor).

Stanisława, z Anny Puczniewskiej, dzieci: Walenty, Kasper, Eremiasz Anna i Jadwiga 1596 r. (Wyr. Lub. 63 f. 282 i 69 f. 7). Barbara, córka Jana, za Janem Gzowskim 1644 r. (Perp. Czers. 10 f. 464).

Kasper, burgrabia radomski 1590 r., a sandomierski 1598 r. Stanisław, żonaty z Izabellą z Żabieńca Skulską, otrzymał 1635 roku konsens królewski, na

wykupienie z rąk Dąbrowy Brycowszczyzny, ze starostwa lucyńskiego (M. 180 f. 420). W 1639 r. został miecznikiem sochaczewskim i z tym tytułem podpisał, z ziemią sochaczewską, elekcyę Jana Kazimierza. Aleksander otrzymał 1641 r. Runtort w Inflantach (M. 186 f. 275). Krzysztof, żonaty 1660 r. z Maryanną Gościcką (Sig. 3 f. 152).

Stanisław zapisał 1656 r. żonie swej, Krystynie z Komorowskich, wojewodziance sandomierskiej, 15,000 fl. (Gr. Sandec. 55 f. 1405). Mikołaj z żoną, Katarzyną Wydżdżanką, odstąpił 1664 r. sumę na Kadłubiskach Domańskiemu (Gr. Bełs. 75 f. 638).

Łukasz i Seweryn podpisali, z województwem rawskiem, elekcyę Jana Kazimierza, a Franciszek, z województwem sandomierskiem, Kasper, z ziemią sochaczewską i Remigian, Aleksander, Wojciech, Michał i Józef, z ziemią rawską, obiór Augusta II-go.

Stanisław, prokurator generalny OO. Jezuitów prowincyi koronnych 1679 roku (M. 212 r. 83), zmarł w Krakowie u Św. Barbary 1691 r. Jan, Jezuita w Witebsku 1669 r.

Jan, zgubiwszy 1683 r. przywileje na Żywołtowszczyznę i Brycowszczyznę w trakcie lucyńskim, otrzymał 1696 r. renowacyę tych praw (M. 219 f. 142). Stanisław, stolnik inflancki 1705 r. Andrzej Dionizy, pisarz grodzki inflancki, otrzymał 1715 r. konsens królewski, na wykupienie dóbr Zabłocie w Inflantach od Sokołowskich (Sig. 18). W tymże roku, wspólnie z żoną, Maryanną z Szostakowskich, nabył od Szadurskich część Iskry, w trakcie lucyńskim (M. 247 f. 123). Syn jego Ignacy, cześnik inflancki, umarł 1744 r., pozostawiwszy, z Rozalii z Mohlów, córki: Konstancyę i Krystynę, oraz synów: Andrzeja, Ignacego i Jana. Ten ostatni, horodniczy inflancki 1765 r., sekretarz pieczęci mniejszej koronnej 1768 roku (Kancl. 36 f. 15 i 17), podstoli inflancki 1778 r., a sędzia ziemski 1785 r., za położone zasługi, otrzymał od Stanisława Augusta 1769 r. Eversmujzę, prawem dziedzicznem, Mołodków i Ośniki, w powiecie krzemienieckim, prawem lennem, 1775 roku i Sołusze, w województwie bracławskiem, 1778 r. (M. 279 f. 404; Kancl. 37 f. 674 i 676; 37 f. 833). Z Domicelli Suskiej, regentówny wielkiej koronnej, jego córka Janowa Weissenhoffowa.

Andrzej, cześnikiewicz inflancki, został 1758 r. łowczym, a 1770 r. cześnikiem inflanckim, 1781 r. sędzia prezydujący powiatu lucyńskiego. Z księstwem inflanckiem podpisał elekcyę Stanisława Augusta. Z Anieli Kublickiej, syn jego Mikołaj, marszałek lucyński, ożeniony z Dorotą Szczytówną, córką Justyniana, miał z niej córki: Anielę, za hr. Gustawem Wielhorskim, Adelę, za ks. Konstantym Radziwiłłem i Antoninę, za Edmundem Sulistrowskim, oraz synów: Justyniana i Jana.

Justynian, ur. 1806 r., vice-prezes Towarzystwa Zachęty Sztuk Pięknych w Warszawie, umarł 1876 r.

Jan, ur. 1813 r., tajny radca, sekretarz stanu i senator cesarsko - rosyjski, kawaler wielu orderów, zmarły 1879 r., z Emilii z Karnickich, córki Marcina, marszałka gubernialnego witebskiego, właścicielki Lanckorony, pozostawił córki: Zofię, Maryę i Ludwikę, oraz synów: Józefa, ur. 1841 r., senatora cesarstwa rosyjskiego i Michała, ur. 1844 r., kamerjunkra dworu cesarsko-rosyjskiego, właściciela Lanckorony, ożenionego 1867 roku z hr. Konstancyą Sołtykówną, córką hra-

biego Romana i Józefy z hr. Pinińskich. Z niej syn Roman, ur. 1868 r. i córka Ludwika.

Franciszek, podkomorzy lucyński 1799 roku, z Anny Benisławskiej, miał trzech synów: Marcina, Józefa i Wiktora, nieżonatego.

Marcin, marszałek szlachty gubernii witebskiej 1826 r., ożeniony z hr. Zofią Borchówną, za którą wziął Lanckoronę, gdzie erygował kościół parafialny, pozostawił córkę Emilię, żonę senatora Jana Karnickiego.

Józef, marszałek lucyński 1822 r., z Amelii Lenkiewiczównej, pozostawił córkę Maryę i synów: Franciszka, ożenionego z Anielą Korsakówną, których dzieci: Józef, Bronisław i Amelia Houwaldowa, i Adama Ademara, żonatego z Waleryą Benisławską, z której: Stanisław, Wacław, Amelia i Marya.

Wojciech Karnicki, horodniczy orszański, wykupił 1618 r. z rąk Sapiehy Babinę, Dubinę i Zaoziery. Zygmunt III-ci potwierdził tę cesyę 1611 r. (Sap.).

Wacław w województwie brzeskiem - litewskiem 1670 r. (Akta IV). Andrzej, miecznik miński, Kazimierz i Stefan podpisali, z województwem mińskiem, elekcyę Augusta II-go. Kazimierz był rządcą u Krzysztofa Zawiszy, wojewody mińskiego, po Wołodkowiczu, a Stefan, dworzaninem tegoż Zawiszy przez 16 lat, od dziecka, aż do ożenienia się (Pam. Krz. Zawiszy).

Andrzej Benedykt, łowczy 1707 r. i podstarości miński 1719 r., marszałek kapturowy i dyrektor sejmiku relacyjnego i przedelekcyjnego województwa mińskiego, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. wspólnie z synami swoimi: Ignacym i Władysławem, jak również z Antonim, łowczym mińskim (Oblig. Warsz. 49 f. 613 i 614). Ignacy, sędzia ziemski miński 1765 r., a podkomorzy 1775 r. Tadeusz, 1766 r. na sejmiku inflanckim.

Jan, posiadacz 1734 r. części Witoszyna, miał syna Andrzeja, ur. 1750 r. (metr. w Ujkowicach), a ten, syna Walentego, ur. 1785 r. (metr. w Jarosławiu) (M. D. Wąs.).

N. skarbnik żydaczowski 1762 r. Jan Antoni, cześnik trembowelski, pozostawił, z Anny Lisowskiej, łowczanki żydaczowskiej: Wiktoryę, żonę Jakóba Niestojemskiego, Deodatę, żonę Stanisława Skiwskiego i Jakóba, dziedzica Rudek (Gr. Lwows. z 1742 r.).

Jakób, ur. 1720 r. (metr. w Przemyślu), poseł ziemi żydaczowskiej 1765 r., wojski większy lwowski 1765 r., a łowczy 1770 r., zmarły 1776 r., pochowany w Rudkach, żonaty 1-o v. z Katarzyną Wielowiejską, 2-o v. z Konstancyą Bielską, wdową po Józefie Urbańskim, stolniku bracławskim (DW. 100 f. 1496), z pierwszej żony pozostawił syna Remigiana Felicyana i córkę Antoninę, za Stanisławem Broniewskim.

Remigian Felicyan, ur. w Strzyżowie 1749 r., właściciel Rudek, Popiel i Jelicz, członek Stanów galicyjskich 1782 r., baron galicyjski w tymże roku, zaślubił Ludwikę z Łosiów, skarbnikównę lwowską, wdowę po Antonim Jastrzębskim, zmarłą 1812 r. Jego potomstwo: Jan Chrzciciel Prosper, ur. 1782 r. w Rudkach (metr. tamże), Kajetan Cyryak, ur. 1792 r. (metr. w Rudkach), Roman, ur. 1793 r., Weronika Antonina, żona 1-o v. Marcina Stanisława Szeptyckiego, 2-o v. Cypryjana hr. Komorowskiego i Konstancya, żona Antoniego hr. Komorowskiego.

Bar. *Jan* Chrzciciel Prosper, właściciel Podhajczyk, Nowosiółek i Jelicz, szambelan cesarsko - austryjacki i członek Stanów galicyjskich 1817 r., zmarły 1840 r., z hr. Julii Dzieduszyckiej, zmarłej 1833 r., miał syna *Feliksa* Cypryjana Stanisława, ur. w Warężu 1809 r., który, wraz ze stryjami swoimi, otrzymał 1844

roku tytuł hrabiowski austryjacki. Z Eweliny z Czackich, zmarłej 1857 r., syn Jego hr. Michał, ur. 1849 r., właściciel Roguźna, zaślubił 1870 r. hr. Maryę Komorowską, z której córki: hr. Ida Marya i hr. Marya Stella.

Hr. August, drugi syn Feliksa Cypryjana, ur. 1851 r., zmarł młodo.

Bar. Kajetan Cyryak, hrabia austryjacki od 1844 r., właściciel Michalewic, Wołczuch i innych, szambelan austryjacki 1818 r., członek Stanów galicyjskich 1820 r., zmarły w Wiedniu 1856 r., zaślubił 1815 r. hr. Teofilę Grzębską, córkę hr. Stanisława i Tekli z hr. Stadnickich i z niej pozostawił córkę Maryę Zofię, żonę Wilhelma bar. von Buol zu Berenberg, zmarłą 1901 r. i synów: Teodora i Władysława.

Hr. Teodor, ur. 1816 r., zmarły 1884 r., właściciel Wołczuch i Michalewic, szambelan cesarsko-austryjacki i rotmistrz wojsk austryjackich, z Matyldy z Schubertów, miał córki: Helenę Niemannową, Maryę, żonę Krystyana Nachodsky von Neudorf i Emilię.

Hr. Władysław, ur. 1820 r., zmarły 1883 r., szambelan austryjacki, tajny radca, poseł nadzwyczajny i minister pełnomocny austryjacki przy dworach szwedzkim i hiszpańskim, żonaty 1-o v. 1857 r. z Gabryelą Antoniną hr. Bąkowską, córką hr. Ferdynanda z Sądowej Wiszni i Antoniny z hr. Komorowskich, 2-o v. 1865 roku z Julią ks. Lubomirską, córką ks. Antoniego i Honoryny z Kraszewskich, z drugiej żony pozostawił córkę Aleksandrynę Maryę, ur. 1870 r. w Madrycie.

Bar. Roman, hrabia austryjacki 1844 r., członek Stanów galicyjskich, zaślubił 1827 r. hr. Henrykę Bąkowską, córkę hr. Jana Wincentego i Kunegundy z hr. Komorowskich. Córka jego Sabina, ur. we Lwowie 1830 r., zmarła w Kissingen 1891 r., wyszła 1857 r. za hr. Tadeusza Morstina.

Ci Karniccy, legitymując się ze szlachectwa przedstawili, że są h. *Iłgowski* (A. Lwow. For. Nob.).

Ksiądz Korytkowski z akt kapituły gnieźnieńskiej pisze, że Anna Karnicka h. *Abdank* (?), urodzona z Katarzyny Jomińskiej, żona Jana Borka, była matką Borka, kanonika gnieźnieńskiego 1703 r.

Herb Dąbrowa.

KARNIEWSCY h. DĄBROWA z Karniewa kościelnego, w powiecie makowskim. Boksa z Karniewa dla siebie i potomstwa otrzymał 1381 r. różne zwolnienia i przywileje, od ks. Jana Mazowieckiego (Dok. 43). Tenże książę obdarzył 1384 r. prawem niemieckiem Karniewo (w powiecie zakroczymskim?), własność Stanisława, podsędka ciechanowskiego (Dok. 49). Boksa i Urban z Karniewa, h. Dąbrowa, świadczą 1422 r. w Nowem mieście, przy wywodzie szlachectwa Ołdakowskiego, a Urban sam świadczy 1425 roku Godlewskiemu (M. 3 f. 102 i 133 f. 38).

Urban i Klemens z Karniewa, oddają 1400 r. części swoje na Jeżewie, braciom swoim stryjecznym Jeżewskim, a otrzymują w zamian od nich część ich na Karniewie i Płodownicy (Bibl. Kras. Dypl.). Urban, skarbnik ciechanowski, nabył 1433 roku od Piotra i Stanisława z Młodzianowa, części ich na Płodownicy, w ziemi ciechanowskiej

(Ibid.). Myślibor, syn Wojciecha z Karniewa, 1434 roku na uniwersytecie krakowskim.

Jan, podstoli ciechanowski i Stanisław, bracia z Karniewa, dopełnili 1472 roku działu dóbr. Jan wziął Młodzianowo, Złocienicę i pół Płodownicy, a Stanisław—Karniewo, Ośnicę i połowę Płodownicy (Bibl. Kras. Dypl. i M. 6 f. 13). Jan pisał się następnie z Młodzianowa i dał początek domowi Młodzianowskich.

Synem Stanisława musiał być Mikołaj, dziedzic Małego Karniewa i pleban tamże, który pozwał 1530 r. Jana z Ponikiewa, o najazd i grabież dóbr jego Ośnicy (St. Pr. P. Pom. VI. 471). Synem także Stanisława musiał być Jan, którego dwaj synowie: Jan i Sebastyan, nabyli 1569 roku części na Smolechowie, w powiecie makowskim (M. 105 f. 178). Z nich Jan, właściciel Karniewa, Malech i Żabina, a także części Rembiszewka, w przasnyskiem, 1567 r. i posiadacz części wsi Targowe, w powiecie warszawskim, 1580 r. (Paw.), był chorążym ciechanowskim 1580 r., a umarł w roku następnym. Córka jego Anna, za Adryjanem Belskim 1597 r. (Perp. Czers. 1 B f. 95).

Tomasz, syn Sebastyana, na Karniewie i Malechach, zeznał 1631 r. testament (M. 179 f. 178). Ów Tomasz, podstarości surażski 1637 r., stolnik ciechanowski 1645 r. (M. 182 f. 514 i 188 f. 112). Zofia, wdowa 1640 r. po Andrzeju Chądzyńskim, wojewodzie podlaskim.

Myślibor, podsędek rożański i poborca tejże ziemi 1578 r., następnie sędzia ziemski, pozostawił córkę Janowę Służewską i synów: Adama i Franciszka (DW. 35 f. 120; 36 f. 606 i 39 f. 336).

Adam, sędzia ziemski rożański, umarł 1661 r. Agnieszka, wdowa po Stanisławie, zawarła umowę z Przecławskim 1607 r. (DW. 34 f. 378). Mikołaj, syn Stanisława i Elżbiety z Baworowa, protestował w grodzie lubelskim 1636 r. (Zap. Lub. 35 f. 595).

Wojciech podpisał, z ziemią rożańską, elekcyę Jana Kazimierza, a Jan, Stanisław i Mikołaj, obiór króla Michała. Mikołaj, vicerotmistrz chorągwi Kalińskiego 1664 r. (Zap. Lub. 48 f. 954). Mikołaj i Stanisław, posłowie ziemi rożańskiej, elektorowie króla Jana. Michał, dworzanin kanclerza koronnego, otrzymał 1700 r. wójtostwo w Starej Łomży (Sig. Ręk. Os. 262 f. 21). N., ożeniony z Dorotą Nieborską 1709 roku. Elżbieta, za Janem Arciechowskim 1725 roku (DW. 65 f. 1163).

Zygmunt, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 roku (Oblig. Warsz. 49 f. 609).

Mikołaj, żonaty z Teresą Zgierską, 2-o v. Wojciechową Zaborowską, podsędkówną zakroczymską (DW. 108 f. 355), pozostawił syna Michała, v. Michała Stanisława Kostkę, który wspólnie z matką, cedował 1697 r. sumę Zgierskiemu (DW. 59 f. 915).

Michał, miecznik 1711 r., a podstoli rożański 1733 r., rezygnował z urzędu 1740 r. Z Zofii z Prenów, pozostawił synów czterech: Wincentego Stanisława Kostkę, Józefa, Ignacego, Piotra i dwie córki: Salomeę, żonę Bartłomieja Smulskiego i Ludwikę, żonę Stanisława Chrzczonowskiego.

Wincenty Stanisław Kostka, w imieniu swojem i rodzeństwa, sprzedał 1758 r. poddanych w Olszewnicy Brühlowi, a 1755 r. potwierdził intercyzę ślubną

zawartą ze Smulskim. Ignacy nabył od brata Józefa spadek po ciotce Łaźniewskiej (DW. 77 f. 336; 80 f. 322; 84 f. 486 i 96 f. 1003) .Z nich: Józef był kapitanem gwardyi królewskiej 1755 r., Ignacy, wojski starszy ciechanowski 1775 r., poseł lubelski 1782 r. (Konst.), a stolnik rożański 1785 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1786 r. W 1769 r. regent grodzki lwowski, otrzymał w roku następnym wójtostwo wareckie (Kancl. 48 II f. 78), które odstąpił Rychłowskiemu 1755 r. (Perp. Czers. 35 f. 11). W 1778 r. był i sędzią grodzkim nurskim. Piotr był Jezuitą, Wincenty Stanisław zmarł bezdzietnie (DW. 108 f. 355).

Felicyan, wojski rożański 1728 r., pozostawił trzech synów: Wiktoryna v. Kostkę Tadeusza Wiktoryna, Rocha i Jakóba. Roch sprzedał 1731 r. bratu swemu Wiktorynowi, część Ośnicy, Brodowa, Chrząnowa i Gąsiorowa, a 1745 r. z żoną, Franciszką z Sagatowskich, otrzymał Bucze od Sanguszki. Wiktoryn sprzedał 1731 r. Jakóbowi Brodowo, część Gąsiorowa i Gnatowa (DW. 68 f. 101, 104 i 183; Gr. Sandec. 163 f. 60). Z nich:

Jakób, wojski rożański 1731 r., żonaty z Katarzyną Karnkowską, kasztelanką wyszogrodzką, rezygnował z urzędu 1744 r. Tegoż Jakóba, ale z drugiej żony, Apolonii z Matemberskich, synowie: Antoni i Ludwik, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r., w grodzie sandeckim. Antoni, z Julii Radzikowskiej, miał syna Wojciecha, ur. 1811 r. w Zamku (metr. w Magierowie), posesora Zawidza, ożenionego z hr. Martą Cecylią Zamoyską, córką hr. Adama i Rozalii z Grabianków, z której syn Tadeusz Jacek, ur. 1861 r. (metr. w Szczurowicach), porucznik austryjackich ułanów, legitymował się ze szlachectwa 1888 r., w Wydziale Krajowym galicyjskim.

Wiktoryn, właściciel Karniewa i Żabina (DW. 91 f. 391), chorąży rożański 1736 r., rezygnował z tego urzędu 1744 r., aby zostać pisarzem ziemskim i grodzkim rożańskim. Posłował z ziemi rożańskiej w latach 1764 — 1774 (V. L. i DW. 91 f. 391). W 1771 r. otrzymał Ozomlę, w ziemi przemyskiej, w dożywocie, a 1774 roku z dóbr pojezuickich Malechy, w ziemi ciechanowskiej (Kancl. 49 II f. 63 i 54 f. 43). Umarł 1781 roku. Synów jego pięciu: Pankracy, Adam, Jan, Aleksander i Bernard, z których pierwsi czterej, wraz z ojcem, podpisali, z ziemią rożańską, elekcyę Stanisława Augusta, a wszyscy pięciu zawarli 1782 r. kompromis z Ignacym, podstolicem rożańskim, wojskim starszym ciechanowskim (DW. 98 f. 1239 i 106 f. 1790).

Pankracy, 1786 r. podstarości i 1791 r. sędzia grodzki płocki, szambelan Stanisława Augusta, został 1771 r. stolnikiem sierpskim. Właściciel Nowej wsi i Piączyna, oddał 1804 r. dobra te synowi Wincentemu, wylegitymowanemu ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Adam, brat Pankracego, z pokojowego dworzanina królewskiego, wojski młodszy rożański 1769 r., miecznik 1771 r., lecz ta nominacya nie doszła do skutku. W 1788 r. tytułują go wojskim starszym rożańskim, ale zdaje się, że był młodszym i umarł na tym urzędzie 1790 r. (Sig. 37).

Jan, brat dwóch poprzednich, mianowany skarbnikiem rożańskim, ale nominacya ta nie doszła do skutku.

Michał, podstarości i sędzia grodzki rożański i makowski, został 1744 r. wojskim rożańskim. Właściciel Karniewa-Tłusiewicz, oddał te dobra synowi Ka-

zimierzowi 1753 r. Franciszek, syn Kazimierza, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Kazimierz, syn Adama, właściciel Karniewa-Jarnut 1757 r., pozostawił syna Chryzantego, którego synowie: Władysław, Wawrzyniec Kazimierz i Andrzej Rufin, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Od tych Karniewskich musieli pójść Szczawińscy tegoż herbu, bo Jan Szczawiński z Karniewa, świadczył 1507 roku przy wywodzie szlachectwa Suchcickiego (M. 23 f. 169).

KARNIEWSCY h. ROGALA z Karniewa pod Ciechanowem. Dadźbóg z Karniewa 1440 roku. Mikołaj Karniewski, właściciel Karniewa 1567 r. (Paw.). O nim to pewnie wspomina Paprocki, że pozostawił trzech synów: Michała, oficyała i kanonika pułtuskiego, Szczęsnego i Stanisława. Stanisław i bracia jego dziedziczyli 1578 r. na Rydzewie i Wólce Rydzewskiej, w województwie płockiem, a Stanisław i na Ostaszewie, w ciechanowskiem, 1567 r.

KARNIKOWSCY h. ŁABĘDŹ. Pisze o nich Kojałowicz, że są w województwie brzeskiem-litewskiem.

KARNIŃSCY v. KARMIŃSCY h. WIENIAWA z Karnina v. Karmina, w kaliskiem (dziś Karmin w powiecie pleszewskim). Stefan, Iwo, Jan i Sasin z Karnina, Drzeczkowscy i inni, zawarli 1388 r. układ z dziedzicami Jezierzyc i Paruszewa, o przepuszczenie wody (KWP.).

Iwo v. Iwan, pisał się następnie z Soboty, Obidowa, Jedlczy, był wielkorządcą krakowskim 1397 r., starostą brzeskim 1404 r., kasztelanem szremskim 1410 r. i starostą ruskim 1411 r. Potomkowie jego pisali się z Obichowa, Soboty, Gołuchowa i Denowskimi.

Herb Wieniawa.

Sasina dziećmi prawdopodobnie byli: Przecław, piszący się z Lassocic, Bogusław - Sasin, Jafroszka (Eufrozyna) z Mikuszewic i Zuchna (Zuzanna), żona Macieja z Grabowiec. Siostry procesowały braci, o działy w Karninie, w sądach poznańskim i kościańskim, w latach 1393 — 1400 r. Bogusław był ożeniony z Nastką 1397 r. Wojtka z Karnina wspominają 1395 r. akta pyzdrskie, a Kunada 1399 roku akta kościańskie (Leksz.).

Żegota, syn Macieja z Karnina, ma przyznane 1411 r. przez sąd kaliski pięć lat do pełnoletności, po upływie których mogą go dopiero pozywać bracia jego macochy, Janci Swadźbównej z Dębego, o jej wiano (A. Kalis.).

Mikołaj, syn Andrzeja, 1473 r., a Błażej, syn Galla z Karnina, 1474 r. na uniwersytecie krakowskim. Apolonia, wdowa po Wincentym Karnińskim, z oprawy swej na Karninku i Trzebowie, wyprawiła 1497 roku jeźdźca na wojnę wołoską (St. Pr. P. Pom. VII. 393).

Wymieniony wyżej Stefan z Karnina Karniński, z żoną Zbyszką, był dziedzicem Leszna, o granice którego procesował się z Grunowskimi w latach 1394—1399 (Leksz.). W 1405 roku z rodu Wieniawitów świadczył w Poznaniu, przy wywodzie szlachectwa. Synowie jego: Iwan, Rafał i Dersław, zwani już często Leszczyńskimi. Rafał był dziedzicem Leszna i stał się protoplastą Leszczyńskich Wieniawitów, a Jan utrzymał się przy Karninie. Za oddane usługi kapitule poznańskiej, otrzymał od niej 1438 r. różne opłaty z Karnina, Kuraszowa i Jezierzy. Umarł 8-go Kwietnia 1448 r., a datę jego śmierci, jako swego dobrodzieja, zapisali w nekrologu Benedyktyni z Lubienia. Z synów jego: Jan 1444 r., a Tomasz Iwan 1446 r. byli na uniwersytecie krakowskim. Córką była zapewne Katarzyna Iwanówna, przeorysza Dominikanek w Poznaniu 1474 r. Jeden z jego synów, prawdopodobnie za żoną, dostał wieś Leksandrowice (Aleksandrowice) pod Krakowem i tam osiadł, a potomkowie jego pisali się Iwanami z Leksandrowic, lub Karmińskimi Iwanami.

Jan Iwan z Leksandrowic i Karmina, starosta lipowiecki biskupa krakowskiego w latach 1499 — 1503, zasądzony 1507 r. na zapłacenie 1,000 fl. Tenczyńskim, z poręki za Balami, w 1534 r. wyznaczył opiekunów żonie, Zofii z Kosmyrzowa i dzieciom. Syn jego, Stanisław Karmiński Iwan z Leksandrowic, zagorzały stronnik Kalwina, uczestnik zjazdu w Seceminie 1556 r. i współautor listu do Kalwina tegoż roku, po zburzeniu zboru w Krakowie 1580 r., urządził zbór w Leksandrowicach, dożył blisko 100 lat, umarł w początku XVII-go wieku. Ożeniony z Jadwigą z Bebelna Gosławską, według Niesieckiego, zostawił z niej potomstwo.

KARNIOWSCY czasem KARNOWSCY h. BERSZTEN z Karniowa, w województwie krakowskiem. Wieś ta czasem w aktach zwana też Karniowicami. Mieszczanie krakowscy, Henryk i Gerard, zwani Borussami, to jest Prusakami, otrzymali 1274 r. od opata tynieckiego wieś Bronowice, do osadzenia na prawie niemieckiem. W 1290 r. są obaj sołtysami w Prędocinie.

Henryk został w Krakowie i na sołtystwie, i miał trzech synów: Mikołaja, Piotra i Wojciecha. Mikołaj, sołtys z Prędocina, pisany stale „nobilis vir", a na pieczęci jego z 1323 r., wydawcy kodeksu dopatrzyli się herbu Biberstein.

Gerard w 1290 r. otrzymał od Przemysława Miechów, do osadzenia na prawie szredzkim i w nim dziedziczne wójtostwo W 1300 r. Gerard, mieszczanin krakowski i wójt miechowski, za zgodą synów: Piotra, Jaśka i Filipa, darował jedną jatkę w Miechowie, w nagrodę przyjaźni, Adamowi z Komorowa, sędziemu miechowskiemu, a 1307 r. otrzymał od Łokietka dla siebie i synów potwierdzenie przywileju, na dziedziczne wójtostwo. Z tych synów Piotr, wójt miechowski, żył jeszcze 1335 r.

Dziedzicami wójtostwa 1346 roku byli: Elska z synem Janem i Fryczek. W 1365 r. bracia, Spytek i Mikołaj, wójtowie miechowscy, zamienili ojczyste swoje wójtostwo z Bożogrobcami z Miechowa, na wsie Karniów, Udorz i Nieszkowice, w krakowskiem (Najst. Ks. M. Krak.; Kod. MP.).

Mikołaj z Karniowa i Udorza zmarł przed 1386 r., a z żony Beaty, miał córkę Machnę, za Bodzantą z Modlnicy 1397 r. i syna Andrzeja. Andrzej 1398 r.

oddał szwagrowi część Udorza w 160 grzyw. posagu siostry, zabezpieczył 1400 r. żonie swej Elżbiecie, siostrze Jaśka z Myślenic i z Zakliczyna, 200 grzyw. posagu i wiana i wraz z matką i żoną, sprzedał 1401 r. część Karniowa, za 120 grzyw., stryjecznym braciom swoim, dzieciom Spytka.

Spytek ma sprawę 1386 r. z wdową i dziećmi brata Mikołaja. Lukarta z Wronińca, wdowa po Spytku, wraz z synami: Ninotą i Paszkiem, zastawiła 1398 roku dwóch kmieci w Karniowie Minoskiemu.

Mikołaj, trzeci syn Spytka, razem z braćmi rodzonymi i stryjecznym Andrzejem, dziedzice Karniowa, pozwani 1399 r. przez Imrama z Czulic, o naruszenie granic. Mikołaj, z żoną Świętochną, sprzedał 1411 r. część Karniowa, za 100 grzyw. Paszkowi. Ten sam pewno Mikołaj żył jeszcze 1436 r. Paweł wwiązany 1449 r. w Balice.

Piotr, syn Mikołaja, 1415 r. na uniwersytecie krakowskim. Piotr w latach 1444 — 1445 wwiązany w Gruszów i Imramowice z poręki danej za Piotrem z Gruszowa, a 1457 r. ma sprawę z Szafrańcem. Piotr i Spytek nabyli 1447 roku część Giebułtowa, a Spytek dostał dla tej części prawo niemieckie 1450 r. (M. 10 f. 57) i stał się protoplastą Giebułtowskich h. Berszten, wygasłych 1623 r.

Rafał przyznał dług Gołąbkowi 1436 r. w Przemyślu. Mikołaj, 1463 roku prowincyał Franciszkanów w Polsce, Czechach, Rusi, Litwie i Wołoszczyznie (St. Pr. P. Pom. X; Helc. II).

Mikołaj, syn Jana, 1472 r., Jan, syn Jana, 1484 r., a Mikołaj, syn Mikołaja, 1483 r. na uniwersytecie krakowskim. Mikołaj i Grzegorz, synowie Bogufała, dziedzice Przybysławic i Pankowic, procesują się 1510 r. z Ujejskim, o zabór gruntów w Pankowicach (St. Pr. P. Pom. VI. 26, 38 i 39). Zofia, dzierżawczyni Tywoni pod Jarosławiem 1589 r. Stanisław, dziedzic Karniowic 1581 roku (Paw.). Mikołaj umarł 1616 r. w Jędrzejowie, gdzie syn jego, Marcin, był w zakonie Cystersów, a drugi syn Wojciech, zmarł na zarazę 1623 r.

Do tych Karniowskich zaliczył Paprocki Piotra z Brodzic, podsędka sieradzkiego, w latach 1512 — 1533 (St. Pr. P. Pom. VI. 505 i Zs. Gr. Czers. 10 A). W 1663 r. wydano glejt Janowi Karnowskiemu, posłowi królewskiemu do wielkiego wezyra (AZG. X. 4916).

Herb Junosza.

z KARNISZEWA, w gnieźnieńskiem. Wawrzyniec z Karnieszowa świadczy 1365 r. w Kruszwicy, a Andrzej 1386 roku w Trzemesznie (KWP.). Stanisław z Karnieszowa ożenił się na Rusi Czerwonej z Anną z Zagoździa i od dóbr tam posiadanych, nazywał się Snowidowskim w latach 1437 — 1440 (AGZ.).

KARNKOWSCY h. JUNOSZA z Karnkowa, w ziemi dobrzyńskiej. Stanisław, syn Budka z Karnkowa, na uniwersytecie krakowskim 1400 r., jako kleryk dyecezyi płockiej, był pisarzem publicznym w latach 1404 — 1427 r.

Długosz pisze, że starostą podolskim w 1440 roku był Piotr *Polak* z Wilfina, któremu w tym roku król odebrał starostwo i nadał je Buczackim. Przydomek ten *Polak* dawany staroście, nasuwa myśl, że mógł należeć do domu Karnkow-

skich, a pisał się tylko z majątku żoninego i że przydomek *Polak* nadany mu został na Rusi, a nie dopiero jego potomkowi przez niemców, jak chcą nasi historycy i heraldycy.

Jan Polak z Karnkowa, wsławiwszy się pogromem Turków i Wołochów 1485 r. i w walkach z Moskwą 1500 r. (Bielski), został kasztelanem lendzkim, był następnie w 1501 r. i burgrabią krakowskim, a 1502 r. otrzymał kasztelaństwo gnieźnieńskie. W 1491 r. został naznaczony przez Jana Olbrachta, starostą głogowskim, a 1502 r. był i starostą międzyrzeckim. Umarł 1503 roku, pochowany u Dominikanów w Krakowie, gdzie mu pomnik wystawił bratanek jego Jan, biskup kujawski.

Jednocześnie z Janem Polakiem z Karnkowa, kasztelanem gnieźnieńskim, żył inny Jan z Karnkowa, dziedzic na Gnojnie, ze skarbnika inowrocławskiego, chorąży bydgoski 1486 r. Żona jego Małgorzata z Lubrańca 1475 r. (Gr. Brzes.). Jego to synem był pewnie Mikołaj z Karnkowa, który w 1518 r. zabezpieczył posag żonie, Katarzynie z Główni (M. 31 f. 70). Synowie jego: Marcin, Jan i Stanisław, od dóbr Jankowa, pisali się Jankowskimi z Karnkowa.

Akta kapituły włocławskiej wspominają o Marku Karnkowskim 1552 r., Wojciechu 1558 r., Bartłomieju, wójcie w Przypuście 1556 r., którego spadkobiercy, Grzegorz i Jan, żądają 1583 r. zatwierdzenia jego testamentu.

Bratem Jana Polaka z Karnkowa, kasztelana gnieźnieńskiego, był Mikołaj z Karnkowa Karnkowski, na Rusi zamieszkały, wojewoda halicki 1456 roku, miecznik halicki 1472 r., podstoli lwowski 1483 r, żonaty 1-o v. z Anną z Łankowic i Nienczyna, 2-o v. z Fenną Dorotą Korytkówną, córką Jana z Koniuszek. W 1463 r. nabył Zagoździc i Pasieczną od Stanisława z Chodcza, a 1466 r. część Meduchy. od siostry żoninej, Katarzyny ze Strzelec. Część Meduchy wziął za żoną Anną, która 1470 r. dopełniła podziału tego majątku z siostrą swoją, Jadwigą Herburtowską. W 1472 r. zabezpieczył na Zagoździu i Pasieczny 200 grzywien żonie, Fennie Korytkównie. Dzieci jego z pierwszej żony: Katarzyna, Jadwiga, Małgorzata, Elżbieta i Piotr, mają się w 1472 r. rozdzielić macierzystą Meduchą i królewszczyznami (AGZ.). Z drugiej żony miał Mikołaj kilku synów, z których znanych jest tylko dwóch: Jan i Tadeusz. Bracia Karnkowscy mieli w zastawie Międzyrzecz i król 1504 roku układa się z nimi, chcąc im dać za takowy Mławę.

Jan, ur. 1472 r., na uniwersytecie krakowskim 1489 r., nauki pobierał pod sławnym Kallimachem. Był sekretarzem Jana Olbrachta i Zygmunta, od którego otrzymał probostwo skalmierskie. Kanonik krakowski 1503 r., poznański 1510 r., gnieźnieński 1525 r., kanonik płocki i scholastyk sandomierski, został 1527 roku biskupem przemyskim, a 1531 r. biskupem kujawskim. Umarł w Raciążu 1538 roku, pochowany we Włocławku, gdzie sobie za życia wzniósł pomnik. On to postawił również grobowiec w kościele Dominikanów w Krakowie, stryjowi swemu, kasztelanowi gnieźnieńskiemu. Że Jan, biskup kujawski, był synem Mikołaja z Korytkówny, świadczą akta kapituły poznańskiej z 1510 r., gdzie świadkowie zeznali, że jest synem Mikołaja h. Junosza, z matki rusinki, h. Jelita (herb Korytków).

Tadeusz, drugi syn Mikołaja z Korytkówny, Ruś opuścił i wrócił w rodzinne strony, gdzie zaślubił Elżbietę z Kanigowa Olszewską, prawdopodobnie córkę

Piotra (Gr. Płoc. Wiecz. 9 f. 313), z którą miał trzech synów: Stanisława, Jana i Piotra [1]).

Stanisław, o ile z nagrobku jego sądzićby można, ur. się w 1520 r., ale według portretu jego, wiszącego w kapitularzu włocławskim, malowanego 1570 r., gdy miał lat 47, urodził się 1523 r. Wychowany i kształcony staraniem stryja swego Jana, biskupa kujawskiego, doktór obojga praw, promowany w Padwie, kanclerz biskupa Drohojowskiego 1451 r., notaryusz publiczny 1553 r., sekretarz królewski i kanonik wieluński 1557 r. (Zs. Gr. Czers. 31 f. 669), kanonik gnieźnieński i referendarz nadworny koronny 1558 r., sekretarz wielki koronny 1563 r., kantor gnieźnieński i kanonik krakowski 1560 r., kanonik warszawski 1562 roku i pleban piotrkowski tegoż roku, wyświęcony na księdza 1564 r., scholastyk łęczycki 1565 r., został biskupem kujawskim 1567 r., a arcybiskupem gnieźnieńskim 1581 r. Umarł w Łowiczu 1603 r., pochowany w Kaliszu, w kościele przez siebie wzniesionym OO. Jezuitom. Był to jeden z najznakomitszych i najzasłużeńszych biskupów polskich. Testamentem spisanym 1602 r., oprócz wielu legatów, zostawił cały majątek po połowie bratankom, po obu braciach swoich.

Jan, brat arcybiskupa, właściciel Karnkowa 1564 r. (Paw.), skarbnik dobrzyński 1567 r., podkomorzy dobrzyński i starosta łęczycki 1588 roku, kasztelan lendzki 1602 r., żył jeszcze w 1616 r., w którym Bełdowski zeznał na niego oblig (Gr. Łęcz. 132 f. 123). Umarł 1617 r. Starostwo łęczyckie odstąpił 1612 r. Szczawińskiemu. W tymże roku rozdzielił majątki swe między dzieci (Gr. Łęcz. Rec. 124 f. 20). Kasztelan miał dwie żony: Dorotę Moszczeńską i Jadwigę z Naborowa v. z Nadborowa h. Nowina, pochowaną z nim razem w Karnkowie i pozostawił pięciu synów: Marcina, Stanisława, Erazma, Jana, Andrzeja, oraz sześć córek. Z tych ostatnich: Anna, wyszła za Jakóba Szczawińskiego, wojewodę brzeskiego i starostę łęczyckiego, zmarła 1616 r., pochowana w Łęczycy; Dorota, żona 1-o v. Andrzeja Latalskiego, 2-o v. Jerzego Niemojowskiego 1605 r.; Zofia za Adamem Czerskim; Elżbieta za Węgierskim; Katarzyna za Przerębskim i N. Norbertanka w Łęczycy.

1. Marcin, kasztelanic lendzki, ur. 1554 r., z mocy działu z 1612 r., dziedzic Leźnicy, Bielawki i Chrząstówka, wychowany i kształcony staraniem stryja swego arcybiskupa, z kanonika i kustosza kujawskiego, kanonik i kanclerz gnieźnieński 1583 r., dziekan gnieźnieński 1588 r., kanonik krakowski 1592 r., sekretarz królewski, marszałek Trybunału koronnego 1605 r. Umarł w Krakowie 1631 roku, pochowany w Katedrze na Wawelu, gdzie ma nagrobek postawiony. Według aktu installacyjnego kapituły krakowskiej, Marcin był urodzony z Doroty Moszczeńskiej, h. Nałęcz. Babką jego po ojcu była Elżbieta z Kanigowa herbu Strzała, a po matce—Gosławska h. Nałęcz (Kor.).

2. Stanisław, kasztelanic lendzki, ur. 1566 r., dziedzic Karnkowa, Bobrowca i Glinianki, z dworzanina królewskiego, podkomorzy dobrzyński 1613 roku,

---

[1]) Dotychczas ojciec arcybiskupa był nieznany i tylko dzięki gorliwym poszukiwaniom księdza prałata Stanisława Chodyńskiego, w aktach kapituły włocławskiej, należy zawdzięczyć, że odkryte zostały dwa akty sporządzone przez późniejszego arcybiskupa, wówczas pisarza publicznego, z 1556 roku, na których podpisał się Stanisław, syn Tadeusza (Tom 114 f. 574 i 589).

kasztelan dobrzyński 1617 r., rezygnował z tego urzędu w 1642 r. Umarł w 1646 roku, pochowany w Karnkowie, gdzie mu kamień grobowy wystawił syn jego Stanisław, po ojcu kasztelan dobrzyński. W 1597 r. posłował z województwa poznańskiego, był też deputatem na Trybunał koronny i walczył przeciwko Moskwie i w Inflantach. W 1613 i 1614 r. procesował się ze Rgielewskim, o Złotniki (Gr. Przed. 60 f. 64 i 554). Żona jego, Maryanna z Kuczborskich, zmarła 1649 r., pochowana w Skempem.

Stanisław, syn jego, podpisał, z ziemią dobrzyńską, elekcyę Jana Kazimierza. Córkami jego były: Jadwiga Stanisławowa Orłowska i Elżbieta Stanisławowa Gembarthowa, od których sukcesorów Adam Karnkowski, kasztelan wyszogrodzki, odkupił Karnków 1688 r. (Gr. Płoc.).

3. Erazm, kasztelanic lendzki, dziedzic Nowej wsi, wprowadzony do Lubieńca i Adamkowej Woli 1606 r., zeznał w 1612 r. zapis dożywocia z żoną, Zofią z Kretkowskich. W 1623 r. otrzymał od Kretkowskiego Piotrowice i zabezpieczył posag żonie (Gr. Przed. 53 f. 363; 59 f. 207; 64 f. 251; 67 f. 727 i 730). W 1612 roku podkomorzy łęczycki, następnie kasztelan rypiński 1618 r., podpisał w 1632 roku elekcyę Władysława IV-go. Umarł w 1634 r.

4. Jan, kasztelanic lendzki, właściciel Nadborowa, otrzymał od króla Zygmunta prezentę na kanonię gnieźnieńską 1597 r. Nie czując w sobie powołania do stanu duchownego, zrzekł się kanonii 1599 r. i pozostał w stanie świeckim (Kor.). Jego to córką, z Justyny Lubodzieskiej, miała być Dorota, żona Aleksandra Zbigniewa Korniakta z Sośnicy, zmarła 1639 roku, pochowana w Przemyślu (Star. Mon.).

5. Andrzej, kasztelanic lendzki, właściciel Siewierska, Mikołajewic, Jerzmanowa, Sieroszewa i Jarantowic, procesował się 1604 r. ze Zbijewską (Gr. Przed. 52 f. 647), a 1621 r. zastawił Głaznów (Gr. Łęcz.). Miał on być kasztelanem kowalskim 1640 r., a żonatym był z Elżbietą Działyńską, zmarłą 1620 r., której, za zgodą ojca swego, zapisał oprawę 1606 r. (A. Gr. Bobrown. z 1606 r. f. 536 i 538). Jego córką była Anna, żona 1-o v. Dezyderego Lubomirskiego, syna Sykstusa, 2-o v. Franciszka z Chorągwicy Łodzińskiego 1674 r. Miała być urodzoną z trzeciej żony Andrzeja, Katarzyny Olszewskiej.

Piotr, najmłodszy brat arcybiskupa, podkomorzy płocki 1582 r., za konsensem krolewskim z 1585 r., wykupił starostwo bobrownickie, z rąk Pawła Działyńskiego. Umarł w 1604 r. Żonaty z Anną Moszczeńską, córką Jakóba, cześnika dobrzyńskiego, która zapisała kaplicy w Sikorzu, Karwosiek, Cholewice i Głuchowice 1604 roku, pozostawił z niej trzech synów: Tadeusza, Dadźboga v. Teodora i Jana.

Tadeusz został kanclerzem gnieźnieńskim 1588 r., lecz zrzekł się tej godności w 1595 r. i albo powrócił do stanu świeckiego, albo zaraz umarł.

Piotr otrzymał 27-go Maja 1604 r. konsens królewski, na odstąpienie starostwa bobrownickiego synowi Dadźbogowi, lecz już widocznie w tej dacie nie żył, skoro 28-go Marca tegoż roku, król nadał sam to starostwo temuż Dadźbogowi (M. 148 f. 266 i 293).

Dadźbog, ur. 1573 r., deputat na Trybunał koronny z ziemi dobrzyńskiej 1599 r. (Wyr. Lub. 81 f. 2), zawarł w tymże roku w Lublinie układ z Chojnac-

kim (Zap. Lub. 10 f. 336). W 1601 r. dworzanin i rotmistrz królewski, 1604 r. starosta bobrownicki, w 1607 r. starosta dobrzyński, 1614 r. wojewoda derpski i starosta odolanowski. W 1616 r. otrzymał konsens królewski, na odstąpienie starostwa bobrownickiego Orłowskiemu. Właściciel licznych włości, w województwie kaliskiem. Żonaty 1-o v. z Katarzyną Konarską, wdową po Janie Zborowskim, kasztelanie gnieźnieńskim, o czem proces z 1608 r. w grodzie kaliskim prowadzony z Zajączkową przekonywa, 2-o v. z Gryzeldą Sobieską, córką Marka, wojewody lubelskiego, z którą zeznał zapis dożywocia w grodzie kaliskim 1617 r. Dadźbog, wspólnie z drugą żoną, otrzymał w dożywocie Bliżanów i Grodzisko 1616 roku i dla niej wyjednał dożywocie na starostwie odolanowskiem (M. 158 f. 228), które z czasem przeszło na drugiego jej męża, Jana Rozdrażewskiego. Umarł wojewoda 1617 r., nie pozostawiwszy potomstwa. Pochowany w kościele Jezuitów w Kaliszu, gdzie miał nagrobek wzniesiony.

Jan, najmłodszy syn Piotra, podkomorzego płockiego, sam podkomorzy płocki 1608 r., a wojewoda płocki 1617 r. i starosta wyszogrodzki, które to starostwo wykupił z rąk Garwaskiego, za konsensem królewskim z 1616 r. W 1640 roku, wspólnie z synem swoim Michałem, procesował Chełmskiego w Lublinie (Zap. Lub. 37 f. 774). Zamieszkiwał w Sikorzu, nabytym 1609 r. od Kretkowskiego, w którym wybudował 1647 r. kościół, widocznie z fundacyi matki. Żonaty z Zofią Rokszycką, której w 1604 r. zabezpieczył posag (Gr. Bobr.), miał z niej pięciu synów: Ludwika, Michała, Piotra, Gabryela i Stanisława, oraz dwie córki: Izabellę, żonę 1-o v. Krzysztofa Kiełczewskiego, cześnika łęczyckiego, zmarłego 1628 roku, 2-o v. Samuela Konarskiego, wojewody malborskiego, w 1630 r. (M. 182 f. 49) i Maryannę, żonę 1-o v. Kryskiego, 2-o v. Adama Parzniewskiego 1644 roku (M. 189 f. 151). Z synów wojewody płockiego:

1. Ludwik zginął walcząc ze szwedami w Prusach 1627 r. Żył lat 24.

2. Michał, ur. 1606 r., otrzymał od ojca starostwo wyszogrodzkie, za konsensem królewskim z 1627 r. (M. 176 f. 125). Z ziemią wyszogrodzką podpisał elekcyę Jana Kazimierza. W 1658 r. zapisał na kollegium OO. Jezuitom w Płocku, Nadarzyn, Walentów i Wolicę, w ziemi warszawskiej, którą to darowiznę konstytucya sejmowa z 1661 r. aprobowała (M. 199 f. 140 i V. L.). Umarł 14-go Października 1660 r.

3. Piotr, wojewodzic płocki, podpisał, z województwem płockiem, elekcyę Jana Kazimierza.

4. Gabryel, z kanonika płockiego, kanonik gnieźnieński 1646 r., sekretarz królewski, umarł w 1647 r., nie objąwszy kanonii.

5. Stanisław, dziedzic Sikorza, kasztelan wyszogrodzki 1643 r., wspólnie z synami swoimi, Janem i Gabryelem, podpisał elekcyę Jana Kazimierza. Żonaty z Anną Łużecką, córką Jakóba, wdową po Eremianie Gostomskim, staroście mielnickim, na rzecz której Ciecierski zeznał oblig 1628 r. (Gr. Łukows.). Nie żył już w 1654 r. (M. 195 f. 194), pozostawiwszy, oprócz wymienionych synów, córkę Joannę, zaślubioną 7-go Lutego 1668 roku Mikołajowi Tolibowskiemu, kasztelanowi słońskiemu.

Jan, kasztelanic wyszogrodzki, miał być żonaty z Zofią Kryską, kasztelanką raciążską i z niej urodzona córka Agnieszka, była żoną Władysława Skarbka, kasztelana konarskiego-łęczyckiego. Jan zabity został przez żonę, o czem wspo-

mina instrukcya dana posłom ziemi dobrzyńskiej, na sejmiku w Lipnie 1668 r. odbytym, konwokacyą poprzedzającym (Lauda Z. Dobrz.).

Gabryel, kasztelanic wyszogrodzki, dziedzic Sikorza, gdzie odbudował spalony piorunem kościół, kasztelan raciążski 1664 r., zmarły 1667 r. w Kłodawie, z Konstancyi Mniewskiej, pozostawił syna Adama, nad którym opieka ustanowioną została w 1667 r. (Zap. Lub. 47 f. 717; Sig. 10 f. 43). Z drugiej żony, Teresy z Leszna Leszczyńskiej, miał kasztelan raciążski syna Władysława, ur. w Sikorzu 1667 r., ale ten umarł dzieckiem.

Adam, syn Gabryela, kasztelana raciąższkiego (Zap. Lub. 67 f. 847), właściciel Sikorza, Pogrzybowa i Karnkowa, kasztelan wyszogrodzki 1699 roku, umarł w 1724 r. Sikorz sprzedał w 1714 r. zięciowi Zboińskiemu (Gr. Bobr.). Żonaty 1 o v. z Ewą Lasocką, córką Olbrachta Adryjana, kasztelana inowrocławskiego, dla której wyjednał dożywocie na wsi Łąkie 1699 r. i wspólnie z którą zastawił 1711 roku synowi, księdzu Ignacemu, Pogrzybów (Gr. Płoc.), 2-o v. z Teofilą z Zółtowskich, która już 1725 r. była żoną Józefa Bromirskiego, miecznika wyszogrodzkiego (Czerniech. f. 856), pozostawił liczne potomstwo. Z pierwszej żony: ks. Ignacy, kanonik i kustosz płocki, zmarły 1729 r., pochowany u Bernardynów w Skempem; Michał, ur. 1688 r., zmarły z morowego powietrza w Sikorzu 1705 r.; Stanisław Floryan, o którym niżej; Kazimierz, 1711 r. Bernardyn w Skempem, gwardyan 1725 roku; Zofia i Agnieszka, żona 1-o v. Franciszka Zboińskiego, łowczego nadwornego koronnego 1714 r., 2-o v. Aleksandra Szygowskiego, starościca kruszwickiego, zmarła 1740 r., pochowana u Dominikanów w Płocku. Z drugiej żony córki: Katarzyna, za Jakóbem Karniewskim, wojskim rożańskim 1734 r., Antonina, Benedyktynka w Sierpcu i Eleonora Anna, ur. 1721 r. (metr. w Bonisławiu i Czerniech. f. 856).

Stanisław v. Stanisław Floryan, kasztelanic wyszogrodzki, ur. 1695 roku (metr. w Bonisławiu z 1705 r.), zaślubił w 1715 r. Wiktoryę Niszczycką, kasztelankę płocką. Ślub dawał im w Czernikowie Ignacy Karnkowski, za indultem. Właściciel Karnkowa, umarł 1736 r., a pozostała po nim wdowa 1769 r. Oboje pochowani u Bernardynów w Skempem. Liczne pozostawił potomstwo, bo sześciu synów i dwie córki: Antoniego Ignacego, Andrzeja, Felicyana, Sylwestra, Piotra Pawła, Józefa, Apolonię, żonę 1-o v. Jeżewskiego, 2-o v. Józefa Piegłowskiego, kasztelana słońskiego i Barbarę, zmarłą 1730 r., pochowaną w Skempem. W 1752 roku dzieci Stanisława dopełniły w Karnkowie działu dóbr, po ojcu pozostałych (Gr. Bobr.). Synowie Stanisława bardzo często w aktach, zwani są kasztelanicami wyszogrodzkimi. Z nich:

1. Antoni v. Antoni Ignacy, ur. 1716 r. (metr. w Łagiewnikach z 1716 r. i w Bonisławiu z 1717 r.), na mocy działów z 1752 r. otrzymał, wspólnie z bratem Sylwestrem, Pogrzybów, Sulisław, Jelitów, Mniewo i dwie kamienice w Toruniu. Był też właścicielem Łagiewnik i Lelic, a także Świątnik, w powiecie radziejowskim, nabytych 1755 r. od Dulskiego (Gr. Radziej.). Chorąży radziejowski 1764 r., został 1783 r. ostatnim kasztelanem konarskim-kujawskim. Umarł 1800 r., pochowany wraz z żoną w Łagiewnikach, w łęczyckiem. Z Maryanny Głembockiej, z którą zeznał zapis dożywocia 1750 r. (Gr. Przed. 89 f. 97), syn jego Stefan (Z. Kujaw.), właściciel po rodzicach Czamanina, Lelic, Łagiewnik i Wąsowa, a przez siebie nabytych, Trojanowa i Drobina, deputat płocki na Trybunał piotr-

kowski 1779 r., prezes sądu apelacyjnego w Płocku 1808 r., senator - kasztelan królestwa kongresowego, żonaty 1-o v. z Eleonorą, 2-o v. z Maryanną, siostrami Jeżewskiemi, z pierwszej żony miał córki: Maryannę, za Cypryjanem Zawiszą z Soboty, Józefę, za Gabryelem Podoskim i Juliannę, 1-o v. za Stanisławem Piwnickim, prezesem komisyi wojewódzkiej kaliskiej i marszałkiem sejmowym, a 2-o v. za Janem Piwnickim, pułkownikiem wojsk polskich, zmarłą 1866 r. Z drugiej żony — córka Tekla, za Antonim Sumińskim, dyrektorem generalnym policyi i poczt i syn Zygmunt, zmarły bezdzietnie.

2. Andrzej, ur. 1717 r. (metr. w Bonisławiu), kanonik płocki 1748 roku i proboszcz w Karnkowie, układał się z bratem Józefem 1762 r. (DW. 82 f. 472 i 83 f. 1831).

3. Felicyan otrzymał z działów w 1752 r. Łagiewniki i Modrzewie. Zmarł bezpotomny.

4. Sylwester, łowczy sierpski 1764 r., dziedzic na Pogrzybowie, Sulisławiu, Jelitowie i Rąbczynie z działów z 1752 r., z sejmu 1775 r. komisarz do rozpoznania sprawy Bogdańskiego z Chmielewskim, z Franciszki Rumockiej, wdowy po Michale Nowomiejskim, miał wprawdzie syna Józefa, ale ten zmarł w dzieciństwie. Łowczy umarł 1805 r., pochowany w Pogrzybowie.

5. Józef, ur. 1728 r., wziął w działach z 1752 r. wspólnie z bratem Andrzejem, Zbójno, Lelice i Reczewo. W 1773 r. nabył od Andrzeja Dobrosielice, które w 1783 r. odstąpił bratankowi swemu Stefanowi (DW. 90 f 123 i 102 f. 1031). Był także właścicielem Czamanina i Broniewa, gdzie zamieszkiwał. Za konsensem królewskim z 1760 r, nabył starostwo mokrskie od Turnów, które za konsensem z 1763 r., odstąpił N. Karnkowskiemu (Sig. 27 i 29). Żonaty z Julianną Ostromęcką, zabezpieczył jej 1768 roku 14,000 fl. na Czamaninie (Gr. Brzes.). Po śmierci żony został księdzem; w 1779 r. tytułowany jest kantorem katedralnym włocławskim (DW. 102 f. 1031), a następnie kanonikiem. Synów jego dwóch: Piotr i Rafał i córka Tekla, za Emerykiem Bratoszewskim, szambelanem dworu polskiego. Tekla kwitowała brata Piotra, z odbioru posagu, 1795 roku (DW. 110 f. 1071).

Piotr, syn Józefa, podkomorzy Stanisława Augusta 1791 r. (DW. 107 f. 828; 108 f. 562), właściciel Mazewa, żonaty z Franciszką Lasocką, córką Adama, kasztelana sochaczewskiego, następnie żoną Ignacego Kucharskiego, pozostawił z niej syna Adama i córkę Ludwikę Brygidę, ur. 1791 r. w Czamaninie (metr. w Orlu). Adam, ur. w Czamaninie 1790 r., z Heleny Morzkowskiej, pozostawił dwóch synów: Juliusza, ur. w Gnojnie 1813 r. (metr. w Kutnie) i Anastazego, ur. tamże 1814 r., właściciela Świeszewa i Mchowa, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1839 r. Juliusz, zaślubił Salomeę Zakrzewską, a Anastazy, Maryę Osińską. Siostra ich Kamilla, za Piotrem Karnkowskim.

Rafał, syn Józefa, właściciel Pogrzybowa, Jelitowa, Rębczyna, Sulisławia i Broniewa, zmarł 1816 r., sporządziwszy w Broniewie 1805 r. testament. Z Brygidy Rybińskiej, córki Marcelego, cześnika przedeckiego, pozostawił: Maryannę, zmarłą 1805 r., Ignacego bezżennego, zmarłego w Pogrzybowie, Eleonorę, za Prokopem Skórzewskim i Juliannę za Janem Piwnickim, pułkownikiem b. wojsk polskich, zmarłą młodo w Toruniu.

6. Piotr, ur. w Lelicach 1732 r. (metr. w Bonisławiu), na mocy działów z 1752 r. otrzymał Karnkowo i Chlebowo, do których w tymże roku wprowadzony został (Gr. Bobr. 24 f. 273). Umarł 14-go Kwietnia 1788 r., pochowany u Bernardynów w Skempem. Z Salomei Nakwaskiej, chorążanki wyszogrodzkiej, 2-o v. żony Gabryela Antoniego Karwosieckiego, podkomorzego płockiego, pozostawił synów: Wincentego, Franciszka i Józefa i córki: Maryannę, ur. 1765 r., zmarłą 1768 roku, pochowaną w Karnkowie, Wiktoryę, zmarłą 1767 roku, pochowaną tamże, Annę, ur. 1767 r., zmarłą 1784 r., pochowaną w Skempem, Wiktoryę Krystynę, ur. 1768 r. i Jadwigę, ur. 1776 r., żonę Tomasza Wyczałkowskiego, zmarłą 1837 r. Z synów Piotra:

A) *Franciszek* Dominik Piotr, ur. w Karnkowie 2-go Sierpnia 1771 r., właściciel Karnkowa, Chlebowa i Oleszna, sędzia pokoju okręgu lipnowskiego 1819 roku, zmarły 23-go Grudnia 1847 r., ożeniony 1800 r. w Ostrowitem z Gertrudą Karwosiecką, córką Gabryela, podkomorzego płockiego i Maryanny z Paprockich, zmarłą 1851 r., miał z niej czterech synów: Gabryela, Józefa, Konstantego, Jana i córkę Domicellę, żonę Karola Kalksteina z Pluskowęsów 1822 roku. Z synów Franciszka:

a) Gabryel, ur. 11-go Lutego 1801 r., właściciel Świętosławia i Morgowa, zmarły 11-go Grudnia 1842 r., ożeniony z Anną Mioduską, córką Teodora i Kunegundy z Lasockich, miał z niej syna Antoniego, zmarłego bezpotomnie i córki: Władysławę, żonę Adolfa Chełmickiego z Okalewa i Antonillę.

b) Józef, ur. 1806 r., zmarły w Warszawie 1821 r.

c) Konstanty, ur. 11-go Marca 1808 r., właściciel Oleszna i Szpiegowa, zmarły w Karnkowie 20-go Września 1900 r., zaślubił w Skempem 28-go Listopada 1843 r., Maryannę Chełmicką, córkę Romana z Fabianek i Joanny z Nałęczów, zmarłą 28-go Czerwca 1887 roku, pochowaną w Karnkowie i z niej pozostawił synów: Antoniego, żonatego z Cisowską, Jana, Ignacego, i córki: Zofię, 1866 r. żonę Tomasza Dunina Wąsowicza, właściciela Zadusznik i Glewa, Anielę Brandlową, Julię Lipską i Emilię Biesiekierską.

Ignacy, syn Konstantego, ur. w Olesznie 31-go Lipca 1858 r., właściciel Karnkowa, zaślubił w kościele Św. Krzyża w Warszawie 26-go Czerwca 1888 r. Pelagię hr. Czacką, córkę hr. Feliksa, szambelana dworu cesarsko - rosyjskiego i Zofii z hrabiów Ledóchowskich. Z niej synowie: Stanisław Maryan, ur. w Karnkowie 1893 r. i Jan Adam Maryan, ur. tamże 1896 r.

d) Jan, ur. 27-go Stycznia 1811 r., zmarły 1-go Sierpnia 1887 r., pochowany w Karnkowie, podporucznik b. wojsk polskich w 1831 r., nie pozostawił potomstwa.

B) Józef, ur. w Karnkowie 2-go Lipca 1778 r., zmarły 6-go Maja 1828 r., właściciel Czamanina, z Eustachii z Orsettich, pozostawił czterech synów: Piotra, Adolfa, Teodora i Sylwestra.

a) Piotr, ur. w Czamaninie 1811 r. (metr. w Świerczynie), właściciel Bogusławic, zmarły 29-go Grudnia 1880 r., z Kamilli Karnkowskiej, miał synów: 1) Władysława, właściciela Paniewka, ożenionego z Teodorą Krzymuską, 2) Edwarda, właściciela Bogusławic, żonatego 1-o v. z Heleną Otocką, 2-o v. z Franciszką Otocką,

którego z pierwszej żony córki: Felicya, za Janem Byszewskim, Helena, zaślubiona w Warszawie 1891 r. Karolowi hr. Jezierskiemu i Marya, 3) Wincentego, 4) Ludwika i 5) Franciszka, oraz córki: Julię Dobrzycką i Helenę.

b) Adolf, ur. w Czamaninie 1812 roku (metr. w Orlu), dziedzic Leszna, zmarły 1870 r., z Bronisławy Otockiej, pozostawił córkę Maryę, za Janem Wodzińskim i synów: 1) Stanisława, żonatego z Jadwigą Rulikowską, z której Marya, 1901 roku Zygmuntowa Komecka, Józef, Henryk i Helena Gnoińska i 2) Gustawa, żonatego z Ludwiką Gerliczówną, 1-o v. Bromirską, którego córki: Marya, wyszła w 1901 r. za Maryana Nowomiejskiego, a Zofia za Leona Goldstanda.

c) Teodor, ur. w Czamaninie 1814 r. (metr. w Świerczynie), właściciel Czamanina.

d) Sylwester, ur. w Czamaninie 1819 r. (metr. w Świerczynie), właściciel Młogoszyna, zaślubił Felicyę Krzymuską, z której miał synów: Stefana i Witolda.

Franciszek i synowie Józefa, 1860 r., a Konstantego synowie 1901 roku, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie.

KARNOWSKI Jan pomówiony na Morawach, że nie jest szlachcicem, dostał 1493 r. od króla Olbrachta świadectwo, że dowiódł szlachectwa przez swych krewnych, Macieja z Grudny, kasztelana bydgoskiego, Mikołaja z Kobylina, Andrzeja Siedleckiego i Jana Pawłowskiego. Po świadkach sądząc, był *Grzymalitą* (Pis. Dz. Pol. IX).

KARO Bazyli, pułkownik wojsk rosyjskich, otrzymał indygenat na sejmie 1768 roku (V. L.).

KAROE v. KAROWE Józef, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 roku (V. L.). N., doktór w Poznaniu 1791 r. Piotr, major b. wojsk polskich, kawaler Krzyża złotego wojskowego 1824 r.

KAROLEWICZ Aleksander, komornik piński 1785 r. (Kal.).

KAROŃSCY h. SYROKOMLA. Jan Karoński, towarzysz roty pancernej hetmana wielkiego koronnego, w 1685 r., a Amon, subdelegat grodzki krakowski i brat jego Stanisław, późniejszy kanonik katedralny poznański, otrzymali szlachectwo 1775 r. (V. L.). Jan był podwojewodzym podolskim 1702 roku. Jan kwitował 1699 r. Lipińskiego, z sumy po Semionie Gaczewiczu we Lwowie. Ten sam pewno Jan Mikołaj, nabył 1692 r. sumę na Jaśniskach od Ostrowskich. Anna z Lambuckich Karońska, pozwana 1737 r. przez Wasilewskich (A. Tryb. Galic.). Bartłomiej 1775 r. został doktorem filozofii, na uniwersytecie krakowskim.

Herb Syrokomla.

Amon, z subdelegata, komisarz cywilno-wojskowy i sędzia ziemiański województwa krakowskiego, na powiaty lelowski i ksiąski, właściciel Hutki, Nowejwsi i Błeszna, w powiecie lelowskim, zmarły w Błesznie 1808 r., zaślubił Antoninę Miklaszewską, córkę Tadeusza i Teresy Pożarowskiej,

zmarłą w Błesznie 1803 r. (sepult. w Przyłęku). Z niej córki: Marcyanna Tomaszowa Boniecka, ur. w Krakowie 1779 r., Bańkowska, Truszkowska i Ksawera, niezamężna i synowie: Stanisław, *Józef* Kazimierz, Feliks i Bonawentura.

Stanisław, ur. w Krakowie 1772 r. (metr. w kośc. Panny Maryi), właściciel Naramic, w powiecie wieluńskim, ożeniony z Eufemią Prądzyńską, pozostawił syna Piotra, właściciela Naramic, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Tadeusz, dziedzic Naramic, zaślubił 1879 r. Bronisławę Ulatowską.

Józef Kazimierz, ur. w Krakowie 1775 r., właściciel Osieka, żonaty z Maryanną Paciorkowską, pozostawił syna Romana, wylegitymowanego ze szlachectwa, wspólnie z bratem stryjecznym Piotrem.

Feliks, właściciel Nowejwsi i Buczyn, zaślubił Franciszkę Stojowską, córkę Stanisława i Tekli Otfinowskiej, z której córka Michalina za Jawornickim. Balbina z Karońskich Chylewska, wierzycielka Nowejwsi, zmarła 1868 r.

Bonawentura przeniósł się w poznańskie, gdzie miał majątek pod Poznaniem. Córka jego lub wnuczka, urodzona z Ludwiny Błociszewskiej, Józefa, za Dionizym Sobeskim z Łubowa.

Amon i Stanisław mieli brata Józefa, podporucznika w regimencie pieszym wojska koronnego (Gr. Lwows. Rel. 480 f. 673; Zap. Ind. Gr. Siewiers. 7 f. 477; 8 f. 304; Rel. Ind. Gr. Siewier. 6 f. 105; Zap. i Obl. Gr. Siewier. 41 f. 379; Kancl. 88 f. 123 92 f. 340 i 94 f. 180).

Nie wiedzieć czy do nich należą: Szymon, proboszcz gr.-kat. w Uhnowie, po którym pozostali: ksiądz Stefan, pleban w Świtkowie i Katarzyna, wdowa po księdzu Janie Suplikiewiczu ze Spasowa 1822 r. (A. Lwow. For. Nob.).

KAROWSKI Maciej otrzymał 1607 r. konsens królewski, na odstąpienie różnych sołtystw Rzeczyckiemu (AGZ. X. 3052).

KAROZI, patrz *Carosi*.

KARPENKO Izydor, z wojska zaporoskiego, otrzymał szlachectwo na sejmie 1661 r. i dobra Wodiamki (V. L.).

KARPICCY z Karpicka, w dzisiejszym powiecie babimosckim. Komes Burchard zamienił 1286 r. młyn swój zwany Niałek w Karpicku, z opatem oberskim na Zodyń. Komes Albert z Karpicka i komes Burgard z Rataj świadczą, na akcie komesa Ludera i syna jego Pielgrzyma z Komorowa, pozwalającym klasztorowi w Obrze urządzić młyn w Niałku. Akt ten nosi datę 1285 r., tymczasem nie mógł być wcześniej wystawiony, jak 1287 r.

Pielgrzym z Karpicka podpisał 1352 r. konfederacyę w Poznaniu, a w 1360 roku zawarł układ z opatem z Obry i z Tomaszem z Chorzemic, o wysokość wody w stawach, młyny etc. Układy te potwierdził król 1365 roku. Żył on jeszcze 1379 r. i ten sam pewno Pielgrzym był kasztelanem karzeckim w latach 1378 — 1379. Syn jego, Grzymek Karpicki, dostawszy od króla wieś Chocieszewo (dziś

Godziszew), zamienił ją 1393 r., z opatem Paradyskim, na Karpicko i Tłoki, które ojciec jego zastawił był opatowi za 300 grzyw.

Z tym aktem, zupełnie autentycznym, trudne są do pogodzenia dwa akta z 1397 r., spisane w języku niemieckim, którymi bracia Grzymek i Niklas z Komorowa, kupują za 35 grzyw. Godziszew od Kunca Bomsdorfa z Cykowa, a następnie ciż bracia z Komorowa, zwani von Kant (?), zamieniają Godziszew na Karpicko i Tłoki, z opatem paradyskim. Może być, że Grzymek dostał od króla tylko część Godziszewa, a potem z bratem dokupił resztę i dodał opatowi do dawnej zamiany (KWP.). Grzymek w latach 1390 — 1393, a Pielgrzym w latach 1387 — 1399 r. zasiadają na sądach w Poznaniu (Leksz.). Piotr, syn Wincentego z Karpicka, 1460 r. na uniwersytecie krakowskim.

KARPIŃSCY h. KORAB' z Karpina, w ziemi nurskiej. Jan z Karpina, żonaty 1471 r. z Krystyną z Piotrowic. Andrzejowi Karpińskiemu król potwierdził 1539 r. przywilej dany Korabitom 1523 r. (M. 60 f. 103). Jan, wraz z drugimi, dziedziczy na Karpinie 1578 r. (Paw.).

Marcin z Gozlina Podbornego, żonaty 1-o v. 1537 roku z Małgorzatą Piotrowską, 2-o v. 1544 roku z Anną z Gośniewic, córką Bernarda. Jan, syn Marcina, przyznał 1569 roku sumę Gozlińskiemu (Zs. Warec. 7 f. 39; Zs. Gr. Czers. 10 B f. 267 i 36 f. 679).

Herb Korab'.

Wyroki lubelskie z 1596 r. wspominają o Andrzeju po którym pozostała wdowa Katarzyna z Gozlińskich (Ks. 70 f. 202 i Zs. Gr. Czers. 32 f. 26).

Jakób, syn Stanisława, dziedzic na Karpinie, zapisał 1618 r. sumę żonie swej, Annie z Męcinów (DW. 32 f. 125 i 46 f. 407). Dorota, pierwsza przeorysza Benedyktynek w Sandomierzu, wróciła do Chełmna 1616 r. Floryan zeznał 1622 roku zapis żonie swej, Maryannie z Gośniewskich (DW. 46 f. 1730). Paweł Aleksander, rotmistrz królewski 1634 r., nabył 1629 r. Wołumin od Gadomskiego. Piotr, syn jego, 1683 r. (DW. 47 f. 2515; 48 f. 1652 i 50 f. 657). Jan, doktór filozofii 1646 r., Błażej, bakałarz 1712 r. na uniwersytecie krakowskim. Andrzej zeznał 1683 r. zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Kałuckich (DW. 58 f. 594). Wasil, 1651 r. w ziemi lwowskiej. Władysław, deputat od chorągwi kozackiej oboźnego litewskiego 1670 r. (Ist. Jur. Mat. XXV).

Piotr, z ziemią nurską, a Jan, z województwem sieradzkiem, podpisali elekcyę Augusta II-go. Piotr Antoni, syn Rafała, zeznał 1715 r. zapis dożywocia z żoną, Eleonorą z Popowskich, córką Adama i Konstancyi z Wypyskich (DW. 62 f. 769 i 771). Piotr Korneli, rektor Pijarów w Górze 1761 r. (Perp. Czers. 31 f. 255).

Szymon, syn Stefana i Zofii z Gorczakowskich i Jan, syn Jana i Teresy z Matkowskich, wnukowie Bazylego, z przydomkiem *Koropowicz* i Maryanny z Łastowieckich, jako też Jakób, syn Szymona i Agaty z Hubickich, wnuk Grzegorza i Anny z Pełczyńskich, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim trembowelskim

Antoni, syn Jana i Teresy, ur. 1798 r., zaślubił 1824 r. Annę Hołubowiczównę, wdowę po Adamie Kolpi, zmarłą w Chomiakówce 1833 r. i miał z niej córkę Rozalię i syna Jana. Jan z żony, Antoniny z Ziobrowskich, pozostawił liczne potomstwo, zamieszkałe obecnie w Nagórzance (metr. w Jagielnicy).

Jakób, z Franciszki Krzeczkowskiej, miał dziewięciu synów: Mikołaja, Wojciecha, Jana, Antoniego, Jana Kantego, Andrzeja, Józefa, Wawrzyńca i Kazimierza. Kazimierz, tytułowany skarbnikiem wiślickim, żonaty z Agnieszką z Łaszczów, 2-o v. Tokarską, pozostawił: księdza Józefa, proboszcza zwiahelskiego, dziekana zasławskiego, Antoniego, Michała i Franciszka Bartłomieja, komornika województwa bracławskiego, procesujących się o zabór majątku 1767 roku (A. Lwows. For. Nob.).

Stanisław Franciszek zostawił z Teresy Rakowskiej: Aleksandra, Antoniego, Agnieszkę Chrzanowską, Joannę Jordanową i Wiktoryę, 1769 r. żonę Jakóba Apolinarego Światopełk Zawadzkiego (Gr. Pilzn. 1 f. 408 — 415 i Zs. Pilzn. 71 f. 379). Karolina Paulina, żona Józefa Sokolnickiego 1792 roku; Maryanna, żona Grzegorza Bilińskiego 1800 r.; Julia, córka Jana, za Franciszkiem Gąsiorowskim w Salówce 1810 r.; Justyna, córka Jakóba i Maryi Smolińskiej, żona Macieja Lipińskiego 1847 r.

Maciej z Hinkowiec, ur. 1778 r., zaślubił w Nagórzance 1803 r. Katarzynę Kiernicką, z której syn Andrzej, ur. 1806 r., zaślubił 1831 roku w Salówce Maryę z Nahaczewskich Burską.

Jan, z Anastazyi Kruszelnickiej, pozostawił: 1) Annę, żonę Wojciecha Malawskiego; 2) Michała, ur. 1812 r., który z zaślubionej 1837 r. w Salówce Julii Ziobrowskiej, miał córkę Franciszkę, ur. 1838 r. w Nagórzance i 3) Zacharyasza, ur. 1820 r., ożenionego 1846 r. z Teklą Rudnicką.

Mikołaj, syn Stefana i Maryi z Rybaczków, ur. 1812 r., zaślubił 1858 roku w Szmańkowcach Maryę Sielecką. Tomasz, syn Jerzego i Salomei z Jordanów, z żony, Tekli Niezabitowskiej, miał córkę Maryę Antoninę, ur. 1872 r. w Nagórzance (metryki wszystkie w Jagielnicy).

Franciszek, znakomity nasz poeta, syn Andrzeja i Rozalii ze Spendowskich, zmarłej 1778 r., ur. w Hołoskowie, w powiecie kołomyjskich, 1741 r., umarł 1825 roku, w założonym przez siebie Karpinie, na pustych gruntach, otrzymanych od króla Stanisława Augusta, w województwie brzeskiem - litewskiem. Pochowany w Łyskowie. Jego bratem był ksiądz Antoni, proboszcz w Chocimierzu, zmarły 1785 r., zapisując majątek swój bratu Franciszkowi i siostrom: Maryannie Aleksandrowej Zankowskiej i Zuzannie Feliksowej Kowalskiej. Mieli oni jeszcze trzecią siostrę Kozierowską i braci: Kajetana, zmarłego dzieckiem i Tomasza, ur. 1743 r.

Stefan nabył 1805 r. część Uherzec. Józef, 1823 r. dziedzic Znamirowic (A. Lwow. For. Nob.).

Gabryel, syn Jana Kantego, Józef i Jan Nepomucen, synowie Tomasza, Adam, syn Gabryela, Bogumił Erazm, Ignacy Rajmund i Jan Antoni, synowie Tomasza, Ludwik, syn Jana, Leon, syn Aleksandra, Dionizy, syn Pawła, Tomasz i Wincenty, synowie Wincentego i Ignacy Wawrzyniec, syn Gabryela, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Adam, syn Zefiryna i Maryna i Anna, córki Wawrzyńca, z matką swą Barbarą z Rykarskich, 2-o v. Pawłową Zieleńską, pozwali 1618 r. księżnę Korecką, o przechowywanie Skuraty, banity (Kij. III A f. 2).

W gubernii podolskiej legitymowali się ze szlachectwa: Józef, syn Grzegorza z synami: Grzegorzem, Janem, Piotrem i Tymoteuszem; Jan, syn Macieja Bartłomiej z synami: Adamem i Augustynem, Bazyli z synami: Tomaszem pierwszym, Tomaszem drugim, Karolem, Piotrem i córką Anastazyą i Michał z synem Piotrem, synowie Gabryela; a wszyscy czterej wnukowie Jana, prawnukowie Antoniego, praprawnukowie Michała, w 1848 r.

Jakób, Włodzimierz i Marya, dzieci Grzegorza, a wnnki Józefa, 1861 r., a Helena i Wiaczesław, dzieci Jakóba, 1890 r.

Wawrzyniec i Piotr z synem Karolem, synowie Jana, wnuki Macieja, 1848 i 1861 r.; Franciszek, Piotr i Józef, synowie Wawrzyńca, 1848, 1856 i 1861 roku, a Filemon, Jakób i Aleksander, synowie Józefa, 1883 i 1893 r.

Jan i Ambroży, synowie Adama, wnuki Bartłomieja, 1856 i 1861 r.

Michał, syn Augustyna, wnuk Bartłomieja, 1861 r., a syn jego Aleksander 1883 r. Mieczysław Dionizy, syn Tomasza, wnuk Bazylego, 1856 r. Konstanty, Wincenty i Floryan, synowie Karola, wnuki Bazylego, 1870 r. Jan, Mieczysław, Albin Jan, Narcyz, Kazimierz Leon, Konstanty i Maryan, synowie Piotra, wnuki Bazylego, 1861, 1870 i 1883 r. W końcu Karol i Dionizy Szymon Maryan, synowie Piotra, wnuki Michała, 1856 i 1861 r.

Kazimierz Piotr, syn Franciszka, wnuk Aleksandra, prawnuk Jana, 1850 roku. Erazm, Jakób z synami: Jakóbem, Janem, Onisimem, Eufemim i Ignacym i Jan z synami: Piotrem Mikołajem, Hieronimem Wiktorem i Sylwianem, synowie Michała, wnukowie Jana, w latach 1845 — 1855.

W ziemstwie żytomierskiem wydane zostało 1798 r. zaświadczenie 12-stu obywateli gubernii wołyńskiej, o pochodzeniu szlacheckiem Jakóba, Michała i Klemensa, braci rodzonych, synów Dominika i Maryanny z Brzeźnickich i brata ich stryjecznego Michała, syna Pawła i Maryanny z Wodzińskich, a wszystkich czterech wnuków Pawła i Teodory ze Szczeniowskich, wskutek czego zamieszczeni zostali na liście szlachty powiatu żytomierskiego.

Jakób, ur. 1756 r., Michał ur. 1761 r., a Klemens ur. 1763 r. (metryki ich w Krasnopolu). Jakób miał syna Daniela. Michał synów: Wawrzyńca i Antoniego, a Klemens synów: Michała i Zacharyasza.

Teodor, zmarly 1881 r., z Maryanny z Michalewiczów, miał syna Zacharyasza Aleksandra, ur. w Cudnowie 1830 r., zmarłego 1882 r., którego z Teodory Rolińskiej, synowie: Edward, ur. w Żytomierzu 1874 r. i Antoni, ur. tamże 1878 roku, oraz córka Marya, ur. tamże 1871 r.

Ignacy, kapitan b. wojsk polskich, kawaler orderu Virtuti Militari 1829 r., zmarł 1846 r., Wiktorya z Chomętowskich zmarła 1844 r., Damazy zmarł 1861 r.' Michał, oficer b. wojsk polskich. zmarł 1867 r., wszyscy w Radomiu.

Wojciech, syn Józefa, urzędnik sądowy, ur. 1787 r., zmarł 1867 r. Stefan, dziedzic Andrzejowa, w siedleckiem, zaręczony 1903 r. z Melanią Przeworską. Aleksander, ożeniony z Julią Dembowską, córką Edwarda.

W połowie XIX-go wieku Leopold Karpiński, ożeniony z Otolią Jarochowską, miał dzieci: Antoniego, mecenasa w Gnieźnie, ożenionego z Wandą Święcicką, Konstancyę za Ludwikiem Dygatem w Paryżu, Magdalenę za Władysławem Jagniątkowskim, porucznikiem marynarki francuskiej w Cherbourgu i Otolię, drugą żonę Kazimierza Koszutskiego, redaktora „Ziemianina“ w Poznaniu (Żychl. XXII).

KARPIOWIE h. WŁASNEGO KARP' w województwie trockiem i podlaskiem. Karp Jesipowicz, dworzanin królewski w latach 1522 — 1532, otrzymał 1522 r. potwierdzenie królewskie, na prawo posiadania wójtostwa jatwieskiego i zabielskiego, wniesionego mu przez żonę, Pelagię Hryńkównę, wdowę po Mordasie Bołoticzu. W 1540 r. nabył Ołonę, w powiecie trockim, od Iliniczowej (ML. 12, 15, 25 i 39). Syn jego Jan, dziedzic Hotonia i Brzozowa, dworzanin królewski, starosta nowodworski 1582 r., kwitował 1585 r. Alemaniego (M. 131 f. 379 i Wyr. Lub. 36 f. 11). Miał on córkę Katarzynę, w 1612 r. żonę Samuela Magnuszewskiego (Perp. Czers. 4 f. 199) i trzech synów: Józefa, Mikołaja i Kazimierza. Ten ostatni zmarł bezpotomnie.

Józef, syn Jana, dziedzic Repli i Narewki, marszałek wołkowyski 1629 r., zmarły 1637 r., ze Scipionówny, cześnikówny grodzieńskiej, 2-o v. Krzysztofowej Kopciowej, pozostawił dwóch synów: Jana (Kojałowicz zwie go Piotrem) i Stefana. Jan, podstoli podlaski, dziedzic Karpowicz, podpisał elekcyę Władysława IV-go. W 1638 r. wziął w zastaw Lisę od Ritla (Gr. Brańs.), a 1637 roku odstąpił Przewały Grajewskiemu (Zap. Lub. 36 f. 403). Córka jego Katarzyna, wdowa po Kazimierzu Władysławie Komorowskim, zapisała 1666 r. 20,000 fl. drugiemu swemu mężowi, Samuelowi Franciszkowi Opackiemu (M. 205 f. 197). Synów jego dwóch: Józef i Kazimierz, młodo zmarły (Jezuicka 13 f. 80). Obaj podpisali, z województwem podlaskiem, elekcyę Jana Kazimierza.

Herb Karp.

Józef, podkomorzy bielski 1658 r., dziedzic Karpowicz, Narewki, Brzostowicy drewnianej i murowanej i Luszniewa, żonaty 1-o v. z Halszką Sapieżanką, kasztelanką wileńską, 2-o v. z Anną Duninówną Rajecką, wdową po Krzysztofie Potockim, podczaszym litewskim, miał czterech synów: Krzysztofa Ubalda, Teodora Leona, Chryzostoma i Antoniego Stanisława. Z nich:

Krzysztof Ubald, dziedzic Brzostowicy murowanej, w powiecie grodzieńskim, poseł ziemi bielskiej, elektor Jana III-go, miał syna Józefa, podkomorzego bielskiego, zmarłego 1691 r., którego, z Anny Grotkowskiej, syn Franciszek, Jezuita i córka Elżbieta, za Samuelem Łazowym, wojskim grodzieńskim, następnie kasztelanem smoleńskim.

Teodor Leon, dziedzic Brzostowicy drewnianej, rotmistrz królewski, poseł ziemi bielskiej, podpisał elekcyę Jana III-go. W 1677 r. wspólnie z ojcem kwitował Fediuszkę.

Chryzostom, dziedzic Luszniewa, Pierzchowicz i Iwankowicz, w powiecie słonimskim, miał dwóch synów: Jana i Franciszka. Jan, starosta polepski, wojski grodzieński 1730 r., dziedzic Karpowicz i Pierzchowicz, sprzedał 1733 r. Kalinówkę Kuczyńskiemu, za 66,000 florenów (Gr. Goniądz.). Ożeniony, z Kotowiczówną, córką Hrehorego, łowczego litewskiego, pozostawił syna Mikołaja, oboźnego słonimskiego 1748 r., dziedzica Karpowicz i Pierzchowicz 1758 r. Franciszek, drugi syn Chryzostoma, dziedzic Iwankowicz, pozostawił syna Stanisława, właściciela po ojcu Iwankowicz, koniuszego słonimskiego, żonatego z Konstancyą Jundziłłów-

ną. Synowie jego: Antoni i Dominik, bezpotomni i Józef, dziedzic Brzostowicy murowanej, wspólnie z synem Ignacym, legitymował się ze szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1799 r.

Antoni Stanisław, dziedzic Brzostowicy murowanej i drewnianej.

Stefan, młodszy syn Józefa, marszałka wołkowyskiego i sam marszałek wołkowyski, umarł 1657 r.

Mikołaj, drugi syn Jana, dworzanina królewskiego i starosty nowodworskiego, podkomorzy wołkowyski i starosta nowodworski, dziedzic Rykiowa i Kurtowian na Żmudzi, a Publan i Nowosiołek, w województwie nowogrodzkiem, żonaty ze Skaszewską, córką Stanisława, z którą zeznał zapis dożywocia 1605 roku, umarł 1621 r. Synów jego trzech: Stanisław, sekretarz królewski, elektor Władysława IV-go, zmarły bezpotomnie, Piotr i Stefan, oraz córka Felicyanna. Poucza nas o tem testament Mikołaja z 1619 r.

Piotr, syn Mikołaja, dziedzic Rykiowa, Kurtowian, Dunajczyc, Krzyżyłowa i Karoliszek, wojski wołkowyski, dopełnił 1643 r. działu dóbr z bratem Stefanem. Synów zostawił pięciu: księdza Piotra, kanonika wileńskiego, zmarłego 1720 roku, Mikołaja Stanisława, Pawła Chryzostoma, Stefana Kazimierza i Jakóba. Z nich:

Mikołaj Stanisław, jako wojski nowogrodzki podpisał, z województwem trockiem, elekcyę Augusta II-go. W 1703 r. został wojskim upickim. Otrzymując 1702 r. starostwo kormiałowskie, którego jednak nie objął, już był tytułowanym wojskim upickim. W 1710 r. otrzymał dzierżawę Jodkany, po śmierci Jana, cześnika żmudzkiego. Syn jego Józef, bo wojskowicz upicki, otrzymał 1733 r. starostwo polepskie.

Paweł Chryzostom, oboźny upicki 1708 r., był 1729 r. podkomorzym upickim. Synów jego dwóch: Jakób Ignacy i Stefan, bezdzietny.

Jakób Ignacy, starosta płungiański i szymański, wspólnie z żoną, Joanną z Godebskich, otrzymał 1746 r. Kryniczyn, a nabył 1750 r. Jurginiszki. Pozostawił synów trzech: Kazimierza, Karola i Benedykta. Jego też pewnie córką, bo starościanką płungiańską, była Felicyanna, poślubiona 1767 r. Romualdowi Strutyńskiemu, chorążemu brasławskiemu.

Kazimierz, jako starosta pokoszowski, podpisał 1763 roku manifest szlachty litewskiej, a jako starosta pokodzki, wraz z braćmi, Karolem, starostą szymańskim i Benedyktem, posłami ziemi upickiej, elekcyę Stanisława Augusta.

Karol umarł 1766 r., a starostwo otrzymał po nim Hryniewicz. Karola piszą kanonikiem wileńskim. Był rzeczywiście Karol kanonikiem i oficyałem wileńskim 1764 roku (V. L.), ale chyba inny.

Benedykt, starosta płungiański i rotmistrz orszański, został 1765 r. chorążym upickim. Poseł z upickiego na sejm czteroletni. Był i kawalerem orderu Św. Stanisława. W 1765 r. wspólnie z braćmi nabył Błogosławieństwo nad Niemnem, które po jego śmierci, zaszłej 1805 r., objął syn jego Ignacy. Z Karoliny ks. Puzynianki, oprócz syna Ignacego, wspólnie z nim wylegitymowanego ze szlachectwa 1799 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską, pozostawił trzy córki: Joannę, za Michałem hr. Tyszkiewiczem, Maryannę, zmarłą 1828 r., za Ferdynandem Broël-Platerem i Józefę, zmarłą 1795 r., za Piotrem Potockim, kasztelanem lubelskim.

Ignacy, dziedzic Johanniszkieli, olbrzymio bogaty, wsławiony zapisami włościanom i służbie, umarł bezżenny 1809 r.

Stefan Kazimierz v. Stefan, ciwun berżański 1697 r., z którym to tytułem podpisał elekcyę Augusta II-go, będąc i pisarzem grodzkim żmudzkim, otrzymał 1703 r. w dożywocie dzierżawę ejragolską. W 1704 r. został ciwunem szowdowskim, a 1710 r. był i podsędkiem żmudzkim. Umarł 1712 r. Żonaty z Barbarą Godlewską, córką Jana Kazimierza i Katarzyny Chrzczonowiczówny, miał dwóch synów: Józefa Michała i Franciszka Antoniego.

Józef Michał, podstoli smoleński, otrzymał 1703 r. różne dobra na Żmudzi w dożywocie, na odstąpienie których Andrzejowi Karpiowi, oboźnemu żmudzkiemu, otrzymał konsens królewski 1710 r. W latach 1708 — 1711 pisany sekretarzem króla Stanisława. Zostawszy księdzem około 1720 r., z prałata i kustosza wileńskiego, proboszcza trockiego, mianowany sekretarzem wielkim duchownym litewskim 1724 r., został biskupem żmudzkim 1736 r. Umarł 10-go Grudnia 1739 roku. W 1733 roku podpisał konfederacyę generalną warszawską (Oblig. Warsz. 49 f. 422).

Brat jego Franciszek Antoni, dziedzic Rykiowa, horodniczy żmudzki 1710 r. i sędzia grodzki 1719 r., a podstarości 1726 r., został w tym ostatnim roku ciwunem ejragolskim. W 1733 r. był i starostą polepskim. W tymże roku podpisał konfederacyę generalną warszawską. Żonaty z Krystyną Białozorówną, córką Karola, starosty kiernowskiego i Agnieszki Romerówny, miał syna Józefa i córkę Annę, za Józefem de Raësem. Przypisują mu drugą córkę Helenę, która miała być trzecią żoną Józefa Paca, kasztelana żmudzkiego, zdaje mi się błędnie, bo Pac miał tylko dwie żony, Helenę Białozorównę i Balbinę Wołłowiczównę (Patrz Pacowie J. Wolffa).

Józef, syn Franciszka Antoniego, dziedzic Karpowicz, Pierzchowicz, Lesiszcz, Rykiowa i innych, ciwun ejragolski 1759 r., pozostawił trzech synów: Felicyana, Maurycego Franciszka i Ignacego. Z nich:

Maurycy Franciszek, dziedzic Rykiowa, poseł księstwa żmudzkiego na sejm 1790

Ignacy, dziedzic Gilwicz i innych dóbr, wojski żmudzki i starosta polepski 1764 r., następnie sędzia ziemski rosieński 1765 r., legitymował się ze szlachectwa 1799 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską, wspólnie z braćmi i synem Hipolitem.

Felicyan, dziedzic Karpowicz, Pocztowa, Lesiszcz i innych, sędzia ziemski rosieński 1780 r., chorąży upicki 1807 r., z Karoliny hr. Broël - Platerówny, miał synów: Jana, młodo zmarłego i Eustachego. Ten ostatni, dziedzic Johaniszkieli, zapisanych mu przez Ignacego, syna Benedykta z Rykiowa, marszałek gubernialny wileński 1820 r., zmarły 1825 r., ożeniony 1-o v. z Anną hr. Broël-Platerówną, córką hr. Jerzego i księżniczki Karoliny Giedroicówny, 2-o v. z siostrą poprzedniej (Konstancyą?), pozostawił dwóch synów: Felicyana i Franciszka.

Felicyan, dziedzic Johaniszkieli, Gilwicz i innych, tajny radca, marszałek gubernialny kowieński w latach 1863 — 1874, ożeniony z Anną Gilet de la Faillette, pozostawił synów: Ignacego, żonatego z Marceliną Hann, z której synowie:

Ignacy i Eustachy, Eustachego, żonatego z Olgą z Koniarów, z której Felicyan i Olga, oraz córki: Maryannę, żonę Benedykta Karpia i Felicyę, żonę Józefa Szymona Meysztowicza, której ślub odbył się w Johaniszkielach 1891 r.

Franciszek, brat Felicyana, dziedzic Janiszek, Kławan, Nowegomiasta i innych, kurator szkół gubernii kowieńskiej, zaślubił 1-o v. N. Antonowiczównę, 2-o v. Scholastykę Antonowiczównę, z której synowie: Benedykt, żonaty z Maryanną Karpiówną, siostrą stryjeczną, Maurycy i Józef, żonaty z N. bar. Drachenfels, oraz córka Paulina, żona Władysława Meysztowicza, której ślub odbył się w Johaniszkielach 1891 r.

Jakób, najmłodszy syn Piotra, wojskiego wołkowyskiego, był cześnikiem upickim.

Stefan, trzeci z kolei syn Mikołaja, podkomorzego wołkowyskiego, współwłaściciel Rykiowa i Kurtowian, ciwum berżański, pozostawił czterech synów: Władysława, stolnika brzeskiego, Matiasza, rotmistrza wojsk litewskich, Zygmunta i Krzysztofa.

Po Władysławie, z Jadwigi Elżbiety Treyden, córki Gerarda, dziedzica dóbr Dserven i Grobsten, w powiecie piltyńskim, zostało dwóch synów: Fryderyk, major wojsk litewskich i Zygmunt v. Jan Zygmunt, generał kriegskomisarz wojsk litewskich, ożeniony z Katarzyną Maryanną Arsemberkówną.

Po Zygmuncie, trzecim synie Stefana, szedł syn Krzysztof i córka Maryanna, żona Jerzego Białozora, stolnika mścisławskiego. Zeznała ona testament 1708 roku (Gr. Rosieńs.). Krzysztof, starosta sugiński, wspólnie z synami: Krzysztofem i Dydrychem, kapitanami wojsk rosyjskich i Janem, porucznikiem tychże wojsk, legitymował się ze szlachectwa z całą rodziną 1799 r.

Wzmiankowany Dydrych, syn Krzysztofa, kapitan wojsk rosyjskich, zginął na wojnie tureckiej. Maryanna, córka Krzysztofa, za Karolem Brunnowem (Teki St. hr. Kossakowskiego i J. Wolffa).

Nie znaleźli pomieszczenia w powyższym rodowodzie: Dymitr Karp, ziemianin grodzieński 1555 r. Anna Karpiówna, żona 1596 r. Andrzeja Koryckiego, dziedzica Niewodnicy. Dymitr Karp, deputat 1604 r. z trockiego na Trybunał litewski, sekretarz królewski i namiestnik, czyli podwojewodzy wileński 1605 r. Pozostała po nim wdowa, Katarzyna z Wiesiołowskich, otrzymała 1622 r. konsens królewski, na odstąpienie starostwa eyszyskiego Krzyckiemu. Musiała go nie odstąpić, bo jeszcze 1632 r. tytułowana starościną. Katarzyna za Wacławem Szemetem 1636 r. Krystyna 1628 r. za Bazylim Kazimierzem Godebskim, podstolim pińskim i starostą bielskim.

Stefan i Zygmunt podpisali, z księstwem żmudzkiem, elekcyę Jana Kazimierza, a Krzysztof, krajczy wołkowyski, z województwem nowogrodzkiem, obiór Augusta II-go.

Anna, za Samuelem Kazimierzem Ciechanowieckim 1654 r. Jan, cześnik żmudzki 1708 r., nie żył już 1710 r. Andrzej Mikołaj, oboźny żmudzki 1705 roku, umarł 1710 r. Felicyan Paweł, horodniczy żmudzki 1726 r. Józef, wojski żmudzki, żonaty 1748 r. z Barbarą Nagurską. Adam Antoni, podstoli upicki 1716 roku. Franciszek Karp, kanonik wileński, umarł 1755 roku. N. Karp, koniuszy upicki 1764 roku.

KARPOWICZE, patrz *Tryzna*.

KARPOWICZOWIE h. KORAB'. Wielki książę Zygmunt nadał Żyriatyń Iwanowi Wasilewiczowi, które to nadanie potwierdził Aleksander Jag. 1494 roku bratankowi jego, Eni Karpowiczowi, bojarowi brańskiemu (ML. 6). Piotr, skarbnik inowrocławski (?) podpisał, z powiatem brasławskim, elekcyę Stanisława Augusta. Jakób, Michał i Józef, podpisali manifest szlachty litewskiej 1763 r. Jakób i Józef, w powiecie oszmiańskim 1764 r. (V. L.).

Herb Korab'.

Konstytucya sejmowa z 1775 r. wspomina o Michale i bratankach jego: Józefie Antonim, księdzu Michale i Józefie (Fol. 678).

Jan z synami: Józefem, Tomaszem i Abdonem, Józef z synami: Julianem i Janem i Ignacy, synowie Jana, wnukowie Michała, prawnukowie Jakóba, praprawnukowie Jerzego, syna Jerzego, właściciela Szukieliszek i Podubicia, w księstwie żmudzkiem 1667 roku, legitymowali się ze szlachectwa 1817 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Tamże udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1803 roku: Jan z synami: Hieronimem, Bernardem, Norbertem, Antonim i Ludwikiem i Maciej z synami: Tomaszem i Antonim, synowie Jakóba, potomkowie Jerzego, właściciela Mieszkuciszek, w powiecie rosieńskim 1667 r.

Stefan, syn Andrzeja, z synami: Teodorem, Norbertem i Mikołajem, a także Roch Ludwik, syn Teodora i Stanisław Kostka, syn Norberta, wylegitymowali się ze szlachectwa 1847 r., w gubernii wołyńskiej (z Not. L. Białkowskiego).

KARPOWICZOWIE, ziemianie kijowscy, następnie pińscy. Książę Fedor Jarosławowicz nadał 1503 r. Ostrów Osowski, w powiecie pińskim, ziemianinowi kijowskiemu, Karpowi Karpowiczowi i synowi jego Michałowi (Arch. I. Z. Ros. I.). Potwierdzenie tego przywileju otrzymał 1597 r. wnuk Karpia Karpowicza, Fedor Michajłowicz Karpowicz, ziemianin i protopop piński (Teka J. Wolffa).

Władysław IV-ty potwierdził znowu 1633 r. powyższe nadanie potomkom Karpa, Grzegorzowi, synowi Gabryela i bratankom jego, Janowi i Bazylemu, synom Andrzeja, Karpowiczom (A. Zap. Ros.).

Karpowiczowie posiadali 1615 roku ziemię Sielczańską, w starostwie lubeckiem, z nadania Zygmunta Augusta (Źr. Dz. V).

KARPOWICZOWIE - KORCZEWSCY Stefan i Iwan, bracia rodzeni i bratanek ich Iesip Fedorowicz, ziemianie owruccy, dali 1715 r. do wciągnięcia w akta grodu owruckiego przywilej Zygmunta III-go, którym Ułasij Korczewski, ziemianin kijowski i bracia jego: Iwon Iwanowicz, Lewon Hryszkowicz i Artem Dmitrowicz Haponowicze Korczewscy, mieli potwierdzony 1600 r. list Kazimierza Jag., nadający ziemię Chomczyńską ich przodkom, Hrydkowi i Daniłowi Starczycom i list króla Zygmunta, którym ich przodków, Chodora Korkuszkę i Fedora Turczyna, od różnej służby uwolnił (Arch. I. Z. Ros. IV. 1).

KARPOWICZOWIE v. KARPIEWICZOWIE. Jan Karpowicz zaślubił 1661 roku Krystynę z Siecina Zwolińską. Franciszek Jakób Karpiewicz z Łopusznicy, z żony, Doroty Barbary, miał córkę Konstancyę, ur. 1663 r. i syna Marcina Andrzeja, zmarłego 1665 r. (metr. w Dobromilu).

KARSCY h. JANINA z Kars, w powiecie wiślickim, pod Pacanowem. Tomisław z Kars, świadek 1386 roku na wyroku sądu ziemskiego sandomierskiego (Arch. Sang. II). Tenże Tomek, Marcisz i Sandek z Kars 1387 r. w Stobnicy, obecni przy sprzedaży Niegosławic Pacanowskiemu. Tomek ręcząc za brata Marcisza, układa się o wykupienie wsi swej Ogarki, od Mikołaja, pisarza krakowskiego i daje mu zabezpieczenie na wsiach, Sieradzko i Zana 1389 roku (St. Pr. P. Pom. VIII. 5278).

Z braci tych Marcisz żył jeszcze 1419 r., a Tomek 1424 r. Wdowa po Tomku Karskim, Katarzyna, ochmistrzyni królowej (Antiqua domina—stara pani), w latach 1451 — 1452, w których synowie ich, Mikołaj i Jan, mają sprawę z Janem Sławieńskim, o 240 zł. węg., dane mu przez Jana Hunyadego, na zaciąg żołnierzy. Pieniądze odebrali, a ręczą za nich matka i brat trzeci Tomasz (Helc. II. 3457 i 3487).

Herb Janina.

Mikołaj, 1442 roku jest kuchmistrzem królowej Zofii (AGZ. XI).

Jan Karski z Kars, obecny 1461 roku na sądach w Sanoku, dziedzic Grodziny 1466 r., ręczył za Reja.

Wszystkich trzech braci wymienia Długosz w Liber. Benef., nazywając ich Karskimi i Kołaczkowskimi h. Janina, jako dziedziców Janiny, Kars i Kołaczkowic, w parafii Janina i jako współdziedziców Książnic, razem z Habdankami. (Stąd omyłka, że Tomasz dwa razy zrobiony Habdankiem). Pełka z Kars, świadczył 1407 r. Górce z Chyszowa. Ten sam pewno Pełka Kołaczkowski ma 1435 r. sprawę z Moskorzowską.

Jan Karski z Kars, rycerz z dyecezyi krakowskiej, w orszaku biskupa krakowskiego w latach 1417—1430. Żona jego Anna, wdowa po Dzierżsławie z Zdziesławic 1419 r. Oboje zastawili 1434 roku część Wężyrowic (KKKr.; KMP.; Helc. II).

Jakób, syn Jana, 1450 r., a Jan, syn Krystyna, 1445 r. na uniwersytecie krakowskim. Bernard świadczył w Krakowie 1492 r.

Ksiądz Erazm Karski, pisarz królewski, otrzymał od Aleksandra Jag. w 256 grzywnach w zastaw Czyrmno, w ziemi gostyńskiej (M. 17 f. 321). W 1501 roku jest plebanem w Stróżyskach, a 1507 r. kanonikiem włocławskim.

Pewnie tenże sam Erazm, wraz z drugimi patronami kościoła w Książnicach, procesował się 1525 roku z wikarym z Pacanowa (St. Pr. P. Pom. VI. 514). Bartłomiej Karski, współdziedzic Kars, Książnic i Komorowa 1579 r. (Paw.).

KARSCY h. JASTRZĘBIEC pochodzą od Koziebrodzkich, należących do rodu Boleściców, winni przeto na tarczy swej herbowej kłaść podkowę barkiem do góry, w niej krzyż.

Przywilej księcia Ziemowita z 1408 r., wydany Boleścicom, wymienia braci: Bartłomieja i Pawła z Koziebród (Mil.). Bartłomiej dziedziczył i na Gołkowie, w ziemi warszawskiej, dla której to wsi otrzymał prawo niemieckie 1422 roku (M. 3 f. 89).

Synem jego być musiał Andrzej z Koziebród, bo dziedziczył i na Gołkowie, z którego się czasem pisał (Zs. Gr. Czers. 2). Był podczaszym nadwornym ks. Władysława Mazowieckiego 1437 roku. Nabył on w tym ostatnim roku Karsy, w ziemi płockiej, od Rogali z Kars, za 346 kóp groszy i konia, wartości 100 kóp (M. 336 f. 75). W 1475 r. dokupił część tej wsi od Adama i Wawrzyńca z Kars, matki ich Wszeborki i sióstr: Wszeborki, Małgorzaty i Anny (M. 5 f. 56). Jako Andrzej z Kars był w 1458 r. podsędkiem, a 1475 r. sędzią ziemskim płockim. W 1439 r. żonaty z Katarzyną z Mniszewa, pozostawił dwóch synów: Jana i Andrzeja i córkę Barbarę, żonę Adama z Pieczysk. Barbara zrzekła się majątku rodzicielskiego 1492 roku na obu braci (M. 338 f. 38; 6 f. 278 i 18 f. 50). Z synów sędziego:

Herb Jastrzębiec.

Jan pisał się pierwotnie z Kars i był starostą płockim 1482 r., następnie wziąwszy Gołków, pisał się Gołkowskim i 1492 r. był skarbnikiem warszawskim. Dał on początek domowi Gołkowskich h. Jastrzębiec, dziedziczącemu na Gołkowie, obok Gołkowskich Strzemieńczyków.

Andrzej pozostał na Karsach i dał początek domowi Karskich. W 1459 roku był na uniwersytecie krakowskim. W 1495 roku książę Jan Mazowiecki potwierdził mu akt nabycia Kars przez Andrzeja z Koziebród (M. 6 f. 330). Oprócz Kars dziedziczył na Rękawczynie i Rempinie. Dobrami temi rozdzielili się jego synowie: Jan, Andrzej i Stanisław, o czem przekonywa sprawa tocząca się 1542 r., o posiadanie tych dóbr (Płoc. Gr. Wiecz. 8 f. 118). Jan wziął Karsy, Andrzej — Rękawczyn i połowę Zawidza, a Stanisław—Rempino i Osiek: Z nich:

Znak Boleściców.

1. Jan na Karsach, jako stryj i opiekun pozostałych dzieci po bracie Andrzeju, układał się 1534 r. z pozostałą po nim wdową (Płoc. Gr. Wiecz. 2 f. 256). W 1537 r. zapisał 300 fl. żonie swej Katarzynie, a nie mając dzieci, przysposobił za synów, nieznanych bliżej, Piotra i Zygmunta. Nie żył w 1556 r., w którym pozostała po nim wdowa Katarzyna, wytoczyła sprawę bratankom mężowskim, o wyrzucenie jej z Kars (Ibid. 19 f. 371; 24 f. 456 i 72 f. 440).

2. Andrzej na Rękawczynie i Zawidzu, procesował się 1531 r. z Janem z Głuchowa. W 1534 r. już nie żył, w którym brat jego Jan, jako stryj i opiekun, pozostałych po nim dzieci, Marcina i Barbary, zawarł układ z pozostałą po nim wdową, Anną z Grębeckich, córką Jakóba, podstolego płockiego, 2-o v. żoną Jana Jeżewskiego (Płoc. Gr. Wiecz. 1 f. 121 i 2 f. 256). Barbara, żona Jakóba Arciechowskiego, kwitowała 1548 r. brata Marcina, z odbioru należności z dóbr: Kars, Zawidza i Rękawczyna (Ibid. 14 f. 255 i 19 f. 55).

Marcin zapisał 1545 r. 400 fl. żonie swej, Zofii z Miszewskich, córce Jana (Ibid. 11 f. 137), z której pozostawił syna Wojciecha i córki: Barbarę i Jadwigę. W imieniu ich, jako stryj i opiekun, Feliks Karski z Rempina, zawarł 1580 r. układ z drugą żoną Marcina, Petronellą z Konarskich. Barbara, żona Macieja Dłotowskiego, zrzekła się 1582 r. dóbr ojczystych na brata Wojciecha (Ibid. 73 f. 225 i 77 f. 401).

3. Stanisław na Rempinie i Osieku, z żony Anny, pozostawił synów: Andrzeja, Feliksa, Stefana i córkę Dorotę (Gr. Płoc. Wiecz. 8 f. 118).

Andrzej, otrzymał 1539 r. konsens królewski, na wykupienie wójtostwa w Osieku i Suchej, od Nieprzeckiego (M. 59 f. 220), a 1542 r. zapisał sumę na Osieku (Płoc. Wiecz. Rel. 11).

Stefan z Rempina, brat zmarłego Andrzeja, procesował się 1544 r. z Janem Karskim z Osieka, pewno synem Andrzeja (Gr. Płoc. Wiecz. 9 f. 144).

Feliks procesował Walentego Rościszewskiego 1551 r., o wypłacenie mu posagu za żoną, a jego siostrą, Barbarą z Rościszewskich, córką Hieronima. W 1556 roku pozwany przez pozostałą wdowę po stryju Janie, o wyrzucenie jej z Kars, 1580 r. zawarł układ z wdową po bracie stryjecznym Marcinie i zapisał córkom swoim, Elżbiecie i Annie, urodzonym z drugiej żony, Katarzyny z Szudraskich, po 600 fl. posagu (Gr. Płoc. Wiecz. 17 f. 393; 24 f. 456; 72 f. 440; 73 f. 225 i 74 f. 42). Synów pozostawił dwunastu: Macieja, Hieronima, Piotra, Jana, Wojciecha, Pawła, Tomasza, Rosława, Bartłomieja, Jakóba, Feliksa i Jerzego, których kwitowała 1588 roku siostra Elżbieta, żona Stanisława Łempińskiego z Łempina, z odbioru 600 fl. posagu (Ibid. 87 f. 682).

Maciej, syn Feliksa, dziekan kruszwicki i kanonik kujawski 1588 r.

Piotr, syn Feliksa, piszący się z Rempina lub Osieka, podstarości płocki 1581 roku, odstąpił pewną sumę bratu Janowi 1585 r. Żon widocznie miał dwie, Annę Karwacką i Katarzynę Rościszewską, skoro akta kapitulne gnieźnieńskie i poznańskie, raz pierwszą, drugi raz drugą, mianują matką jego syna Pawła, kanonika poznańskiego 1625 roku, a gnieźnieńskiego 1628 r. (Płoc. Gr. Wiecz. 72 f. 83; 75 f. 424 i 83 f. 122). Paweł pełniąc funkcyę viceprezydenta Trybunału koronnego w Lublinie, umarł tamże 1645 r. (Kor.).

Paweł, syn Feliksa, w imieniu ojca kwitował 1581 roku Miłobędzkiego, a 1585 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Katarzyną z Okuńskich, córką Wojciecha (Płoc. Gr. Wiecz. 75 f. 424 i 83 f. 322 i 657). Wydał on w Krakowie 1612 r. Katalog biskupów płockich, wierszowany po łacinie.

Jan, syn Feliksa, nabył 1585 r. od brata Piotra sumę należną od Miłobędzkiego, a 1598 r. od Błażowskiego, część jego na Pasikoniach i Woli Pasikońskiej, w ziemi sochaczewskiej. W 1605 r. był podwojewodzym warszawskim. W 1591 r. zeznał zapis dożywocia z żoną Zofią, córką Krzysztofa Pełki Jeszewskiego. W 1619 roku nabył część Załęża Wielkiego, w ziemi warszawskiej (Gr. Płoc. Wiecz. 83 f. 122; Conv. Warsz. 11 f. 835 i 14 f. 599; Perp. Czers. 1 A f. 213; DW. 33 f. 1668; 35 f. 783; 40 f. 298 i 46 f. 678). Syn jego Adam, kwitował 1623 r. Grzybowskiego, a 1663 r. sprzedał Krosnowskiemu, z prawem odkupu, część Łazów, Przykor i Woli Pasikońskiej. W 1626 r. zabezpieczył posag żonie, Katarzynie z Bełdowskich, córce Wacława, wojskiego kruszwickiego (Conv. Warsz. 22 f. 888; 23 f. 1319;

Sandom. Rel. et Oblat. 241 f. 435). Synów jego trzech: Paweł, Kazimierz i Jakób i córka Urszula. Pozostała po nim wdowa, sprzedała 1646 r. część Prus i Zawad Stamirowskiemu (DW. 50 f. 1312), zeznała 1666 r. oblig na rzecz synów swoich, Kazimierza i Jakóba, a 1663 r. wspólnie z wymienionymi synami, sprzedała córce swej Urszuli, żonie Jana Jarzyny, pisarza grodzkiego rawskiego, Załęże Wielkie i Kunie, w ziemi warszawskiej (Sandom. Ingros. 2 f. 460 i 461). Taż Katarzyna z Bełdowskich Adamowa Karska i syn jej Paweł, podstoli sochaczewski, ręcząc za Kazimierza i Jakóba, zastawili 1661 r. Kłopockiemu Wólkę Smolaną, w ziemi sochaczewskiej (Gr. Sochacz. Rec. 1 f. 149).

I. Paweł, syn Adama, podstoli sochaczewski, ożeniony z Maryanną Jarzynianką, kasztelanką inowłodzką, umarł bezpotomnie 1662 r.

II. Kazimierz, syn Adama, na mocy działów, sporządzonych z bratem Jakóbem 1675 r. w Pasikoniach, otrzymał na swój udział: Paski Stamirowskie i Gnatowskie, w ziemi sochaczewskiej, Załęże Większe, w ziemi warszawskiej, Zakliczew, w powiecie rożańskim i Żurobice, królewszczyznę, w ziemi rożańskiej (Gr. Sochacz. Rec. 5 B f. 466). W 1669 r. podpisał, z ziemią mielnicką, elekcyę króla Michała, a 1674 r. będąc już łowczym podlaskim, obiór Jana III-go. Nie żył w 1677 roku, w którym brat jego Jakób, został po nim łowczym podlaskim. Z Katarzyny Jastrzębiec Krassowskiej, 2-o v. Chądzyńskiej (Sig. 10 f. 99 i Sandom. Ingr. 2 f. 462), pozostawił dwóch synów: Ludwika i Wojciecha, którzy sprzedali 1696 r. pewne dobra Wyszyńskiemu, a 1701 r. wspólnie ze stryjecznym bratem Józefem, wprowadzeni zostali do dworu na Wielopolu w Warszawie i zawarli układ z Bełdowskim (DW. 59 f. 406; 61 f. 53 i M. 219 f. 309).

A) Ludwik, syn Kazimierza, wojski rożański 1697 r., z Siemianowskiej pozostawił syna Jana, imieniem którego kwitował 1742 r. Żółtowskiego, brat jego stryjeczny Michał (Perp. Czers. 26 f. 38).

Jan, wojski ciechanowski 1754 r., właściciel Konarzewa - Skusze, (dzisiaj K.-*Skórze*), w powiecie ciechanowskim, z Heleny Przanowskiej pozostawił syna Antoniego, ur. w Konarzewie - Skuszach (metr. w Gołyminie z 1760 r.), właściciela tychże dóbr, które sprzedał Łebkowskiemu 1783 r. (Zs. Ciechan. 61 f. 23 i Gr. Ciechan. z 1783 r.).

Antoni, ożeniony z Ludwiką Czapską, z którą zeznał 1785 r. zapis dożyżywocia (Gr. Ciechan.), miał z niej pięciu synów: Ignacego, zabitego pod Jedlińskiem 1809 r., Jana, Aleksandra, Ferdynanda, zmarłego w Bordeaux 1851 roku i Ksawerego, żonatego z Gliszczyńską. Z nich:

Jan, ur. 30-go Sierpnia 1791 r. w Kondrajcu (metr. w Sochocinie), zaślubił w Warszawie 5-go Listopada 1831 r. Katarzynę Kosko, córkę Filipa i Agnieszki z Wróblewskich i z niej pozostawił synów: Jana, Waleryana, Ferdynanda, Karola, Antoniego Ludwika i Józefa Aleksandra, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie w latach 1839—1846 (z Teki B. W. Rummla).

Aleksander, ur. w Strachowie 1796 r. (metr. w Płońsku), wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie 1837 r., zaślubił w Krajkowie 1816 r. Wiktoryę Kossobudzką, córkę Ignacego, dziedzica Kossobud i Praksedy z Nakwaskich i z niej miał trzech synów: Augusta, Henryka i Mścisława, oraz córkę Bronisławę, za Konstantym Łączyńskim.

August, ur. 1832 r., zmarły 1888 r., ożeniony z Lucyną Łączyńską, pozostawił córkę Jadwigę, za Michałem Lasockim i synów: Józefa i Stanisława.

Henryk, ur. 1834 r., zmarły 1888 r., z Józefy Dobieckiej, miał syna Witolda i córki: Kazimierę, żonę 1-o v. Konrada Hornowskiego, a 2-o v. Czesława Hornowskiego, brata pierwszego męża i Helenę.

Aleksander Zygmunt *Mścisław*, ur. w Pomiechowie 9-go Marca 1835 roku, właściciel Pogorzeli i Nowego Dworu, kamerjunkier dworu cesarsko - rosyjskiego, zaślubił w Warszawie 2-go Sierpnia 1860 roku Gabryelę Podoską, córkę Ignacego i Feliksy ze Szczuków i z niej ma dwóch synów: Zygmunta i Karola. Zygmunt, ur. w Pogorzeli 3-go Sierpnia 1861 r., zaślubił w Podstolicach 1896 r. Wincentę Koskowską, córkę Wincentego i ma z niej syna Zygmunta, ur. 1897 r. i córkę Stefanię. Karol, ur. w Nowym Dworze 3-go Listopada 1867 r., z Maryi Depuichault, córki Karola i Michaliny z Zabłockich, ma synów: Michała, ur. 1893 roku i Aleksandra, ur. 1894 r.

B) Wojciech, syn Kazimierza, miecznik rożański 1705 r., łowczy 1711 r., podstoli 1727 r., w końcu stolnik rożański 1733 r., umarł w Zakliczewie 1734 r. Ożeniony z Konstancyą z Szydłowskich, córką Pawła, miecznika ciechanowskiego i Zofii z Zielińskich, zawarł w 1730 r. układ z jej braćmi, dotyczący jej posagu (DW. 81 f. 419). Z niej pięć córek: Maryanna, za Antonim Sampławskim, łowczym dobrzyńskim, Józefa, za Józefem Glinką, pisarzewiczem nurskim, Bogumiła, za Stanisławem Górskim, pisarzewiczem ciechanowskim, Joanna, za Józefem Kruszewskim, pisarzem ziemskim zawskrzyńskim, Ewa, zakonnica w Przasnyszu i synów trzech: Michał, Franciszek, żonaty z Jadwigą Młodzianowską i Jan.

Jan, syn Wojciecha, stolnika rożańskiego, kanonik gnieźnieński 1760 r., biskup junopolitański i sufragan gnieźnieński 1771 r.. dziekan łowicki, proboszcz żniński, uniejowski i igłowski, opat komendataryjny płocki, kawaler orderu Św. Stanisława 1777 r., umarł w Warszawie 25-go Października 1784 r., pochowany w kościele Najświętszej Maryi Panny. W 1760 r. był viceprezydentem, a w latach 1776 — 1777, prezydentem Trybunału koronnego (Kor.).

Michał v. Michał Szymon, najstarszy syn Wojciecha, stolnika rożańskiego (DW. 101 f. 1118), po ojcu właściciel Zakliczewa i stolnik rożański 1735 r., chorąży 1754 r., a podkomorzy rożański 1784 r., także starosta ostrowski i wójt makowski, poseł 1774 r., otrzymał w tym ostatnim roku z dóbr pojezuickich Szelkowo, w ziemi rożańskiej (Kancl. 54 f. 143). Z ziemią rożańską podpisał elekcyę Stanisława Augusta. Wspólnie z żoną, Anną z Glinków, otrzymał 1769 r. konsens królewski, na odstąpienie starostwa ostrowskiego Krasińskiemu, a 1775 r. synowi Antoniemu (Sig. 32 i 56 IV f. 45). W 1789 r. nabył od Tyszki Podlecko, Sierakowo i część Dmosina (DW. 105 f. 507). Synów jego czterech: Antoni, Jan, Wojciech i Augustyn.

Antoni, syn Michała, starosta ostrowski 1775 r., komisarz cywilno-wojskowy ziemi stężyckiej 1791 r., kwitował 1777 r. Ostaszewskiego, a 1791 r. pokwitowany został przez Puchałę (DW. 93 f. 66 i Perp. Czers. 40 f. 315). Następnie sędzia ziemiański stężycki, legitymował się ze szlachectwa 1804 r. w Galicyi zachodniej (Quat. V f. 127).

Jan, syn Michała, wojski starszy rożański 1784 r., otrzymał 1792 r. od ojca Podlecko, Sierakowo i część Dmosina (DW. 101 f. 1372 i 108 f. 360).

Wojciech, syn Michała, ur. 26-go Kwietnia 1762 r. (metr. w Makowie), kanonik gnieźnieński 1793 r., opat komendataryjny płocki, proboszcz chocki i służewski, umarł w Choczu 1807 r. (Kor.).

Augustyn, syn Michała, nabył pewną sumę od Poniatowskiego 1795 roku. W 1794 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Teklą z Jasieńskich, córką Stanisława, stolnika wyszogrodzkiego i Brygidy z Wilichów. W 1807 r. był radcą departamentu płockiego (DW. 110 f. 525 i 1459; 111 f. 770).

III. Jakób, najmłodszy syn Adama, na mocy działu sporządzonego 1675 r. z bratem Kazimierzem, właściciel Pasikoni, Woli Pasikońskiej i Wólki Smolanej, w ziemi sochaczewskiej i summ na Luboczy i Paszkowej Woli, skarbnik zakroczymski 1670 r., a łowczy podlaski 1677 r., po bracie Kazimierzu, zapisał 1675 r. 12,000 fl. żonie swej, Annie z Brzezia Brzeskiej, córce Jakóba, łowczego sandomierskiego, dziedziczce Pętkowic, Ptaszej Wólki i Boxic, w sandomierskiem, w których zamieszkał (Gr. Soch. Rec. 3 f. 519). Córka jego Maryanna i syn Józef. Maryanna, wdowa po Zygmuncie Lasockim, staroście sękocińskim, zrzekła się 1708 roku dóbr ojczystych na rzecz brata Józefa. Następnie wyszła za Wojciecha Szydłowskiego, kasztelanica sierpskiego i zmarła 1751 r. (Perp. Czers. 17 f. 81; DW. 113 f. 1731). Anna z Brzeskich, pozostała wdowa po Jakóbie, wyszła za Abrahama Jarzynę, podkomorzego rawskiego.

Józef, syn Jakóba, łowczego podlaskiego, podstoli 1698 r., a chorąży sochaczewski 1719 r. i podstarości i sędzia grodzki rawski, w 1725 r. był podstarościm i sędzią grodzkim sochaczewskim. W 1717 r. deputat na Trybunał koronny. Właściciel Pasikoni, Woli Pasikońskiej i Wólki Smolanej, a także części Luczy i Kawęczyna, zapisał 1699 r. dożywocie na tych majątkach żonie swej, Cecylii z Chociwskich, córce Aleksandra, podczaszego liwskiego i Aleksandry z Przecławskich i zawarł układ z jej bratem Franciszkiem, dotyczący majątku po jej rodzicach pozostałego (Perp. Czers. 15 f. 180 i 181). W 1700 r. sprzedał Potycz i Cieniaki Mieczyńskiemu, 1704 r. zapisał matce 20,000 fl., 1715 r. nabył pozostałą część Luboczy, Brzega, Kawęczyna i Roszkowej Woli od Bromirskiego, a 1723 r. resztę Boxic, Mominę i Sławęcice, od Teresy z Brzeskich Brzezińskiej (Ibid. 15 f. 264; Gr. Opocz. z 1723 r.; Ingr. Sandom. 2 f. 463, 464 i 465). W 1701 r., wspólnie z żoną, sprzedał Mokrę, Rzeczyce i Motycz, w powiecie sandomierskim, Zielińskiemu (DW. 61 f. 131). W 1717 r., wspólnie z dziećmi swoimi: Pawłem, Szymonem, Antonim, Józefem, Anną, Katarzyną, Maryanną i Magdaleną, procesowali się o Lipno (Czerniech. f. 464).

Wymieniając zaś swoje dzieci, w akcie cesyi pewnej sumy Kłodnickiemu z 1730 r., pominął córki, Annę i Katarzynę, wówczas już nie żyjące (Perp. Czers. 21 f. 300). Z córek chorążego: Anna była żoną Aleksandra Denhoffa, kasztelanica sieradzkiego, podstolego sochaczewskiego, a Magdalena wyszła za Jana Bogatkę, syna Jana Kazimierza, podpułkownika wojsk koronnych i Barbary z Granowa Granowskiej. Paweł, Szymon i Józef, synowie chorążego, wprowadzeni zostali do Zaborowa 1733 r., a 1737 r. zapisali, sumę siostrze Bogatkowej (Ibid. 22 f. 274 i Ingr. Sandom. 2 f. 466).

Paweł, syn Józefa, po ojcu chorąży sochaczewski 1732 r., umarł 1738 r., nie pozostawiwszy potomstwa. Żonaty z Maryanną Szydłowską.

Antoni v. Antoni Teodor, syn Józefa, chorążego sochaczewskiego, opat Benedyktynów Św. Krzyża na Łysej Górze 1748 r., umarł w 1774 r.

Józef, syn Józefa, chorążego sochaczewskiego, stolnik nurski 1737 r., odstąpił sumę na Zaborowie Żółtowskiemu 1741 r. (Perp. Czers. 25 f. 356). Z Teresy Laskowskiej, 2-o v. Józefowej Stamirowskiej, a 3-o v. Stanisławowej Strzemboszowej, pozostawił synów: Mikołaja, Ignacego i córkę Brygidę, za Antonim Duninem Sulgostowskim 1764 r. (Ibid. 32 f. 419).

Mikołaj, ożeniony z Ewą Dunin Wąsowiczówną, 1-o v. Antoniową Chronowską, córką Karola, sędziego ziemskiego radomskiego i Konstancyi z Szydłowskich, której w 1772 r. sumę zabezpieczył (Gr. Nowokor.), miał z niej córki: Teresę, 1-o v. 1791 r. za szambelanem Janem Nepomucenem Zbijewskim, a po rozwodzie z nim, 2-o v. za hr. Ksawerym Miączyńskim i Marcyannę, za Potkańskim.

Ignacy, nazwany 1780 r. wojskim sanockim (Gr. Raw.), żonaty z Teresą Dwojakowską, pozostawił córki: Annę, Teklę, Maryannę, Różę i Józefę. W imieniu córek Mikołaja i Ignacego, stryj ich i opiekun Antoni, łowczy sandomierski, sprzedał 1788 roku Zaborowskiemu, Zaborów, Wilczytarg i część Podlesia (Perp. Czers. 40 f. 86). Tekla, córka Ignacego, żona Bonifacego Kuczewskiego, kwitowała 1799 roku stryja Antoniego, z odbioru posagu (Ingr. Sandom. 3 f. 60). Maryanna była za Sebastyanem Łękawskim 1799 roku, a Józefa, za Michałem Zielińskim.

Szymon, drugi z kolei syn Józefa, chorążego sochaczewskiego, łowczy wiślicki 1741 r., nabył od braci 1737 r. Boxice i Sławęcice (Ingr. Sandom. 2 f. 467). W 1768 r. otrzymał starostwo ulanickie (Sig. 32 f. 30). Żonaty 1-o v. z Anną z Piaskowskich, wojszczanką włodzimierską, 2-o v. z Heleną z Kuleszów, z pierwszej żony pozostawił córkę Eufrozynę, 1764 r. żonę Adama Zbijewskiego, generała wojsk koronnych, zmarłą we Włostowie 21-go Marca 1820 r. i synów: Kazimierza i Antoniego, którzy 1779 r. w Jakóbowicach dopełnili działu dóbr, po rodzicach pozostałych, mianowicie: Kazimierz wziął Boxice, Sławęcice, Jakóbowice, część na Czmielowie, Chmielowie i Mominie, a Antoni—Kossowice, Strzyżowice i 67,000 fl. (z teki B. W. Rummla i Ingr. Sand. 2 f. 471). Szymon obrał obu synów za pełnomocników swoich 1777 r. (Gr. Radom.).

Antoni, starosta ulanicki, wojski młodszy 1783 r., miecznik 1784 r., wojski starszy 1786 r., w końcu łowczy sandomierski 1787 r. i poseł sandomierski na sejm czteroletni, nabył 1795 r. Włostów od Worcela (Gr. Sandom.). Umarł, nie pozostawiwszy potomstwa, a majątkiem po nim pozostałym, Włostowem, Kossowicami, Broniszowicami, Strzyżowicami etc., rozdzieliły się w 1806 r. we Włostowie Eufrozyna, siostra Antoniego i dzieci brata jego Kazimierza (Ingr. Sandom. 10 f. 335).

Kazimierz, syn Szymona, na mocy działu z 1779 r., właściciel Boxic, Sławęcic, Chmielowa i Mominy, szambelan Stanisława Augusta 1774 roku, miecznik 1780 r., wojski starszy 1783 r., łowczy 1784 r., cześnik 1786 r., w końcu podczaszy sandomierski 1787 r., poseł 1790 r., wspólnie z żoną, Salomeą ze Szczepanowskich, córką Gabryela i Krystyny z Odrzywolskich, z którą zeznał zapis dożywocia w ziemstwie czchowskiem 1775 r. (Gr. Sandom. z 1779 r.), nabył 1796 r. jedną połowę Ożarowa od Popiela, a 1797 r. drugą połowę, od Kosseckiego (Gr. i Zs. Sandom.). Umarł w Jakóbowicach 27-go Września 1801 r., a żona jego tamże

11-go Marca 1809 r. Kazimierza synowie: Michał, Stanisław i Józef, odpowiednio do testamentu ojca, sporządzonego w Jakóbowicach 1800 r., dopełnili podziału dóbr po nim pozostałych, a córki: Maryanna, ur. 1777 r., żona Józefa barona Horocha, Elżbieta, ur. 1782 r., żona Teodora Jasieńskiego i Kunegunda, ur. 1793 r., żona Antoniego Szlubowskiego, otrzymały posagu po 200,000 fl.

1. Rajmund Kazimierz *Michał*, syn Kazimierza, ur. w Jakóbowicach 1779 roku (metr. w Przybysławicach), właściciel Boxic, Sławęcic, Mominy i Chmielowa, dóbr Opatowskich i Włostowskich, radca departamentu radomskiego 1812 roku, poseł powiatu sandomierskiego w latach 1817 — 1820, zmarł bezdzietnie, zapisując testamentem, sporządzonym we Włostowie 1853 r., dobra Opatowskie Wincentemu, a Włostów i Kurów — Stanisławowi, synom brata Stanisława Karskiego. Legitymował się ze szlachectwa 1804 r., w Galicyi zachodniej.

2. *Józef* Wincenty a Paulo, syn Kazimierza, ur. w Jakóbowicach 1792 r., właściciel Jakóbowic, Bieńkowic i Prus, zaślubił w Olchowcu 23-go Listopada 1819 r, Joannę Jasieńską, córkę Feliksa i Teresy ze Szlubowskich (Teka B. W. Rummla) i z niej pozostawił córki: Teresę, ur. w Warszawie 1820 r., żonę 1-o v. Jacentego Kossowskiego, a 2-o v. Janowę Zglinnicką; Maryę Karolowę Łabęcką, ur. w Olchowcu 1822 r. i Józefę, wspólzałożycielkę domu wychowawczego w Jazłowcu, ur. w Olchowcu 1823 r., zmarłą w Rzymie 1860 r.

3. Lambert *Stanisław* Józef, syn Kazimierza, ur. w Jakóbowicach 1789 r., właściciel Ożarowa, Wyszmontowa i Glinian, deputowany miasta Sandomierza na sejm Krolestwa 1818 r., radca wojewódzki 1831 r., wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie 1840 r., zaślubił we Lwowie 23-go Stycznia 1830 r., Aleksandrę Radwańską, córkę Wincentego, dziedzica Holatynia i Zofii z hr. Dąmbskich (Teka B. W. Rummla). Umarł w Wyszmontowie 5-go Września 1847 r., a pozostała po nim wdowa 1878 r. Oboje pochowani w Ożarowie. Corka ich Helena, za Józefem Baczyńskim i sześciu synów: Wincenty, Józef, Kazimierz, Stanisław, Michał i Seweryn. Z nich:

A) Wincenty, ur. w Wyszmontowie 10-go Listopada 1830 r., właściciel Opatowa z przyległościami, Kossowic i Słupczy, zmarły w Warszawie 1900 r., zaślubił w Strzegocinie 21-go Stycznia 1855 r., Konstancyę Wodzińską, córkę Tomasza z Kter i Maryanny z Izbińskich i z niej miał dwie córki: Zofię, urodzoną w Kterach, wydaną 1878 r. za Antoniego Łempickiego, zmarłą 1900 r. i Maryę, drugą żonę tegoż Antoniego Łempickiego, oraz syna Władysława, właściciela Trzykos, ur. w Przeuszynie 3-go Października 1859 r., ożenionego w Warszawie 20-go Maja 1885 r., z Maryą hr. Miączyńską, córką Witolda i Klementyny z Glińskich. Synowie Władysława: Aleksander, ur. w Trzykosach, 14-go Października 1886 roku, Tadeusz, ur. tamże 16-go Listopada 1888 r. i Wincenty, ur. tamże 5-go Lipca 1895 roku.

B) Józef, właściciel Wyszmontowa, ur. tamże 9-go Sierpnia 1832 r. (metr. w Bidzinach), zmarły 1904 r., pochowany w Ożarowie, zaślubił w Mikułowicach powiatu opatowskiego 1863 r. bar. Maryę Horoch, córkę Wacława, właściciela Mierzanowic i Wiktoryi z Baczyńskich, z której córka Teresa, zaślubiła w Częstochowie 1895 roku Kazimierza Załęskiego, syna Juliusza i Karoliny z hr. Dzieduszyckich (metryka ślubna w Bidzinach).

C) Kazimierz, ur. w Wyszmontowie 1836 r., zmarły 1901 r., pochowany w Strzyżowicach, zaślubił, w kościele Św. Jana w Warszawie, 30-go Kwietnia 1867 r., Maryę Górską, córkę Franciszka, pułkownika b. wojsk polskich i Martyny z Pągowskich. Z niej:

1) Antoni, ur. 24-go Marca 1868 r. w Ryłowicach, dziedzic Czernikowa i Piękoszowa, ożeniony z Olgą Kieszkowską, córką Czesława i Nikodemy Zabielskiej, z nią rozwiedziony 1904 r.

2) Stefan, ur. 12-go Maja 1869 r. w Ryłowicach, dziedzic Rogowa i Mokrska, ożeniony 22-go Września 1895 r. z Stefanią Chylińską z Kotlic, z której ma synów: Zdzisława i Kazimierza.

3) Edward, ur. 16-go Grudnia 1870 r. w Czernikowie.

4) Jan, ur. 26-go Maja 1873 r. w Czernikowie.

5) Anna, zaślubiona 30-go Kwietnia 1895 r. Stanisławowi Rytlowi, dziedzicowi Mydłowa, zmarła 1904 r.

6) Marya, zaślubiona 30-go Stycznia 1899 roku bar. Zygmuntowi Lipowskiemu.

D) Stanisław, ur. w Wyszmontowie 12-go Lutego 1838 r., właściciel Włostowa, Kurowa, Klimontowa i Szymanowic, kamerjunkier dworu cesarsko - rosyjskiego, radca komitetu Towarz. Kredyt. Ziems., zmarły we Włostowie 25-go Sierpnia 1890 r., zaślubił w Dreznie 15-go Sierpnia 1862 r. Jadwigę ks. Czetwertyńską, córkę ks. Borysa i Narcyzy z Olizarów. Jego potomstwo, wylegitymowane ze szlachectwa 1902 r.

Włodzimierz, ur. we Włostowie 4-go Lutego 1865 r., właściciel Klimontowa, zaślubił w Warszawie, w kościele Św. Krzyża, 7-go Czerwca 1898 r., Izabellę hr. Mielżyńską, córkę hr. Władysława i Ludwiki z hr. Łubieńskich. Z niej: Stanisław, ur. 1901 r., zmarły w Górkach 1903 r., Irena, Andrzej Maryan, ur. 7-go Września 1904 roku i Tomasz, ur. 1905 r.

Michał, ur. w Warszawie 22-go Stycznia 1869 r. (metr. w kośc. Św. Krzyża), właściciel Włostowa, Ossolina i Kurowa, zaślubił w Warszawie, w kościele Św. Krzyża, 29-go Kwietnia 1897 roku, Julię Górską, córkę Konstantego z Motkowic i Julii z ks. Golicynów, zmarłą 30-go Czerwca 1904 r. w Zakopanem. Z niej córka Zofia i syn Michał Szymon, ur. 1901 r.

Aleksandra, ur. w Dreznie, zaślubiła w Warszawie 1882 r., w kościele Św. Krzyża, Kazimierza Russanowskiego, syna Kajetana i Lucyny z Orłowskich.

Marya, ur. w Włostowie, zaślubiła w kościele Św. Krzyża w Warszawie, 4-go Lipca 1893 r., Kazimierza hr. Kwileckiego, syna Mieczysława i Maryi z Mańkowskich.

E) Michał, ur. w Wyszmontowie 30-go Marca 1842 r., właściciel Zagai, umarł w Warszawie 9-go Marca 1896 r., pochowany w Ożarowie.

F) Seweryn, ur. w Wyszmontowie 27-go Listopada 1844 r., właściciel Wawrzeńczyc.

Ta linia Karskich często w XVIII wieku pisała się z Karsz lub z Karska.

(Rodowód Karskich patrz — obok).

Stanisław i Remian Karscy, synowie nieżyjącego Tomasza, zeznali 1579 r. pod Połockiem zapis wzajemny na przeżycie, to jest, że po śmierci jednego z nich, drugi bierze po nim cały majątek (M. 121 f. 37).

Rodowód Karskich h. Jastrzębiec.

Bartłomiej z Koziebród 1408 r.

Andrzej z Koziebród i z Kars podczaszy nadworny mazowiecki 1437 r., sędzia ziemski płocki 1475 r. ż. Katarzyna z Mniszewa.

Andrzej z Kars 1495 r.

Jan z Gołkowa starosta płocki 1482 r. skarbnik warszawski 1492 r.

Barbara M. Adam z Pieczysk 1492 r.

Jan na Karsach.

Andrzej na Rękawczynie 1531 r. ż. a) N. N. b) Anna Grębecka.

Stanisław na Rempinie i Osieku ż. Anna.

Marcin ż. a) Zofia Miszewska 1545 r., b) Petronela Konarska.

Barbara Arciechowska 1548 r.

Andrzej 1542 r.

Jan z Osieka 1544 r.

Feliks ż. a) Barbara Rościszewska 1551 r. b) Katarzyna Szudraska 1580 r.

Stefan 1544 r.

Dorota

Wojciech 1582 r.

córki: 1. Barbara Dłotowska. 2. Jadwiga.

Maciej dziekan kruszwicki, kanonik kujawski 1588 r.

Hieronim

Piotr podstarości płocki 1581 r.

Jan podwojewodzy warszawski 1605 r. ż. Zofia Jeszewska.

Wojciech

Paweł Katarzyna Okuńska 1585 r.

Tomasz

Rosław

Bartłomiej

Jakób

Feliks

Jerzy

córki: 1. Elżbieta Łempińska. 2. Anna.

Paweł kanonik gnieźnieński 1628 r.

Adam ż. Katarzyna Bełdowska 1626 r.

Paweł podstoli sochaczewski † 1662 r. ż. Maryanna Jarzynianka

Kazimierz łowczy podlaski 1673 r. ż. Katarzyna Krasowska.

Urszula M. Jan Jarzyna

Jakób łowczy podlaski 1677 r. ż. Anna Brzeska.

Ludwik wojski rożański 1697 r. ż. Siemianowska

Wojciech stolnik rożański 1733 r. ż. Konstancya Szydłowska

Józef chorąży sochaczewski 1719 r. ż. Cecylia Chociwska.

Maryanna 1-o v. Lasocka 2-o v. Szydłowska.

Jan wojski ciechanowski 1754 r. ż. Helena Przanowska.

córki: 1. Maryanna Sampławska. 2. Józefa Glinczyna. 3. Bogumiła Górska. 4. Joanna Kruszewska. 5. Ewa zakonnica.

Michał Szymon podkomorzy rożański 1784 r. ż. Anna z Glinków.

Franciszek ż. Jadwiga Młodzianowska.

Jan biskup junopolitański 1771 r.

Paweł chorąży sochaczewski 1732 r.

Szymon łowczy wiślicki 1741 r. ż. a) Anna Piaskowska. b) Helena z Kuleszów.

Antoni Teodor opat świętokrzyski 1748 r.

Józef stolnik nurski 1737 r. ż. Teresa Laskowska.

córki: 1. Anna Denhoffowa. 2. Katarzyna. 3. Maryanna. 4. Magdalena Bogatko.

Antoni 1783 r. ż. Ludwika Czapska.

Antoni starosta ostrowski 1775 r.

Jan wojski rożański 1784 r.

Wojciech kanonik gnieźnieński 1793 r.

Augustyn ż. Tekla Jasieńska 1694 r.

Eufrozyna Zbijewska

Kazimierz podkomorzy królewski 1774 r. ż. Salomea Szczepanowska

Antoni łowczy sandomierski 1787 r.

Mikołaj 1764 r. ż. Ewa Wąsowiczówna.

Ignacy 1764 r. ż. Teresa Dwojakowska

Brygida Sulgostowska.

Ignacy † 1809 roku.

Jan ur. 1791 r. ż. Katarzyna Kosko.

Aleksander ur. 1796 r. ż. Wiktorya Kossobudzka.

Ferdynand † 1851 roku.

Ksawery ż. Gliszczyńska.

Michał ur. 1779 roku.

Stanisław Lambert ur. 1789 r. † 1847 r. ż. Aleksandra Radwańska

Józef ur. 1792 roku ż. Joanna Jasieńska

córki: 1. Maryanna bar. Horochowa. 2. Elżbieta Jasieńska. 3. Kunegunda Szlubowska.

córki: 1. Marcyanna Potkańska, 2. Teresa 1-o v. Zbijewska 2-o v. hr. Miączyńska.

córki: 1. Anna. 2. Tekla Kuczewska 3. Maryanna Łękawska. 4. Róża. 5. Józefa Zielińska.

1. Jan 2. Waleryan 3. Ferdynand 4. Karol 5. Antoni Ludwik 6. Józef Aleksander

August ur. 1832 r. † 1888 r. ż. Lucyna Łączyńska.

Henryk ur. 1834 r. † 1888 r. ż. Józefa Dobiecka.

Mścisław ur. 1835 r. kamerjunkierdworu ces.-ros. ż. Gabryela Podoska.

Bronisława M. Konstanty Łączyński.

Wincenty ur. 1830 r. ż. Kostancya Wodzińska.

Józef ur. 1832 r. ż. bar. Marya Horoch.

Kazimierz ur. 1836 r. ż. Marya Górska.

Stanisław ur. 1838 r. ż. ks. Jadwiga Czetwertyńska.

Michał ur. 1842 r.

Seweryn ur 1844 r.

Helena Baczyńska

córki: 1. Teresa 1-o v. Kossowska, 2-o v. Zglinnicka. 2. Marya Łabęcka. 3. Józefa zakonnica.

1. Józef 2. Stanisław 3. Jadwiga Lasocka.

1. Witold 2. Kazimiera Hornowska. 3. Helena

Zygmunt ur. 1861 r. ż. Wincenta Koskowska

Karol ur. 1867 r. ż. Marya Depuichault.

córki: 1. Zofia Łempicka. 2. Marya Łempicka.

Władysław ur. 1859 r. ż. Marya hr. Miączyńska.

Teresa Załęska 1895 r.

1. Antoni ż. Olga Kieszkowska. 2. Stefan ż. Stefania Chylińska. 3. Edward, 4. Jan. 5. Anna Rytlowa. 6. Marya bar. Lipowska.

Włodzimierz ur. 1865 r. ż. Izabella hr. Mielżyńska.

Michał ur. 1869 r. ż. Julia Górska

córki: 1. Aleksandra Russanowska. 2. Marya hr. Kwilecka.

1. Zdzisław. 2. Kazimierz.

1. Zygmunt ur. 1897 r. 2. Stefania.

1. Michał ur. 1893 r. 2. Aleksander ur. 1894 r.

Aleksander ur. 1887 r.

Tadeusz ur. 1888 r.

Wincenty ur. 1895 r.

1. Stanisław † 1903 r. 2. Irena. 3. Andrzej, ur. 1904 r. 4. Tomasz, ur. 1905 r.

1. Zofia. 2. Michał Szymon ur. 1901 r.

Potomstwo Wojciecha, syna Marcina i licznych synów Feliksa, zamieszkiwało różne strony kraju i o niem mam tylko luźne wiadomości. Z nich:

Filip Karski, może syn Andrzeja, dziedzic Osieka - Włostyboru 1578 roku (Paw.). Wojciech, żonaty z Elżbietą Gołkowską 1631 r. (M. 178 f. 252). Prakseda, za Pawłem Bonieckim 1626 r. (Perp. Czers. 7 f. 288). Jan, syn Jerzego, w powiecie przedeckim 1625 r. (Gr. Przed. 69 f. 239). Bartłomiej i Marcin, synowie Wacława, unieważniają zeznane działy 1638 r. (DW. 49 f. 780). Jan, syn Marcina, zapisał 1667 r. dożywocie żonie, Franciszce Giżance (DW. 54 f. 1473). Ten sam podobno Jan, cześnik dobrzyński, miał pierwszą żonę Petronellę Opacką, chorążankę warszawską, a drugą, Elżbietę Kryską Syn z pierwszej żony Adam, ma 1679 r. sprawę z przyrodnim rodzeństwem z drugiej żony, Wacławem, Rozalią, Klarą, Petronellą i Justyną (Zap. Tryb. Piotr. 32 f. 1418). Z trzeciej żony była córka pogrobowa Anna. Wojciech, syn Jana, 1693 r. (DW. 58 f. 824).

Stanisław, rotmistrz królewski 1654 r. (Zap. Lub. 44 f. 31). Jakób, sędzia chełmski, o którym konstytucya z 1658 r. wspomina (V. L.). Elżbieta, wdowa po Wojciechu Wesslu 1652 r. Michał Zygmunt, dziedzic Nasiegniewa i Maciej, żonaty z Maryanną Polichnowską około 1667 r. (Sig. 10 f. 46). Stanisław, towarzysz pancerny chorągwi łowczego koronnego, wykupiony 1695 r. przez Trynitarzy z niewoli tureckiej. Jan, Samuel, Jakób i Władysław, z województwem podlaskiem, podpisali elekcyę Jana III-go, a Wojciech, z ziemią ciechanowską i Ignacy, z ziemią chełmską, obiór Augusta II-go.

Jakób, żonaty 1687 r. z Teodorą Krasińską, córką Felicyana i Maryanny z Siewierskich (Gr. Przed. 79 f. 267). Władysław, mianowany 1698 r. podczaszym dobrzyńskim. Krzysztof, podwojewodzy podlaski 1692 r., a cześnik drohicki 1702 roku. Jan, łowczy płocki 1717 r. Jan, podczaszy owrucki 1726 r. Katarzyna z Wolęckich, 1-o v. Mikołajowa Czyszkowska, 2-o v. Wojciechowa Karska 1713 roku (Perp. Czers. 14 D f. 117). Józef *Piotr* Kazimierz, żonaty 1740 r. z Joanną z Wilczopolskich, córką Piotra i Krystyny z Karskich, a wdową po Jakóbie Sadowskim, nazwany 1762 r. łowczym dobrzyńskim, pozostawił, Kaz mierza, Agnieszkę za Kazimierzem Kosińskim i Antoninę, za Antonim Święckim (Arch. Fedor. w Oknie). Jan, zmarły przed 1748 r., żonaty był z Heleną Bromirską, córką Macieja, wdową po Janie Żółtowskim (Gr. Płoc.). Karska Eufrozyna z Zawadzkich, cześnikowa parnawska i synowie jej: Józef i Ignacy, procesują się 1761 roku z Potockim (Bracł. XVII f. 1829).

Kazimierz, z Joanny Węglińskiej, miał córki: Salomeę za Piotrem Biankiem, zmarłą bezdzietnie przed 1777 r., Rozalię, 1-o v. za Aleksandrem Marcinkowskim, 2-o v. za Antonim Jezierskim, N. za Janem Zabawskim i Katarzynę, 1778 r. za Adamem Russockim (Gr. Oświec.). Maryanna, za Maciejem Sołtykiem, wojewodą sandomierskim 1774 r.

Władysław, syn Floryana i Katarzyny z Grąbczewskich, ożeniony z Katarzyną Nałęczówną, miał syna Jana, żonatego z Antoniną Sudraską, którego syn Józef legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w grodzie trembowelskim.

Kajetan Karski, cześnik dobrzyński, żonaty z Maryanną Rudzką, właściciel Rogalina i Gradowa, w powiecie radziejowskim, kwitował Boskiego 1765 r. (Perp. Czers. 33 f. 23). W 1766 r. został podstolim radziejowskim, z którego to urzędu rezygnował 1782 r. Synów jego dwóch: Józef, cześnik bydgoski 1782 r., a pod-

stoli 1787 r., poseł radziejowski 1817 r., ożeniony z Rozalią Wolską, zmarłą 1816 roku i Walenty *Pantaleon*, szambelan Stanisława Augusta, podczaszy radziejowski 1790 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1791 r., rotmistrz kawaleryi narodowej 1793 r. Kwitował on Boskiego 1780 r. (Z. Kuj.; Perp. Czers. 36 f. 265 i MP.). Dionizy, syn Józefa i Wawrzyniec, syn Pantaleona, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1837 r.

Aniela, 1-o v. Wysocka, 2-o v. Dobkowa i Brygida, córki Kajetana (Deb. Czers. 3 f. 73). Krewną ich była Bona Anna Karska, córka Kazimierza, cześnika dobrzyńskiego i Maryanny z Laskowskich, żona Onufrego Wawrzyńca Chlewińskiego, podstolego witebskiego, starosty boleckiego, którą Pantaleon babką swoją nazywa, a o spadek po której układa się z Sylwestrowiczem 1793 r. i w tymże roku, należność swą z tego tytułu, odstępuje Antoniemu Karskiemu, posłowi województwa płockiego na sejm grodzieński (DW. 109 f. 182 i 1007).

Andrzej, syn Stanisława i Konstancyi Ubyszównej, brat Michała, z Maryanny Romockiej, miał córkę Agnieszkę, żonę Adama Koziebrodzkiego, wojskiego zawskrzyńskiego 1713 r. i synów: Jana i Stanisława, pułkownika królewskiego, zmarłych bezdzietnie przed 1769 r. Jan, towarzysz pancerny 1717 r., umarł łowczym podlaskim 1735 r. (Sig. 19 f. 75; 20 f. 260 i 24 f. 103).

Tomasz, skarbnik podlaski 1717 r. Szymon, skarbnik podlaski, umarł 1726 roku. Jan, miecznik przasnyski 1764 r., a wojski starszy 1771 r. Antoni, stolnik zawskrzyński i żona jego, Jadwiga z Kuczborskich, otrzymali 1766 r. konsens królewski, na wykupienie wójtostwa w Mątwie od Zakrzewskiej (Kancl 31 II f. 335).

Antoni, stolnik dobrzyński 1735 r., umarł 1744 r. Syn jego Józef, wspólnie z żoną, Maryanną z Oborskich, posiadał 1750 r. Łąkie, w ziemi dobrzyńskiej, (Sig. 27 f. 195). Ten sam Józef, podwojewodzy dobrzyński, z tej żony pozostawił syna Antoniego, posła na sejm grodzieński i Felicyana; z drugiej—Józefy z Wendów, cześnikównej bracławskiej, urodzonej z Kunegundy Przeciszewskiej: Michała, Ksawerego i Teklę, żonę 1793 r. Piotra Woronicza, vicesgerenta grodzkiego żytomierskiego (Gr. Kijows.).

Klemens, syn Jana i Franciszki z Ropelewskich, a Józefy z Karskich Kowalskiej, bezpotomnie zmarłej, brat rodzony, odstąpił 1795 roku częśc Niestuniewa drugiej swej siostrze Praksedzie, żonie Aleksandra Olszewskiego (DW. 110 f. 945).

Antoni, łowczy kruszwicki 1772 r., podstoli bydgoski 1774 r, posesor Mątew. Andrzej, syn Jana, z żoną, Dorotą z Broniewskich, spłacił 1687 r. z Pniew Koziebrodzkiego. W 1699 r. jest dziedzicem Osieka-Włostyborów.

Jan, syn Macieja i Marcyanny z Koziebrodzkich, odstąpił 1761 r. Osiek-Włostybory bratu starszemu Felicyanowi (Gr. Płoc. Wiecz. 201 f. 260). Paweł, syn Felicyana, dobra powyższe sprzedał 1791 roku Chabowskiej (Ibid. 229 f. 105). Trzeci ich brat Marcin, Dominikanin.

Ignacy, cześnik latyczowski 1788 r. Ten sam, czy też inny Ignacy, mianowany czośnikiem łukowskim 1788 r.

Legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku: Maksymilian, Maryan i Erazm, synowie Jana; Ludwik, syn Piotra i Brygida Bystrzanowska, córka Józefa Karskiego.

W gubernii podolskiej legitymowali się ze szlachectwa niżej wymienieni Karscy, lecz nie mam pewności czy h. Jastrzębiec: Mikołaj Chryzostom i Piotr, synowie Macieja, wnuki Aleksandra, prawnuki Mikołaja, praprawnuki Stanisława Onufrego, prapraprawnuki Jana, 1837 r., a Józef i Erazm, synowie Mikołaja Chryzostoma, 1865 r.

Erazm, sędzia trybunału cywilnego radomskiego, zmarł 1874 r. w Radomiu. Honorata z Niedziałkowskich, zmarła 1879 r. w Radomiu. Maksymilian, dziedzic dóbr Osiek-Włostybory, zmarł 1866 r. w Płocku, pozostawiając z żony, Ludwiki z Buczewskich: Jana, Józefa, dziedzica Osieka, Waleryę, za Arturem Korewą i małoletnie Emilię, Florentynę, Adolfa i Teodora.

Aleksander, syn Antoniego i Giertrudy, ur. 1795 r. w Warszawie, kapitan grenadyerów gwardyi, umarł 1834 r. Karol, podpułkownik 8-go pułku piechoty, ur. 1791 r., poległ 16-go Kwietnia 1831 r. Rozalia z Ubyszów, wdowa po Piotrze, pisarzu żupy solnej w Grzebsku 1816 r. Ludwik, dziedzic Grzebska, Badowa-Danków etc., ożeniony z Emilią Ciemniewską 1825 r., miał syna Augusta, żyjącego 1903 r. Sabina z Dembowskich Karska, zmarła 1866 r.

KARSCY h. KORAB' z Kars. w powiecie kaliskim, wspólnego pochodzenia z Kwiatkowskimi, bo Blisbor, kanonik kaliski i gnieźnieński w latach 1405—1415, pisał się z Kars i z Kwiatkowa. Dziedziczyli i na Słaborowicach. Blisbor, kanonik gnieźnieński, Jan i Jerzy, bracia rodzeni z Kars i Słaborowic, 1414 roku w Kaliszu. Stefan i Dobka Świętosławowa z Kars 1412 r. (Akta Kalis.).

Jan Karski ma zaprzysiądz 1497 r., że w czasie straży nocnej przez niego sprawowanej, nie zginęła skrzynka z 7-miu grzywnami i sukniami, należącemi do różnych osób (St. Pr. P. Pom. VII. 59). Andrzej i Bartłomiej Karscy, 1549 roku w Kaliszu Bartłomiej Karski, dziedzic Kars, Ociąża, Oswaldowa, Wierzchosławia, Słaborowic i części Bobrów 1579 r. (Paw.).

Marcin, z ziemią wieluńską, podpisał elekcyę Jana Kazimierza. Jan Karski i żona jego, Maryanna z Dąbrowskich, otrzymali 1661 r. konsens królewski, na odstąpienie wójtowstwa w Grabowie, Orłowskiemu (Sig. 3 f. 228).

Stanisław, z żoną Barbarą z Ostrowskich, wzięli 1687 r. w zastaw folwark Klizan z młynem od Kobierzyckiego (Gr. Sieradz.). Jan i Antoni, synowie Zygmunta, zmarłego 1732 r. i Anny z Rawiczów Dembińskich, są pod opieką wuja 1746 r. (Gr. Krak. 347 f. 676 i 360 f. 1828).

KARSCY h. RADWAN. Stefan Karski, w orszańskiem, 1650 r. (Ist. Jur. Mat. XXV). Wacław, z żoną Krystyną, otrzymali 1660 r. na własność Mężyn i Radyczów, w nowogrodzkiem (Sig. 3 f. 60). Jan Wacław, stolnik nowogrodzki siewierski 1661 r.

Józef Jan Karski, syn Pawła i Katarzyny, ur. w Białyninie 1799 r. (metr. w Mikołajewie), zaślubił w Warszawie 1832 r. Franciszkę z Kłoczewskich, wdowę po Józefie Górskim i z niej pozostawił urodzonych w Warszawie: Teodora Ludwika 1833 r., Maryannę Teresę 1838 r., Karola Brunona Władysława 1842 r. i Jana Sabina 1847 r., wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie, w latach 1849 — 1850 r. (z Teki B. W. Rummla).

KARSCY. Na Podlasiu znajdujemy wieś Karskie, skąd wyszli Karscy, niewiadomego mi herbu. Feliks Karski, syn Derski, nabył 1530 roku część wsi Bohi (?) od Żdana. Tenże Feliks de Karskie 1541 r. (ML. 24 i 42). Na Karskiem dziedziczyli 1583 r. Walenty i Feliks, synowie Stanisława i Stanisław, syn Jana (Wyr. Lub. 11 f. 141 i 15 f. 298). Stanisław, syn Jana, układał się 1583 roku z Walentym, synem Stanisława (Zap. Lub. 3 f. 466). Tomasz, sędzia fiskalny drohicki 1602 r. (Ibid. 11 f. 300).

Paweł, pozwany 1714 roku przez Ossolińskiego, o gwałty w Ciechanowcu (Gr. Droh.). Józef, porucznik b. wojsk polskich, został 1807 roku podleśnym w Brańszczyku.

KARSIECCY z Karśca, w powiecie kościańskim. Piechno, żonaty z Agnieszką z Goliny, w latach 1393 — 1394 ma sprawy w Kościanie. Małgorzata, siostra Pietrasza, żona 1-o v. Jana Krajewskiego, 2-o v. Wyszaka z Granowa 1398 r. Andrzej 1393 r. Pietrasz Gorzycki z Karśca 1400 r. (Leksz.). Patrz *Krakwicz*.

Jan Karsiecki, dziedzic na Karścu 1581 r. (Paw.). Jan 1592 r. na uniwersytecie w Padwie. Władysław, współdziedzic Goli 1651 r.

KARŚNICCY v. KARSZNICCY h. JASTRZĘBIEC z Wielkich i Małych Karsznic, w powiecie sieradzkim. Pierwsi brali przydomek *Sasin*, drudzy *Fundament*. Z tych ostatnich w 1552 r. Jakób Fundament, Maciej Polew, Wojciech Polew, Bies i Krupa, byli dziedzicami Karśnic i Wsta (Paw.). Z czasem zamieszkiwali ziemię wieluńską.

Herb Jastrzębiec.

Bracia Swiąszek, Mikołaj i Dobek Karśniccy z Karśnic, mają w latach 1388 — 1400 różne sprawy w Łęczycy między sobą i z różnemi osobami, a także z panią Magdaleną z Karśnic, wdową Wojtkową i synem jej Nawojem (z Gieczna). Olbracht z Karśnic świadczy 1393 roku w Łęczycy (Łęcz. I i II).

Dobiesław z Karśnic miał synów: Jana 1535 r. i Jakóba 1545 r. (M. 51 f. 137 i 57 f. 239). Jakób Sasin Karśnicki, 1550 r. pisarz ziemski i surrogator łęczycki, z Małgorzaty Rusockiej miał kilku synów, z których Jan i Krzysztof Karśnice Wielkie i Małe i Zabokrzeki, Stanisław, Leszcze, Michałowice i Karśnice Małe, a Sebastyan, części Jasionek, Witaliszewic i Komaszyc, które sprzedał Konarski, w 1576 r. posiadali (Paw.).

Stanisław Sasin, syn Jakóba, pisarza łęczyckiego, podsędek sieradzki 1570 r., ze zjazdu Jędrzejowskiego naznaczony posłem do Litwy 1576 r. Następnie burgrabia krakowski 1578 r. i sędzia ziemski sieradzki 1579 r., poseł na sejm 1590 r. i deputat do kwarty rawskiej, marszałek izby sejmowej 1595 r. i komisarz do traktatów z posłami postronnymi (Biels. i V. L.). Syn jego, Jan Sasin, otrzymał od ojca 1593 r. różne dobra (M. 138 f. 307 i DW. 38 f. 73). W 1598 r., ze skarbnika sieradzkiego, został pisarzem ziemskim łęczyckim i otrzymał starostwo bolesławskie. Umarł 1611 r. Żonaty 1-o v. z Barbarą Sosnowską, córką Andrzeja i Anny

z Przerębskich, zmarłą 1583 r., pochowaną w Łowiczu (Star. Mon.), 2-o v. z N. Bykowską, wojewodzianką sieradzką, z pierwszej żony miał jednego syna Jana, posła z łęczyckiego na sejmy 1613 i 1629 r., komisarza do zapłaty wojsku 1613 r., a deputata na Trybunał skarbowy 1629 roku (V. L.). Z Bykowskiej musiał mieć trzech synów, gdyż Jan Łukasz, Andrzej i Paweł, synowie niegdy Jana, wnieśli 1637 r. do akt trybunalskich lubelskich, protest przeciwko Grochowskiemu (Zap. Lub. 36 f. 406). Urszula Sasin Karsznicka, wdowa po Świętosławie Starzyńskim 1693 r.

Jan (Niesiecki nazywa go Mikołajem), syn Jakóba, pisarza łęczyckiego, z łowczego, został podkomorzym łęczyckim 1588 r. Syn jego, Jakób Sasin, miecznik łęczycki 1611 r., kasztelan inowłodzki 1614 r.

Krzysztof, syn Jakóba, pisarza łęczyckiego, w latach 1565 — 1567 student prawa w Padwie, kanonik łęczycki i gnieźnieński 1579 roku, kanonik krakowski 1594 r, opat przemęcki 1605 r. Kilkakrotnie deputat na Trybunał koronny, a 1587 roku reprezentował kapitułę gnieźnieńską na sejmie koronacyjnym (Kor.). W 1592 roku był znów w Padwie, z młodymi Tenczyńskimi.

Sebastyan, czwarty syn Jakóba, pisarza łęczyckiego, chorąży łęczycki 1592 roku, z Agnieszki Śladkowskiej, miał dwóch synów: Stanisława i Jana, których pozwał Piotrowski 1612 r. (Gr. Przed. 59 f. 112). Z nich: Stanisław, kanonik gnieźnieński po stryju Krzysztofie 1605 r., umarł 1630 r. Jan, dzielny rotmistrz, wsławił się na Wołoszczyznie. W 1615 roku nabył Zalesie od Zaleskiego (Gr. Przed. 61 f. 53).

Krzysztof Karśnicki, z sejmu 1578 r. naznaczony poborcą na Wiśle. Waleryan, syn Wojciecha, kwitował Duczymińskiego 1580 r. (Gr. Przed. 28 f. 512). Barbara, 1605 r. żona Hieronima Konopnickiego, późniejszego kasztelana spicymierskiego. Jan, syn Stanisława, pozwany przez Sokołowskiego 1612 r. (Gr. Przed. 50 f. 156). Piotr, syn Jana, wziął w zastaw 1604 r. Budzisław od Latalskiego (Ibid. 52 f. 509). Marcin, burgrabia sieradzki w latach 1598—1602.

Stanisław podpisał, z województwem sieradzkiem, elekcyę Jana Kazimierza. Krzysztof, kanonik włocławski i u Św. Michała w Krakowie, 1641 r. na uniwersytecie w Padwie. Tomasz, z ziemią wieluńską, Wacław i Adam, z województwem kaliskiem, Wojciech, z województwem sieradzkiem, a Paweł, z ziemią rawską, podpisali obiór króla Michała. Rafał i Wojciech, z województwa kaliskiego, elektorowie Augusta II-go.

Tomasz Fundament, wojski ostrzeszowski, umarł 1709 r. Z Maryi z Ulesia Uleskiej (Kor.), jego synowie:

Jan, po ojcu wojski ostrzeszowski 1709 r., umarł 1711 r., a po nim wojskim został brat jego Jerzy, następnie 1726 r. stolnik wieluński, dziedzic Domanina, ożeniony z Barbarą Drohojowską, stolnikówną bielską, 1717 roku, zmarły 1742 roku.

Andrzej, kanonik chełmiński, kijowski, łęczycki i gnieźnieński 1719 roku, proboszcz infułat łaski i radomski, deputat na Trybunał koronny 1714 i 1718 r., zmarły 1727 r. (Kor.).

Stanisław, łowczy wieluński 1709 r., mylnie w nominacyi nazwany synem Andrzeja, chorąży wieluński 1724 r., zmarły 1734 r. Był i starostą kiełczygłowskim (DW. 61 f. 1147).

Franciszek, podstoli bracławski 1713 r. i

Ksiądz Józef Wiktor, Paulin, przeor w Częstochowie. Ten ostatni kwitował 1713 r. wymienionych swoich braci, za wyłączeniem nieżyjącego Jana, z odbioru schedy po rodzicach nań spadłej (DW. 62 f. 250). Wymienieni synowie Tomasza dopełnili 1710 r. działu dóbr Domanina, Kierzna, Jutrzkowa i Lubczyna, po ojcu odziedziczonych (Herb. Kr.). Po jednym z nich: Franciszek i Jan Gwalbert.

Franciszek, miecznik ostrzeszowski 1789 r., zmarły 1794 r., pochowany u Reformatów w Kaliszu, właściciel Kierzna, po którym zostało dwóch synów: Antoni i Feliks. Antoni, właściciel Siemkowic, zmarły 1827 r., miał synów: Ksawerego i Ignacego, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie. Siostrą ich zapewne była Marya Józefa, zamężna bar. Klopmann, zmarła w Siemkowicach 1868 roku.

Ignacy, dziedzic Siemkowic, zmarły 1880 r., z Zuzanny Wituskiej, miał córki: Grodzicką, Olszowską i kilku synów, z których Karol, dziedzic Chlewa, ożeniony z Józefą Szeliską, pozostawił niżej wymienione potomstwo: 1) Helenę Sulimirską; 2) Maryę; 3) Różę, jedna po drugiej żony Teodora Bronikowskiego; 4) Urszulę Kostecką; 5) Antoninę Garlicką; 6) Walentego, dziedzica Grzymaczewa, którego, z Pauliny Krąkowskiej, córka Leokadya, za Juliuszem Pstrokońskim i synowie: Bolesław, poległy 1863 r., Feliks i Franciszek, właściciel Białej, w kaliskiem, którego, z Władysławy Szeliskiej, syn Piotr; 7) Jana, żonatego z Józefą Pruską, którego syn Wincenty, żonaty z Ferdynandą Karwowską i córka Pelagia, za Józefem Sobockim; 8) Antoniego, dziedzica Czachór, oficera b. wojsk polskich, ożenionego 1-o v. z Filipiną Dehnel, z której syn Władysław, z Anny Parczewskiej, ma syna Antoniego i córkę Maryę, 2-o v. z Teodorą Bronikowską, zmarłą 1879 r., z której córka Antonina, za Teodorem Szeliskim i synowie: Kazimierz i Roman, dziedzic Czachór, ożeniony z Józefą Skórzewską.

Jan v. Jan Gwalbert, wojszczyc wieluński, wojski młodszy wieluński 1778 roku, stolnik ostrzeszowski 1781 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1792 r. Prezes komisyi cywilno-wojskowej i prezes sądu ziemiańskiego wieluńskiego, ur. 1731 roku, zmarły 3-go Października 1820 r.. dziedzic Lubczyna i Węglowic, tamże pochowany, z Józefy Masłowskiej, zostawił córki: Maryannę, za Ksawerym Wężykiem, N. za Psarskim, Antoninę za Kręskim i N. za Sulimirskim, oraz synów dwóch: Idziego i Józefa.

Idzi, dziedzic na Łyskorni, Rudlicach i Walichnowie, z Honoraty Kożuchowskiej, miał córkę Urszulę Julię, za hr. Józefem Stadnickim i syna Jana, dziedzica Łyskorni, żonatego z Maryą Rokosowską, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Józef, właściciel Lubczyna, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie, radca departamentu kaliskiego 1809 r., poseł wieluński, ożeniony 1-o v. z Józefą Radolińską, z której córka Tekla, za Karolem Karśnickim, oficerem b. wojsk polskich 1831 r., dziedzicem Mystela, zmarłym bezdzietnie 1870 r., 2-o v. z Anielą Sulimirską, z której synowie: Stanisław, dziedzic Lubczyna, żonaty z Celiną Lisiecką i Ludwik, właściciel dóbr Mchy, ożeniony z Heleną Łaszewską, ma syna Józefa, ur. 1870 r. i córki: Maryannę, za Wincentym Walewskim, Zofię, za Henry-

kiem Skarzyńskim, Ludwikę, za Tadeuszem Twardowskim, Helenę i Felicyę (Herb. Czarnec.).

Andrzej, brat Tomasza, łowczy wieluński, otrzymał 1700 r. konsens królewski, na cesyę Kiełczygłów; zmarł 1709 r. Z Teofili Uleskiej, miał synów: Aleksandra, młodo zmarłego; Zygmunta, podczaszego wieluńskiego 1720 r., zmarłego 1742 r.; Pawła, chorążego ostrzeszowskiego 1742 r., z którego to urzędu rezygnował 1763 r.; Konstantego, wojskiego ostrzeszowskiego 1726 r., mylnie w nominacyi nazwanego bratem Jerzego; Antoniego, łowczego bielskiego, żonatego z Maryanną Kowalską, córką Józefa Wierusz Kowalskiego i Krystyny z Uleskich, 2-o v. żoną Franciszka Kamockiego (DW. 97 f. 244) i Karola. Z nich:

Konstanty *Fundament*, z wojskiego, podczaszy ostrzeszowski 1736 r., stolnik wieluński 1742 r., podkomorzy wieluński 1750 r., zmarł 1765 r. Był i starostą pląskowickim. Dożywocie na tem starostwie przyznane zostało 1730 r i żonie jego, Zofii Derszniakównie (M. 224 f. 588). Dożywotniczką tego starostwa była i druga jego żona, Teresa z Rozwadowskich, której dozwolono 1766 r. wyrabiać towar leśny, w lasach tego starostwa (Kancl. 31 II f. 147 i 32 II f. 98). Z Derszniakówny miał syna Aleksego 1751 r. i córkę Salomeę, 1-o v. za Franciszkiem Jaworskim, regentem grodzkim drohickim, 2-o v. za Ignacym Antonim Zboińskim, kasztelanem płockim (DW. 106 f. 378). Z Rozwadowskiej jego synowie: Ludwik, Stanisław i Jacek. Pierwszy, w imieniu swojem i braci, zawarł kompromis 1778 r. z Michałem Rozwadowskim (DW. 94 f. 1019). Z synów Konstantego:

Ludwik *Fundament*, dziedzic Płoszowa, po rezygnacyi stryja Pawła, chorąży ostrzeszowski 1763 r., podkomorzy wieluński 1778 r., marszałek Trybunału koronnego i kasztelan wieluński 1780 r., kawaler orderu Św. Stanisławą 1779 r., a Orła Białego 1789 r. Z ziemią wieluńską podpisał elekcyę Stanisława Augusta. Za konsensem królewskim z 1767 r. wykupił, w roku następnym, z rąk Potockich, Konary i Zawadę, w województwie sieradzkiem (Kancl. 34 II f. 20; 44 f. 89 i 150). Żonaty 1-o v. z Apolonią Siemińską, 2-o v. z Anielą Świrską, podkomorzanką sanocką, pozostawił synów: Antoniego i Augustyna, 1815 r. dziedzica Chorzowa, w kaliskiem.

Stanisław *Fundament*, starosta konarski 1778 r., podpisał, z ziemią wieluńską, elekcyę Stanisława Augusta.

Jacek (Hiacenty) *Fundament*, starosta pląskowicki 1768 r., na mocy konsensu królewskiego z 1767 r. (Kancl. 32 II f. 98 i 44 f. 89), kawaler orderu Św. Stanisława 1789 r, zeznał 1784 r. zapis dożywocia z żoną, Delfiną z Załuskich, córką Franciszka, starosty grójeckiego i Hilaryi z Cieszkowskich (DW. 100 f. 1511). Z niej synowie: Franciszek, Antoni i Ignacy, oraz córki: Teresa, Zofia i Tekla.

Augustyn Joachim Mikołaj, syn Ludwika i *Ignacy* Aloizy Franciszek, syn Jacka, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Mikołaj pisał się, z województwem bracławskiem, na elekcyę króla Michała, a z województwem brzeskiem-litewskiem, na obiór Jana III-go. Piotr, z województwem sieradzkiem, a Tomasz *Fundament* Karśnicki, sędzia kapturowy wieluński, z ziemią wieluńską, podpisali elekcyę Stanisława Augusta. Maryanna, za Antonim Janiszewskim, cześnikiem nurskim 1754 r. (DW. 97 f. 244). N., za Antonim Brykczyńskim 1790 r. Maryanna z Zielonackich Karśnicka 1773 r.

Franciszek *Fundament* Karśnicki, stolnik ostrzeszowski 1736 roku, umarł

1744 r. Synowie jego: Antoni, skarbnik brzeziński w latach 1777 — 1791, o którym konstytucya z 1789 r. wspomina i Kazimierz, podsędek wieluński 1773 r., sędzia ziemski 1780 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1789 r. Józef, wojski starszy wieluński 1766 r., został łowczym wieluńskim 1771 r., umarł 1772 r.

Jakób nabył 1758 r. Ostrołękę, w województwie sieradzkiem. Piotr Franciszek, podczaszyc wieluński, więc pewnie syn Zygmunta, posiadł 1774 r. Rozdżały, w województwie kaliskiem. Po nich idący Wincenty, syn Piotra, Nikodem Aloizy, syn Kaspra, ożeniony z Agnieszką Mycielską, 1-o v. Kurcewską i Hiacynt Mikołaj, syn Wojciecha, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Józef, komornik graniczny wieluński 1779 r., a Sebastyan *Fundament* 1781 roku. Delfina ze Strzemboszów Karśnicka, zmarła w Warszawie 1902 r.

Po Kasprze, zmarłym za pruskich czasów, brały spadek w rejencyi płockiej, dzieci Teresy z Karśnickich Sulimierskiej.

Po Hiacentym pozostała 1859 r. wdowa, Weronika z Morzyckich i dzieci, nieżyjący 1864 r. Józef, żonaty z Domicellą Kwiatkowską, Wanda, żona Stefana Mizerskiego z Poradzewa i Ksawera, żona Wacława Gołembowskiego z Pogwizdowa,

KARSNICCY v. KARSZNICCY h. LELIWA z Karśnic, w pow. kościańskim w którym i gniazdo Granowskich, Granów i Granówek leżą. Pisali się też często z Granowa. Akta poznańskie i kościańskie, z końca XIV w., wspominają o Hamplu 1389 r., Mikołaju i siostrze jego Jucie 1391 r., Wyszaku 1394 r. i Małgorzacie, żonie Paska z Karśnic 1400 r., wszystkich z Karśnic (Leksz.). Konrad, były dziedzic Karśnic 1433 r. (Lites.); Stanisław, syn Frydryka, 1433 r. na uniwersytecie krakowskim. Hieronim, właściciel Zegrowa, a Anna, dziedziczka na Karśnicach i Ksienginkach 1580 r.

Herb Leliwa.

Łukasz, syn Piotra, ma sprawy pieniężne z Mycielskim 1598 r. (Zap. Gr. Pozn. f. 607 i Kośc. f. 239). Zofia, żona Jana z Sokołowa Rosnowskiego 1599 roku (Zap. Gr. Wschow. f. 388). Józef, ożeniony z Zofią Marszewską, 1-o v. Stefanową Skoroszewską, pozwany przez Mycielską, stolnikowę koronną, 1740 r. (Rel. Gr. Kośc. f. 20 i 510). Kajetan, sędzia kapturowy wałecki, podpisał, z województwem poznańskiem, elekcyę Stanisława Augusta.

Wawrzyniec, posesor Werbki 1615 r. (Źr. Dz. V), cześnik podolski 1617 roku, ma synów: Jana i Tomasza (M. 161 f. 114). W 1611 r. wyznaczony z sejmu komisarzem, do rozgraniczenia powiatów kamienieckiego i latyczowskiego (V. L.). Jan i żona jego, Anna z Kłomnickich, otrzymali 1628 r. konsens królewski, na odstąpienie wójtostwa latyczowskiego Bielskim (M. 176 f. 168). Mikołaj z Granowa podpisał, z województwem podlaskiem, elekcyę Jana Kazimierza. Żonaty z Maryanną Rusianówną, ma syna Andrzeja (Arch. I. Z. Ros. VI. 1). N., miecznik latyczowski 1688 roku. Bogumiła, żona Jana Antoniego Rozdrażewskiego, zmarła przed 1711 rokiem.

Józef, cześnik owrucki 1710 r., a podkomorzy halicki 1720 r., zmarły 1732 roku, żonaty 1-o v. z Bogumiłą Suchodolską, z której córki: Teresa, 1-o v. Gałe-

cka, 2-o v. Jerzowa Łączyńska, chorążyna lwowska i Maryanna Piotrowa Telefusowa, chorążyna podolska, 2-o v. z Teresą Pilawską, z której syn Stanisław, porucznik pancerny. Podkomorzy miał może i trzecią żonę, bo Katarzyna z Balów, wdowa po Józefie, zasądzona 1740 r. przez Dominikanów przemyskich (Gal. Tab. Fund. 82 f. 313).

Stanisław, podkomorzyc halicki, ożeniony z Salomeą Balówną, miał z niej synów: Antoniego na Baligrodzie i Stężnicy, Ignacego na Wołkowyi i Piotra na Terce i Polance, wylegitymowanych ze szlachectwa 1782 r., w ziemstwie sanockiem, oraz córki: Teresę, żonę Józefa Macieja Karwosieckiego, Maryannę Antoniowę Morysonową, Jadwigę i Wiktoryę. W 1762 r. pozwali ich Mrozowiccy, Świdzińscy i inni (Gr. Halic.). Antoni, ze zmarłej 1830 r. Tekli Chojnackiej, pozostawił synów: Onufrego, Wincentego i Szymona Tadeusza, ur. w Stężnicy 1786 r., oraz córki: Konstancyę Łysakowską i Cecylię Mikołajowę Małecką (A. Stanisł. For. Nob.). Ignacy zaślubił Gertrudę Fredrównę i miał z niej córkę Małgorzatę Kunegundę, ur. 1787 r. (metr. w Wołkowyi).

Franciszka, 1-o v. Andrzejowa Ostrowska, 2-o v. Walentowa Pągowska, 3-o v. Dobkowa, dziedziczka Chłopic, zmarła 1775 r. (A. Lwow. For. Nob.).

Antoni Karśnicki, dziedzic Bakowiec i Hrehorowa, rotmistrz i szambelan austryjacki, członek Stanów galicyjskich, legitymując się ze szlachectwa 1809 r. w Wydziale Stanów przedstawił, że jest synem Walentego, wnukiem Wojciecha i Elżbiety Paczyńskiej, prawnukiem Adama i Barbary Twardowskiej, praprawnukiem Wojciecha, syna Adama, wnuka Piotra. Tenże Antoni otrzymał od cesarza Franciszka I-go tytuł hrabiowski austryjacki, a z Julii Głogowskiej, pozostawił córkę Hortensyę, żonę 1-o v. hr. Ignacego Kalinowskiego, 2-o v. Ludwika Jabłonowskiego, 3-o v. Józefa Jakubowicza, dziedziczkę Kurzan, zmarłą 1881 r. (M.D.Wąs.)

KARŚNICCY v. CHARŚNICCY h. LIS z Karśnicy v. Charśnicy, w województwie krakowskiem, pod Miechowem. Karśnica jest starą siedzibą rodu Lisów W drugiej połowie XIV-go wieku jest w ręku wnuków, Mszczuja z Chrzelowa, wojewody sandomierskiego. Część należy do Mszczuja z Siedliszowic i Kwiliny, protoplasty Kwilińskich, część do Mikołaja i Piotra, piszących się stale z Karśnicy. Piotr świadczy 1376 r. w Krakowie, 1385 r. ma sprawę o Karśnicę z Klemensem z Kwiliny, a 1390 r. razem z synami: Andrzejem, Mikołajem, zwanym Żarno i trzecim, z imienia nie nazwanym, procesuje proboszcza miechowskiego. Tym trzecim synem był zapewne Pełka z Karśnicy, pozwany 1385 roku przez Zbigniewa z Marcimowic. Córka Piotra była żoną Adamka z Kaliny 1400 r. Z synów: Andrzej, archidyakon kurzelowski 1399 roku, świadczy stryjecznemu bratu Piotrowi, a 1411 r. zamienił części swoje w Karśnicy na inne, z Janem z Kwiliny. Mikołaj Żarno jest 1403 r. opiekunem Kachny Głambówny.

Herb Lis.

Mikołaj, brat pewno Piotra, ma sprawę w latach 1376 — 1379 z Zawiszą z Pstroszyc. Umarł wkrótce po 1381 roku i jego synami być musieli, Piotr i Mikołaj Głamb z Charśnicy. Ten ostatni, dziedzic Wirzchowisk 1386 r., umarł 1399 r., a wdowa po nim, Stachna z Woj-

sławic, wyszła 2-o v. za Mikołaja Zaborskiego z Zaborza 1400 r. Jedyna ich córka Kachna, jest 1403 r. pod opieką stryja Mikołaja Żarna. Piotr pozwał 1400 r. bratowę Głambową, o dobra po bracie, który nie dokonał z nim działu dóbr po połowie, jak był obowiązany, a postawiwszy za świadków między innymi stryjecznego brata Andrzeja, archidyakona i stryjecznego szwagra Adama z Kaliny, zyskał przyznanie połowy dóbr ojczystych. W 1408 r. świadczył w Krakowie. Od niego mają iść Lisowie z Wirzchowisk. Piotr, syn Mikołaja Charśnickiego, 1459 roku na uniwersytecie krakowskim.

KARŚNICCY v. KARSZNICCY h. ODROWĄŻ z Karsznic, w powiecie chęcińskim. Prandota z Rembieszyc, syn Andrzeja ze Sprowy i Rembieszyc, student uniwersytetu krakowskiego 1406 r., pierwszy z Odrowążów zaczął się pisać z Karśnic. W 1450 r. sprzedał Kruszewiec. Syn jego, zapewne Dobek z Karśnic, burgrabia lwowski w latach 1448 — 1451, sprzedał dom we Lwowie 1452 r. i dostaje tegoż roku od teścja swego, Stefana Kopacza Bydłowskiego, wieś Wołosów, w ziemi halickiej (AGZ. XIV). Długosz wymienia go, jako współdziedzica Skarżysk i dziedzica Rembieskiej Woli. Andrzej, podstarości lwowski w latach 1457—1462. Jan, żonaty 1500 roku z Katarzyną, 1-o v. Piotrową Zimnowodzką (AGZ. IX i XIV). Dobiesław Karśnicki, właściciel Karśnic, Jakób, Teszarowej Woli i połowy Rembieszyc i Mironic 1540 roku (Paw.). Stanisław, archidyakon krakowski, umarł 1598 roku (Wielobyc.).

Herb Odrowąż.

Jan, Kasper, Baltazar, Samuel i Dobiesław, synowie Dobiesława, dziedziczyli 1598 r. na Rembieskiej Woli (Wyr. Lub. 78 f. 143), a Dobiesław, oprócz tego, na Januszowicach, w powiecie opoczyńskim 1579 r. (Paw.).

Kasper, dziedzic Mironic 1586 r. Jego potomstwo: Seweryn, Krzysztof, Katarzyna, Anna, Zofia i Jadwiga (Wyr. Lub. 28 f. 244 i 59 f. 777). Kaspra, z Barbary Jandzianki, córki: Urszula Andrzejowa Borkowska i Elżbieta Janowa Trojanowa Chechelska, kwitowały 1625 r. Jezuitów, a Urszula odstąpiła pewną sumę trzeciej siostrze Maryannie, 1636 r. (Gr. Krak. 221 f. 1522).

Dobiesław wziął 1577 roku w zastaw Rytwiany i Staszów od Dembińskiej i podpisał 1578 r. ustawy pokrzywnickie. Dobiesław sprzedał 1612 r. Wygnanów Borkowi (Gr. Chęc.). Baltazar, słuchacz prawa w Padwie 1593 r., posesor Jakimowic 1624 r., sprzedał Rembieszyce 1632 r. Borkowi. Jan sprzedał 1655 r. części dóbr Rembieszyce, Mironice, Pusta i Tesarowa Wola Czermińskiemu (Gr. Chęcin.). Stanisław, żonaty 1596 r. z Zofią Secygniewską (Wyr. Lub. 69 f. 452). Stanisław nabył 1615 roku wójtostwo w Woli Murowanej, od Dembińskiego (A. Krakows.).

Mikołaj podpisał, z województwem sandomierskiem, elekcyę Władysława IV-go. Agnieszka, za Mikołajem Dłużewskim 1626 r. (Perp. Czers 7 f. 386). Katarzyna z Karśnickich, żona Wojciecha Roguskiego, zmarła przed 1654 r. (Woł. VII A f. 87). Mikołaj, podstarości kazimierski 1646 roku (Zap. Lub. 40 f. 907).

Urszula, żona Andrzeja Dembińskiego, miecznika rożańskiego, zmarła przed 1664 rokiem. Kasper Wojciech, żonaty 1659 r. z Maryanną z Borowego Skarbkówną (M. 201 f. 176). Kazimierz, żonaty 1689 r. z Zuzanną Nowomiejską (Perp. Czers. 14 B f. 8). Aniela, wdowa po Wawrzyńcu Rakowskim, cześniku wiskim, żona 1726 roku Ludwika Franciszka Żebrowskiego, stolnika stężyckiego (Perp. Czers. 26 f. 53). Mikołaja i Teofili z Domaszewskich, córka Teresa, za Mikołajem Janem Twarowskim przed 1784 r. (M. 299 f. 60).

Wincenty, syn Józefa, Florentyn, syn Wincentego, Leon, syn Franciszka i Cypryjan Wacław, syn Jana, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Cypryjan, ożeniony z Florentyną Zofią Kwiatkowską, 1-o v. Byszewską, był dziedzicem Sycanowa, w szadkowskiem.

KARSOWSCY z Kars, w powiecie konińskim, których właścicielami byli 1579 r. Katarzyna i Wawrzyniec (Paw.). Świętochna Karsowska i córka jej Barbara, wyprawiły 1498 r. na wojnę turecką konnego (St. Pr. P. Pom. VII. 636).

KARSOWSCY z Karsowa, w powiecie gnieźnieńskim, którego część jeszcze do nich należała 1580 r. (Paw.). Mikołaj, niegdy dziedzic Karsowa, sprzedał 1369 roku sołtystwo swoje we wsi Wełna, za zgodą dziedzica wsi, proboszcza trzemeszeńskiego, niejakiemu Andrzejowi (KWP.). Przybysław z synami: Wojciechem Stefanem i Janem, dziedzice Karsowa, procesują się 1433 r. o dziesięciny, z plebanem z Niechanowa (Pom. Dz. W Śr. XVI). Z synów tych Stefan, był 1426 r. na uniwersytecie krakowskim.

KARSUNOWSCY. Antoni Karsunowski, sekretarz poczt w Królestwie 1798 r. (DW. 112 f. 752). Brat jego Franciszek, geometra przy sądach galicyjskich, żonaty z Petronelą z Kurowskich, umarł 1811 roku bezdzietnie (A. Lwows. For. Nob.).

KARSYŃSKI Ludwik Gustaw, rodem ze Szwecyi, otrzymał indygenat 1638 roku (V. L.). Odznaczył się we wszystkich wojnach za czasów Władysława IV-go prowadzonych. Umarł 1653 r.

KARSZEWSCY z Karszewa, w województwie łęczyckiem. Bronisława, wdowa Trojanowa z Karszewa, ma 1388 roku sprawę z Mikołajem Drzewieckim w Łęczycy. Za nią i za córki jej: Hankę, Pachnę i Stachnę, daje poręczenie 1389 roku zięć jej, a mąż Hanki, Mikołaj Kozielski. Jedna z nich jest żoną Jana Gajka 1393 r. Świętochna v. Święchna z Karszewa, Mikoszowa z Golbic, zapisała 1395 roku 30 grzyw. wiana swego na Golbicach bratankowi swemu, Mikołajowi z Karszewa (Łęcz. I i II). Piotr, syn Mikołaja z Karszewa, 1478 r., a Maciej, syn Mikołaja, 1487 r. na uniwersytecie krakowskim.

Katarzyna Karszewska z dóbr ojczystych, w powiecie kościańskim, wyprawiła 1498 r. konnego na wojnę turecką (St. Pr. P. Pom. VI. 592). Maciej Karszewski, z województwa poznańskiego, elektor króla Michała. Wojciech Karszewski, inaczej Piorunowski, świadczył 1507 r. w konsystorzu poznańskim. Anna

z Karszewskich h. *Poraj*, zamężna Kołudzka, babka kanonika gnieźnieńskiego 1632 roku (Kor.). Marcin Karszewski, ożeniony z Urszulą Grzymisławską, przed 1664 rokiem.

Stanisław i Wojciech podpisali, z województwem poznańskiem, elekcyę Augusta II-go. Wojciech i Józef zawarli 1722 roku układ z Piskorskim, o Szczkowo (Gr. Przed. 84 f. 407). N., porucznik jazdy polskiej, odznaczył się 1807 roku pod Gierdawami.

Herb Roch III-ci.

KARSZOWIE h. ROCH III-ci. Stanisław (zwą go i Świętosławem) Karsza, z podpułkownika dragonów, pułkownik 1712 r. (AGZ. X. 6656), z Eufrozyny Płoskiej, pozostawił syna Antoniego, podczaszego bracławskiego 1736 r., którego, z Katarzyny z Biezdziedzy Broniewskiej, córki Józefa, podczaszego czerniechowskiego, dzieci: Klara, za Michałem Zaborowskim, podstolim ciechanowskim, Julian i Józef.

Józef, piszący się z Małkowa, wylegitymowany ze szlachectwa 1784 r., w grodzie trembowelskim, cześnik 1774 roku, a podstoli podolski 1779 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1789 r., został podstolim koronnym 1791 r. i kawalerem orderu Orła Białego.

Wincenty, rotmistrz kawaleryi narodowej, został podstolim podolskim i kawalerem orderu Św. Stanisława 1791 r. W 1793 r. zaślubił w Wojsławicach Maryannę Poletyłównę, kasztelankę chełmską.

KARUMSKI Andrzej otrzymał 1621 r. za zasługi wojenne, pole pod miastem Venden (M. 165 f. 156).

KARWACCY h. ŁABĘDŹ z Karwacza, w ziemi ciechanowskiej. Mikołaj, syn Pawła z Karwacza, 1471 r. na uniwersytecie krakowskim. Wieś tę posiadał 1567 r. Piotr Karwacki Wdowa Piotra była 1578 r. dziedziczką wsi Brzezinko Małe, w ziemi nurskiej (Paw.). Jakób, Stanisław i Andrzej, synowie Piotra i Katarzyny Bielińskiej, córki Terencyusza z Potyczy, skarbnika czerskiego, procesują się 1583 r. z Oborskim (Zs. Gr. Czers. 51 f. 1182 i 54 f. 1173). Jan, syn Stanisława, obrany 1613 r. pełnomocnikiem przez Brzozowskiego, a brat jego Kasper, sprzedał 1631 roku część swoją na Karwaczu Chrzanowskiemu (DW. 41 f. 791 i 48 f. 507).

Herb Łabędź.

Akta kapituły gnieźnieńskiej piszą, że Anna Karwacka h. Jastrzębiec, była żoną Piotra Karskiego 1580 r. (Kor.).

Kasper, Kazimierz, Maciej i Dominik, z ziemią ciechanowską, a Jan, z ziemią nurską, podpisali elekcyę Władysława IV-go. Kazimierz, syn Stanisława, zeznał 1631 r. zapis dożywocia z żoną, Zofią ze Świeszowa Świeszowską (DW. 51 f. 1458). Ludwik 1644 roku w ziemi warszawskiej (DW. 50

f. 428). Dominik, Kasper Kazimierz i Maciej z Jastrzębiec, z ziemi ciechanowskiej i Kasper, z ziemi warszawskiej, elektorowie Jana Kazimierza.

Macieja i Zuzanny z Wachnowskich, córce Eufrozynie, w zakonie Franciszkanek w Bydgoszczy Elżbiecie, wyznaczył król 1666 r. opiekunem Korowickiego, jej ciotecznego brata (Sig. Ręk. Os. 139 f. 85).

Andrzej podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. Józef, subdelegat grodzki chęciński 1760 r. (DW. 83 f. 590). Ignacy Franciszek i Franciszek Antoni, synowie Antoniego, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Jerzy, z Anny Dołżańskiej, pozostawił syna Stefana, żonatego 1-o v. z Maryanną Bilińską, z której syn Grzegorz, 2-o v. z Magdaleną Seliczanką, z której syn Eliasz. Obaj synowie Stefana wylegitymowani ze szlachectwa 1782 r. w grodzie trembowelskim (Prot. 301 f. 34). W ziemstwie zaś buskiem, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r. Tomasz i Maciej, synowie Marcina i Anastazyi Wiśniowskiej, wnukowie Kazimierza i Maryanny Ilnickiej.

Andrzej, Michał, Jan i Wawrzyniec, synowie Mikołaja, wnuki Hiacentego; Józef z synem Janem, Antoni i Erazm, synowie Michała, wnuki Antoniego a wszyscy prawnuki Eliasza, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1850 r., a Antoni, Jan, Piotr, Karol, Wojciech i Marcin, synowie Jana, wnuki Mikołaja, w latach 1866—1883; Kazimierz, Michał i Jan, synowie Józefa, wnuki Michała, 1866 roku; Józef, Franciszek Ksawery i Wojciech, synowie Erazma, wnuki Michała i Marek, Kazimierz i Jan, synowie Antoniego, wnuki Michała, 1869 roku.

KARWACZJANOWIE v. KAWARCJANOWIE h. ZADORA. Mieszczanie krakowscy, którzy w połowie XIV-go wieku musieli być adoptowani przez ród Zadorów. Nazwisko ich Karwaczjan, przekręcone z łacińskiego Kavarcianus v. Kavercianus, po niemiecku Kavercyner (z Kawercium?).

Herb Zadora.

Marcin Kawarcjan, piwowar w Krakowie w latach 1327 — 1335. Brat jego Piotr, także piwowar, wraz z bratankiem Jeklem, sprzedał 1341 r. dom w Krakowie. Na podejrzanym przywileju tynieckim z 1354 r., wymieniony wśród świadków Dzierżek Kawarscian z Trzebnicy (tak, zamiast Trzebini). Tenże Dzierżek, od 1356 r. piszący się z Janowic, sprzedał 1376 r. dom w Krakowie Janowi Kmicie. Od 1388 roku stolnik sandomierski, jeszcze 1400 r. ma częste sprawy w sądach krakowskich (Najst. Ks. Miejskie Krak.; K. Tyn. i Mał.; St. Pr. P. Pom. VIII). Zięciem jego (gener), a prędzej szwagrem, był pan Pietrasz, którego król wysłał 1394 na Litwę, dając mu 100 grzyw. na drogę.

Tego Pietrasza nazywano także czasem Karwaczjanem, a był to Piotr z Radomina i Włoszczowy, kasztelan dobrzyński 1406 r. Synowie stolnika, Dzierżek i Jan Karwaczjanowie z Janowic, dopełnili 1404 r. działu dóbr ojczystych. Dzierżek wziął miasto Gorlice i wsi Gruszów, za Proszowicami, z częścią lasu od Janowic, Glinnik,

Ropicę, Stroszówkę i Rychwałd, w ziemi bieckiej; Jan wziął zamek i wieś Janowice, część Racławic, Wierzbkę, Trzebinię i Lubiąż, a kopalnie ołowiu w Trzebini i Lubiążu i prawo patronatu w Oświęcimiu po połowie; siostry, Kachnę i Elżbietę, mają wyposażyc odpowiednio. W 1415 r. obaj bracia sprzedali Trzebinię z kopalniami, Klausowi z Krakowa. Z synów Jana:

Dzierżsław, sprzedał część swoją Janowic Lubańskiemu, od którego odkupił ją 1459 r. Zbigniew, za 240 grzyw. i cesyę Dobrowa i Wierzbicy.

Dzierżek, syn stolnika, piszący się z Gorlic, zabezpieczył 1398 r. żonie Katarzynie, córce Jaśka z Bidzin, chorążego sandomierskiego, 200 grzyw. posagu i wiana. W 1400 r. wraz z bratem procesują się z Ligęzą o 12,000 drzew i o brzeg Przemszy; żył jeszcze 1425 r. Z synów jego:

Piotr z Gorlic, Damic i Gruszowa, podpisał 1439 r. konfederacyę Spytka z Melsztyna, a umarł bezdzietny przed 1445 r., w którym wierzyciele jego procesują jego brata, Jana Gorlickiego.

Jan, dziedzic Gorlic, Gruszowa, Imramowic i innych, żył jeszcze 1475 r. (St. Pr. P. Pom. VIII; Helc. II).

Dzieci Jadwigi Kopciowej, siostry Stanisława Gorlickiego, sprzedały część Gorlic, Rychwałda i Ropicy, swoją własną i odziedziczoną po wuju i po Barbarze, żonie Jakóba z Gorlic, Andrzejowi Wielogłowskiemu, którego w latach 1518—1521 procesuje o te części, stryjeczno-stryjeczna siostra Kopciowej, Zofia Karwaczjanówna z Gorlic, żona 1-o v. Andrzeja Strasza z Zakrzowa, 2-o v. Wojciecha Śmigielskiego (St. Pr. P. Pom. VI i Akta Krak.).

KARWATOWIE h. MURDELIO. Heraldycy nasi utrzymują, że pierwszym Karwatem, który do Polski z Kroacyi przybył, był Jerzy, zabity na Bukowinie, za króla Olbrachta. On to miał otrzymać wójtostwo w Młodaszynie, od którego potomstwo jego Młodowskimi się nazwało.

Herb Murdelio.

Przezwisko to jednak Karwat v. Horwat i dawniej często spotkać było można w aktach.

Dymitr Carwad sprzedał 1465 roku ośm łanów i dworzyszcz w Koniuchowej, pod Stryjem, za 160 grzyw. Tarle (AGZ.). Znajduję też Jakóba Karwata, dworzanina Aleksandra Jag., od którego, za zasługi, otrzymał Czasy, w powiecie drohickim (Inw. Arch. Kor.). Paweł Karwat uzyskał 1665 roku wyrok infamii na Krauzowicza, chirurga lubelskiego, który sobie wyrobił glejt 1666 r. (Ręk. Os. Sig. 139).

Józef Karwat, cześnik sanocki 1783 r., z żony Anny, miał syna Jana Józefa, urodzonego w parafii Zadroże 1767 r., wylegitymowanego ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 roku (Quat. VII f. 99).

W Warmii spotykamy Karwatów w XVII-m wieku, gdzie Hiacynt otrzymał od biskupa tamtejszego jedenaście włók w Kapkajmie, na których dziedziczą jeszcze 1702 r. (Kętrz.). N. Karwat, sądowy michałowski 1767 roku.

Karwatów przezwisko nosiła także w XV-m wieku gałąź Toporczyków z Sieciechowic, na Giecznie i Stokach, w łęczyckiem.

KARWICCY DUNINOWIE h. ŁABĘDŹ z Karwic, w powiecie opoczyńskim, który to majątek do ostatnich czasów w ich rękach pozostawał. Pochodzą od Duninów ze Skrzynna. W 1354 r. w Radomiu zeznali dział dóbr ojczystych bracia stryjeczni: Pietrasz, syn Krystyna z Damujowic, Mieczsław i Włodzimierz, synowie Włodzimierza ze Smogorzowa i Mszczuj i Krzczonek, synowie Ottona ze Skrzynna. Z tego działu Pietrasz otrzymał na swój udział Damujowice z dwoma Wolami, Trzebinię, Krzczonów, Ruskowicze i połowę Przystałowic, w ziemi sandomierskiej, a na Kujawach połowę Lubzina i Potułowa (KDM. III).

Ów Piotr z Damujowic, obecny 1368 r. w Skrzyńsku, w orszaku królewskim i w Radomiu 1374 r. (KDM.). Krzesław z Damujowic, pewnie syn Piotra, nabył 1407 r. w Opocznie, od Piotra z Siedlca, Karwice i Popławy, na ktorych to wsiach Krystyn, piszący się już z Karwic, pewnie syn Krzesława, zabezpieczył 1443 r. w Opocznie, żonie swej Elżbiecie, sto marek.

Herb Łabędź.

Krystyn, zwany także Krzczonem, zeznał 1423 roku w Opocznie dział dóbr ojczystych z braćmi swoimi starszymi: Janem, Andrzejem i Włodkiem. Jan wziął Strzeszkowice, Andrzej i Włodek Trzebinię, a Krystyn, połowę Karwic i Popław. Krystyn nabył Blizin 1442 r., za 500 grzywien od Piotra z Zalesia, a w roku następnym procesował się z Janem Mszczujem z Wielkiego Skrzynna, starostą opoczyńskim (Opocz. Zs. Decr. I f. 135 i 136). Synami jego być musieli: Jan Karwicki, komornik królewski, który w Kwietniu 1486 r., otrzymał sześć grzywien, ze starostwa inowrocławskiego (Teka Paw. II) i Jerzy z Karwic, alias z Blizina, który zabezpieczył w Radomiu 1466 roku na tych majątkach sto grzywien żonie swej, Barbarze. Tenże Jerzy zamienił 1489 r. z Mikołajem z Suchych Sokolnik, łan w Popławkach, na trzy łany z karczmą w Wielkim Skrzynnie. Synem jego był Jakób, dziedzic Blizina i Karwic (Paw.), który 1508 r. zabezpieczył w Opocznie posag żonie swej, Katarzynie z Gościszewic, na połowie Blizina, Karwic i Popław. Siostry Jakóba: Zofia, 1510 roku żona Stanisława Litwosa (Kazanowskiego) z Demby; Katarzyna, żona Jana Modrzewskiego z Modrzewia 1536 roku i Jadwiga, żona Zygmunta Michałowskiego z Sokołowa.

Jakóba synów pięciu: Krystyn, Andrzej, opat wąchocki, Stanisław, Marcin i Jakób, którzy w 1565 r. zawarli między sobą układ (M. 96 f. 437 i Wyr. Lub. 2 f. 670). Z nich:

Andrzej, opat wąchocki, w latach 1559—1585, dziedziczył na Blizinie 1570 roku (Wyr. Lub. 33 f. 14 i AGZ. X. 1518).

Stanisław, syn Jakóba, właściciel Czermina, Blizina, Sielca i Karwic 1577 roku, oboźny koronny, otrzymał 1563 r. starostwo latowickie. W 1574 r. zabezpieczył 6,000 flor. żonie swej, Zofii z Wzdowskich (M. 113 f. 135 i 387). Umarł 1579 r., pozostawiwszy syna Jana (M. 119 f. 219 i 125 f. 476). Pochowany w Grzy-

male, w powiecie wiślickim, gdzie wzniósł zbór kalwiński. Wdowa po nim, wyzła za Krzysztofa Lanckorońskiego, kasztelana małogoskiego. W 1582 r. wprowadzoną została do Bielejowic, z których wyrzucił ją Andrzej, opat wąchocki. O te Bielejowice toczyła się 1580 r. w grodzie opoczyńskim sprawa, pomiędzy Janem Karwickim, a Anną z Krajowa Januszewską.

Jan, słuchacz prawa w Padwie 1595 r., ożeniony był w Krystyną Orzechowską, która w 1633 r. jako wdowa, była patronką zboru w Sieczkowie vel Grzymale, w którym to roku odbyła się introdukcya księdza Jana (Z akt Konsystorza kalwińskiego w Warszawie). W 1594 r. kwitował Żółkiewskiego (Zap. Lub. 7 f. 180). Synowie jego: Paweł i Stanisław, wymienieni są w liczbie opiekunów, wyznaczonych dzieciom 1645 r. przez Jana Karwickiego (Gr. Wieluńs.).

Stanisław wystawił skrypt na 500 flor. 1653 r., a w 1655 r. był patronem zboru sieczkowskiego (Z notatek Henryka Merczynga z Petersburga). Z województwem sandomierskiem, podpisał elekcyę Jana Kazimierza i Jana III-go. Stanisław miał dwie żony. Z pierwszej był syn Jan i córki: Anna Stefanowa Laskowska, Karolina Piotrowa Morsztynowa, zmarła bezdzietnie przed 1690 r. i Aleksandra Maksymilianowa Morsztynowa. Brat, z żyjącemi siostrami, zawarł ugodę 1691 r. (A. Krak.). Z drugiej żony Rejówny, byli synowie: Andrzej, podczaszy inowrocławski 1688 r., dziedzic Więckowic 1697 r., poseł na sejm grodzieński i Stanisław, cześnik sandomierski 1688 r., elektor Augusta II-go. Ten ostatni został podkomorzym sandomierskim 1713 r., umarł 1724 r. W 1704 r. był patronem zboru Sieczkowskiego (Łukaszewicz: „Dzieje kościoła Helweckiego w Małopols." str. 408). On to napisał 1709 r. słynną rozprawę pod tytułem: „De ordinanda Republica" wydana 1871 r. przez Krzyżanowskiego w Krakowie. W 1702 roku, na sejmiku opatowskim, podpisał uchwałę sejmikową, jako cześnik sandomierski i marszałek koła rycerskiego.

Marcin, syn Jakóba, był podstolim sandomierskim 1570 roku, a w 1568 roku nabył od Kaspra Śmigielskiego z Gowarczowa części Gielca, Skrzyszowa i Mroczkowa.

Krystyn, najstarszy syn Jakóba, przebywając na Litwie zaślubił Zofię Abramowiczównę, siostrę Jana, późniejszego wojewody smoleńskiego. Z niej córka Barbara i czterech synów: Stanisław, Jerzy, Krzysztof i Jakób, którzy w 1585 r. dopełnili działu dóbr. Stanislaw wziął kapitały darowane im przez stryja Andrzeja, opata wąchockiego i sumę 1,750 flor. lokowaną u ks. Radziwiłła. Jerzy otrzymał Popławy, część Sielca, Mroczkowa i Krzyszowic i inwentarze z Karwic, a Krzysztof i Jakób, Blizin i Brześce. Posag siostry, wynoszący 2,500 fl., złożyli u wuja swego Abramowicza, podówczas starosty lidzkiego. Karwice, których byli właścicielami (Wyr. Lub. 3 f. 51), widocznie nie były przedmiotem działu. Oprócz wywymienionych, miał jeszcze Krystyn synów: Piotra i Kaspra, o których wyroki lubelskie z 1589 r. wspominają (Ks. 33 f. 14).

Kasper był arbitrem przy podziale majątku ojczystego, dokonanego 1620 r. przez bratanków jego, synów Jerzego.

Kasper *stary* podpisał elekcyę Jana III-go, ale to prawie niemożliwe, aby on nim mógł być.

Stanisław, najstarszy syn Krystyna, wspólnie z braćmi, Jerzym i Krzysztofem, zawarł 1589 r. ugodę z bratem stryjecznym Janem, synem Stanisława, sta

rosty latowickiego (Zap. Lub. 5 f. 147). Żył jeszcze w 1590 roku (Wyr. Lub. 41 f. 924).

Krzysztof, podpisany na akcie rokoszu Zebrzydowskiego 1607 r. w Jeziornie (Rocz. Tow. Przyj. Nauk Pozn. T. III, 1865 r.), trzeci z kolei syn Krystyna, pozostawił syna Krzesława, dziedzica Oblas, który 1628 r. zeznał oblig w grodzie opoczyńskim, a 1659 r. obrał w grodzie radomskim, za pełnomocnika bratanka swego Kazimierza. Żona jego, Jadwiga z Rembiertowskich, 1-o v. Stanisławowa Borkowska, sprzedała 1644 r. Celejów Kazanowskiemu, a Gusin—Leszczyńskiemu (M. 188 f. 123; Perp. Czers. 10 f. 476 i 525) Ten Krzesław, ożeniony był 1-o v. 1624 roku z Dorotą Lisiecką, córką Andrzeja, instygatora koronnego. Synowie jego:

Krzysztof, ożeniony 1666 r. z Anną Duninówną Szpotówną, 1-o v. Rafałową Kożuchowską, 1671 r. dzierżawca Grabowej i Woli od Potkańskich, a 1672 r. dziedzic Brześć i Szczytów i

Andrzej, dziedzic Oblas i Gąskowic (Zap. Lub 46 f. 866), pisarz grodzki 1651 r., a podstarości i sędzia grodzki opoczyński 1660 r., sędzia grodzki radomski i deputat na Trybunał koronny 1664 r., sędzia grodzki samdomierski 1668 roku i podstarości 1672 r. i znowu deputat na Trybunał, podpisał, z województwem sandomierskiem, elekcyę Jana III. Wlatach 1676—1677 podstarości i sędzia grodzki krakowski, mianowany 1677 r. surrogatorem grodzkim krakowskim (V. L.), umarł w roku następnym, w którym brat jego stryjeczny Kazimierz, wniósł do metryki koronnej jego testament (M. 212 f. 81). Żonaty 1-o v. z Teofilą z Kuczowa Kuczowską, zaślubioną 1650 roku, córką Jerzego i Magdaleny Kuczowskich, 2-o v. z Teresą z Bronic, następnie Gołuchowską, z którą zeznał zapis dożywocia 1668 r. (Zap. Lub. 47 f. 37 i 52 f. 863), z pierwszej żony pozostawił synów: Jana, Andrzeja i Mikołaja, którzy 1683 r. występują w aktach, jako synowie Andrzeja, podstarościego krakowskiego. W 1685 r. obierają plenipotentów w Radomiu (Ibid. 60 f. 1045 i 61 f. 1157). Miał jeszcze Andrzej syna czwartego Jerzego, kanonika sandomierskiego 1672 r. (Ibid. 54 f. 767).

O Janie i Mikołaju nie mamy wiadomości, prócz wniesionego 1687 roku w Radomiu przeciw nim zażalenia, przez Wojciecha Gołuchowskiego, o gwałty poczynione w jego majątku Oblasach, a Andrzej, regent grodzki 1685 roku, a pisarz grodzki sandomierski 1689 r., z tym ostatnim tytułem podpisał elekcyę Augusta II-go. Następnie wojski sandomierski, został kasztelanem zawichostskim 1712 r. Umarł w roku następnym. Z Anny Kuczkowskiej, córki Andrzeja Aleksandra, komornika granicznego sandomierskiego i Zofii z Witkowskich, pozostawił synów: Tymoteusza, młodo zmarłego i Kazimierza, oraz córki: Bibiannę, za Felicyanem Pągowskim, Maryannę, za Piotrem Piaseckim, chorążym nowogrodzkim 1715 r., Różę, za hr. Józefem Tarnowskim, Konstancyę, za Krzysztofem i Katarzynę, za Janem, braćmi Skotnickimi. Siostry procesują 1719 r. brata Kazimierza, o melioracyę posagów (Woł. X f. 791 i 944; Kij. X f. 1180).

Kazimierz, miecznik sandomierski 1726 r. i w tymże jeszcze roku chorąży radomski, został kasztelanem radomskim 1757 r. Umarł w tymże roku. Był i starostą lipnickim. Żonaty z Anną z Boskich, córką Feliksa, sędziego ziemskiego czerskiego i Joanny Zbierzchowskiej, wdową po Józefie Duninie Wąsowiczu, staroście lipnickim, z którą zeznał zapis dożywocia 1725 r. (Gr. Sandom.), miał

z niej tylko córkę Maryannę, za Stanisławem Wybranowskim, podczaszym urzędowskim i starostą lipnickim. Przed śmiercią, wspólnie z żoną, wyjednał sobie konsens królewski, na odstąpienie starostwa lipnickiego Wybranowskim (Sig. 29). Córka wystawiła pomnik rodzicom w Sandomierzu. Oboje małżonkowie Wybranowscy, otrzymali od Zygmunta III-go 1757 r., wójtostwo we wsi Krolówka (Oblat. Sandom. z 1757 r.).

Jakób, najmłodszy syn Krystyna, miał synów: Stanisława i Piotra, opiekunów 1645 r. dzieci Jana Karwickiego (Gr. Wieluńs.). Z nich drugi podpisał, z województwem sandomierskiem, elekcyę Janą Kazimierza. Piotr, ożeniony z Jadwigą Dębicką, pozostawił syna Mikołaja i córkę Annę, za Achacym Taszyckim. Mikołaj, ożeniony z Teresą Kroczewską, podpisał, z województwem sandomierskiem, elekcyę Jana III-go. W 1682 r. nabył od brata stryjecznego Jana, syna Stanisława, Drozdów z wrębem w Bliżynie i odprzedał to Jerzemu.

Jerzy, drugi z kolei syn Krystyna, ożeniony z Anną z Przytyka Podlodowską, nabył 1604 r. w Radomiu Kraszków, od Filipa Strzembosza, a 1601 r. ustanowił w Radomiu opiekę nad dziećmi: Janem, Stanisławem, Andrzejem, Katarzyną, Elżbietą, i Barbarą, w osobach: żony, Stanisława Podlodowskiego, Stanisława, Krzysztofa i Jakóba Karwickich, braci swoich rodzonych i Jana Karwickiego, brata stryjecznego. Dzieci pozostawił jednak więcej. Do procesu toczącego się 1617 roku w grodzie opoczyńskim, z wyżej wymienionym Strzemboszem, wpływają jeszcze dwaj synowie Jerzego: Krystyn i Zbigniew. Córki też miał jeszcze, Ewę i Bogumiłę. Z córek Jerzego: Barbara, 1620 r. 1-o v. żona Mikołaja Parczewskiego, kwitowała braci swoich z dwóch procesów, a 1631 r. 2-o v. żona Zygmunta Rożna, zeznała z nim zapis dożywocia (Gr. Opocz. i Zap. Piotr.); Elżbieta, za Janem Siemieńskim; Bogumiła wyszła 1628 r. za Stanisława Noskowskiego (Akta Piotrk.); Ewa, żona Jana Mogielnickiego, kwitowała 1639 r. brata Krystyna, z odbioru posagu (Gr. Opocz.). Synowie Jerzego dopełnili 1620 r. podziału majątku ojczystego, na mocy którego Karwice, pozostały przy najstarszym Krystynie. Pozostali otrzymali po 5,000 fl., a Andrzej wziął w tej sumie od brata Karwice w zastaw (Gr. Opocz.). Krystyn umarł bezdzietny 1644 r., sporządziwszy testament w Karwicach. W 1623 roku wzniósł pomnik nad grobem rodzinnym w kościele opoczyńskim, w którym też został pochowany, a sukcesorami jego byli, brat Jan i bratanek Kazimierz, syn Zbigniewa (Gr. Radom. z 1645 roku). Andrzej zginął na polach Cecorskich 1620 roku. a Stanisław, pod Chocimem, 1621 roku.

Jan, drugi z kolei syn Jerzego, właściciel Zdunkowa i Długiej Brzeziny, które zastawił 1634 r. Bębnowskiemu (Gr. Radoms.), zaślubił 1623 r. Annę Duninównę z Błogiego, córkę Krzysztofa i Zofii z Koniecpolskich, której 1630 r. zapisał 3,200 fl. (Gr. Opocz. i Gr. Radoms.). W 1645 r. wyznaczył opiekunów nieletnim dzieciom swoim: Janowi, Konstancyi, Katarzynie i Aleksandrze (Gr. Wieluń.). Miał jeszcze córkę Annę, wydaną 1642 r. za Andrzeja Mniszka (Gr. Opocz.). Konstancya, wyszła 1651 r. za Franciszka Cieńskiego, a Katarzyna, 1654 r. za Filipa Strzembosza z Damujowic. Aleksandra była żoną Franciszka Ołtarzewskiego.

Jerzy, syn Jana, wojski opoczyński, zmarły około, lub 1710 r., podpisał, z województwem sandomierskiem, elekcyę Jana III-go i Augusta II-go. W 1663 roku w Opocznie dopełnił działu dóbr pozostałych po stryju Krystynie, z bratem

swoim stryjecznym Kazimierzem, synem Zbigniewa. Otrzymał Karwice i Sielec. W latach 1676 i 1678 nabył Bielowice i Mroczków, a 1682 r. Drozdów. W 1663 roku zaślubił w Potkannej Annę Potkańską, córkę Jakóba i Zofii z Nowej Cerekwi Kochanowskiej po śmierci której ponowił związki małżeńskie z Heleną Dunin Wąsowiczówną, córką Zbigniewa, cześnika sandomierskiego i Maryanny Chlewickiej, której 1692 r. zabezpieczył 13,000 fl. posagu (Gr. Radoms.). Z pierwszej żony synowie: Jerzy, Krystyn, Antoni i Józef, oraz córki: Anna i Zofia; z drugiej—syn Marcin i córki: Weronika Helena, Franciszka i Joanna. W 1725 r. Piotr Jarosław Karwicki, syn Kazimierza, wydał pozew, o spadek pozostały po Barbarze, 1-o v. Parczewskiej, 2-o v. Rożnowej, w którym potomstwo Jerzego wymienione (Gr Opocz.). Z córek Jerzego: Anna, za Antonim Piaseckim, dziedzicem Niesławic, Zofia, 1699 r. 1-o v. za Jerzym Wąsowiczem, skarbnikiem łomżyńskim, 2-o v. za Antonim Benedyktem Pruszyńskim, chorążym owruckim 1710 r., Weronika Helena wyszła 1712 r. 1-o v. za Piotra Mąkolskiego, rotmistrza pancernego, następnie 1720 r. podstolego dobrzyńskiego, 2-o v. za Antoniego Skarzyńskiego, pułkownika wojsk koronnych, Franciszka, za Antonim Hadziewiczem, łowczym rożańskim, a Joanna, 1-o v. za Wojciechem Kietlińskim, podstarościm i sędzią grodzkim radomskim, 2-o v. za Broniewskim. Synowie Jerzego, wojskiego opoczyńskiego, z pierwszej jego żony, zawarli 1710 r. tymczasowy układ z macochą, na mocy którego, wzieli Bielowice i Mroczków, a Karwice i Sielce otrzymała ona wraz z dziećmi swojemi. W 1716 r. Józef, syn Jerzego, zażądał sądowego podziału dóbr, wskutek którego Karwice z Sielcem otrzymał najstarszy Jerzy, z obowiązkiem spłacenia brata Marcina, Bielowice wziął Mąkolski, przyjmując na siebie spłacenie Antoniego i siostr żoninych, a Mroczków przypadł w udziale Józefowi.

Krystyn, drugi z kolei syn Jerzego, wojskiego opoczyńskiego, proboszcz i oficyał radomski, został 1701 r. proboszczem stężyckim, następnie z kanonika kujawskiego, kanonik 1709 roku, a kustosz gnieźnieński 1713 r., w roku następnym prezydent Trybunału koronnego, umarł 1716 r.

Antoni, trzeci z kolei syn Jerzego, wojskiego opoczyńskiego, sprzedał 1706 roku Rudno Lackie, w buskiem, Załęskiemu, a 1720 r. część swoją na Karwicach i Sielcu, bratu Jerzemu (Gr. Opocz.). Ożeniony z Wolską, czy pozostawił potomstwo, nie jest wiadomem.

Józef, czwarty z kolei syn Jerzego, wojskiego opoczyńskiego, dziedzic Mroczkowa, żonaty z Barbarą Dzibonianką, córką Jana, chorążego mścisławskiego, miał z niej syna Jerzego i córki: Salomeę, Małgorzatę v. Magdalenę i Jadwigę. Ta ostatnia wyszła za Józefa Kochanowskiego, podstolego wendeńskiego, który w imieniu dzieci swoich sprzedał 1741 roku Mroczków Józefowi Karwickiemu (Gr. Opocz. z 1718, 1720 i 1741 r.). Sprzedaż ta każe się domyślać, że rodzeństwo Jadwigi, wymarło bezpotomnie.

Jerzy, najstarszy syn Jerzego, wojskiego opoczyńskiego, dziedzic Karwic, Sielca, Zbigniewic, Niedrzwicy i Ostrołęki, podczaszy inowrocławski 1702 r. i pisarz grodzki chęciński 1710 r., pisarz grodzki nowokorczyński 1711 r., w końcu cześnik, podstarości i sędzia grodzki sandomierski 1714 r., deputat na Trybunał koronny 1716 r., umarł 1722 r. w Zbigniewicach, gdzie spisał testament. W 1720 r. procesował się w grodzie opoczyńskim, o opiekę nad dziećmi brata Józefa i sprzedał, wspólnie z bratem Antonim, Bielejowice Mąkolskiemu. W 1702 roku zaślubił

w Chlewiskach Petronellę Chlewicką, córkę Stefana i Jadwigi z Leżenic, za którą wziął posagu 20,000 fl. Po jej śmierci zaślubił 1708 r. Krystynę z Piaseckich, córkę Jacka i Barbary z Mińska, następnie żonę Adama Radzimińskiego, starosty żeleźnickiego. Z pierwszej żony córka Anna, za Konstantym Kochanowskim, cześnikiem radomskim, z drugiej synowie: Józef i Michał, na rzecz których zrzekła się ich matka 1730 r. dożywocia, przysługującego jej na Karwicach, Sielcu, Zbigniewicach, Niedrzwicy i Ostrołęce (Gr. Sand.). W 1737 r. obaj bracia obierają plenipotenta w Lublinie (Zap. Lub.).

Józef, syn Jerzego, cześnika sandomierskiego, dziedzic Karwic, Sielca i Zbigniewic, podkomorzy Augusta III-go 1739 r., zmarły 1749 r., żonaty 1-o v. z Izabellą Krasicką, córką Karola Aleksandra, kasztelana przemyskiego, 2-o v. 1740 r. z Izabellą Jezierską, córką Krzysztofa z Gołąbków Jezierskiego, starosty grodzieckiego i Anny z Krosnowskich. Z pierwsznj żony syn Jan Nepomucen, młodo zmarły i córka Józefa, 1-o v. za Karolem Czermińskim, 2-o v. za Kołłątajem. Z drugiej synowie: Adam i Franciszek, z których pierwszy nabył 1776 r. od drugiego część jego na Karwicach i Sielcu (Gr. Opocz.).

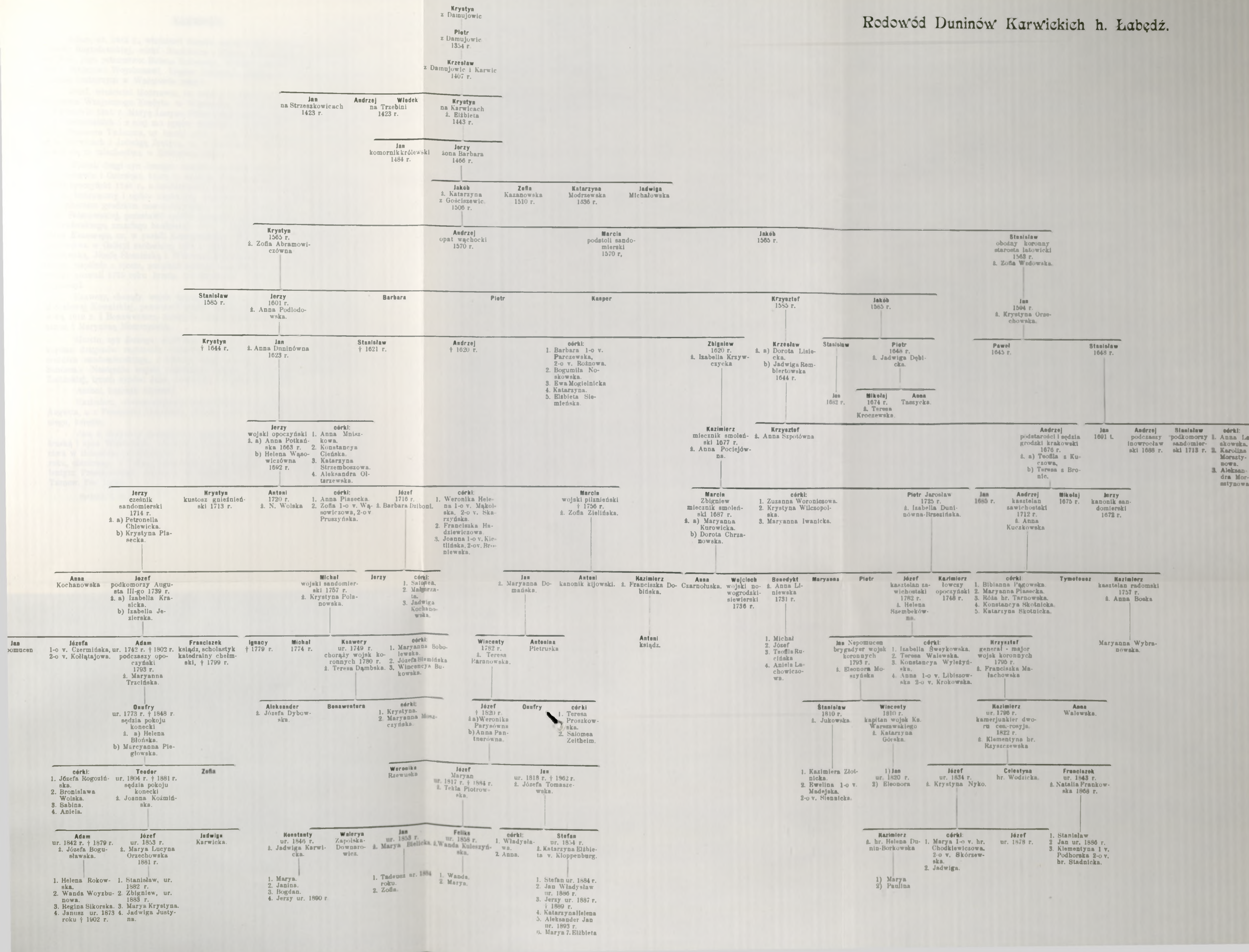
Mikołaj *Franciszek* Kajetan, ur. 1746 r (metr. w Rudnie), był księdzem, proboszczem w Syrokomli i scholastykiem katedralnym chełmskim. Zmarł w Sandomierzu 1799 r.

Adam August Jacek Dominik, ur. 1742 r. (metr. w Rudnie), dziedzic Karwic i Sielca, zmarły 1802 r., komisarz do wyznaczenia ofiary z dóbr ziemskich i duchownych, w powiecie opoczyńskim, w latach 1788 — 1790 (V. L.), podczaszy opoczyński 1793 r., zaślubił Maryannę Trzcińską, córkę Piotra, miecznika mścisławskiego i Elżbiety ze Złowodzkich i z niej miał syna *Onufrego* Antoniego, ur. w Karwicach 1773 r. (metr. w Opocznie), oraz córkę Józefę, zmarłą młodo w stanie panieńskim.

Onufry, dziedzic Karwic i Sielca, do których dokupił 1808 r. część Mroczkowa i Kraszkowa od Libiszowskiego, marszałek sejmiku koneckiego 1811 r., radca powiatu koneckiego 1812 r., sędzia pokoju okręgu koneckiego 1829 r., legitymował się ze szlachectwa 1804 r. w Galicyi zachodniej (Quat. IX f. 72), a 1837 r. w Królestwie. Umarł w Karwicach 1848 r. Ożeniony 1801 r. w Kowali Stępocinej 1-o v. z Heleną Błońską, córką Teodora z Maliszewa, 2-o v. 1831 r. z Marcyanną Piegłowską, zmarłą w Radomiu 1843 r., z pierwszej żony pozostawił córki: Józefę Juliannę, za Aleksandrem Rogozińskim, Bronisławę, za Kalikstem Wolskim, Sabinę i Anielę, zmarłe młodo i syna Teodora. Miał jeszcze trzech synów: Teobalda, Antoniego i Józefa, zmarłych w dzieciństwie, oraz córkę Zofię.

Teodor, ur. w Karwicach 1804 r. (metr. w Opocznie), właściciel Karwic i Zbroszy, podporucznik jazdy gwardyi ruchomej 1831 r., sędzia pokoju okręgu koneckiego 1855 r., radca dyrekcyi głównej Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego 1870 r., umarł w Zbroszy 1881 r. Z Joanny Koźmińskiej, córki Stanisława i Nepomuceny z Kraszkowskich, właścicieli Paszkowic, w powiecie opoczyńskim, zaślubionej w Żarnowie 1832 r., zmarłej w Zbroszy 1898 roku, pochowanej obok męża w Opocznie, pozostawił dwóch synów: *Adama* Szczepana i *Józefa* Kalasantego, oraz córkę Jadwigę, żonę Konstantego Karwickiego. Miał jeszcze dwóch synów: Stanisława i Jerzego, zmarłych w dzieciństwie. Z nich:

Rodowód Duninów Karwickich h. Łabędź.

Adam, ur. 1842 r., właściciel Karwic, zginął z ręki zbrodniarza 1879 roku. Z Józefy Bogusławskiej, córki Stanisława i Heleny z Koźmińskich, z Prymusowej Woli, jego potomstwo: Helena Rokowska, Wanda, zaślubiona 1893 r. w Warszawie Stefanowi Woyzbunowi, Regina Sikorska i Janusz, ur. 1873 roku, zmarły, w stanie bezżennym w Warszawie 1902 r.

Józef, właściciel Modrzewia, ur. 1853 r. w Karwicach, członek zarządu Towarzystwa Wzajemnego Kredytu w Warszawie, zaślubił w kościele Św. Krzyża w Warszawie 1881 r. Maryę Lucynę Oksza Orzechowską, córkę Stanisława i Teofili z Chełmińskich i z niej ma synów: *Stanisława* Teodora, ur. w Karwicach 1882 roku, *Zbigniewa* Tadeusza, ur. tamże 1883 r., oraz córki: Maryę Krystynę, urodzoną w Karwicach i Jadwigę Justynę, ur. w Modrzewiu. Józef z dziećmi wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1900 r.

Michał, drugi syn Jerzego, cześnika sandomierskiego, z Piaseckiej, właściciel Niedrzwic i Ostrołęki, którą to ostatnią wieś sprzedał 1769 r. Staszewskiemu, wojski opoczyński 1746 r., a sandomierski 1757 r. i deputat na Trybunał koronny 1761 r., buńczuczny i sędzia kapturowy województwa sandomierskiego 1764 roku, był i pisarzem grodzkim nowokorczyńskim 1764 r., a podstarościm 1767 r. Z Krystyny Polanowskiej, pozostawił synów: Ignacego, towarzysza chorągwi kasztelana sandomierskiego, zmarłego bezdzietnie 1779 r., Michała i Maurycego Michała Franciszka *Ksawerego*, ur. w parafii Koprzywnickiej 1749 roku, wylegitymowanego ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r. (Quat. VII f. 99), oraz córki: Maryannę Sobolewską, Józefę Siemińską i Wincencyę Bukowską. Wszyscy trzej synowie wojskiego, wspólnie z ojcem, podpisali elekcyę Stanisława Augusta. Ignacego i Ksawerego pozwali 1775 roku bracia ich stryjeczni, o Zbigniewice, które trzymali w posesyi.

Ksawery, chorąży wojsk koronnych 1780 r., z Teresy Dąmbskiej, 2-o v. Michałowej Kowalskiej, pozostawił synów: Aleksandra, ożenionego z Józefą Dybowską 1819 r. i Bonawenturę, zmarłych bezpotomnie, oraz córki: Krystynę zmarłą panną i Maryannę Moszczyńską.

Marcin, syn Jerzego, wojskiego opoczyńskiego, z Heleny Wąsowiczównej, kapitan dragonów regimentu królowej, kwitował 1718 r. brata swego Jerzego, cześnika sandomierskiego, z odbioru sumy należnej mu z Karwic i Sielca (Gr. Sandom.). Następnie wojski pilznieński, umarł 1756 r., pozostawiwszy, z Zofii Zielińskiej, trzech synów: Jana, Antoniego i Kazimierza. Z nich:

Antoni, kanonik kijowski.

Kazimierz, obersztelejtnant wojsk koronnych, podpisał obiór Stanisława Augusta, a z Franciszki Dobińskiej, zmarłej przed 1774 r., pozostawił syna Antoniego, księdza.

Jan, z Maryanny Domańskiej, pozostawił córkę Antoninę Kajetanowę Pietruską i syna Wincentego, dzierżawcę Chronowa, wylegitymowanego ze szlachectwa w ziemstwie pilźnieńskiem 1782 r., nazywanego wojskim opoczyńskim 1787 roku, ożenionego z Teresą Baranowską, z której córki: Teresa Teodora, za Walentym Proszkowskim, Salomea, za Zeitheimem i synowie: Józef i Onufry (A. Tarnow. For. Nob.).

Józef, zmarły w Warszawie 1820 r., pochowany na cmentarzu Św. Krzyskim, oficer b. wojsk polskich, żonaty 1-o v. z Weroniką Parysówną, 2-o v. z Anną Pantnerówną, z pierwszej żony pozostawił córkę Weronikę, ur. 1814 r., za Aleksandrem Rzewuskim z Sencygniewa, z drugiej synów: *Józefa* Maryana i Jana Władysława, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie.

Józef Maryan, ur. w Warszawie 1817 r., zmarły w Lubartowie 1884 roku, z Tekli Piotrowskiej, h. Junosza, córki Wincentego, oprócz dzieci zmarłych w dzieciństwie, pozostawił córkę Waleryę, za doktorem Henrykiem Zapolskim - Downarem, zmarłym w Warszawie 1893 r. i synów: Konstantego, Jana i Feliksa.

Konstanty, ur. w Lasocinie 1846 r. (metr. w Mninie), kandydat praw uniwersytetu warszawskiego, adwokat przysięgły Izby sądowej w Kielcach, zaślubił w Warszawie 1878 r. Jadwigę Karwicką, córkę Teodora z Karwic, z której ma: Maryę, Janinę, Bogdana i Jerzego, ur. 1890 r. (metryki ich w Kielcach).

Jan, ur. w Krępcu 1853 r. (metr. w Mełgwi), zaślubił w Warszawie 1882 roku, w parafii WW. Świętych, Maryę Bielicką h. Pobóg, córkę Ludwika i Józefy z Walewskich, z której: Tadeusz, ur. w Zbroszy 1884 r. (metr. w Jasieńcu) i Zofia, ur. tamże.

Feliks, ur. 1858 r., ożeniony z Wandą Kuleszyńską, z której córki: Wanda i Marya, zmarła dzieckiem.

Jan, drugi syn Józefa z Pantnerówny, ur. 1818 r. w Nakle, w powiecie włoszczowskim, zmarły 1862 r. w Popławach, pochowany w Sławnie, w opoczyńskiem, z Józefy Tomaszewskiej, zmarłej 1885 r., miał córki: Władysławę, przełożoną zgromadzenia Siostr Miłosierdzia w Warszawie, Annę, zmarłą panną 1887 r. i syna Stefana, ur. 1854 r., zamieszkującego Petersburg, gdzie zaślubił 1884 roku Katarzynę Elżbietę v. Kloppenburg, córkę Piotra, rzeczywistego radcy stanu i Katarzyny v. Wahl. Z niej urodzeni w Petersburgu: Stefan Jan 1884 r., Jan Władysław 1886 roku, Jerzy, 1887 roku, zmarły 1889 r., Katarzyna Helena, Aleksander Jan 1893 r., Marya i Elżbieta.

Zwracamy się obecnie do Zbigniewa, najmłodszego syna Jerzego i Anny z Podlodowskich, który z działów, sporządzonych z braćmi 1620 r., otrzymał na swoją schedę 5,000 flor. (Gr. Opocz.). Nie żył już 1640 r., w którym, nad synem jego Kaźimierzem, urodzonym z Izabelli Krzywczyckiej, już w tym roku żony Michała Pocieja, sprawowali opiekę stryjowie, Krystyn i Jan Karwiccy (Gr. Opocz.).

Kazimierz, miecznik smoleński 1667 roku, poseł województwa brzeskiego-litewskiego, podpisał dwie elekcye: króla Michała i Jana III-go. W 1661 r. dopełnił z bratem swoim stryjecznym Jerzym, synem Jana, działu dóbr pozostałych po stryju Krystynie, z którego otrzymał Wolę Karwicką, Kraszków, część Mroczkowa, Skrzyczowa i Sielca (Gr. Opocz.). Z Anny Pociejówny, chorążanki nowogrodzkiej (Woł. IV f. 451), 2-o v. żony Mikołaja Wyganowskiego, podczaszego czerniechowskiego, miał córki: Zuzannę, za Janem Samuelem Woroniczem, podkomorzycem kijowskim 1688 r., Krystynę, za Piotrem Wilczopolskim i Maryannę, za Konstantym Iwanickim 1693 r., oraz dwóch synów: *Marcina* Zbigniewa, miecznika smoleńskiego i Piotra *Jarosława*, z których pierwszy, z województwem bracławskiem, a drugi, z województwem sandomierskiem, podpisali elekcyę Augusta II-go. Obaj bracia dopełnili 1693 r. podziału dóbr, po ojcu pozostałych. Marcin wziął Chmielin i Podhajki, w powiecie włodzimierskim, a Jarosław, Wolę Karwicką

v. Damujowską, Kraszków, część Mroczkowa, Skrzyczowa i Sielec, w powiecie opoczyńskim (Gr. Włodzim. z 1688 i 1693 r.; Zap. Lub. 43 f. 439; 55 f. 1120; 59 f. 454 i 67 f. 215). Z nich:

Marcin, miecznik smoleński 1697 r., żonaty 1-o v. z Maryanną Kurowicką, 2-o v. z Dorotą Chrzanowską (w jednym akcie mylnie Przanowską nazwaną), wdową Węglińską, z pierwszej żony miał córkę Annę, żonę Piotra Czarnołuskiego i synów: Wojciecha i Benedykta, z drugiej—córkę Maryannę i syna Piotra. Dzieci Marcina, z pierwszej żony, procesują 1725 roku dzieci z drugiej żony (Bracł. XV f. 1141 i Woł. XI f. 1598).

Wojciech Dominik, napewno syn Marcina, bo innego w tym czasie nie było, został wojskim nowogrodzkim-siewierskim 1736 r.

Benedykt, ożeniony z Anną Liniewską 1731 r. (Bracł. XVI f. 285), miał z niej: Michała, zmarłego młodo, Józefa, Teofilę, za Stanisławem Rucińskim 1762 roku i Anielę, za Kasprem Lachowiczem 1773 r.

Piotr Jarosław pozwał 1725 r., przed Trybunał lubelski, potomków Jerzego, wojskiego opoczyńskiego, o spadek po Barbarze, 1-o v. Parczewskiej, 2-o v. Rożnowej. W 1727 r. zabezpieczył na Woli Karwickiej 1,000 fl. dzieciom Adama Karwickiego. W 1733 r. już nie żył, w którym pozostała po nim wdowa, Izabella Duninówna Brzezińska, procesowała Broniewskiego (Gr. Opocz.). Synów jego dwóch: Józef Kajetan i Kazimierz. Ten ostatni, łowczy opoczyński 1748 r., podpisał, z województwem sandomierskiem, elekcyę Stanisława Augusta. Umarł bezpotomnie 1767 r. Józef, w imieniu swojem i nieletniego brata Kazimierza, spisał 1731 r. punktacye o sprzedaż Mroczkowa Szaniawskiemu (Gr. Opocz.), a dobra Kraszków i część Sielca i Skrzeczowa, odziedziczone po rodzicach i przypadłe mu z działu z bratem, odstąpił Kazimierzowi 1738 r. (Gr. Opocz. f. 105).

Józef, cześnik opoczyński 1736 r., deputat na Trybunał koronny z województwa czerniechowskiego 1740 r., podczaszy opoczyński 1742 r., z tego ostatniego urzędu rezygnował 1748 r., zostawszy regentem kancelaryi wielkiej koronnej. W 1779 r. kawaler orderu Św. Stanisława, 1781 r. kasztelan połaniecki, 1782 r. kasztelan zawichostski, umarł 1784 r. W 1753 r. otrzymał list przypowiedny na chorągiew pancerną (Sig. 28), którą oddał 1760 r. (Sig. 27). Jako regent koronny i pułkownik usarski, podpisał elekcyę Stanisława Augusta. W 1753 r. był marszałkiem Trybunału koronnego. Właściciel Mizocza, w powiecie łuckim, otrzymał od Augusta III-go 1761 r. pozwolenie, na założenie tamże miasta na prawie magdeburskiem i odprawianie w niem jarmarków i targów (Arch. I. Z. Ros. V. 1). W 1743 r. nabył Chybice z przyległościami, a 1770 r. Buderaz i Sujmy, w ziemi łuckiej (Gr. Sand. i DW. 88 f. 678). Od 1775 roku tytułował się hrabią, tak jak i synowie jego i potomkowie (Magd. Warsz. 76 f. 551 i Gr. Łuc. z 1784 r.). Z Heleny Szembekówny, kasztelanki nakielskiej (Woł. XV B f. 326), miał córki: Izabellę, żonę Marcina Sweykowskiego z Kołodna, wojewody podolskiego, Teresę Walewską, Konstancyę, żonę Kajetana Wyleżyńskiego, regenta koronnego 1791 roku, Annę, ur. 1756 roku, 1-o v. Marcinowę Libiszowską, 2-o v. Adamowę Krokowską, podczaszynę opoczyńską i N. zakonnicę, Wizytkę, oraz synów: Jana Nepomucena i Krzysztofa, którzy zapisali się 1788 r. na kompromis ze Steckim, a 1790 r. z matką, o przysługujące jej dożywocie (DW. 104 f. 1210 i 106 f. 1267). Obaj bracia podpisali, z województwem sandomierskiem, elekcyę Stanisława Augusta.

Jan Nepomucen, pułkownik kawaleryi narodowej 1780 r., następnie generał major i brygadier wojsk koronnych, kawaler orderu Św. Stanisława 1793 r., marszałek cudnowski 1797 roku, właściciel Karpowiec, w powiecie żytomierskim i Chybic, w powiecie sandomierskim, które to ostatnie dobra oddał mu ojciec 1782 r. (Kontr. Dub. z 1781 r.), zaślubił Eleonorę Moszyńską i z niej pozostawił (oprócz zmarłych w młodym wieku, Ignacego, Józefa, Kaliksta i Heleny) synów: Stanisława i Wincentego, którzy zawarli 1810 roku układ z matką, na mocy którego otrzymali od niej Karpowce z przyległościami (A. Sąd. Główn. Wołyń. z 1811 roku).

Stanisław, porucznik wojsk ks. Warszawskiego, prezes sądu głównego żytomierskiego, po 1825 r. żołnierz wojsk cesarsko - rosyjskich, zmarł w Woronežu 1834 r. Z Jukowskiej pozostawił córki: Kazimierę Złotnicką i Ewelinę, 1-o v. Madejską, 2-o v. Siennicką.

Wincenty, ur. w Chybicach (metr. z 1793 r.), właściciel tychże dóbr, kapitan wojsk księstwa warszawskiego, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie, zaślubił Katarzynę Górską i z niej miał córkę Eleonorę, ur. w Chybicach 1817 r. i syna Cyryaka Kajetana *Jana* Nepomucena, ur. tamże 1820 r., zmarłych dziećmi.

Krzysztof, kasztelanic zawichostski, ur. w Mizoczu 1757 r. (metr. w Kniahininie pod Dubnem), rotmistrz kawaleryi narodowej i szef pułku awangardy imienia królowej 1795 r., w końcu generał major wojsk koronnych 1795 r. (DW. 111 f. 1387 i 113 f. 893), kawaler orderu Św. Stanisława 1793 r., poseł wołyński na sejm czteroletni, otrzymał od ojca swego 1784 r. Buszczę, Moszczankę Wielką, Liniówkę, Buderaz, Sujmy i inne, w województwie wołyńskiem (Gr. Łuc.). W 1793 roku zeznał zapis dożywocia z żoną, Franciszką Małachowską, córką Jacka, kanclerza koronnego i Antoniny z Rzewuskich (DW. 109 f. 904), z której syn Kazimierz i córka Anna, żona Tadeusza Walewskiego, kamerjunkra dworu cesarsko-rosyjskiego. Brat i siostra, oprócz kluczy: Bałtowskiego, Chmielowskiego i Sadowskiego, posiadanych w Królestwie, dopełnili w latach 1829 — 1830 podziału dóbr wołyńskich. Kazimierz wziął Mizocz, a Walewska, Lubar.

Kazimierz Krzysztof Jan Nepomucen, ur. w Mizoczu 1796 r. (metr. w Ostrogu), dziedzic Mizocza, kamerjunkier dworu cesarsko - rosyjskiego 1822 r., członek komisyi edukacyjnej wołyńskiej, podolskiej i kijowskiej 1827 r., zaślubił hr. Klementynę Rzyszczewską, córkę hr. Gabryela, generała wojsk polskich i Celestyny z ks. Czartoryskich, 1-o v. Urbanowę Bobrową i z niej pozostawił córkę *Celestynę* Franciszkę Annę Maryannę Ewę Joannę, ur. w Mizoczu 1835 r. (metr. w Ostrogu), właścicielkę Lubaru, zaślubioną w Krakowie 1866 r. Alfredowi hr. Wodzickiemu, i synów: Józefa i Franciszka, właścicieli Mizocza i Świniuch.

Józef Gabryel Krzysztof Piotr Celestyn Jan Nepomucen Adam, ur. w Mizoczu 1834 r. (metr. w Ostrogu), właściciel Mizocza, rotmistrz gwardyi cesarsko-rosyjskiej, ożeniony z Krystyną Nyko, córką Karola i Pauliny z Frankowskich, zmarłą w Wiedniu 1898 r., pochowaną w Mizoczu, ma z niej synów: Kazimierza i *Józefa* Krzysztofa Jana, ur. w Mizoczu 1871 r. (metr. w Ostrogu), oraz córki: Maryę, 1-o v. za hr. Janem Karolem Chodkiewiczem, a 2-o v. za Michałem Skórzewskim i Jadwigę.

Kazimierza, właściciela Stubła na Wołyniu, z hr. Heleny (Halki) Dunin-

Borkowskiej, córki hr. Mieczysława i Maryi z hr. Wodzickich, zaślubionej w Mielnicy 1892 r., córki: Marya i Paulina.

Franciszek Władysław Feliks Jan Nepomucen, ur. w Mizoczu 1843 roku (metr. w Ostrogu), właściciel Połonnego, zaślubił w Krzywinie 1868 r. Natalię Frankowską, córkę Konstantego i Teresy z Lubowickich, z której córka Klementyna, za Konstantym Podhorskim, rozwiódłszy się, zaślubiła w Wilnie 1902 r. hr. Cezarego Stadnickiego i synowie: Tadeusz, ur. 1871 r., zmarły 1881 r., Stanisław i Jan. Ten ostatni urodzony w Warszawie 1886 r. (metr. w kośc. Św. Krzyża).

Ta linia ma przyznane szlachectwo w Cesarstwie w latach 1853, 1885 i 1900.

(Rodowód Karwickich patrz — obok).

Nie znaleźli pomieszczenia w rodowodzie: N., żona Chryzostoma Przerembskiego, w początkach XVII-go wieku. Aleksander, z województwa rawskiego (miał to być syn Stanisława z Sieczkowa, zmarły 1671 r.) i Franciszek, kustosz opatowski, proboszcz wakałowski, pleban baranowski, elektorowie Jana III-go. N., miecznik bracławski i synowie jego: Andrzej i Stanisław, elektorowie Stanisława Augusta.

Krzysztof, kanonik sandomierski 1724 r. Anna, żona Bogusława Kotkowskiego, podczaszego nowogrodzkiego, zmarła przed 1741 r. Barbara, ksieni Norbertanek w Busku 1778 roku.

KARWIŃSCY z Karwina, w proszowskiem. Znaczna część Karwina należała z dawna do opactwa tynieckiego, część do Jelitów z Sancygniowa, a reszta, w drobnych częściach, do różnych dziedziców. Sieciesław Toporczyk z Raciechowic, z żoną Dorotą, dziedziczką na Karwinie, w latach 1385 — 1399. Krystyn z Karwina, w procesie z Sancygniowskim, ma nakazane 1400 r. stawić braci swoich, Dobiesława i Jaśka z Wierzbna. Stanisław z Wierzbna sprzedał 1435 roku część Karwina, Janowi z Sarbi. Tomasz z Karwina zawarł 1441 r. ugodę z opatem z Tyńca, o brzegi w Karwinie. Jan, syn Wawrzyńca, 1457 r. na uniwersytecie krakowskim. Dobiesław Karwiński i Mikołaj Sarbski, sprzedali 1468 roku część Karwina królowi, dla opactwa tynieckiego.

Jest drugi Karwin na Szląsku, którego dziedzic, Piotr Karwiński, z synem Janem, występują 1469 r. w orszaku księżnej Cieszyńskiej.

KARWO Stanisław, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 roku (Oblig. Gr. Warsz. 49 f. 612).

KARWOSIECCY h. LUBICZ z Karwosieka, w powiecie płockim. Jan, syn Mścisława z Karwosieka, 1436 roku na uniwersytecie krakowskim. Ten sam pewno ksiądz Jan z Karwosieka, część swoją tamże odstąpił 1449 r. bratu Bogusławowi (M. 337 f. 76).

Wierzbięta, Jan, Mikołaj i Paweł z Karwesieka (synowie Stanisława), dopełnili 1440 r. działu dóbr. Dwaj pierwsi otrzymali Karwosiek, a dwaj ostatni Głuchowice (M. 335 f. 51). Powyższy Jan, syn Stanisława, sprzedał Karwosiek Wierzbięcie

Herb Lubicz.

1443 r. Mikołaj nabył 1445 r. część Karwosieka, od Macieja z Karwosieka (M. 337 f. 4 i 112). Wierzbięta z Karwosieka, był 1453 r. starostą gostyńskim. Małgorzata Karwosiecka z Sułowa, rozpoczęła 1445 r. proces z Jadwigą Koliną, o wykup Sułowa, w halickiem, a w końcu sprzedała go 1453 r. tejże Kolinie za 300 grzywien (AGZ.).

W XVI-m wieku znajdujemy Karwosiek rozdzielony na kilka części, noszących odrębne nazwy. Żyjący na początku XVI-go wieku Piotr, dziedziczył na Karwosieku *Pieczątkach* v. *Cholewicach*. Synów jego dwóch: Mikołaj i Grzegorz, pozwanych 1539 r. o nieuiszczenie podatków.

Grzegorz i żona jego, Barbara z Czerskich, sprzedali 1542 roku część swoją na Karwosieku bratankom swoim: Stanisławowi, Janowi i Franciszkowi, synom Mikołaja (Gr. Płoc. Wiecz. 5 f. 308; 7 f. 166; 8 f. 144, 162, 285, 329 i 344; 9 f. 94).

Jan *Pieczątka* z bratem, dziedziczą jeszcze na Karwosieku 1578 r. (Paw.), a Stanisław *Pieczątka*, syn Wawrzyńca, części swoje na Cholewicach sprzedał 1615 roku żonie swej, Jadwidze z Pęszyńskich (Gr. Płoc. Wiecz. 118 f. 26). Maciej i Jan *Trąpkowie* i Maciej *Bietran*, dziedziczą także na Karwosieku - Cholewicach 1578 r. (Paw.).

Na Karwosieku-*Serokim* dziedziczył Andrzej, zwany *Seroki*, syn Jana *Kossiela*. W 1532 r. pozwany o gwałty przez Jana *Rospanda*, także z Karwosieka *Serokiego*. Nieżyjący w tymże roku Jan *Seroka* z Karwosieka - Seroki miał córkę Annę, która w asystencyi stryja swego Mikołaja, sprzedała 1532 r. część swoją na Wiskitnie Dłużniewskiemu. Oprócz Anny pozostawił Jan, z Anny z Żółtowa, córki Bartłomieja, jeszcze dwie córki: Elżbietę i Katarzynę, w imieniu których procesuje stryj Mikołaj ich matkę 1534 r. Mikołaj *Seroka* miał córkę Katarzynę, 1539 roku żonę Jana z Brodzina (Gr. Płoc. Perp. 1 f. 244; 2 f. 221, 259; 3 f. 60 i 5 f. 334).

Jednocześnie z poprzednimi żyli trzej bracia *Rospandowie* v. *Respondowie*: Mikołaj, Maciej i Jan, synowie Andrzeja. Siostra ich Jadwiga, za Mikołajem Gorzechowskim 1538 roku. Dziedziczyli oni na Karwosieku - Rospandach v. Respondach.

Mikołaj, z żony Agnieszki, miał córki: Katarzynę, żonę Wacława Falibowskiego i Jadwigę, żonę Józefa Pruskiego. Sprzedały one w latach 1540 — 1544 część swoją na Karwosieku-Rospendach i Noskowicach stryjom swoim: Maciejowi, plebanowi w Zawidzu i Janowi, synom Andrzeja (Płoc. Gr. Wiecz. 4 f. 286; 6 f. 15; 9 f. 71 i 115).

Jan Respond procesuje Dłużniewskich 1537 r., a 1539 r. zamienia grunta z Mikołajem Seroką (Ibid. 4 f. 221; 5 f. 278 i 7 f. 107). Żonaty 1-o v. z Dorotą Grabowską, 2-o v. z Zuzanną Łukowską, z pierwszej żony miał syna Andrzeja, z drugiej — synów: Mateusza, Pawła i Stanisława. Andrzejowi odstąpił Jan 1544 roku czwartą część dóbr nabytych od bratanek swoich, a trzem drugim synom, część swoją na Karwosieku - Respondach i Noskowicach (Ibid. 9 f. 117; 10 f. 164 i 184).

Andrzej, syn Jana, odziedziczywszy po matce część Grabowa, zwał się Grabowskim. Pozostawił syna Mateusza i córkę Helenę.

Mateusz Grabowski Respond, zawarł ugodę ze stryjami swoimi Karwosieckimi 1561 r. Żonaty z Zofią, pozostawił dzieci nieznane z imienia. Regestra poborowe z 1578 r. wykazują pozostałą po nim wdowę, Zofię Grabowską Respondową z dziećmi, jako właścicieli Karwosieka-Noskowic (Paw.).

Paweł i Stanisław Respondowie, synowie Jana, nieletni 1550 r., współdziedzice Karwosieka - Noskowic 1578 r., zawarli 1571 r. układ majątkowy z bratankiem swoim, Mateuszem Grabowskim (Ibid. 15 f. 432 i 36 f. 158 i Paw.). Z nich:

1. Paweł żył jeszcze 1612 r., w którym nabył poddanego od Łukowskiego. Córka jego Jadwiga, za Andrzejem Jasieńskim 1611 r., a syn Marcyan, zapisał 1617 r. posag żonie swej, Annie z Przeciszewskich, córce Mateusza (Ibid. 116 f. 15; 115 f. 226 i 119 f. 561), 2-o v. żonie Sebastyana Słubickiego. Marcyan pozostawił dwie córki: Helenę, żonę Mikołaja Łukowskiego 1644 roku i Katarzynę, w tymże roku żonę Wojciecha Ośniałowskiego, oraz czterech synów: Piotra, proboszcza w Kunowie 1665 r., Wojciecha, Ludwika i Pawła. Siostra Katarzyna zrzekła się dóbr ojczystych na rzecz braci 1644 r., a matka odstąpiła synom 1648 r. 1,500 fl. (Ibid. 125 f. 2153; 130 f. 489 i 494; 134 f. 53; 140 f. 143 i 149 f. 143).

Wojciech, syn Marcyana, żonaty 1-o v. z Jadwigą Wołowską, wspólnie z którą sprzedał 1676 r. część Wołowa, Jakóbowi Wołowskiemu, 2-o v. z Katarzyną Wituską, zmarłą 1689 r., której 1687 r. zapisał 400 flor., miał synów: Macieja, Jana, Andrzeja, Mateusza i Walentego. Jan imieniem swojem i wymienionych braci, kwitował 1695 roku Unierzyskiego, z odbioru 500 flor. (Płoc. Gr. Wiecz. 155 f. 151).

Maciej, chorąży regimentu królewskiego, w którym brat jego Andrzej był kapitanem, sprzedał 1694 r. część swoją Karwosieka temuż bratu. Jan i bracia jego, Mateusz i Walenty, podpisali, z ziemią dobrzyńską, elekcyę Augusta II-go.

Jan był 1719 r. burgrabią grodzkim płockim, w którym zapisał dożywocie żonie swej, Maryannie Zuchniewiczównie.

Walenty, żonaty z Joanną z Gretzów, otrzymał 1689 r. od ojca Łukoszyn. Joanna zeznała 1726 r. darowiznę na rzecz siostry swej, Zofii Elżanowskiej (Ibid. 134 f. 74; 140 f. 390; 144 f. 74; 149 f. 390; 150 f. 347; 154 f. 162; 160 f. 646 i 173 f. 738; Gr. Ciechan.).

Andrzej, kapitan regimentu królewskiego 1694 r., z Agnieszki Węglińskiej, pozostawił dwóch synów: Stanisława i Józefa *Macieja*.

Stanisław, cześnik czerniechowski, żonaty 1712 r. z Maryanną Krępską, córką Karola, miał z niej synów: Antoniego i Teodora. Antoni, chorąży regimentu gwardyi pieszej koronnej 1762 r., kapitan tegoż regimentu 1780 r., a major 1792 r., żonaty z Karoliną de Gaspari, córką Jana, kapitana regimentu gwardyi litewskiej i Teresy z Mleczków. Teodor, elektor Stanisława Augusta, towarzysz chorągwi pancernej 1762 r. (MP.; DW. 82 f. 316; 96 f. 87; 98 f. 408; 101 f. 621 i 108 f. 390; Gr. Płoc. Wiecz. 167 f. 800).

Józef *Maciej*, legitymując się ze szlachectwa 1782 roku w ziemstwie halickiem, przedstawił, że jest synem Andrzeja i Agnieszki Węglińskiej, wnukiem Wojciecha i Katarzyny Wituskiej, prawnukiem Marcyana. Żonaty 1754 r. z Teresą Karśnicką, córką Stanisława, podkomorzego halickiego i Salomei Balówny, z którą w tymże roku zeznał zapis dożywocia, miał z niej synów: Stanisława, vice-

rotmistrza kawaleryi narodowej, Rudolfa i córki: Katarzynę i Teklę. Stanisław w imieniu matki swej, zapisał 1791 r. rodzeństwu 1,670 fl. Był on 1809 r. radcą Izby administracyjnej kieleckiej (Gr. Płoc. Wiecz. 196 f. 2115 i 230 f. 23). Po Rudolfie pozostał syn Ignacy, major b. wojsk polskich.

Ludwik, syn Marcyana, zeznał 1671 r. zapis dożywocia z żoną, Anną z Jeżewskich, córką Walentego. Synów jego trzech: Marcyan, Aleksander i Ludwik. W imieniu Marcyana i Ludwika, stryj ich Wojciech odstąpił 1691 r. synowi swemu Janowi 800 fl., a Walenty, wspólnie z żoną, Joanną z Gretzów, kwitował 1701 roku Aleksandra i Ludwika, z odbioru 3,000 flor. (Gr. Płoc. Wiecz. 151 f. 295 i 160 f. 646).

Aleksander, burgrabia grodzki płocki, żonaty z Barbarą Pinińską, z którą zeznał zapis dożywocia 1716 r., miał z niej synów: Jakóba i Jana Kantego Mikołaja, którzy 1759 r. zapisali pewną sumę siostrze swej Magdalenie, żonie Adama Nadrowskiego (Ibid. 149 f. 143; 151 f. 222 i 295; 167 f. 691; 171 f. 36 i 200 f. 422).

Jan Kanty podpisał, z województwem sandomierskiem, elekcyę Stanisława Augusta. Z regenta grodzkiego, skarbnik chęciński 1772 r. i pisarz grodzki 1773 roku, miecznik 1776 r., wojski 1779 r., w końcu łowczy chęciński 1784 r. i komornik graniczny sandomierski 1785 r., ożeniony z Józefą Majówną, komornikówną wieluńską (DW. 66 f. 104 i 70 f. 418), nabył 1781 r. Rączki i Wymysłów, w powiecie chęcińskim, od Gołuchowskiego. Syn jego Aleksander Floryan Stanisław, ur. 1776 r. w parafii Łopuszno, legitymował się ze szlachectwa 1804 roku, w Galicyi zachodniej (Quat. IX f. 91).

2. Stanisław, zwany jeszcze czasem Respandem, któremu Stanisław *Pieczątka* Karwosiecki przyznał 1604 r. pewną sumę, żonaty 1-o v. z Katarzyną Misiewską, z której synowie: Jan i Jakób, 2-o v. z Jadwigą Borzewską, z której córki: Zuzanna Jakóbowa Zakrzewska, Jadwiga Szymonowa Kleniewska i Dorota Janowa Rudawska, nie żył już 1608 r. W tym ostatnim roku, pozostała po nim wdowa, zawarła umowę ze swoimi pasierbami (Gr. Płoc. Wiecz. 108 f. 3401; 109 f. 607; 113 f. 1143; 112 f. 1819; 117 f. 1612 i 125 f. 2010).

Jan, podsędek płocki, zmarły przed 1647 r., pozostawił syna Wojciecha, żonatego w tym ostatnim roku z Zofią Święcicką (Ibid. 133 f. 21).

Jakób zabezpieczył 1612 r. posag żonie swej, Helenie z Sokolnickich, córce Piotra. Z niej synowie: Jan i Stefan. Jana kwituje Borowski 1647 r., a Stefanowi oddał ojciec 1662 r. część swoją na Karwosieku-Respondach, Noskowicach i Cholewicach (Ibid. 133 f. 239 i 138 f. 155).

Stefan zabezpieczył 1662 r. 5,000 fl. żonie swej, Zofii z Lipowskich, córce Jakóba. W 1691 r. oddał synowi Adamowi część Karwosieka, Noskowic i innych, a 1704 r. też dobra, wspólnie z żoną, oddaje synowi Stanisławowi, a córce swej Zofii, zapisał 1,500 fl. (Ibid. 115 f. 1099; 138 f. 155; 151 f. 97: 164 f. 1 i 2).

Stanisław, syn Stefana, poborca płocki 1712 r., dalej burgrabia grodzki płocki 1728 r., następnie łowczy winnicki, żonaty 1-o v. z Zofią Proszkowską, córką Kazimierza, wojskiego płockiego, z którą zeznał zapis dożywocia 1712 r., 2-o v. z Joanną Sierakowską, kasztelanką dobrzyńską, z którą zeznał takiż zapis 1715 r., 3-o v. z Teofilą Mlicką, córką Grzegorza, której przyznał dożywocie 1732 r. Z pierwszej żony syn Stanisław i córka Brygida; z drugiej — synowie: Ignacy, Mikołaj i Maciej; z trzeciej—syn Gabryel Antoni i córka Ewa. Z nich:

Stanisław, imieniem którego, ojciec jego kwitował Rościszewskiego 1716 roku, towarzysz chorągwi pancernej 1735 r., a łowczy rawski 1740 r., kwitował 1735 r. ojca swego, z odbioru 300 tynfów, a 1740 r. Skarbka (Ibid. 171 f. 248; 185 f. 723 i 189 f. 304).

Ignacy, od 1760 r. prowincyał zakonu Św. Franciszka Serafickiego, został 1773 roku biskupem biblijskim i koadjutorem biskupa bakońskiego Jezierskiego. W końcu sam biskup bakoński w latach 1782—1792 (Kancl. 51 f. 186).

Mikołaj był klerykiem 1736 r., w którym ojciec zapisał mu 1,000 fl. Nie został jednak księdzem. W 1764 r. elektor Stanisława Augusta, z województwa płockiego, zaślubił Franciszkę Kłoczewską, córkę Baltazara i Maryanny Pęszyńskiej, z którą zeznał zapis dożywocia 1781 r. (Gr. Płoc. Wiecz. 186 f. 666; 196 f. 514; 210 f. 544 i 214 f. 499).

Maciej nabył 1770 r. od Matuszewicza Tchorz i Tchorzek, w powiecie płockim, które to dobra przeszły następnie na brata jego Gabryela (DW. 88 f. 612; Gr. Płoc. Wiecz. 167 f. 666; 170 f. 668; 184 f. 459; 196 f. 514; 210 f. 544).

Gabryel Antoni, właściciel Ostrowitego, w ziemi dobrzyńskiej, Tchorza, które to ostatnie dobra sprzedał 1789 r. Szczytowi (DW. 105 f. 66) i Mazowsza, gdzie wybudował kościół, elektor Stanisława Augusta, z komornika granicznego płockiego i lustratora powiatów: świeckiego, tucholskiego i człuchowskiego, łowczy raciąższki 1764 r., sędzia ziemski płocki 1777 r., a podkomorzy płocki 1781 r. i kawaler orderu Św. Stanisława 1784 r., zmarły w Mazowszu, pochowany w Skempem. Żonaty 1-o v. z Maryanną Paprocką, zmarłą 1784 r., pochowaną w Skempem, 2-o v. 1791 r. z Salomeą Nakwaską, chorążanką wyszogrodzką, wdową po Piotrze Karnkowskim, z pierwszej żony miał synów: Tomasza Mateusza i Eustachego, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie, oraz córki: Honoratę Pląskowską, Maryę Domicellę Gołuchowską i Gertrudę Franciszkowę Karnkowską, zmarłą 1851 r.

Po Eustachym, właścicielu Karwosieka, z Teresy z Łukowskich, pozostał syn *Maryan* Kajetan Stefan i córki: Kornelia i Michalina, a po Tomaszu Mateuszu Wincentym, ur. 1774 r., właścicielu Rzeszotar, Karwosieka, Ostrowitego i Tchorza, szambelanie dworu pruskiego 1798 r., z Agnieszki z Boruckich, córki Franciszka i Teofili z Moszeńskich, synowie: Adam, ur. w Karwosieku 1814 r., emigrant z 1831 r., zmarł w Kościelcu 1879 r.; Gabryel, właściciel Rzeszotar, zmarł w Płocku 1894 r.; Polidor i Lucyusz, oraz córki: Leokadya Józefowa Niemiryczowa, Aurelia, za Stanisławem Englertem, dyrektorem b. Banku polskiego, zmarła 1901 r., Wanda Augustowa Małowieska i Bronisława Rajmundowa Luboradzka.

Polidor, ur. w Rzeszotarach, właściciel Ostrowitego parafialnego, ożeniony z Łucyą Rapacką, zmarły w Ciechocinku 1873 r., pochowany w Raciążku, pozostawił sześciu synów, urodzonych w Ostrowitem: 1) Juliana, ur. 1841 r., właściciela Ostrowitego, którego, z Julii Rościszewskiej, zaślubionej 1879 r., syn Wiesław, ur. 1886 r. 2) Wincentego. 3) Józefa, właściciela Zakrzewka i Węgrzynowa, którego, z Władysławy z Żochowskich, syn Zygmunt i córka Marya 4) Aleksandra, ur. 1843 r., żonatego ze Stefanią Żochowską. 5) Henryka Jana, ur. 1856 roku, właściciela Złotopolszczyzny i Szczepanek, którego, z Zofii Hutten Czapskiej, córki Leonarda, zaślubionej w Świedziewni 1881 r., synowie: Zdzisław Jan, ur. 1882 r. i Mieczysław, ur. 1897 r., zmarły w Warszawie 1901 r., oraz córka Irena.

Henryk Jan i jego dzieci wylegitymowani ze szlachectwa w Królestwie w latach 1857 — 1902 r. 6) Gabryela.

Lucyusz Brutus, ur. w Rzeszotarach 1823 r., właściciel Prądzewa i Łyska, ożeniony z Zuzanną Dąbrowską, córką Franciszka, pułkownika artyleryi b. wojsk polskich i Elżbiety z Lubowieckich, zmarłą w Łodzi 1906 r., którą zaślubił w Skempem 1847 r., ma syna Bronisława, ur. w Ośnie 1852 roku, właściciela Kraszewa i córki: Helenę, za Michałem Kuczborskim i Felicyę, za Gustawem Szamowskim.

Na Karwosieku - Borkach dziedziczył Paweł 1536 r. (Gr. Płoc. Wiecz. 3 f. 260). Jan Karwosiecki, dziedzic części Przeradza w sierpskiem, 1578 r. (Paw.). Stefan w Działdowskim w Prusach 1675 r. (Kętrz.). Antoni i Jan, z województwem kaliskiem, podpisali elekcyę Augusta II-go. Antoni zawarł 1694 r. kontrakt z Wojciechem Gutowskim, ożenionym z Barbarą Karwosiecką 1702 r. (Zap. Gr. Nakiel. 1694 r. f. 97 i Poznańs. I f. 135).

Jan Aleksander, burgrabia lubelski, manifestuje o szkody zrządzone w jego dobrach Skotyninie 1715 r. (Wyr. Lub. 449 f. 1160). Tomasz Antoni z Karwosieka, doktór filozofii, na uniwersytecie krakowskim 1743 r. Ksiądz Piotr 1767 r. gwardyan OO. Franciszkanów w Sanoku. Antoni, kapitan wojsk polskich, nabył 1785 r. Pustków (Arch. Fedor. w Oknie).

Józef, stolnik owrucki, syn Antoniego i Urszuli z Boleckich, nabył 1762 r. Białężyce od Dunina (Gr. Pozn.). Jan, kapitan regimentu gwardyi pieszej 1784 r. (DW. 100 f. 1338).

Andrzej, komornik graniczny halicki 1748 r. Wawrzyniec, dożywotni posiadacz Jakóbowki, syn Jana i Anny Keysztenównej, wraz z synami: Kletem i Feliksem, urodzonymi z Rozalii Zabielskiej, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w grodzie halickim.

Aleksander, podchorąży regimentu pieszego wojsk koronnych, został chorążym 1787 r. w tymże regimencie, następnie 1790 r. podporucznikiem i tegoż roku porucznikiem (Sig. 38 f. 14; Kancl. 94 f. 83 i 155). Hieronim, namiestnik chorągwi kawaleryi narodowej wojska koronnego, został 1791 roku chorążym, a Jan mianowany chorążym regimentu gwardyi pieszej koronnej 1792 r. (Kancl. 92 f. 254 i 466). Antonina, żona Adama Wysockiego 1859 r. Walerya, żona Kazimierza Zielińskiego, dziedzica Zamościa, 1866 roku.

Herb Pniejnia.

KARWOWSCY h. PNIEJNIA v. CWALINY z Karwowa, w powiecie płońskim i z Karwowa, w ziemi wiskiej, dom licznie rozrodzony.

W 1535 r. w Płocku Damian Karwowski z Karwowa, w powiecie płońskim, oczyszczał się z zarzutu pochodzenia gminnego i udowodnił świadkami, że jest herbu *Cwaliny*. Świadkami jego byli: Mikołaj, stryj, Paweł, brat rodzony i Michał, brat stryjeczny, wszyscy trzej z tegoż samego Karwowa i wujowie jego, Nieździńscy (Gr. Płoc. Wiecz. 3 f. 87).

W Warszawie znów dowodził swego szlachectwa 1629 roku Jakób Karwowski z Karwowa, w ziemi wiskiej, który zamieszkał na Wołyniu i był tegoż samego herbu *Cwaliny* (DW. 47 f. 2629).

Stachna, wdowa po Raciborzu z Karwowa, odstąpiła 1447 r. część tamże synom swoim: Mścisławowi, Świętosławowi i Piotrowi (M. 336 f. 11). Jan Karwowski, pisarz królewski 1504 r. (M. 20 f. 6). Stanisław, syn Falisława z Karwowa, odstąpił 1552 r. część swoją tamże, bratankowi swemu Mikołajowi, synowi Andrzeja (M. 83 f. 22).

Karwowo, w powiecie płońskim, przy rozrodzeniu się tego domu, uległo różnemu podziałowi, a każda część przybierała oddzielną nazwę. Na Karwowie-Krzywanicach dziedziczyli Karwowscy *Krasicze* v. *Kraski*. Maciej, żonaty 1533 r. z Agnieszką. Jakób, nieżyjący już 1534 r., pozostawił synów: Jana, Cedra, Pawła i Mikołaja. Szymon *Podolanin* procesował 1540 r. Grzegorza, syna Przedborza, o zadanie ran (Gr. Płoc. Wiecz. 2 f. 8, 55 i 281; 4 f. 105; 6 f. 19 i 37).

Tegoż Grzegorza i Macieja, syna Jakóba Bogusza, spotykamy w regestrach poborowych z 1578 r., jako dziedziców tej wsi (Paw.).

Na Karwowie-Podgórnym dziedziczyli: Piotr *Sorzanek*, po którym zostały córki: Anna, Barbara i Małgorzata 1542 r.; Jakób i Jan, synowie Pawła *Maskotki*, 1537 r.; Jan, syn Marcina *Wolmira*, 1542 r.; Katarzyna, wdowa po Janie *Reto*, Mikołaj, Stanisław i Paweł, synowie Jana *Pach* i Stanisław *Wolmir* 1544 roku (Gr. Płoc. Wiecz. 4 f. 85; 7 f. 191; 8 f. 17 i 339; 9 f. 162). W 1578 r. spotykamy między dziedzicami tej wsi Jana i Jakóba *Maskutków*, Jana *Rito*, Feliksa i Stanisława *Pachów*. Jan, Jakób i Wojciech *Maskutkowie* z Karwowa, dziedziczyli też na Płonie Małej (Paw.).

Na Karwowie - Olszamowicach dziedziczyli *Głąbowie* Karwowscy: Marcin, żonaty z Anną z Żochowa, pozostawił pięciu synów: Walentego, Jana, Stanisława, Pawła i Mikołaja 1537 r. Jadwiga, wdowa po Stefanie i syn jej Piotr, sprzedali część swoją tamże 1540 r..

Z tych Głąbów Zygmunt dziedziczył 1578 r. na Karwowie-Obłąkach, wraz z Karwowskimi *Obłąkami*, Pawłem i Stanisławem. Oprócz wyżej wymienionych, dziedziczyli 1578 r.: Marcin Trojan, Stanisław *Mazany* i Rosław, syn Andrzeja, z synowcami, na Karwowie - Trojanach; Maciej z braćmi *Polikacze*, Jan i Mikołaj *Wawrzoskowie*, Jan *Groczyk*, Kraskowie i Boguszowie, na Karwowie-Krzywanicach; Bartłomiej i Jan *Sinogardłkowie*, Baltazar *Domżal* z braćmi, Maciej i drugi Maciej *Klekotkowie*, Szymon z wdową Macieja i Stanisław *Brzechwa*, na Karwowie-Błażejowicach; Paweł i Mikołaj *Szczeplkowie*, Jan *Ruta*, Mikołaj *Falk*, syn Andrzeja, Paweł, Jakób i Piotr *Pupilowie*, na Karwowie - Podgórnym; Paweł *Szolk* z bratem, Jakób *Konieczko*, Boguta, Szymon *Longal*, Piotr *Oszmarak*, na Karwowie-Obłąkach (Gr. Płoc. Wiecz. 4 f. 85; 6 f. 6 i 37; Paw.).

Niektórzy z nich dziedziczyli na Myszynie, w powiecie raciążskim: Stanisław i Jakób Karwowscy, synowie Mikołaja z Myszyny, ręczyli w Płocku 1533 r. Potencya, żona Stanisława, 1541 roku (Ibid. 2 f. 76 i 6 f. 350). Stanisław, Ceder i Jakób Karwowscy, dziedzice Myszyny 1578 r. Szymon Karwowski, dziedzic części wsi Dramino-Ropile, a Jan, części Kiełbowa, w raciążskim, 1578 r. Jan, syn Andrzeja, dziedzic Dąbrowicy i części Lipki, a razem z Stanisławem Ciborowiczem, Tarchominka średniego, w warszawskiem, 1580 r. Franciszek, dziedzic części Radomina, w rypińskiem, 1564 r. (Paw.).

Jan pisał się, z województwem płockiem, na elekcyę Jana Kazimierza, Kasper, Andrzej i Maciej, z ziemią wyszogrodzką, na obiór króla Michała,

a Adam, Szymon, Maciej i Wiktor, z województwem płockiem, na elekcyę Augusta II-go.

I Karwowo, w ziemi wiskiej, uległo rozdziałowi i części tego majątku przybrały różne nazwy, jak: Karwowo-Stryjaki, Karwowo-Byczki, Karwowo-Kubrzane, Karwowo-Korpisze, Karwowo-Zabłocie i Karwowo-Wszebory, a właściciele ich byli tak liczni, że nawet regestra podatkowe ich nie wymieniają.

Arnold na Karwowie 1423 r. Dobiesław, Gniewek i Michał, bracia Karwowscy, 1457 r. Z nich Dobiesław nabył 1464 r. czterdzieści włók na Gutach. Pewnie jego synowie, Piotr i Marek Karwowscy, dziedzice na Gutach 1484 roku. Paweł, Mikołaj, Jakób i Jan, bracia Karwowscy, zawarli układ 1458 r. Andrzej i Krystyn, bracia, 1460 r.

Krystyn h. Cwaliny, dziedziczył na Grądach i dał początek domowi Grądzkich. Żona jego Katarzyna, córka Piotra Szorca, sędziego ziemskiego wiskiego. Maciej Karwowski, sędzia i poseł ziemi wiskiej 1506 r. (Teka Paw. I). Ten sam Maciej pisał się tegoż roku z Grądów. Zacharyasz i Andrzej Karwowscy h. Cwaliny 1469 r. Jakób i Trojan, bracia, h. Cwaliny, dziedzice Kubry 1483 r. (Mil.). Mikołaj, syn Jana, Ambroży i Jerzy, synowie Wojciecha, Daniel, syn Mikołaja i Joachim, dziedziczyli na Karwowie 1577 r. (Paw.). Jan, syn Wojciecha, zeznał 1602 roku zapis dożywocia z żoną, Anną z Gruszeckich (Zap. Lub. 11 f. 451). Adam, Józef, Dorota i Klemens, z matką swą Anną, procesują Klickiego 1605 r. (DW. 32 f. 166). Wojciech, syn Grzegorza, Stanisław, syn Michała i Janusz, syn Mikołaja, procesują 1609 r. Rakowskiego, o Karwowo i Janczewo (DW 35 f. 1229).

Jan 1602 r., Rajmund 1628 r., Wojciech w latach 1636 — 1640, Aleksander 1653 r., na uniwersytecie krakowskim.

W połowie XVI-go wieku żyło trzech braci: Wojciech, Maciej i Bartłomiej.

Wojciech, dziedzic Siestrzewitowa, z Jadwigi Piotrowskiej (Wyr. Lub. 30 f. 315), miał synów: Augustyna, Piotra i Jakóba, oraz córkę Elżbietę, żonę Stanisława Gutkowskiego. Augustyn, podsędek wiski 1588 r., był i poborcą wiskim w latach 1590 — 1610. W tym ostatnim roku był pozwany, o wniesienie podatków do skarbu (DW. 38 f. 1195). Dziedziczył po ojcu na Siestrzewitowie, którego połowę odstąpił 1602 r. braciom (Zap. Lub. 13 f. 184). Syn jego Adam, był podstarościm i poborcą wiskim 1629 r.

Maciej, żonaty z Agnieszką z Piotrowskich 1603 r. (Gr. Przed. 2 f. 389), miał syna Jana i córkę Dorotę, żonę Macieja Moczarskiego.

Bartłomiej pozostawił syna Szymona.

Jakób, syn Wojciecha, zapisał 1618 roku dożywocie na Siestrzewitowie żonie swej, Elżbiecie z Jaślikowskich (Zap. Lub. 23 f. 260), a przeniósłszy się na Wołyń, potrzebował tam złożyć dowód swego szlachectwa, którego dowiódł w Warszawie 1629 r., a świadkami jego byli, bratanek Adam i bracia stryjeczni, Jan i Szymon (DW. 47 f. 2629).

Adam, Jan, Wojciech i Józef, z ziemi wiskiej, podpisali elekcyę Władysława IV go, a Augustyn, Andrzej, Jakób, Paweł i Stanisław, obiór króla Michała.

Adam, żonaty 1642 r. z Maryą Skiwską. Synowie jego: Andrzej, Jan i Władysław, córki: Anna i Katarzyna. Władysław sprzedał 1659 r. Saczce część Lipki, Zamościa, Dąbrowicy i Wólki, w powiecie warszawskim (DW. 49 f. 2376; 50 f. 1583; 52 f. 1234 i 1256 i 53 f. 349; M. 201 f. 177).

Jan, żonaty z Barbarą z Czyszkowskich 1646 r. (Pr. Przed. 10 f. 644). Walenty, syn Marcina, sprzedał część Kodołtowa 1644 r. Stanisław, syn Jana, wzbrania intromisyi Wolińskiemu do Lipki 1643 r. (DW. 41 f. 627 i 50 f. 604). Wojciech otrzymał 1644 r. Judynów w Siewierszczyznie, prawem lennem (M. 189 f. 642). Został następnie miecznikiem nowogrodzkim-siewierskim i umarł 1647 r. Elżbieta, na popis ziemi lwowskiej 1651 roku, wyprawiła zięcia swego, Krzysztofa Drogomira.

Marcin, podstarości żytomierski 1643 r. Jan, skarbnik lwowski 1668 r., poseł do Krymu 1676 r. Jan, cześnik podolski, rotmistrz i dworzanin królewski 1668 roku.

Adam, z ziemi łomżyńskiej i Stanisław, z województwa poznańskiego, elektorowie króla Michała. Józef, Stanisław, Paweł, Jakób i Wojciech podpisali, z ziemią wiską, elekcyę Jana III-go. Obiór Augusta II-go podpisało czterech Pawłów, trzech Krzysztofów, dwóch Janów, dwóch Wojciechów, Maciej, Marcin i Zygmunt.

Józef Stanisław walczył 1683 r. pod Wiedniem. Jan, starosta wojnicki, żonaty z Magdaleną Olszewską, chory i umierający, odstąpił 1689 roku starostwo wojnickie synowi Stanisławowi Jakóbowi (M. 216 f. 44). Ten ostatni, żonaty 1-o v. z Anną Dembińską, córką Jana, wspólnie z którą zawarł 1697 r. układ z Andrzejem Dembińskim, a w 1703 roku zeznał zapis wzajemnego dożywocia (Gr. Krak. 317 f. 2097 i 323 f. 937), żyjącą jeszcze 1713 r., a 2-o v. z Katarzyną Karwowską h. Rawicz, córką Mikołaja i Zofii z Rokoszów, której przyznano dożywocie na starostwie wojnickiem 1726 r. (Sig. 21), miał z niej córkę Annę, żonę 1737 r. Jana z Zimnejwody Leśniowskiego (Gr. Biec. z 1700 i 1737 r.). Stanisław Jakób uzyskał konsens królewski 1739 r., na odstąpienie starostwa bieckiego Łaszowskiemu (Sig. 25).

Adam, z ziemią wiską, podpisał 1707 r. uchwały zjazdu lubelskiego. Michał, sędzia grodzki mielnicki 1719 r. Marcin, podczaszy owrucki, umarł 1701 r. Franciszek, syn Macieja, zeznał 1715 r. zapis dożywocia z żoną, Petronellą z Grzegorzewskich, córką Macieja Daniela, wojskiego i sędziego grodzkiego czerskiego i Maryanny ze Zbroskich. Z niej syn Tomasz i córki: Maryanna, żona 1-o v. Kazimierza Braneckiego, sędziego kapturowego czerskiego 1733 r., 2-o v. Józefa Leżeńskiego, skarbnika bracławskiego 1741 r. i Ludwika, 1735 r. żona Krzysztofa Bielawskiego, podwojewodzego czerskiego (Perp. Czers. 14 D f. 88; 17 f. 287; 18 f. 346; 19 f. 262; 23 A f. 58 i 134; 23 B f. 216; 25 f. 362 i 28 f. 134). Jan, posesor leśnictwa osieckiego, umarł 1697 r. (M. 219 f. 384).

Wojciech, syn Stanisława, właściciel Kraszewa-Rudnik 1684 r., miał kilku synów, z których: Stanisław, Michał, Kazimierz i Paweł, odstąpili różne sumy w Lublinie 1691 r. (Zap. Lub. 61 f. 62 i 67 f. 409).

Stanisław, syn Wojciecha, komornik ziemski bielski 1683 r. i pisarz grodzki trembowelski 1689 roku (Zap. Lub. 66 f. 5), w końcu łowczy bielski, umarł 1699 roku.

Michał, syn Wojciecha, po bracie Kazimierzu łowczy bielski 1703 roku, umarł 1744 r.

Kazimierz, syn Wojciecha, z łowczego bielskiego, cześnik wiski 1703 roku, następnie 1709 r. podczaszy wiski, w końcu stolnik bielski 1727 r., rezygnował

z tego ostatniego urzędu 1744 r. Kilkakrotny poseł ziemi bielskiej, był marszałkiem sejmowym 1740 r. Z Reginy Sopoćkówny pozostawił synów: Pawła i Andrzeja.

Paweł, syn Kazimierza, stolnika bielskiego, po ojcu podczaszy wiski 1727 roku, stolnik bielski 1744 r., następnie chorąży 1752 r., a podkomorzy bielski 1762 r., umarł 1789 r. W 1752 r. nabył Rakowo, w powiecie wąsoskim, od Rydzewskiego (DW. 73 f. 678). Z Kunegundy Kruszewskiej miał córkę Różę, żonę 1-o v. 1758 r. Jana Kisielnickiego, skarbnika łomżyńskiego, 2-o v. 1770 r. Józefa Kisielnickiego, łowczego wiskiego, a 3-o v. Adama Przeradowskiego, podczaszego rożańskiego 1782 roku (Gr. Kol. 953 f. 139; 955 f. 232 i 958 f. 17) i kilku synów, z których: Józef, wojski bielski 1745 r., elektor Stanisława Augusta, umarł 1788 r. Franciszek, szambelan Stanisława Augusta 1789 r. (V. L.), ożeniony z Katarzyną Gąsowską, pozostawił syna Ignacego, dziedzica Hołynki, żonatego z Józefą Bychowcówną. Stanisław, kapitan wojsk koronnych 1789 r. (V. L.), a Kazimierz, podkomorzyc bielski, łowczy 1760 r., cześnik 1767 r. i pisarz grodzki goniądzki 1769 r., a podczaszy wiski 1784 r., poseł bielski na sejm 1761 r., który zerwał, poseł wiski 1764 r. i elektor Stanisława Augusta.

Andrzej, drugi syn Kazimierza, stolnika bielskiego, wojski starszy bielski 1744 r. i w tymże jeszcze roku podczaszy wiski, stolnik wiski 1752 r., w końcu chorąży 1756 r., umarł 1757 r. Żonaty 1-o v. z Anną Wyrwiczówną, 2-o v. z Anną Świderską, która powtórnie wyszła za Antoniego Jana Rostkowskiego, generała wojsk koronnych, pozostawił, z pierwszej żony, córkę Konstancyę Biernacką i synów: Kazimierza i Michała, a z drugiej: Jana, Ignacego, Antoniego, Stanisława i Franciszka. Synowie wszyscy podzielili się dobrami ojczystemi 1759 r. (Gr. Goniądzkie). Z nich:

a) Kazimierz, dziedzic Reszek 1759 r., po którym miał iść syn Wojciech, którego syn Jan, adwokat w Warszawie 1850 r., wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie, ma syna Aleksandra i córki: Emilię Polaczkową, Kornellę Jakobsonową i Matyldę, przełożoną pensyi w Warszawie.

b) Michał, działem 1759 r. wziął Woydy Radziejewo, place w Rajgrodzie i część Turczynowa.

c) Jan, dziedzic Kroszewa i dworku w Brańsku 1759 r., którego synowie: Karol, poległy pod Gdańskiem, Stanisław i Klemens, wylegitymowani ze szlachectwa w Królestwie. Klemensa, z Elżbiety z Paszkiewiczów, synowie: Jan, Eustachy, Juliusz i Antoni.

d) Stanisław, kapitan artyleryi koronnej, razem z bratem e) Antonim, kanonikiem wileńskim, wziął w dziale 1759 r. Solistowo, Solistówkę, Żrobki i Rumiejki. Żonaty z Anną Rydzewską, z której córka Apolonia, za Stanisławem Karwowskim i synowie: Józef, zmarły młodo, Andrzej, dziedzic Solistówki, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie, po którym córka Maryanna i syn Jan Joachim. Ten ostatni ur. 1798 r., poseł białostocki 1831 r., zmarł na emigracyi w Paryżu 1870 roku, pozostawiwszy z Leokadyi Rudnickiej, córki Walentego, kapitana b. wojsk polskich, Maryannę, Józefę Eugeniuszowę Korytkową, Stanisława, Adaminę, Kazimierza, Leokadyę, Jana i Jadwigę. Z nich Kazimierz, zamieszkały w Warszawie, z Janiny Auguste, ma córki: Halinę, Maryę i Zofię.

f) Ignacy, skarbnik wiski 1774 r., a wojski młodszy 1782 r., z działu 1759 r. dziedzic Wólki, umarł bezdzietny.

g) Franciszek, z działu 1759 r. dziedzic Tajenka, po którym, z żony Karniewskiej, był syn Kajetan, zmarły bezdzietnie i córka Kazimiera, za Wiktorem Gąsowskim.

Paweł, syn Wojciecha, skarbnik bielski, zmarły 1752 r., z Maryanny Cichockiej, miał kilku synów, z których Stanisław, skarbnik po ojcu 1752 r., łowczy 1757 r., podstoli 1762 r., w końcu stolnik bielski 1770 r., rezygnował z tego urzędu 1779 r. W 1774 r. był komisarzem skarbu koronnego (DW. 91 f. 412 i 524). W 1780 r. został regentem kancelaryi wielkiej koronnej i był nim do 1787 roku. W 1781 r. kawaler orderu Św. Stanisława, a 1762 r. starosta narewski i 1765 r. starosta augustowski. W 1764 r. poseł bielski, podpisał elekcyę Stanisława Augusta. W 1767 r. zawarł układ z Godlewskimi, synami Jakóba, pisarza zambrowskiego i Karwowskiej (DW. 87 f. 1754). Żonaty z Brygidą Bobrownicką, której przyznano dożywocie na starostwie augustowskeim 1768 roku (Sig. 32) i wspólnie z którą, za konsensem królewskim z 1775 roku, wykupił leśnictwo knyszyńskie od Bielskiego (Sig. 32 i Kancl. 55 IV f. 1), pozostawił trzech synów: Andrzeja, Józefa i Jana.

Andrzej, kapitan wojsk koronnych 1791 r., nabył 1793 r. od brata swego Jana Dołohubów, Chrościenkę i inne (DW 107 f. 711 i 109 f. 22). W tym ostatnim roku był kawalerem orderu Św. Stanisława. Następnie generał b. wojsk polskich, pozostawił syna Konstantego, który zginął 1831 r. Jego może córka, bo generałówna Karwowska, ur. z N. de St. Arnaud 1801 r., zamężna Kretowiczowa, umarła 1884 r.

Józef, 1779 r. wojski starszy podlaski, został 1788 r. podstolim bielskim. Syn jego Stanisław, żonaty z Apolonią Karwowską, córką Stanisława, pozostawił syna Feliksa, doktora medycyny.

Jan, starosta narewski i szambelan Stanisława Augusta 1793 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1792 r.

Tomasz, syn Wojciecha i Ewy z Karskich, w swojem i brata Pawła imieniu, sprzedał 1752 r. poddanego z Kotlewa Rycharskiemu (DW. 74 f. 86).

Maciej, komornik ziemski wyszogrodzki 1777 r. Andrzej, pułkownik, 1786 roku na sejmiku żmudzkim.

Felicyan, syn Wojciecha i Maryanny z Polkowskich, sprzedał 1789 r. część Karwowa-Wszebor i Polki Wawrzyńcowi, synowi Szymona i Agnieszki ze Szczuków (DW. 105 f. 471) Joachim, uczony Pijar, ich prezydent 1791 r, umarł 1795 roku (Perp. Czers. 40 f. 309). Był podobno synem Stanisława Reg. Kor.

Augustyn, vicesgerent grodzki przemyski, syn Kazimierza, skarbnika łomżyńskiego i Katarzyny Niedźwiedzkiej, wnuk Wojciecha i Ewy Kamińskiej, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim, zaś syn jego Adam Stefan Mikołaj, urodzony z Anieli Kozłowskiej, porucznik wojsk rosyjskich. w Wydziale Stanów galicyjskich 1789 r.

Jan v. Jan Konon, skarbnik wiski, regent grodzki przemyski, syn Adama Michała, skarbnika wiskiego, pisarza grodzkiego przemyskiego 1720 r. i Elżbiety z Czechowskich, wnuk Macieja i Teresy z Wścieklicców, zeznał 1747 r. zapis do-

zywocia z żoną, Teresą z Zacharzewskich, córką Franciszka i Heleny z Kowalewskich (DW. 71 f. 1043). Drugą jego żoną 1763 r., była Katarzyna z Hohendorfów; z nią bezdzietny. Jan legitymował się ze szlachectwa 1783 r., w sądzie grodzkim przemyskim. Z pierwszej żony syn Wiktoryn i córki: Klara, za Józefem Hohendorfem i Salomea, za Józefem Łążyńskim, pułkownikiem, zmarła 1812 roku (A. Lwows. For. Nobil.). Potomstwo Wiktoryna legitymowało się ze szlachectwa w gubernii podolskiej, mianowicie:

Feliks Antoni Ignacy z synem Józefem Hubertem i wnukiem Feliksem Stanisławem i Stanisław Grzegorz, synowie Wiktoryna, 1848 r. i Jakób z synami: Sewerynem, Wojciechem, Aleksandrem i Lucyanem i Kalasanty, synowie Jana; Karol z synem Łukaszem Maksymilianem, Andrzej, Jan i Feliks, synowie Piotra, a wszyscy wnukowie Marcelego Felicyana, a prawnukowie Wiktoryna, 1874 roku, a Antoni i Jan, synowie Feliksa 1887 r. (Spis.).

Stanisław, syn Adama i Anny, ur. 1747 r. w Błominku (metr. w Skołatowie), dziedzic Cywin górnych, konfederat barski, ożeniony z Apolonią Cywińską, osiadł 1819 r. w Mosinie przy synu, gdzie też umarł 1828 r. Córka jego Maryanna Mystkowska i synów czterech: Antoni Eschili, Antoni, Kajetan i Maciej.

Antoni Eschili, ur. 1781 r. w Cywinach (metr. w Gralewie), ranny 1807 r. pod Friedlandem, oficer b. wojsk polskich, umarł 1857 r. w Mosinie. Z zaślubionej 1811 r. Eleonory Szubertówny, córki Tomasza, dziedzica Mosiny, pozostawił córkę Emilię Plewińską i synów: Adama, Jana Nepomucena, Teodora i Wacława, walczącego 1848 r. pod Miłosławiem i Wrześnią, potem księdza, proboszcza w Opalenicy, zmarłego 1888 r.

Adam, ur. 1812 r., ranny pod Ostrołęką 1831 r., zasłużony profesor gimnazyalny w Poznaniu i Lesznie, zaślubił 1839 r. w Poznaniu Józefę Ferdynandę Habdank Białoskórską, córkę Józefa, kapitana b. wojsk polskich i Teresy Wierusz-Kowalskiej i umarł 1886 r., pozostawiwszy córkę Ferdynandę, 1869 r. żonę Wincentego Karśnickiego, zmarłą w Inowrocławiu 1900 r. i dwóch synów: Tadeusza i Stanisława, dwaj drudzy zmarli przed ojcem, to jest: Stefan, ur. 1844 r., zmarł w Krakowie 1874 r. i Jan Nepomucen, ur. 1849 roku, doktór medycyny, zmarł w Owińskach 1885 r., po którym, z Emilii Łyskowskiej, został syn Włodzimierz, ur. 1880 r. w Nowem Mieście nad Wartą.

Tadeusz, najstarszy syn Adama, ur. 1842 r., dziedzic Kopeczyniec w Galicyi, zaślubił 1872 r. Maryę Sas Rudnicką, córkę Zygmunta, z której córka Bronisława Józefowa Chołodecka we Lwowie i syn Zygmunt, ur. 1873 r., oficer wojsk austryjackich, urzędnik kolejowy, ożeniony 1903 r. z Adolfiną Herwy.

Stanisław, trzeci z kolei syn Adama, ur. 1848 r., doktór filozofii, profesor gimnazyalny ostatecznie w Głupczycach na Szląsku, autor licznych rozpraw pedagogicznych, historycznych i literackich, ożeniony 1872 r. z Maryą Pstrokońską, córką Juliusza i Leokadyi Karśnickiej, ma z niej synów: Adama Ferdynanda i Ferdynanda Przemysława. Adam Ferdynand, ur. 1873 r. w Ostrowie, doktór medycyny 1895 r., lekarz okrętowy, osiadły następnie w Poznaniu, autor wielu rozpraw medycznych, ożenił się 1900 roku w Poznaniu z Anną Łebińską, z której córki: Marya Ludwika, Felicya Marya i Danuta Marya, ur. i zmarła 1903 r.

Jan Nepomucen, drugi syn Antoniego Eschilego, ur. 1817 r. w Mosinie, zasłużony pedagog, zmarł 1896 roku. Ożeniony z Teresą Cichocką, z której córka

Stanisława i synowie: Kazimierz, ur. 1843 r., poległ 1863 r. pod Ignacewem, Roman, ur. 1845 r., ożeniony z Maryą Matuszkiewiczówną, ma dzieci: Mieczysława, ur. 1882 r., Jana Tadeusza, ur. 1884 r., Kazimierza, ur. 1888 r. Helenę i Zofię, i Feliks, ożeniony z Wilkoszewską, ma córkę Zofię.

Teodor, trzeci syn Antoniego Eschilego, ciężko ranny pod Książem, zmarł 1894 r., pozostawiwszy, ze Szczepańskiej, córki: Jadwigę Koczorowską, Benignę Homerczykową, Martę Hoffmanową i Mieczysławę.

Jan umarł za pruskich czasów, a spadek po nim w Trybunale płockim brali: Wojciech, Katarzyna Trzcińska, Maryanna Śniegocka i Marya Rudowska, z Karwowskich.

Jan August i Maciej Mikołaj, synowie Łukasza, wylegitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r. Jan August, z żoną Konstancyą Zarembianką, nabyli 1819 r. Świernie, w kowalskiem, które sprzedali 1824 r. synowi, Janowi Augustowi Arturowi. Ten ostatni, z Franciszki Wituskiej, córki Tomasza i Franciszki Jaraczewskiej, miał syna Józefa, zmarłego bezdzietnie i córkę Emilię Drobniewską.

Macieją Mikołaja, syn Kazimierz, dziedzic Świnic, w łęczyckiem, gdzie wybudował kościół, z Józefy Pawłowskiej, miał synów: Józefa, Ignacego, Kazimierza, Adama, Wacława i córki: Jadwigę, Bronisławę Gustowską i Helenę Piaseczyńską.

Adam, współdziedzic Kroszewa, miał synów: Józefa, Jakóba i Jana, inżyniera i dwie córki. Józef, oficer b. wojsk polskich, umarł radcą gubernialnym w Siedlcach. Ożeniony z Magdaleną Rawicz Karwowską, miał syna Władysława, ur. w Kroszewie, którego córka jest za Wieczorkiem we Lwowie. Rudolf, oficer b. wojsk polskich 1824 r. Feliks, oficer b. wojsk polskich, umarł 1835 r. w Radomiu. Konstanty, syn Kajetana, doktór medycyny w Warszawie. Siostry jego: Lucyna i Aleksandra. Aleksander ożenił się 1885 r. z Laurą Majkowską. Julian, ur. 1802 r., emigrant, osiadł 1837 r. na Szląsku, miał dwóch synów i córkę. Juliusz i Feliks, 1837 r. w szkołach we Francyi.

W Królestwie legitymowali się ze szlachectwa w pierwszej połowie XIX-go wieku, liczni Karwowscy, a mianowicie: Kajetan, Antoni i Stanisław, synowie Wiktora; Ignacy, syn Felicyana; Adam, syn Wincentego; Daniel, syn Wincentego; Feliks i Nikazy, synowie Józefa; Mikołaj, syn Michała; Adam, syn Wincentego, Konstanty i Wojciech, synowie Stefana; Piotr, syn Jana; Franciszek Szymon, syn Antoniego; Dionizy, syn Wojciecha; Wojciech, syn Antoniego; Szymon i Antoni, synowie Konstantego; Antoni i Wawrzyniec, synowie Jana; Tomasz Euzebi, syn Feliksa; Adam Emeryk, syn Antoniego; Ignacy i Józefa, dzieci Marcyana; Mateusz, syn Maksymiliana; Józef, syn Tomasza; Stanisław, syn Maksymiliana; Szymon, syn Marcina; Jerzy, syn Antoniego; Ignacy, syn Franciszka; Franciszek, syn Franciszka; Mikołaj, syn Konstantego; Walenty, syn Józefa; Kajetan, syn Franciszka; Hipolit, syn Piotra; Apolinary Jakób, Franciszek, Seweryn i Paweł Piotr, synowie Jana; Józef i Mateusz, synowie Macieja; Jakób, Mateusz i Antoni, synowie Wojciecha; Szymon, Feliks i Franciszek, synowie Antoniego; Jan Antoni i Antoni Stanisław, synowie Franciszka; Michał, syn Tomasza i Piotr Paweł, syn Andrzeja.

KARWOWSCY h. RAWICZ z Karwowa, w powiecie łukowskim. Andrzej Karwowski, właściciel Karwowa 1580 r. N., dziedzic części Czuczyłowa, w halickiem, 1578 r. Leonard, współdziedzic Zamiechowa, procesuje się z kapitułą przemyską w latach 1605 — 1606 (Paw.). Krzysztof Karwowski, w parafii Trzebieszowskiej, ożeniony z Grochowską, wypędził żonę, a wziął sobie drugą Popławską 1570 r.

Grzegorz podpisał, z województwem lubelskiem, elekcyę króla Michała. Katarzyna, córka Mikołaja i Zofii z Rokoszów, żona 1700 roku Stanisława Jakóba Karwowskiego h. Pniejnia, starosty wojnickiego (Gr. Biec.). Mikołaj ten był administratorem Rybotycz i miał drugą córkę Annę Maryannę, ur. 1699 r. Paweł, żonaty z Anną 1667 roku. Maryanna, żona Franciszka Grodzickiego 1683 r. (metr. w Rybotyczach i Dobromilu). Franciszek, z żony Franciszki Barańskiej, 2-o v. Andrzejowej Jordanowej 1736 r., pozostawił: Dominika, Antoniego i Barbarę, którzy z matką i ojczymem kwitowali 1737 r. Humieckiego (Gr. Kamien.). Michał, regent grodzki halicki, otrzymał 1702 roku Olszankę, w bełskiem (Ręk. Os. Sig. 262 f. 96).

Herb Rawicz.

Rafał Szymon, syn Krzysztofa i Maryanny Młodnickiej, wnuk Stanisława i Maryanny Krzynieckiej, pozostawił, z Magdaleny Wyrzykowskiej, synów: księdza Walentego, Franciszka i Józefa, wylegitymowanych ze szlachectwa 1782 roku, w grodzie bieckim, zaś Józef, syn Tomasza i Joanny Spławskiej, wnuk Samuela i Anny Tomaszewskiej, z Maryanny Stachurskiej miał syna Grzegorza, wylegitymowanego ze szlachectwa w ziemstwie lwowskiem 1782 r.

Józef Karwowski sprzedał 1754 roku część Karwowa Dębowskiemu.

Jan, zwany *Golian*, syn Piotra, sprzedał 1769 r. część Karwowa, Antoniemu i Maryannie z Rudzińskich Karwowskim. Syn jego Piotr, urodzony z żony Agaty w parafii Łysobyckiej 1766 r.

Łukasz, zwany *Broda*, nabył 1740 r. część Tchorzewa Ziemiańskiego 1740 r. Synowie jego: Jakób, ur. z żony Teresy, w parafii Ulan 1734 r. i Tomasz, ur. z żony Maryanny, w parafii Kock 1750 roku. Stanisław, syn Leonarda, nabył 1758 r. część Karwowa od Józefa. Mateusz, syn Stanisława, zaślubił 1777 r. Maryannę Kożuchowską, wdowę po Antonim Karwowskim. Krzysztof, syn Stanisława i Ewy, ur. w parafii Trzebieszowskiej 1763 r.

Franciszek, syn Andrzeja, zwanego *Mścich*, odstąpił 1732 r. część Karwowa synowi Franciszkowi, którego, z żony Ewy, synowie, urodzeni w parafii Trzebieszowskiej: Wawrzyniec 1749 r i Maciej 1753 r.

Michał zwany *Mścich*, syn Wawrzyńca, nabył 1733 r. część Karwowa od Edmunda. Syn jego Szymon, urodzony z żony Elżbiety, w parafii Trzebieszowskiej 1741 r. Paweł, syn Stanisława, zwanego *Mścich*, nabył 1757 r. od Józefa część Karwowa. Antoni, syn Józefa, urodzony w parafii Trzebieszowskiej 1752 r.

Michał, syn Jana *Brody*, nabył 1742 r. część Karwowa od Franciszka. Syn jego Jakób, ur. z Katarzyny, w parafii Trzebieszowskiej 1744 r. Jakób, żonaty

1-o v. z Augustyną Laskowską, 2-o v. z Anną N., z pierwszej żony miał syna Adalberta, urodzonego w tejże parafii 1773 r., z drugiej — syna Wawrzyńca, ur. 1791 roku.

Fabian, zwany *Świądro*, syn Stanisława, nabył 1773 r. część Karwowa od Jana. Synowie jego, urodzeni z żony Katarzyny, w parafii Trzebieszowskiej: Adalbert 1767 r. Andrzej 1774 r. i Wincenty 1779 r. Jan, syn Wojciecha, nabył 1747 roku część Karwowa od Celińskiego. Synowie jego, urodzeni z żony Zofii w parafii Trzebieszowskiej: Andrzej Mikołaj 1747 i Tomasz 1751 r. Franciszek nabył 1741 r. część Świerczów od Świerczowskiego. Syn jego Adalbert, urodzony z Katarzyny Rolanki 1764 r., w parafii Łukowskiej. Maciej, syn Andrzeja i Rozalii z Krasuskich, sprzedał 1762 r. część swoją na Turzychnogach Celińskiemu. Szymon, syn Stanisława, nabył 1788 r. część Dębowicy.

Wymienieni tutaj: Piotr, Jakób i Tomasz, Mateusz i Krzysztof, Wawrzyniec i Maciej, Szymon, Adalbert i Wawrzyniec, Andrzej, Wincenty i Adalbert, Andrzej i Tomasz, Adalbert i Maciej, legitymowali się ze szlachectwa 1804 r., w Galicyi zachodniej (Quat. I f. 143; II f. 71, 75 i 222; V. f. 141, 175 i 210; VI f. 4, 22 i 177; VII f. 128 i 197; IX f. 134).

Kasper, syn Jerzego; Kazimierz i Walenty, synowie Macieja; Jan Nepomucen Feliks, syn Jerzego; Józef i Franciszek, synowie Piotra; Błażej, syn Antoniego; Antoni, syn Macieja; Franciszek, syn Andrzeja; Karolina Nowowieska, córka Jerzego i Jan, syn Józefa, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku. Wylegitymowany Jan Nepomucen, był dyrektorem Instytutu szlacheckiego. Ur. 1797 r., zmarł 16-go Marca 1855 r.

KARWOWSCY h. ŚLEPOWRON. Andrzej Karwowski z Olszewa, w ziemi wiskiej, syn Jakóba, świadek 1635 r. w Warszawie, przy wywodzie szlachectwa Olszewskiego (DW. 48 f. 2069).

KARYCZYŃSCY. Hryń, Andruszko i Roman, bracia, za zasługi w obronie ziem podolskich, otrzymali 1539 r. od króla Zygmunta, w dożywocie, pustą ziemię, w starostwie barskiem, Karyczyńce, pod lasem zwanym Szelechów. Tu osadzili oni wieś Szelechów, którą dostali 1551 r. w dziedzictwo i od nich poszli *Szelechowscy*.

KARYJACKI Ihnat, ziemianin mścisławski, przezwany Aleksandrem Janowiczem Karyjackim, pozwany 1665 r. o najazd Staregosioła przez Długohańskiego (Ist. Jur. Mat. XXV).

KARYSZEWSCY v. KARYSZKOWSCY na Podolu. Jowan Arnalt (Arnaut) z synami: Stefanem, Prokopem, Iwanem, Jeremim i towarzysz jego, Matys, dostali 1591 r. od hetmana Zamoyskiego puste sieliszcze Karyszków, do osadzenia i w nim dożywocie. W 1603 r. na prośbę Matysa Karyszkowskiego, dodane dożywocie dla syna jego Iwana. W 1613 r. po Matysie Karyszewskim i Iwanie Karyszewskim Arnaucie, oddał Tomasz Zamoyski w dożywocie pół Karyszkowa wdowie Matysa, Orynie z Mytków i synom ich, Iwanowi i Mikołajowi. Demian i Ste-

fan Karyszewscy, dostali 1597 r. konsens, na osadzenie Stepankowiec (dziś Stepanki) na Podolu (Górski. Pow. Mohilew.).

KARZEŁ h. DĘBNO Paweł, syn Mikołaja, dziedziczył na Sarnakach 1582 roku (Wyr. Lub. 11 f. 9).

KASCY h. LELIWA z Kask, w powiecie sochaczewskim. Pochodzą od Leliwitów z Bedlna. Piotr Rpiszka z Kask w latach 1383 — 1384 jest w orszaku ks. Ziemowita. Po upadku kandydatury Ziemowita do ręki Jadwigi i tronu polskiego, Piotr został na dworze Jadwigi, której jest ochmistrzem 1392 r., a następnie i kasztelanem wiślickim 1397 r. W tymże roku we Wrześniu spotykamy w Płocku, w orszaku ks. Ziemowita, znów Pietrasza Rpiszkę; będzie to zapewne syn kasztelana. W akcie z 1423 roku wspomniane, że dawno już temu, Piotr Rpiszka z Bedlna darował ks. Januszowi Jana Bałabana, wziętego w Turcyi do niewoli (Kod. Mazow.). Wojciech z Kask, skarbny warszawski 1482 r. Stanisław, Piotr i Walenty Kascy, dziedzice Kask 1579 r. (Paw.).

Jan Kaski, cześnik podolski i sędzia wojskowy, zmarły 1665 r., otrzymał 1655 r. wójtostwo w Sokolnikach (M. 201 f. 183; Sig. 9 i AGZ. X). Żonaty był z Justyną Kuropatwianką, córką Hieronima (Zap. Lub. 49 f. 200). Stanisław Kaski podpisał, z ziemią rawską, elekcyę króla Michała, a Hieronim, z ziemią sochaczewską, obiór Jana III-go.

KASICCY v. KĄSICCY, patrz *Kęsiccy*.

KASIŃSCY h. POMIAN. Franciszek Kasiński, syn Jana, ksiądz Józef Grzegorz, Wojciech i Maryanna, zamężna Wejserstejner, dzieci także Jana, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

KAŚNICKI Piotr, co podpisał, z województwem kaliskiem, elekcyę Jana Kazimierza, to *Karśnicki*.

KASPARI Jan otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. Był on w latach 1772 — 1793 pocztmistrzem w Krakowie, umarł 1825 r. Franciszek i Ignacy, żonaty z Karoliną Duninówną Wąsowiczówną, wdową po Polejowskim, córką Józefa, dziedzica Podlisek i Antoniny z Klembowskich 1808 r. (Corrobor. Gal. 24 f. 1 i 18). Czy nie do tej rodziny należy Jan Emanuel, syn Deodata Wilhelma i Rozalii z Łabęckich, ur. w Brzeżanach 1777 r. (Metr.). Ksiądz Kasper, ex-Jezuita, naczelny geometra galicyjski, umarł 1804 roku. Siostra jego Rozalia, za Kasprem Majerem (A. Lwows. For. Nob.).

KASPAROWICZ h. POMIAN ksiądz Paweł, pleban korczowski 1742 r.

KASPEROWICZOWIE h. JANINA. Andrzej, ziemianin witebski i żona jego, Polonia Sawiczówna Wilamowska, sprzedali 1622 r. Daniłowszczynę i Suchowszczynę Pypce (Ist. Jur. Mat. XXI). Jan podpisał 1700 roku laudum województwa mścisławskiego, przeciw Sapiehom. N., sędzia mścisławski w latach 1715 — 1716 r. (Ist. Jur. Mat. XXVI i XXVII).

Mikołaj, rotmistrz słonimski, nabył 1749 r. Radziwiłłowicze, od Apoznańskiego. Antoni z synami: Janem, Ignacym i Mateuszem, syn Ignacego i Franciszek z synem Janem, syn Ludwika, a obaj wnukowie Szymona, z powiatu słonimskiego, który podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r., prawnukowie Jana Jakóbowicza, właściciela 1718 r. Radziwiłowszczyzny i Bohdanowszczyzny, w powiecie słonimskim, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1824 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

KASPEROWICZOWIE h. PRAWDZIC. Stefan pisał się z księstwem żmudzkiem na obiór króla Michała, a Michał podpisał, z temże księstwem, elekcyę Stanisława Augusta. Jan z synem Józefem, Adam i Władysław z synem Gabryelem Aleksandrem, synowie Pawła Adama, wnukowie Kazimierza, dziedzica Baranowszczyzny, w powiecie lidzkim, 1748 r., udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie, przed Deputacyą Wywodową wileńską 1828 r.

KASPERSCY v. KACPERSCY. Jan Kasperski, podstarości owrucki 1651 roku. Jan podpisał, z ziemią wiską, elekcyę Jana III-go i Augusta II-go. Jan podpisał, z województwem inowrocławskiem, elekcyę Augusta II-go. (Czy to nie Gasparscy?).

Kazimierz zaślubił 1742 r. Annę Gurską i miał z niej syna Antoniego Tomasza, ur. 1744 r. (metr. w Jagielnicy). Stanisław, syn Stanisława, w ziemi czerskiej 1774 r., żonaty 1778 r. z Konstancyą z Legaszewskich. Rozalia, wdowa po Józefie Goźlińskim 1790 r. (Perp. Czers. 34 f. 525; 35 f. 275; 36 f. 46 i 42 f. 329). Michał, w Warszawie 1796 r. (DW. 111 f. 1386). Paulin Antoni, Michał Mateusz i Julian, synowie Jana, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku. Edward, ożeniony z Joanną Jasieńską.

KASPERSCY na Litwie. Samuel Kasperski zapisał 1654 r. Karmelitom bosym Głębockim 1,200 fl., na sumie swej zastawnej na Jaznie. Zofia z Sielanków Kasperska, dziedziczka Kaszyna, w orszańskiem, 1645 r. (Ist Jur. Mat. XXV).

KASPERSKI Szymon, z bióra marszałka wielkiego koronnego, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. Nabył on 1781 roku dworek przy ulicy Pokornej w Warszawie, od Brzeziny i Powikowskich (DW. 97 f. 1117). Długoletni mecenas, następnie 1808 r. urzędnik stanu cywilnego w Warszawie, umarł 1825 r.

KASPROWICZOWIE h. RAWICZ. Maciej Kasprowicz, burmistrz lubelski, otrzymał szlachectwo 1566 r. i herb Rawicz, nadany mu przez Dembińskiego, kasztelana krakowskiego (M. 101 f 15). Michał oblatował w grodzie warszawskim 1651 r., powyższy akt nobilitacyi (DW. 51 f. 1272). Benedykt, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Oblig. Warsz. 49 f. 612).

KASPRZYCCY h. STARYKOŃ. Andrzej Augustyn i Marcin, synowie Kaspra, za zasługi położone przez ojca, otrzymali 1658 r. szlachectwo (Obl Gr. Krak. 86 f. 219 i M. 365 f. 273). Wymienieni bracia oblatowali akt nobilitacyi w grodzie czerskim 1695 r. (Perp. Czers. 14 C f. 287).

Andrzej, syn Kaspra, elektor Augusta II-go, żonaty 1-o v. z Zofią Turowską, córką Franciszka 1663 r., 2-o v. z Konstancyą Trzebińską 1686 r., zapisał 1698 r. trzeciej swojej żonie, Elżbiecie z Leżeńskich, 200 flor. i wspólnie z nią sprzedał 1699 r. Chmielowo Baranowskiemu. Syn jego Dominik, ożeniony z Maryanną Laskowską, miał dwie córki: Agnieszkę, za Marcinem Chodubskim 1732 r. i Barbarę, żonę Samuela Zakrzewskiego 1744 roku (Perp. Czers. 12 f. 365; 14 C f. 186; 15 f. 114; 16 A f. 1698 i 1699; 23 A f. 151 i 650; 27 f. 19 i 29 f. 547). Wincenty Fereryusz, instygator województwa krakowskiego 1797 r.

Jakób, syn Wojciecha, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Karol, zmarły 1900 r. we wsi Płoskie, w lubelskiem, z Franciszki Szermentowskiej, siostry Józefa, artysty malarza, pozostawił synów: Juliana i Wacława, oraz córki: Annę, za Wincentym Kolasińskim i Kazimierę.

KASPRZYKOWSCY h. SAS, przydomku *Trcina*. Andrzej Kasprzykowski, syn Pawła i Maryanny Podkońskiej, wnuk Józefa i Katarzyny Woytanowskiej, legitymował się ze szlachectwa 1783 r., w grodzie halickim.

KASSIANOWICZOWIE. Bogusław i Władysław Kassianowicze, obecni 1700 r na sejmiku brasławskim, podpisali obiór chorążego. Jan i Nikodem 1764 roku na sejmiku brasławskim. Kazimierz Kassianowicz podpisał konfederacyę generalną litewską 1764 r. Nikodem, regent grodzki brasławski 1787 r. Mikołaj, regent komisyi cywilno-wojskowej brasławskiej 1792 r. (DW. 108 f. 754). Hr. J. Ostrowski pisze, że Wladysław Kassyanowicz został nobilitowany z herbem Oracz w 1777 roku, a syn jego był urzędnikiem w powiecie brasławskim 1792 roku (Ostr. Nr. 2391).

KASTELLIOWIE. Mikołaj, żonaty z wdową Elżbietą Stankiewiczową 1772 roku, w trębowelskiem. Łukasz, Jan, Apollo, Filip, Seweryn starszy i Seweryn młodszy, synowie Mikołaja, wnukowie Dominika, prawnukowie Józefa, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1835 r., a Romuald, Aleksander i Rafał, synowie wymienionego wyżej Jana, 1866 r. (Spis.). Patrz *Kasztelliowie*.

[KASTNER Jerzy, sekretarz królewski 1633 r. (M. 180 f. 124).]

KASZA. Marcin Kasza, bojar królewski 1491 roku (Arch. Sang.). Paweł, łowczy mścisławski 1663 r., żonaty z Zuzanną Giżycką, 1-o v. Hieronimową Botwinową (Ist. Jur. Mat. XXIV i Akta XV). Benedykt podpisał, z województwem mścisławskiem, elekcyę Augusta II-go. Samuel, ziemianin mścisławski, ożeniony z Polonią Rakowską z Dobrego sioła, 1665 r. Raina, żona Jana Matflejewicza Sudiłowskiego 1665 r. (Ist. Jur. Mat. XXV). Aleksander 1700 r. w mścisławskiem. N., Jezuita w Witebsku 1806 r.

z KASZEWA, w województwie kaliskiem. Sulisław, z rodu Półkozów, świadczył 1427 r. w Piotrkowie, przy wywodzie szlachectwa Półkozica z Rzepek (Pis. Dz. Pol. IX; Potk.).

KASZEWSCY z Kaszewa (dziś Kaszewy), w powiecie orłowskim. Akta łęczyckie z końca XIV-go wieku wymieniają braci: Sieciesława, Mikołaja, Stanisława, Saxona, Mroczka i Jana, i drugiego Stanisława, zwanego Sewiec (Szewc), dziedziców Kaszewa. Siostrami ich były, Stachna z Dąbia i Skarbkowa z Woźnik.

Sieciech z Kaszewa i Dąbia, skarbnik mazowiecki, czyli płocki, 1390 roku, zmarł w końcu 1400 r., lub początku 1401 r. Synowie jego wspomnieni: Andrzej w latach 1393 — 1410 i Pietrasz w latach 1398 — 1410, córka Wiktorya, żona Wszebora z Radzików.

Mikołaj, brat Sieciecha, scholastyk katedralny płocki, w latach 1377—1394.

Stanisław, trzeci brat, żył jeszcze 1405 r., miał synów: Pełkę, księdza Mikołaja Kapicę, Sassina i Andrzeja, w latach 1398 — 1410.

Mroczek miał syna Mikołaja i jego też pewnie synem był Niemierza, występujący najczęściej, jako bratanek skarbnika i scholastyka, a brat Mikołaja, w latach 1386—1400. Ten Mikołaj, przezwany Pudło, pisał się także z Czystego 1409 r. Oprócz tych wspomniane, ale nie wymienione z imienia 1388 r. dzieci Jana i dzieci Szewca. Z tych pewno są: Jakusz 1390 r. i Jan Lelek 1409 r. Pani Magdalena, wdowa Szewcowa, na wziętej działem 1398 r. części Kaszewa, otrzymała od starosty łęczyckiego 10 lat woli, na osadzenie wsi Gaj (Łęcz. I i II).

Stanisław Kaszewski *Zawisza*, dziedzic części Kaszewa podsędkowego, a Mikołaj i Wojciech Kaszewscy *Skleczkowie*, dziedzice Kaszewa małego 1576 roku (Paw.).

Andrzej Kaszewski, współdziedzic Bab wielkich i małych, w gostyńskiem, 1555 r. Syn jego Wojciech, nazywany Babskim 1566 r. (Gr. Gostyń.). Wojciech *Bątko* Kaszowski, dziedzic części Bab 1579 r. (Paw.).

Mikołaj, żonaty z Jadwigą Mniewską, której posag zabezpieczył 1574 r. (Gr. Przed. 23 f. 229). Jan i Adam, synowie Jana, pokwitowani przez Kruszyńskiego 1625 r. (Ibid. 69 f. 532 i 69 A f. 17). Jan i żona jego, Dorota z Czapskich, zawarli układ z Umińskimi 1631 r. (Ibid. 70 f. 271). Stefan, Jan, Anna i Maryanna, biorą, wspólnie z ojcem swoim Janem, w zastaw Sławęcinek 1647 r. (Ibid. 72 f. 424 i 426).

Piotr podpisał, z województwem krakowskiem, elekcyę Jana Kazimierza. Maciej, Józef, Kasper i Jadwiga z Kaszewskich Tuszyńska, sprzedali 1725 r. część Szczkowa Pikarskiemu (Ibid. 85 f. 32). Paweł obrał 1736 r. pełnomocnikiem brata swego Tomasza (Ibid. 87 f. 251). Jakób, poseł prowincyi pruskiej, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Oblig. Warsz. 49 f. 611). Szymon, kanonik wieluński 1781 r. (Perp. Czers. 36 f. 359).

Nie wiem, czy do tych Kaszewskich, czy też do Janinów, mam zaliczyć Kazimierza, znanego literata, syna Jana, oficera b. wojsk polskich i Teofili z Iwańskich, ur. w Warszawie 1825 r., ożenionego z Miłosławą z Boninów - Sławianowskich, zmarłą w Warszawie 1901 r. Syn ich Bronisław, zaślubił 22-go Czerwca 1901 r. Irenę Esmanównę.

KASZLIŃSCY h. PORAJ z Kaszlina pod Lutomią, dzisiaj już nieistniejącego, w województwie kaliskiem. Stanisław Kaszliński zobowiązał się 1497 roku, za siebie, matkę Katarzynę i braci: Mikołaja, Janka i Jerzego, oddać w zastaw w grzywnach Sławieńskiemu, łan w Kaszlinie.

Jan, członek sądu w czasie wyprawy wołoskiej 1498 r., województwa kaliskiego (St Pr. P. Pom. VII. 4 i 168). Felicya Poraj Kaszlińska, żona Tomasza z Wierzchaczewa 1557 r. Serafin, dziedzic części Otorowa 1580 r. (Paw.).

KASZOWSCY v. KASZEWSCY h. JANINA z Kaszowa, w powiecie radomskim. Jan z Bidzin, chorąży sandomierski 1398 r., dziedzic Bidzin, Kaszowa, Woli, Gulina i Wysokiego, fundator kościołów, jednego w Kaszowie, drugiego w Wysokiem (Dług.), miał dwóch synów: Marcisza i Dersława, którzy 1423 roku dopełnili działu dóbr po ojcu pozostałych. Marcisz wziął Bidziny i po nim idą Bidzińscy, a Dersław otrzymał Kaszów, Kaszowską Wolę i Gulin (Kaszowski), w radomskiem, a Wysokie, w lubelskiem i dał początek domowi Kaszowskich.

W Poznaniu 10-go Maja 1462 roku, przy prorogacyi terminów ziemskich, w liczbie dygnitarzy obecnych przy królu, wymieniony Dominik *Kasowski*, marszałek koronny. Należałoby sprawdzić, czy to jest rzeczywiście Kaszowski, a nie znany wówczas Dominik Kazanowski, przez pomyłkę Kasowskim nazwany, późniejszy starosta radomski.

Herb Janina.

Dersław, syn Jana, chorążego sandomierskiego, chorąży lubelski 1435 roku, zapisał 1434 roku 200 marek na Kaszowie i Woli, żonie swej Jadwidze, córce Jana z Falkowa (Rad. Inscr. 1 f. 113 i Rad. Inscr. Decr. III f. 131). Jako dziedzic Gulina, odgraniczał się 1444 r. z Podlodowskim, a nabywszy 1433 r. Sułkowską Wolę, musiał ją za wyrokiem sądowym z 1451 r. oddać Podlodowskiemu, z prawa bliskości, za zwrotem danych 240 grzyw. (Rad. Inscr. I f. 76 i 165). Synów pozostawił dwóch: Jana i Mikołaja, a z córek znanych jest dwie: Jadwiga, 1450 r. żona Jana Mszczuja ze Skrzynna, starosty opoczyńskiego i Dobrochna, żona Jana z Janikowa, syna Dobiesława. Mszczuj kwituje ojca żoninego 1450 r., z odbioru posagu, a Jan z Janikowa zabezpieczył 1465 roku posag swej żonie (Rad. Inscr. Decr. IV f. 192, 270 i 745; VI f. 105).

Długosz wymienia Jana Kaszowskiego, syna Dersława, a wnuka Jana, jako właściciela Kaszowa, Woli, Gulina i Wysokiego, w drugiej połowie XV-go wieku. Musiała tu zajść omyłka, bo Jan dziedziczył tylko na Gulinie, reszta dóbr należała do Mikołaja. Jadwiga, wdowa po Dersławie, zwolniła 1465 r. synowi Mikołajowi z zapisów swoich Kaszów i Wolę, a syn zabezpieczył matce te sumy na Wysokiem (Rad. Inscr. Decr. IV f. 745). Regestra poborowe wykazują Mikołaja, jako właściciela Kaszowa i Woli 1508 r. (Paw.).

Jan, syn Dersława, dziedzic na Gulinie i Długojowie, zabezpieczył posag żonie Małgorzacie 1448 r. W 1456 r. sprzedał Długojów i Wolę Gutowskiemu (Rad. Inscr. 1 f. 204 i 222). Synem jego był pewnie Dersław, noszący imię dziadka, właściciel Gulina 1508 r. (Paw.). Dersław widocznie zszedł bezpotomnie, bo Gulin Kaszowskich wrócił do potomków Mikołaja. Córką tego Jana, była pewnie Katarzyna, żona Mikołaja Rusinowskiego 1526 r. (Rad. Inscr. Decr. XI f. 235).

Mikołaj, żonaty ze Zbigniewą, miał z niej trzech synów: Jana, Łukasza i Stanisława. Zbigniewa, jako posesorka Kaszowa i Woli, z wymienionymi synami

zawarła 1516 r. układ z Podlodowskim (Rad. Inscr. II f. 177). Córka jego Anna, 1546 r. za Zygmuntem Pełką (Zs. Krak. 8 f. 542).

Jan, syn Mikołaja, nie żył już 1523 r. (Rad. Inscr. Decr. IX f. 676). Brat jego Stanisław, dziedzic na Kaszowie i Gulinie, z Anny Leżeńskiej, córki Sędziwoja Bartłomieja, której 1520 roku posag zabezpieczył, miał córkę Jadwigę, żonę Stanisława Dunina Wąsowicza. Jadwiga Wąsowiczowa, była współwłaścicielką Kaszowa, Woli i Gulina 1569 r., a połowę miasta Wysokiego sprzedała 1551 roku braciom swoim stryjecznym. Stanisław nie żył już 1545 r. (M. 69 f. 228; Rad. Inscr. Decr. IX f. 390; Inscr. II f. 268; Paw. i Zs. Lub. 9 f. 422).

Łukasz, syn Mikołaja, dziedzic na Wysokiem 1509 r. (M. 24 f. 58), ożeniony z Urszulą Sienicką, nie żył już 1523 r., w którym pozostała po nim wdowa, zawarła układ ze szwagrem Stanisławem (Rad. Inscr. Decr. IX f. 676). Synów jego trzech: Jan, Stanisław i Piotr. Jan i Piotr dziedziczyli na Wysokiem, którego połowę odkupili 1551 r., od siostry swej stryjecznej Wąsowiczowej (Zs. Lub. 9 f. 422). Stanisław dziedziczył na Kaszowie, Woli i Gulinie 1569 r. (Paw.). Potomstwo Jana miało się przenieść na Litwę, gdzie do dzisiejszego dnia istnieje. Stanisław pozostawił pięciu synów: Pawła, Stanisława, Jana, Kaspra i Hieronima, dziedziców Kaszowa, procesujących się 1585 r. z Suskim (Zs. Gr. Czers. 54 f. 415). Trzej pierwsi mają 1592 r. sprawę z kardynałem Radziwiłłem (Wyr. Lub. 51 f. 962). Z nich:

Stanisław, łowczy przemyski 1616 r., żonaty z Anną Czuryłówną, córką Marcina i Anny Jazłowieckiej, wojewodzianki podolskiej, 2-o v. 1624 r. Janową Odrzywolską.

Jan, żonaty z Małgorzatą Blizińską, córką Marka z Odrowążówny, wspólnie z żoną otrzymał wójtostwo stryjskie 1593 r. (M. 184 f. 15 i 138 f. 203; Wyr. Lub. 71 f. 67; Zap. Lub. 22 f. 42).

Piotr, syn Łukasza, sędzia ziemski lubelski 1575 r., poseł na sejmy, deputat na Trybunał koronny 1585 r., podpisał 1569 r. Unię Litwy z Koroną. W 1593 roku sprzedał część Bielin i Kormanowic Andrzejowi Borkowskiemu. Twórca, wraz ze Stanisławem Pszonką, głośnej w swoim czasie rzeczypospolitej babińskiej, ożeniony z Anną z Pszonków, córką Mikołaja, a bratanką Stanisława, miał z niej trzech synów: Jana, Piotra i Łukasza, dziedziców po ojcu na Wysokiem (Zap. Lub. 17 f. 428 i Wyr. Lub. 60 f. 708) i córkę Annę, za Janem Stoińskim.

Jan, syn Piotra, sędziego, przeniósł się na Wołyń, gdzie wziął w zastaw 1595 r. w 25,000 flor., Beresteczko od Prońskich (Woł. 1 f. 223) i nabył Ostrożec, Mielnicę i Kobłyń od Siemaszków 1602 r. (Arch. I. Z. Ros. V. 1 i Bracł. I f. 1302). Żonaty 1-o v. z Elżbietą Gorajską 1601 r., 2-o v. z Zofią Firlejówną, córką Andrzeja, kasztelana radomskiego i Barbary z Kozińskich, z którą zeznał zapis dożywocia 1610 r., z pierwszej żony pozostawił córki: Annę, żonę Andrzeja Czołhańskiego, nie żyjącą już 1626 r., Halszkę i Aleksandrę (Zap. Lub. 11 f. 46; Bracł. I f. 58; Kij. III C f. 155 i Woł. II f. 474), z drugiej, synów: Andrzeja, Jana i Henryka, oraz córki: Marynę, za Mikołajem Cetnerem, Zofię, za Michałem Łozką i Teofilę, żonę Marcina Suchodolskiego. Wymienione dzieci Jana, z Firlejówny, wraz z resztą sukcesorów Barbary z Kozińskich Firlejowej, procesowały 1643 r. księcia Zasławskiego, o Stepań (Bracł. XI f. 490 i Woł. V A f. 201).

Henryk, najmłodszy syn Jana z Firlejówny, dziedzic Mielnicy, z miecznika wołyńskiego, kasztelan wendeński 1647 r., elektor Jana Kazimierza, poseł województwa wołyńskiego 1646 r. (Arch. I. Z. Ros. II. 1), zmarły 1680 r., wzięty do niewoli przez Tatarow 1654 r., z ks. Engracyi Sołomereckiej, kasztelanki smoleńskiej, miał syna Jana, kanonika gnieźnieńskiego, krakowskiego, łuckiego, archidyakona i oficyała lubelskiego 1695 r., zmarłego 1696 r. i kilka córek, z których Helena, ksieni PP. Brygidek łuckich, a Regina, żona 1-o v. ks. Stefana Czetwertyńskiego, chorążego wołyńskiego, 2-o v. Jana Konopackiego, podstolego trembowelskiego 1689 r. (Bracł. XVI f. 644).

Andrzej, najstarszy syn Jana z Firlejówny, dziedzic Ostrożca, rotmistrz królewski 1633 r., poborca wołyński 1635 r. (Kij. III. F f. 71; Zap. Lub. 35 f. 484; Woł. VI. A f. 648), łowczy wołyński 1636 r., z ks. Maryanny Czetwertyńskiej, córki ks. Hrehorego, podkomorzego łuckiego i Maryanny Wkryńskiej, wspólnie z którą otrzymał 1636 r. konsens królewski, na odstąpienie różnych wsi w powiecie chełmskim, Urowieckiemu (M. 182 f. 107)., pozostawił synów: Zacharyasza, Włodzimierza v. Kazimierza, Dersława Aleksandra i Marcina, oraz córki: Aleksandrę, żonę Jana Rzeczyckiego i Zofię, żonę Floryana Potockiego (Zap. Lub. 48 f. 979; Sig. 8 f. 34 i Woł. VII. A f. 2).

Dersław Aleksander, z żony Eufrozyny Heleny Hulewiczównej, stolnikównej wołyńskiej, miał synów: księdza Konstantego, scholastyka łuckiego, Stanisława, Aleksandra Michała i Antoniego, a Marcin, synów: Mikołaja, Krzysztofa i Stanisława, procesujących się 1711 r. ze Skrzymowskim, o 2,000 fl. (Bracł. XV f. 1175). Z nich wszystkich żyli tylko 1721 r. Konstanty i Antoni. Konstanty, kanonik gnieźnieński 1712 r., dziekan łucki 1713 r., administrator dyecezyi łuckiej 1714 r., dwukrotny deputat na Trybunał koronny i jego vice-prezydent 1715 r., zmarły 1726 r. (Bracł. XV f. 1809 . Woł. XI f. 1061). Antoni, brał 1726 r. spadek po bracie księdzu Konstantym.

Zacharyasz, elektor Jana III-go, żonaty 1-o v. z Anną Łozczanką, 2-o v. z Aleksandrą Czaplicówną, następnie żoną Jana Hulewicza i Mikołaja Poniatowskiego, z pierwszej żony pozostawił syna Krzysztofa i córkę Helenę, za Franciszkiem Żardeckim, cześnikiem mścisławskim, z drugiej—syna Stefana i córkę Barbarę, za Konstantym Młodeckim, podstolim nowogrodzkim. Dzieci Zacharyasza wpływają 1721 r. do sprawy o Kwasiłów, Kormin i Płużne (Bracł. XV f. 1141 1200 i 1809; Woł. XI f. 1061). Krzysztof był chorążym chełmskim 1721 r., a Stefan, podstolim owruckim 1711 r.

Jan, drugi z kolei syn Jana, z Zofii Firlejówny, mianowany skarbnikiem wołyńskim 1640 r., lecz nominacya ta nie przyszła do skutku, miecznik 1647 r. po bracie Henryku, otrzymał 1649 r. w dożywocie starostwo szczerczowskie, które posiadała żona jego, ks. Petronella Czetwertyńska, wdowa po Adamie Koniecpolskim (M. 191 f. 24 i Sig. 3 f. 19). Był wielkorządcą i klucznikiem łuckim 1647 r. Jan jest założycielem miasteczka Kaszówki v. Kaszogroda, za przywilejem Zygmunta III-go z 1632 r. Fundował tamże kościół (Arch. I. Z. Ros. VI. 1 f. 497). Jego synowie: Jan Teodor i Stefan August, oraz córki: Eleonora, Brygida i Teresa. Ta ostatnia, 1680 r. wdowa po Stanisławie Kazimierzu Bieniewskim, wojewodzie czerniechowskim, jest 2-o v. żoną Stanisława Krasowskiego, stolnika podolskiego 1688 roku (Woł. XI f. 94, 451 i 784; Zap. Lub. 45 f. 221; 50 f. 532 i 56 f. 31). Eleonora,

jest zapewne Eleonorą 1-o v. Jełowicką, 2-o v. Jeniczową, której dzieci występują 1723 r. w procesie spadkowym po księdzu Janie.

Jan Teodor, syn starszy Jana, miecznika wołyńskiego, podkoniuszy litewski 1693 roku, wskutek niedokładnej informacyi o śmierci Proskiego, został mianowany 1699 roku kasztelanem czerniechowskim, lecz nominacya ta nie doszła do skutku i umarł podkoniuszym 1713 roku. Żonaty z księżną Konstancyą Czetwertyńską, córką księcia Stefana i Reginy z Kaszowskich, wdową po Józefie Wyżyckim, staroście tymbarskim, pozostawił z niej synów: Józefa, zmarłego bezpotomnie i Franciszka, oraz córki: Konstancyę, za Dominikiem Bekierskim, Katarzynę, za Danielem Cieszkowskim, starostą kleszczelowskim i podkomorzym włodzimierskim i Angelę, za Janem Pieniążkiem, wojewodą sieradzkim (Bracł. XV f. 1655). Franciszek, właściciel Podryża 1703 r., pozostawił dwie córki: Angelę, żonę Eliasza Wielhorskiego, podstolego parnawskiego i Maryannę, żonę Mierzwińskiego, wojskiego bracławskiego. Były one 1748 r. właścicielkami Kniażej Krynicy (Bracł. XVI f. 953).

Stefan August, brat podkoniuszego litewskiego, podstoli dobrzyński i deputat na Trybunał koronny 1677 r. (Zap. Lub. 52 f. 999 i 56 f. 110), podsędek włodzimierski 1681 r., komisarz z sejmu 1685 r. do rozpoznania krzywd na Wołyniu, przez wojsko poczynionych, z Katarzyny Hulewiczówny, miał trzech synów: Jana, Stanisława i Franciszka, którzy kwitowali Jarmolińskiego 1686 r. (Zap. Lub. 62 f. 295), oraz dwie córki: Konstancyę, za Eliaszem Siemaszką i Annę, za Andrzejem Wojnarowskim. Z synów Stefana Augusta:

Jan, zaślubił w Porsku 1695 r. Katarzynę Siemaszkównę, córkę Wacława i ks. Maryanny Sokolskiej i z niej pozostawił córkę Bronisławę, żonę Adama Steckiego, łowczego kijowskiego. Procesuje ona 1719 r. stryjów swoich, Stanisława i Franciszka, o 6,000 flor. należnych jej ze Strupina (Bracł. XV f. 1667). Franciszek, łowczy parnawski 1719 r., żonaty był z Joanną Żebrowską.

Stanisław, drugi z kolei syn Stefana Augusta, podsędka włodzimierskiego, podstoli dobrzyński 1719 r., procesował się w tymże roku z Jełowickimi (Woł. X f. 730 i 732). Z Anny Porwanieckiej, miał syna Franciszka i córkę Annę, za Wojciechem Janiszewskim. Jego zapewne druga żona, bo podstolina dobrzyńska, Maryanna z Janiszewskich, zeznała 1726 r. w grodzie łuckim, zapis wzajemnego dożywocia, z drugim mężem, Piotrem Hulewiczem, podkomorzycem łuckim (Gr. Łuc. 2271; Not. L. Białkowskiego).

Franciszek, syn Stanisława, także podstoli dobrzyński, zapisał się 1727 r. na kompromis ze stryjem swoim Franciszkiem, łowczym parnawskim, a 1736 r. procesuje się z siostrą Janiszewską, o działy Kaszówki i Bereski (Bracł. XVI f. 17 i 435). Z Róży Jełowickiej, miał synów: Józefa, zmarłego bezpotomnie i Jana. Ten ostatni, starosta niwski 1774 r., dziedzic Kaszówki, Sijanieczyzny, Nowosiółek i innych, zaślubił Zofię Gostyńską, córkę Hieronima, podkomorzego czerniechowskiego i Anny ze Skotnickich. Z niej córka Marya, żona 1-o v. Jana hr. Brzostowskiego, kasztelanica połockiego, 2-o v. Trypolskiego, prezesa izby cywilnej wołyńskiej i synów czterech: Franciszek, Hieronim, Ignacy i Teodor. Z nich:

Franciszek, komisarz cywilno-wojskowy wołyński, zmarł bezżennie.

Hieronim, ur. 1769 r., zmarły 1833 r., dziedzic Kaszówki i Sijanieczyzny, podkomorzy ostrogski 1800 r., marszałek powiatu łuckiego 1805 roku, ożeniony

z Elżbietą Pruszyńską, stolnikówną koronną, miał z niej córki: Anielę, żonę hr. Marcina Krasickiego i Salomeę, żonę Stanisława hr. Worcella.

Teodor, ur. 1779 r., zmarły 1858 r, chorąży dubieński 1805 r., następnie marszałek powiatu włodzimierskiego, bezdzietny z Cecylią Wisłocką, córką Jana i Maryi z hr. Tarnowskich.

Ignacy Aloizy, trzeci z kolei syn Jana, starosty niwskiego, ur. 1776 roku, zmarły 1830 r., zaślubił Salomeę Pruszyńską, siostrę swej bratowej i z niej pozostawił córkę Adelę, za Lucyanem Dworzańskim i dwóch synów: Seweryna i Adolfa.

Seweryn, dziedzic Kołków i Niemowic, oficer b. wojsk polskich, kawaler krzyża Virtuti Militari, zmarły 1873 r., ożeniony 1-o v. z Maryą Franciszką hr. Krasicką, 2-o v. z Teklą Pruszyńską, pozostawił z pierwszej żony synów: Lucyana, rotmistrza wojsk rosyjskich, zmarłego 1844 r., ożenionego z Maryą Czarnecką, z której córka Marya, wyszła w Dąbrowicy na Wołyniu 1899 r. za Mieczysława Czyżewicza i Erazma, z drugiej—syna Leona i córkę Elizę.

Adolf, dziedzic Kurasza, Rusnowa i Telatyna, porucznik b. wojsk polskich, zaślubił 1-o v. Maryę Romanowską, córkę Jana Wilhelma i Tekli z Makowskich, 2-o v. Leonię Maryę hr. Ilińską, córkę hr. Janusza z Tajkur, tajnego radcy i senatora i Oktawii Morawskiej. Z pierwszej żony córka Franciszka Klaudya, zaślubiona 1-o v. hr. Aleksandrowi Ilińskiemu, a po rozwodzie z nim, księciu Edwinowi Druckiemu - Lubeckiemu i synowie: Teodor, ur. 1842 r. i Henryk, ur. 1846 roku. Z drugiej żony synowie: *Witold* Konstanty, ur. 1862 r. i *Aleksander* Maksymilian, ur. 1869 r.

Teodor, właściciel Łabuniek, członek Deputacyi Wywodowej wołyńskiej, komandor maltański, zmarły w Warszawie 1896 r., zaślubił 1866 r. Jadwigę Czacką, córkę Michała i Franciszki Jełowickiej i z niej pozostawił syna Zygmunta.

Aleksander zaślubił 15-go Lipca 1899 r. w kościele Św. Aleksandra w Warszawie, hr. Olgę Broel Platerównę, córkę hr. Konstantego i Zofii z hr. Grabowskich i otrzymał tytuł hrabiowski z prawem noszenia nazwiska hr. Iliński Kaszowski.

Piotr, syn Piotra, sędziego ziemskiego lubelskiego, wspólnie z bratem Łukaszem dziedzic Wysokiego 1596 r., ożeniony z Anną Świętopełk - Zawadzką, miał z niej synów: Wacława i Jana, oraz córki: Katarzynę, za Samuelem Łaszczem, strażnikiem wielkim koronnym (Kij. VIII f. 349), Elżbietę, za Józefem Podniesińskim, Krystynę, za Aleksandrem Łaganowskim, Katarzynę, za Stefanem Gostyńskim i Annę, za Samuelem Polanowskim.

Wacław, sędzia ziemski bełski, zmarł 1660 r., nie pozostawiwszy z trzech żon: Charlęskiej, Rzeczyckiej i Teofili Gorajskiej, potomstwa (Zap. Lub. 47 f. 305).

Jan, ożeniony z księżniczką Barbarą Kurcewiczówną, córką ks. Jana i Barbary Zahorowskiej, nieżyjący już 1664 r., pozostawił syna Samuela, żonatego z Maryanną Czermińską i córki: Annę, za Pawłem Czermińskim, Katarzynę i Krystynę 1664 r. (Kniaź. i Arch. I. Z. Ros. VI. 1).

Łukasz, syn Piotra, sędziego ziemskiego lubelskiego, zapisał 1607 r. pewną sumę Barbarze z Rayska, a wraz z żoną, Anną z Gozdawów, odstąpił sumę na Ostobużu Komorowskiemu 1620 r. (Zap. Lub. 16 f. 633 i Gr. Bełs. 205 f. 177).

Synów jego dwóch: Piotr, elektor Jana Kazimierza i Jakób, vicerotmistrz królewski 1655 r. (Zap. Lub. 45 f. 382), ożeniony z Heleną Łozczanką, córką Wawrzyńca i Anny Hulewiczówny, wspólnie z którą nabył 1690 r. Chylczyce i Lutki, od Olizarów. Pozostawił z niej córkę Zuzannę, żonę 1-o v. Kazimierza Trzcińskiego, 2-o v. Mikołaja Kłodnickiego, 3-o v. Stanisława Gorajskiego. W 1693 r. Zuzanna procesuje się o spadek po Łozkach (Bracł. XIV f. 745 i 787).

Maciej i żona jego Agnieszka, dożywotnicy wójtostwa w Sendowicach 1546 roku. W 1559 r. Maciej już nie żył, a wójtostwo trzymała Barbara, wdowa po nim, z synem Krzysztofem (M. 71 f. 206 i 95 f. 201). Jadwiga, żona Mikołaja Markowskiego, ma zabezpieczoną sumę przez męża na Markowicach 1590 roku (Perp. Czers. 1 A f. 126). Wojciech 1575 r. na Wołyniu (Op. Łuc. 2049 f. 19). Zofia, za Jakóbem Proszkowskim 1620 r.

Mateusz, lenny posiadacz dóbr Adrian i Elzbach, w województwie parnawskiem, zmarł bezpotomnie przed 1627 r. (M. 176 f. 12). Jan, żonaty 1622 roku z Elżbietą z Polanowic Polanowską (M. 201 f. 171). Zofia, żona Jana Hulewicza, podkomorzyca łuckiego, zmarła 1655 r. Zofia, żona 1-o v. Konstantego Potockiego, stolnika owruckiego, 2-o v. N. Iwanickiego, 3-o v. Piotra Kossakowskiego, chorążego wołyńskiego 1705 r. (Bracł. XIV f. 1031). Eudoksya, przed 1715 r. żona N. Obrębskiego.

Jan Kaszowski zaślubił 1753 roku w Waszkowcach, Teresę Strzałkowską, wdowę. Franciszek, cześnik przemyski, dzierżawca Jagielnicy, ożeniony z Maryanną Łuszczewską, miał córkę Konstancyę Giertrudę Albinę Kazimierę Katarzynę, chrzczoną z ceremonii w Jagielnicy 1794 r.

Jan Kaszowski został podczaszym gostyńskim 1715 r. Ożeniony z Maryanną Wolską, 2-o v. żoną Michała Dowgiałły, subdelegata grodzkiego sanockiego, pozostawił syna Adama Kaspra ale Kaszewskiego, wylegitymowanego ze szlachectwa 1783 r., w grodzie halickim.

KASZTANECKI Józef, syn Adama i Maryanny z Bykowskich, zeznał 1732 roku zapis dożywocia z żoną, Krystyną Płaszczanką, córką Kazimierza Płaski i Katarzyny Parolówney (DW. 68 f. 469).

KASZTELLIOWIE v. KASTELLIOWIE (Kastelli v. Castelli). Piotr Kasztel, dziedzic Pojesia, w kowieńskiem, 1634 r. (Man. Bibl. Kossakowskich). Hieronim 1649 r., Daniel Kastelli, lwowianin, 1665 r., na uniwersytecie krakowskim. Marcyan Stanisław Kasztella, towarzysz usarski Radziwiłła, podkanclerzego i hetmana polnego litewskiego, otrzymał indygenat na sejmie 1676 r.

Karol Teodor Kasztella, cześnik smoleński, podpisał, z województwem wileńskiem, elekcyę Augusta II-go. Teresa Kastell, wdowa po Wacławie Rudnickim, poruczniku gwardyi pieszej 1745 r. Karol Kastella, wraz z matką swą, Joanną z Tomassów, wdową po Janie, mieszkańcu petersburgskim, wprowadzeni 1779 r. do dóbr Trąbki (Perp. Czers. 27 f. 168 i 36 f. 177). N., regent ziemski lwowski 1698 roku.

Jan, syn Stanisława i Anny Szmurawskiej, wnuk Józefa Ignacego i Joanny N., a prawnuk Jana i Anny Snopkównej, legitymował się ze szlachectwa 1814 r., w Wydziale Stanów galicyjskich.

KASZUBOWIE h. PORAJ. Jan Kaszuba, domownik Jana z Pilcy, wojewody ruskiego, zastawny posesor Niewiastki, w sanockiem, 1487 r., którą wykupił od niego 1494 r. Biernaszowski, następnie posesor Chodorówki 1494 r. i Laskówki 1496 r., ożeniony z Martą Pobiedzińską, występuje jeszcze 1506 roku w Przemyślu (AGZ.).

Jan Kaszuba pozwał burmistrza i rajców sandeckich, o pobicie, pokrzywdzenie, uwięzienie i bezprawne sądzenie. Odesłany do sejmu, który 1525 r. nakazał rozsądzić sprawę staroście sandeckiemu (St. Pr. P. Pom. VI. 308). Jan, podstolic płocki, Jerzy, łowczy starodubowski i Konstanty, podstolic płocki, podpisali, z województwem smoleńskiem, elekcyę Augusta II-go. Przypuszczam, że Jan i Konstanty byli podstolicami połockimi, a nie płockimi. Franciszek Ksawery, syn Karola, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

KASZYCCY z Kaszyc, w ziemi przemyskiej. Wieś Kaszyce wziął zamianą Paweł Gołąbek z Zamiechowa 1437 r., za wójtostwo w Radymnie, od Andrzeja z Pantelowic (AGZ. XIII). Jeszcze w 1508 r. jest ona własnością Bernarda i Jana Zamiechowskich. Późniejsi Kaszyccy muszą jednak z innego rodu pochodzić, bo heraldycy im przypisują herb Salamandrę, a Zamiechowscy byli Gryfitami. Jakób Kasicki posiadał 1581 r. Warzyce, w powiecie pilznieńskim, własność opactwa tynieckiego (Paw.). Elżbieta Kaszycka, 1624 r. wdowa po Janie Pielszu, jest 1629 roku żoną Jana Lutosławskiego, pisarza grodzkiego sandeckiego. Stanisława i Zofii z Kleczyńskich Kaszyckich, córka Katarzyna, żona Jakóba Borkowskiego 1656 roku (Gr. Biec. 187 f. 760).

KASZYCOWIE h. WŁASNEGO w W. Ks. Litewskiem. Herb ich przedstawia Radwana o dwóch połach; w miejsce środkowej trzeciej, gwiazda srebrna sześciopromienna (Ost. 1286).

Aleksander Kaszyc, syn Jana, nabył 1605 r. Dworzec, w powiecie nowogrodzkim, od Rackich (Zs. Nowogr.). Córka jego Regina, za Suchodolskim i synów trzech: Jan, Andrzej bezdzietny i Krzysztof. Ten ostatni pozostawił synów trzech: Mikołaja, Stefana i Krzysztofa, ale ich potomstwo nieznane.

Jan, syn Aleksandra, dziedzic po ojcu Dworzca, miał synów trzech: Aleksandra, Jana bezdzietnego i Eliasza. Tego ostatniego, dworzanina Jana Kazimierza, synów czterech: Krzysztof, podczaszy i podwojewodzy trocki 1722 r., elektor Augusta II-go, dobrodziej collegium nowogrodzkiego S. J., Jan, Aleksander Jezuita i dobrodziej misyi mereckiej i Paweł Władysław, wojski wiłkomierski 1717 r. i sędzia grodzki smoleński 1732 r., żonaty z Zofią Szewerdzicówną (Ist. Jur. Mat. XXIV). On to pewnie, bo sędzia grodzki smoleński i synowie jego: Józef, Krzysztof, Marcin i Maciej, stronnicy Stanisława Leszczyńskiego, głosowali za nim 1733 r. Z nich Krzysztof, cześnik smoleński 1755 r., żonaty z Teresą Suchodolską (Sap), miał córki: Barbarę Hołyńską i Justynę Chodźkiewiczową. Po jednym z braci Krzysztofa miał iść Jan, krajczy mścisławski 1755 r., syn jego Michał, o którym konstytucya z 1775 r. wspomina i Gabryel, syn Jerzego, który z synem Ludwikiem i wnukiem Szymonem, legitymował się ze szlachectwa w Cesarstwie 1861 r.

Aleksander, syn Jana, właściciel Pogawia, w powiecie lidzkim, miał dwie córki: Joannę Reklewską i Anielę Włochowiczową, oraz pięciu synów: Stanisława, Władysława, Macieja, Jana Wawrzyńca, koniuszego trockiego 1710 r., żonatego z Katarzyną z Machwiców (Sap.) i Michała Antoniego, żonatego z Konstancyą Pleskaczewską, z której córki: Joanna, Aniela, Barbara, Anna i synowie: Piotr, Fabian i Józef.

Fabian, szambelan Augusta II-go, starosta smorecki, podpisał, z województwem nowogrodzkiem, elekcyę Stanisława Augusta. W 1775 r. był podstarościm orszańskim i 1778 r. szambelanem Stanisława Augusta. W procesie z bratankiem Kazimierzem, kazał go porwać, przyczem ten zakneblowany udusił się. Fabian uciekł za granicę; wrócił za glejtem, wyrobionym przez Chreptowicza i umarł 1807 roku.

Józef, cześnik smoleński 1765 r., starosta czudziański 1753 r., porucznik petyhorski 1763 r., poseł z Inflant 1766 r., oprócz znacznych dóbr posiadanych w województwie mścisławskiem, nabył Żelaznice, w województwie nowogrodzkiem. Żonaty 1-o v. z Ewą Bohdanowiczówną, 2-o v. z Katarzyną księżniczką Puzynianką, z pierwszej żony miał synów: Kazimierza i Michała, oraz córki: Brygidę Janowiczową, Łucyę Floryanowę Wojniłłowiczową i Teklę, z drugiej — syna Januarego i córki: Antoninę Antoniowę Chrapowicką i Kajetanę. Kazimierz był żonaty z Antoniną Buczyńską, a January, pułkownik wojsk litewskich 1784 roku, z Niezabytowską. Obaj zmarli bezdzietni.

Michał, właściciel Jatry i Żelaznic, który to ostatni majątek sprzedał Ciechanowieckim, zmarły 1797 r., z Róży z Kieniewiczów, pozostawił dwóch synów: Jana, zmarłego młodo i Józefa, ur. 1795 r. Ten ostatni wstąpił 1812 r. do 19-go pułku ułanów polskich i odbył zaszczytnie kampanie w latach 1812—1814. W 1830 roku marszałek powiatu nowogrodzkiego, po wypadkach 1831 r. kraj opuścił i zamieszkał w Paryżu; zmarł 1868 r. Z Zofli Dunin - Rajeckiej, córki Konstantego, miał trzech synów: Konstantego, Karola, zmarłego bezżennym i Juliusza.

Konstanty, ur. 1828 r., zmarły 1881 r., właściciel Obryn, Tarnowszczyzny i innych, zaślubił Julię Niesiołowską, córkę Antoniego i Anny z Reytanów i z niej pozostawił synów: Józefa, ur. 1855 r. i Aleksandra, ur. 1857 r., oraz córki: Zofię, zaślubioną 1876 r. hr. Romanowi Krasickiemu i Wandę. Sebastyan, z łożniczego, został podkomorzym nadwornym Augusta III-go 1763 r.

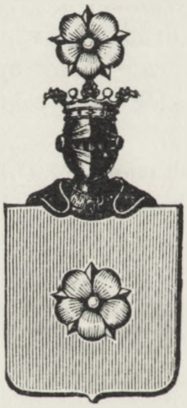
KASZYCOWIE h. SALAMANDRA legitymowali się ze szlachectwa 1805 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską: Łukasz z synami: Antonim, Pawłem, Ignacym i Feliksem, syn Jerzego, wnuk Jana, a prawnuk Jerzego i drugi Łukasz z synami: Jakóbem, Antonim, Michałem, Józefem i Janem, syn Aleksandra, wnuk Gabryela. Patrz poprzedni artykuł.

KATARDZI Apostoł, siostrzeniec Stefana Petru, wojewody mołdawskiego, otrzymał indygenat na sejmie 1676 r. (V. L.). Tenże sam Apostoł, marszałek wojewody mołdawskiego, otrzymał nowy indygenat 1685 r. (Sig. 14).

KATARZYŃSCY z Katarzynek w Prusach. Kętrzyński wspomina o Marcinie 1517 r. i o Pawle 1584 r.

KATARZYŃSCY z Katarzyniec, w ziemi lwowskiej. Mikołaj Katarzyński na sądach we Lwowie, w latach 1444 — 1455, żonaty z Anną 1453 r., ma sprawę w Przemyślu 1467 roku. Ilko z Kateryniec pozwał 1466 r. Jakóba z Czajkowic (AGZ. XIV).

KATERLOWIE h. PORAJ. Jan Katerla, mieszczanin poznański 1633 r. Paweł Katerla, doktór królewski, świadek 1624 r. w Warszawie, na zapisie Chraplewskiej, nabył 1623 r. dom w Warszawie od Wodyńskich (M. 346 f. 83 i 170 f. 476). Pozostała po nim wdowa Katarzyna i synowie: Zygmunt, Konstanty i Aleksander, sprzedali dworek w Warszawie 1647 roku (DW. 50 f. 1665). Zygmunt, żonaty 1660 r. z Anną Tryzenówną (Sig. 3 f. 80). Aleksander, kapitan 1664 r., następnie major dragonów królewskich (Zap. Lub. 48 f. 579; 54 f. 466 i 64 f. 824). Paweł podpisał, z ziemią czerską, elekcyę Augusta II-go. Z Teresy Zabłockiej, jego córki: Maryanna, żona Andrzeja Skarbka Rudzkiego 1717 roku, a Teresa, żona Józefa Simińskiego 1734 roku (Per. Czers. 16 A f. 91; DW. 62 f. 1355 i 68 f. 999).

Herb Poraj.

Jan, kapitan wojsk koronnych, dziedzic na Laskach 1765 r., żonaty z Anną Romanowską, pozostawił córkę Wiktoryę, za Jackiem Strzyżowskim, zmarłą 1829 r. w Ossie, pochowaną w Odrzywole i synów: Józefa i Michała (Perp. Czers. 33 f. 19 i 40 f. 343; Deb. Czers. 2 f. 120).

Józef, ożeniony z Barbarą z Paczków, pozostawił syna Franciszka, majora b. wojsk polskich, kawalera orderów: Virtuti Militari i Legii honorowej, zmarłego w Woźnikach 1867 roku, żonatego z Józefą Kuczyńską, córką Feliksa, cześnika podlaskiego i Józefy z Butlerów, starościanki preńskiej, ur. w Korczewie 1807 r., zmarłą 1877 r., wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1848 r. Jego córki: Józefa Eugeniuszowa Olszewska, Barbara hr. Władysławowa Jezierska, zmarła w Warszawie 1901 r., pochowana w Jeziorach i Franciszka Bronisławowa Podczaska.

Michał, nazywany chorążym, lub chorążycem bracławskim, z Heleny Bronickiej, miał syna *Ludwika* Antoniego Stefana, dziedzica Zarogowa, ur. 1788 r., wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku, którego z Katarzyny Stojowskiej, zmarłej 1871 r., syn *Ludwik* Eugeniusz Michał, ur. 1811 r., dziedzic Zarogowa, sędzia pokoju okręgu miechowskiego, radca Dyrekcyi Szczegółowej Towarz. Kred. Ziems. w Kielcach, ożeniony 1-o v. z Franciszką Stojowską, z której syn Ludwik, ur. 1835 r., 2-o v. z Antoniną Różycką, z której syn Eugeniusz Benedykt, ur. 1850 r. Trzecia zapewne żona Ludwika, Wiktoryna z Ostojów Chodelskich, zmarła 9-go Października 1903 r., mając lat 73, pochowana w Górze Kalwaryi przez córkę, synów i wnuki (A. Gal. Wydz. Krajow. z 1891 r.).

Ludwik, z żony Stefanii Grabkowskiej, zmarłej 1893 r., miał dzieci: Jadwigę i Włodzimierza. Stanisław 1858 r. w Wolbromiu. Stanisława, żona Bolesława Swinarskiego. Aniela, córka Stefana i Stanisławy Szczepanowskiej, zaślubiła w Wojciechowicach 1905 r. Stanisława Piotrowskiego.

Jan Katerla, rotmistrz rosieński 1786 r. (Kal.). Stanisław i Floryan, synowie Józefa, Wincenty, syn Antoniego i Jan, syn Mikołaja, z synami: Hieronimem, Wincentym i Bonawenturą, legitymowali się ze szlachectwa 1799 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską-litewską.

KATLEWSKI (z Katlewa, w ziemi michałowskiej) Marcin, kanonik poznański i warszawski, zmarł 1656 r. w Rzymie, mając lat 56, uczyniwszy zapis na anniwersarz u Św. Stanisława.

KATMAN Mikołaj, cześnik łęczycki 1446 r. (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 427).

KATOWIE, patrz *Topolscy*.

KATOWSCY z Katowic na Szląsku, prawdopodobnie h. KORNICZ, bo nosili przezwisko Biesów. Mikołaj de Ketczerdorff, inaczej z Katowic, zastawił był Olszynę i Rojów księciu Władysławowi Opolskiemu, który poświadcza to 1400 r. Annie, żonie Jana ze Stynawji. Hannusz z Ketczirdorffu zapisał 1429 r. wszystkie ruchomości, inwentarze etc. z zamku i dóbr wymienionych żonie swej, Katarzynie, siostrze Pakosza von Stryme. Jan Bies z Katowic i książęta jego Opolscy, zawarli 1453 r. pokój z królem. Adam Bies z Keczerdorffu, 1515 roku poseł od księcia Fryderyka Lignickiego do króla Zygmunta, w sprawie zaślubienia siostry króla.

Długosz pisze o Janie Katowskim, który mszcząc się na Zarembie, staroście wieluńskim, za krzywdy mu wyrządzone, spustoszył 1447 r. ziemię wieluńską.

Piotr Kmita Katowski podpisał, z województwem mścisławskiem, elekcyę Augusta II. Benedykt, cześnik trocki, żonaty 1721 r. z Klarą Jaszewską (Akta VII f. 585).

KATYŃSCY h. PIELESZ pisali się z Telesznicy, w ziemi sanockiej. Iwan i Maciej, na dworze Stadnickiego z Leska 1603 r. Mikołaj Katyński i syn jego Jan, posiadali 1673 roku wójtostwo w Katynie, w starostwie przemyskiem (Sig. 12 f. 46), w którego posiadaniu zachowany Aleksander 1699 roku (Ręk. Oss. Sig. 136 f. 143).

Herb Pielesz.

Andrzej, Jacek, Mikołaj i Stefan podpisali, z województwem ruskiem, elekcyę Augusta II-go. Jan zaślubił 1741 roku Kunegundę Radomyską (Gr. Halic. z 1779 roku). Jerzy 1721 r. Teodor i Wojciech zmarli 1749 r. w Katynie. Michał, syn Antoniego, wnuk Aleksandra, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w grodzie oświecimskim.

Żyjący w drugiej połowie XVII-go wieku Aleksander Katyński, żonaty z Anną Szeptycką, pozostawił trzech synów: Andrzeja, Prokopa i Grzegorza.

Andrzej, syn Aleksandra, ożeniony z Magdaleną Jaworską, miał syna Pawła, którego, z Eufrozyny Skrzynieckiej, syn Jan.

Prokop, syn Aleksandra, ożeniony z Maryanną Strzelbicką, miał syna Mikołaja, po którym, z Katarzyny Jaworskiej, synowie: a) Grzegorz, żonaty z Barbarą Dobrzańską,

z której syn Stefan i b) Jan, żonaty 1-o v. z Maryanną Terlecką, z której synowie: Michał i Andrzej, 2-o v. z Krystyną Rytarowską, z której syn Antoni.

Grzegorz, syn Aleksandra, zaślubił Apolonię Błażowską, z której miał czterech synów: Andrzeja, Jana, Szymona i Jacka.

a) Andrzej, żonaty z Maryanną Gurską, miał syna Stefana, a ten, z Anny Czernieckiej, syna Jana.

b) Jan, ożeniony z Maryanną z Leszkiewiczów Baczyńskich, pozostawił synów: Jana, Michała, Andrzeja i Teodora.

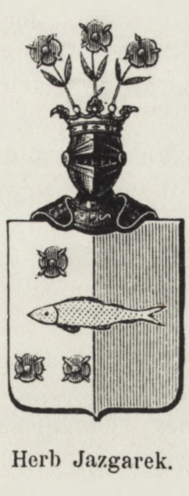
c) Szymon, z Maryanny Nanowskiej, miał dwóch synów: Jana, którego, z Anny Oporskiej, syn Ignacy i Grzegorza, którego, z Eufrozyny Nanowskiej, syn Jan.

d) Jacek, z Anny Terleckiej, pozostawił syna Mikołaja, a ten, z Ewy Jaworskiej, synów: Teodora, po którym, z Maryanny z Węglowskich, synowie: Piotr, Maciej, Wojciech i Jan, i Andrzeja, po którym, z Anny z Gołębiowskich, synowie: Jan, Jerzy i Mikołaj.

Wszyscy wymienieni wyżej potomkowie Aleksandra, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w grodzie przemyskim, a Stanisław i Aleksander Jan, synowie Grzegorza Onufrego i Justyny z Podhorodeckich, wnukowie Mikołaja i Maryi z Popielów, 1834 r., w Wydziale Stanów galicyjskich.

Stefan zaślubił 1721 r. Maryannę Krynicką z Katyny. Stanisława i Katarzyny córka Barbara, ur. 1739 r. w Katynie. Wojciecha i Teresy synowie: Józef, ur. 1769 r. i Mikołaj, ur. 1773 r. Marcyanna zaślubiła 1756 r. Ignacego Ostrowskiego, Zofia, 1760 r. Teodora Nanowskiego, Petronella, 1762 r. Grzegorza Smereczańskiego, Rozalia, 1765 r. Józefa Trześniowskiego, Maryanna, 1766 r. Piotra Teleśnickiego, Krystyna, wdowa, 1766 r. Marcina Grabskiego z Łobożwi, a Maryanna, 1781 r. Stefana Jaworskiego z Rosoch. Jan z Terła Katyński, ożenił się 1762 roku z Rozalią Katyńską (metr. w Dobromilu).

Bazyli, Gabryel i Jan, bracia, dziedziczyli na cząstkach w Terle. Z nich Gabryel, zmarły 1818 r., żonaty 1-o v. z Maryanną Nanowską, 2-o v z Maryanną Pertakówną, pozostawił z pierwszej żony: Maryannę, za Janem Nanowskim, Katarzynę i Jana. Brat jego Jan, zmarły 1828 r., żonaty 1-o v. z Barbarą Sawczycówną, 2-o v. z Maryanną Prokopowiczówną Terlecką, miał z pierwszej żony synów: Piotra, ożenionego z Rozalią Semkowiczówną Terlecką i Jana, a z drugiej—córkę Zofię (M. D. Wąs. z A. Lwows. For. Nob.).

Herb Jazgarek.

KATZLER Jan Ludwik, major w wojsku koronnem, otrzymał indygenat na sejmie 1768 r. W 1784 r. był pułkownikiem (DW. 100 f. 921).

[KAUFFMAN Fryderyk, został chorążym w wojsku koronnem, a Fryderyk Ludwik, podpułkownikiem 1765 r. (MP.).]

KAULBERSZ Fryderyk, porucznik gwardyi pieszej koronnej, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. Dyplom miał wydany 1791 roku (ML. 220 A f. 383). W 1795 r. był kapi-

tanem wojsk koronnych (DW. 110 f. 1433). Syn jego Aleksander Walenty Karol, podpułkownik grenadyerów gwardyi 1829 roku, następnie pułkownik inwalidów, kawaler krzyża wojskowego Virtuti Militari i Legii honorowej, zmarł 1866 roku w Kaliszu, pozostawiając wdowę Julię Ludwikę z Grabowskich i małoletniego syna Hermogenesa Ignacego Eugeniusza. Aleksander legitymował się ze szlachectwa w Królestwie i z h. JAZGAREK, przed 1850 rokiem, a syn jego Alfons Ewaryst, w 1852 r.

Edwarda i Maryi z Podgórskich córki: Zofia i Marya, urodzona i zmarła 1867 roku.

KAULFUS Krystyan Teofil, sekretarz generalnego pocztamtu koronnego i litewskiego, otrzymał szlachectwo na sejmie 1775 r. Dyplom miał wydany 1780 roku (Kancl. 42 f. 232). Herb jego przedstawia, w polu barwy niewiadomej, pas prawo ukośny srebrny, z czterema pierścieniami, czy kulami, pod nim i nad nim noga w kolanie zgięta, kończynami na dół, równoległa do pasa. W szczycie hełmu pięć piór strusich (Ostr. 1287).

KAWAŁOWSKI Paweł, syn Ignacego, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

KAWASKA, w powiecie przedeckim. Maciej zastawił 1534 r. część Piskowa stryjowi Feliksowi. Jakób i Stanisław, synowie Jana, kwitowali 1536 r. Grochowiskiego. W tymże roku Stanisław, Jakób, Grzegórz i Jan, nabyli część Czetów (Gr. Przed. 2 f. 43, 94 i 99). Patrz *Cetowscy* i *Czetowscy*.

KAWATOWSKI Balcer, posesor wsi Siemki, w starostwie ułanowskiem 1615 r. (Źr. Dziej. V).

KAWCZYC Franciszek, sekretarz królewski 1665 r.

z KAWCZYNA, w kościańskiem, Wojciech 1307 r. (KWP.).

Herb Gozdawa.

KAWCZYŃSCY. Franciszek Kajetan Kawczyński, sekretarz królewski i Konstancya z Jackowskich, małżonkowie, zawarli układ z Sierakowskim, o sprzedaż kamienicy na Krakowskiem Przedmieściu w Warszawie. Jan Kawczyński, ich syn, b. kapitan artyleryi koronnej, wniósł ten akt do grodu warszawskiego 1797 roku (DW. 112 f. 692). Córka ich Petronella, za Antonim Gogolińskim, majorem wojsk koronnych, 1788 roku (DW. 104 f. 921 i 111 f. 1237).

KAWECCY v. KAWIECCY h. GOZDAWA mieli wyjść z województwa rawskiego, a w takim razie pewnie z Kawieczyna (Kawęczyna) i Woli Kawieckiej, w powiecie sochaczewskim, których dziedzicem był 1579 r. Jerzy Kawiecki. Jerzy dziedziczył też na Bieniewicach, a Jakób Kawiecki, na Lipnej, w rawskiem. Piotr Kawiecki był dziedzicem części

wójtostwa w Rawie, a Andrzej *Koza* z synem Wojciechem, Kawęczynka pod Białą rawską, 1579 roku. Stanisław Kawecki, pleban kurzelowski, na uniwersytecie krakowskim 1585 r. (Paw.).

Stanisław *Mamka* z Kawieczyna świadczył 1487 r. w konsystorzu warszawskim, w sprawie Bonieckiego (Pom. Dz. W. Śr. XVI). W 1544 r. ustanowioną została opieka nad Stanisławem, Urszulą i Barbarą, dziećmi Stanisława Kaweckiego (M. 68 f. 274). Andrzej i Piotr, synowie Stanisława, Jan i Feliks, dziedziczyli na Kawęczynie 1589 r., a Jan, Andrzej, Agnieszka i Anna, dzieci Erazma, 1591 r. (Wyr. Lub. 35 f. 887 i 44 f. 824; Zap. Lub. 24 f. 241). Maciej, w ziemi warszawskiej 1609 r. (DW. 37 f. 237).

Stanisław Filipowicz zapisał 1571 r. 90 kóp groszy żonie swej, Małgorzacie z Czaplińskich, córce Mikołaja (Zs. Gr. Czers. 40 f. 182). Wojciech, syn Jana Filipowicza, zabezpieczył 1621 r. posag żonie, Elżbiecie z Gośniewskich. Ten sam, czy też inny Wojciech, żonaty 1622 r. z Małgorzatą Pabierowską, a 1626 r. z Małgorzatą Wilkotarską, córką Jana (Perp. Czers. 6 f. 286 i 350; 7 f. 293). Katarzyna, za Stanisławem Rzeczyckim 1616 r.

Wawrzyniec zmarł 1611 r., któremu wystawiono pomnik w Łowiczu u Bernardynów. Mateusz Stanisław, pisarz skarbowy, synowi swemu, zmarłemu 1626 roku, pomnik w Wieliczce wystawił. Jan żonaty 1643 r. z Agnieszką Jezierską, córką Andrzeja, a Wojciech 1646 r. z Anną Goślicką, wdową po Stanisławie Goźlińskim (Perp. Czers. 10 f. 403 i 710; 11 f. 519). Jan, pisarz skarbu koronnego 1645 r. (AGZ. X. 4170).

Aleksander, z ziemią dobrzyńską, a Stanisław, z województwem rawskiem, podpisali elekcyę Jana Kazimierza, a Piotr, z ziemią rawską i Wawrzyniec, z ziemią dobrzyńską, obiór króla Michała.

Piotr i Gabryel, synowie Jakóba, sprzedali 1653 roku część dóbr Czychry (DW. 52 f. 1007). Walenty, syn Andrzeja, zeznał 1659 r. zapis dożywocia z żoną, Zuzanną z Raciborskich, a Franciszek 1694 r. z żoną, Agnieszką z Janiszewskich (Perp. Czers 12 f. 116 i 14 C f. 239).

Aleksander, Jakób i Michał, z ziemią ciechanowską, Jan, z województwem ruskiem, Jan, z województwem sandomierskiem i Zygmunt, z województwem krakowskiem, podpisali elekcyę Augusta II-go.

Jan, syn Stanisława i żona jego, Zofia z Otrębusów, nabyli część Piotrkowic 1703 r. Maciej, żonaty 1699 r. z Barbarą z Lipskich (Perp. Czers. 15 f. 497 i 16 A f. 231). Maciej, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Oblig. Gr. Warsz. 49 f. 609). Stanisław, z żony Gawrońskiej, zostawił synów: Stefana i Szymona, oraz córki: Katarzynę, 1-o v. Biskupską, 2-o v. Rogozińską i Zofię, w początkach XVIII-go wieku (Pam. Wąsow.).

Marcin, syn Szymona i Maryanny z Jezierskich, kwitował 1775 r. Turowską i Wolskiego (Perp. Czers. 35 f. 82). Ksawery, kapitan wojsk koronnych, podkoniuszy królewski 1790 r. (Kal.), był 1798 r. przy śmierci Stanisława Augusta w Petersburgu. On to pewnie rozwiódł się 1783 roku z żoną Ewą (DW. 103 f. 1307).

Jan Kawecki, właściciel 1749 roku Marcy - Poręby, w województwie krakowskiem, syn Józefa, z Anny Żarnowskiej, miał dwóch synów: Sebastyana i Antoniego.

Sebastyan, subdelegat grodzki oświecimski, po ojcu właściciel Marcy - Poręby, w sądzie grodzkim oświecimskim, a Antoni tegoż roku, w grodzie sandeckim, legitymowali się ze szlachectwa.

Antoni Jan Onufry, syn Sebastyana i Teodor Franciszek, syn Antoniego, wylegitymowani ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX go wieku.

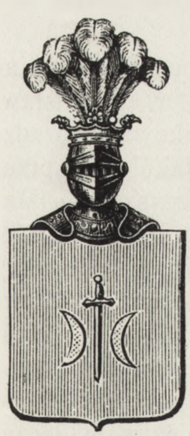
Genowefa, córka Antoniego i Teresy z Dąbrowskich, za Protazym Gerwazym Duninem Wąsowiczem, rejentem w Kielcach 1860 r.

Maciej Kawecki umarł 1758 r., a żona jego Anna, 1739 r. w Zabłotowie. Anna zaślubiła 1759 r. tamże Tomasza Chomentowskiego, a inna Anna, w 1760 roku w Milowcach, Jana Gurskiego. Jakób, z żony Agnieszki, miał córkę Helenę, ur. 1756 r. w Zabłotówce i syna Kazimierza, ur. tamże 1759 r. (metr. w Jagielnicy). Jan zaślubił 1786 r. w Byczkowcach Salomeę Dulską. Katarzyna, córka Wawrzyńca i Magdaleny Kiernickiej, ur. 1791 r. w Byczkowcach. Szymon, syn Wawrzyńca i Katarzyny Przyszałkowskiej, ur. 1801 r. Wojciech, syn Feliksa i Antoniny Gruszczyńskiej, ur. 1814 r. w Wygnance. Józefa, córka Tomasza i Anny Łotockiej, ur. 1824 r. w Czortkowie. Antonia zaślubiła 1803 r. Jakóba Siemiątkowskiego z Rosochacza (metr. w Czortkowie).

Walenty udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w ziemstwie lwowskiem 1782 r. Józef, ze zmarłej 1809 r. Franciszki z Terleckich, pozostawił synów: Wiktora i Wincentego, oraz córkę Emilię.

Jan Kawecki, sprzedał był Stromków, w witebskiem, Podwińskiemu, przed 1626 r. (Ist. Jur. Mat. XXI). N. Kawecki, sędzia grodzki połocki 1791 r. Justyn Kawecki, koniuszy połocki 1792 r.

KAWECZYŃSCY v. KAWIECZYŃSCY h. OSTOJA z Kawęczyna, w powiecie świeckim. Kętrzyński wspomina o Pietraszu z Kawieczyna 1457 r. (f. 134). Mikołaj, podług Długosza, został sędzią ziemskim świeckim 1467 r. Feliks odstąpił 1524 r. Lubodzież, bratu swemu Andrzejowi.

Herb Ostoja.

Przy wywodzie szlachectwa Krzysztofa Arciszewskiego w Starogrodzie 1618 r, świadczyli mu: Feliks Kaweczyński, syn Stanisława i Katarzyny Kossówny, właściciel po ojcu Kawęczyna i Jan Kaweczyński, syn Macieja, bratanek Hektora, a wnuk Wacława, dziedzica Scieńska i Maruszy Zebowskiej. Obaj zeznali, że Barbara Kaweczyńska, siostra Stanisława, była babką Krzysztofa Arciszewskiego (Gr. Kościańs. z 1622 roku).

Wymieniony Maciej, jako rządca dóbr Nieświeskich, urządził w Nieświeżu drukarnię heretycką 1562 r. i pomagał Brudnemu do wydania Biblii, czego dokończyli po jego śmierci 1572 r., bracia jego, Hektor i Albrecht. Hektor był starosta ołyckim Radziwiłłowskim 1575 r. (Op. Łuc. 2049 f. 32).

Kazimierz podpisał, z województwem pomorskiem, elekcyę Jana Kazimierza. Jan, sędzia ziemski świecki, umarł 1662 r. Fabian, dzielny wojak przeciwko Szwedom, nabył Topolno 1650 roku (Gr. Przed. 73 f. 118). Olbrycht podpisał, z województwem pomorskiem, elekcyę Jana

III-go i Augusta II-go. W 1697 r. był podwojewodzym pomorskim, 1713 r. chorążym chełmińskim, a umarł podkomorzym chełmińskim 1714 r. Deputat na Trybunał koronny 1712 r. Starostwo brodnickie, które trzymał 1698 r., odstąpił synowi Adamowi 1713 r. (Ręk. Os. Sig. 136 f. 103; M. 221 f. 781). Józef nabył 1723 roku Skurgwy od Białochowskich, które 1773 r. posiadał Ignacy (DW. 99 f. 1313 i 103 f. 1307).

Maryan Stefan, syn Jana, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Feliks, w ostatnich czasach właściciel Linowca i Linówka, w powiecie lubawskim. Mieczysław zaślubił 1899 r. w Tłuchowie Bronisławę Duninównę-Wąsowiczównę, córkę Hipolita, właściciela Kamienia i Bronisławy z Mrozińskich.

Enoch Kaweczyński, syn Stanisława (Wyr. Lub. 24 f. 39), podkomorzy miński 1609 r. Aleksander, podkomorzy wiłkomierski, umarł w Wilnie 1633 roku. Józef, podstoli poleski 1794 r.

z KAWEK bracia, Bogusz i Gosko, otrzymali 1303 r. dla tej wsi prawo chełmińskie, od kontura Kowalewskiego (Kętrz. f. 114).

KAWĘCZYŃSKI h. WIENIAWA Zbigniew, właściciel Kawęczyna, w ziemi sandeckiej, w drugiej połowie XV-go wieku (Dług.). Z tego zapewne Kawęczyna szedł ksiądz Przecław, który 1398 r. cały swój dział oddał bratu swemu Jakuszowi. Tenże Jakusz wziął 1399 r. w zastaw częśc Gosprzydowej. Siostra ich Małgorzata, żona Strzeszka ze Sławęcina 1400 r. (St. Pr. P. Pom. VIII).

KAWIECCY v. KAWECCY h. DOŁĘGA, mają pochodzić z Kawieczyna i Kawieczynka (Kawęczyn i Kawęczynek), w województwie sieradzkiem. Krzesko z Kawęczyna, świadczy 1390 r. w Łęczycy. Aleksander Kawecki, syn Krzysztofa, zawarł 1604 r. układ z Kalińskim (Gr. Przed. 52 f. 520).

Herb Dołęga.

Wojciech i Floryan, bracia Kawieccy, właściciele Kawęczyna 1606 r., który sprzedał Zygmunt 1616 r. Stanisław, z łęczyckiego, ożeniony z Przerembską, cześnikówną sieradzką, 1651 r. Stefan z synowcami, Piotrem i Jakóbem, sprzedali 1704 r. Wólkę Dziechciową i Rososzę Walewskiemu. Mateusz, komornik ziemski sieradzki 1746 r., ożeniony z Agnieszką Niwską, 2-o v. Antoniową Kawiecką (Gr. Zs. Sieradz.). Józef, pisarz grodzki sieradzki, został cześnikiem piotrkowskim 1744 r. Umarł 1746 r. Wdowa po nim, Anna v. Katarzyna (z Malskich), 2-o v. Turska, podczaszyna sieradzka 1752 roku (Gr. Sieradz.).

Krzysztof Kawęcki podpisał, z województwem łęczyckiem, elekcyę Stanisława Augusta. Sebastyan, podstarości żytomierski 1590 r.

Aleksander Kawiecki, podstarości kamieniecki 1614 r., cześnik podolski 1618 roku, pisarz ziemski 1622 roku, otrzymał 1633 r. Uszyce i inne wsie (M. 180 f. 30).

Mikołaj z Kawieczynka, zmarły przed 1623 r., z Maryanny z Kwiatkowic Kwiatkowskiej, pozostawił synów: Wojciecha i Stanisława, oraz córki: Zofię, Maryannę, Krystynę i Katarzynę, posesorów Rudy, Biły i innych dóbr, należących do Bełżeckich (Gr. Bełs. 208 f. 665 i 209 f. 333; Zap. Lub. 81 f. 470).

Michał, żonaty 1636 r. z Maryanną z Goraja. Jan, posiadacz wsi Buchny, w starostwie latyczowskiem (Źr. Dziej. V), wojski latyczowski 1613 r. i podstarości 1626 r., został podsędkiem podolskim 1628 r. Następnie był sędzią ziemskim. Jan, wspólnie z żoną Zofią, posiadał 1630 r. Sulimirkę (M. 178 f. 75). Szymon otrzymał 1656 r. 2,000 fl. pensyi z żup wielickich (AGZ. X). W 1658 r. chorąży nowogrodzki i rotmistrz królewski, żonaty 1664 z Konstancyą Anną Dobromirską, córką Kaspra, pisarza ziemskiego podolskiego, 1-o v. Danielową Iżycką (Zap. Lub. 45 f. 412; 48 f. 942 i 51 f. 718; M. 207 f. 101). Syn jego Andrzej Franciszek (Zap. Lub. 55 f. 1397), skarbnik podolski, zmarły 1713 r., ożeniony z Katarzyną Aloizą Drużbacką, zmarłą 1736 r.

Krzysztof, syn Jana, sędziego ziemskiego podolskiego (Zap. Lub. 49 f. 333), dziedzic Harmaków, wojski latyczowski, mianowany 1657 r. pisarzem ziemskim podolskim, a sędzia ziemski 1662 r., deputat na Trybunał koronny 1665 r., umarł 1672 r. W 1661 r. zachowany wraz z żoną przy dożywociu na wójtostwie w Jołtuszkowie. Żonaty 1-o v. z Marcyanną Woroniczówną, 2-o v. 1663 r. z Krystyną Dąbrowską, z pierwszej żony pozostawił synów: Jana, Władysława i Stanisława, oraz córkę Teresę za Tuckim (Zap. Lub. 47 f. 31; 48 f. 130 i 49 f. 333; Kij. VI F. f. 15).

Jan, ze skarbnika, podczaszy czerniechowski 1671 r., żonaty 1-o v. z Elżbietą z Ruszczy Branicką, wdową po Stanisławie Bajerskim, a 2-o v. z Jadwigą Zabawską, z pierwszej żony pozostawił kilka córek, z których Maryanna, była za Moczarskim, a Teofila wyszła za Piotra Chrząstowskiego, cześnika łęczyckiego. Syn jej Stanisław, sprzedając połowę Harmaków 1763 r. Dembowskiemu, powołał w akcie pochodzenie swoje od Krzysztofa Kawieckiego (Gr. Latycz. z 1763 r. i Zap. Lub. 56 f. 254).

Władysław v. Władysław Kazimierz, drugi syn Krzysztofa, stolnik nowogrodzki, podstarości i sędzia grodzki latyczowski 1704 r., z Kunegundy Zabłockiej, miał synów: Michała, Krzysztofa i Stanisława, chorążego latyczowskiego 1710 r., posiadacza Szelechowa i Szyiniec, zmarłego 1715 roku (M. 247 f. 121), żonatego z Agnieszką Taszycką, następnie żoną Konstantego Jełowickiego, stolnika pińskiego (Kij. X f. 403).

Stanisław, syn Władysława, wystarał się 1699 r. o przywilej na wójtostwo w Jołtuszkowie, które, po dziadzie jego Krzysztofie i stryju Janie, wróciło do króla, a 1712 r. dostał też prawo wspólności na nie dla żony (Górski; Pow. Mohilow.). Synów jego 4-ch: Maksymilian; Mikołaj, którego synowie: Piotr, miecznik czerwonogrodzki 1776 r., wojski 1778 r., w końcu łowczy 1787 r. i Franciszek; Maciej, wojski latyczowski 1750 r., zmarły 1761 r. i Jacek, stolnik latyczowski 1739 r., dożywotnik Jołtuszkowa podleśnego i Szyiniec, żonaty z Apolonią Łaskarzewską (Kancl. 48 II f. 107 i 50 IV f. 99), z której synowie: Ignacy i Andrzej, pozwani 1782 r. przez siostrę Konstancyę Tadeuszowę Jastrzębską, o posag (Zs. Lwows.). Wymieniony Maksymilian, cześnik nowogrodzki i żona jego, Brygida z Włockich, otrzymali w dożywocie 1739 r. Szelechów, w województwie podolskiem (DW. 69 f. 1493).

Syn jego Antoni, miał dwóch synów: Ignacego i Tadeusza. Grzegorz Celestyn, syn Ignacego, z synem Gustawem Janem Aleksandrem i córką Karoliną, i Jerzy, syn Tadeusza, legitymowali się ze szlachectwa 1848 r., w gubernii podolskiej.

Jan podpisał, z województwem podolskiem, elekcyę Jana Kazimierza. Wacław, Justyna Stanisławowa Łącka, Katarzyna, 1-o v. Mikołajowa Wilkowska, 2-o v. Floryanowa Oszczepalska, Zofia Stefanowa Podbilska i Anna, sukcesorowie Anny Maciejowej Stawskiej, pozwali 1647 r. Kalinowskiego, o Liczkowce (Gr. Halic. 140 f. 558). Hieronim, łowczy halicki 1679 r. Eleonora, żona Piotra Woronicza, stolnika żytomierskiego 1700 r. (Gr. Przem.). Michał, miecznik bracławski, dziedzic Łojowiec w latach 1735 — 1738. Jan Kanty, dożywotnik wójtostwa w Jołtuszkowie, umarł 1772 r. (Kancl. 37 f. 436). Jacek, podstarości latyczowski 1764 roku. Józef, vicesgerent sądowy łucki 1784 r., a pisarz grodzki łucki 1787 r. Maryanna, córka Adama i Maryanny Zambrzyckiej, żona Antoniego Domańskiego 1789 roku (Deb. Czers. 2 f. 84).

Walenty, ożeniony 1794 r. z Zofią Małgorzatą Dolińską, córką Stanisława. Aleksander, zmarły 1802 r., pozostawił kilku synów, z których znani są: Jan, Teodor i Jacek (A. Lwow. For. Nob.). Ksawery, urodzony z Wilczopolskiej, pozostawił, z Anny Kosielskiej, córki: Annę i Antoninę, zamieszkałe w Harmakach na Podolu, biorące 1837 r. spadek po Janie Uruskim (Ibid.).

Stanisław z synami: Ignacym, Stanisławem, Józefem, Celestynem, Franciszkiem i Wiktorem; Michał z synami: Stanisławem i Ignacym; Wincenty i Antoni, synowie Jana, wnukowie Antoniego, prawnukowie Władysława, praprawnukowie Wincentego, legitymowali się ze szlachectwa 1836 r. w gubernii podolskiej, a Albert Albin, Konstanty, Kamilla, Marya Adelajda, Petronella Ludwika i Józef, dzieci Ignacego, w latach 1849 — 1882.

Ignacy i Andrzej Kawieccy, nie przedstawiwszy swego herbu, ani procedencyi, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim lwowskim.

KAWIECCY h. ŁODZIA ze wsi Kawce, w powiecie kościańskim. Dorota, wdowa po Janie Kawieckim, z oprawy swej na Kawcach, wyprawiła konnego 1498 r. na wojnę turecką (St. Pr. P. Pom. VII. 577). Anna z Kawieckich, herbu *Łodzia*, żona Jana Zakrzewskiego, matka Piotra Zakrzewskiego, kanonika poznańskiego 1532 r. (Pis. Dz. Pol. IX; A. Kap. Pozn.).

Jan, Jakób i Piotr Kawieccy, dziedziczyli na Kawcach, a Piotr, Anna wdowa Maciejowa, Anna wdowa Mikołajowa i Tomasz, na Szurkowie, 1580 r. (Paw.)

KAWIECCY v KAWECCY h. STRZEMIĘ z Kawiec v. z Kawca, w powiecie krakowskim. Wieś ta nazywana była w XIV-m i XV-m wiekach Kawce lub Kawki. Bartek z Kawek, ma 1388 r. siostrę za Popowskim, a córkę Helenę za Wojtkiem z Mietniowa h. Romany, który pisze się często z Kawiec lub Kawek, w latach 1388 — 1400. Mikołaj z Kawiec świadczy 1397 r. w Krakowie Grzegorzowi z Zawad. Jakusz z Kawek, zganiony przez Mikołaja Koźmickiego, dowiódł 1397 r. szlachectwa i herbu *Strzemię*, zawołania *Lawszowa*, a w 1406 r. zaświadczył przed Bolesławem ks. Cieszyńskim, szlachectwo swych krewniaków Lenczewskich.

Bodzanta z Kawiec, obecny 1456 r. na sądach w Krakowie. Synów jego, Jakóba i Jana Bodzantów, wymienia Długosz w Lib. Benef., jako współdziedziców Kawca i Gruszowa. Zbigniew Bodzanta z Kawca, ożeniony 1522 r. z Zofią Stojowską, 1-o v. Krzysztofową Jordanową. Andrzej Kawecki pozwał 1450 r. Jana Sławnickiego.

Stanisław z Kawca h. Lawszowa, świadczył 1447 r. w Krakowie, przy wywodzie szlachectwa. Żonaty 1448 r. z Jadwigą z Wielkiej Modlnicy, miał siostrę Małgorzatę, za Stanisławem z Modlnicy, po której śmierci pozwał 1475 roku szwagra, o zwrot 80 grzyw. posagu siostry. Długosz go wymienia, jako Stanisława Kaweckiego, dziedzica części Gruszowa. Mikołaj z Kawiec v. Kawek Kawiecki, ma częste sprawy w Krakowie w latach 1475 — 1481 (St. Pr. P. Pom. VIII; Helc. II; Lib. Benef.).

Stanisława z Kawca żona, Barbara z Kossocic, kwitowała 1491 r. braci swoich z dóbr po rodzicach. Druga jego żona Anna, jest 2-o v. za Stanisławem Pieniążkiem 1544 r. (Krak. Ind. f. 311; Gr. Krak. 56 f. 229; 57 f. 65).

Do tej rodziny zapewne należał Mikołaj Kawiecki, dziedzic Poklanki, który przy lustracyi Podola, okazał 1469 r. listy królewskie na 290 grzyw., na wsiach Kurzelowa, Piesiec i Poklanki (Paw.; Jabł.). Kawecki, dziedzic Kolinek, w halickiem, 1578 roku. Stanisław Kawiecki, dziedzic części Maszowa, w krasnostawskiem, 1564 roku (Paw.).

KAWIECCY h. WYSKOTA (mylnie WYSSOGOTA). Marcin z Kawieczyna świadczy 1414 r. w Kaliszu. Wawrzyniec, pozwany 1592 r. o poddanych przez Mycielskiego (Gr. Pozn. f. 98 f. 541). Jan Kawecki 1637 r. w pyzdrskiem. Michał Kawiecki 1742 r., a Agnieszka z Mieroszewskich Kawiecka 1783 r., wierzyciele Mycielskich (Rapt. Kcyńs. i Gr. Pozn.). Krystyna Wyskota - Kawecka, żona Szymona Gieryka Podebrańskiego 1694 r.

Marceli, Ignacy, Paweł i Aleksander Lucyan, synowie Antoniego, Józef Leopold, syn Marcina, Józef Antoni Seweryn, syn Narcyza, Jan, syn Marcina, Karol Leonard, syn Antoniego i Stanisław, syn Kazimierza, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Jerzy, syn Ignacego, zaślubił 1904 roku w Warszawie, Leonardę Ciechanowską.

KAWIECCY z Kawieczyna (Kawęczyna), w powiecie lipnowskim. Bonawentura, Walenty, Kasper i Maciej, dziedziczyli na Kawieczynie 1564 r. (Paw.). Wawrzyniec i Jan, dworzanie prymasa Karnkowskiego 1602 r. N., ożeniony z Barbarą (z Karnkowa?), 1-o v. Wawrzyńcową Nowowiejską 1602 r.

Pewnie do nich należą liczni Kawieccy, w ziemi ciechanowskiej, elektorowie Augusta II-go. Adam, Andrzej, Bartłomiej, Jan, Józef, Kasper z Zalesia, Kazimierz, Tomasz, Melchior, Piotr, Szymon i Tomasz.

KAWIECCY, w powiecie czchowskim. Nazwisko to przybrali w XV-tym wieku sołtysi ze wsi opactwa tynieckiego Kawęczyna v. Kawięcina, w dzisiejszym powiecie ropczyckim i pod tym nazwiskiem weszli między szlachtę. W latach 1416 — 1421 był sołtysem Stanisław Omasta. W 1446 r. wymieniony Andrzej

Możdżeń, sołtys z Kawięcina, ławnik sądu leńskiego w Kołaczycach, który pozostawił synów: Mikołaja, Stanisława i Jana Możdżeniów. Z nich Jan spłacił 1468 roku macochę Małgorzatę z Olpin i rodzeństwo, sam objął całe sołectwo i stale już nazywał się Kawieckim, czasem Kawieczyńskim. Umarł 1490 r., pozostawiwszy, z żony Elżbiety, synów: Marcina, Andrzeja i Jana Kawieckich, i Stanisława Niepelskiego, tak nazwanego, od nabytego sołtystwa w Niepli. Katarzyna ze Strachockich (Marcinowa) Kawiecka, kwitowała 1509 r. szwagra Jana, z sumy należnej z sołectwa. Tenże Jan spłacił 1510 r. braci, Andrzeja i Stanisława, a żonie Annie zapisał 1513 r. 22 grzyw.; umarł bezdzietny, a bracia sprzedali sołectwo 1529 r. Mieleckiemu. Stanisław, ławnik sądu w Kołaczycach 1531 r. (St. Pr. P. Pom. VII). Kasper z Kawieczyna Kawiecki, 1600 r. w przemyskiem.

z KAWIECZYNA (KAWĘCZYNA) w ziemi wyszogrodzkiej Mikołaj *Sowa*, kasztelan wyszogrodzki 1423 r. Synowie jego: Andrzej, Mikołaj i Zdzisław, dopełnili 1442 r. działu dóbr. Dwaj pierwsi wzięli Kawieczyno, a Zdzisław, Mchowo i Nowąwieś, w ziemi ciechanowskiej (M. 3 f. 279). Ten Mikołaj szedł z rodu Grzymalitów z Miszewa.

z KAWIECZYNA Maciej, syn Jakóba, 1422 r., Jan i Sassin, synowie Sławka, 1473 r., a Jakób 1518 r., na uniwersytecie krakowskim.

KAWIENIECKI Józef, podczaszy dźwinogrodzki, jeden z komisarzów wyznaczonych z sejmu 1768 roku, do zamiany Jarugi Potockiego, na Smotrycz. To *Kowinicki*.

KAYSER Piotr, tytułowany podstolim dobrzyńskim 1767 r., żonaty z Maryanną Świderską, 1-o v. Antoniową Kleczeńską, miecznikową trembowelską (Gr. Prz. 628 f. 1943; Wąsow.). Onufry Kayzer 1791 r., Piotr 1829 r., oficerowie wojsk polskich.

KAYSERLING, patrz *Keyserlingk*.

KAZANECKI Kazimierz, z Anny z Kleofasów, 1-o v. Borkowskiej, pozostawił: Jana, Franciszka, Annę i Barbarę, procesujących się z Wąsowiczem 1688 r. (Gr. Przem. 447 f. 733).

Herb Grzymała.

KAZANOWSCY h. GRZYMAŁA z Kazanowa, w powiecie opoczyńskim. Pierwotnie pisali się z Businy i Lipek, w szadkowskiem. Protoplasta ich Świętosław, nosił stale przezwisko *Litwosz*, prawdopodobnie dane mu dla częstego przebywania na Litwie z Jagiełłą, na którego dworze znajdował się od lat najmłodszych. Komornikiem, łożniczym królewskim był 1393 r., a rejestra podskarbińskie z lat 1393 — 1395 często go wspominają, sprawującego różne od króla poselstwa W 1397 r. nazwany wielkorządcą krakowskim, stale jednak ten urząd sprawował dopiero od 1406 — 1417 r. i wtedy pisał się zawsze z Businy. W 1408 r. wspomniano, że pan Litwosz przyjechał z braćmi do Korczyna, jadąc na Litwę. Braćmi tymi byli zapewnie Gronostaj, inaczej Wyszota z Businy,

podrządczy krakowski w latach 1403 — 1417, kantor sandomierski 1410 r. i starosta sandecki 1412 r., Mroczek z Businy i Lipek, podrządczy krakowski w latach 1412 — 1413 i Jan z Kazanowa, którego syn Sanisław Litwosz, pisarz publiczny w Krakowie 1465 r., kanonik łęczycki 1472 r. (AGZ. IX. 69; Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1351).

Świętosław był już dziedzicem Kazanowa, Brodu, Sierosławic i Demby 1421 r. W 1424 r. zawarł ugodę z Piotrem z Końskich, a 1428 r. sprzedał część Pomorzan, Falisławowi z Wyszyny (Rad. Inscr. Decr. II f. 221 i Rad. Inscr. I f. 72). Pieczęć jego, wyobrażająca herb Grzymałę, przywieszona do aktu sprzedaży młyna na Rudawie z 1413 r. (KKKr.). Tegoż roku zaświadczył w Krakowie szlachectwo Grzymality z Racławic.

Świętosław nie żył już 1436 r., w którym Małgorzata, pozostała po nim wdowa, wspólnie z najstarszym synem Janem, dziedziczącym z młodszymi braćmi na Kazanowie, zastawia Dembę.

Synem Świętosława prawdopodobnie, ale zmarłym przed ojcem, był Stanisław Litwosz, łożniczy królewski w latach 1423 — 1435 (Fed.).

O Janie, piszącym się Janem Litwoszem z Demby, znajdują się jeszcze wzmianki w aktach opoczyńskich w latach 1450 — 1453 (Decr. Opocz. I f. 119 i 142; II f. 78 i Radoms. z 1443—1451 r.). Wspomniany jeszcze 1479 r. jako dziedzic Kazanowa i Demby. Synem jego mógł być Stanisław Litwosz, dziedzic Demby 1508 r. (Paw.), który 1510 r. zapisał w Opocznie 160 grzyw. żonie swej, Zofii z Karwickich.

Pozostałymi synami Świętosława byli: Dominik, Jerzy i Mikołaj. Dominik, starosta radomski i Jerzy, archidyakon lubelski, dziedzice Kazanowa, przyznali 1468 r. pewną sumę bratu Mikołajowi (Rad. Inscr. Decr. VII f. 56).

Jerzy v. Grzegorz, student uniwersytetu krakowskiego 1422 r., był 1465 r. kanonikiem przemyskim i pisarzem królewskim i kanonikiem kościoła Św. Jerzego w Krakowie, 1475 r. archidyakonem lubelskim i żupnikiem przemyskim (Fed. Dług. i Pom. Dz. W. Śr. XVII).

Mikołaj Litwosz, dziedzic Sierosławic 1451 r. (A. Radoms.), walczył 1454 r. pod Chojnicami. Syn jego Jan z Kazanowa, był 1459 roku na uniwersytecie krakowskim.

Dominik, starosta niepołomicki 1454 r., starosta radomski 1463 r., był i łowczym krakowskim 1472 r. i wojskim lubelskim 1480 r. Fundował Bernardynów w Radomiu 1468 r. Umarł 1485 roku. Króla Kazimierza, po przegranej pod Chojnicami, uprowadził szczęśliwie do Bydgoszczy. W prorogacyi terminów sądowych w Poznaniu z 10-go Maja 1462 r., w liczbie obecnych dygnitarzy znajduje się Dominik Kasowski, marszałek królestwa. Czy to nie będzie Dominik Kazanowski, przez pomyłkę Kasowskim nazwany. Synów jego sześciu: Jan i Stanisław, na uniwersytecie krakowskim 1478 r., Andrzej, Mikołaj, Jakób i Bartłomiej, procesują się w Radomiu z Szydłowieckim 1496 r.

Jakób wkrótce umarł, gdyż już poczynając od 1502 r., tylko pozostali bracia występują w aktach (Rad. Inscr. Decr. VII f. 645; M. 20 f. 24; 21 f. 55 i 23 f. 849). Siostra ich Barbara, za Sasinem Trąmbskim 1504 r.

Mikołaj, na uniwersytecie krakowskim 1487 r., był kanonikiem lwowskim 1502 r. i pisarzem królewskim 1504 r., a kanonikiem włocławskim 1510 r. On

zapewne fundował 1521 r. parafię w Kazanowie, dla dóbr swoich i braci, Kazanowa, Dzibałtowa, Brodu, Sokołowa, Bedlenka i Kłocka, ale się ta fundacya nie utrzymała (Kor.).

Andrzej, żył jeszcze w 1517 roku, czy pozostawił potomstwo, nie jest wiadomem (M. 21 f. 55 i Zs. Opocz. Decr. 1 f. 472). Dom ten dalej prowadzą Stanisław i Bartłomiej.

Stanisław, syn Dominika, dziedzic Bogusławic i Miechowa, w powiecie radomskim, a Kazanowa w opoczyńskiem 1508 r. (Paw.), podkomorzy lubelski 1504 r. i podsędek sandomierski 1505 r., a sędzia ziemski 1507 r., zmarł w samym końcu 1523 r. W latach 1518—1523 był asesorem sądów nadwornych królewskich w Krakowie, a 1521 r. komisarzem królewskim, do rozgraniczenia dóbr królewskich (St. Pr. P. Pom. VI i AGZ. X. 312). W 1523 r. nabył część Sienna, Złoczowa i Stołpinic (Rad. Inscr. II f. 335). Z Anny z Sienna, córki Jana, podkomorzego sandomierskiego, której 1521 r. zapisał 1,600 fl. posagu, pozostawił syna Marcina i córkę Katarzynę Stryjkowską (Rad. Inscr. Decr. IX f. 428 i X f. 467; Wyr. Lub. 2 f. 953).

Marcin, syn Stanisława, dziedzic Kazanowa, Bogusławic i Ciepielowa (Rad. Inscr. III f. 291 i Zs. Opocz. Decr. IV f. 321), dzielny rotmistrz, dopiero pod koniec życia, bo w 1583 r., za położone zasługi nagrodzony został starostwem wiskiem i felińskiem. Umarł 1587 r. W 1569 r. podpisał unią Litwy z Koroną. W 1532 r. procesował się z matką swą w Radomiu (Rad. Inscr. Decr. XII f. 421). W 1548 r. Zygmunt I-szy dozwolił mu na gruntach wsi Ciepielowa założyć miasto, zwać się mające Grzymałów, obdarza je prawem niemieckiem i ustanawia jarmarki i targi (M. 74 f. 63). W 1566 r. dozwolił mu znów Zygmunt August założyć miasto, mające się zwać Kazanowem, na gruntach wsi Miechowa. Żonaty z Katarzyną z Tarłów (Wyr. Lub. 54 f. 34), miał z niej trzech synów: Stanisława, zmarłego bezpotomnie przed 1582 rokiem, Jana i Zygmunta, dziedziców Ciepielowa i Kazanowa, którzy po ojcu otrzymali starostwo felińskie 1588 r. (Wyr. Lub. 33 f. 486 i M. 135 f. 322). Córkami jego były: Jadwiga Dersławowa Odrzywolska, Barbara Stanisławowa Oborska i Elżbieta Piotrowa Podlodowska. Bracia i siostry procesują 1579 roku Tarłę, chorążego przemyskiego (Wyr. Lub. 3 f. 574 i 9 f. 884).

Jan, syn Marcina, zapisał 1590 r. 12,000 fl. żonie swej, Zofii z Gostomskich, córce Jana, kasztelana rawskiego (Zap. Lub. 5 f. 785). Synowi jego Samuelowi, przyznał Zygmunt III-ci 1611 r. pewną sumę (DW. 39 f. 1817 i 1848).

Samuel, żonaty był z Elżbietą Jasińską, córką Mikołaja, pisarza wielkiego litewskiego i podkomorzego wileńskiego, z Maryny Sapieżanki (Sap.). Oprócz Samuela, miał jeszcze Jan synów: Jana i Bartłomieja, dożywotników Bokowicz. Wszystkich trzech pozwał Dembiński 1594 r. (Wyr. Lub. 57 f. 106).

Bartłomiej, syn Jana, podstarości lubelski 1601 r. i podstoli 1620 r., wojski lubelski 1625 r. i starosta łukowski 1633 r., w końcu kasztelan zawichostski 1637 r. Poseł kilkakrotny z województwa lubelskiego, deputowany 1613 r. na sądy fiskalne, a 1635 roku do rewizyi ksiąg trybunalskich i podkomorskich. Żonaty 1-o v. z Heleną Kochanowską (Zap. Lub. 23 f. 151), córką Mikołaja z Czarnolasu i Barbary Gniewoszówny, którą wykradł w 1601 r., 2-o v. z Zofią z Dembian 1621 r., wspólnie z którą otrzymał 1635 roku konsens królewski, na wykupienie

wójtostwa łukowskiego od Iżyckich (Zap. Lub. 25 f. 380 i M. 180 f. 456), pozostawił syna Jana Dominika, na odstąpienie któremu starostwa łukowskiego, otrzymał konsens królewski 1636 r. (M. 186 f. 65). Żył jeszcze w 1642 r., w którym odstąpił pewne dobra powyższemu synowi (Zap. Lub. 38 f. 303). Drugim jego synem był Bartłomiej.

Jan Dominik, dworzanin królewski i starosta łukowski, żonaty 1636 roku z Anną Cecylią Kierłówną, podkomorzanką czerniechowską, nie żył już w 1645 r, w którym brat jego Bartłomiej, otrzymał po nim starostwo łukowskie (Zap. Lub. 35 f. 613 i 43 f. 817; M. 189 f. 215). Synów jego dwóch: Jan Kazimierz Bartłomiej i Adam (Zap. Lub. 43 f. 305).

Jan Kazimierz Bartłomiej, często w aktach Kazimierzem lub Bartłomiejem nazywany, właściciel Tuchowicza 1654 r., rotmistrz królewski 1658 r., dworzanin królewski 1676 r., podstoli łukowski 1665 r., który to urząd utracił 1669 r., zeznał 1689 r. testament. W 1659 r. zapisał sumę żonie swej, Teresie z Massalskich (Zap. Lub. 44 f. 85; 45 f. 515; 46 f. 47; 50 f. 842 i 1146; 55 f. 1603 i 61 f. 445; DW. 53 f. 626 i 57 f. 685).

Córki Jana Dominika: Anna, za Andrzejem Chlewickim 1666 r. i Helena, za Jerzym Irzykowiczem, podkomorzym drohickim 1653 r.

Bartłomiej, brat Jana Dominika, starosta łukowski 1645 r., żonaty był z Zofią Anną z Żabiczyna (Zap. Lub. 46 f. 796).

Zygmunt, syn Marcina, dworzanin Stefana Batorego i Zygmunta III-go (DW. 45 f. 892), głośny mistrz w sztuce wojennej, mianowany przez Zygmunta III-go pułkownikiem, miał sobie powierzoną nietylko młodzież dworską, ale i królewicza Władysława, ażeby ich w tej sztuce ćwiczył. Był też i marszałkiem dworu królewicza (M. 180 f. 12). W 1613 r. starosta kokenhauski, otrzymał w tym ostatnim roku starostwo krośnieńskie, a 1617 r. barcickie. Był i starostą mukarowskim, soleckim i kłobuckim 1633 r. W tymże roku został podkomorzym koronnym. Umarł 1634 r., mając lat 71, pochowany w kościele Św. Jana w Warszawie, gdzie mu synowie, Stanisław i Adam, wznieśli pomnik marmurowy. Żonaty 1-o v. z Zofią Warszewicką, córką Andrzeja, której 1590 r. zabezpieczył posagu 15,000 fl., 2-o v. z Elżbietą Humnicką, córką Szymona, wojskiego sanockiego i Jadwigi z Krasickich, dla której wyjednał dożywocie na starostwie kokenhauskiem 1614 r, z pierwszej żony pozostawił córkę Zofię, której posag wyznaczył 1617 r. i oprócz wymienionych synów, którym odstąpił Grzymałów, Kazanów i Ciepielów 1627 r. (DW. 47 f. 1981), miał jeszcze córki: Helenę, za Maksymilianem Ossolińskim, późniejszym podskarbim nadwornym, 1611 r. i Katarzynę za Janem Stanisławskim, starostą szydłowskim, 1622 r. (Zs. Gr. Czers. 59 f. 1348; Perp. Czers. 1 A f. 170; M. 157 f. 58 i 162 f. 126). Obaj synowie Zygmunta wychowywali się razem z królewiczem Władysławem i stąd jego przyjaźń zyskali.

O starszym Stanisławie piszą, że wiódł królewicza Władysława do rozpustnego życia i sam rozwiązłością życie swoje skrócił, umierając w młodym wieku. Zdaje się, że to nie jest zupełnie zgodne z prawdą, bo jak zobaczymy, Stanisław był żonaty, pozostawił potomstwo i przeżył króla Władysława.

O Adamie znów piszą, że był niezmiernie chciwym i wyzyskującym przyjaźń królewicza, ograbiając go ze wszystkich skarbów i dochodów. Rzecz pewna, że

jeżeli od królewicza, a następnie króla Władysława, wiele pozyskał, to znowu, w zamian często pusty skarb królewski, swoimi funduszami zasilał.

Stanisław, starszy syn Zygmunta, otrzymał 1622 r. od ojca starostwo krośnieńskie, za konsensem królewskim z 1620 r. (M. 166 f. 132 i DW. 46 f. 1674). Był i starostą jaworowskim. W 1625 r. król go zawiadomił, o wysłaniu komisyi, do odgraniczenia Jaworowa od Bruchnala i Czołhani, a 1628 r. zakazał mu nakładania bezprawnych ciężarów na popów, starostwa jaworowskiego (AGZ. X. 3435 i 3512). W 1633 r. otrzymał wsie, Kunin, Kunińską Wolę, Krechów i inne wsie, należące do starostwa jaworowskiego, 1635 r. Krosienko, w powiecie pilźnieńskim, a 1636 r. starostwo przedborskie (M. 180 f. 77 i 559). W 1634 r. sprzedał bratu Adamowi, Popową Górę (DW. 48 f. 1729). Żonaty z Maryą Blehemin, dla której uzyskał dożywocie na starostwie krośnieńskim 1625 r. (M. 172 f. 286), miał z niej dwóch synów: Zygmunta i Adama, oraz córkę Annę Zofię, żonę Łukasza Podleskiego. W 1633 r. odstąpił synowi Zygmuntowi starostwo krośnieńskie, a synowi Adamowi Krosienko Wyżne i Niżne, w powiecie sanockim. W 1648 zaś roku, oddał starostwo przedborskie córce swej i zięciowi (M. 183 f. 215; 185 f. 57 i 189 f. 742).

Adam, młodszy syn Zygmunta, podkomorzego koronnego, w 1631 r. tylko starosta barcicki, z chwilą wstąpienia na tron Władysława IV-go, obsypany zostaje jego łaskami. W 1633 r. już starosta borysowski, w Lutym tegoż roku podstoli, a w Marcu, stolnik wielki koronny, 1634 r. podkomorzy koronny i 1637 r kasztelan sandomierski, został 1643 r. marszałkiem nadwornym. Był i administratorem żup wielickich 1642 r. Pisał się z Czaśnik, które nabył od Sapiehy. W 1634 r. otrzymał starostwo kozienickie i rumieńskie, soleckie wziął po ojcu, nowotargskie, bielskie i leśnictwo bielskie dostał 1638 r., a wareckie 1645 r. Na starostwie bielskiem i wareckiem i żona jego miała przyznane dożywocie. W 1636 roku otrzymał horodyszcze Szarapowo, w powiecie nowogrodzkim - siewierskim (M. 182 f. 72), trzymał prawem lennem dobra Miany i Mąkoszyna, w województwie nowogrodzkiem, na odstąpienie których Kisielom, dostał konsens królewski 1645 r. (M. 189 f. 280).

W 1649 roku nabył Szczawin, w powiecie łomżyńskim, od Przeczkowskiego i wkrótce przed śmiercią oddał żonie dwa domy w Krakowie i Zastów, w powiecie warszawskim (M. 190 f. 321 i 192 f. 352). Żonaty z Elżbietą Słuszczanką, wojewodzianką trocką, 2-o v. Hieronimową Radziejowską, umarł bezdzietny 1649 r., pochowany w kościele Św. Jana w Warszawie, gdzie ma pomnik wystawiony.

Bartłomiej, najmłodszy syn Dominika, starosty radomskiego, podsędek łukowski 1520 r., a sędzia ziemski 1538 r., otrzymał 1528 r. konsens królewski, na wykupienie wójtostwa w Biały. W 1534 r. uposażył parafię w Kozimrynku (Radzymin) (M. 43 f. 385). Z Katarzyny Markuszowskiej (M. 37 f. 299), miał synów: Jana, Andrzeja, Pawła i Mikołaja.

Jan, syn Bartłomieja, pierwotnie pleban w Kozimrynku, bez święceń, został heretykiem i sprofanował kościół 1564 r., następnie podsędek łukowski 1579 roku, z sejmu 1589 r. naznaczony do korektury praw koronnych, żonaty z Dorotą Jacimierską, umarł sędzią ziemskim łukowskim 1591 r. Dziedziczył na Żabikowie

(Zap. Lub. 13 f. 268; Wyr. Lub. 47 f. 480). Syn jego Jan, żonaty z Katarzyną z Ziemblic Boguszówną 1598 r. (Wyr. Lub. 57 f. 363 i 78 f. 1142).

Andrzej, syn Bartłomieja, surrogator grodzki łukowski 1596 r. Żona jego Zofia, właścicielka Kownat i Makarowej Wólki 1590 roku (Wyr. Lub. 37 f. 499 i 65 f. 47).

Paweł, syn Bartłomieja, po bracie Janie, sędzia ziemski łukowski 1592 r., umarł 1596 r. Dziedziczył na Białce. Z Barbary ze Żmigroda Stadnickiej, wspólnie z którą otrzymał 1592 roku konsens królewski, na odstąpienie wsi Dąbrówki (M. 137 f. 347), pozostawił czterech synów: Adama, Zygmunta, Jerzego i Pawła, którzy, wspólnie z matką, procesują 1496 r. Kłembowskich (Wyr. Lub. 35 f. 491 i 853; 65 f. 62). Zygmunt i Adam, wspólnie z matką, zastawili 1604 r. Białkę z przyległościami Przeuskiemu, a 1609 r. Adam odstąpił część tych dóbr, do niego należącą, bratu Zygmuntowi (Zap. Lub. 15 f. 96 i 18 f. 15).

Zygmunt, dziedzic na Białce, dworzanin królewski 1616 r., następnie łowczy podlaski 1620 r., marszałek dworu prymasa Firleja 1626 r., umarł 1630 roku. Żonaty z Anną Ciecierską, pozostawił z niej synów: Henryka, Władysława i Stefana, oraz córki: Zofię, Aleksandrę i Marcybellę (Zap. Lub. 22 f. 195; 33 f. 229 i 40 f. 228). Prawdopodobnie powyższa Zofia, bo innej w tym czasie nie było, jest 1643 roku żoną Piotra Pocieja, pisarza ziemskiego brzeskiego (Sap.). Aleksandra była za Mikołajem Głogowskim 1647 roku. Henryk, cześnik latyczowski 1687 roku.

Mikołaj, syn Bartłomieja, umarł młodo 1569 r. W tym roku sprawował opiekę nad jego synami, urodzonymi z Katarzyny: Mikołajem, Marcinem i Hieronimem, stryj ich Paweł (M. 105 f. 366). W 1579 r. Marcin i siostra jego Stryjkowska, procesują ich i stryjów ich: Jana, Andrzeja i Pawła. Byli oni dziedzicami Kazanowa, Skoków i Kłoczka (Wyr. Lub. 2 f. 953 i 35 f. 491 i 583). W 1591 roku dopełnili działu dóbr wymienionych i Brodu, Bedlenka, Marmuszyna i Stanowisk.

Mikołaj, syn Mikołaja, nie żył już 1598 r., w którym Sitańska pozwała jego braci, Marcina i Hieronima i córki po nim pozostałe: Annę i Elżbietę (Wyr. Lub. 78 f. 628). Ta Anna, pewno była żoną Andrzeja Krzeczowskiego, stolnika przemyskiego, 1637 r.

Marcin, syn Mikołaja, rotmistrz królewski 1608 r. (Zap. 17 f. 148), kasztelan halicki 1622 r., pułkownik królewski 1628 r. (M. 177 f. 166), wojewoda podolski i hetman polny koronny 1633 r. We wszystkich walkach za Zygmunta III-go i Władysława IV-go, dzielnie się odznaczał. Trzymał starostwa: bohusławskie od 1622 r., tłumackie 1627 r., dźwinogrodzkie 1628 r., przedborskie i niżyńskie 1634 roku. Umarł 1636 r. i wspólnie z żoną, Katarzyną ze Starzysk Starzycką, pochowany w Bołszowcach u OO. Karmelitów, których fundował. Pomnik ma wystawiony w Kamieńcu. Dobra Podkamienie, których był właścicielem, oddał żonie 1633 r. (M. 180 f. 599). Córka jego Elżbieta, za Mikołajem Potockim i synowie: Adam i Aleksander Dominik.

Adam, oboźny koronny, starosta czerkaski i tłumacki 1647 roku, otrzymał w tym ostatnim roku pozwolenie od króla, na fundowanie Dominikanów w Czerkasach i wyznaczenie im z dóbr królewskich stosownych majątków, na utrzymanie dwunastu ojców. Starostwo tłumackie otrzymał po ojcu 1636 roku, jak rów-

nież różne wsie w powiecie stryjskim (M. 182 f. 123 i 133). Zginął pod Korsuniem (M. 191 f. 2). Żonaty z Maryanną Potocką, wojewodzianką bracławską, której 1642 r. zapisał posag (Zap. Lub. 44 f. 403), nie pozostawił potomstwa.

Aleksander Dominik, dostał od ojca starostwo bohusławskie, za konsensem królewskim z 1633 r. (M. 180 f. 38). W 1636 r. będąc już rotmistrzem, otrzymał po ojcu starostwo dźwinogrodzkie i dobra Wierkiejówkę i Tałałajówkę, w województwie czerniechowskiem (M. 182 f. 121 i 124). Pisarzem polnym koronnym został 1637 r., a wojewodą bracławskim około, lub 1646 r. Nie żył już 1648 roku. Żonaty z Anną Potocką, wojewodzianką bracławską, 2-o v. żoną Bogusława Słuszki, podskarbiego nadwornego wielkiego księstwa litewskiego, dla której wyjednal dożywocie 1639 r., na starostwie dźwinogrodzkiem (Arch. I. Z. Ros. V. 1; Zap. Lub. 38 f. 796; M. 186 f. 155 i 192 f. 504), pozostawił z niej tylko córki: Helenę, ksienią u Wszystkich Świętych we Lwowie i Maryannę, żonę Stanisława Jana Jabłonowskiego, kasztelana krakowskiego, hetmana wielkiego koronnego (AGZ. X. 4949), zmarłą 1687 r., pochowaną w kościele OO. Jezuitów we Lwowie.

Hieronim, syn Mikołaja, pisarz grodzki krakowski 1615 r,, burgrabia krakowski 1618 r., chorąży sandomierski 1634 r., fundator klasztoru OO. Bernardynów w Kazanowie, miał trzech synów: Świętosława, Adama i Sebastyana, którzy obierali plenipotentów w Lublinie 1640 r. (Zap. Lub. 37 f. 463). Niesiecki daje mu za żonę Zofię Latoszyńską. Mogła to być jego pierwsza żona, matka wymienionych synów, gdyż w 1620 roku Hieronim wspólnie z żoną, Reginą z Baranowskich, otrzymał konsens królewski, na nabycie wójtostwa opoczyńskiego (M. 166 f. 50).

Świętosław, cześnik sandomierski 1634 r., żonaty z Barbarą Suchorabską, wspólnie z którą otrzymał 1647 r. konsens królewski, na wykupienie od Broniowskich Mogilnicy i Romanówki, w województwie ruskiem, cedował 1645 r. wójtostwo opoczyńskie Oleśnickiemu. Umarł 1658 r. (Zap. Lub. 39 f. 76 i 43 f. 536; M. 189 f. 705).

Adam, chorąży sandomierski i rotmistrz 1642 r., następnie kasztelan halicki, zginął pod Beresteczkiem 1651 r. (Rud.). Żonaty z Zofią Skarbek - Kozietulską, zmarłą 1645 r., pozostawił syna Marcina 1659 r. (Zap. Lub. 46 f. 324 i 490; 62 f. 382).

Scipio Kazanowski (pewno imie przybrane) 1599 r., a jeden z Adamów 1627 r., na uniwersytecie w Padwie.

Stanisław i Mikołaj, wraz z bratankami swoimi: Mikołajem, Prokopem i Pawłem, synami Pawła, procesują się 1599 r. z Zygmuntem, Jerzym, Adamem i Pawłem, synami niegdy Pawła, sędziego ziemskiego łukowskiego (Wyr. Lub 79 f. 58). Zofia z Tuszowic Kanimirówna, wdowa po Pawle, bardzo stara, zeznała 1665 r. zapis na rzecz Franciszkanek warszawskich (M. 203 f. 492). Może to jej córka Konstancya, była vice-ksienią tego klasztoru 1654 r. (M. 392 f. 55). Urszula, 1651 r. za Jakóbem Michałowskim, wojskim rożańskim. Anna, za Wojciechem Tomickim 1635 r.

Niesiecki utrzymuje, że z Dominikiem Aleksandrem dom ten się skończył. Zdaje się, że tak nie jest, bo w aktach Donationum grodu warszawskiego z 1796 roku, znajduje się wzmianka, o videndzie oblaty kwitu zeznanego przez Andrzeja

Kazanowskiego, regenta oszmiańskiego i Sorokę, pełnomocników z książąt Tour et Tassis Kazanowskiej, na rzecz Michała Radziwiłła, wojewodzica wileńskiego (M. 111 f. 45).

KAZAŃSCY h. NAŁĘCZ. Szymon Rafał Kazański, syn Macieja, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

KAZIBUTOWSKI Kazimierz i żona jego, Weronika z Nadolskich, nabyli 1796 r. część wsi Otrębusy, od Macieja Nadolskiego (DW. 111 f. 1155).

KAZIMIERSCY v. KAZIMIRSCY h. BIBERSZTEIN z Małej Kazimierzy, w powiecie wiślickim. Adamek z Małej Kazimierzy, z żoną Małgorzatą, córką Jana z Dobiesławic i z jej siostrą Klarą Janową Cecikowską, procesują w latach 1398 — 1400 Zbyszka ze Stadnik, o części Moczydła i Podlesia. Jakusz, z ojcem Adamem z Kazimierzy i Roginiccy, za spłatą 200 grzyw., mogą odebrać 1400 r. Kruszynę i Lgotę od Elżbiety, 1-o v. Mikołajowej z Kruszyny, 2-o v. Mikołajowej z Borówna (St. Pr. P. Pom. VIII).

Jakusz z Małej Kazimierzy, herbu *Bibersztein*, zawołania *Momot*, świadczy 1432 r. w Krakowie, przy wywodzie szlachectwa Łukasza Waldorfa (Helc. 2454).

Paweł Kazimierski podpisał 1439 r. konfederacyę Spytka z Melsztyna. Paweł dziedziczył w drugiej połowie XV-go wieku na Małej Kazimierzy, Henryk Bibersztein, na Mikołajowie, a Piotr Zagórski na Zagorzycach pod Kazimierzą.

Herb Bibersztein.

Na uniwersytecie krakowskim z Małej Kazimierzy zapisani: Andrzej, syn Macieja, 1421 r. i Maciej, syn Stanisława, 1413 r. Maciej, żonaty z Zofią 1453 r.

Mikołaj Thal z Kazimierzy, tegoż herbu, komornik ziemski sandomierski 1515 r., świadczy 1508 r. przy wywodzie szlachectwa Sikorskiego (St. Pr. P. Pom. VII. 11). Katarzyna ze Złockich, pozostała po nim wdowa 1527 r. (M. 40 f. 848). Barbara, 1-o v. Marcinowa Czaszowska, 2-o v. Tomaszowa Kazimierska, pozwana 1530 roku przez Szaszowskiego, o wykupno Niewiatrowic (St. Pr. P. Pom. VI. 425). Mikołaj, pisarz ziemski halicki 1530 r. Jan, dzierżawca Skowrodlna, ma 1549 r. sprawy w sądzie korczyńskim (AGZ. X. 822 i 835). Ożeniony z Urszulą z Bebelna Gosławską, córką Krzysztofa, procesował o jej posag Mikołaja Reja, jej opiekuna, w latach 1549 — 1550. On to pewnie był starostą latowickim 1557 r., a umarł 1563 r. (M. 96 f. 149).

Piotr, Mikołaj, Stanisław i Krzysztof, bracia. Piotr, dzielny wojak, wsławił się we wszystkich wojnach za Zygmunta Augusta i Stefana Batorego. Żonaty był z Katarzyną z Niemstów (Wyr. Lub. 18 f. 717).

Mikołaj, brat Piotra, deputat biecki 1575 r., poseł 1587 r., żonaty z Elżbietą Firlejówną, córką Mikołaja, wojewody lubelskiego, za którą wziął miasteczko Lewartów (Lubartów) z przyległościami, miał z niej synów: Piotra, Jana, Mikołaja Tomasza i Andrzeja, oraz córki: Annę i Izabellę (Wyr. Lub. 79 f. 8; Zap. Lub. 7 f. 78 i 13 f. 325). O nim to Wielowicki pisze, że wielki heretyk (arianin), umar w Warszawie, nawrócony przez Skargę 1598 r. Z jego synów:

Piotr, żonaty z Katarzyną ze Słupi, miał synów: Andrzeja, Stefana i Jana, oraz córki: Zofię, Maryannę i Krystynę. Kwitują oni 1626 roku Chobrzyńskiego, a Andrzej i Jan 1636 r. ojca (Zap. Lub, 29 f. 41 i 35 f. 821).

Jan, żonaty 1615 r. z Heleną Dembińską, córką Zygmunta, a brat jego Andrzej, z Zofią, jej siostrą, której zastawił Sudoł (Gr. Krak. 199 f. 2114, 201 i 202). Jan miał synów: Zygmunta, Jana i Stanisława.

Mikołaj nabył od brata Tomasza dobra Lewartowskie 1622 roku (DW. 46 f. 1777). Synowi jego Janowi, stryj Krzysztof, biskup kijowski, odstąpił 1616 r. dobra Świerzchowice i Leszyniec (Zap. Lub. 22 f. 72). Andrzej, syn Jana, obierał plenipotentów w Lublinie 1651 r. (Ibid. 43 f. 224).

Tomasz, właściciel po ojcu Lewartowa, które to dobra sprzedał 1622 roku bratu Mikołajowi, żonaty 1621 r. z Katarzyną Krasińską, wojewodzianką płocką, wdową po Andrzeju Rusieckim (DW. 46 f. 1413 i 1777). W 1629 r. dworzanin królewski, poseł kilkakrotny na sejmy i z nich delegowany do różnych czynności (V. L.), sprzedał 1643 roku Grzybowskiemu Czajków i Rudę (Zap. Lub. 34 f. 284 i Perp. Czers. 10 f. 375). W 1650 r. otrzymał prawo magdeburskie dla nowo założonego miasteczka Kaźmierza, w powiecie żytomierskim (M. 192 f. 75). W 1659 roku był chorążym owruckim, w 1664 r. akta wzmiankują, o drugiej jego żonie, Zofii Niemiryczównie, 1-o v. Stanisławowej Tyszkiewiczowej (Kij. VI F f. 97 i Sig. 8 f. 36).

Krzysztof, z proboszcza tarnowskiego, biskup kijowski 1602 roku, umarł 1618 roku.

Stanisław, syn Tomasza, w grodzie warszawskim 1609 r. (DW. 35 f. 894). Tomasz, podstarości włodzimierski 1617 r. Piotr zginął w Moskwie, a pozostały po nim rynsztunek i konie zabrał Sokołowski, o co pozywa go Katarzyna z Kazimierskich Kossowska 1640 r. (Kij. IV B f. 283).

Kazimierz, Stanisław i Tomasz podpisali, z województwem krakowskiem, elekcyę Jana Kazimierza, a Piotr, z województwem sandomierskiem i Stanisław, z województwem krakowskiem, obiór króla Michała. Barbara, żona Pawła Proszyńkiego, zmarła dawno przed 1667 r. (Oblat. Krak. 94 f. 345). Marcin i Franciszek, rotmistrz królewski, bracia, 1654 r. Franciszka, Aleksandra, Marcina i Mikołaja, synów Marcina i Anny, pozwał Lasocki 1666 r. (Zap. Lub. 44 f. 186; 48 f. 766 i 50 f. 274). Franciszek, komornik ziemski opoczyński, w latach 1681 — 1692, podstarości stężycki 1681 r., łowczy bracławski 1686 r., stolnik parnawski 1694 roku.

Inny Franciszek, ma 1692 r. sprawę w Inowrocławiu z Mycielską (Rel. Gr. Inowr. f. 52). Był on następnie regentem grodzkim wschowskim, a z żony, Anny z Kraszewskich, pozostawił syna Józefa 1721 r. (Rel. Kalis. 83 f. 267). Stefan, rokoszanin 1607 roku. Katarzyna, córka Wawrzyńca, za Sewerynem Morsztynem 1627 roku.

Władysław, żonaty 1644 r. z Anną Morsztynówną. Córkę jego Konstancyę, wydał w Rudówce 1678 r. Zbigniew Morsztyn, za Aleksandra Konarskiego. Ci wszyscy, jako aryanie, wraz z Morsztynem, emigrowali do Prus (Kętrz.).

Józef i Stanisław, z ziemią chełmską, podpisali elekcyę Augusta II-go. Katarzyna z Koźmickich, 1-o v. Janowa Daniłowiczowa, 2-o v. Krzysztofowa Bibersztein Kazimierska, otrzymała 1703 r. konsens królewski, na cesyę dzierżawy Aleksandrowa v. Porowsi, synowi Floryanowi Stanisławowi i żonie jego, Zofii z Bielickich, a w 1704 r. takiż konsens na cesyę synowi z pierwszego męża, Franciszkowi Daniłowiczowi (Spisy Wolffa). Krystyna, 1762 roku za Mikołajem Radwanem Łodzińskim, burgrabią krakowskim. Ignacy, regent ziemski starodubowski 1786 r. Karol 1790 r., a Wincenty, żonaty z Domicellą z Górskich, 1-o v. Rylską, 2-o v. Sobieniowską 1789 r., obierali plenipotentów w Tarnowie (Ar. Fed. w Oknie).

Tadeusz w latach 1776 — 1780 nazywany skarbnikiem trockim, wprowadzony został do Słucza i Słuczyna, w ziemi wiskiej, 1759 roku (Herb. Król.). Antoni, burgrabia wąsoski 1788 r. i wiski w latach 1787—1793.

Józef Benedykt Anastazy i Stanisław Zygmunt Hieronim Ludwik, synowie Antoniego, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku. Marya, zamężna Bądarzewska, zmarła 1886 r.

KAZIMIERSCY v. KAZIMIRSCY h. KORCZAK, w województwie ruskiem. Józef i Karol, dziedzice na Drohomirczanach, synowie Józefa i Katarzyny Grzymalanki, wnukowie Jana i Klary N., legitymowali się ze szlachectwa 1782 r., w grodzie halickim. Anna, córka Józefa, zaślubiła 1759 r. Ludwika Fedorowicza (metr. w cerkwi w Isakowie).

KAZIMIERSCY h. KUR BIAŁY. Tego herbu miała być Kazimierska, żona Niegoszowskiego, babka Krzyckiego, kanonika poznańskiego 1596 r.

KAZIMIERSCY v. KAZIMIRSCY h. NABRAM z Wielkiej Kazimierzy, w powiecie proszowskim. Łukasz Waldorf, mieszczanin krakowski, nabył 1428 r. od Jana ze Szczekocin połowę Kazimierzy Wielkiej. Naganiony przez Piotra Łapkę, dowiódł 1432 r. w Krakowie szlachectwa z ojca h. *Nabra*, z matki *Bibersztein-Momot* z babki po ojcu h. *Drużyna*.

Z przodków jego: Mikołaj Waldorf był 1362 r. ławnikiem, a Paweł Waldorf wójtem krakowskim 1385 r. Tomasz podpisał 1439 r. konfederacyę Spytka z Melsztyna. Pisał się z Błoni, lub Małej Kazimierzy i wraz z Janem Błońskim dziedziczył na Błoni i Lubini (Dług.). Jakób, syn Tomasza z Małej Kazimierzy, 1459 r. Paweł, syn Pawła Waldorfa, 1452 r., a Łukasz, syn Pawła z Kazimierzy, 1484 r na uniwersytecie krakowskim. W tym czasie Zbigniew i Stanisław, dziedzice Wielkiej Kazimierzy h. Nabra, czyli Pielgrzymowie, byli też dziedzicami Ząbkowa pod Kazimierzą i Czudzinowic, a Tomasz był właścicielem Czernichowa (Dług.). Stanisław z Wielkiej Kazimierzy, pozwał 1468 r. Kota o zbiega, a 1476 r. razem z Pielgrzymem z Rudna, wziął w zastaw, za 200 grzyw., wójtostwo w Pobiedniku, od Jakóba z Dębna. Nie żył już 1496 r., w którym córka jego Anna Mikołajowa Korzeniowska, ze stryjem Zbigniewem, mają przysądzone wójtostwo w Lipnicy, po drugim jej stryju Łukaszu, wójcie lipnickim. Zbigniew żył jeszcze 1504 r.

Stanisław Kazimirski z Wielkiej Kazimierzy, żonaty 1527 r. z Zofią, dziedziczką Wolicy i Szyszczyc (St. Pr. P. Pom. VI. 344). Sam dziedzic Czudzinowic, ma 1525 r. sprawę z Stanisławem Rejem. Stanisław i Feliks, dziedzice Czudzino-

wic 1540 r. Mikołaj, ożeniony z Hanną Kozłowską z Racławic 1574 r. Walenty, podpisarz ziemski lwowski 1595 r. (Wyr. Lub. 61 f. 57).

KAZIMIERSCY v. KAZIMIRSCY h. RAWICZ. Jan i Mikołaj, dziedzice Bochotnicy, Świdnika, Zaszczytowa, Wilkowa i Rogowa, w powiecie lubelskim, w drugiej połowie XV-go wieku. Byli to prawdopodobnie synowie Grota z Ostrowa, podkomorzego lubelskiego, starosty kazimierskiego, zwanego często od tego starostwa, po prostu Grotem Kazimierskim. Piechna, siostra Grota z Małej Kazimierzy (?), żona Jana Włodkowicza z Kniehinic, kasztelana halickiego, zmarłego 1461 r. (Consul. Leop. 1).

Jan, proboszcz katedralny chełmski i oficyał lubelski 1480 r., biskup chełmski w latach 1480 — 1484 r., biskup przemyski 1484 r., zmarły 1485 r., mylnie przez historyków i heraldyków zaliczany do Bibersztejnów, gdyż pieczęć jego z Rawiczem, jest przy dokumencie z 1480 r. przywieszona (Cod. Univ.)

z KAZIMIERZA Wawrzyniec, otrzymał szlachectwo 1559 r. i h. *Topór*, nadany im przez Tarłów (M. 95 f. 115).

z KAZIMIERZY pisał się Mikołaj, syn Hinczy, podskarbi nadworny koronny 1423 r. i kustosz koronny 1424 r. (Helc. II).

z KAZIMIERZY WIELKIEJ pisali się studenci uniwersytetu krakowskiego, nie wiadomo z jakiego rodu pochodzący: Marcin 1404 r., Tomasz 1409 r., Boksa, syn Mikołaja, 1411 r., Jan, syn Klemensa, 1476 r. Ten Klemens może być identyczny z Klemensem Chado z Kazimierzy, żonatym z Wichną z Sobieniowic 1428 r. Oprócz tych było w XV-m wieku 46-ciu studentów, piszących się z Kazimierza i Kazimierzy.

KAZIMIRSKI Felicyan, pochodzący z neofitów, otrzymał szlachectwo na sejmie 1764 r. i herb *Łaska*, przedstawiający w polu błękitnem rękę zbrojną, w łokciu zgiętą, trzymającą pierścień kamieniem na dół. Nad tarczą korona (Ostr. 1906).

KAZKO v. KAZKOWICZ książęta. Tatar kniaź Oliszko Kazkowicz zeznał, że ojciec jego, kniaź Kazko, oddał umierając chorążostwo tatarskie bratu swemu Muratowi, który przekazał je znowu przed swoją śmiercią jemu. Król Zygmunt nadał mu je 1525 r. (ML. 15). Kniaź Oliszko jest jeszcze chorążym 1547 r. (ML. 63)

Herb Jastrzębiec.

KAZNOWCY herbu JASTRZĘBIEC i SUCHE KOMNATY, mają, według naszych heraldyków, pochodzić z województwa lubelskiego. Mnie się zdaje, że Kaznowcy Jastrzębcowie prędzej wyszli z Kaznowa, leżącego w województwie sieradzkiem, powiecie szadkowskim i następnie przenieśli się w lubelskie, gdzie już zastali Kaznowskich h. Suche Komnaty, dziedziczących na Stępkowie i Kaznowie, w powiecie lubelskim i piszących się ze Stęp-

Herb Suche Komnaty.

kowa. Ponieważ niepodobna rozróżnić ich, do którego domu należą, wszystkich ich razem zamieszczam.

Floryan z Kaznowa, w sieradzkiem, zamienił 1336 r. wieś swoją Grocholice, z arcybiskupem gnieźnieńskim, na Leszczno, w łęczyckiem (KWP.). Piotr z Kaznowa 1386 r., a Michno, Mikołaj i Kaznowski 1389 r., mają sprawy w Łęczycy (Łęcz. I). Mikołaj Kaznowski świadczy 1495 r. w Kurzelowie, a w 1510 r. jest marszałkiem Pampowskiego, wojewody sieradzkiego (Pom. Dz. W. Śr. XVI.). Oracyusz Kaznowski, wikaryusz katedry gnieźnieńskiej 1499 r. Małgorzacie, córce Mikołaja, oprawił mąż, Benedykt Mojaczewski, 140 grzyw. posagu i wiana na Stolcu w 1525 r., przyczem obecny jej brat Andrzej (Gr. Sieradz.). Marcin, dziedzic części Kruszynki i Nowej wsi, w brzeskiem, 1557 r. (Paw.).

Żyjący w połowie XVI-go wieku Horacyusz Kaznowski, pozostawił synów: Marcina, Jana i Mikołaja, którzy dopełnili 1575 r. działu Kaznowa i Rożniatowa, w szadkowskiem.

Wojciech, syn Marcina, któremu Zbijewscy winni sumę 1606 r., miał córki: Maryannę Kossowską, Annę i Helenę (Gr. Przed. 24 f. 240; 20 f. 63; 53 f. 399 i 71 f. 244 i 245). Stanisław, syn Jana, ma u Ponętowskiego sumę 1607 r., a Horacy, syn Mikołaja, kwitował Ruszkowskiego 1618 r. Horacy otrzymał wójtostwo w Dębny 1622 r., do którego został wprowadzony 1624 r. (Ibid. 54 f. 57; 64 f. 217 i 68 f. 321). Andrzej, syn Grzegorza, wziął w zastaw Rożnieszyce 1602 r. (Ibid. 50 f. 317).

Maciej, posiadał część Kaznowa, w powiecie lubelskim 1531 r. (Paw.). Jan i Zygmunt, synowie Jana, procesowali się 1595 r. z Kurczem Daniłowiczem, o nieoddanie im w dzierżawę folwarku, w starostwie felińskiem (Woł. 1 f. 219). Paweł, dziedzic na Kaznowie, miał trzech synów: Marcina, Stanisława i Szymona. Ten ostatni pozostawił syna Andrzeja, a brat jego Stanisław synów: Stanisława i Jakóba, posiadacza 1648 r. wójtostwa w Jasielnicy. Po Jakóbie szedł syn Łukasz, a po Stanisławie synowie: Jan, Paweł, Wojciech i Piotr Szymon. Ten ostatni wniósł 1645 r. do metryki koronnej powyższy swój rodowód, poczynający się od pradziada Pawła.

Kasper i Michał, synowie Grzegorza Olesicza z Kaznowa, sprzedali 1594 r. pole tamże Stanisławowi, synowi Pawła Olesicza z Kaznowa. Stanisław, Jan, Krzysztof, Zofia, Katarzyna, Regina i Barbara, dzieci Wojciecha, odstąpiły sumę 1614 roku. Krzysztof, syn Macieja, zeznał 1619 r. zapis dożywocia z żoną, Anną z Mogilnickich. Aleksander, syn Stanisława, zamienił 1625 r. część swoją w Kaznowie z Pawłem i Stanisławem, synami Wacława. Paweł, chorąży chorągwi kozackiej 1647 r. (Zap. Lub. 7 f. 95; 21 f. 202; 24 f. 479; 28 f. 1181 i 41 f. 39).

Aleksander i Maurycy, bracia, dziedzice części Kaznowa 1648 r. Jan, ożeniony z Katarzyną Truszkowską 1648 r. Paweł, syn Jana, kwitował Kiełczewskich 1651 r. Maciej, syn Krzysztofa, 1662 r. Jerzy, Dominik, Krzysztof i Franciszek, synowie Piotra, zawarli 1667 r. układ z macochą swoją, Maryanną z Kamieńskich. Krzysztof, syn Piotra i Ewy z Rogowskich, 1692 r. w Lublinie (Ibid. 43 f. 147; 47 f. 917; 51 f. 117 i 68 f. 87).

Wojciech, Franciszek, Augustyn, Maciej, Jan, Bartłomiej, Stanisław i Andrzej współwłaściciele Kaznowa 1676 r. (Paw.).

Piotr, Jan i Mikołaj, synowie Wojciecha, procesują się o Powidowo 1682 roku. Andrzej, Augustyn, dwóch Bartoszów, Jan, Wojciech, Dominik, Franciszek, Stanisław i dwóch Marcinów, z województwem lubelskiem, a Jan i Krzysztof, z ziemią chełmską, podpisali elekcyę króla Michała.

Jan, syn Wacława, ożeniony 1673 r., z Elżbietą ze Smogorzowa Wąsowiczówną, córką Samsona i Jadwigi Śleszyńskiej, umarł przed 1690 r., w którym wdowa po nim otrzymała, od brata swego Felicyana, Korzuchowiznę, Pęzę i inne, odziedziczone po bracie Ludwiku Wąsowiczu (Gr. Łomż.). Jerzy sprzedał 1683 r. Strzelczyńskiemu, część swoją na Strzelczyńcu i sukcesyę po Tomaszu Kaznowskim (Gr. Krzem.). Jan, ożeniony 1692 r. z Maryanną Krzetowską, miał córkę Teofilę, za Tomaszem Podhorodeńskim (Gr. Lwows.).

Jan i Mikołaj, z województwem nowogrodzkiem, a Krzysztof, Krzysztof *Syrota*, Stanisław i Tomasz, z województwem lubelskiem, pisali się na obiór Augusta II-go.

Jan *Gawlik*, z Katarzyny Sosnowskiej, miał syna Aleksandra, towarzysza chorągwi pancernej, ożenionego z Konstancyą z Izdebskich, której 1700 r. zapisał 4,000 fl. (Gr. Chełm. Inscr. 112 f. 265). W 1701 r. otrzymał Aleksander wójtostwo w Krasnem, na odstąpienie którego Rudnickiemu, dostał konsens królewski 1717 roku (Gr. Lub. Obl. 183 f. 192 i 211 f. 206). Regina odstąpiła część swoją w Kaznowie, 1701 r. Janowi (Gr. Lub. Inscr. 144 f. 20).

Franciszek, syn Bartłomieja *Wielibora* i Jadwigi z Piotrowskich, sprzedał 1701 r. Jakóbowi Franciszkowi, synowi Kazimierza i Heleny z Gumkowskich, część wsi Pęzy, odziedziczonej po bracie stryjecznym Janie (Ibid. f. 169). Aleksander, rotmistrz królewski, zapisał 1706 r. 6,000 fl. przyszłej swej żonie, Maryannie Bielskiej (Ibid. 147 f. 4). Jan, syn Stanisława i Anny Oborskiej, zeznał 1702 r. zapis dożywocia z żoną, Joanną z Wodzińskich (Gr. Tremb. Prot. 59 f. 126).

Ludwik, Wojciech i Józef, synowie Krzysztofa i Maryanny z Jezierskich, odstąpili 1715 r. sumę na Sowinie (Gr. Lub. Inscr. 151 f. 568). Andrzej, syn Jana i Anny z Ulatowskich, ożeniony z Aleksandrą Rogowską, zabezpieczył 1720 i 1723 r. na Woli Nieliskiej posagi córkom swoim: Maryannie i Katarzynie. Syn jego, Stanisław, sprzedał 1742 roku część swoją na Gruszce Tchórznickiemu (Gr. Krasnost. Inscr. 22 f. 878 i 1320; 27 f. 153). Janowi i Karolowi, synom Augustyna i Maryanny Stępkowskiej, siostra ich Helena Piotrowska 1724 r., a Maryanna z Kaznowskich Pawłowska 1732 r., odstąpiły części swoje na Kaznowie (Gr. Lub. Inscr. 156 f. 479 i 159 f. 212). Karol, z Doroty Słotwińskiej, miał synów: Aleksandra, wprowadzonego 1749 r. do części Michała w Kaznowie i Adama, żonatego z Zofią Głuską, 2-o v. Józefową Konopkową, z której synowie: Wojciech i Sebastyan, wprowadzeni do Moszny 1740 i 1755 r. (Gr. Lub. Obl. 309 f. 962; 335 f. 953 i Gr. Lub. Inscr. 162 f. 381). Józef zeznał 1735 r. intercyzę ślubną z Anną Rawską. Franciszek i żona jego, Magdalena z Sienińskich, odstąpili 1740 r. sumę na Szczecinie (Gr. Lub. Obl. 259 f. 20 i 279 f. 61).

Jan, Antoni i Wawrzyniec, synowie Krzysztofa i Aleksandry Staromiejskiej, dziedziczyli na Kaznowie 1749 r. Wawrzyńca syn Tomasz (Ibid. 308 f. 121 i 335 f. 469).

Andrzej, syn Aleksandra i Katarzyny Serebryskiej, dziedzic na Stępkowie, wraz z siostrą swoją, Justyną Szemplińską, plac w Kaznowie sprzedali 1675 r.,

a Krzysztof i Franciszek pozwali Dziewulskich, o zabór pasieki (Zs. Lub. Inscr. 69 f. 419, 1050 i 1138). Stanisław Jan, syn Bartłomieja Pawłowicza, sprzedał 1714 r. Wągrodzkiemu część swoją na Stępkowie, a Stanisław, syn Bartłomieja, wnuk Jakóba, część swoją tamże sprzedał Wasilewskiemu (Gr. Lubels. Inscr. 151 f. 13 i 286).

Wawrzyniec *Wołyniec* Kaznowski, przekazał 1766 r. testamentem majątek swój siostrzeńcom swoim: Marcinowi, Józefowi, Błażejowi i Andrzejowi, synom Jana *Pawłowicza* Kaznowskiego i Maryanny także z Kaznowskich. Dobra ziemskie przejść mają na Marcina, po śmierci jego żony, Anny z Bieleckich (Gr. Lub. 382 f. 807 i Gr. Chełm. Obl. 71 f. 4 i 123). Z nich:

Józef zeznał 1746 r. zapis dożywocia z żoną, Franciszką z Piotrowskich (Gr. Chełms. Inscr. 158 f. 62). Syn jego, Kajetan, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w grodzie lwowskim, a 1795 r. kwitował stryja swego Andrzeja, z odbioru sumy należnej z Ruwna (Zs. Chełms. Inscr. 37 f. 19). Kajetan był żonatym z Franciszką z Święcickich, 1-o v. Sosnowską, z którą zeznał zapis dożywocia 1805 r. (Gal. Tab. Instr. 19 f. 70).

Marcin zawarł 1766 r. intercyzę przedślubną z Zofią Chmielewską, stolnikówną trocką (Gr. Lub. Obl. 382 f. 810).

Andrzej, 1767 r. subdelegat, 1773 r. vicesgerent grodzki, a 1777 r. komornik ziemski chełmski, pisarz Trybunału koronnego 1780 r., w końcu sędzia ziemiański chełmski, zeznał 1783 roku zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Piaseckich, a 1790 r. nabył drugą część Ruwna (Gr. Chełms. Inscr. 166 f. 29, 103 i 217; 183 f. 27; 192 f. 91; Ibid. Obl. 87 f. 47). Syn jego Wincenty, ożeniony z Karoliną z Olędzkich, sprzedał 1810 r. Okopy, Żalin i inne Kańskiemu (Zs. Chełms. Obl. 8 f. 317 i 419).

Paweł Kazimierz, testamentem sporządzonym 1804 r., zapisał część w Stępkowie synom swoim: Wincentemu i Sylwestrowi, z obowiązkiem wyposażenia ich siostry Anny (Zs. Lub. Obl. 8 Nr. 3238).

Adam, Franciszek i Seweryn, zastawni posiadacze Iwanówki, synowie Jana i Katarzyny ze Świerczyńskich, wnukowie Jana i Teresy Lipskiej, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r., w grodzie trembowelskim.

Siostra ich, Julianna Maszkowska, wraz z synami Adama: Stanisławem, Józefem, Feliksem, Emanuelem i Michałem i bratem Sewerynem, podzieliła się sukcesyą po bracie Franciszku 1828 r. (A. Lwow. For. Nob.).

Józef i syn jego, Józef Karol, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Adalbert Kaznowski, nabył 1788 r. część dóbr Czesławic, a syn jego, Ignacy Kajetan, ur. 1777 r. w parafii Bochotnickiej, legitymował się ze szlachectwa 1804 r., w Galicyi zachodniej (Quat. IX f. 17).

Antoni z synem Łukaszem i brat jego Andrzej z dziećmi: Marcinem, Bazylim, Maryanną, Heleną i Anną, synowie Grzegorza, wnukowie Tomasza, towarzysza kawaleryi narodowej, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1802 roku.

KAZUBECKI Grzegorz posiadał 1702 roku dziesięć włók w Zapunach w Warmii (Kętrz.).

KĄCCY v. KĄTSCY h. BROCHWICZ z Kątów, w powiecie sandeckim, które już w XVI-m wieku do innych domów należały (Paw.). Wieś Kąty razem z Druszkowem, Wojakową i Połomią, była gniazdem Brochwiczów i w 1365 roku Floryan z Druszkowa, podrządczy niepołomicki, dostał dla tych wsi prawo niemieckie. Z Kątów tych pisali się w XV-m wieku Grabaniowie.

Stanisław z Kątów zapisał posag żonie Świętochnie 1400 r. (A. Czchow.). Marcin z Kątów, h. Jeleń, świadczy 1414 roku Turzynie. Jan świadczy w Sączu 1416 r. Klemens, osadzony w wieży, oczyszcza się z zarzutu rabunku 1450 roku, dowodząc, że jest h. Jeleń, matka jego h. Turzyna, a babka ojczysta h. Świeboda. Świadkami jego byli, Mikołaj i Jakób z Kątów.

Mikołaj z Kątów, świadek Dedeńskich 1519 r. (St. Pr. P. Pom. VI. 165). Eustachy, poborca na Rusi 1583 roku (AGZ. X. 2244 i 2248). Stanisław, dziedzic Wieży 1600 r. Krzysztof Kącki w latach 1588 — 1590, uzyskał na uniwersytecie krakowskim stopień magistra artium i doktora filozofii, przy czem w księdze dopisano, mąż uczony, poeta znamienity, umarł we Lwowie.

Herb Brochwicz.

Dorota, ksieni klasztoru Zwierzynieckiego 1592 roku (Wyr. Lub. 49 f. 169), zmarła 1643 r. Maciej, żonaty z Jadwigą Chocimirską 1598 r. (M. 141 f. 362), otrzymał 1624 r. konsens królewski, na odstąpienie miasta Pociejowa i wsi Letniowce, w województwie podolskiem, synowi Stanisławowi (M. 172 f. 16). Jakób, posesor Sapohowa w województwie podolskiem 1615 r. (Źr. Dz. V). Mikołajowi, podstarościemu mikołajowskiemu, zakazuje król 1615 r. więzić mieszczan tamtejszych.

Mikołaj, pleban w Pobiedni, na uniwersytecie w Padwie 1620 i 1629 roku. Walenty otrzymał list żelazny 1627 roku. Daniel otrzymał 1684 roku majątek pozostały w Gródku, po Grzegorzkiewiczu (AGZ. X. 3204, 3504, 3632 i 3754). Krzysztof otrzymał 1623 roku konsens królewski, na nabycie burgrabstwa krakowskiego od Korycińskiego. Nie żył już 1641 r., w którym wziął po nim burgrabstwo brat jego Marcin (M. 169 f. 290 i 186 f. 350), zmarły 1659 r. Dorocie, córce Samuela, mąż jej, Jan ze Smogorzowa Wąsowicz, rotmistrz królewski, zabezpieczył 1642 r. posag na Opatkowicach (Gr. Sandec. 50 f. 1100). Ta Dorota wyszła 1666 r. drugi raz za Adama Zbikowskiego, a testamentem spisanym 1680 r., zapisała część majątku siostrze Helenie i bratu Stanisławowi (Gr. Sandec. 130 f. 300; 139 f. 53; Gr. Biec. 63 f. 900). Krewny ich bliski Wojciech, zastąpił 1651 r. chorego Wąsowicza, w pospolitym ruszeniu.

Wymieniony wyżej, czy też inny Samuel, zeznał 1649 r. zapis dożywocia z żoną, Agnieszką z Chlewickich (Ibid. 53 f. 594). Jan, kanonik gnieźnieński, Stanisław i Wojciech, bracia rodzeni, pozwani 1636 r. przez Chocimirskiego o sumę. Stanisław, posesor Korolówki 1641 r. (Zs. Kam. Pod.). Jan i Paweł, synowie Wojciecha, 1655 r. (Zap. Lub. 45 f. 70). Jan, stolnik sanocki 1640 r. i burgrabia krakowski 1666 r.

Gabryel, dwóch Stanisławów, dwóch Wojciechów i Władysław podpisali, z województwem krakowskiem, elekcyę króla Michała.

Sebastyan z Kąt, syn Krzysztofa, z synem Sebastyanem Franciszkiem, wniósł 1682 r. manifest w Lublinie. Andrzej i Franciszek, synowie Jana, 1691 r. w Lublinie (Zap. Lub. 60 f. 708 i 67 f. 48). Franciszek, w imieniu swojem i córek Wojciecha, z Zofii Chwalibożanki, to jest Agnieszki, 1-o v. Marcinowej Kosseckiej, 2-o v. Stefanowej Krobickiej i Konstancyi Janowej Siemekowej, roborował 1696 r. ugodę z Kosseckimi (Gr. Sandec.).

Stanisław ojciec, Wojciech i Stanisław synowie, pozwani 1684 r. o gwałtowny nocny napad na klasztor Franciszkanów w Nowym Sączu (Gr. Krak. 111 f. 1504). Elżbieta, córka Stanisława Dunina Wąsowicza, wdowa po Krzysztofie Kątskim, sprzedała 1695 r. część swoją dziedziczną na Smogorzowie Wąsowiczowi (Gr. Radom.).

Stanisław, setnik królewski, otrzymał 1699 r. Białę i Oleksiną Słobodę, a 1702 r. konsens królewski, na cesyę Białej Kruzerom, a Oleksinej Słobody Finkowi (Ręk. Os. Sig. 136 f. 148 i 262 f. 97).

Mikołaj potwierdził 1634 r. donacyę dóbr Krzywce, zeznaną na Wojciecha i Stanisława (DW. 48 f. 1643). Po Wojciechu dobra te przejść musiały na Marcina, a po nim na jego syna, Jana Stanisława, z których to dóbr się pisał. Córka Wojciecha, a siostra Marcina, Izabella, za Humieckim, chorążym podolskim.

Marcin, podstoli podolski, rezygnował z tego urzędu 1658 r. Tytuł ten jednak nosi jeszcze 1662 r., w którym pensyi 400 dukatów z magistratu elblągskiego otrzymał (M. 203 f. 106). Był on następnie 1665 r. stolnikiem przemyskim i podpułkownikiem lejb-gwardyi królewskiej, a dalej pułkownikiem artyleryi koronnej, z którego to urzędu awansował na generała artyleryi koronnej 1667 roku (Sig. 9 i 10). Starostwo przemyskie otrzymał 1668 r. Chwilowo w 1669 r., po zabiciu w pojedynku Karola Fredry, był pod utratą wszelkich godności, ukryty u Kamedułów. Kasztelanem lwowskim był 1678 r., wojewodą kijowskim został 1684 r., wojewodą krakowskim 1702 r., w końcu kasztelanem krakowskim 1706 r. Umarł 1710 r. Był i generałem ziem podolskich, starostą kamienieckim i latyczowskim. Oprócz przemyskiego, posiadał starostwa: balińskie, urzędowskie i marienhauskie. Musiał to być człowiek niepospolitych zdolności i wielkiego męstwa, że pochodząc z rodziny prawie nieznanej, doszedł do najpierwszych w kraju godności. Bitwy i zwycięstwa pod Barem, Żórawnem, Chocimem i Strygoniem, okryły go chwałą, a dowodząc artyleryą 1683 roku pod Wiedniem, nie mało się do chlubnego zwycięstwa przyczynił.

Marcin otrzymał 1673 r. konsens królewski, na odstąpienie Czernikowa i Komorowa Kmicie, a 1676 r. wykupił z rąk Gissy Kozice i Jemielno (AGZ. X. 5407 i 5477). W 1703 r. wspolnie z żoną, otrzymał konsens królewski, na wykupienie starostwa balińskiego od Świrskiego. Nadanie tego starostwa otrzymał jeszcze 1701 r. (Sig. 15 i 16). Starostwo dźwinogrodzkie wykupił od Boguszów 1705 r. W 1709 i 1710 r. otrzymał pozwolenie królewskie, na odstąpienie generalstwa podolskiego i trzymanych starostw synowi. Nie dopełniwszy tego jednak umarł. Z Urszuli Denhoffówny pozostawił syna Jana Stanisława i córki: Teresę.

za Stefanem Potockim, marszałkiem nadwornym koronnym (Perp. Czers. 21 f. 83) i Maryannę, za Michałem Potockim, starostą trembowelskim.

Jan Stanisław, po ojcu generał ziem podolskich, starosta baliński i urzędowski 1710 r., pułkownik artyleryi koronnej 1716 r., generał major wojsk koronnych 1720 r. (Sig. 19), miecznik koronny 1722 r., generał artyleryi koronnej 1726 roku, umarł w Październiku 1727 r. Pisał się z Krzywiec. W 1710 r. otrzymał w dożywocie wieś Ruda-Wydra, w ziemi liwskiej. W 1719 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Wiktoryą ze Szczuków, córką Stanisława, podkanclerzego litewskiego i Konstancyi z Potockich (DW. 61 f. 1278 i 63 f. 326). Córka jego jedyna, Maryanna, pozostawała na opiece Stefana Humieckiego, który zrzekł się 1735 roku administracyi jej dóbr. W 1744 r. była żoną Eustachego Potockiego, starosty tłumackiego, późniejszego generała artyleryi litewskiej. Wdowa po mieczniku koronnym, wyszła 2-o v. za Jana Cetnera, kuchmistrza koronnego (M. 258 f. 81; DW. 71 f. 1552).

Marcin podpisał, z województwem sandomierskiem, elekcyę Augusta II-go. Jadwiga, za Janem Jastrzębskim 1706 r., a Ewa z Łączyńskich, 1-o v. Łuszczewska, 2-o v. Franciszkowa Kątska, pułkownikowa wojsk koronnych, wdowa 1714 r. (Perp. Czers. 17 f. 15 i 18 f. 142).

Jan, Stefan i Krystyna, dzieci niegdy Józefa i Zofii z Kosseckich 1700 r. (Gr. Sandec.). Anna z Jasieńskich Kątska, sprzedała 1706 r. Tczycę Komornickiemu. N., podczaszy trembowelski 1707 r., wybrany na zjeździe lubelskim komisarzem do boku Prymasa. Wojciech, komornik graniczny ksiąski, ożeniony 1-o v. z Agnieszką z Bierkowa (Cellarówną), 2-o v. z Apolinarą z Sobolowa, wdową po Michale Oraczowskim, żyjącą jeszcze 1727 r., miał z pierwszej żony synów: Stanisława, obersztlejtnanta infanteryi koronnej i Tomasza, a z drugiej — Jana 1712 r. (Gr. Krak.). Jan, stolnik owrucki, z żoną Salomeą, obrani 1759 r. protektorami Bractwa Rożańcowego w Drzewicy. Maryanna, córka Krzysztofa i Anny Stanówny, żona Marcina Kosseckiego 1760 roku. Rozalia z Trzebińskich, 1-o v. Kątska, 2-o v. Jabłonowska 1777 roku. Felicyan 1764 roku na uniwersytecie krakowskim.

Marcyan zginął 1732 r. w pojedynku, z ręki Śleszyńskiego (M. 258 f. 19). Aleksander, major wojsk koronnych, mianowany 1695 r. podczaszym żytomierskim, otrzymał 1699 r. Zaćwilichów, a 1702 r. Wienkowce, Filipów, Kowalówkę, Żabinie i inne (Ręk. Os. Sig. 138 f. 1; 136 f. 148 i 262 f. 96). Ożeniony był z Teofilą Olewińską. Syn jego Rafał, podczaszy żytomierski 1733 r., wspólnie z żoną, Teresą z Drohojowskich, 1-o v. Janową Witowską, pozwany 1728 r. przez Wołczańskiego (Gr. Przem. 165 f. 499).

Franciszek, skarbnik lubaczowski, syn Antoniego i Maryanny Krzywickiej, wnuk Franciszka Władysława, vicesgerenta grodzkiego sandeckiego i Anny z Kozielskich, legitymował się ze szlachectwa 1782 roku, w ziemstwie czchowskiem, a w 1763 r. razem z rodzeństwem: Michałem, towarzyszem pancernym, Marcyanną Bodaszewską, Katarzyną i Magdaleną, zawarł ugodę z siostrą, Anną Andrzejową Kossakowską.

Michał, chorąży latyczowski 1761 r., ożeniony z Maryanną z Różyckich, 2-o v. Ignacową Cieszanowską, miał z niej córkę Teklę, 1793 r. żonę Jana Krajewskiego. Upoważniła ona 1794 r. brata swego stryjecznego Marcina, vicesgerenta

grodzkiego winnickiego, do odbioru sukcesyi po ich stryju Janie, zmarłym 1790 r. w opoczyńskiem (A. Lwows. For. Nob.).

Z tej rodziny pochodzili głośni w swoim czasie artyści, urodzeni w Krakowie: Karol 1815 r., Antoni 1817 r., Stanisław 1820 i Apolinary 1825 r., synowie Grzegorza. Antoni umarł 1899 r. w Jewieniczach, gubernii nowogrodzkiej, tamże pochowany.

KĄCCY h. ZAREMBA z Kąt, w powiecie wieluńskim. Jan 1528 r. (M. 189 f. 506). Kąty te w 1415 r. należały do Wierusza, starosty wieluńskiego.

KĄCCY z Kącina, w powiecie grójeckim. Jan, dziedzic Kącina, świadczy 1374 r. na Łysej górze. Maciej Kącki procesuje Sobikowskiego 1408 r. (Zs. Gr. Czers. 1 A f. 9). Maciej z synami z pierwszej żony: Filipem, Dersławem i Jakóbem, zeznał dział 1410 r. Kącina, Słączyna i Sobikowa. Jakób nie żył już 1433 roku, w którym Filip, wikaryusz warszawski, Dersław, wikaryusz czerski i brat ich przyrodni Jan, zeznali nowy podział Kącina (Ibid. 1 A f. 18 i 25 f. 490). Filip 1407 r., a Dersław 1413 r., byli na uniwersytecie krakowskim. Małgorzata, wdowa po Macieju z Kącina, zeznała 1431 r. dział Kącina z dziećmi: Janem, Michałem i Małgorzatą (Zs. Gröj. 1 A f. 45). Michał, syn Piotra z Kącina, łowczy mazowiecki 1497 r. (M. 9 f. 209).

Bernard, Dobiesław i Stefan z Kącina, procesują Sobikowskich 1480 roku (Zs. Gr. Czers. 2 f. 300). Gernold (czy nie Bernard?) Kącki, burgrabia czerski 1509 r. Dobiesław ze Stefanem zeznali 1486 r. dział Słączyna i Kącina. Dobiesław wziął Słączyn, a Stefan Kącin. Dobiesława syn Jan 1506 r. (Zs. Grój. 4 A f. 120 i 4 B f. 63).

Jakób, syn Stefana, sprzedał część Kącina Bonieckiemu 1538 r. Z żony Anny, miał dwie córki: Zofię, żonę Mikołaja Bonieckiego, która 1544 r. otrzymała od rodziców Kącin i Annę, żonę Pawła Czaplińskiego (Zs. Gr. Czers. 10 A f. 470; 20 f. 307 i 53 f. 1099; Zs. Grój. 10 f. 280).

Stanisław z Kącina w Czersku 1562 r. Hieronim, syn Jana Kąckiego i Katarzyny, zastawia 1567 roku część Czarnej (Zs. Gr. Czers. 30 f. 56 i 35 f. 520). Jan, żonaty z Zofią Parulówną, procesuje Czerlenkowskiego 1646 roku (Czerniech. f. 317).

Czy nie do tego domu należy Maciej, który z ziemią nurską, podpisał obiór Augusta II-go.

KĄCCY v. KĄTSCY z Kąt, w ziemi bielskiej. Grzegorz i Jan z Kąt, synowie Jakóba, otrzymali 1484 r. od księcia Konrada Mazowieckiego las Połazie (M. 60 f. 128). Jan, dziedzic Malewic i Dziatkowic 1542 r. (ML. 55). Feliks Kątski, syn Jana, dziedzic Kąt i Malewic 1580 r. Synowie jego: Stanisław, Maciej, Jan i Mikołaj, dziedziczyli na tych dobrach 1598 r. (Wyr. Lub. 7 f. 717 i 76 f. 120). Jan i Melchior, synowie Baltazara. Melchiora dzieci: Stanisław i Dorota 1598 r. (Wyr. Lub. 48 f. 422 i 76 f. 120).

Marcin, z miecznika, chorąży mielnicki 1647 r., umarł 1650 r. Synowie jego: Marceli i Samuel. Samuel został po ojcu chorążym mielnickim 1650 roku

i umarł w tymże roku. Marceli był w tymże czasie właścicielem Hornowa i Malewic (Zap. Lub. 43 f. 41 i 42 f. 1375). Stanisław, komornik ziemski mielnicki 1650 roku.

KĄCCY z Kątów, w powiecie gostyńskim. Małgorzata z Siemieńskich Kącka, sprzedała część swą Siemienic bratu 1574 r. (Gr. Gostyń.). Ta sama pewno wdowa Kącka i Jan Kącki, dziedzice Kątów pod Pacyną, a Marek Kącki, części Seykowic tamże 1579 r. Mikołaj, dziedzic części Żab, pod Błoniem, 1579 r. (Paw.). Felicyan, w ziemi gostyńskiej, elektor Jana Kazimierza. Wojciech, pisarz ziemski gostyński 1635 r. (V. L.).

Na Kątach-Lubiewie, pod Sochaczewem, dziedziczyli 1579 r. wdowa Walentego i Jan Ruskowicz, Rychłowie, Jan Śliczny, Stanisław Kącki, Jan Kołacki, drugi Kącki, Jan Lubiewski i Chrapek. Ci pewno byli herbu Lubiewo, czyli Trzaska.

KĄCCY v. KANSCY, z Kąńca, w powiecie brzeskim. Andrzej Kansky 1557 roku, Kącki 1566 r., dziedzic Kąńca (Paw.).

KĄCCY z Kątów różnych. Langwar i Marcin, bracia z Kątów, sprzedali 1372 r. Kąty i Radlin pod Żerkowem Wawrzyńcowi, kasztelanowi poznańskiemu (KWP.). Floryan, syn Jana z Kątów, kwitował 1530 r. Zygmunta ze Zbójna (Gr. Przed. 1 f. 226 i 2 f. 132).

Piotr z Kątów, 1391 r. w Wiślicy przyznał drogę chłopom z Biskupic do Kątów. Jasiek z Woli Dulembinej, z siostrą Machną, mają przysądzoną wieś Kąty, przeciw Dobkowi z Szczeglina (St. Pr. P. Pom. VIII). Tomasz Kontek z Kąta ręczy 1428 r. za Piotra z Swoszowic (Helc. II). Zawisza z Kątów, podpisał 1439 r. konfederacyę Spytka z Melsztyna. Marek z Kątów 1445 r. we Lwowie.

KĄCZEWSCY, patrz *Kęczewscy*.

KĄCZKOWSKI h. PRUS I-szy Józef Maciej, syn Kaspra, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Józef, dziedzic Brzozowa, z Jadwigi Wolskiej, miał córkę Marcellę za Stępowskim w Ząbkach, w rawskiem i synów: Antoniego, dziedzica Cyrusowej Woli, w brzezińskiem, 1867 r., Jana, ur. 1814 r., zmarłego 1867 r., dziedzica Barchówki, po którym, z Bronisławy z Kossenelów, pozostały dzieci: Józef, Stanisław, Jan, Zofia i Kazimiera, i Rafała, ur. 1817 r., zmarłego 1863 r., dziedzica Lubianki, w łowickiem, po którym, z Katarzyny Napiórkowskiej, dzieci: Mieczysław, Leokadya, Natalia i Jadwiga.

KĄKOLEWSCY h. KRAKWICZ (trzy karpie o jednej głowie), z Kąkolewa, w powiecie kościańskim. Bracia Hanlin i Piotr Krakwicze Kąkolewscy w latach 1391—1400, mają częste sprawy w Kościanie, a 1399 r. w Kąkolewie pogodzili opata lubińskiego, z kmiećmi z Lubina (Leksz. i KWP.).

Janusz z Kąkolewa h. Krakwicz, świadczy przy wywodzie szlachectwa 1413 r. (Ulan.). Jarosław, syn Piotra z Kąkolewa, 1406 r. na uniwersytecie kra-

kowskim, 1420 roku pisarz królewski, wrócił w lecie z Rzymu i Florencyi (Cod Ep. XV), 1422 r. kanonik gnieźnieński i wrocławski, jest znów 1426 r. na uniwersytecie krakowskim. Był i kanonikiem poznańskim, umarł 1453 r. Stanisław, syn Pawła z Kąkolewa, 1465 r. na uniwersytecie krakowskim.

Andrzej, dziedzic Kąkolewa 1450 r., h. Trzy karpie o jednej głowie, był dziadem Andrzeja Zaborowskiego, tegoż herbu, żyjącego 1505 r. (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1601). Jego to pewno syn Kasper, choć nazwany synem Andrzeja z Kąkolina, był 1446 r. słuchaczem uniwersytetu krakowskiego.

Kasper, dziedzic na Zaborowie, wyprawił 1474 r. dwóch konnych na wojnę czeską (St. Pr. P. Pom. VII. 696). Jan Sieński, inaczej Kąkolewski, pozwał 1510 r. plebana z Kąkolewa, Mikołaja z Książa, o zwrot pasa srebrnego złoconego, zastawionego mu przez brata rodzonego, ś. p. Baltazara Kąkolewskiego. O Wojciechu zeznają 1511 r, że był na wojnie wołoskiej w orszaku Jezierskiego, chorążego poznańskiego. Andrzej Kąkolewski i Jan Sapieński, patronowie kościoła w Kąkolewie 1523 r. (Pam. Dz W. Śr. XVI. 1648, 1657 i 1774).

Maciej, dziedzic Kąkolewa 1580 r. (Paw.). Stanisław, 1570 r. w kaliskiem. Jadwiga z Kąkolewa Pogorzelska, zmarła 1588 r. Brat Adam, Cysters w Lędzie, umarł 1642 roku. Stanisław, żonaty z Anną Pudliszkowską 1652 roku (Zap. Wschow. f. 121).

Szymon, łowczy nadworny koronny, otrzymał 1667 r. wójtostwo w Młodzieszynie, w powiecie gostyńskim (M. 206 f. 311). Jacek podpisał, z województwem kaliskiem, elekcyę króla Michała. Mikołaj kwitował 1681 roku Tchorzewskich w Przedeczu (Gr. Przed. 78 f. 422). Jan z Kąkolewa, elektor Augusta II-go. Maciej 1726 r. w trębowelskiem. Jan, sędzia kapturowy poznański 1764 r.

KĄKOLEWSCY v. KONKOLEWSCY h. STARYKOŃ. Benigna z Kowalskich, wdowa po Józefie Kazimierzu, z dziećmi: Edmundem, Władysławem, Leonem, Bronisławą i Florentyną, wylegitymowała się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 rokiem.

Aloizy, syn Aloizego, urzędnik w Kielcach 1850 r.

KĄKOLIŃSCY, w powiecie przedeckim, Jan, Stanisław i Wojciech 1553 r. (Gr. Przed. 7 f. 123).

KĄKOLNICCY v. KONKOLNICCY v. KOKOLNICCY z Kąkolnik, w województwie ruskiem, przydomku *Łukawiec*. Maksym, dziedzic na Kąkolnikach, z Heleny Wiśniowskiej, miał synów: Grzegorza i Andrzeja. Grzegorz, żonaty z Maryanną Skorecką, pozostawił synów: Szymona i Stefana, dziedziców na Zalesiu. Andrzej, ożeniony z Maryanną Lewicką, miał syna Jana, żonatego z Rozalią Fedorowiczówną, którego syn Grzegorz, wylegitymowany ze szlachectwa 1782 roku, w sądzie grodzkim trembowelskim (Prot. 301 f. 94).

KĄKOLSKI Józef, skarbnik rawski 1766 r., rezygnował z tego urzędu 1782 roku (Sig. 30 i 36).

KĄKOWSCY, patrz *Konkowscy*.

KĄSINOWSCY h. NAŁĘCZ z Kąsinowa, w powiecie poznańskim. Niemierza i Jasiek Kąsinowscy, na sądach w Poznaniu, w latach 1388 — 1398 (Leksz.). Żyjący w połowie XV-go wieku Wojciech Kąsinowski, dziedzic na Kąsinowie, z żony Katarzyny, miał dwóch synów: Jana i Stanisława.

Jan, żonaty 1-o v. z Barbarą, 2-o v. z Jadwigą z Tomic Iwińską, z pierwszej żony pozostawił syna Zacharyasza, z drugiej — synów: Melchiora, żonatego z Urszulą Więckowską i z nią bezpotomnego i Wojciecha. Ten ostatni, nabył 1537 roku od Zacharyasza część jego na Kąsinowie, a z Magdaleny Wyleżyńskiej pozostawił trzech synów: Ezajasza, Stanisława i Hieronima.

Stanisław, młodszy syn Wojciecha, żonaty 1-o v. z Barbarą Skórzewską, 2-o v. z Katarzyną Radwanowską, 3-o v. z Elżbietą Wargowską, z pierwszej żony miał córkę Katarzynę, za Andrzejem Wyleżyńskim 1525 r., a z trzeciej — dwóch synów: Marcina bezpotomnego i Jakóba. Ten ostatni, ożeniony z Anną Kunowską, pozostawił kilku synów, z których Jakób, wespół z Jeremiaszem, dziedziczył na Kąsinowie 1580 r. (Paw.), a Jan i Stanisław poprowadzili dalej ten dom.

Herb Nałęcz.

A) Jan, syn Jakóba, nabył od braci rodzonych i stryjecznych Kąsinów, a zaślubiwszy Annę Kobylnicką, miał z niej córki: Krystynę Mikołajowę Ostrowską, Katarzynę Aleksandrowę Twardowską i Dorotę Łukaszowę Karczewską, oraz synów: Jakóba, Pawła, nieżyjącego już 1651 r., bezpotomnego z Anną Bojanowską i Jana, elektora Jana Kazimierza, również bezpotomnego.

Jakób, ożeniony z Dorotą Korzeńską, 2-o v. Janową Bukowiecką, zabity 1631 r. przez szwagra Twardowskiego, pozostawił dwie córki: Maryannę, 1-o v. za Michałem Broniewskim, 2-o v. za Adamem Bobrownickim i Zofię, oraz syna Jana, sędziego grodzkiego wałeckiego, z sejmu 1678 r. komisarza do granic od margrabstwa, posła 1685 r., elektora Jana III-go.

Jan, żonaty 1-o v. z Barbarą Żychlińską, córką Stefana, 2-o v. z Zofią Barbarą Golczówną, wdową po Jerzym Tuczyńskim, z pierwszej żony miał córki: Dorotę, za Wojciechem Stanisławem Gruszczyńskim, cześnikiem wschowskim 1709 r. i Katarzynę, za Stanisławem hr. Latalskim, oraz synów: Piotra, Aleksandra i Władysława. W 1665 r. wyznaczył opiekunem swoich dzieci Piotra Żychlińskiego, podkomorzego kaliskiego.

Aleksander, syn Jana, sędziego wałeckiego, właściciel Orzeszkowa i Gnuszyny 1699 r., z Maryanny Rozbickiej, córki Andrzeja, miał synów: Piotra i Jana, zmarłych bezżennie, oraz córkę Joannę, żonę Andrzeja Rozbickiego.

Piotr, syn Jana, sędziego wałeckiego, właściciel Kobylnik i Słopanowa 1699 r., z Maryanny Magdaleny Gorzeńskiej, pozostawił córkę Zofię, za Janem Dziembowskim i czterech synów:

1) Ludwika, zmarłego młodo.

2) Jana, towarzysza chorągwi pancernej, właściciela Słopanowa, ożenionego z Joanną Rozbicką, 2-o v. Bogusławową Żychlińską, z której córka Petro-

nella, żona Andrzeja ze Skrzypny Twardowskiego, wniosła w dom mężowi Słopanowo.

3) Chryzostoma, właściciela Nieszawy, ożenionego z Joanną Bogumiłą Dziembowską, córką Krystyna i Ewy z Bojanowskich, z której córki: Joanna i Justyna Ignacowa Ostenowa.

4) Piotra, dziedzica Kobylnik, ożenionego z Anną Dobiejewską, z której córka Katarzyna, za Maciejem Frezerem i syn Franciszek Piotr, ur. w Kobylnikach 1732 r. (metr. w Obrzycku), zmarły w Swadzimiu 1826 r., ożeniony 1759 r. z Franciszką Niepruszewską, córką Marcina i Konstancyi z Psarskich, zmarłą 1790 roku w Gączu, miał z niej 21 dzieci, z których czternaście pozostało przy życiu. Z nich:

Wiktorya, zaślubiła 1782 r. w kościele Osieckim Hieronima Zawadzkiego.

Stefan, ur. 1762 r., umarł w początkach XIX-go wieku.

Floryan Stanisław, ur. 1764 r. w Gączu, służył wojskowo. W 1790 roku kapitan regimentu Działyńskiego, 1807 r. major pułku 3-go piechoty liniowej i kawaler krzyża Virtuti Militari, 1809 roku już podpułkownik, a 1814 r. pułkownik. W 1824 r. szef wydziału komisyi rządowej wojny, umarł w Warszawie 1828 roku. Właściciel Swadzimia pod Poznaniem, nie pozostawiwszy potomstwa z Anny Zawadzkiej, zmarłej 1851 roku w Warszawie, majątek ten przeszedł na jego brata Augustyna.

Floryan, wspólnie z bratem Mikołajem kwitowali 1790 r. ojca, z odbioru pewnej sumy (DW. 106 f. 434).

Mikołaj, 1808 r. major 2-go pułku legii nadwiślańskiej i kawaler Legii honorowej, w tymże jeszcze roku pułkownik, w roku następnym oficer Legii honorowej, 1810 r. otrzymał tytuł barona cesarstwa francuskiego, z dotacyą 4,000 fr., opartą na dobrach koronnych w Hanowerskiem. Zginął pod Berezyną 1812 r.

Maciej, ur. 1767 r., jako kapitan odbył kampanię Kościuszkowską, następnie służył do 1804 r. w legionie włoskim. W 1808 r. został prezesem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu. Umarł 1812 roku w Berlinie, nie pozostawiwszy z Estery Grudzielskiej, 1-o v. Koczorowskiej, 2-o v. Komorowskiej, potomstwa.

Teodor, ur. 1769 r., umarł w początkach XIX-go wieku.

Dorota Katarzyna, za Walentym Sulerzyskim.

Maryanna zaślubiła 1792 r. w Gączu Antoniego Zandrowicza. Zmarła 1807 roku, pochowana w Jaraczewie.

Julianna, za Franciszkiem Ksawerym Zarębą.

Józef, ur. 1780 r., służył w wojsku pruskiem, umarł młodo.

Tekla, za Franciszkiem Miłkowskim.

Augustyn, ur. 1784 r. w Gączu, właściciel po bracie Floryanie Swadzimia, żonaty 1-o v. z Anną z Szermerów, 2-o v. z Józefą z Zabłockich, zmarł 1877 r., nie pozostawiwszy potomstwa. Pochowany w Lusowie.

Paweł zmarł młodo.

Jan Nepomucen, brat poprzednio wymienionych, a syn Franciszka Piotra z Niepruszewskiej, ur. w Grodziszczku 1779 r., kapitan wojsk Księstwa Warszawskiego 1807 r., podpułkownik b. wojsk polskich, kawaler krzyża Virtuti Militari, i Legii honorowej, komendant Zamościa 1813 r.. umarł w Warszawie 1825 roku.

Zaślubił w Puławach Teresę z Eydziatowiczów, 2-o v. Józefowę Rzewuską, córkę Michała i Barbary z Filipowiczów i z niej pozostawił córkę Celinę *Michalinę* Kazimierę, ur. w Zamościu 1818 r. (metr. w Garbowie), żonę 1-o v. 1839 r. Ignacego Zenowicza, a po rozwodzie z nim, 2-o v. 1851 r. hr. Narcyza Olizara i syna Władysława Maryana, ur. 1819 roku w Zamościu, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie 1843 r., właściciela po stryju Augustynie Swadzimia i Sadów, a Podlodowa w gubernii siedleckiej, żonatego 1-o v. z Florentyną Strzelecką, 2-o v. z Aleksandrą z Głogowskich, córką Norberta i Albiny z Wolskich. Tę ostatnią zaślubił w Lublinie 1875 r. Umarł 1896 r. Dzieci Władysława z pierwszej żony: Jadwiga, zaślubiona w Lusowie 1876 r. Bolesławowi Błociszewskiemu, Augustyn i Helena, zmarła w Swadzimiu; z drugiej—Władysław i Marya.

Władysław Konstanty, najmłodszy syn Jana sędziego grodzkiego wałeckiego, a brat Piotra i Aleksandra, podpisał, z województwem kaliskiem, elekcyę Augusta II-go. Właściciel Kąsinowa, Gąsawy i Kępy, wrócił do katolicyzmu. W 1717 roku starosta wałecki, 1721 r. kasztelan nakielski, umarł 1738 r. Otrzymał konsens królewski, na odstąpienie starostwa wałeckiego 1717 r., a na nabycie starostwa powidzkiego od Mycielskiego 1720 r. (Sig. 19). Sprzedał dobra Szamotulskie Mycielskim 1720 r. (Zap. Gr. Pozn. VII f. 43). Żonaty z Joanną z Lichnowskich, miał z niej dwóch synów: Franciszka i Karola, których matka pozwała 1745 roku o zabór 5,000 tynfów, zapisanych jej przez męża (Gr. Pozn.).

Franciszek otrzymał starostwo powidzkie od ojca, za konsensem królewskim z 1723 r. (Sig. 20), na którem przyznano 1726 r. dożywocie żonie jego, Ludwice ze Słoneckich (Sig. 21). W 1730 r. dozwolono obu małżonkom odstąpić to starostwo Cieleckim (Sig. 22). W 1735 r., wspólnie z bratem, sprzedał Kąsinowo Kosickiemu. Z kilku jego synów: Józefa, żonatego z Katarzyną Bronikowską, Wojciecha, Walentego, żonatego z Felicyanną Racięską, Kazimierza, Antoniego i Bartłomieja, tylko dwaj ostatni pozostawili potomstwo.

Antoni, właściciel Piotrkowic, żonaty 1-o v. z Apolonią Łukomską, córką Józefa i Maryanny Modlibowskiej, 2-o v. z Justyną Bieńkowską, z pierwszej żony pozostawił synów: Mikołaja i Józefa. Czy nie jego synem był również Floryan, wzmiankowany 1813 r. w akcie zejścia Stanisława, syna Bartłomieja, jako jego brat stryjeczny. Floryan, syn Floryana, urzędnik w Banku Polskîm w Warszawie 1850 r.

Bartłomiej kwitował 1790 r. w grodzie poznańskim brata Antoniego, z odbioru 46,000 fl., należnych mu z dóbr Piotrkowic i zawarł z nim ugodę, co do sprzedaży tych dóbr. W 1791 r. był posesorem dóbr Drązgowa, w którym manifestował się przeciwko Łukomskiemu o ich zabór (Gr. Pozn.). W akcie tym wymienia, że jest synem Franciszka, starosty powidzkiego i Ludwiki ze Słoneckich, wnukiem Władysława, kasztelana nakielskiego i Joanny z Lichnowskich. Z Joanny Grodzickiej, miał synów: Leona, Marcina, Stanisława, Nepomucena i Ignacego. Z nich Stanisław, ur. 1783 r., zmarły w Gąmbinie 1813 r., z Krystyny Dramińskiej, 2-o v. Melchiorowej Koryckiej, pozostawił syna Józefata Mikołaja *Feliksa*, ur. w Gąmbinie 1808 r. Sepultura Stanisława wzmiankuje o jego bracie rodzonym Marcinie i stryjecznym Floryanie (z teki B. W. Rummla).

Marcin, ożeniony z Marcyanną Wysocką, 1-o v. Józefową Strzelecką, ugodził się 1808 r. z pasierbami, o sprzedaż Wdowina, w piotrkowskiem.

B) Stanisław, syn Jakóba, a brat Jana, z Zofii Wyganowskiej, miał synów: Andrzeja, Stanisława bezżennego i Jerzego (Zap. Kośc. z 1609 r.). Andrzej, syn Stanisława, nie żyjący już 1651 r, pozostawił dwóch synów: Stefana i Władysława.

Stefan, z Maryanny Pierskiej, miał córki: Bogumiłę, w zakonie Św. Klary w Poznaniu Wiktoryę 1689 r. i Dorotę, oraz synów: Michała, proboszcza w Kikole, w płockiem i w Wolsztynie, Konstantego, Pawła, Sebastyana, przeora klasztoru trzemeszeńskiego kanoników regularnych i Władysława. Ten ostatni, ożeniony z Konstancyą Doruchowską, córką Andrzeja i Teresy Daleszyńskiej, pozostawił tylko córkę Katarzynę, dziedziczkę Dębnicy, Brzozogaju, Bojanic i innych, w powiecie gnieźnieńskim, żonę 1719 r. Kazimierza Cieleckiego, starosty powidzkiego (Zap. Kość.).

Władysław, brat Stefana, elektor Augusta II-go, z Maryanny Boińskiej, miał syna Jana, którego, z Anny Wyganowskiej, syn Wojciech. Drugą żoną Jana była Joanna Helena Rozbicka, 2-o v. Bogusławowa Żychlińska.

Jerzy, syn Stanisława, żonaty 1-o v. z Jadwigą Dzierżanowską, 2-o v. z Zofią Wierzbińską, wdową po Dobrogoście z Werbna Pawłowskim, miał dwóch synów: Bogusława i Wojciecha, elektora Augusta II-go, z województwa kaliskiego.

Bogusław, ur. z Wierzbińskiej, nabył 1680 r. Zajączkowo. Żonaty 1-o v. z Jadwigą Ninińską, z której syn Stanisław, 2-o v. z Katarzyną Piotrowską, z której synowie: Wojciech, proboszcz w Rynarzewie i Józef.

Stanisław, z Maryanny Wojciechowskiej, miał córki: Katarzynę, wydaną 1744 r. w Illinikach, za Jana Właszyna (Ułaszyna) i Maryannę, za Adamem Mystkowskim, oraz synów: Bogusława bezpotomnego, Wojciecha i Jerzego. Wojciech, z Teresy Rychwalskiej, miał: Władysława, w zakonie OO. Karmelitów w Poznaniu Bonawenturę, Ksawerego, Katarzynę Dominikankę i Annę. Jerzy, z Anny Kęszyckiej, miał: Piotra, ożenionego z Konstancyą Witkowską, Władysławę i Franciszkę.

Józef zaślubił Katarzynę Gierzyńską i miał z niej: Agnieszkę za Marcinem Szczepkowskim, Joannę, za Jakóbem Umińskim, Elżbietę, Maryannę, Annę, za Maciejem Demińskim, Michała, Macieja i Antoniego. Ten ostatni miał córki: Ewę Józefowę Bogucką i Elżbietę Wojciechowę Zaleską.

Melchior, 1580 r. dziedzic Baworowa małego (Paw.). Jan podpisał, z województwem kaliskiem, elekcyę króla Michała. W 1678 r. był pisarzem grodzkim wschowskim (V. L.). Michał, dziedzic Nowej wsi 1732 r. Siostra jego Aleksandra, 1-o v. żona Stefana z Widawy Wężyka, 2-o v. Wawrzyńca Pruszkowskiego, 3-o v. Pawła Rembieńskiego 1756 (Gr. Sieradz.). Waleryan, viceregent grodzki kaliski, komisarz z sejmu 1775 r. do rozsądzenia sprawy Umińskich z Dragońskimi (V. L. VII f. 358). W 1791 r. nabył sumę na Pęcherzewie (DW. 107 f 1375). Ewa, wdowa po Ludwiku Wache 1810 r. Michał, podleśny kampinoski 1850 r. Stanisław umarł w Skokach 1893 r.

Ignacy, syn Samuela i Michaliny z Płączyńskich, zmarł w Skokach 1895 r. Żonaty z Pauliną Seredyńską, córką Józefa z Chociszewa, zmarłą 1898 r., pozostawił trzech synów: Bronisława, profesora literatury polskiej w Brodach, Władysła-

wa i nieżyjącego już dzisiaj Stanisława. Maciej, żonaty z Wandą Jaraczewską, zmarł w Kaliszu 1878 r., a ona 1890 r. Jadwiga z Wiśniewskich Kąsinowska, zmarła w Warszawie 1901 r. Augustyn, lekarz przy pułku dragonów w Oleśnicy na Szląsku, umarł tamże 1901 r. (Patrz obszerną o Kąsinowskich monografię u Żychlińskiego Tom VI i VIII).

KĄTKOWSCY h. OSTOJA. Maciej Kazimierz, major b. wojsk polskich, z synami: Ludwikiem, Ksawerym Antonim, którego syn Bronisław Ludwik i Michałem, Janem, Stanisławem Henrykiem, którego syn Eustachy Konstanty Michał, syn Józefa, wnuk Szymona, stolnika lidzkiego, prawnuk Feliksa, właściciela Sokołowa 1670 r., legitymował się ze szlachectwa 1834 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską. Patrz *Kontkowscy*.

KĄTSCY, patrz *Kąccy*.

KCYŃSCY (u Niesieckiego KCZYŃSCY). Wojciech Kcyński zabezpieczył 1513 r. posag żonie, Elżbiecie z Potulickich (M 28 f. 30).

KCZEWSCY h. WŁASNEGO z Kczewa, w województwie pomorskiem. Herb ich przedstawia w polu srebrnem lamparta czerwonego wspiętego; w szczycie hełmu pół takiegoż lamparta (Ostr. 1292).

W 1397 r. posiadał Kczewo Przybko, który zastawił 7 mórg łąki w 30-stu grzywnach Kartuzom z Kartuz. W 1437 r. Anna z Kczewa z dziećmi: Bartłomiejem, Marcinem i Elżbietą i dalszym krewnym Bortschem, darowała te siedm mórg klasztorowi (Kętrz.).

Samuel z Kczewa Kczewski umarł 1646 r.; nagrobek mu wystawiła w Kielnie żona, Zuzanna z Bukowca Schlichtingówna. Daniel i Aleksander zasądzili żydów lubelskich 1666 r. (Ręk. Os. Sig. 139 f. 665). Michał Stanisław, podczaszy inflancki, poseł z Malborskiego na konwokacyę 1696 r., z sejmu 1703 r. wyznaczony komisarzem, do rozgraniczenia województwa mazowieckiego z księstwem pruskiem. Wraz z żoną, Barbarą Elżbietą Rexinówną, otrzymali 1698 roku łąkę Szeyrwiese, a 1700 r. Wegelwald, w ekonomii malborskiej, na lat 40, a 1701 r. konsens, na cesyę wójtostwa malborskiego (Ręk. Oss. Sig. 136 f. 72; 262 f. 15 i 76; V. L.).

Mikołaj na Kozerach, skarbnik mielnicki 1703 r., odstąpił 1703 r. wójtostwo w Rzadzie, ze starostwa stanisławowskiego, Piotrowi Ernestowi i jego żonie (M. 243 f. 51 i 55).

Jan Bogusław, chorąży gdański, Jan Jerzy, Piotr Ernest, pisarz ziemski lemburski i Tomasz, z województwem pomorskiem, a Ludwik, z województwem kaliskiem, podpisali elekcyę Augusta II-go.

Piotr Ernest, z pisarza lemburskiego, chorąży malborski i tajny sekretarz królewski 1698 r. nabył, w tym ostatnim roku, za konsensem królewskim, starostwo stanisławowskie od Lipskich, na którem przyznano dożywocie i żonie jego, Maryannie Kossównie (Sig. 15; M. 220 f. 276 i 223 f. 66). W tymże jeszcze roku został referendarzem wielkim koronnym, a w roku następnym wojewodą malborskim. W 1703 roku był i starostą kiszporgskim. Kawaler orderu Orła Białego.

W 1713 r., wspólnie z żoną, otrzymał starostwo starogrodzkie, a 1714 r. list przypowiedni na chorągiew pancerną (Sig. 18). Oboje małżonkowie trzymali i dzierżawy: kołeczkowską, szynwaldską, straszewską i wsie: Przedkowo, Gnieszawę, Rozemberg, Mierobin 1699 r., Targomin i Młociny 1701 r. W 1703 r. nabył od Oborskiego miasto Dobre i wsie: Rudno, Rudzienko i Rakowiec, w powiecie liwskim (M. 220 f. 374 i 243 f. 111; Sig. 19; Ręk. Oss. Sig. 136 f. 36, 87, 112, 119 i 125 262 f. 77 i 86). Umarł 1722 r., a pozostała po nim wdowa otrzymała w tymże roku konsens królewski, na odstąpienie wszystkich wymienionych starostw i dzierżaw, za wyłączeniem starostwa kiszporgskiego, synowi Janowi. Oprócz Jana, miał wojewoda drugiego syna Piotra, starostę stanisławowskiego i szynwaldskiego 1733 roku, stronnika Augusta III-go (Obl. Gr. Warsz. 49 f. 422), zmarłego bezdzietnie 1750 r., który 1735 r. otrzymał prawem emfiteutycznem Szonowo, z ekonomii rogozińskiej, na lat 40 (Sig. 28 i M. 259 i 78). Konstancya, córka wojewody, zeznała 1726 r. zapis dożywocia z mężem, Franciszkiem Dembińskim, chorążycem zatorskim i oświecimskim (DW. 66 f. 239). Druga córka wojewody Marya, ksieni Sakramentek w Warszawie 1745 r., zmarła 1756 r.

Jan, wojewodzic malborski, otrzymał 1727 r przyznanie dożywocia na starostwie nowogrodzkiem dla żony Rozalii N. (Sig. 21). W 1742 r. już nie żył, bo pozostałą po nim wdowa, Rozalia, odstąpiła starostwo starogrodzkie, za konsensem królewskim, synowi N. (Piotrowi), który 1746 r. został pokojowcem królewskim (Sig. 26 i 27).

Piotr, starosta starogrodzki, otrzymał 1757 r. przyznanie dożywocia na temże starostwie, dla pierwszej swej żony, Teofili de Rexin, a 1768 r. dla drugiej żony, Katarzyny N. (Sig. 29 i 32). W 1769 r. odstąpił dzierżawę kołeczkowską Barbarze Kczewskiej, prawdopodobnie swej córce i mężowi jej, Jakóbowi Lebińskiemu (Kancl. 47 II f. 157).

Po Janie, wojewodzicu malborskim i staroście starogrodzkim, pozostali jeszcze synowie: Franciszek, Michał, Antoni i córki: Maryanna i Róża. Wszystkie te dzieci Jana, wraz z ciotkami: Dębińską i ksienią, wpływają do sprawy o spadek po ks. Teodorze Wolffie, dziedzicu Liksny w Kurlandyi (Oblig. Krak. 182 f. 3535). Z nich:

Antoni, starosta straszewski 1759 r., otrzymał tegoż roku dożywocie dla żony, Teresy z Konarskich, na tem starostwie (Sig. 27).

Franciszek, tytułujący się starostą szonowskim, sprzedał 1760 r. miasto Dobre, Rudno, Rudzienko i Rakowiec Sucheckiemu (DW. 83 f. 542). Franciszek, żonaty z Różą Potocką, córką Józefa i Anny z Gajewskich, otrzymał, wspólnie z nią 1760 r, konsens królewski, na wykupienie z rąk Lubomirskich starostwa szremskiego. Oboje małżonkowie nie żyli 1775 roku (Sig. 27 i Kancl. 55 f. 388). Córki ich: Ignacya Jaraczewska, Róża Racięcka i Wiktorya Potocka, brały udział w spadku po Opaleńskich.

Jan Bogusław, dworzanin królewski, otrzymał 1699 r. część Szlagnowa, 1700 r. Wolfsztagiel, w ekonomii malborskiej, a 1701 r. Zielonki, w województwie sandomierskiem (M. 220 f. 163; Ręk. Oss. Sig. 136 f. 125; 262 f. 37).

Andrzej, z rotmistrza, skarbnik wołyński 1702 r., został w tymże jeszcze roku, po Piotrze Erneście, chorążym malborskim, a 1711 r. podkomorzym malborskim. W 1700 r. otrzymał konsens królewski, na wykupno wójtostwa Maysterwaldt

(Ręk. Oss. Sig. 262 f. 47), w 1707 roku wyznaczony ze zjazdu lubelskiego do boku Prymasa.

Jan Jerzy, pułkownik wojsk królewskich, został 1716 r. po Andrzeju, podkomorzym malborskim. Umarł 1738 r. W 1720 r. otrzymał konsens królewski, na wykupienie z rąk matki swej Lubienia, w województwie łęczyckiem (Sig. 19). Felicyan, podczaszy kijowski 1726 roku. Rafał, poseł województwa malborskiego, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Oblig. Gr. Warsz. 49 f. 422). Andrzej, z asesora ziemskiego, sędzia ziemski malborski 1744 r., został asesorem sądów królewskich 1751 r. (Sig. 27). Nie żył w 1762 r. Teodor, stolnik bracławski, został asesorem sądów asesorskich 1755 r. (Sig. 28). Kazimierz, sądowy ziemski trzewski 1767 r. N., sędzia pokoju michałowski 1809 r.

KEDZIŃSKI Czewley, świadczył w Poznaniu 1398 r. (Leksz.).

[KEJL Otto Ernest, kapitan wojsk królewskich 1691 roku (Zap. Lub. 67 f. 570).]

[KELLER hr. Franciszek, szambelan Stanisława Augusta, kawaler orderu Św. Stanisława 1773 r. Joanna z hr. Ilińskich hr. Kellerowa, umarła w Wiesbadenie 1900 roku.]

KELLEROWIE h. GRYF. Karol Fryderyk, syn Rudolfa, który miał być cześnikiem poznańskim, ożenił się 1764 r. z Wilhelminą z Wierzbna Rydzyńską, córką Wojciecha, podstolego poznańskiego i Teresy z Czapskich, dziedziczką Mielina (Gr. Pozn. z 1765 r. Oblata intercyzy).

Syn ich Jan, 1817 r. dyrektor poczty w Starym Brzesku, a 1821 r. dyrektor poczty województwa krakowskiego w Kielcach, zaślubił Ludwikę Łuszczewską, chorążankę rawską, ur. 1784 r. w Gostyninie, zmarłą 1875 r. w Warszawie. Z niej synowie: Ludwik i Jan Franciszek, wylegitymowani ze szlachectwa w Królestwie 1835 r. i Adam, ur. 1817 r. w Starym Brzesku, pomocnik dyrektora poczt w Królestwie, wylegitymowany ze szlachectwa 1854 r., zmarły 1885 r., którego, z Maryi Biedrzyckiej, córka Marya, ur. 1853 roku w Strzałkowie (metr. w Radomsku).

Józef Antoni wylegitymowany ze szlachectwa 1859 r. Anna z Łabęckich Kellerowa, zmarła 1886 r. w Warszawie.

KEMBLAN h. WCZELE. Mikołaj, kasztelan krzywiński 1505 r. Potomkowie jego przyjęli nazwiska: Chełkowskich, Karmińskich i Szołowskich, zachowując dłuższy czas przezwisko jego, jako przydomek.

KEMBLIŃSKI, kanonik łęczycki, dziedzic części Czerchowa, w łęczyckiem, 1576 roku (Paw.).

KEMBŁOWSCY v. KIEBŁOWSCY h. JELEŃ z Kębłowa, w powiecie babimosckim dzisiejszym. Komes Janusz z Widzima, syn Henryka, stryjeczny brat Sędziwoja, fundatora Cystersów w Obrze, z żony Białejdamy, pozostawił synów: Bodzantę i Mirona.

Komes Bodzanta z matką i bratem pożyczył, za poręką opatów Lenińskiego i Paradyskiego, 40 grzyw. srebra, na wykupienie się z niewoli Niemców „de Virchobos“ i w tej sumie darował opatowi Paradyskiemu wieś Lubrzę w 1249 r. Ten sam pewno Komes Bodzanta Lubiski, kasztelan lendzki 1288 r. Synowie jego: Mikołaj i Jan, i synowie Mirona: Henryk i Bodzanta, pozwali opata Paradyskiego, o zwrot Lubrzy, ale proces przegrali i ostatecznie od wsi odsądzeni zostali 1293 roku.

Komes Mikołaj Bodzencic, podkomorzy Krolestwa Polskiego, darował (1304 roku) młyn swój Ruchocinagać Cystersom w Obrze, przyczem świadczył komes Janusz Bodzencic. Tenże Mikołaj, syn Bodzanty, z żoną Małgorzatą, zwani z Kembłowa, za zgodą synów i wszystkich dziedziców, darowali 1312 roku Cystersom w Obrze za dusze swoje i rodziców, młyn zwany Ruchocinagać i nabyte dziedzictwa Nieborze i Ercelino. Mikołaj, zwany Bodzanta, komes z Kiebłowa, zaświadczył 1319 r. pewną zamianę dóbr, a obaj bracia, komesowie Mikołaj i Jeśko z Kębłowa, świadczą 1327 r.

Mikos, syn Bodzanty z Kębłowa, 1334 r. w Podmoklu darował wieczyście wieś Kręsko Bienkowi z Nobliżyc, przy czem obecni są plebani jego z Babimostu i Smardzewa (KWP.). Bracia obaj w tym czasie widocznie coś przewinili i Kazimierz im dobra dziedziczne skonfiskował, ale potem dał im Gościszowice z dwoma wsiami, w województwie sandomierskiem. Sprawę tę pod 1338 r. opisuje „Rocznik Świętokrzyski“, ale bardzo bałamutnie, bo odsuwa ją aż do początków panowania Łokietka i miesza ze zdradą Swięców. Łokietek, gdy przed Czechami musiał uchodzić, oddał Gdańsk, Elbląg i całe Pomorze w opiekę i zarząd synom Bodzanty: Święcy, Mikołajowi i Janowi, dziedzicom Babimostu i Zbąszynia, ale ci za 2,000 grzyw. i wiele podarków, wydali ziemie i miasta Krzyżakom. Po koronacyi (1320 r.) król chciał ich powiesić i końmi włóczyć, ale rada nie dopuściła i zamknął ich w zamku Chęcińskim na rok, a po roku, za poręczeniem, że wykupią ziemię pomorską od Krzyżaków, uwolnił ich. Poręczenie za nich dał Mikołaj Bodzanta, ojciec Mikołaja ze Zbąszynia, czyli z Gościszowic. Ponieważ tamci przyrzeczenia nie spełnili, więc król poręczycielowi zabrał dobra, dwa grody i dwa miasta, Trzciel, Babimost, Zbąszyń, ale poruszony litością dał za to Bodzancie Gościszowice i dwie wsie przyległe w okręgu radomskim. Tyle Rocznik. Zdrada Święców pomorskich 1307 r., zdaje się tu zupełnie błędnie przyczepiona przez rocznikarza.

Prawdopobnem jest, że młodzi Kębłowscy, nad granicą Saksonii mieszkający, wdali się w jakieś rozboje i konszachty z pogranicznymi niemieckimi rycerzami. Ściganych prawem, osłonił ojciec, stary komes Mikołaj Bodzancic swoją poręką, na skutek której uległ potem konfiskacie dóbr, co u Kazimierza Wielkiego wcale trudnem nie było.

Osiadłszy w województwie sandomierskiem, dali początek rodzinom, Potkańskich i Goiszowskich h. Jeleń. Boczne jednak gałęzie ich rodu zostały pod Babimostem, bo w 1409 r. Mikosz z Nowejwsi, oczyszczając się w Kościanie z zarzutu nieszlachectwa, postawił wśród świadków klejnotników, Jana Jaromirskiego i Jana Kozłowskiego, którzy zaprzysięgli, że są h. Kębłowskich.

KEMBŁOWSCY v. KIEBŁOWSCY h. NAŁĘCZ. Niemierza, Jan i Abraham, synowie Abrahama, z Nowegodworu, w zamian za Inowłodz dostali 1393 r. od króla zamki Zbąszyń i Kębłów z miastami i wsiami przyległemi (KWP.). Abraham z Kembłowa świadczył 1432 r. (Racz. KW.). Abraham ze Zbąszynia, sędzia poznański i brat jego Abraham Kiebłowski z Kiebłowa, pozwani zostali 1439 r. przez Andrzeja, biskupa poznańskiego, o herezyę i po długim przewlekaniu sprawy, w końcu 1440 r. odprzysięgli się jej obaj bracia w Katedrze poznańskiej i zobowiązali się oddalić heretyckich księży ze Zbąszynia i Przyprostyni, a przywrócić wypędzonych katolickich plebanów.

Sędzia Zbąski umarł 1441 r., a wdowa z całym dworem musiała się oczyszczać 1444 r. z zarzutu herezyi.

Syn jego, a może wnuk, Abraham, syn Abrahama z Kiebłowa, jest 1486 r. na uniwersytecie krakowskim, a 1491 r. został doktorem filozofii. W 1496 roku Abraham Kiebłowski, dziedzic Kiebłowa i Widzimia, schwytał i oddał sądom duchownym zabójcę plebana z Kembłowa (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1079, 1097, 1099, 1100, 1102, 1105, 1112, 1141, 1199, 1469 i 1516).

KEMBŁOWSCY v. KĘBŁOWSCY h. OPALA (czyli ORLA v. SASZOR) z Kembłowa, w powiecie pyzdrskim. Piotr z Kambłowa, 1419 r. na uniwersytecie krakowskim. Piotr, dziedzic Kembłowa, naganił 1425 r. w Pyzdrach sołtysa z Łowiska. Katarzyna z Kembłowa i Lipia, skazana 1455 r. na zapłacenie kapitule poznańskiej dwóch grzywien, po powrocie ziemian z wojny.

Stanisław Kambłowski, dziedzic Kambłowa, ma sprawę 1503 r. z proboszczem z Dembna, o dziesięcinę z sołtystwa w Kembłowie (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1580). Katarzyna Kembłowska h. Opala z ojca, a h. Róża z matki, żona Jana Gałczyńskiego 1496 r., matka kanonika poznańskiego, któremu przy wywodzie szlachectwa świadczył 1552 r. Andrzej Kambłowski, czyli Gohicki (Gorzycki?) (Kor. II f. 36; Pis. Dz. Pol. IX). Jadwiga, 1560 r. pierwsza żona Mikołaja Cieleckiego. Maciej zapisał żonie, Jadwidze z Cieleckich, 1,400 fl. posagu i wiana na Kembłowie i Gorzycach 1575 r. (Res. Pozn. f. 639).

Wojciech i Maciej, dziedzice Kembłowa, Wawrzyniec, części Bielejowic, w pyzdrskiem, 1578 r., a Piotr, Sokolnik wielkich, w poznańskiem, 1580 r. (Paw.). Łukasz rachował się 1608 roku z Janem Mycielskim, z dzierżawy Kębłowa, Lipia i Gorzyc. Andrzej nabył 1608 roku część S upi, od Krzysztofa Mycielskiego (Gr. Gniezn. 69 f. 594 i Gr. Pozn. II f. 396). Maciej ma sprawy o gwałty w Pyzdrach 1640 r., z Feliksem Mycielskim (Gr. Pyzdr.).

Na uniwersytecie w Krakowie w XV-m wieku, pisali się w Kembłowa jeszcze następujący uczniowie: Mikołaj, syn Wojciecha, 1427 r., Mikołaj, syn Marcina, 1432 r., Marcin 1473 r. i Jan 1479 r., synowie Stanisława.

[KEMMERER Dawid, podpułkownik wojsk królewskich 1680 r. (Zap. Lub. 59 f. 389). Córka jego zapewne Elżbieta Teresa Kemmererówna, żona Stanisława Macieja Junoszy Dąbrowskiego, podstolica liwskiego.]

KEMPANOWSCY v. KĘPANOWSCY h. DRUŻYNA z Kempanowa, w powiecie szczyrzyckim. Wieś ta z całą okolicą odwiecznie należała do rodu Druży-

nów, a w XIV-m wieku musiała być własnością Piotra, syna Zbigniewa ze Szczyrzyc, współdziedzica Dembna. Syn, lub wnuk Piotra, Spytek z Kempanowa i Więckowic, świadczy w Krakowie w latach 1378 — 1379; nie żył już 1386 r., a wdowa po nim Morzka, wyszła 2-o v. za Krzesława Odrowąża, podsędka ziemskiego krakowskiego, zmarłego 1391 r. Dziećmi ich zapewne byli, Ścibor i Hanka z Kempanowa, żona 1-o v. Grzegorza z Czarnego Potoka, a 2-o v. Mikołaja Uchacza z Adamowej woli w latach 1398 — 1400.

Ścibor Kempanowski z Kempanowa i Więckowic, przegrał 1400 r. paroletni proces o Dębno, z Piechną Pietraszówną, jej synową i wnuczką, 1407 r. świadczy z innymi Drużynami, Jakuszowi z Grzybowej, 1412 r. ma dom w Krakowie, 1428 r. ma sprawę o gaj w Więckowicach, z Piotrem ze Strzelec, 1430 r. przeprowadza działy Łapanowskich i umarł bezdzietny przed 1434 r.

Wymieniona wyżej Piechna Pietraszówna, pewno córka Piotrasza ze Szczyrzyc, dziedziczka Dębna, wyszła za N., dziedzica Bielczyc pod Gdowem i Żelezników pod Sączem. Syn jej Smil z Bielczyc, wspominany w aktach krakowskich w latach 1376 — 1389, z żony Elżbiety, miał jedyną córkę Piechnę, piszącą się z czasem z Kempanowa, żonę Adama z Tura 1398 r., podskarbiego królowej, dalej podsędka, w końcu sędziego łęczyckiego. W 1400 r. z matką i babką wygrała proces o Dębno, z Ściborem Kempanowskim, a 1419 r. zawarła układ z mężem i z tymże Ściborem, swoim najbliższym krewnym. Mężowi zapisała w dożywocie Żelezniki oba i Dembno, a cały majątek po jej śmierci ma przejść na Ścibora. Ten znów dotąd nie żonaty, zobowiązuje się nie pozbawiać swego majątku, ani jej, ani jej dzieci, ani Zbigniewa, kasztelana rozpierskiego. Oboje jednak umarli bezdzietni. Scibor przed, a Piechna po 1434 r., w którym poczyniła różne pobożne zapisy. Po jej śmierci, dobra Kampanów, Dębno, Bielczyce, Żelezniki, Raysko, Zbigniewice, Golikowice, Młynne, Więckowice, Żyrosławice, Bojanczyce, Stempocice i dom w Krakowie, objęli Zbigniew i Jakób (Bąkowie) z Grotkowic, których 1443 r. pozwała rodzono cioteczna siostra, Katarzyna Jarosławowa z Romiszowic.

W 1446 r. o te wszystkie dobra pozwali posesorów: Zbigniewa z Grotkowic, Jagieńkę Imramową z Krassowa i Rawiczów z Krakoszowic, Drużynowie: Stadnicki, Lasocki i Markuszowski. W małej części dobra te są potem jeszcze w rodzie Drużynów i późniejsi Kempanowscy do tegoż rodu należą (St. Pr. P. Pom VIII; Helc. II).

Między Prokopem z Kempanowa i Piotrem Laskowskim, nałożony 1479 r. zakład 100 grzyw. Elżbieta Kempanowska kasuje 1563 roku wyroki zyskane na Annę Lubomirską. N., dziedzic Żerosławic, a Stanisław, Bojanic, w powiecie szczyrzyckim 1581 r. (Paw.). Sebastyan, Wojciech i Marcin, synowie Stanisława, 1592 r. (Wyr. Lub. 50 f. 461).

Marcin, h. Drużyna, dworzanin Aleksandra Koniecpolskiego, wojewody sieradzkiego, naznaczony 1609 r. współopiekunem jego dzieci, trzymał zastawem Zagórze i Piekary, a świadczył 1626 r. przy działach Koniecpolskich.

Stanisław i Kasper, bracia, dziedzice Żakowic, obierali plenipotentów w Lublinie 1624 r. (Zap. Lub. 28 f. 64). Stanisława z Lipia Kępanowskiego córki: Elżbieta, za Andrzejem Kochanowskim z Krzyszkowic, podsędkiem stężyckim 1645 r. i Małgorzata, za Janem Komorowskim.

KEMPICCY v. KĘPICCY z Kempic, w powiecie stężyckim. Maciej Kempicki, współwłaściciel Zbilutki, w powiecie sandomierskim 1578 roku (Paw.). Gabryel, Cysters w Jędrzejowie, zmarł 1574 r. Anna z Tworzyańskich, Krzysztofowa Kempicka, mając lat 63, żyjąc wdową lat 22, mając pięciu synów i pięć córek, zmarła 1652 r., a pozostali trzej synowie i trzy córki, wznieśli jej nagrobek w Końskich. Herb na nim albo Nowina, albo Jastrzębiec.

Jerzy, z województwem sandomierskiem, a Józef i Marcin, z ziemią nurską, podpisali elekcyę Augusta II-go.

KEMPISTY h. NIESOBIA. Dom Kempistych wyszedł z ziemi nurskiej, gdzie znajdujemy wsie: Kempiste - Borowe i Kempiste - Brok, na których dziedziczyli 1578 roku Bartłomiej, Stanisław, Paweł, Piotr, Sebastyan i Maciej (Paw.). Jan Matfiej Kempisty, podstarości trabski 1658 roku (Akta XIV). Idzi, Leonard, dwóch Szymonów i Stanisław podpisali, z ziemią nurską, elekcyę Augusta II-go. Józef, z Ewy Brulińskiej, miał synów: Macieja i Franciszka.

Maciej, burgrabia grodzki nurski 1744 roku, podstarości i sędzia grodzki ostrzeszowski 1764 r., miecznik wieluński 1768 r., wojski większy wieluński 1771 roku, podstoli piotrkowski 1776 r., podczaszy 1778 r., w końcu stolnik piotrkowski 1779 roku. W 1744 roku nabył część wsi Kempisty-Kossuty od Rawy (DW. 70 f. 1138).

Herb Niesobia.

Franciszek, burgrabia grodzki nurski 1760 r., podpisarz ziemski i grodzki nurski 1764 r. i regent ziemski i grodzki kamieńczykowski 1767 r. (DW. 84 f. 542; Perp. Czers. 33 f. 189), zeznał 1765 r. zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Gołuchowskich, 1-o v. Świeżawską (Perp. Czers. 32 f. 220; 33 f. 55 i 34 f. 144). W 1783 r. był sędzią grodzkim kamieńczykowskim. W 1777 i 1783 r. nabył część wsi: Niemiery, Mierzęcina, Kempiste, Sielca i Dylewka (DW. 93 f. 793 i 99 f. 1196).

Syn jego Wacław, sędzia grodzki ostrowski 1788 roku, zeznał 1787 r. zapis dożywocia z żoną, Konstancyą z Czachowskich (DW. 102 f. 582 i 894; 105 f. 684; Perp. Czers. 40 f. 10). W 1792 r. był Wacław sędzią ziemiańskim czerskim, a 1793 r. konsyliarzem skonfederowanej ziemi czerskiej (Perp. Czers. 40 f. 424 i 42 f. 623). Wacław, z żony Konstancyi z Czachowskich, pozostawił córki: Maryannę, żonę Ksawerego Bardzkiego, pułkownika b. wojsk polskich, Teklę, za Józefem Mirosławskim i syna Wincentego, zamieszkałego 1817 roku w Sielcu, w czerskiem.

Jakób Niesobia Kempisty, komornik graniczny wieluński, podpisał, z województwem sieradzkiem, elekcyę Stanisława Augusta. W 1766 r. był pisarzem grodzkim wieluńskim, 1769 r. sędzią grodzkim, a 1778 r. podstarościm. W 1770 r. został skarbnikiem piotrkowskim, 1772 r. wojskim mniejszym, a 1778 r. miecznikiem i tegoż jeszcze roku łowczym.

Kasper Telesfor, ur. 1761 r., wojski mniejszy ostrzeszowski 1788 r., nabył 1795 r. od Stokowskiego sumę, należną od Wacława Kempistego (DW. 110 f. 993),

dziedzic Bogdanowa, ożeniony z Justyną Suchecką, umarł bezdzietny 1808 r. Maryanna, 1-o v. Głębocka, 2-o v. Topolska 1810 r., dziedziczka Orzegowa i Mokrego, w noworadomskiem, zmarła 1826 r. Siostry jej: Antonina Buczyńska i Tekla Walentowa Żeromska. Andrzej, dziedzic Woli Kamockiej, w piotrkowskiem, 1895 roku.

Ksawery Adam Tadeusz, Romuald Emilian, Ludwik Kajetan Cyryak i Genowefa, dzieci Andrzeja, Stanisław i Wacław, synowie Adama i Ignacy Józef, i Maryanna Dzwonkowska, dzieci Wincentego, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

[de KEMPNER Krystyna, żona 1-o v. Michała Delembek, 2-o v. 1707 roku Jana Einhorn, podpułkownika, zawarła 1701 r. intercyzę przedślubną z Michałem de Lemekien. Czy ów Michał Delembek nie jest jedną osobą z Michałem de Lemekienem? (Perp. Czers. 16 B f. 58 i 17 f. 52).]

KEMPSCY v. KĘPSCY h. DOLIWA w Wielkopolsce. Mikołaj z Kempy, syn Sędziwoja, bratanek Bronisza, fundatora Cystersów w Paradyżu, a stryjeczny brat Jarosta, sędziego gnieźnieńskiego i poznańskiego, i Sędziwoja, synów Chwała, 1256 r. (KWP.).

Wincenty z Kempy i Rozdrażewa, brat Jana, biskupa poznańskiego w latach 1356 — 1375, bratanek Paszka, kasztelana gnieźnieńskiego 1355 r., wojewody poznańskiego 1360 r., kasztelan kamiński 1363 r., podkomorzy kaliski 1368 r., wojewoda poznański 1371 r., zmarł w końcu 1386 r. Wdowa Elżbieta, wojewodzina z Kępy, żyje jeszcze 1397 r. Syn jego Wawrzyniec 1388 r, córka N. za Paszkiem 1391 r. Ten sam pewno Wawrzyniec, nazwany z Pleszewa 1391 r., zasądzony 1393 roku przez siostrę Bieczesławę Wyszocinę z Kurnika, na 80 grzywien (Leksz.).

Sędziwój Kempski, na sądach w Poznaniu w latach 1386 — 1394, a Mikołaj 1390 r. Hanka Melińska, żona wymienionego Sędziwoja, w latach 1389—1394, których syn Sędziwój, z dóbr matki nazywa się Melińskim 1416 r., tak jak stryj jego Wincenty, dziedzic Kobylnik, Kobylnickim, w latach 1393—1399 (Leksz.).

Herb Gryf.

KEMPSCY v. KĘPSCY h. GRYF z Kempy, w powiecie proszowskim, pisali się następnie z Rakoszyna, w powiecie lelowskim, na którym dziedziczyli. Piotr z Kempy i brat jego Andrzej, obecni 1440 r. przy fundacyi altaryi w Jarosławiu. Piotr świadczy 1444 r. w Krakowie, a 1451 r. w procesie z Pawłem Przecławskim, wwiązany w Przecławice. Proces ten, po jego śmierci, popiera syn jego Jan, w imieniu braci i siostr 1462 r.

Klemens z Kempy kwitował 1456 r. kmiecia z Brończyc. Bracia, Wojciech i Jan, pozwani 1493 r. przez Latoszyńskiego, kanonika krakowskiego, o krzywdzenie jego kmieci z Brończyc. Jan Kempiński z Kempy, zganił 1490 roku

Porembskiego. Anna z Dembińskich, żona Jana, skasowała 1525 r. oprawę swą na Woli Lubeckiej.

Jan z Slęcina, sprzedał 1533 r. część Slęcina Rejowi, u którego ma Mikołaj Kempski z Kempy 100 fl. na Slęcinie 1534 r. Jan, dziedzic Rakoszyna, pozwał 1557 r. Reja, o granice. Jan, z żoną Katarzyną, 1571 r. zadzierżawili Górki od Bzowskiej (Helc. II; A. Krak.).

Hieronim, 1584 r. w Lublinie. Stanisław, dziedzic na Kempie, 1581 roku. Adam, syn Stanisława, dziedziczył na Kempie 1591 r. Krzysztof, syn Zygmunta, 1595 r., a Piotr, żonaty z Barbarą Garlicką, 1596 roku, mają sprawy w Lublinie (Wyr. Lub. 22 f. 1172; 43 f. 639; 62 f. 646 i 69 f. 392; Paw.).

Wojciech, syn Adama i Anny z Czarnocina, 2-o v. Pawłowej Gniewoszowej, zawarł 1634 r. układ z matką (Gr. Krak. 236 f. 1359).

Kasper, syn Andrzeja, dziedzic Rakoszyna 1581 r., sędzia grodzki chęciński tegoż roku, a komornik graniczny 1591 r., heretyk, sprofanował i złupił kościół w Rakoszynie (Wyr. Lub. 8 f. 683 i 43 f. 149). Z Jadwigi z Fulsztyna, pozostawił synów: Stanisława i Jana, którzy kwitowali się wzajemnie 1624 r. Jan i Andrzej z Rakoszyna, synowie Stanisława, kwitowali Sulińskiego 1658 r. (Zap Lub. 28 f. 190 i 45 f. 509). Andrzej, z województwem sandomierskiem, a Jan, z województwem krakowskiem, podpisali elekcyę króla Michała. Mikołaj, żonaty z Zofią Marcinkowską 1613 r. Jan i żona jego, Anna z Rożnów, pokwitowani 1643 r. przez Gostomskiego (Gr. Krak.). Józef, sędzia sądów podkomorskich krakowskich 1743 r.

Józef Kempski, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim przemyskim.

Aleksander z Rakoszyna Kempski, syn Andrzeja i Izabelli z Sędziejowic Chyckiej, z drugiej żony, Anny Wieruszówny Bielskiej, miał syna Jana, podpułkownika gwardyi koronnej, właściciela Grudnej i Głębokiej, członka Stanów galicyjskich, wylegitymowanego ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim bieckim. Z pierwszej zaś żony, Elżbiety Huntlej Gordonównej, jego synowie:

A. Aleksander miał syna Jana Kornela, dziedzica Piwowszczyzny, wylegitymowanego ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1832 r.

B. Ludwik Stanisław, kapitan wojsk austryjackich, z Maryanny ze Schmidtów, pozostawił:

a) Karola Ludwika Józefa, majora wojsk austryjackich, ożenionego z Kasparkówną, którego syn Karol Józef Michał.

b) Jana Aleksandra Napoleona, kapitana wojsk austryjackich, żonatego z Anną Steigenberger, 1-o v. Fürst, którego synowie: Karol Michał Jan i Michał Ludwik Alfred, porucznik wojsk austryjackich, legitymowali się ze szlachectwa 1864 r., w galicyjskim Wydziale Krajowym. Ostatniego, z Ireny Anny Kornelli Laury Reisigównej, synowie: Tasilo Kornel Jan Iven Michał i Leonard Edward Kornel Iven Michał, wylegitymowani ze szlachectwa tamże 1885 r.

Józef Łukasz, właściciel Laszek górnych, ożeniony 1-o v. z Maryanną z Stebnickich Bilińską, a 2-o v. z Heleną z Nowickich, zmarłą 1816 r., pozostawił: z pierwszej żony, Feliksa i Apolonię Michałowę Moszyńską, a z drugiej— Michała, Annę, za Józefem Szczepańskim, właścicielem Czajkowic 1789 r., zmarłą

1817 r. i Teklę, 1-o v. żonę Franciszka Kunaszowskiego, a 1810 r. 2-o v. Tadeusza Barzykowskiego (A. Lwows. For. Nob.).

KEMPSCY v. KĘPSCY h. JASTRZĘBIEC z Kempy, w powiecie płockim, należą do rodu Boleściców, winni przeto podkowę barkiem do góry obróconą na tarczy nosić.

Przywilej księcia Ziemowita z 1408 r. wydany Boleścicom, wymienia braci: Piotra i Gogowa (?), dziedziców Kempy (Mil.). Byli oni pewno synami Ścibora z Kosmaczewa, chorążego płockiego 1377 r.

Piotr z Kempy, był 1414 r. podkomorzym gostyńskim, a 1421 r. podkomorzym płockim. Nasiembor z Kępy w latach 1414 — 1419 na uniwersytecie krakowskim. W 1466 r. dopełnili działu dóbr Krzysztof Kempski i Sandek z Kosmaczewa, bracia rodzeni.

Krzysztof był 1442 r. stolnikiem płockim, następnie cześnikiem 1465 roku, w końcu wojewodą płockim 1468 r. Krzysztof otrzymał 1442 r. od księżnej Katarzyny Mazowieckiej Wilamowo, w ziemi wiskiej, co mu potwierdza 1473 roku książę Kazimierz, biskup płocki (M. 6 f. 219; 5 f. 40 i 53 i 337 f. 20). Syn jego Jan, podczaszy księcia Kazimierza Mazowieckiego, biskupa płockiego, 1475 roku, żonaty z Elżbietą Nakwaską, sędzianką ziemską wyszogrodzką. Synowie Krzysztofa, Ścibor 1465 r., a Piotr 1467 r., na uniwersytecie krakowskim.

Herb Jastrzębiec

Jan, wojewoda z Kampy (zapewne wojewodzic), ma sprawę 1493 r. o Koziebrody z Jakóbem z Koziebród. Turpin z Kempy 1457 roku w Gostyninie. Mikołaj, wojski wiski 1478 roku. Mikołaj Kempski, dziedzic na Kempie, zeznawał różne akta w Płocku w latach 1532—1544 (Gr. Płoc. Wiecz. 1 f. 262; 5 f. 262; 6 f. 233 i 9 f. 287).

Znak Boleściców.

Na Wilamowie dziedziczyli 1577 r. Jan i Krzysztof Kempscy, a Jan, z Marcinem Kosmaczewskim, na Psarach i Kosseminie 1578 r. (Paw.). Agnieszka za Janem Świnką Zielińskim, którego siostra była znów za Kempskim, w końcu XVI-go wieku. Katarzyna, za Janem Nowodworskim, w początkach XVII-go wieku.

Mikołaj, łowczy płocki 1600 r. Paweł, wojski płocki 1613 r., umarł 1623 roku. Prawdopodobnie on to był podczaszym wyszogrodzkim 1609 roku, żonatym z Katarzyną ze Strzałkowskich (DW. 37 f. 424). Paweł, poborca płocki 1648 roku (V. L.). Andrzej, podstoli łomżyński 1646 r., z ziemią łomżyńską, a Paweł, z województwem płockiem, podpisali elekcyę Jana Kazimierza. Andrzej, stolnik łomżyński 1681 r. Zofia z Sierakowskich, kasztelanka bydgoska, wdowa po Jakóbie 1662 r. (A. Krak.). Teresa, zamężna Sierakowska, w końcu XVII-go wieku, babka biskupa inflanckiego, ur. 1731 r. (Kor.). Marcella, 1-o v. Franciszkowa Krasińska, 2-o v. 1669 r. Adamowa Górska.

Mikołaj, dziedzic na Sierpcu, poseł z dobrzyńskiego na elekcyę 1669 roku, miecznik dobrzyński i poseł 1683 roku, wraz z Adamem, podpisali elekcyę Jana

III-go. Mikołaj, następnie stolnik dobrzyński, został 1689 r. chorążym płockim, a 1691 roku kasztelanem raciąższkim. Ożeniony z Kryską, był podobno mianowany wojewodą mazowieckim, ale nie objąwszy województwa, umarł bezdzietny 1720 roku.

Brat jego Adam, dziedzic Bębnowa, z sędziego ziemskiego, podkomorzy płocki 1699 r., zmarły 1710 r., żonaty z Kunegundą Mostowską (M. 251 f. 132), pozostawił córki: Teresę, ur. 1681 r., dziedziczkę Bębnowa, wydaną 1709 r. za Jerzego Matuszewicza; Zofię, dziedziczkę Sierpca, 1-o v. za Janem Bromirskim, podkomorzym wyszogrodzkim, 2-o v. za Dąbskim, wojewodzicem brzeskim, 3-o v. za Sleszyńskim, kasztelanem inowłodzkim i Ludwikę, 1-o v. za Kazimierzem Rutkowskim, wojskim dobrzyńskim, 2-o v. za Sebastyanem Mełdzyńskim, kasztelanicem rypińskim i syna Leona, zmarłego bezdzietnie (Pam. Matuszewicza). W pewnym akcie, z 1719 r., syn ten nazwany Franciszkiem (DW. 64 f. 18).

Jan, z ziemią dobrzyńską, a Ludwik, z ziemią ciechanowską, podpisali elekcyę Augusta II-go. Michał, nazwany w akcie podczaszym stężyckim, z Teresy z Czarnkowa, miał syna Adama, sekretarza laski wielkiej koronnej 1749 roku, żonatego z Salomeą Gauthier, z którą wspólnie otrzymał w latach 1741—1742 Starogród, w ziemi czerskiej. Córka jego Maryanna, żona Józefa Komierowskiego, późniejszego cześnika inowłocławskiego, zeznała z nim zapis dożywocia 1761 roku. Rodzice odstąpili im Starogród 1763 r. (DW 70 f. 513; 73 f. 158 i 83 f. 931; Perp. Czers. 25 f. 277; 26 f. 175 i 32 f. 72; M. 270 f. 191).

KEMPSCY v. KĘPSCY h. STARYKOŃ z Kempy pod Niedźwiedziem, w powiecie proszowskim. Tak się nazywali często Mikołaj i Jan, synowie Jakusza z Niedźwiedzia, chorążego krakowskiego 1382 r., z których Jan był burgrabią krakowskim w latach 1414—1425. Patrz *Niedźwiedzcy.*

KEMPSCY h. WIERUSZOWA. Niesiecki widział w Jędrzejowie nagrobek Elżbiety z Waliknowa Kępskiej, żony Stanisława Kobierzyckiego, z tym herbem.

KEMPSCY v. KĘPSCY różnych rodów z Kępia, pod Uniejowem, w województwie krakowskiem. Na części Kępia, w końcu XIV-go i początkach XV-go wieku, dziedziczyli bracia, Mikołaj i Marek Kempscy h. *Ostoja*, którzy 1398 r. zaświadczali w Krakowie szlachectwo Bzowskiego i Wilczkowskiego. Z nich Marek był dziedzicem części Kurozwąk, wsi obecnie pod tą nazwą nie istniejącej, a położonej niedaleko Kępia. Dzieci jego procesują się 1404 r. z Mikołajem z Olelina.

Stanisław Goły z Boleścic i Kępia, oprawca krakowski w latach 1430 — 1431, ożeniony 1-o v. z siostrą Sędzimira z Łukowicy, przyznał 1432 r. dzieciom z tej żony część Kępia, jako ich macierzyznę, zachowując sobie dożywocie Z tych dzieci, Jan Kempski pozostawił córki: Małgorzatę, już zamężną 1479 r. i Annę, którą bracia klejnotni Ostojczykowie różni, oddali 1479 r. w opiekę ciotecznemu wujowi, Stefanowi Sędzimirowi.

Na części Kępia dziedziczą 1388 r. Tomisław i Tass, piszący się częściej z Kurozwąk (patrz z Kurozwąk). Maciej z Kępia 1397 r., dziedzic części Kurozwąk 1415 r., pozwany z innymi 1407 r. o grabież dóbr klasztornych Św. Andrzeja

w Krakowie, świadczący 1411 r. przy wywodzie szlachectwa z rodu *Ossorjów*, był, zdaje się, identycznym z bratankiem Tomisława z Kurozwąk i Kempia, Maciejem Kurkiem, sołtysem z Poremby w latach 1397 — 1400. Brat jego Mikołaj, bratowa Dorota, siostra Zuchna i dzieci jego, mają 1416 r. procesa w Krakowie.

Z Kępia tego pisał się także Mszczuj z Kozłowa, z rodu *Lisów*, dziedzic Imramowic i części Kurozwąk, w latach 1397—1400. Franciszek z Kępia oczyszcza się w latach 1426 — 1430 w Krakowie, z różnych zarzutów. Jakób, syn Jakóba z Kępy, 1426 r. na uniwersytecie krakowskim. Mikołaj Kampski, działa 1480 r. w Książu, w imieniu Wielogłowskiego. Paweł Kąmpski, nazwany 1546 r. stryjecznym bratem Kalińskich, musiał być zatem *Toporczykiem*.

Piotr 1700 r., a Jakób 1713 r., otrzymali na uniwersytecie krakowskim stopnie doktorów filozofii.

Wojciech Kempski, urzędnik komory w Błaszkach 1807 r., a Lucyan, syn Tomasza, 1850 r. w Szycach. Jan, major b. wojsk polskich, komendant placu w Kaliszu 1824 roku.

KEMPSCY z Kempki wielkiej, w kowalskiem, której dziedzicem 1557 r. był Maciej (Paw.).

KENDRZYCCY. Kazimierz z synem Henrykiem, Michał, Jan i Stanisław, synowie Bonifacego, i Ignacy, syn Józefa, wnukowie Sebastyana, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1835 r., a Bolesław, z synem Kazimierzem, syn Kazimierza, 1871 roku.

[a KENTZIGEN Zofia, żona Otty a Meden 1614 r.]

KERL Ludwik i syn jego Mateusz, pochodzący z księstwa brunszwickiego, otrzymali indygenat 1528 r. (M. 169 f. 142).

[a KERN Jan, pochodzący z Alzacyi, sekretarz Jana Kazimierza, umarł 1668 r., pochowany wraz z synem Franciszkiem w Katedrze warszawskiej, gdzie mu drudzy synowie, Karol i Hieronim, pomnik wystawili.]

KERNEROWIE v. KIERNEROWIE. Stanisław Kerner, Rusin, 1561 r. na uniwersytecie w Bazylei. Samuel, mianowany 1697 r. naczelnym pisarzem dochodów stołowych królewskich, z żoną Julianną, otrzymał 1697 r. część w Niedarach. Józef Nataniel, pisarz ceł królewskich, mianowany 1698 r. sekretarzem królewskim. Ożeniony z Maryanną Laskowiczówną, superintendent żupy solnej księstwa Mazowieckiego, układa się 1700 r. z Parysami, o zastaw Pieczysk i otrzymał 1701 r. konsens królewski, na cesyę wójtostwa Kłaj (Ręk. Oss. Sig. 136 f. 2, 26, 39 i 56; 262 f. 75; Perp. Czers. 16 A f. 344).

[KESTNER Jerzy, pisarz ziem pruskich 1624 r.]

KETELSKI Marcin podpisał, z województwem sieradzkiem, elekcyę Augusta II-go.

KETLEROWIE v. KETTLEROWIE baronowie h. WŁASNEGO (herb ich u Klingspora). Jan Ketler, baron in Monsoy et Amboten, dominus in Melrich i brat jego Wilhelm, dominus in Monsoy 1619 r. Jerzy Wilhelm, elektor brandeburgski, książę pruski, potwierdził 1628 r. Janowi, Zygmuntowi i Fryderykowi Wilhelmowi, baronom a Ketler nadania, dotyczące dóbr Essern Dubena i Schlottenhoff w Kurlandyi. Ci sami, Jan, Zygmunt i Frydryk Wilhelm, posiadają 1637 roku dobra Amboten w Kurlandyi, które Magnus Ernest Denhoff, kasztelan parnawski, odstąpił 1624 r. Janowi Ketlerowi, baronowi na Monsoy i Oyen (M. 182 f. 282 i 291). Do tej rodziny należał Gotard Kettler, ostatni hermistrz kawalerów mieczowych, a pierwszy książę kurlandzki.

[a KETTENSEN Jan Jantzen, został sekretarzem królewskim 1667 roku (Sig. 10 f. 11).]

[de KEUDELL h. WŁASNEGO. Gustaw Henryk, syn Juliana, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 rokiem. Był on dziedzicem Giełgudyszek, umarł 1865 r. Teodor, dziedz c Giełgudyszek 1818 r. Emma Jadwiga z Giełgudyszek, zamężna von Radycke, zmarła przed 1867 r.).]

KEYDEL Antoni, chorąży regimentu pieszego wojsk W. Ks. Litewskiego, otrzymał szlachectwo 1791 r. (Sig. 37 f. 126). Herb u Ostrowskiego Nr. 1293).

KEYSERLING v. KAYSERLINGK baron Dytrych Karol, otrzymał indygenat 1777 r. (Ostr.). Dietrich, ur. 1698 r. w Kurlandyi, generał major wojsk pruskich, umarł w Berlinie 1745 r. Herman Karol, ur. w Blieden w Kurlandyi 1697 roku, zmarły w Warszawie 1764 r., tajny radca rosyjski, poseł przy dworach, polskim i wiedeńskim, kawaler orderu Orła Białego 1754 r., hrabia św. państwa rzymskiego, starosta połągski, wójt bydgoski, odstąpił 1744 roku to wójtostwo synowi swemu, Henrykowi Chrystyanowi (M. 260 f. 131). Ten ostatni, ur. 1727 r. w Lesten, zmarł 1787 r. w Królewcu.

Dietrich, brat przyrodni Hermana Karola, zmarły w Mitawie 1793 r., kanclerz Kurlandyi 1759 r., szambelan dworu polskiego 1754 r., kawaler orderu Orła Białego 1773 r. Dorota Amelia, żona Wilhelma Bucholtza 1755 r.

Otto Jan Albert otrzymał 1769 r. konsens królewski, na wykupienie z rąk Podoskiego, starostwa pokrzywnickiego. Wykupił je w tymże roku (Kancl. 37 f. 207 i 40 f. 16).

Otto Ernest, szambelan Stanisława Augusta, został łowczym wyspy Nehringen 1767 r., z którego to urzędu rezygnował 1779 r. (Sig. 32 i 34). Fryderyk, starosta mitawski, kawaler orderu Św. Stanisława 1777 r.

KEZYNGEROWIE vel KESINGEROWIE z czasem KIZLINGEROWIE i KIZLINGOWIE h. ŁABĘDŹ, mieszczanie krakowscy, przyjęci do rodu Łabędziów zapewne w osobie Waltera. Mistrz Wilhelm Kezynger z Goldenfingen, wpisany 1400 roku w album uniwersytetu krakowskiego, był potem kanonikiem wrocławskim.

Brat jego Mikołaj, czyli Klaus Kezyngier, rajca krakowski 1412 r., nabył Trzebinię od Karwaczjanów 1415 r., a 1441 r. sprzedał Bronowice niemieckie. Z żony, Anny Winkówny, pasierbicy Michała z Czyrli, miał kilkoro dzieci. Z nich znani: Weinko v. Winko, ławnik krakowski w latach 1442 — 1461, Mikołaj, wójt najwyższego sądu magdeburskiego na zamku krakowskim 1463 r., Jerzy, wójt tegoż sądu w latach 1468 — 1482 i sołtys z Bronowic, dzierżawca Marchocic 1442 roku, Jan Klaus, dzierżawca Pleszowa, zmarły przed 1464 r. i Walter.

Walter, pan Waltek, tytułowany z czasem szlachetnym i urodzonym, dziedzic Trzebini i Wieży, używający herbu Łabędź (Lib. Benef. Długosz), ławnik krakowski 1443 r., rajca prawie stale w latach 1447 — 1479, wielkorządca krakowski w latach 1460 — 1470, procesował się z uniwersytetem 1461 r., ręczył za Morsztynami 1469 r, a układał się z Łabędziami z Goździkowa w latach 1464—1471, o spłaty różne z dzierżawy Pleszowa (Helc. II; KKKr.; K. Un.). Synowie jego: Jan 1463 r., Piotr 1466 r., Mikołaj 1473 r., na uniwersytecie krakowskim. Z nich Jan Kyzinger, Kyzlinger, Kyzling, rajca i burmistrz krakowski, kilkakrotnie wybierany w latach 1490 — 1526.

KĘCERSCY v. KĘCIERSCY z Kęcerzyna, w powiecie łęczyckim. Adamek z Kęcerzyna, skazany przez Jana, wojewodę łęczyckiego, 1388 r., na konfiskatę majątku. Wichna Adamkówna, ma sprawę z bratem Adamkiem 1393 r. Adamek Kęcerski świadczy w Łęczycy 1399 r.

Jan Kęcerski z Kęcerzyna i Osendowic 1389 r., brat Adama, sprzedał 1400 r. część Kęcerzyna Rafałowi i jego bratankom, Janowi, Jakuszowi, Andrzejowi, Mirosławowi i Wojciechowi. Z nich bracia, Jan i Mirek, mają sprawy 1392 roku w Łęczycy. Rafał został uwolniony od wyprawy przez pana łowczego 1396 r. (Łęcz. I i II). Wojciech Kanczerski 1559 r. na sądach w Chełmie (Akta XIX). Jakób, kanonik łęczycki w latach 1422 — 1433. Jan i Wojciech, synowie Wawrzyńca i Szymon, syn Jakóba, Kenczerscy, dziedzice Kenczerzyna, a Wojciech, części Janic 1576 r. (Paw.). Maciej Kęcierski podpisał, z województwem łęczyckiem, obiór Augusta II-go.

KĘCZEWSCY v. KENCZEWSCY v. KANCZEWSCY z Kęczewa, w powiecie szreńskim. Jan, ożeniony z Anną Zielińską, sędzianką płocką, 1564 r. Piotr Kenczewski, opiekun Zielińskich 1575 r., podstoli płocki 1579 r., deputat na Trybunał koronny 1586 roku (Wyr. Lub.), 1595 r. poborca w płockiem, rezygnował z urzędu 1624 r., który wziął po nim syn jego Grzegorz (M. 169 f. 526). Miał drugiego syna Stanisława, który, wspólnie z bratem Grzegorzem, kwitował 1643 roku Krzywkowskiego i córkę Katarzynę, żonę Piotra Arciechowskiego 1615 r. (DW. 44 f. 261 i 50 f. 36; Perp. Czers. 11 f. 159).

Grzegorz, żonaty z Agnieszką z Drozdowa Byszewską, wdową po Lesiewskim, miał dwóch synów: Jana, który zeznał 1684 r. zapis dożywocia z żoną, Konstancyą z Żaboklickich i Franciszka, sędziego ziemskiego płockiego, wyznaczonego z sejmu 1678 r. do boku królewskiego (M. 190 f. 27; Zap. Lub 44 f. 312; DW. 56 f. 1283 i V. L.).

Bartłomiej, poborca w płockiem 1590 r. (V. L.). Franciszek i Grzegorz, podstoli płocki, elektorowie Jana Kazimierza, a Franciszek, Jan i Piotr — króla

Michała. Jan i Piotr, z województwem płockiem, a Franciszek, z województwem sandomierskiem, podpisali elekcyę Jana III-go. Adam z Kęczewa, pozwany 1694 roku przez Śląskich (Obl. Krak. 121 f. 920).

KĘDZIELSCY. Antoni Kędzielski, właściciel na Bereźnicy, syn Macieja i Joanny Dańczewskiej, legitymował się ze szlachectwa w grodzie halickim 1782 roku. Z Heleny Dorożyńskiej, jego synowie: Ignacy, ur. 1786 roku i Łukasz, który dowiódł swego szlachectwa 1830 roku, w Wydziale Stanów galicyjskich (M. D. Wąs.).

KĘDZIERSCY h. BELINA. Franciszek Dionizy Kędzierski, syn Marcina, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

KĘDZIERSCY h. DOŁĘGA, przydomku *Skowronek*. Franciszek, podwojewodzy bełski, dziedzic Meryszczowa, syn Tomasza i Zofii z Komorowskich, wnuk Antoniego i Reginy z Domańskich, prawnuk Jakóba i Katarzyny Zaleskiej, praprawnuk Adama i Maryanny z Czechowskich, legitymował się ze szlachectwa w sądzie ziemskim lwowskim 1782 r. Z Maryi Madejskiej, miał synów: Stanisława, zmarłego 1814 r., Juliusza i Józefa. Juliusz, podoficer ułanów, ozdobiony krzyżem zasługi 1831 r., z Katarzyny Grochowskiej, pozostawił syna Stanisława Makarego, ur. 1863 r., wylegitymowanego ze szlachectwa w Wydziale krajowym we Lwowie 1894 r. (M. D. Wąs.).

KĘDZIERSCY h. NAŁĘCZ. Marcin i Walenty zawarli 1753 roku umowę z Wąsowiczem (Gr. Krak. 366 f. 3553). Stanisław, podczaszy wschowski, zastawił 1778 r. część Krechowic Zawiskiemu (M. D. Wąs.). Tenże Stanisław, wylegitymowany ze szlachectwa w ziemstwie lwowskiem 1782 r., dziedzic na Krechowicach, z Róży z Sawiczów Przedpełskich, pozostawił syna Marcina Kazimierza, ożenionego z Antoniną Krajewską, którego synowie: Izydor Fortunat, ur. 1814 r. i Marcin August, ur. 1817 r., legitymowali się ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1856 r. Pierwszy z nich zostawił, z Antoniny Sieleckiej, syna Kazimierza Antoniego.

Mikołaj, z Teresy Dzierżanowskiej, 2-o v. 1701 r. Piotrowej Bułhakowej, miał córkę za Jackiem Gnoińskim i syna Leona, którego syn Józef, z pierwszej żony Katarzyny, pozostawił syna Ignacego Wincentego, a z drugiej — Maryanny Borowiczówny, syna Jana, wylegitymowanego ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1808 r. (M. D. Wąs.).

KĘDZIERSCY h. SAS. Szczepan Kędzierski, syn Jana i Teresy Rzeczkowskiej, wnuk Stanisława i Maryanny Rupniewskiej, legitymował się ze szlachectwa w sądzie grodzkim halickim 1782 r. Syn jego Jan, ur. z Urszuli 1777 roku (metr. w Obertynie) (A. Lwow. For. Nob.).

KĘDZIERSCY h. KENDZIERSCY, nie wiem do którego z powyższych domów należący: Michał z Kędzierza, wziął 1352 r. w zastaw za 64 grzyw. Wiśnicz od Kmity.

Mikołaj z Kędzior (w gostyńskiem) dostał 1436 r. od ks Ziemowita, połowę wójtostwa w Orzeszewie (Oryszewo), a drugą połowę odkupił.

Malcher Kendzierski, syn Stanisława Podgórskiego, Andrzej, Stanisław, Jan i inni Kędzierscy, dziedziczyli 1576 r. na Kędziorkach, w powiecie brzezińskim, z których pewnie pochodził Jan Kędziorka, 1418 r. na sądach w Brzezinach (Łęcz. II. 3174 i 3182). Maryanna, za Pawłem Biejkowskim 1666 r. (Perp. Czers. 13 f. 88).

Jakób, 1584 r. na uniwersytecie krakowskim Udalryk Ernest Kędzierski, szlachcic polski, jadąc do Rzymu i Jerozolimy, był w Padwie 1616 r.

N. Kędzierski, właściciel Monasteru na Podolu 1565 r. (Jabł.). Michał, cześnik bracławski 1617 r., pozwał 1614 r. Leszczyńskich, o zwrot łodzi pożyczonych ich ojcu, do przewożenia zboża na Styrze (Woł. III f. 26).

W powiecie przedeckim: Mikołaj, syn Melchiora, 1591 r. Jan, syn Jana, 1616 roku. Stanisław 1678 r. (Gr. Przed. 39 f. 552; 62 f. 130 i 78 f. 170). Jan, z województwa kaliskiego i inny Jan, z województwa sandomierskiego, Marcin, z województwa sieradzkiego i Zygmunt, z województwa łęczyckiego, elektorowie króla Michała. Stanisław, ożeniony z Katarzyną Kietlińską 1679 r. (Gr. Radoms.). Mikołaj podpisał, z województwem łęczyckiem, elekcyę Augusta II-go.

Stanisław, stolnik trembowelski, umarł 1701 r. Franciszka, żona Jakóba Jana Morawickiego, w Dobromilu 1750 r. Andrzej z żoną, Maryanną z Bartoszewskich, dziedzic części Pęgówka 1758 r. (Gr. Sieradz.). Ksiądz Michał, kanonik uniejowski, proboszcz świniecki 1791 roku. Siostra jego, Katarzyna Dzierzbicka, wdowa 1791 r., a brat Felicyan, po którym, z Katarzyny Żalińskiej, pozostała córka Maryanna, żona 1-o v. Józefa Oszkowskiego 1791 r., a 2-o v. Ignacego Koszutskiego 1796 r. (A. Sieradz.).

Andrzej, cześnik halicki 1785 r. Franciszek, komornik ziemski sandomierski 1790 r. Aleksander, w ziemi czerskiej, żonaty 1792 r. z Anną z Zamojskich, wdową py Marcinie Wierzbickim (Perp. Czers. 42 f. 86 i 88).

Synowie Piotra: Józef, zmarły 1804 r., pozostawił, z Honoraty Borysławskiej, Józefa, a Marcin, radca sądu lwowskiego szlacheckiego, zmarły 1811 roku, z Klary Kraińskiej, miał syna Stanisława (A. Lwow. For. Nob.).

W gubernii podolskiej legitymowali się ze szlachectwa: Maciej, syn Józefa, wnuk Jana, prawnuk Antoniego, 1850 r., a dzieci jego: Włodzimierz Mikołaj, Mikołaj Józef Konstanty, Emilia Helena Modesta i Anna Antonina, 1861 r. Ignacy z synem Janem, syn Wincentego Marcina, wnuk Antoniego Jakóba i Augustyn z synami: Stanisławem i Janem, syn Stanisława, wnuk Jana, prawnuk Antoniego, 1861 roku.

Józef, syn Zygmunta i Bolesławy z Wysockich, zaślubił 1904 r. w Wolance w Galicyi Janinę Jórewiczównę, córkę Kazimierza i Henryki ze Śliwowskich, z gubernii kowieńskiej.

KĘDZIERŻAWSCY h. NOWINA z Kędzierżawic, w ziemi zakroczymskiej. Wojciech otrzymał 1614 r. majątek pozostały po Kulczewskim. Jan rezygnował Puchały Przeradzkiemu 1624 r. (DW. 42 f. 646 i 47 f. 752). Marcin z żoną, Zofią

ze Stockich, otrzymali 1666 r. glejt (Ręk. Oss. Sig. 139 f. 39). Adam i Wojciech podpisali, z ziemią zakroczymską, elekcyę Augusta II-go. Kazimierz zabity w Równem 1688 r. przez Wilgę. Stanisław, podstarości surażski 1600 r., żonaty 1612 roku z Dorotą Święcicką (Zap. Lub. 19 f. 736).

Bartosz Kendzierżawski, syn Stanisława, ziemianin brzeski - litewski, ma sprawę z Kaleczyckimi 1619 r. (Akta VI). Seweryn i Krzysztof, synowie Bartłomieja, cedują sumy w Lublinie 1630 r. (Zap. Lub 33 f. 696). Mikołaj, podstarości słonimski 1631 r., następnie wojski słonimski, podpisał, z województwem nowogrodzkiem, elekcyę Jana Kazimierza. Ten to pewno Mikołaj, choć nazwany Kędzierskim, ożeniony z księżniczką Heleną Giedrojciówną, podsędkówną wileńską 1631 roku (Kniaź.).

Syn jego Stefan, sędzia ziemski słonimski 1658 r., kasztelan miński 1661 roku, kasztelan smoleński 1663 r., z Aleksandry Brzostowskiej, pozostawił syna Konstantego.

KĘDZIERZEWSKI Marcin podpisał, z województwem sieradzkiem, elekcyę Augusta II-go.

KĘDŻIERZOWSKI Tomasz, z województwa krakowskiego, elektor króla Michała. Tenże Tomasz Kędzierzewski, z żony Zofii, pozostawił syna Walentego 1690 r. i córkę Maryannę, za Floryanem Franciszkiem Kozickim (Zap. Gr. Sandec. 66 f. 1912; 67 f. 527 i 587).

KĘDZIERZYŃSCY v. KĘDZIERZEŃSCY, według Niesieckiego h. BELINA z Kędzierzyna, w województwie płockiem, na którym dziedziczyli 1578 r. Wojciech, syn Mikołaja, Marcin i Kasper Kędzierzyńscy. Bartłomiej zaś dziedziczył na Kucharach tamże 1578 r., a Kasper na części Stawu, w gostyńskiem (Paw.).

Wawrzyniec Kędzierzyński, syn Pawła, nabył 1544 r. część Łysakowa (Gr. Płoc. Wiecz. 9 f. 181).

Tomasz Kędzierzyński, poborca łanowego 1616 r. N., poborca w powiecie rypińskim przed 1668 r. (Lauda ziemi dobrzyńs.). Dadzibóg Kędzierzeński podpisał, z ziemią dobrzyńską, elekcyę króla Michała. Jan, towarzysz pancerny, został stolnikiem gostyńskim 1706 r. Wojciech, wojski kruszwicki 1757 r., posesor Rdzuchowa (Perp. Czers. 30 f. 348).

KĘDZIERZYŃSCY h. JELITA. Stanisław z Kędzierzyna, czyli z Kędzierzynej Woli, ręczył 1388 r. za Smiła z Żeleznika, a 1399 r. ma sprawę z Banowskim (St. Pr. P. Pom. VIII). Marcin Kędzierzyński, zasądził Reja z Słęcina 1561 r. (A. Krak.).

Jan Kędzierzyński, ożeniony z Heleną ze Stradomskich, pozostawił syna Adama i córkę Bogumiłę. Ta ostatnia zeznała 1658 roku zapis dożywocia z mężem, Stefanem Łastowieckim (Gr. Biec. 59 f. 1842 i 60 f. 138). Jan, zmarły przed 1682 r., z Jadwigi z Balic, 2-o v. żony Pawła Piotra Mężyńskiego, miał w tymże roku nieletnie dzieci: Kazimierza, Stanisława, Jana, Franciszka, Helenę i Teresę, które pozwał o sumy Andrzej Hinek (Gr. Przem.).

Maciej, Kazimierz, Kajetan i Józef, synowie Józefa i Kunegundy ze Strzyszewskich, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie ziemskim pilznieńskim (M. D. Wąs.).

KĘPALSCY v. KEMPALSCY h. POMIAN. Szymon Kempalski, właściciel Kemblina, w łęczyckiem Aleksy; części Woli wielkiej, w orłowskiem, Wojciech, Andrzej, Mateusz i Klemens, części Garbowa, Szymon Gosławski, Hieronim, Wojciech, Klemens, Paweł, syn Stanisława *Krówki* i Tomasz Gosławski, syn niegdy Macieja Kempalskiego, dziedzice Gosławic i Kempadeł, w orłowskiem 1576 roku (Paw.). Część z nich prawdopodobnie należała do rodu Jelitów. Wojciech Kępalski, syn Stanisława, 1594 r. (Wyr. Lub 58 f. 559).

Paweł Kępalski, syn Szymona, nabył 1603 r. część Tymianki i Wstowa, a Ambroży, syn Andrzeja, 1610 r. Fajewo, w powiecie przedeckim. Baltazar, syn Pawła, procesował 1616 r. Bolikowskiego, o Karśnice. Aleksy sprzedał 1638 r. Fajewo. Jan, dziedzic na Kępadłach 1695 r. (Gr. Przed. 53 f. 110; 57 f. 65; 62 f. 665; 71 f. 78 i 81 f. 77).

Jan, Stanisław i Wojciech podpisali, z województwem łęczyckiem, elekcyę Augusta II-go. Stanisław, proboszcz w Sadkowie 1720 r. (Perp. Czers. 19 f. 44).

Stanisław, syn Jana i Anny z Ostrowskich, wnuk Wojciecha i Maryanny Jarosławównej, z Franciszki z Zabielskich, pozostawił syna Jozafata, wylegitymowanego ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1787 r. Jozafat, żonaty 1791 r. z Antoniną Świeżawską, córką Tadeusza (M. D. Wąs.).

z KĘMPINA v. KAMPINA. Ambold, 1375 r. kanonik gnieźnieński. Jan, syn Macieja, 1412 r. na uniwersytecie krakowskim Z Kampina (dziś Kompino), w sochaczewskiem, pisał się 1412 r. Wydżga, chorąży płocki, dziedzic Ostrowa.

KĘPIŃSCY v. KĘPIEŃSCY v. KEMPIŃSCY h. NIESOBIA z Kępna, w powiecie ostrzeszowskim. Wierzbięta z Kempna, ranny ciężko na wojnie pod Smoleńskiem 1403 r. (Dług.). Wdowa po nim, Dorota ze Zbyszyc, wieś swą ojczystą Zbyszyce, oddała w posiadanie 1408 r. córkom swoim, Agacie i Dorocie, Klaryskom u Św. Andrzeja w Krakowie, aż do swej śmierci, a potem, który z synów, lub zięciów, zechce objąć wieś, musi im i klasztorowi spłacić 200 grzyw. (Helc. II).

Herb Niesobia.

Długosz pisze, że Wierzbięta wystawił kościół w Zbyszycach, a pod 1445 r. opisuje zdobycie jego zamku Kępna, przez rozbójników szląskich. Mikołajowi Kampieńskiemu 1409 roku, wypłacił, z polecenia króla, Oleśnicki 40 grzyw.

Mikołaj Kampeński, starosta Bolesławski w latach 1425 — 1434. Świadczył on 1443 r. w Czchowie, a 1451 r. ręczył za biskupa krakowskiego. Mikołaj ze Zbyszyc podpisany na różnych aktach, w latach 1461, 1470 i 1483. W kościele w Zbyszycach znajduje się nagrobek, dość zniszczony, z XV-go wieku, Mikołaja Kempińskiego, chorążego ziemi (wieluńskiej?). Stanisław, syn Mikołaja z Kempna, 1456 r. na uniwersytecie krakowskim.

Jan Kempieński, odebrał 1440 r. w Krakowie skradziony mu pas srebrny. Jan, ożeniony 1475 r. z Zuzanną Ramszówną z Cieszacina, urodzoną z Jarosławskiej, pozostawił małoletnich synów: Jana i N., którzy mają nakazane 1479 r., gdy

dorosną, pokwitować wuja, Spytka z Jarosławia, wojewodę sandomierskiego, z 500 grzyw. z Laszek i Korzenicy (AGZ. Lwow.).

Barbara z Bnina, siostra Macieja, wojewody poznańskiego i Piotra, biskupa kujawskiego, wdowa po Janie Kampieńskim z Baranowa, zabezpieczyła 1488 r. na Baranowie posag Zofii z Kalinowy, żony Tomasza Kampieńskiego (M. 14 f. 230). Stanisław, proboszcz tyniecki, zmarł 1580 r.

Mikołaj Kępiński, właściciel Zbyszyc i Znamierowic, w powiecie sandeckim, 1581 r., a Stanisław, posesor Kurowskiej Woli (Paw.). Ów Stanisław był 1592 r. zarządcą dóbr biskupstwa krakowskiego, w powiecie sandeckim. Jan i Gabryel 1598 r. Ludwik, Marcin i Wawrzyniec, synowie Mikołaja, 1598 roku (Wyr. Lub. 49 f. 494; 75 f. 661 i 683). Ludwik, żonaty z Katarzną Zawadzką, 1583 roku (Zs. Czchow. 24 f. 530).

Bartłomiej z Kępna Kępiński h. Niesobia, dzielny wojownik, umarł 1646 r. Pochowany w Żarkach, gdzie mu wystawiła pomnik żona, Anna de Golcze (Star.). Anna, żona Jerzego Morsztyna 1647 r.

Aleksander i Wawrzyniec, z województwa krakowskiego, elektorowie króla Michała. Adam 1681 r. w bieckiem. Elżbieta, córka Mikołaja, 1688 r. żona księcia Alberta Sasko-Koburgskiego, podniesiona do stanu książąt S. P. R. 1689 roku, zmarła 1717 r. (Ledebur.).

Jan Spytek z Kępna, zawarł 1676 r. umowę z Katarzyną z Kępińskich, Teodorową Łastowiecką (Gr. Biec 65 f. 666). Jan, z województwem sandomierskiem, a Franciszek, z województwem krakowskiem, podpisali elekcyę Augusta II-go. Stanisław, obecny 1695 r. na sejmiku krakowskim. Hieronim Aleksander, dziedzic na Chronowie, żonaty 1702 r. z Krystyną z Męciny Krzeszówną, wdową po Wojciechu Dunikowskim (Gr. Sandec.). Apolinara, córka Stanisława i Heleny z Wielogłowskich, 2-o v. Aleksandrowej Wiernkowej, wdowa po Władysławie Stadnickim, mieczniku czerniechowskim, pozwała 1738 r. Łastowieckich, a poprzednio 1694 r., z siostrą Kunegundą, kwitowała Jaklińskiego (Gr. Sandec. Fasc. 29 f. 58 i 85 f. 561)

Jan, stolnik owrucki 1724 r., wraz z żoną, Urszulą z Siemońskich, pozwał 1730 r. Dembińskich o 12,000 fl. (Obl. Krak. 153 f. 1553). Wdowa po nim wyszła 2-o v. za Szymona Blajzę, a córka Katarzyna, była 1743 r. za Andrzejem Trzeszczkowskim, z czasem cześnikiem halickim 1757 roku (Gr. Krak. 371 f. 879 i Obl. 161 f. 1872).

Ludwik z Kępna Kępieński, kapitan wojsk koronnych 1758 r., a podpułkownik 1761 r., pułkownik wojsk koronnych, asesor do spraw dyssydentów w Asesoryi koronnej 1777 r., w końcu generał, syn Jana i Ludwiki Spinkównej, a wnuk Władysława i Katarzyny Kwiatkowskiej, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w ziemstwie lwowskiem W 1777 r. wziął w dzierżawę starostwo żarnowieckie od Wielopolskiego. Żonaty z generałówną Aleksandrą de Lettow, miał z niej synów:

Jana, ur. 1756 r., rotmistrza gwardyi koronnej, ożenionego z Maryą Górecką, nabywcę 1796 r. Pierzchowiec.

Karola Michała, ur. 1758 r. (metr. w Starem Brzesku), wylegitymowanego ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r., ożenionego z hr. Żeleńską (DW. 80 f. 250; 82 f. 17 i 93 f. 6; Wąsowicz; Quat. VI f. 140).

Henryk, dziedzic Pierzchowca, zamordowany 1846 r. wraz z żoną, Stefanią z hr. Dembickich. Zostało po nich dwoje dzieci. Mieczysław, dziedzic Dobronowic, zamordowany również 1846 r. przez chłopów.

Jan, porucznik 1771 r., a major regimentu pieszego ostrogskiego 1779 r., nabył Chrzanów v. Mały Macierzyn 1784 r., który następnie sprzedał Ponińskiemu 1790 r. W 1786 r. nabył starostwo świdnickie od Staniszewskiego. Z Maryanny ze Szteinerów, córka jego Maryanna, za Józefem Puchałą, podwojewodzym czerskim 1793 r. (DW. 89 f. 347; 95 f. 622 i 916; 97 f. 1062; 100 f. 834, 918, 1004 i 1110; 106 f. 785; 109 f. 1058 i 111 f. 258; M. 300 f. 129).

Jan z Kępna Kępiński, szambelan Stanisława Augusta 1790 r. Franciszek, porucznik, adjutant batalionu skarbu koronnego 1790 r.

Jan, rotmistrz królewski 1717 r. (Czerniech. f. 584). Samuel, stolnik grodzieński 1744 r. (Bracł. XVI f. 797). Stefan, stolnik grodzieński, Jan Aleksander, kapitan i Paweł, bracia rodzeni, zeznali cesyę na Karczewskiego 1758 r. (DW. 80 f. 256). Siostra ich Anna, żona Rafała Russockiego, majora b. wojsk polskich, zmarła przed 1758 r. Testament jej brata Pawła, wniesiony do grodu krakowskiego 1788 r. (Prot. 17 f. 871).

Jerzy, komornik powiatu lidzkiego 1764 r., syn Macieja i Heleny Kostrowickiej, wnuk Kazimierza i Anny Połujanównej, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w grodzie trembowelskim (M. D. Wąs.).

Józef Sabba i Napoleon Telesfor Tytus, synowie Stefana, Walenty Kazimierz i Roman, synowie Józefa i Aleksander Bogusław, Konstanty Bogusław i Ludwik Bronisław, synowie Walentego, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

Tekla z Gosławskich, wdowa po majorze b. wojsk polskich, zmarła 1842 roku w Radomiu. Józef zmarł 1875 r. Syn jego Konrad, wikary katedralny poznański.

Marcin, po śmierci pierwszej żony, Katarzyny Nesterowiczówny, ożenił się drugi raz 1838 r. w Wielogłowach, z Lubiną Maryą Purzycką, córką Karola, dziedzica Wielogłow, i miał z nią córkę Maryę i synów: Michała i Ignacego.

Michał, doktór medycyny w Warszawie, z Maryi Sulimierskiej, ma synów: Władysława księdza i Witolda, oraz córki: Irenę i Maryę.

Ignacy, dyrektor galicyjskiej izby obrachunkowej, ożeniony 1874 r. z Maryą z Lankotów, z której: Tadeusz i Floryan, urzędnicy w namiestnictwie we Lwowie, Leon, doktór medycyny, Zofia Świderska i Marya, zaślubiona 1903 roku Stanisławowi Kępińskiemu, profesorowi politechniki lwowskiej, z którym ma syna Stanisława, ur. 1903 r. (M. D. Wąs.).

KĘPKOWSCY h. ŚLEPOWRON. Stanisław Kępkowski, syn Jakóba i Anny z Sobolewskich, wnuk Michała, dowiódł szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1810 r. (M. D. Wąs.).

KĘPLICZOWIE h. ŁABĘDŹ, biorą przydomek „Dunin". Jan, major kawaleryi buławy mniejszej koronnej, właściciel Kapuściniec, syn Aleksandra, puł-

kownika wojsk koronnych i Konstancyi z Kurnatowskich, wnuk Piotra, stolnika opoczyńskiego i Maryanny z Żychlińskich, legitymował się ze szlachectwa 1782 roku, w grodzie halickim, wraz z synami: Józefem i Rochem, urodzonymi z Petronelli z Kościńskich.

Józef, major b. wojsk polskich 1795 r., żonaty z Maryanną z Jełowickich, miał z niej syna Kajetana, ożenionego z Klaudyą z Jełowickich, z której córka Marcella, za Władysławem Kępliczem i syn Maryan Józef, dziedzic Turzyna.

Roch, z Anny z Płuszczewskich miał synów: 1) Antoniego Jana Nepomucena, właściciela Pobereża i Branówki, ożenionego z Józefą Wolańską, z której syn Sydon Maryan, dziedzic Uhornik i Mykietyniec, ożeniony 1884 r. z Stefanią Morawską, ma syna Józefa Stefana, wylegitymowanego ze szlachectwa w galicyjskim Wydziale krajowym. 2) Hilarego, posesora Chmielisk, ożenionego z Emilią z Janickich, którego syn Władysław, właściciel Kapuściniec, z Marcelli Kępliczówney, ma syna Stanisława Hilarego (M. D. Wąsow.). Jadwiga, za Antonim Duninem Kozickim. Wacław, dziedzic Dunikówki, a Waleryan, Tustańca, 1900 roku.

KĘPNICKI Antoni, w powiecie lidzkim 1764 r. (V. L.).

KĘPOWSKI Aleksander, łowczy ciechanowski (?) w województwie brzeskiem-litewskiem 1693 r. (Akta IV).

KĘSICCY v. KĄSICCY h. WŁASNEGO, nazwanego przez heraldyków herbem Iłgowskich odmiennym, który przedstawia w polu czerwonem Habdanka srebrnego, pod takimże pierścieniem. W szczycie hełmu, na trzech piórach strusich, pięciolistna róża czerwona (Ostr. 1303).

Wyszli z Kęsic v. Kąsic, w powiecie sierpskim, w województwie płockiem. Jakób, syn Stanisława z Kąsic, 1460 r., a Paweł, syn Piotra, 1472 r., na uniwersytecie krakowskim. Stanisław, syn Piotra z Kęsic, kanonik płocki 1490 r., rezyduje w Rzymie 1496 r.

Marcin i Maciej Kąsiccy, synowie Jana *Głuszka*, 1531 r. Paweł, syn Pawła, 1531 r. Dzieci Mikołaja *Seroki* v. *Sroki*: Jan, Dobiesław, Jakób, Stanisław, Elżbieta, Barbara, Magdalena i Breda 1542 r. Piotr i Paweł *Lutrowie*, synowie Mikołaja *Synowca*, 1537 r. Mikołaj, żonaty 1542 r. z Zofią z Godziszewów, córką Wojciecha. Stanisław *Stojak* 1542 r. Feliks, syn Stanisława, 1542 r. i Wojciech, syn Stanisława *Grzymka* (Gr. Płoc. Wiecz. 1 f. 116, 156 i 186; 3 f. 267; 4 f. 211; 6 f. 139 i 140; 7 f. 164, 268, 315 i 339; 8 f. 205; 9f. 8 i 9).

Marcin, Mikołaj, Walenty, Paweł *Luter* z braćmi, Sówka, Adam, syn Macieja *Tedak*, Wawrzyniec *Grzymek* z braćmi, dziedzice Kęsic 1578 r. (Paw.). Walenty Kęsicki, rządca dóbr Boczewo i Obryte biskupa płockiego 1578 r. (Paw.).

Wyroki lubelskie wspominają o Piotrze, Samuelu i Wojciechu, synach Mateusza, 1596 roku (Ks. 67 f. 310). Bartłomiej i Michał, synowie Jana, zawarli układ z Sierakowskim 1605 r. (DW. 32 f. 115 i 45 f. 590). Bartłomiej, wyznaczony z sejmu 1616 r. do rewizyi ksiąg liwskich. Michał, poborca liwski tegoż roku. Mikołaj nabył pewne prawa od Niedziałkowskiego 1653 r. (DW. 52 f. 115).

W początkach XVII-go wieku Maciej, ożeniony z Zofią Koziobrodzką, a Aleksander, z jej siostrą Bogumiłą, 2-o v. Feliksową Gościcką. W 1618 r. w War-

szawie, świadczyli przy wywodzie szlachectwa Ładów, Wojciech Kęsicki, syn Jakóba i Mikołaj, syn niegdy Wojciecha i zeznali, że Dorota Kęsicka, córka Macieja, siostra stryjeczna pierwszego, a ciotka drugiego, była żoną Wojciecha Łady, ojca wywodzących się (DW. 46 f. 435).

Stanisław oblatował 1661 r. w Bełzie przywilej, na grunta w Płazowicj a Jan 1666 r. na część Potylicz (Gr. Bełs. 250 f. 893 i 256 f. 315).

Paweł, syn Adama, cześnik nowogrodzki 1677 r., żonaty z Urszulą Dzikówną, córką Jana, chorążego bracławskiego. Nazwana wdową po stolniku 1691 r. (Zap. Lub. 46 f. 648; 47 f. 1042; 56 f. 289; 57 f. 441; 65 f. 137 i 67 f. 33).

N, ożenił się 1694 r. z Henrykowską. Był następnie pułkownikiem królewskim i cześnikiem nowogrodzkim. Córka jego Konstancya, za Kazimierzem Radgowskim, stolnikiem łomżyńskim (Teka W. Rulikowskiego).

Franciszek, podstoli halicki, ożeniony z Teresą Przyłuską, wdową po Janie Świętopełku Zawadzkim, w latach 1741 — 1746 (Gr. Bełs. Fasc. 64 f. 2933 i 137 f. 178).

Zygmunt, Stanisław, Adam, Jan, z ziemią zakroczymską i Stanisław, z województwem ruskiem, podpisali elekcyę Augusta II-go. Andrzej, Józef, Stanisław, i Walenty, z województwa płockiego, elektorowie Stanisława Augusta.

Leopold Leonard, Roch Edward, Teodor Konrad i Remigiusz Kęsiccy h. Iłgowski, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1859 r.

KĘSICCY z Kęsów - Kownatów na Podlasiu. Zuzanna z Kęsickich, żona Tomasza Chmielewskiego, sprzedała 1724 r. część wsi Kęsy-Kownaty Jadwidze z Kęsickich córce Tomasza i Maryanny Jaroszównej, żonie Franciszka Gorli (DW. 65 f. 741).

KĘSICCY. Andrzej Kęsicki, porucznik i brat jego N., towarzysz chorągwi pancernej starosty łuckiego, otrzymali szlachectwo na sejmie 1683 r. (V. L.).

KĘSKI Jerzy, podpułkownik gwardyi królewskiej 1667 roku (DW. 54 f 2315).

z KĘSÓW pod Pułtuskiem. Łada z Kęsów, zganiony przez Andrzeja ze Szczawina, dowiódł szlachectwa i herbu *Łada* 1414 roku (St. Pr. P. Pom. VII. 3. Nr. 1574).

KĘSOWSCY v. KENSOWSCY h. PORAJ, z tą odmianą, że w szczycie hełmu różę na pawim ogonie kładą. Wyszli z Kęsowa w Prusach. W 1361 roku Winryk v. Kniprode, mistrz krzyżacki, nadał Mikołajowi z Kęsowa 50 włók tamże, pod obowiązkiem służby wojennej. W 1570 r. dziedziczył jeszcze na Kęsowie Wojciech Kęsowski, a na Kęsówku, Jan, Andrzej i Stanisław Kęsowscy.

Andrzej, w powiecie przedeckim, żonaty 1638 r. z Zofią Ossowską (Gr. Przed. 71 f. 97). Aleksander, opat oliwski w latach 1641—1667. Następnie spotykamy ich na Litwie, gdzie za czasów Paprockiego żyli Andrzej i Jan.

Krzysztof, z województwem wileńskiem, podpisał elekcyę Jana Kazimierza, a Jan, podstoli miński, z temże województwem, obiór Jana III-go.

Bogusław, wojski lidzki 1678 roku., Jerzy Michał, stolnik upicki i dziedzic Marciniszek, w kowieńskiem, w latach 1670 — 1681 i wymieniony wyżej Jan, podstoli miński, byli synami Krzysztofa i Barbary Kolendzianki, siostry metropolity Gabryela (Akta XV). Jerzy pisał się, z województwem mińskiem, na elekcyę Augusta II-go.

KĘSTOWICZOWIE h. KOTWICZ. Jan, chorąży wojsk królewskich 1783 r. w Mińsku. Józef, 1824 r. audytor sztabu gwardyi, a 1829 r. drugiej dywizyi pieszej, ożeniony z Anną Kruszewską. Józef, syn Stanisława i Ludomir Bronisław, syn Józefa, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

Józefa z Kęstowiczów, 1-o v. Młodecka, 2-o v. Aleksandrowa Palimączyńska, zmarła 1885 roku.

KĘSTOWICZOWIE w województwie witebskiem, wywodzący się z Kęstajć, przy legitymacyi ze szlachectwa w końcu XVIII-go wieku przedstawili, że są herbu *Pokora*.

Koniec tomu dziewiątego.

Uzupełnienia i Sprostowania.

T. IX. Str. 43. Do LEWALDÓW v. LEWALTÓW JEZIERSKICH. Floryan, piszący się Lewaltem Jezierskim, syn Jana (str. 46 w. 23), pisarza grodzkiego chełmińskiego z Jezierskiej, ur. 1762 r., dziedzic Bobrowa i Rakownicy w Prusiech, z Maryanny Ośniałowskiej, oprócz Maryana (mylnie wydrukowanego w tekście „Herbarza" w. 24 Marcina), ur. 1800 r., dziedzica Rakownicy i Słoszewa, zmarłego bezpotomnie, pozostawił jeszcze córkę Elżbietę, ur. 1802 r., zaślubioną Wiktorowi Kozłowskiemu h. Jastrzębiec, w płockiem, oraz synów:

1. Konstantyna, ur, 1808 r., właściciela Komorowa i Opalenicy w Prusach i Kobrzeńca, w lipnowskiem, którego, z Ludwiki Wybickiej, córka Jadwiga, wyszła za Władysława Kozłowskiego h. Jastrzębiec.

2. Józefa, ur. 1809 r., właściciela Grzywna i Drużyn w Prusiech, a Lubianki, w lipnowskiem, żonatego z Olimpią Chmielewską h. Wieniawa, właścicielką Pawłowa i Sudrag, w lipnowskiem, z której syn Artur, ur. 1857 r., właściciel Brynicy i Strawczynka, w powiecie kieleckim i współdziedzic Rakownicy, sprzedanej 1877 r., zaślubił Maryę Chmielewską z Osieka, w ciechanowskiem i z niej ma jedyną córkę Maryę Ludwikę, zaślubioną inżynierowi Olgierdowi Zacharewiczowi herbu Zadora.

Mikołaj Kromnow, piszący się z Jezierzysk, w kościańskiem, 1399 roku (str. 49 w. ostatni), miał się pisać poprzednio de Lewalt i otrzymać Jezierzyska za żoną swą, córką Jana, kasztelana przemętskiego i dać początek domowi Lewaltów v. Lewaldów Jezierskich. Z nią miał wziąć i Rakownicę, która, w ciągu kilkuset lat, w linii pomorskiej tego domu pozostawała.

Na stronie 185 Tomu IX-go „Herbarza", zamieścić między *Kamieniecki* a *Kamieńscy*:

KAMIENIEWSCY h. JUNOSZA, z Kamieniewic, w województwie poznańskiem. Niesiecki wyprowadza ich z Kamionek i Daszewic, pod Poznaniem, które w 1580 roku należały do Jana Kamieńskiego (Paw.). Kamieniewice obecnie nie istnieją, ale akta poznańskie i kościańskie z końca XIV-go wieku, o nich wspominają. Piotrasz i Jarysz, dziedzice Kamieniewic, świadczą w Poznaniu 1397 r. Pietrasz nazwany już nawet Kamieniewskim (Leksz.), komornik ziemski poznański w latach 1422 — 1430.

Jakób, syn Mikołaja z Kamieniewic, na uniwersytecie krakowskim 1425 r. Andrzej Kamieniewski h. Baranów, zaświadcza 1438 r. w Poznaniu szlachectwo Świekockiego (Pis. Dz. Pol. IX).

Stanisław Kamieniewski prowadził 1498 r. własny orszak na wojnę turecką (St. Pr. P. Pom. VII. 588). Magdalena Kamieniewska, urodzona z Katarzyny Gunickiej, żona Tomasza Przyborowskiego, matka Marcina, kanonika poznańskiego 1582 r. (Pis. Dz. Pol. IX).

Być bardzo może, że Kamieniewic nazwa została zmienioną na Kamionki, a Kamieniewscy nazwali się z czasem Kamieńskimi, skoro Małachowski wymienia Junoszyców Kamieńskich.

KAMIENOHORSKI Onufry, testamentem sporządzonym 1703 roku, zapisał Zikracze (?) synowi swemu Adamowi i zięciowi, Dominikowi Mińkiewiczowi (Op. Kij. 24).

T. IX. Str. 185. Do KAMIEŃSKICH i KAMIŃSKICH h. CHOLEWA: Wymieniony w tekście „Herbarza" Kazimierz (str. 186 w. 5), ur. 1734 r. w Kamienicach, parafii Pałuki, komornik ziemski ciechanowski 1779 r., będąc burgrabią grodzkim ciechanowskim, zaślubił 1760 r. w Węgry Katarzynę Niską z Obrębca. Synów jego trzech:

1. Stanisław (w. 8), dziedzic Chojnowa, pozostawił syna Nikodema, którego córki: N. Strzeszewska i N. Tańska.
2. Mateusz, właściciel Garlina, zmarł bezżenny.
3. Franciszek, ur. 1764 r. (metr. w Przasnyszu), właściciel Krzynowłogi Małej, żonaty z Katarzyną z Bartoldów, miał syna Aleksandra, dziedzica po ojcu Krzynowłogi Małej i nabytych Górek, ożenionego z Maryanną Bagieńską. Z niej dwóch synów: Franciszek *Antoni* Bartłomiej, ur. 1827 r. w Górkach, parafii Węgra i Bolesław, ur. 1738 r. w Czernicach, obaj wylegitymowani ze szlachectwa w Królestwie, 1855 r. Bolesław, z Zakrzewskiej, miał synów: Aleksandra i Stanisława, lekarza w Mławie, żonatego z Kamieńską, z której syn Tadeusz.

Franciszek *Antoni* Bartłomiej, właściciel Łanięt, w przasnyskiem, które sprzedał 1861 r., a nabył Stróżewo, w płońskiem, umarł 1900 r. w Napolu, Prusach zachodnich, pochowany w Pluskowęsach. Z zaślubionej w Golubiu 1858 r. Jadwigi Kossowskiej, miał dwóch synów: Władysława i *Józefa* Kazimierza Jakóba, ur. 1859 r. w Łaniętach, parafii Krzynowłoga Mała. Józef zaślubił Annę Sokołowską i ma z niej synów: Józefa, ur. 1889 r., Przemysława, ur. 1890 r., Tadeusza, ur. 1892 r., Lesława, ur. 1894 r. i Zbigniewa, ur. 1896 r.

Do KARSKICH h. JASTRZĘBIEC.

Tom IX, str. 292 w. 16 od dołu: Julia z Górskich, córka Konstantego z Motkowic i Julii z ks. Golicynów, żona Michała Karskiego, zmarła 30-go Czerwca 1903 r., a nie, jak w tekście „Herbarza", 1904 r.

Lista Prenumeratorów Herbarza. [1)]

Apelt (księgarnia w Częstochowie) egz. 2.
Archiwum miasta Lwowa.
Ascher A. i Sp. (księgarnia) Berlin.
Augustowski Julian, Petersburg.
Baden Durlach (księgarnia w Radomiu).
Badeni Eks. hr. Kazimierz, Lwów.
Bagniewski Zygmunt, Brzeście, gub. radomska.
Baier, Kraków.
Barzykowski I. I., Rostow nad Donem.
Bełżecki Piotr, Ekaterinodar.
Bentkowski Józef z Konstantynówki.
Białkowski Leon, Mołczany gub. podolska.
Biblioteka Kórnicka, W. ks. Poznańskie.
Biblioteka hr. Krasińskich, Warszawa
Biblioteka Ordynacyi hr. Zamoyskich. Warszawa.
Biblioteka Uniwersytetu, we Lwowie.
Bieliński M. z Szakarni w Kurlandyi.
Biesiadecka Zofia, Oświęcim.
Bisping Helena, Massalany gub. grodzieńska.
Blochowa Emilja, Warszawa.
Błażowski Włodzimierz, adwokat w Przemyślu
Bogusz, adwokat w Krakowie.
Bojarski Michał, Warszawa.
Boniecki Edward, Kuźmińce gub. podolska.
Boniecki Stanisław, Potworów gub. radomska.
Boniecki Stanisław, Tomczyce gub. warszawska.
Borenstein, Koło.
Borkiewicz Felicya, Zielonki.
Borkowski Dunin hr. Jerzy, Lwów.
Boski Stanisław, Lipie gub. radomska.
Bouffał, Warszawa.
Branicki hr. Ksawery, Warszawa.
Breza hr., Nowy Sącz.
Brzozowska Helena, Popieluchy, guber. podolska.
Brzozowski Antoni, Warszawa.
Brzozowski Bronisław, Warszawa.
Brzozowski Korab Jul. Posuchówka gub. podolska.
Brzozowski Dr. Władysław, Kłobucko.
Bułhak Edgar, Doboszna, gub. mohilowska.
Bykowski Jaxa Juliusz, profesor politech. Lwow.
Byszewski W., Soczewka gub. Warszawska.
Centnerszwer (księgarnia), Warszawa.
Chrapowicki Edward, Warszawa.
Chrzanowski Edward, Moroczyn gub. lubelska.
Chylewski, Koło.
Ciechanowski, Warszawa.
Cielecki Artur, Hadyńkowce Galicya.
Cielecki Roch, Zygry, gub. Kaliska.
Czacki hr. Feliks, Warszawa.
Czapska hr., Kuchary W. Ks. Poznańskie.
Czapski hr. Mikołaj, Miropol gub. wołyńska.
Czarnowska Kazimierzowa, Warszawa.
Czartoryski książę A., Wielki Bór, W. Ks. Poznańskie.
Czernicki Józef, Dobre gub. warszawska.
Czerwiakowski, Warszawa.
Czerwiński ksiądz Fr., Petersburg.
Czetwertyński książę Włodzimierz, Warszawa
Czosnowska hr. Adamowa, Warszawa.
Czosnowski hr. Izydor, Rzym.

[1)] Wszystkich tych, którzy na obecnej liście prenumeratorów Herbarza opuszczeni zostali, uprasza się, o łaskawe nadesłanie do księgarni Pp. Gebethnera i Wolffa w Warszawie, dokładnie wypisanego ich imienia i nazwiska, miejsca zamieszkania, oraz o podanie księgarni, za pośrednictwem której prenumerują Herbarz.

Dachowski Tadeusz, Leśkowa gub. kijowska.
Darewski Kazimierz, Sadki gub. podolska.
Dąmbski hr. Kajetan, Warszawa.
Dembiński Henryk, Przysucha gub. radomska.
Dembiński Ludwik, Góry gub. kielecka.
Dembiński Stanisław, Warszawa.
Denel Dr. Bolesław, Warszawa.
Departament Heroldyi Rządzącego Senatu, Petersburg.
Dobiecki Eustachy, członek Rady Państwa i radca komitetu T. Kr. Zs. Warszawa.
Dorożyński Antoni, Pasieczna gub. wołyńska.
Draczewski Jan, Goriainowo g. ekaterynosław.
Drohojowski hr., Lwów.
Drużbacki Dr., Pratkowce Galicya.
Dunikowski Dr. Juliusz, Galicya.
Epimach - Szypiłło, Petersburg.
Falęcki, Warszawa.
Fangor Romuald ze Swidnicy, w Galicyi.
Fedorowicz W., Witebsk.
Fedorowicz Władysław, członek Izby Panów w Wiedniu, Okno Galicya.
Francuzowicz Jan, Wilno.
Garbowski, z Garbowskiej Woli.
Gebethner i S-ka (księgarnia) Kraków.
Gimnazyum c. k. III we Lwowie.
Giżycki Jan Marek, Kraków.
Glinka Władysław, Susk gub. łomżyńska.
Gołaszewski, Nowy Sącz.
Górski Ludwik, Prezes Komitetu T. Kr. Zs. Warszawa.
Górski Paweł, Warszawa.
Grabowski Kazimierz ze Zbietki, W. Księstwo Poznańskie
Grabski A., Warszawa.
Grocholski Dr. Bronisław, Moskwa.
Grodecki Konstanty Wiktor, Winnica.
Grodzicki z Równej.
Grodziński, Radom.
Gromnicki Kazimierz, Wachnówka g. kijows.
Grossman i Knoebell (księgarnia) Moskwa.
Grotowski Zdzisław, Załuszków.
Grudziński Mieczysław, Warszawa.
Gryziewicz Michał Kadłubajówka.
Gumowski Ignacy, Mała Derebczynka gub. podolska.
Guranowski Juliusz, Warszawa.
Hiż Józef, Petersburg.
Hołyńska Stefania, Chołoblin gub. mohilowska.
Horoch Baron Tadeusz, Poczałkowo gubernia warszawska.
Idzikowski (księgarnia) Kijów.
Jabłoński Józef, Pniewo.
Jabłoński Mikołaj, Warszawa.
Jackowski Bronisław, Promna gubernia warszawska.
Jackowski Tomasz, Warszawa.
Jaczyński z Marcinków.
Jakowski Dr. M., Warszawa.
Jakubowski Starza, Lulińce gub. podolska.
Jankowski, Petersburg.
Jaroński Mieczysław, Kielce.
Jaroszyński, Warszawa.
Jaroszyński Stanisław, Lwów.
Jezierski z Przystani.
Jodłowski Lucyan, Warszawa.
Kaczorowski Henryk, Kraków.
Kalm-Podoski Leon, Monasteryszcze, gubernia kijowska.
Karnkowski Ignacy, Karnkowo guber. płocka.
Karski Kazimierz, Warszawa.
Karski Michał, Warszawa.
Karwicki, Warszawa.
Karwosiecki Henryk, Warszawa.
Kiesewetter (księgarnia), Lublin.
Kisielnicki Włodzimierz z gub. lubelskiej.
Kiślański, Warszawa.
Klemensowski, z Celejowa gub. lubelska.
Klub Myśliwski, Warszawa.
Kłossowski E., Krzemieniewice, gub. piotrkowska.
Knast Stefan (księgarnia) w Inowrocławiu.
Kobierzycki Józef z Bogumiłowa.
Kołakowski Hipolit, Ust' Udinsk gubernia irkucka.
Komierowski Konstanty, Warszawa.
Konopka Baron Jan, Galicya.
Konwikt Sw. Józefa, Chyrów.
Kopczyński Dr. Aleksander, Warszawa.
Korytko, Kraków.
Korytko K., Paryż.
Kossakowska Janina w Sosnowcu.
Kossowski Władysław, Petersburg.
de Kouroche (Kurosz), Paryż.
Kowalski Dr. Mieczysław, Warszawa.
Kownacki dr. Józef, Wieliczka.
Kozieł-Poklewski, Wadwy gub. kowieńska.
Kozłowski Stanisław Adwokat, Warszawa
Krasicki hr. Bohdan, Warszawa
Krasicki hr. Ignacy, Bachorzec Galicya.
Krasicki hr. Jan, Kniaża Krynica gubernia kijowska.

Krasiński hr. Edward, Radziejowice gubernia warszawska.
Kruszewska Zofia, Borchow, gub. mińska.
Krzyżanowski (księgarnia), Kraków.
Krzyżanowski Jan, Hulcza Galicya.
Księgarnia Polska, Petersburg.
Księgarnia Spółki wydawniczej, Kraków.
Księgarnia św. Wojciecha, Poznań.
Kucharski Ksiądz dziekan Jan w Pińsku.
Kuczyński Stanisław, Warszawa.
Kuropecki ksiądz Konstanty z Krzymowa.
Kuszel, Warszawa.
Kuszelewski Inżynier, Warszawa.
Lange (księgarnia), Gniezno.
Lasocki hr. Zygmunt, Lwów.
Leśkiewicz Kazimierz, Warszawa.
Lewandowski Władysław, Chodorków gub. kijowska.
Lipczyński Stanisław, Warszawa.
Lubecki Drucki książę z Bałtowa.
Lubomirski książę Konstanty, Strugi gub warszawska.
Lubomirski książę Stanisław, Równo gubernia wołyńska.
Lubomirski książę Tadeusz, Warszawa.
Luboński Jan, Staszów gub. radomska.
Luedkę z Kalisza.
Łapiński Tadeusz, Warszawa.
Łowicki Mikołaj, Petersburg.
Łoziński z Łodzi.
Łoziński Kazimierz, Leszczynówka gubernia podolska.
Łoziński Zenon, Petersburg.
Łubieński hr. Roger, Warszawa.
Łubieński, Warszawa.
Łuniewski Erazm, Warszawa.
Maćkiewicz Antoni, Petersburg.
Marcinkowski Władysław, Odessa.
Marczewski ksiądz Hieronim, z Czarnej, gub. radomska.
Merczyng Henryk, Petersburg.
Męciński hr. Adam, Kraków.
Mielżyńska hr. Karolowa, Samostrzel W. Ks. Poznańskie.
Mikulicz-Radecki, Adwokat z Odessy.
Milins Edmund, Warszawa.
Młynarski Emil, Warszawa.
Moszczeńska z Przysiecia.
Moszyńska Stefania, Sójki gub. warszawska.
Moycho Karol Rzecz. Radca. Stanu, Warszawa.
Mroziński Warszawa.
Narzymski, Lwów.
Niemcewicz Zofia ze Skok.
Nowomiejski, Warszawa.
Okulicz Bazyli, Szpoła gub. kijowska.
Orłowski hr. z Jarmoliniec.
Ośmiałowski Gustaw z Sobótki.
Ostrowski hr. Juliusz, Warszawa.
Paszyński Leonard, Skierniewice.
Pełczyński z Góry Kalwaryi gub. warszawska.
Pepłowski Adolf, Warszawa.
Perelman, Kielce.
Piasecki Tadeusz, Dyr. Wzaj. Kred. w Radomiu.
Piekosiński Franciszek, profesor uniwersytetu, Kraków.
Piętka Romuald, Warszawa.
Plater Broel hr., Wilno.
Plater hr. z Pustyni gub. witebskiej.
Platerowa hr. Władysławowa z Szatejek.
de Pliszcza Hiszkowski Ottokar, w Nicei.
Pokrzywnicki - Grzymała Mieczysław, Warszawa.
Popiel Konstanty Czaple Wielkie gub. kielecka.
Potocka hr. Adamowa, Kraków.
Potocki hr. Henryk z Koniecpola.
Przeździecki hr. Gustaw, Warszawa.
Przeździecki hr. Józef, Warszawa.
Przybysławski z Uniża.
Przyjemski Zygmunt z Glinek.
Pułaski Kazimierz, Zawadyńce gubernia podolska.
Pułjanowski Dr., Nieśwież, gub. mińska.
Pusłowski hr. Franciszek z Albertyna.
Pusłowski hr. Franciszek, Kraków.
Raczkowski (księgarnia), Lublin.
Radkiewicz A., Petersburg.
Radzimiński Zygmunt, Zawadyńce gubernia wołyńska.
Radziwiłł Książę Maciej, Warszawa.
Radziwił Książę Stanisław, Nieśwież.
Rakowska z Kozieniec gub. kijowska.
Ramult dr. Stanisław, sekretarz c. k. ministeryum rolnictwa, Wiedeń.
Rayski, Warszawa.
Rembowski Tadeusz, Sieradz.
Resursa szlachecka, w Krakowie.
de Riszkowski A. z Nicei.
Rogójski ksiądz Mieczysław z Dąbrowy Górn.
Romanowski Stanisław, porucznik, Warszawa.

Romer, Wilno.
Rościszewski Włodzimierz, Kosara gubernia kijowska.
Rossochacki Feliks, Wilno.
Różycka Marya, Odessa.
Rudzka, Warszawa.
Rusiecki, Warszawa.
Sanguszko książę Roman, Sławuta.
Sawełow Leonid, Moskwa.
Sawicki, Warszawa.
Seyfarth i Czajkowski (księgarnia), Lwów.
Sęczykowski z Wiernego.
Sieheń Tadeusz.
Sienkiewicz Henryk, Warszawa.
Sierakowska hr. Marya, Waplewo W. Ks. Poznańskie.
Skarzyńska Wanda, Warszawa.
Skórzewski Radca Komitetu Tow. Kr. Zs., Warszawa.
Sobański Adam, Pieńkówka gub. podolska.
Sobański Hieronim, Sumówka gubernia podolska.
Sobieszczański, Petersburg.
Sobolewski Zygmunt, Petersburg.
Sołtan hr. Wiktor, Warszawa.
Sozański z Kornalowa.
Starzeński hr. Adam.
Starzeński hr. Wiktor z Komorowszczyzny.
Starzyński hr. B, Paryż.
Stopierzyński ksiądz prałat, Włocławek.
Szachno B. B. z Józefowa.
Szaposznikow, Petersburg.
Szczawiński Jan, Taraszcza gub. kijowska.
Szempliński Bolesław, Warszawa.
Szeptycki hr., Przyłbice Galicya.
Szlubowski.
Szukiewicz Wandalin, Wilno.
Szwejkowski Władysław, Radom.
Szydłowski Gustaw, Żarki gubernia piotrkowska.
Tarnowski hr. Jan, Kozin, gub. wołyńska.
Tarnowski hr. Juljusz, Końskie gub. radomska.
Tarnowski hr. Stanisław, Kraków.
Tarnowski hr. Stanisław, Turczyniec gubernia podolska.
Tarnowski hr. Szczepan, Nacpolsk gub. płocka.
Tipolt pułkownik, Petersburg.
Tołłoczko Edward, Wierdomicze.
Towarzystwo Kredytowe Ziemskie Warszawa.
Trepte Konstanty, Warszawa.
Trzeciak Marya, Wielkie Nizgurce gub. kijowska.
Uchnast Kazimierz, Częstochowa.
Unger Gracyan, Warszawa.
Urbanowski Jozafat, Koło.
Urbański Kazimierz, Kalisz.
Wardzyński Władysław, Warszawa.
Ważyński Skarbek, Wilno.
Wąsowicz - Dunin Połotyński Dr Janusz, sędzia w Krakowie.
Weyssenhoff Józef, Warszawa.
Weyssenhoff Waldemar, Jużynty gubernia kowieńska.
Węgleńska Anna, z Miączyna.
Węcławowicz, Wilno.
Wilczewski-Tallen Leon, Warszawa.
Wilczyński Leon, Petersburg.
Windyk Wittyg Wiktor, Warszawa.
Wiśniewski Feliks, Łazin.
Wiśniowska Anna, Kraków.
Włodarkiewicz E., Warszawa.
Wodziński Antoni, Służew gub. warszawska.
Wodziński Tadeusz, Sucha gub. radomska.
Wróblewski Tadeusz, Warszawa.
Wronka ksiądz Paweł, Potok Wielki gubernia radomska.
Wydział krajowy we Lwowie.
Wyszyński Jan, Warszawa.
Zaleski Bronisław, Warszawa.
Zamoyski hr. Tomasz, z Jabłoni.
Zaremba, Warszawa.
Zawadzki (księgarnia), Wilno.
Zawadzki M., Czortków Galicya.
Zawadzki Szczęsny, Satanówka gub. podolska.
Zemplińska Sylwina, Sławków gub. kielecka
Zimnoch Ludomir, Warszawa.
Zwierkowski Jerzy, Warszawa.

Przedruk metodą fotooffsetową
wykonany w Drukarni Narodowej w Krakowie
z egzemplarza udostępnionego
przez Bibliotekę Narodową w Warszawie.
Wydany w nakładzie 1000 egzemplarzy
na zamówienie Zrzeszenia Księgarstwa.

Wydawnictwa Artystyczne i Filmowe
Warszawa 1987

Przedruk techniką fotooffsetową
wykonany w Drukarni Narodowej w Krakowie
z egzemplarza udostępnionego
przez Bibliotekę Narodową w Warszawie.
Wydano w nakładzie 2 000 egzemplarzy
na zamówienie Zrzeszenia Księgarstwa.

Wydawnictwa Artystyczne i Filmowe
Warszawa 1987

WAiF Reprint